

Giới thiệu Khoái Lạc Hệ Thống

Thể loại: Sắc hiệp, tiên hiệp, hệ thống, xuyên không

Trong căn phòng nhỏ hẹp có một đôi nam nữ đang mây mưa trên giường. Miệng cô gái đang bọc lấy "cậu nhỏ" của chàng trai một cách điều luyện khiến khuôn mặt hắn hiện lên sự thoải mái, say mê.

Chàng trai có tên là Lê Khôi Vĩ, hiện hắn là sin viên năm nhất đại học. Hắn cực kỳ yêu thích sex. Ngay từ năm lên chín tuổi hắn đã tò mò về sex và từ đó việc quay tay đối với hắn rất quan trọng giống như ăn cơm hàng ngày vậy.

Quay tay mãi cũng chán, thứ hắn đang cần bây giờ là cảm giác thật khi làm tình. Và thế là hắn liền chạy xe đến một con “phố đèn đỏ” gần đó thuê một em cave về để thử cảm giác cực khoái khi làm tình mà quay tay không đáp ứng nổi.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên không

Việt Nam, 11 giờ khuya...

Trong một phòng trọ nhỏ, có một đôi nam nữ đang quần quýt nhau trên giường. Cô gái đang bú liếm “chùn chụt” dương vật của tên thanh niên một cách điều luyện, trong khi tên thanh niên đang ngồi hường thụ, mặt hắn phê như con tê tê.

Tên thanh niên này là Lê Khôi Vĩ, hiện đang là sinh viên đại học năm nhất. Hắn là một tên nghiện sex, thích xem jav, hentai. Từ lúc chín tuổi hắn đã tò mò về sex, lên 10 tuổi thì đã biết quay tay và kể từ đó hắn quay tay như cơm bữa. Quay tay mãi cũng chán, thứ hắn đang cần bây giờ là cảm giác thật khi làm tình. Và thế là hắn liền chạy xe đến một con “phố đèn đỏ” gần đó thuê một em cave về để thử cảm giác cực khoái khi làm tình mà quay tay không đáp ứng nổi.

“Sướng không cưng”. Cô nàng cave ngẩng mặt lên hỏi hắn.

“Sướng, sướng lắm... chị ơi!” Khôi Vĩ trả lời một cách mê mẩn.

Cô nàng nhoèn miệng cười với hắn cùng với ánh nhìn dâm đãng vô cùng khiến hắn sôi máu cực độ. Sau đó cô cúi xuống liếm nhẹ vào hai hòn bì của hắn, tiếp đến cô vẫn dùng lưỡi của mình liếm dọc phần thân dưới của dương vật cho đến đầu khấc. Rồi cô nàng há to miệng ra ngậm hết cái dương vật của Khôi Vĩ, mút mạnh khiến hắn rên nhẹ lên “U... ư... ư...”

Đôi môi của nàng cave trượt dài trên dương vật hắn, cái miệng ấm nóng cùng cảm giác mềm mại của chiếc lưỡi khiến dương vật hắn như muốn nổ tung. Nàng cave càng ngày càng bú mạnh và nhanh hơn khiến hắn không kiềm nổi cảm giác muốn xuất tinh.

“Em... em ra mắt.” Hắn vội la lên, nàng cave nghe vậy cũng dừng lại rồi dùng bàn tay bóp mạnh vào dương vật để giảm ham muốn xuất tinh của hắn.

“Chưa được ra bây giờ nghe chưa! Phải làm cho chị sướng nữa” nàng cave nói rồi sau đó lấy trong cái bóp đang nằm lẫn lóc trên giường một cái bao cao su và đeo vào cho hắn.

Sau đó nàng chống hông lên, một tay chống lên giường còn một tay thì đang banh cái âm đạo đang đỏ hồng hào: “Đút vào đi cưng!”

Khôi Vĩ liền dí sát dương vật của mình vào mép âm đạo. Ngay bây giờ, chỉ một chút nữa thôi thì hắn được thưởng thức cảm giác khi đút vào cái lỗ kia. Tim hắn đập thình thịch liên hồi.

Ngay khoảnh khắc Khôi Vĩ định đẩy mạnh dương vật vào thì bỗng tim hắn đau thắt lại, hắn vội nắm chặt ngực trái của mình lại, mặt nhăn lại trông thấy. Ý thức hắn về mọi thứ xung quanh dần trở nên mơ hồ.

“Rầm”

Khôi Vĩ ngã từ trên giường xuống, đầu hắn đập mạnh xuống đất khiến hắn chết tại chỗ.

“Tao chưa muốn chết, tao muốn được chịch.” Một thiếu niên vừa tỉnh dậy trên giường hét lớn. Cậu thiếu niên này chính là Khôi Vĩ, chính xác hơn thì thân xác thiếu niên này sở hữu linh hồn của Khôi Vĩ, tên này thật may mắn vì không biết bằng cách nào mà linh hồn hắn đã xuyên không nhập vào thiếu niên này, khiến hắn có thể sống lại lần nữa.

Hắn vẫn chưa biết rằng mình đã xuyên không nên tâm trạng đang khá bức tức vì chỉ một chút nữa thì hắn đã có thể thoát kiếp trai tân.

“Đây... là đâu?”

Khôi Vi bắt đầu chú ý đến những thứ xung quanh, hiện tại hắn đang nằm trong một căn phòng có kiến trúc cổ xưa, tuy đơn sơ nhưng vô cùng tao nhã. Đặc biệt hơn khi hắn nhìn vào tấm gương ở cạnh giường thì hắn vô cùng kinh hãi: “Quào, mặt mình hết mụn rồi, da cũng trắng hơn nữa.”

Nhưng ba giây sau hắn nhận ra một điều vô cùng nghịch lý.

“Củ lạc giòn tan, khuôn mặt này là thể nào?”

Khôi Vi ngạc nhiên cũng phải vì khuôn mặt trong gương bây giờ không phải là khuôn mặt đẹp trai (hắn tự nhận) mà hắn nhớ, thay vào đó lại là khuôn mặt của một thiếu niên khá trẻ.

“Đây là ai?”

Vừa tự hỏi xong thì bỗng nhiên đầu hắn đau nhức dữ dội, Khôi Vi ngất đi. Hiện tại trong đầu hắn đang dung hợp hai mảng kí ức của hắn và thân xác này.

Tinh dậy tập hai, Khôi Vi đã hiểu hắn xuyên không đến thế giới khác gọi là Lam tinh cầu. Cả tinh cầu này chỉ có 2 đại lục- Đông phương đại lục và Tây phương đại lục. Nơi mà hắn đang sống là Diệp Lục đế quốc, một trong 3 quốc gia ở Đông phương đại lục. Ở nơi đây khác với trái đất, sinh vật có thể tu luyện khiến mình mạnh hơn, và thứ được tu luyện gọi là hồn lực.

Hồn lực chia thành 8 cảnh giới: Hồn Sĩ, Hồn Sư, Hồn Tướng, Hồn Vương, Hồn Hoàng, Hồn Đế, Hồn Thánh và Hồn Thần. Ở mỗi cảnh giới lại chia thành 12 tầng. Khi đã đạt đến tầng 12 ở một cảnh giới thì có thể đột phá để tiến đến cảnh giới tiếp theo. Muốn đột phá được thì cần có một lượng lớn hồn lực để đột phá, cảnh giới càng cao thì cần càng nhiều, khả năng thành công ngày càng thấp. Vì thế nên trên tinh cầu này chỉ ghi nhận được sự hiện diện của Hồn thánh, còn Hồn thần cũng chỉ là truyền thuyết, chưa ai thấy sự hiện diện của họ.

Lại nói về thân thể của hắn hiện giờ tên là Huỳnh Khải Minh, 15 tuổi, là người thuộc Huỳnh gia- một đại gia tộc ở đế quốc. Tên này sinh ra vô cùng bất hạnh. Cha mẹ hắn mất sớm, từ nhỏ hắn đã không được hưởng tình yêu thương của cha mẹ. Lớn lên thì linh hồn của lại không thể sản sinh hồn lực được, khiến hắn không thể tu luyện. Sống trong một đại gia tộc như Huỳnh gia, hắn bị xem như phế vật, chịu đủ mọi sự khinh bỉ của mọi người. Đại trưởng lão Huỳnh Gia Long luôn muốn tống khứ hắn khỏi gia tộc, nếu không có tộc trưởng Huỳnh Văn Nghĩa – chú ruột hắn ra sức bảo vệ thì có lẽ giờ hắn đã chết ngoài đường rồi. Nhưng bất hạnh của hắn không chỉ có thế, hắn luôn bị anh em họ của hắn bắt nạt. Lúc nhỏ hắn bị bọn chúng bắt làm trâu làm ngựa cho bọn chúng chơi đùa. Lớn lên một chút, khi bọn chúng biết tu luyện Hồn lực thì hắn bị đem ra làm bao cát để bọn chúng luyện tập. Có một lần hắn bị một người anh họ đánh trọng thương thập tử nhất sinh, tuy may mắn còn sống nhưng linh hồn của hắn bị tổn thương nặng khiến hắn không còn bình thường, từ đó trở nên chậm chạp, cư xử như thằng ngốc. Mãi cho đến khi lũ anh em họ của hắn đã nhập học vào các học viện hết thì hắn mới tạm thời có cuộc sống bình yên.

Thế nhưng hôm qua, không biết xui xẻo thế nào mà hắn vô tình ngã vào người đại trưởng lão. Vị trưởng lão ấy không tiếc tặng hắn một cước làm hắn bay xa cả chục mét. Tuy cước ấy không chứa hồn lực nhưng đủ khiến một tên yếu đuối như hắn hồn lìa khỏi xác, tạo cơ hội cho Lê Khôi Vi xuyên không nhập vào.

Sau khi dung nạp toàn bộ kí ức về chủ cũ của thân xác này, hắn cảm thấy thương xót vô cùng. Điều này cho thấy hắn cũng không phải là người vô tâm.

“Thật tội cho hắn quá!” Một giọng nói vang lên trong đầu hắn.

“Ừm... Hề? Ai nói vậy?” Hắn hét lên.

“Là ta đây.” Giọng nói bí ẩn lại tiếp tục vang lên.

“Người... người là ai?”

“Ta là Khoái lạc hệ thống.”

“Khoái lạc hệ thống...? Là cái quái gì?” Khôi Vi nghi vấn hỏi.

“Khoái lạc hệ thống là Khoái lạc hệ thống.”

“Ặc.” Khôi Vi tặc lưỡi.

Hắn tiếp tục gắng hỏi: “Người đến từ đâu?”

“Méo biết.”

“Ta có thể trở về trái đất không?”

“Méo biết.”

...

Hỏi mãi không được, hắn mệt mỏi thử lại lần cuối: “Ta có thể thấy người không?”

“Ngươi chỉ cần nói “khoái lạc hệ thống muôn năm” rồi nghĩ ý niệm trong đầu thì ta sẽ tự khắc đưa ngươi vào không gian tinh thần.”

“Khoái lạc hệ thống muôn năm” Khôi Vĩ nói theo lời của hệ thống. Sau đó hắn nhắm mắt lại, tập trung ý niệm. Ý thức của hắn bắt đầu chuyển đến không gian tinh thần.

Hiện tại Khôi Vĩ đang đứng ở trong một không gian khá tối, trước mặt có 2 cánh cửa đang phát ra những ánh sáng yếu ớt. Trên 2 cánh cửa lần lượt viết: Cửa hàng và nhiệm vụ.

“Giống game nhỉ?” Khôi Vĩ nghĩ thầm.

“Hiện tại ngươi chỉ có thể sử dụng 2 công năng này của hệ thống.” Hệ thống nói với hắn.

“Vậy còn nhiều công năng nữa hả?”

“Còn rất nhiều công năng nữa, nếu ngươi muốn sở hữu thì phải nâng cấp hệ thống.”

“Vậy à.”

Khôi Vĩ sau đó liền thử chọn cánh cửa có chữ cửa hàng. Trước mặt hắn bỗng xuất hiện một màn hình 3D lớn. Trong màn hình có 3 mục: Vật phẩm, Kỹ năng và Huyết thống. Trong đó 2 mục Vật phẩm và Huyết thống đều có biểu tượng ổ khóa, chỉ có mục Kỹ năng là không bị.

Hắn nhấn vào mục Kỹ năng, màn hình liền biến đổi. Đập vào mắt hắn là hàng tá tên các kỹ năng đang hiển thị trên màn hình.

Khôi Vĩ chọn thử kỹ năng Cầu lửa lập tức thông tin về kỹ năng truyền vào não hắn:

Cầu Lửa (lv1): Dùng Hồn lực hệ hỏa nén lại trên tay tạo thành quả cầu lửa rồi ném đi, gây sát thương cực lớn. Có thể gây hiệu ứng thiêu đốt. Tiêu hao: 50 Hồn lực.

Giá: 200 điểm khoái lạc.

“Hiện tại điểm khoái lạc của ngươi là 0. Không đủ để giao dịch.” Giọng nói hệ thống vang lên đều đều.

“Điểm khoái lạc là cái gì? Làm sao có được?” Khôi Vĩ thắc mắc hỏi.

“Mọi giao dịch với hệ thống đều sử dụng điểm khoái lạc. Điểm khoái lạc có thể kiếm từ các hành động: làm tình, làm nhiệm vụ...”

“Hừm vậy nghĩa là chịch thì sẽ có điểm khoái lạc ư?”

“Đúng vậy, khi làm tình ngươi và đối tác càng sướng thì càng được nhiều điểm khoái lạc.”

“Vừa chịch sướng mà còn được điểm khoái lạc, đúng là một mũi tên trúng hai con sên.” Khôi Vĩ cười hắc hắc.

Sau đó hắn thử chọn cánh cửa nhiệm vụ. Hệ thống liền thông báo: “Méo có nhiệm vụ nào bây giờ.”

“Hmmm, hệ thống này chả lịch sự chút nào.”

“Ý kiến ý cò, ta cắt luôn quả của ngươi bây giờ.” Hệ thống đáp lại lời hắn.

“Ặc, có quả à.”

“Xác nhận mở làm quen?”

“Có, mở quả làm quen. Là gì chứ quả thì anh không bao giờ từ chối hehe.”

“Mở quả tân thủ thành công, nhận được: Giáp da cá x 1, Thuốc trị thương sơ cấp x 3, Thuốc hồi phục Hồn lực x 3, Túi không gian sơ cấp x 1, Kỹ năng Tinh Thông Nhân (lv1), Dâm Thần Huyết Thống.”

“Quào.” Khôi Vĩ mừng rỡ thốt lên.

Ngay lập tức, hắn nghiên cứu về những thứ vừa nhận được.

Giáp da cá: Loại giáp làm từ da của loài cá hắc ám. Nhẹ và độ bền cao. Phòng ngự: 30-50.

Thuốc trị thương sơ cấp: Hồi phục 10Hp/s tác dụng trong 30 s.

Thuốc hồi phục Hồn lực: Hồi phục 15 Hồn lực/s, tác dụng trong 10s.

Túi không gian sơ cấp: Bên trong là không gian hình lập phương có thể tích 2 mét khối đã triệt tiêu trọng lực (Bỏ qua trọng lượng đồ đạc trong túi). Dùng để chứa đồ vô cùng tiện lợi.

Kĩ năng Tinh Thông nhãn (lv1): Biết được thông tin về vật thể đang quan sát, cấp càng cao càng được nhiều thông tin.

Dâm Thần Huyết Thống: Giúp người sở hữu huyết thống tăng hồn lực khi làm tình, đối tác cấp càng cao, làm tình càng sướng thì sẽ nhận được nhiều hồn lực.

“Hàng ngon quá.” Khôi vĩ hét lớn lên, mặt hần lộ rõ nét vui sướng.

Mấy món hàng trên thì không cần bàn, chỉ riêng Dâm Thần Huyết Thống là đủ làm hần phê rồi. Đối với một kẻ không thể tu luyện hồn lực như hần thì Dâm Thần huyết thống đích thị là một cứu tinh. Không, đúng hơn khoái lạc hệ thống mới chính là cứu tinh thật sự.

“Không tu luyện hồn lực theo cách bình thường được thì sao, ta sẽ tu luyện bằng cách chịch gái, đâu ai cấm đâu chứ.” Khôi Vĩ đứng chống nạnh ngẩng mặt lên trời cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Quỳnh Anh

Rời khỏi không gian hệ thống, hần thấy xung quanh mình là những món đồ khi nãy nhận được. Cất từng món vào túi không gian, sau đó hần quay sang tấm gương lúc này. Mặt lộ vẻ suy tư.

“Tất cả coi như đã kết thúc, sẽ không còn Lê Khôi Vĩ nữa. Từ bây giờ ta chính là Huỳnh Khải Minh. Những kẻ mắc nợ ta trước giờ ta đều sẽ đòi lại cả gốc lẫn lãi.”

...

Từ phía ngoài bỗng bước vào một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, trên người đang bận bộ váy có vài nét giống với đồ hầu gái phương Tây. Tay cô đang bưng một thau nước cùng với một chiếc khăn. Khi nhìn thấy Khải Minh đang ngồi trên giường, cô gái hết hồn ngạc nhiên, đến nỗi làm rớt thau nước xuống đất.

Một luồng thông tin bất ngờ truyền vào não hần.

Tên: Mai Quỳnh Anh

Tuổi: 22

Sinh lực: 120/120

Hồn lực: 0/0

Cảnh giới: không có.

“Chắc đây là kĩ năng Tinh Thông Nhãn.” Khải Minh nghĩ thầm.

Quỳnh Anh nói với giọng nức nở: “Cậu chủ... cuối cùng cũng tỉnh rồi.” Sau đó nàng vội chạy đến ôm hần.

“Ặc... Bưởi, bưởi to quá.”

Mặt hần bây giờ đang úp vào cặp vú to như bưởi năm roi của Quỳnh Anh. Nàng vừa khóc vừa ôm chặt hơn, mùi hương cơ thể cùng 2 trái bưởi mềm mại khiến hần mê mẩn.

Theo như trí nhớ của hần thì cô nàng Quỳnh Anh này là người hầu của hần. Cha mẹ hần lúc xưa từng là ân nhân của nàng, vậy nên nàng nhất quyết theo làm người hầu cho Khải Minh, coi như đền đáp công ơn. Mặt khác, khi thấy tình cảnh đáng thương của hần nàng lại càng yêu thương hần hết mực.

“Số ta đúng là hên, người hầu đẹp, lại còn ngực bự nữa chứ hí hí.” Khải Minh nghĩ thầm.

“Cậu chủ thấy trong người có khỏe không?” Quỳnh Anh vừa lau nước mắt vừa hỏi hần.

“Khỏe, ta đang rất khỏe.” Hần vừa trả lời trong khi đang cố gắng dùng mặt cảm nhận cặp ngực nàng. Bỗng nàng nắm vai đẩy hần ra, nét mặt ngạc nhiên.

Khi thấy nàng nhìn mình như vậy Khải Minh sức nhớ là mình bị ngốc mà khi nãy lại trả lời lanh lẹ như vậy. Hần vội vàng làm nét mặt ngổ hết cỡ, lúng túng

trả lời: “Khỏe lắm... khỏe lắm”

Hắn còn dùng hai tay quơ quơ lên như đùa con nít để thêm phần thuyết phục. Thấy vậy Quỳnh Anh cũng hết nghi ngờ. Nàng cười một cái rồi thả hắn ra, sau đó quay lại dọn dẹp thau nước lúc này.

Trong đầu hắn lúc này bỗng vang lên âm thanh của hệ thống:

“Hệ thống giao nhiệm vụ: Làm tình với Mai Quỳnh Anh. Thời hạn: 2 ngày. Ban thưởng: 2000 điểm khoải lạc, thuốc hồi phục hồn lực x 5, kỹ năng Ấn Hồn Lực. Nhiệm vụ thất bại: Hệ thống chia tay vĩnh viễn.”

Khải Minh: “:))”

...

Tại một căn phòng có kiến trúc sang trọng. Một người đàn ông tuổi khoảng trung niên đang ngồi đọc sách. Vị này chính là Huỳnh Văn Nghĩa, tộc trưởng Huỳnh gia.

“Nó tỉnh rồi à?” Văn Nghĩa điềm tỉnh vừa đọc sách vừa hỏi tên người hầu đang đứng đối diện.

“Vâng ạ!” Tên người hầu đáp lại.

“Được rồi, người lui ra đi.”

Cúi đầu lễ phép chào một cái, tên người hầu xoay gót bước ra khỏi căn phòng. Khi bóng lưng của hắn khuất hẳn, ánh mắt của vị tộc trưởng có xuất hiện một chút u sầu. Ngài gấp cuốn sách lại rồi thở dài một tiếng...

...

“Hm... làm sao chịch được đây...” Khải Minh ngồi trước sân căn tiểu viện của hắn thở dài.

Nãy giờ hắn đang tìm cách nào để chịch được Quỳnh Anh, hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng mãi mà chả tìm được. Bỗng hắn nghe có tiếng Quỳnh Anh gọi từ phía sau.

“Đi tắm thôi cậu chủ.” Nàng cười một cách hiền lành rồi nói với hắn.

“Tắm!?... A! Có cơ hội rồi.” Nhanh như một luồng điện, hắn nghĩ ra một cách có thể thịt được Quỳnh Anh. Vội đi theo nàng, hắn vừa ngắm nhìn cặp mông đang ngung nguẩy theo từng bước của nàng vừa đắc chí cười thầm.

Bước vào căn phòng tắm được lát bằng gạch trắng vô cùng sạch sẽ, Khải Minh ngó nhìn xung quanh rồi trầm trồ trong lòng: “Đù, phòng tắm lớn vậy, lại còn có bồn tắm nữa chứ.”

“Cậu chủ cởi đồ ra nào.” Quỳnh Anh nói trong khi tay nàng đang cởi chiếc áo mà hắn đang mặc.

Huỳnh Khải Minh- chủ cũ của thân xác này là một tên gốc, vì thế nên chuyện đi tắm hắn phải nhờ đến Quỳnh Anh. Như thường lệ, hôm nay nàng vẫn làm công việc tắm rửa cho cậu chủ mình. Nhưng nàng không biết rằng bên trong con người hắn bây giờ không còn là một tên gốc nữa mà là một con quỷ dâm dục đang thèm khát được thịt nàng.

“Chị cũng cởi đồ ra đi.” Khải Minh làm bộ mặt ngây thơ nói với Quỳnh Anh trong khi nàng đang chuẩn bị cởi cái quần cho hắn.

“Hả!? Cái đó không cần đâu.” Nàng đáp lại.

“Đi tắm là phải cởi đồ ra chứ.” Hắn vẫn tiếp tục nói với nàng bằng bộ mặt ngây thơ trong sáng mà gây án trong đêm của mình.

“Nhưng tôi đâu có tắm, chỉ mình cậu chủ tắm thôi.”

“Vậy mình tắm chung đi.”

Hắn sẵn đến toan cởi đồ của nàng nhưng bị nàng ngăn lại: “Không được đâu.”

“Đi mà.” Khải Minh giờ giọng nài nỉ.

“Không được.”

“Đi mà!!”

“Không được!!”

...

Sau một hồi có gắng nắn nỉ thì Quỳnh Anh cũng đành đồng ý. Nàng chỉ nghĩ hấn cũng giống như một đứa trẻ thôi nên không sao.

Từ từ tháo bỏ bộ quần áo trên người, nàng chỉ để lại duy nhất một chiếc quần lót. Giờ đây cơ thể trắng nõn nà của Quỳnh Anh đã được phơi bày trước mắt của Khải Minh. Cặp vú to căng tròn, núm vú nhỏ hồng hào, vòng eo thon gọn, cặp đùi trắng. Những hình ảnh đó làm Khải Minh muốn xị máu mũi. Thằng nhỏ của hấn cương cứng lên trong quần.

Hấn vội chạy lại tóm lấy cặp vú nàng mà xoa bóp. Bất ngờ trước hành động đó, nàng vội đẩy hấn ra. Khải Minh liền sử dụng tiếp chiêu giả ngu nói với nàng: “Oa! Cái gì đây? Ta... ta muốn sờ thử.”

Nàng ngượng ngùng lấy tay che ngực lại nói: “Không được, cái này không được.”

“Đi mà!!!”

“Không là không mà.” Quỳnh Anh quát lên.

“Hic hic...” Khải Minh liền giả vờ khóc. Quỳnh Anh thấy vậy liền lại dỗ:

“Cậu chủ nín đi mà!”

“Ta muốn sờ.”

“Nhưng cái đó không được.” Nàng then đỏ mặt nói.

“Hu hu hu...” Hấn lại khóc to hơn. Thấy thế Quỳnh Anh cũng đành chiều theo ý hấn.

“Thôi được rồi!! Chỉ một chút ...thôi nhé!”

Nghe vậy hai mắt hấn liền sáng rực lên, lòng thầm cười: “Khà khà, làm thằng ngốc cũng không quá tệ.”

Khải Minh tiến đến sát Quỳnh Anh, đôi bàn tay hấn nhẹ nhàng đặt lên ngực nàng.

“Oa mềm quá!” Khải Minh thầm nghĩ trong bụng.

Là một tên xem sex thâm niên, hấn đã tích trữ cho mình một bụng kinh nghiệm về việc làm tình. Và giờ đây chính là lúc hấn thể hiện. Khải Minh nhẹ nhàng nắn bóp cặp vú của Quỳnh Anh. Tay hấn điêu nghệ như một nghệ sĩ làm đồ gốm.

“Ư...ư.” Quỳnh Anh rên nhẹ lên.

Bàn tay Khải Minh xoa quanh bầu vú đang dần căng cứng lên của nàng. Sau đó nó tìm đến hai đầu ti hồng hào kia. Hấn ve ve hai đầu ti nàng sau đó véo mạnh một cái. Quỳnh Anh lại rên lên: “Ư...ư... dừng”

Khải Minh tiến sát mặt lại gần rồi há miệng ra ngậm lấy vú Quỳnh Anh rồi mút lấy mút đẻ. Quỳnh Anh thấy vậy định đẩy hấn ra nhưng cái cảm giác tò mò khi được hấn bú vú làm nàng đẩy một cách nửa vờ.

Mắt nàng nhắm nghiền lại miệng vẫn nói lên vài tiếng “dừng mà” nhưng vẫn để cho hấn ngấu nghiến cặp vú. Cái lưỡi của hấn liếm quanh đầu ti nàng, sau đó liếm lên cái cô cao của nàng rồi hấn hôn vào môi nàng một cái. Lưỡi hấn mạnh bạo tách môi nàng ra tìm đến khoang miệng Quỳnh Anh.

Bị hôn bất ngờ nàng vùng vẫy đẩy hấn ra nhưng bị hấn dùng hết lực đè xuống. Tay phải của hấn thọc vào quần lót của nàng tìm đến mảnh đất cấm đang ướt đầm kia. Khải Minh xoa xoa quanh âm đạo nàng trong khi vẫn giữ chặt lấy môi nàng. Bị khóa môi, Quỳnh Anh chỉ có thể rên lên bằng cổ họng.

“Ư...ư...ừng...ài.”

Khải Minh xoa ngày càng mạnh hơn trong khi môi vẫn giữ chặt lấy môi nàng. Sau một lúc, Quỳnh Anh khẽ run người lên, âm thủy của nàng tuôn ra như suối ướt đầm tay hấn.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: 18+

Rời khỏi bờ môi nàng, hấn liền đưa tay kéo phăng chiếc quần lót kia ra. Khải Minh móc dương vật đang cương cứng trong quần ra. Vừa nhìn thoáng qua hấn cũng hết hồn. Cái dương vật này dài và to như một cái chày, trên thân dương vật nổi những đường gân xanh trông vô cùng uy phong. Khải Minh

mình thăm vì có được cái dương vật to hơn cái trước kia của hần.

Nhân cơ hội Quỳnh Anh mới ra vẫn còn đang nằm thờ hồn hèn, Khải Minh tiến đến banh háng nàng ra. Đập vào mắt hần là khe âm đạo đang đỏ hồng hào của Quỳnh Anh cùng với một chóm lông đen tuyền ở mu âm đạo. Tạm thời không quan tâm đến việc đó, điều mà hần muốn làm nhất bây giờ chính là đút thẳng nhỏ đang biểu tình dữ dội của mình vào cái âm đạo kia.

Không chần chừ, Khải Minh dí sát dương vật hần vào mép âm đạo. Quỳnh Anh thấy vậy biết Khải Minh đang định làm gì với mình nên ra sức chống cự mãnh liệt.

“Đừng... Đừng mà cậu chủ.”

Nàng phản kháng vô cùng mãnh liệt khiến Khải Minh chật vật. Cơ thể tên này vốn yếu đuối nên rất khó khăn để giữ được Quỳnh Anh.

“Ặc, không khéo mỡ dăng tới miệng lại không đóp được như lần trước.” Khải Minh lo lắng trước sự kháng cự của nàng.

“Bình tĩnh... bình tĩnh đi nào Quỳnh Anh.” Hần cố gắng trấn an nàng.

Quỳnh Anh vẫn tiếp tục vùng vẫy mặc kệ hần nói gì.

“Phải đánh lạc hướng thôi.” Khải Minh định bụng.

“Từ từ... nghe ta nói đã... Bình tĩnh đi nào Quỳnh Anh... ta... ta có chuyện muốn nói với nàng... thật ra ta...TA YÊU NÀNG.”

Bất ngờ trước những gì hần nói Quỳnh Anh hơi khựng lại. Khải Minh liền tiếp tục: “Nàng biết đó, ta sinh ra đã không có cha mẹ, lớn lên lại không thể tu luyện. Mọi người ai cũng coi ta như phế vật, luôn luôn khinh bỉ ta. Nhưng nàng lại khác, nàng đối xử rất tốt với ta, cứ như là người một nhà vậy. Ta... ta không biết từ bao giờ đã đem lòng yêu nàng. Lại còn rất sâu đậm nữa.”

“Nói hết da gà.” Khải Minh thăm nghĩ. Nhưng thật không ngờ những lời nói này của hần lại làm nàng có một chút rung động. Nhìn vào đôi mắt Khải Minh, nàng lại có cảm giác hần đang nói sự thật. Quỳnh Anh thẹn thùng bắt gặp ánh nhìn về phía khác. Thấy vậy khoe môi Khải Minh cong lên một nụ cười, nhân lúc nàng không chú ý, hần liền đẩy mạnh dương vật của mình cắm sâu vào âm đạo nàng. Dương vật hần xé rách màng trinh chạy thẳng đến từ cung Quỳnh Anh.

“AAAAA...” Nàng rên la đau đớn vì bị mất trinh. Khóe mắt ứa lên vài giọt lệ.

“Đù móa, gái trinh nha!!” Khải Minh cười thâm đắc chí vì được phá trinh. Khoái cảm trong hần tăng cao. Ngay lúc đó hệ thống lại vang lên.

“Cộng 100 điểm khoái lạc.”

Cảm giác ấm nóng của âm đạo làm hần mê mê, không thêm quan tâm tới hệ thống nói gì.

Quỳnh Anh cố sức đẩy hần ra nhưng mà hiện giờ cái dương vật to khủng khiếp kia đang cắm sâu vào âm đạo của nàng khiến nàng như bị tê liệt, không còn một chút sức lực.

“Dừng... dừng lại đi.” Nàng nói như van xin hần. Hiện giờ dù là ông trời thì cũng đừng mơ hần chịu dừng. Khải Minh bắt đầu hẩy mông nháp, Quỳnh Anh rên lên: “Uh... uh... uh... tr... không!!”

Mặc kệ nàng rên la, Khải Minh vẫn cứ nhip nhàng đưa dương vật mình ra vào. Sau mỗi cú nháp hệ thống lại vang lên.

“Cộng 15 điểm khoái lạc.”

“Cộng 15 điểm khoái lạc.”

“Cộng 15 điểm khoái lạc.”

...

Âm thanh da thịt chạm vào nhau cùng tiếng rên rỉ của Quỳnh Anh tạo nên một bản hòa âm đầy nhục dục vang dội khắp phòng tắm.

Dương vật Khải Minh cứ ra vào âm đạo nàng liên tục. Dần dần, cảm giác đau thốn lúc ban đầu đã biến mất. Thay vào đó là cảm giác sung sướng mỗi lần hần nháp. Quỳnh Anh dần không còn vùng vẫy nữa, nàng chỉ nằm yên chịu trận.

“Sao mình lại thấy sướng chứ?” Quỳnh Anh tự hỏi. Mắt nàng nhắm nghiền lại như đang hưởng thụ. Cổ họng phát ra những tiếng rên rỉ không ngừng.

Khải Minh ngày càng nháp nhanh hơn, trong khi tay hần đang nhào nặn đôi vú Quỳnh Anh. Khải Minh dừng lại, hần đưa lưỡi liếm lên má nàng rồi đặt lên môi nàng một nụ hôn. Sau đó, hần rút dương vật ra, chính người Quỳnh Anh thành tư thế bò. Quỳnh Anh bây giờ đã bị khoái lạc làm lu mờ lý trí nên dễ dàng bị hần khống chế.

Đưa dương vật mình tiến sát lại khe âm đạo nàng, hần từ từ đẩy nó vào sâu bên trong. Những âm thanh hệ thống tiếp tục vang trong đầu hần sau mỗi lần

nhấp. Khải Minh tăng tốc dữ dội khiến Quỳnh Anh rên la thảm thiết hơn nữa. Hắn dồn sức đẩy một cú thật mạnh rồi bắn tinh xối xả trong âm đạo nàng.

“Hoàn thành nhiệm vụ: Làm tình với Mai Quỳnh Anh. Ban thưởng: 3000 điểm khoái lạc, thuốc hồi phục hồn lực x 5, kỹ năng Ân Hồn Lực.”

“Chúc mừng đột phá cảnh giới Hồn Sĩ. Cảnh giới hiện tại của ngươi là Hồn Sĩ tầng 1.”

Khải Minh vui mừng nghe hệ thống thông báo. Cuối cùng thì hắn cũng đã đặt chân vào giới tu luyện hồn lực. Khải Minh nằm đè lên lưng Quỳnh Anh thờ dõc.

Một hồi lâu sau...

Khải Minh xoay người Quỳnh Anh lại.

Mắt nhìn mất. Môi hắn tiến lại gần rồi đặt lên môi nàng một nụ hôn. Bất ngờ, lưỡi của Quỳnh Anh tự động tìm đến lưỡi hắn. Cả hai hôn ngày càng mạnh bạo hơn. Rồi nhau một chút. Mắt lại nhìn mất. Quỳnh Anh mặt đỏ như trái cà chua, né tránh ánh mắt hắn. Khải Minh liền cười một cái rồi kéo nàng vào bồn tắm.

Trong làn nước mát lạnh, Quỳnh Anh nép sát vào ngực Khải Minh. Còn hắn thì đang nhẹ nhàng vuốt mái tóc nàng. Sau một hồi lâu im lặng, Quỳnh Anh thẹn thùng ngước lên nhìn hắn nói:

“Chàng... đúng là đồ bỉ ổi, dám giả vờ ngực.”

“Đâu có, ta ngực thật mà hihi.” Hắn giả vờ chống chế.

Nàng biu môi một cái đáng yêu rồi lại nép vào ngực hắn khẽ nói:

“Những điều chàng nói lúc nãy... là thật chứ?”

Khải Minh liền trả lời bằng giọng quả quyết: “Đương nhiên là thật rồi!” Chả lẽ hắn lại nói không.

Nghe được vậy Quỳnh Anh liền cười một cái miễn cưỡng. Cả hai lại trao cho nhau nụ hôn nồng cháy.

Tắm xong, cả hai cùng ra ăn cơm. Khải Minh bắt Quỳnh Anh đút cho mình ăn trong khi tay hắn mân mê vú nàng. Sau khi ăn xong, Quỳnh Anh thì đi rửa bát còn hắn thì tiến vào không gian tinh thần. Vừa vào hệ thống Khải Minh lập tức điều tra kỹ năng Ân Hồn Lực.

Ân Hồn Lực: Làm cho mọi vật thể không thể cảm nhận được hồn lực của người sử dụng. Kỹ năng không thể thăng cấp.

“Hmmm, cũng được đấy.” Hắn trầm trồ, sau đó hỏi hệ thống:

“Khoái lạc hệ thống, làm sao ta có thể xem thông tin bản thân?”

“Ngươi chỉ cần nghĩ “thông tin cá nhân” là được.”

“Thông tin cá nhân.” Hắn nghĩ thầm. Ngay lập tức, một màn hình 3D xuất hiện trước mặt hắn.

Tên: Huỳnh Khải Minh.

Tuổi: 15.

Sinh lực: 100/100.

Hồn lực: 50/100.

Cảnh giới: Hồn Sĩ tầng 1.

Điểm khoái lạc: 3035.

“Quào, nhiều điểm dữ.” Khải Minh thích thú cười. Hắn liền thử vào cửa hàng kiếm vài kỹ năng.

“Quát dờ phát??” (What the fuck?) Khải Minh phẫn nộ hét lên. Sau một vòng lướt quanh cửa hàng kiếm kỹ năng, hắn thực sự bị sốc bởi giá cả của cửa hàng, kỹ năng nào giá cả cũng cao hơn 2000. Ngay cả kỹ năng Cầu Lửa lúc này hắn xem bằng từ 200 điểm khoái lạc trở thành 2000 điểm khoái lạc.

“Hệ thống, chuyện này là thế nào???”

“Lúc này hệ thống bị lag một chút nên hiển thị nhầm giá, giá chính xác của kỹ năng Cầu Lửa là 2000 điểm khoái lạc.”

“Gian thương, người đứng là gian thương mà.” Khải Minh tức giận chửi hệ thống.

“Ý kiến gì không, nói nhiều ta đóng cửa luôn đó!” Hệ thống liền lên giọng uy hiếp hần. Khải Minh đành nuốt giận, nếu hệ thống mà đóng cửa thì hần lại phải trở về cuộc sống phế nhân như xưa mất.

“Hmmm, hiện giờ ta nên mua kỹ năng nào bây giờ?” Khải Minh đắn đo không biết nên chọn cái nào cho phù hợp. Phải biết giá của một kỹ năng trong đây gần bằng số điểm khoái lạc hần có hiện tại. Vì vậy hần phải cẩn thận lựa chọn kỹ năng phù hợp.

Hệ thống lại nói với hần: “Người nên chọn kỹ năng Điều Khiển Hồn Lực.”

“Điều Khiển Hồn Lực?” Khải Minh thắc mắc hỏi. Hệ thống liền đưa thông tin về kỹ năng vào đầu hần.

Điều Khiển Hồn Lực: Kỹ năng không chế hồn lực trong cơ thể. Là thứ cơ bản đầu tiên người tu luyện hồn lực học.

“Hmmm chắc phải học thứ cơ bản trước đã.” Nói rồi hần vào cửa hàng để mua kỹ năng.

“3000 điểm khoái lạc. Đắt thế.” Khải Minh than vãn. Tuy tiếc đứt ruột nhưng hần cũng đành mua. Vừa mua kỹ năng xong, ngay lập tức một luồng thông tin về cách thức sử dụng kỹ năng chạy vào não hần. Chỉ trong chớp lát Khải Minh đã am hiểu tường tận về kỹ năng này.

Điều Khiển Hồn Lực (lv1): Ở cấp độ hiện tại chỉ có thể đưa hồn lực vào một bộ phận nhất định trên cơ thể.

Thoát ra ngoài, hần ngay lập tức sử dụng thử. Khải Minh đưa hồn lực đến bàn tay sau đó đâm thật mạnh vào cái cột nhà to tướng bên cạnh.

“Rầm”

“Ui da đau quá.” Hần vội ôm tay la lên. Tay của hần sưng đỏ lên trong khi cái cột nhà thì chả trầy xước chút nào.

“Ặc, sao nó không hề hần gì vậy.”

Hệ thống nói lại với hần: “Người hiện giờ chỉ mới là Hồn Sĩ tầng 1 nên thực lực chỉ đến đây thôi.”

“Vậy nếu cảnh giới càng cao thì càng mạnh ư?”

“Tất nhiên rồi.”

“Hmmm, vậy đành phải luyện hồn lực tiếp thôi.” Khải Minh nói xong vội chạy xuống sân sau của tiểu viện. Ở đó Quỳnh Anh đang đứng rửa bát trước một cái bồn khá giống với bồn rửa bát ở thế giới của hần.

Khải Minh tiến sát lại vén váy Quỳnh Anh lên, đôi bàn tay hần chui vào quần lót nàng tìm đến bờ mông mềm mại kia. Quỳnh Anh hơi giật mình, sau đó nàng nói: “Em đang rửa bát mà.”

“Khà khà, thì nàng cứ rửa đi.”

Mặc kệ Quỳnh Anh nói gì, tay Khải Minh vẫn mạnh bạo nắn bóp mông nàng. Sau đó hần kéo quần lót nàng xuống đến đầu gối rồi móc thẳng em đang cương cứng của mình ra đẩy vào âm đạo nàng.

“Uh...uh...uh từ từ.”

Quỳnh Anh rên rỉ lên khi cái thứ to khủng kia một lần nữa đi vào âm đạo nàng. Khải Minh vịn lấy eo nàng rồi bắt đầu nhấp một cách mạnh bạo khiến Quỳnh Anh rên la thảm thiết: “Á...á...á...ừ...ừ...ừ... nhẹ... thôi.”

Âm thanh thông báo lại tiếp tục vang trong đầu hần.

Quỳnh Anh không thể tập trung rửa bát nữa, nàng nhẹ nhàng để cái đĩa đang rửa lơ dờ xuống, sau đó chống hai tay vào thềm bồn, ưỡng mông cao lên để hần dễ dàng ra vào.

Được một lúc sau, hần vội rút dương vật ra rồi kéo nàng ngồi xuống. Khải Minh đưa dương vật chia thẳng vào mặt nàng rồi nói: “Bú cho ta đi nào.”

“Em không biết bú thế nào cả!” Quỳnh Anh ngây thơ trả lời.

“Được rồi, vậy để ta chỉ cho, nàng há miệng ra đi.”

Quỳnh Anh làm theo hần. Ngay lập tức Khải Minh đẩy mạnh dương vật vào miệng nàng. Dương vật hần chạy thẳng đến cổ họng Quỳnh Anh khiến nàng có cảm giác buồn nôn. Vội đẩy hần ra, nàng ho sặc sụa mắng hần:

“Đồ đáng ghét, tính hại chết người ta hả.”

“Hi hi, ta xin lỗi mà.” Nói rồi hần liền hôn vào môi nàng. Sau đó cả hai cùng kéo nhau lên giường, Khải Minh cùng Quỳnh Anh lột sách quần áo trên người ra, rồi hần nhanh nhẩu nằm lên giường để dương vật mình chia thẳng lên vô cùng hùng dũng, cứ như một cây cột chống trời vậy. Khải Minh ra dấu cho Quỳnh Anh ngồi lên. Nàng hiểu ý, tiến sát lại để âm đạo mình chạm vào dương vật của hần rồi từ từ ngồi xuống. Dần dần dương vật Khải Minh bị

nuốt trọn bởi âm đạo của nàng.

Khải Minh nhắm mắt đang rộng hai tay hai chân tận hưởng. Quỳnh Anh chống hai tay lên bụng hân, sau đó nàng nhẹ nhàng di chuyển lên xuống. Dương vật hân từ từ trượt ra gần hết rồi lại chạy vào trong, cứ như thế lặp lại liên tục.

“Nàng thấy sướng không?” Khải Minh nhìn Quỳnh Anh hỏi.

“Uh...uh sướng lắm ạ.” Nàng trả lời trong khi đang cố gắng nhấp nhanh nhất có thể. Khoái cảm trong Khải Minh ngày càng dâng trào mạnh mẽ. Hân phải cố cắn răng để kiềm hãm cảm giác xuất tinh. Bỗng âm thanh báo cộng thêm điểm khoái lạc trong đầu hân dừng lại một chút, thay vào đó là giọng hệ thống vang lên như trêu chọc hân: “Yếu sinh lý thế.”

Bị hệ thống trêu, Khải Minh xấu hổ vô cùng. Hân vội kéo Quỳnh Anh xuống ôm hôn trong khi tay hân tìm đến bóp mạnh dương vật để giảm ham muốn. Hôn nhau được một lúc lâu, Khải Minh vật nàng nằm ngửa ra sau đó lấy dương vật ve vãn quanh âm đạo.

“Cho nó vào đi chàng.” Quỳnh Anh đang rộng hai chân hết cỡ nói.

“Được thôi, nếu nàng cầu xin ta.” Khải Minh vẫn tiếp tục trêu nàng.

“Uhm, xin chàng hãy dứt nó vào đi, xin chàng đó.” Quỳnh Anh như gần khóc vì bị hân trêu. Thấy vậy Khải Minh cười đắc chí rồi đẩy mạnh dương vật vào trong. Sau đó hân làm những cú ra vào vô cùng mãnh liệt, mạnh và nhanh hơn những lần trước.

“AAAA...Uh...Uh...sướng quá...uh...uh... mạnh lên... nữa đi... chàng...uh...uh.” Quỳnh Anh rên la vì sướng khoái. Nghe được vậy hân liền nắm lấy cặp đùi mát lạnh của nàng ra sức tăng tốc hết cỡ.

“Ah...a...a...em ra mất...em ra ... EM RA ĐÂY...ah ah ah.” Cơ thể Quỳnh Anh uốn éo liên tục, từ trong âm đạo nàng dâm thủy tuôn ra như suối.

“Vậy ta cũng ra đây.”

Khải Minh nhấp thêm vài ba cái nữa rồi phun những đợt tinh dịch ấm nóng vào thẳng tử cung Quỳnh Anh.

Cả hai hôn nhau rồi thiếp đi...

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Lệ Xuân Viên

Hai ngày tiếp theo kể từ khi hân xuyên không. Khải Minh cảm thấy đây mới chính là cuộc sống đích thực. Hân cùng Quỳnh Anh làm tình mọi lúc, mọi nơi. Lúc nào cũng dính chặt với nhau bằng dương vật và âm đạo. Nhờ thế mà cảnh giới hiện tại của hân đã đạt đến Hồn Sĩ tầng 2.

Ngày thứ ba...

“Chụt chụt...”

Những âm thanh giống như tiếng một đứa trẻ đang mút cây kem phát ra từ một căn tiểu viện. Ở đó, có một thiếu niên trẻ tuổi đang đứng dựa lưng vào cây cột phía sau. Mắt hân chăm chú nhìn vào một cô gái có mái tóc đen dài, mặc chiếc váy dành cho người hầu của Huỳnh gia đang quỳ dưới hân và ngậm bú dương vật của tên thiếu niên. Tên thiếu niên ấy không ai khác chính là Huỳnh Khải Minh, được biết đến với biệt danh phế vật Huỳnh gia. Còn cô gái đang bú liếm dương vật cho hân kia chính là Quỳnh Anh, người hầu của hân.

“Nàng làm tốt hơn rồi đấy.” Khải Minh lên tiếng khen ngợi Quỳnh Anh. Nàng đưa mắt lên nhìn hân thể hiện sự vui mừng. Sau hai ngày được Khải Minh chỉ dạy, Quỳnh Anh cuối cùng cũng bú liếm dương vật khá tốt. Cảm giác buồn nôn khi ngậm dương vật đã không còn. Bây giờ, nàng còn khiến cho Khải Minh rên lên vài tiếng vì sướng.

Bỗng Khải Minh đưa hai tay giữ chặt đầu Quỳnh Anh lại. Hân dứt sâu dương vật vào cổ họng nàng, sau đó gồng mình phun toàn bộ tinh dịch vào đó. Quỳnh Anh ho sặc sụa vài cái, sau đó nàng nuốt hết mớ tinh dịch của hân.

“Ngon quá!”

“Ngon?” Khải Minh thắc mắc. Cùng lúc đó tiếng hệ thống vang lên trong đầu hân:

“Nhờ Dâm Thần huyết thống nên tinh dịch của người mới có vị ngon như vậy.”

“Ồ ra là vậy.” Hân trầm trồ.

“Uhm, thứ này của chàng rất ngon.” Quỳnh Anh vừa nói xong liền liếm khước môi, nơi còn đọng một chút tinh dịch của hắn khi nãy tràn ra. Thấy hình ảnh dâm dăng đó, thằng nhỏ Khải Minh lại một lần nữa ngóc đầu dậy.

“Đù, sao nhanh vậy, lẽ nào cũng do Dâm Thần huyết thống?” Khải Minh hỏi thăm hệ thống.

“Đúng vậy, người làm tình càng nhiều thì khả năng sinh lý càng cao, đó là một tính chất của Dâm Thần huyết thống.”

“Quả thực là cái huyết thống này rất hợp với ta nha.” Khải Minh thâm cười. Hắn tiến đến sát Quỳnh Anh, xoay người nàng lại định làm vài nháy nhưng ngay lúc đó lại có tiếng người ở trước tiểu viện của hắn. Quỳnh Anh vội chỉnh trang y phục lại rồi chạy ra xem, Khải Minh cũng lèo đèo theo sau.

Đứng ở sân trước căn tiểu viện là một người đàn ông tuổi trung niên sở hữu một thân hình cao to lực lưỡng. Người đàn ông này toát ra một khí chất vô cùng sang trọng. Quỳnh Anh vừa nhìn thấy người này liền kính chào lễ phép: “Chào buổi sáng, tộc trưởng.”

Người đàn ông liền gật đầu một cái tỏ vẻ hài lòng, sau đó ông ta nhìn sang Khải Minh đang đứng đằng sau Quỳnh Anh.

Tên: Huỳnh Văn Nghĩa.

Tuổi: 40.

Sinh lực: 480000/480000.

Hồn lực: 652990/697940.

Cảnh giới: Hồn Đế tầng 1.

Thông tin của người đàn ông được Tinh Thông Nhãn truyền tải vào não Khải Minh. Hắn há hốc mồm: “Vãi, Hồn Đế.”

Ngoài thông tin có được từ Tinh Thông Nhãn, Khải Minh còn biết được đôi chút về người này nhờ những kí ức cũ của thể xác. Huỳnh Văn Nghĩa là tộc trưởng của Huỳnh gia, cũng là chú ruột của hắn, người luôn ra sức bảo vệ hắn trước sự ức hiếp của mọi người trong gia tộc. Tuy thế nhưng cũng chỉ bảo vệ được một phần bởi vì gia tộc này không phải một mình ông quyết định mà còn hội trưởng lão năm người nữa. Đặc biệt là Đại trưởng lão lại luôn chống đối ông.

“May mà thằng nhóc không sao.” Văn Nghĩa sau một hồi im lặng liền lên tiếng.

Quỳnh Anh liền đáp lại: “Vâng ạ, cậu chủ không những tinh dậy mà còn... Á”

“Mà còn??” Văn Nghĩa thấy Quỳnh Anh đang nói giữa chừng mà dừng lại nên thắc mắc hỏi. Sở dĩ Quỳnh Anh đang định nói việc Khải Minh không bị ngốc và hắn cũng biết như vậy nên mới bóp mồm Quỳnh Anh một cái, nàng cũng hiểu ý liền đáp lại:

“Dạ không có gì đâu ạ.”

“Hmmm” Văn Nghĩa nhũm mày nghi hoặc nhưng sau đó ông liền nói đến chuyện khác: “Quỳnh Anh, còn 3 tuần nữa là đến đợt kiểm tra của gia tộc. Như người biết thì mọi đứa từ 15-18 tuổi đều bắt buộc tham gia. Vì thế nên ta nhờ người đưa Khải Minh đi đâu đó một thời gian để tạm tránh. Nếu để nó bị bắt tham gia thì quả thực nguy hiểm quá.”

Nói rồi Văn Nghĩa rút ra một cái túi nhỏ đưa cho Quỳnh Anh rồi nói tiếp: “Trong đây là 10 triệu phang để người lo cho nó đến hết kì kiểm tra này. Nhờ người đây.”

“Oa nhiều quá, quả là tộc trưởng có khác.” Khải Minh khi nghe được số tiền đồ vật trăm trề.

Lại nói đến tiền tệ ở Diệp Lục đế quốc. Đơn vị tiền ở đây gọi là “phang” được làm với hình dáng và chất liệu khá giống với tiền Việt Nam. Nói đến số tiền mà Văn Nghĩa đưa cho Quỳnh Anh, với 10 triệu phang thì đủ để một người sống sung túc trong vòng một năm. Từ đó có thể thấy Văn Nghĩa quan tâm đến Khải Minh như thế nào. Đưa ra một số tiền lớn như vậy chỉ để lo cho hắn. Khải Minh biết tuy số tiền này không đáng là gì với Văn Nghĩa nhưng cũng khiến hắn ấm lòng.

Quỳnh Anh vội nhận lấy cái túi sau đó hứa với Văn Nghĩa sẽ làm tốt công việc. Văn Nghĩa cười một cái rồi quay sang xoa đầu Khải Minh, ông nhìn hắn với ánh mắt vô cùng trìu mến, khác hẳn với ánh mắt nghiêm nghị của một vị tộc trưởng thường ngày. Ngoài ra trong mắt ông còn có một chút thương xót.

Khải Minh khi được xoa đầu cũng cảm thấy ấm áp vô cùng, chắc đây chính là tình thương gia đình. Tuy không phải chú ruột hắn nhưng cũng là chú ruột của thể xác này. Có lẽ những cảm xúc của “Khải Minh đã khuất” cũng đã ảnh hưởng lên hắn ít nhiều.

Văn Nghĩa lặng lẽ rời đi. Quỳnh Anh liền đưa cái túi nhỏ đó cho Khải Minh. Hắn cầm lấy rồi hỏi:

“Nàng hiện giờ có nơi nào muốn đến không?”

Quỳnh Anh đưa ngón trỏ lên cằm suy nghĩ rồi trả lời lại: “Hiện giờ em đang muốn về thăm lại cô nhi viện lúc xưa em ở.”

Khải Minh nghe vậy liền lấy một nửa số tiền trong túi đưa cho Quỳnh Anh rồi nói: “Nàng cầm số tiền này về thăm cô nhi viện đi.”

Thấy hắn đưa số tiền lớn như vậy, Quỳnh anh ngay lập tức lắc đầu từ chối: “Cái này nhiều quá, em không dám nhận đâu. ... Ừa? Vậy còn chàng thì sao?”

Khải Minh đưa mắt nhìn sang hướng mà Văn Nghĩa đi lúc nãy. Hắn quả quyết nói: “Ta định sẽ đi tu luyện một chuyến.”

Bình Minh thành, nơi mà Khải Minh đang sống, được xem là trung tâm kinh tế và thương mại lớn nhất ở Diệp Lục đế quốc. Nơi đây được bao bọc khép kín bởi một vòng tường thành kiên cố. Trong thành, đường xá vô cùng rộng rãi, được lát bằng những loại gạch bóng bẩy và sạch sẽ. Hai bên đường là những dãy nhà san sát nhau, mỗi căn nhà đều toát lên vẻ sang trọng của thành thị.

Về đêm, ở trong thành khá là nhộn nhịp. Trên đường người dân đi chơi đêm vô cùng đông đúc. Đặc biệt là một con phố nằm gần cổng Tây không khí rất náo nhiệt, nơi đây được xem là phố ăn chơi bậc nhất của Bình Minh thành này. Ở đây hội tụ đủ các nơi để ăn chơi như quán nhậu, sòng bạc và một thứ không thể thiếu đó là lầu xanh.

“Ưc đẹp quá.” Khải Minh mắt dõi theo bóng những kiều nữ thướt tha trên phố trầm trồ. Ở con phố này, nữ nhân ăn mặc khá khiêu gợi, không kín đáo như những nơi khác. Khải Minh chỉ mới đi một chút mà thẳng em đã cứng lên biểu tình. Đi tiếp một đoạn, hắn dừng bước lại nói: “Cuối cùng cũng đến.”

Hiện tại hắn đang đứng trước một nơi có tên là Lệ Xuân Viện, được biết đến là lầu xanh bậc nhất của Bình Minh thành. Nơi đây hội tụ vô vàn những kỹ nữ xinh đẹp, chất lượng cao nhất cả nước. Cũng vì thế nên lầu xanh này chỉ là chốn dành cho đại gia lui tới.

Mục đích Khải Minh đến nơi này dĩ nhiên là... chơi gái! Nhưng mà chơi để tu luyện. Khi nghe Huỳnh Văn Nghĩa nói về kỳ kiểm tra gia tộc, hắn bỗng nảy lên một ý tưởng to lớn là sẽ đứng đầu kỳ kiểm tra nhằm chứng minh bản thân. Và thế là hắn quyết định đi tu luyện Hồn Lực. Với một kẻ tu luyện bằng cách chịch gái thì còn nơi nào thích hợp hơn ở đây.

Bước vào trong đại sảnh Lệ Xuân Viện, Khải Minh liền nhìn ngó xung quanh. Nơi đây khá giống một quán bar cổ đại, có một quầy dài đựng đủ các loại rượu, ở sâu bên trong lại có một sân khấu nhỏ dành cho các kỹ nữ trò tài múa hát.

Đang mãi ngắm nhìn xung quanh thì bỗng Khải Minh cảm nhận được một cảm giác mềm mại ở tay trái. Quay sang thì thấy một nàng kỹ nữ dễ thương đang khoác tay mình. Cô nàng này nép chặt ngực vào tay hắn hơn rồi tươi cười nói: “Công tử có muốn tối nay... với em không?”

Khải Minh nhìn chằm chằm để lấy thông tin từ cô nàng.

Tên: Mộng Lê.

Tuổi: 21.

Sinh Lực: 160/160.

Hồn Lực: 10/100

Cảnh giới: Hồn Sĩ tầng 1.

“Cảnh giới thấp quá.” Khải Minh nghĩ thầm, sau đó hắn thò tay vào túi quần lấy ra khoảng 100 phạng rồi nói với Mộng Lê: “Ta sẽ cho cung số tiền này nếu cung tìm cho ta cô nàng có cảnh giới cao nhất ở đây.”

Mộng Lê thấy tiền mắt liền sáng rực lên, cô nàng liền chạy đi đâu đó một lúc. Sau đó quay lại kéo theo một cô gái xinh đẹp khác.

“Đây là chị hai em, Mộng Đào, chị ấy là người có cảnh giới cao nhất trong đám kỹ nữ ở đây đó ạ.” Mộng Lê chia tay giới thiệu về cô gái kia. Khải Minh liền soi thông tin.

Tên: Mộng Đào.

Tuổi: 25.

Sinh lực: 1501/1501.

Hồn Lực: 3150/3150.

Cảnh giới: Hồn Sĩ tầng 10.

“Hồn Sĩ tầng 10 nha! Được đó.” Hắn liền gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Đào thấy vậy liền nở một nụ cười dám dăng tiến đến khoác tay Khải Minh. Hắn đưa số tiền lúc nãy cho Lê rồi dẫn Đào lên lầu, nơi dành cho khách làm tình. Khải Minh để tay xoa vào cặp mông tròn trịa của nàng trong khi đang đi trên cầu thang. Cô nàng cũng để yên cho hắn thỏa thích xoa bóp.

Hắn và nàng phải lên tận tầng 5 của Lệ Xuân Viện vì mấy tầng dưới đã kẹt phòng. Chọn đại một căn phòng còn trống ở cuối dãy, Khải Minh cùng Mộng Đào dúi nhau vào. Căn phòng này cũng khá rộng và sang trọng. Có một chiếc giường được trải một chiếc nệm màu trắng, ở giữa phòng có một chiếc bàn đựng đủ mọi loại hoa quả.

Bỗng âm thanh hệ thống vang lên: “Hệ thống giao nhiệm vụ: Làm tình với Mộng Đào. Thời hạn: 1 giờ. Ban thưởng: 2600 điểm khoái lạc, Kỹ năng Gia Tộc (lv1). Nhiệm vụ thất bại: Hệ thống chia tay 1 tháng.”

“Ồ đúng lúc lắm” Khải Minh vui mừng vì hệ thống trao nhiệm vụ dễ dàng này cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Kéttt...”

Mộng Đào kéo cánh cửa phòng lại. Nàng tiến lại vòng tay lên cổ Khải Minh khẽ nói: “Nghe nói chàng tìm người có cảnh giới cao. Tại sao vậy?”

“Sở thích của ta thôi.” Dứt lời hắn liền kề môi vào bờ môi đỏ mọng của Đào. Mùi hương da thịt của nàng làm hắn mê mẩn. Lưỡi của cả hai quấn lấy nhau. Tay Khải Minh nhẹ nhàng vuốt ve vòng eo thon gọn của nàng trong khi tay Đào thoăn thoắt cởi bỏ y phục cho hắn. Rồi khỏi môi hắn, Đào quỳ xuống cỡi luôn quần ngoài của hắn. Khải Minh hiện giờ đã bị lột trần chỉ còn lại duy nhất chiếc quần sịp trên người.

(Nói thêm về nội y ở đây, chúng có kiểu cách giống với thể giới cũ của Khải Minh.)

Đào kéo chiếc quần sịp của hắn xuống, dương vật đang cương cứng của Khải Minh được giải thoát khỏi lớp quần sịp liền chìa thẳng vào mặt nàng một cách ngạo nghễ. Đào hơi kinh ngạc vì dương vật to tướng của Khải Minh. Nàng tưởng tượng nếu để cái thứ này vào âm đạo nàng thì chắc sướng chết mất.

Đào ngưng tưởng tượng rồi quay sang nhìn Khải Minh một cách quyến rũ. Đôi môi nàng nhẹ nhàng hôn lên dương vật nóng hổi của hắn. Cái lưỡi nàng nhẹ nhàng liếm quanh dương vật, không chừa bất cứ một chỗ nào. Đào một tay cầm dương vật đưa lên cao cúi sát xuống tấn công hai hõn bì của hắn, nàng há miệng ra ngậm lấy chúng, lưỡi nàng liên tục đánh hai hõn bì qua lại khiến hắn sướng tê dại.

Sau một hồi chơi đùa hai với hõn bì, Đào nhẹ nhàng đưa dương vật của hắn vào miệng rồi sục. Khải Minh bước lùi về phía cái giường, Đào cũng bò theo trong khi miệng vẫn đang bú dương vật hắn. Nhẹ nhàng ngồi xuống giường, Khải Minh đưa tay xuống mân mê ngực trái của Đào. Nàng có mặc áo ngực bên trong khiến hắn khó cảm nhận được. Đào thấy vậy liền đứng dậy cởi bỏ quần áo ra.

“Màu đen!” Khải Minh thốt lên khi nhìn thấy đồ lót Đào đang mặc. Phải biết rằng tên này cực kỳ thích màu đen.

Đào để ngực sát lại mặt hắn. Một tay nàng nhẹ nhàng kéo áo ngực xuống để lộ đôi núm hoa hơi thâm nhưng cũng không kém phần quyến rũ. Tay còn lại nắm lấy tay hắn rồi đặt lên ngực của mình. Khải Minh nhẹ nhàng xoa bóp bầu vú Đào. Vú nàng tuy không to bằng Quỳnh Anh nhưng lại rất săn chắc và vừa tay. Khải Minh đưa tay nắn bóp cùng lúc hai bầu vú. Hắn đưa lưỡi liếm vào đầu ti vú bên phải trong khi tay vẫn đang nắn bóp không ngừng vú bên trái. Khải Minh mút lấy mút để. Hắn cắn nhẹ đầu ti Đào một cái khiến nàng rên lên: “Uh... uh”

Sau một hồi bú liếm, Khải Minh thả hai trái vú kia ra. Hắn chống hai tay, người hơi ngã ra đằng sau rồi ra hiệu cho Đào. Nàng hiểu ý liền cởi quần lót của mình xuống để lộ ra hai nếp âm đạo màu hồng cùng chùm lông được cắt tỉa khá gọn gàng. Đào quỳ trước mặt Khải Minh, tay nàng chính dương vật hắn đúng vào cửa âm đạo rồi nhẹ nhàng ngồi xuống.

Khi đầu khấc của dương vật đã chui lọt vào bên trong thì Khải Minh sực nhớ lại một chuyện: “Khoan đã nàng, không dùng bao à.”

“Bao? Là gì vậy ạ?” Đào thắc mắc hỏi.

“Thì là bao cao su đó.”

“Em không biết thứ đó.”

“Vậy lỡ bị bệnh sao.”

“Chích nhau thì bệnh gì chàng.”

Khải Minh nghi ngờ: “Lẽ nào ở đây chưa có HIV à.”

Hắn tiếp tục hỏi: “Vậy lỡ nàng có thai thì sao.”

Đào liền tinh nghịch trả lời: “Thì chàng nuôi chứ sao.”

Nói rồi Đào nhấn xuống một cách nhanh chóng. Dương vật to khủng kia ngay lập tức xâm chiếm từng centimet trong âm đạo của Đào. Nàng rên lên: “Ah... ah... ah”

“Đệt, lờ có thai cái chết nữa... nhưng mà sướng quá. Đành phải cố gắng xuất tinh ra bên ngoài thôi” Khải Minh tự nhủ trong đầu. Cùng lúc đó hệ thống liền nói với hắn:

“Chỉ xuất tinh bên trong hệ thống mới tính hoàn thành nhiệm vụ.”

“Đệt.”

Cảm giác ấm nóng nơi âm đạo được những dây thần kinh ở dương vật truyền tải đến não Khải Minh. Dương vật hắn bây giờ đã hoàn toàn bị nuốt trọn bởi âm đạo của Đào. Khải Minh có thể cảm nhận được đầu rùa của dương vật đang chạm vào tử cung của nàng. Sau một hồi chịu đựng cơn đau thốn, Đào bắt đầu di chuyển lên xuống. Những âm thanh hệ thống vang lên:

“Cộng 15 điểm khoái lạc.”

“Cộng 15 điểm khoái lạc...”

Khải Minh vừa lo sợ lại vừa sướng. Nếu hắn không xuất tinh bên trong thì làm sao hoàn thành nhiệm vụ. Nếu không hoàn thành thì phải chịu 1 tháng không có hệ thống. Mà kì kiểm tra chỉ còn ba tuần nữa là tới.

Thấy Khải Minh mặt mày lo lắng Đào liền phì cười nói: “Chàng này thiệt là, tui em làm việc ở đây đều bị bắt uống thuốc tránh thai hết rồi. Vì thế chàng đừng có lo nữa.”

“Thiệt hả?” Khải Minh nghe được vậy vui mừng thốt lên.

Đào chỉ gạt đầu một cái rồi tiếp tục nhấp. Khuôn mặt xinh đẹp kiêu dâm đáng của Đào dần đỏ ửng lên vì sướng. Cổ họng nàng không ngừng phát ra những tiếng rên rĩ: “Uh...uh...uh...sướng quá!!”

Khải Minh yên tâm ngồi tận hưởng khoái lạc. Hắn thích thú ngắm nhìn cặp vú Đào đang đong đưa. Tay hắn sờ lên cặp đùi mát lạnh của Đào, sau đó tìm đến cặp mông đang rung lên mỗi khi nàng hạ xuống. Khải Minh mạnh bạo bầu vėjo, cặp mông trắng tròn của nàng bị hắn nhào nặn thành đủ mọi hình hài.

Vài chục phút sau, cả hai đổi sang tư thế khác. Đào nằm sấp trên giường ưỡn mông lên khoe đôi môi dâm đang đỏ lên. Khải Minh đặt tay lên mông nàng sau đó đẩy mạnh dương vật vào âm đạo nàng.

“Đau...q...quá...a...a...aaa.a...a...a” Bị một cú đâm trời giáng vào âm đạo, Đào rên la thảm thiết, bàn tay nàng nắm chặt tấm ra giường. Các căn phòng ở đây đều được cách âm cẩn thận, vì thế nên nàng mới thoải mái rên la mà không sợ ai nghe thấy. Mà nghe thấy cũng chả sao!

Khải Minh sau một hồi tận hưởng âm đạo Đào ở tư thế này liền đưa tay nắm lấy eo của nàng rồi nhẹ nhàng cho dương vật ra vào liên hồi.

“Uh...uh...uh... mạnh nữa lên đi chàng...uh...uh.” Đào lí nhí nói với hắn trong lúc rên rĩ. Khải Minh nghe vậy cũng chiều theo ý nàng, hắn vịn chặt eo nàng rồi ra sức nhấp mạnh.

“Bạch...bạch...bạch.” Âm thanh da thịt cả hai chạm vào nhau ngày càng dồn dập. Đào rên la mãnh liệt: “Ah...ah...ah... đúng...r...rồi...ch...àng...sướng...quá...ah...ah... chết...e...m...mất...ah...ah.”

“Chúc mừng người đã đạt đến Hồn Sĩ tầng 3.” Hệ thống lên tiếng thông báo với Khải Minh. Nghe được vậy, hắn như có thêm động lực hì hục nhấp mạnh hơn. Khải Minh vừa nhấp vừa đưa tay vỗ vào mông Đào. Hắn có vẻ thích thú khi nghe những âm thanh “bép...bép” mỗi lần đánh vào chúng.

“Uh...uh...ah...ah... mạnh thêm...nữa...đi...chàng...mạnh...uh...uh... nữa đi...chàng!” Có vẻ tốc độ bây giờ vẫn chưa đủ với Đào. Nàng vẫn còn muốn hắn làm mạnh và nhanh hơn nữa. Khải Minh lắc đầu cười khò. Hắn gần đạt đến cực khoái rồi trong khi Đào thì chưa có dấu hiệu muốn ra. Khải Minh lại sợ bị chê yếu sinh lý nữa, hắn cắn răng kìm hãm cảm giác xuất tinh, sau đó dồn hết sức bình sinh công phá âm đạo nàng.

“Ah...ah... ah... gi...ã... nát... từ...c...cung...e...em... đi...i... chàng...ah...ah...” Đào la lên thích thú. Khải Minh nghe những câu này cũng bị kích thích không kém.

“Ráng một chút nữa thôi, vì danh dự của một thằng đàn ông.” Hắn tự nhủ với mình. Cầm cự hơn chục cú nhấp nữa, cuối cùng Đào cũng đã đến cực khoái.

“Ah...uh...uh...e...m... chịu... hết...n...ah...nổi...uh...uh...rồi...em...e...m... EM RA ĐÂY..Ah...Ahhhhhh!” Đào rên rĩ mãnh liệt, cơ thể nàng uốn éo qua lại như một con rắn. Dâm thủy từ âm đạo nàng tuôn ra ào ạt. Thấy vậy mặt Khải Minh mừng như trúng vé số vậy. Hắn đẩy mạnh dương vật mình vào sâu trong tử cung Đào rồi phun tinh xối xả.

“Phù hên quá.” Khải Minh thở phào nhẹ nhõm. Cùng lúc đó âm thanh hệ thống vang lên trong đầu hắn:

“Hoàn thành nhiệm vụ: Làm tình với Mộng Đào. Ban thưởng: 2600 điểm khoái lạc, kĩ năng Gia Tốc (lv1).”

Gia tốc (Lv1): Tăng 30% tốc độ. Tiêu hao 30 hồn lực.

Thông tin về kĩ năng mới được não Khải Minh hấp nạp.

“Cũng được đấy.” Hấn nghĩ thầm sau đó nghĩ ý niệm để xem thông tin cá nhân. Vì hấn không vào không gian tinh thần nên hệ thống đưa trực tiếp thông tin vào não.

Tên: Huỳnh Khải Minh.

Tuổi: 15.

Sinh lực: 200/200.

Hồn lực: 399/400.

Cảnh giới: Hồn Sĩ tầng 3.

Điểm khoái lạc: 9084.

“Đù, còn một điểm hồn lực nữa là lên tầng 4 rồi. Quả là chịch với Hồn Sĩ tầng 10 có khác.” Khải Minh trầm trồ trong lòng. Sau đó hấn rút dương vật đã mềm nhũn của mình ra khỏi âm đạo Đào. Dâm thủy cùng tinh dịch ào ạt tuôn ra chảy dài xuống cặp đùi trắng thon thả của nàng. Hấn nằm ngửa lên giường rồi để Đào bú dương vật cho mình. Sau một hồi bú liếm, thằng nhỏ của hấn nhanh chóng lấy lại sức sống, cương lên uy dũng. Và thế là hấn và nàng lại cùng nhau làm tình...

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cứu tiểu loli

Hồn lực là năng lượng được sinh ra từ linh hồn. Một người bình thường khi đủ 15 tuổi thì linh hồn sẽ bắt đầu sản sinh hồn lực và người đó có thể tu luyện. Bản chất của việc tu luyện là rèn luyện linh hồn. Con người đa phần đều rèn luyện bằng cách dùng chính hồn lực của mình để mở rộng linh hồn của chính mình. Linh hồn càng rộng thì năng suất, tốc độ sản sinh hồn lực sẽ tăng theo.

Ngoài ra có một số ít tu luyện theo cách khác, chẳng hạn như thằng mờ lờ main.

“Chúc mừng người đã đạt đến Hồn Sĩ tầng 9.”

Giọng hệ thống vang lên đều đều trong đầu Khải Minh. Hấn nghe được vậy hết sức vui mừng, hầy mông đưa dương vật ra vào âm đạo Đào liên hồi.

“Ah... ah... ah... chết... chết... em mất.”

“Um... um”

Khải Minh gồng mình đẩy mạnh dương vật vào sâu trong tử cung nàng rồi bắn tinh ào ạt. Ngay sau đó, hấn rút dương vật ra rồi đưa đến trước mặt Đào. Nàng hiểu ý liền ngậm lấy thằng nhỏ của hấn rồi bú liếm

...

Một tuần đã trôi qua kể từ khi Khải Minh đến Lệ Xuân Viện. Hấn quyết định cầm 24/24 tại đây. Ngày nào hấn cũng cùng Mộng Đào quần nhau mấy chục hiệp. Cũng nhờ vào sự lao động chăm chỉ ấy mà hấn đã đạt đến Hồn Sĩ tầng 9 chỉ trong bảy ngày. Phải biết một người bình thường kể từ khi bước vào tu luyện cũng phải mất gần một năm mới đạt được đến đó.

Đang hưởng thụ cảm giác được thổi kèn sau khi xuất tinh thì âm thanh hệ thống lại vang lên:

“Hệ thống hiện giờ có thể nâng cấp. Người có muốn hay không?”

“Được được, đồng ý nâng cấp.” Không cần suy nghĩ Khải Minh chấp nhận ngay.

“Xác nhận nâng cấp. Tiêu hao 50000 điểm khoái lạc. Nâng cấp sẽ hoàn tất trong 10 giây nữa.”

“Ồ đệt, tưởng nâng cấp miễn phí chứ.” Khải Minh sốc nặng khi tốn đến 50000 điểm khoái lạc.

“Trong từ điển của Khoái Lạc Hệ Thống ta không có từ miễn phí nhé!!”

Số điểm khoái lạc mà hấn “cực khổ lao động” trong vòng bảy ngày chỉ có 73336 điểm. Vậy mà chỉ trong một chốc đã bị ngốn hết hơn một nửa. Bảo sao hấn không tiếc.

“Ten ten ten. Hệ thống nâng cấp hoàn tất.”

“Cộng 5 điểm khoái lạc.”

“Cộng 5 điểm khoái lạc.”

“Ủa? Sao lại được cộng điểm?” Khải Minh khi thấy mình được cộng điểm khoái lạc liền thắc mắc. Trước giờ chỉ khi hắn dứt dương vật vào âm đạo thì mới được cộng điểm nhưng giờ chỉ để Đào bú liếm dương vật thôi mà cũng có điểm. Hệ thống không để hắn đợi, ngay lập tức trả lời:

“Hệ thống sau khi nâng cấp sẽ mở thêm tính năng cộng thêm điểm khoái lạc khi được thoải kên.”

“Hô hô, nghe hay rồi đó. Để xem còn gì mới không.”

Khải Minh vội kết nối với không gian hệ thống. Nơi đây ngoài việc sáng sủa hơn lúc trước một chút thì chẳng thay đổi gì nhiều. Hắn vội chọn vào Cửa Hàng xem thử. Như thường lệ một bảng chọn 3D lập tức xuất hiện trước mặt hắn. Trong bảng chọn đã có sự đổi mới, ở mục Vật phẩm và Huyết thống, biểu tượng ổ khóa mà hắn thường thấy đã được gỡ bỏ. Hiện tại Khải Minh có thể vào xem các mặt hàng trong hai mục này.

“Haha, đúng là tiền nào của nấy. Á nhầm, điểm nào của nấy. Hahaha” Khải Minh đứng cười to trong không gian hệ thống. Bất chợt hắn nghe thấy tiếng Đào gọi mình.

“Chàng ơi! Chàng ơi!!”

Vội thoát ra ngoài, Khải Minh liền hỏi Đào: “Chuyện gì vậy??”

“Hôm nay cho em nghỉ được không?”

“Sao vậy?”

“Tại... tại hôm nay em phải về thăm mẹ.”

“Hmmm...”

Vì Khải Minh đã bao trọn giờ làm việc của Đào trong vòng ba tuần nên chỉ khi hắn cho phép thì Đào mới được nghỉ thôi.

“Được không chàng!!”

Thấy Đào năn nỉ như vậy, Khải Minh cũng đành gật đầu đồng ý. Dù gì hắn cũng “bóc lột quá sức lao động” của nàng trong một tuần qua rồi nên cũng để nàng nghỉ ngơi một chút.

“Hmmm. Thôi được rồi, nàng cứ đi đi. Nhưng tối nay phải có mặt ở đây nghe chưa.”

“Dạ. Hi hi.” Đào gật đầu một cái rồi ôm quần áo chạy ra khỏi phòng, nét mặt nàng có vẻ gì đó hí hửng.

Khải Minh ngoài việc muốn cho Đào nghỉ ngơi thì cũng nhân cơ hội này để dạo phố một tí. Ở mãi trong Lệ Xuân Viện khiến hắn thấy ngột ngạt quá.

“Trước tiên phải đi tắm cái đã nào.”

Lệ Xuân Viện có một khu vực dành riêng cho khách tắm rửa. Ở đây có một dãy phòng tắm riêng và một bể nước lớn để tắm chung. Khải Minh quần quanh hông một chiếc khăn màu trắng bước đến bể tắm đang bốc lên những làn hơi nước ấm áp.

“Phê. ~”

Nhẹ nhàng thả người xuống bước xuống bể nước ấm, Khải Minh dựa lưng vào thành bể, mắt nhắm nghiền hưởng thụ. Tranh thủ lúc này, hắn vội vào không gian hệ thống điều tra mấy mục mới trong cửa hàng.

Đối với Khải Minh, Khoái Lạc hệ thống là một tên gian thương và luôn luôn là như vậy. Sau khi dạo một vòng quanh cửa hàng Vật phẩm và Huyết thống, hắn chỉ biết lắc đầu ngao ngán. Thứ gì cũng mắc mớ, tốn hàng chục nghìn điểm.

“Ồ, mấy cái này quen quen.”

Khải Minh nhận ra một vài món đồ ở thế giới cũ của mình như: Bật lửa, Quạt máy mini, Pin... Đặc biệt rằng giá mấy món này khá rẻ, chỉ khoảng vài trăm điểm khoái lạc.

“Ui có cả sà mát phon nè!!” Hắn giật mình khi nhìn thấy trên màn hình là chiếc Iphone 8 mà hắn hằng ao ước. Ở thế giới trước, Khải Minh luôn muốn sở hữu chiếc điện thoại này, nhưng hắn đào đâu ra tiền mà mua. May mắn thay, ở thế giới này hắn dư sức mua được nó vì giá của nó chỉ có 969 điểm khoái lạc. Không cần suy nghĩ gì nhiều, Khải Minh mua luôn chiếc điện thoại ấy. Ngay lập tức, chiếc điện thoại xuất hiện ngay trước mặt hắn.

“Khà khà, cầm nó đúng là giúp mình sang chảnh lên... Ồ, nhưng sao mình thấy có cái gì đó sai sai.”

Theo như những gì Khải Minh biết thì thế giới này không có thứ gọi là điện thoại. Càng không có thứ gọi là wi-fi hay internet. Vậy hẳn mua điện thoại làm gì?

“Ahihi, đồ ngốc.” Tiếng hệ thống vang lên như trêu tức. Khải Minh cố kiềm cảm xúc để không quăng cái điện thoại trên tay đi.

“Hic, thôi để dành chụp hình tự sướng cũng được.”

...

Tắm rửa xong xuôi, Khải Minh mặc vào một bộ y phục màu đen sau đó bắt đầu chuyển đạo phố. Đường phố Bình Minh thành lúc nào cũng nhộn nhịp bất kể ngày đêm. Khải Minh mèm tí chết ngạt trong dòng người tấp nập này.

Hắn vội tách khỏi dòng người và rẽ vào một khu chợ nhỏ. Nơi đây có vẻ gì đó khá yên tĩnh. Hai bên đường khu chợ là những gian hàng bán đủ mọi thứ từ thịt cá, hoa quả đến vải vóc, quần áo. Ngoài ra còn có một số bán vũ khí nữa. Khải Minh tranh thủ mua sắm một số thứ. Vì dư tiền nên hắn thỏa thích mua sắm, chủ yếu mua quần áo cùng thức ăn là chính.

Đang nhăm nháp ổ bánh mì trên tay bỗng Khải Minh nghe tiếng kêu la:

“Cứu tôi với, cứu cứu.”

Tiếng kêu bắt nguồn từ một con hẻm nhỏ. Ở đó có ba tên thanh niên mặt mày hung tợn, xăm tay xăm chân đủ kiểu con đả điều. Ba tên này đang vây quanh một đứa bé gái chỉ tầm 12 tuổi. Nhìn qua cũng đủ biết mấy tên này đang có ý định xấu với cô bé này rồi.

Khải Minh nhìn ngó xung quanh, mọi người ở đây vẫn đi lại thản nhiên mặc dù thấy tình cảnh của cô bé. Có vẻ chẳng một ai có ý định cứu lấy bé gái này.

“Đừng, ĐỪNG MÀ...” Bé gái kêu la lớn khi bị một tên thanh niên sờ vào chỗ nhạy cảm.

“Khà khà, ngoan đi cưng.” Tên thanh niên sẵn tới cời đồ bé gái một cách thô bạo. Khải Minh đứng ở ngoài nghiêng chặt răng lại, ném thẳng ổ bánh mì trong tay vào mặt một tên trong đám thanh niên.

“Thằng chó nào ném tao vậy!” Tên bị ném bánh mì vào mặt tức giận quát.

“Là tao nè!” Khải Minh bước tới chỗ đám thanh niên nói.

Một tên đứng cạnh tên bị ném bánh mì đưa tay chỉ vào mặt Khải Minh nói.: “Mày là thằng nào mà dám đ-ng đến đại ca của tao!”

“Hừ, không cần nói nhiều. Cho nó một bài học đi.” Tên đại ca của bọn chúng quát lớn. Ngay lập tức hai tên kia sẵn lại chỗ Khải Minh.

Khải Minh cũng không có ngốc chỉ biết lao đầu vào mà không suy nghĩ. Hắn tất nhiên đã điều tra thông tin về mấy tên này trước khi ra mặt.

“Hmmm, Hồn Sĩ tầng 4 và Hồn Sĩ tầng 3 sao?” Khải Minh vẫn đứng ung dung không hề tỏ vẻ sợ sệt. Một trong hai tên đó khi áp sát đến chỗ hắn ngay lập tức vung nắm đấm.

“Gia Tộc.”

Cứ tưởng cú đấm sẽ trúng thẳng vào mặt Khải Minh, nào ngờ hắn đã né sang một bên từ bao giờ. Ngay sau màn né tránh, hắn lập tức tung chiêu đánh trả lại đối phương.

“Bát Chương.”

Khải Minh tung liên tiếp tám chương vào người tên vừa nãy. Hắn sau khi dính trọn đòn đánh trả liền bị hất văng về phía sau.

“Lợi hại quá.” Khải Minh trầm trồ khi thấy điều mình vừa làm.

Bát Chương là chiêu hắn vừa mua cách đây vài ngày. Chiêu này tung ra tám chương liên tiếp. Mỗi chương đều chứa hồn lực gây sát thương khá lớn.

Tên còn lại còn bất ngờ trước việc bạn mình bị đánh văng ra không chú ý đến việc Khải Minh đã áp sát hắn từ bao giờ. Khải Minh dồn hồn lực vào chân sau đó tung cước vào giữa hai háng của tên đó.

“Á...”

Tên đó la lên một tiếng thất thanh sau đó gục xuống đất ôm hạ bộ. Hai hàng lệ chảy dài trên má.

“Thằng khốn, lúc đầu là ném bánh mì vào mặt tao, sau lại còn đánh đàn em tao. Không cho mày bầm dập tao thì không làm người.” Tên đại ca tức giận phóng tới Khải Minh. Cô bé kia nhân cơ hội không ai để ý liền dọt lẹ. Trước khi đi còn quay lại nhìn Khải Minh với ánh mắt cảm kích.

Khải Minh vẫn đứng ung dung bình tĩnh nhận xét:

“Hehe, Hồn Sĩ tăng 7 sao. Còn thua ta hai bậc. Méo s...”

“Bóp.” Khải Minh hưởng trọn một cú đấm từ tên đại ca.

“Cái gì chứ, sao... sao hấn?”

“Bóp.” Lại thêm một cú đấm nữa vào người Khải Minh. Lần này hấn té lăn quay xuống đất.

“Ui da, thằng này... xài hack tool hay sao vậy?” Khải Minh bàng hoàng trước sự áp đảo của tên này. Đang gượng dậy thì tên đó lại đánh tiếp.

“Này thì trè trâu.” Tên đại ca liên tục tung đòn vào Khải Minh khiến hấn chỉ biết ôm đầu chịu trận.

“Đại ca, cho tui em đánh nữa.” Hai tên kia cũng tiến lại hợp sức cho Khải Minh một trận như từ. Hấn cố gượng dậy nhưng cơ thể đau nhức dữ dội không thể làm gì được.

...

“Được rồi, đánh nữa nó chết bây giờ.”

Tên đại ca ra lệnh cho bọn đàn em ngừng lại. Sau đó bọn chúng quay lưng bỏ đi, để lại dưới đất là Khải Minh bầm dập te tua. Khải Minh cố gắng lết người đến bức tường cạnh đó. Hấn ngồi dựa vào tường sau đó hỏi hệ thống:

“Hệ thống... sao ta lại thua hấn. Rõ ràng ta mạnh hơn hấn mà.”

“Hừ, có ba lý do khiến ngươi thua.” Hệ thống nói với giọng bức dộc.

“Là gì?”

“Thứ nhất ngươi chỉ mạnh về hồn lực nhưng thể chất lại quá yếu kém. Đơn cử là sức chịu đựng của ngươi, dính một đòn là ngum liền.”

“Ta tưởng cảnh giới cao thì thể chất cũng tăng theo chứ.”

“Đương nhiên là vậy nhưng ngươi chỉ là Hồn Sĩ. Thể chất bây giờ tăng mỗi lần lên tăng đều rất thấp.”

“Có cách nào khắc phục không?”

“Đương nhiên là có, ngươi có thể tăng các thông số thể chất cũng như các thông số khác bằng điểm khoái lạc.”

“Ừm, lẽ ra ngươi nên nói ta sớm hơn.”

“Lý do thứ hai là ngươi còn thiếu kinh nghiệm chiến đấu. Điều này có thể khắc phục bằng cách luyện tập.”

“Luyện tập sao?? Luyện tập như thế nào?” Khải Minh thắc mắc.

“Cái đó tự ngươi suy nghĩ.”

“Hmmm, vậy còn lý do thứ ba?”

“Lý do thứ ba là ngươi... NGU.”

“Ặc...”

“NGU vì ngươi quá khinh địch.”

“Haizz, ta biết rồi. Ngươi không cần nhấn mạnh chữ ngu như vậy đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Rừng Phù Mát

Rừng Âm Dạ, khu rừng nằm ở hướng tây, bên ngoài Bình Minh thành.

Ở bia rừng, có một thiếu niên đang đứng, tay cầm một thanh kiếm dài, đôi mắt nhắm chặt lại. Bỗng tên thiếu niên mở mắt ra sau đó hét lớn:

“Liên Hoàn Trảm!”

“Bạo.”

Thiếu niên vung kiếm chém liên tiếp vào một cái cây to trước mặt hắn. Sau hàng chục nhát chém, hắn thu kiếm lại rồi hít một hơi thật sâu. Sau đó đứng nhìn cái cây.

“Crắc... Âm...”

Vài giây sau, thân cây ả gốc đổ xuống tìm đến mặt đất. Âm thanh tiếng đổ ngã vang dội khắp rừng khiến chim chóc bay tán loạn. Tên thiếu niên nhìn cái cây bị mình đốn hạ dễ dàng liền cười lớn:

“Ha ha, quả không uống khi bỏ điểm khoái lạc ra mua chiều này.”

...

Quay lại một ngày trước, cái ngày mà Khải Minh bị ba tên côn đồ đánh bầm dập, te tua.

“Hiện tại sinh lực của ngươi đang ở dưới 20, mau điều trị.” Hệ thống thông báo với Khải Minh.

“Hmmm, điều trị?... A!”

Khải Minh la lên như nhớ ra cái gì đó. Hắn lập tức đưa tay vào Túi không gian đang đeo phía sau hông. Khải Minh lấy ra vài viên Thuốc trị thương sơ cấp nhận được từ hệ thống sau đó cho vào mồm.

“Hồi 10 sinh lực.”

“Hồi 10 sinh lực.”

...

Khải Minh ngón hết số thuốc hiện có mới hồi phục đủ số điểm sinh lực. Hiện tại cảm giác đau đớn của hắn đã biến mất. Các vết thương cũng có dấu hiệu dần tan biến.

“Hmmm, thuốc gì bá đạo vậy.”

Khải Minh trầm trồ khi thấy công dụng của loại thuốc này. Khi vết thương đã tan biến hết, hắn liền xách mông quay về Lệ Xuân Viện. Trên đường vừa đi hắn vừa lên kế hoạch tập luyện cho bản thân.

Tối hôm đó, Khải Minh gồng hết sức bình sinh chịch Đào để hồi phục lượng hồn lực vừa tiêu hao sáng này. Ngoài ra còn để kiếm thêm điểm khoái lạc. Hắn cũng mua cho mình thêm một thanh kiếm, cùng với hai kỹ năng Liên Hoàn Trảm và Bạo.

Kiểm mẽ: Thanh kiếm bị mẽ, dài 1m. Sát thương: 50 – 60.

Liên Hoàn Trảm (Lv1): Chém liên tiếp 10 nhát. Mỗi nhát tiêu hao 30 hồn lực.

Bạo (Lv1): Tăng 15% sát thương.

“Hệ thống, làm sao để nâng thông số của ta.” Khải Minh thắc mắc hỏi. Hiện tại hắn đang ở trong không gian hệ thống.

“Ngươi chỉ cần nghĩ “bảng thông số”, sau đó nhấn vào thông số muốn nâng. Rồi nâng cấp thôi.”

“Bảng thông số.” Khải Minh làm theo lời hệ thống.

Ngay lập tức hiện ra trước mặt hắn một bảng 3D, ở trên đó có chứa tất cả thông số của hắn như sức tấn công, độ bền, sức chịu đựng, trí lực, may mắn, tốc độ...

“Hmmm được rồi để nâng thử vài cái.”

...

Sáng sớm hôm sau, Khải Minh mang theo thanh kiếm vừa mua trong cửa hàng tiến vào rừng Âm Dạ luyện tập. Hắn cũng chẳng biết phải luyện tập như thế nào cho đúng nên lúc đầu chỉ là thử mấy chiêu mới mua thôi.

...

“Àm...”

Lại thêm một cái cây xấu số bị Khải Minh đốn ngã. Hắn ngã lưng xuống một gốc cây gần đó nghỉ một tí. Bất ngờ, một giọng nói từ xa vang đến:

“Có thằng cura trộm gỗ kìa, bắt nó mau.”

“Ặc.”

Khải Minh quay đầu lại thì thấy có hai người đàn ông đang chạy đến chỗ mình. Có vẻ họ là kiếm lâm ở khu vực này. Hắn sau khi soi thông tin liền biết được hai ông này đều là Hồn Sĩ tăng 10.

“Không phải đâu, nghe ta giải thích đã.” Hắn cố giải thích nhưng hai người này chả có vẻ gì quan tâm. Mà có giải thích cũng vậy, rõ ràng hắn là người làm sai mà.

“Ặc, đành chạy thôi.”

Khải Minh phóng thẳng vào rừng, hai tên kiếm lâm cũng đuổi theo. Hai tên này là Hồn Sĩ tăng 10, hơn hắn một bậc. Vì thế nên muốn chạy khỏi cũng hơi bị khó a.

“Gia Tộc.” Khải Minh dù đã tăng tốc độ nhưng vẫn không thoát khỏi sự đeo bám quyết liệt của hai người này.

“Đứng lại!” Hai tên kiếm lâm càng ngày càng rút ngắn khoảng cách với hắn.

“Hệ thống, có kĩ năng nào giúp ta chạy thoát không?”

“A đi đà phạt. Ngươi đã làm chuyện sai trái, không lo sám hối mà còn muốn trốn tránh ư.”

“Ặc, hệ thống, ngươi...”

“Nếu muốn thoát thì hãy mua Đăng Gia Bộ Pháp.” Hệ thống tuy nói vậy nhưng vẫn đưa ra lời khuyên cho hắn. Chắc lúc này hệ thống chỉ muốn trêu hắn mà thôi.

“Đăng Gia Bộ Pháp?” Khi thấy Khải Minh thắc mắc, hệ thống ngay lập tức đưa thông tin vào não hắn.

Đăng Gia Bộ Pháp: Bộ pháp của Đăng gia tộc. Tuy khó học nhưng vô cùng lợi hại. Khi sử dụng giúp bạn bốc như mới, lướt nhẹ như bay. Ngoài ra còn tốn ít hồn lực. Giá: 7000 điểm khoái lạc.

“Nghe hay đó. Mà sao đắt thế. Hệ thống, ngươi thương tình giảm giá cho ta được không.” Khải Minh trả giá với hệ thống và sau đó chỉ nhận được sự im lặng.

Hai tên kiếm lâm ngày càng sát nút với Khải Minh. Nếu cứ như vậy chẳng bao lâu nữa hắn sẽ bị tóm gọn.

“Thoải được rồi, ta mua, ta mua.”

“Xác nhận mua Đăng Gia Bộ Pháp. Tốn 10000 điểm khoái lạc.”

“Ặc, sao lại là 10000?”

“Giá cả thị trường lên xuống thất thường mà bạn trẻ.” Hệ thống bình thản trả lời. Khải Minh càng ngày càng nhận rõ bản chất gian thương của hệ thống, lần này là lộ mặt luôn.

Đang định phàn nàn thì bỗng luồng thông tin về kĩ năng ủa vào não hắn. Ngay lập tức Khải Minh lĩnh hội được Đăng Gia Bộ Pháp, việc mà người ta phải bỏ công tận vài năm mới làm được.

“Xài luôn cho nóng... Đăng Gia Bộ Pháp.”

Khải Minh đạp mạnh chân xuống đất đưa cơ thể lên cao. Rồi hắn đáp lên trên một cành cây, sau đó lại chuyển sang cành cây khác. Cứ thế hắn chạy thẳng vào sâu trong rừng bỏ lại hai tên kiếm lâm đứng ngơ ngác. Hai tên này không đuổi theo không đơn giản vì chúng không bắt kịp hắn mà nguyên nhân chính là...

“Tên đó đi vào khu vực cấm rồi, đừng đuổi theo nữa.”

...

Nhẹ nhàng đáp xuống đất, Khải Minh quay đầu lại đắc chí cười: “Bộ pháp này quả là lợi hại, cất đuôi được bọn chúng rồi... Cơ mà ta đi cũng hơi bị xa rồi.”

Lúc này hắn chỉ biết cắm đầu chạy mà không để ý gì xung quanh. Hiện tại hắn đang ở trong khu vực cấm. Nơi đây thường xuyên xuất hiện ma thú. Đa phần đều là các ma thú hung dữ, chuyên tấn công con người.

“Soạt.”

“Ai đó?” Khải Minh giương kiếm lên thủ thế khi nghe thấy tiếng động ở bụi rậm gần đó. Từ trong bụi rậm, một bóng đen bất ngờ xuất hiện.

“Một con heo rừng sao?” Hắn vừa dứt lời thì thông tin của con heo được đưa vào não hắn.

Tên: Heo rừng.

Tuổi: 3.

Sinh lực: 1500.

Hồn Lực: 98/10000.

Cảnh giới: Cấp 1 sơ kỳ.

“Là ma thú sao?”

Ở Lam Tinh Cầu, con người không phải là sinh vật duy nhất biết tu luyện và sử dụng hồn lực. Còn có ma thú và các chủng tộc khác như tinh linh, cự nhân, yêu tinh, thú nhân... Con người cùng các chủng tộc khác đều có hình dạng và cấu trúc linh hồn khá giống nhau. Nhưng ma thú thì lại khác hoàn toàn. Vì thế không thể sử dụng chung cảnh giới để đo lường cho chúng. Bởi vậy nên người ta phân cấp ma thú thành 12 cấp độ. Mỗi cấp lại phân thành sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và đỉnh phong.

Con heo rừng kia hiện đang ở cấp 1 sơ kỳ, tương đương với Hồn Sĩ tầng 1. So với Khải Minh thì nó còn thua xa. Nhưng đó là so về linh hồn. Còn về thể chất thì ma thú luôn trội hơn con người. Con heo rừng kia cũng không phải ngoại lệ.

“Khịt... khịt.” Heo rừng trừng mắt nhìn Khải Minh, nó hơi cúi đầu xuống, đưa cặp răng nanh nhọn hoắt chìa vào hắn. Có vẻ nó đang có ý định tấn công.

“Nên đánh hay chạy bây giờ hệ thống?”

“Méo biết.”

“Ặc. Ngươi thật là...”

Hắn chưa kịp nói hết câu thì con heo rừng đã xông tới tấn công.

“Hừ, chơi luôn.” Khải Minh cũng xông tới đối đầu. Khi cả hai chỉ còn cách nhau một bước chân, hắn liền dẫm mạnh chân xuống đất đưa cơ thể lên cao, sau đó xoay người nằm ngang trên không trung. Tay hắn nắm chặt kiếm rồi ra sức chém mạnh vào lưng con ma thú.

Da của ma thú heo rừng này khá dày nên vết cắt của hắn không được sâu cho lắm, tuy vậy cũng đủ gây một chút đau đớn cho nó.

“Écccc...” Con heo la lên vì đau. Nó xoay người lại đâm đầu thẳng đến Khải Minh, có vẻ như muốn trả thù. Khải Minh lần này bình tĩnh đứng im một chỗ đợi con heo rừng tiến sát lại mình.

“Chính là lúc này!” Hắn xoay người sang một bên né tránh đòn của con heo rừng. Sau đó vung kiếm thật mạnh vào gáy con ma thú.

“Bạo.”

Khác hẳn với cú chém hồi nãy, lần này thanh kiếm dễ dàng đi qua lớp da của con ma thú sau đó cắt bay đầu nó. Máu phụt ra tứ tung dính đầy lên áo hắn.

“Hmmm, cũng dễ quá nhỉ.” Khải Minh lấy một chiếc khăn lau vết máu dính lên người. Bỗng hắn lại nghe tiếng động đằng sau lưng. Quay lại thì thấy... cả một đàn heo rừng đang trừng mắt nhìn hắn. Con nào con nấy đều hung tợn.

“Ừc, hôm nay có tui may đi đóng phim hay sao mà nhiều thế này.”

Bỗng Khải Minh nghĩ ra một điều gì đó. Nếu đây là phim hoạt hình thì có lẽ sẽ có một cái bóng đèn sáng ở trên đầu hắn.

“A! Luyện tập. Phải rồi. Để có kinh nghiệm chiến đấu thì không phải đây là cách luyện tập hay nhất sao.”

“Cách gì?” Hệ thống bất ngờ lên tiếng hỏi.

“Khà khà, farm quái.”

Nói rồi Khải Minh lao thẳng vào bầy heo rừng hung tợn.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

“Tung hoành giữa bầy heo

Một anh hùng cầm kiếm

Oi lũ heo ngu học

“Ếc” chi mà vang trời...”

“Hệ thống, người thấy ta làm thơ có hay không?” Khải Minh sau khi ngâm vài ba câu thơ liền quay sang hỏi hệ thống.

“Như lời ờn.” Hệ thống đều đều trả lời.

“Ặc, người chả biết cảm thụ văn học là gì... A thịt heo chín rồi!”

Khải Minh la lên sau đó đưa que gỗ đang xuyên qua một miếng thịt chín, tỏa ra mùi thơm ngậy ngất ra khỏi đồng lửa. Sau khi thổi vài ba cái, hắn liền há miệng cắn một miếng:

“Ngonnnnn~.”

Thịt này chính là chiến lợi phẩm từ việc đồ sát bầy heo rừng của hắn. Bầy heo tuy đông nhưng lại bị hắn xử khá dễ dàng. Sau khi ăn no bụng Khải Minh liền ngã lưng xuống, nằm dưới một tán cây mát rượi rồi chìm dần vào giấc ngủ.

...

Trong một căn phòng sang trọng...

“Khải Minh đại nhân, chúng em yêu ngài.” Khải Minh ngồi trên một cái ghế được đúc bằng vàng trông giống như ngai vàng của vua chúa, xung quanh hắn là một bầy mỹ nữ. Em nào em nấy xinh như mộng.

“Khà khà, nếu là mơ xin hãy cho con mơ mãi.” Khải Minh cười khà khà thích thú. Hắn đưa tay bóp lấy vú một em gần đó. Sau đó hắn lại móc dương vật đang cương cứng của mình ra kéo một em khác tới bú. Được một lúc thì bỗng xung quanh tự nhiên tối âm lại, những nàng mỹ nữ đứng cạnh hắn lúc này khuôn mặt bỗng biến thành heo rừng, trừng mắt nhìn hắn.

“Khải Minh đại nhân, để chúng em hầu hạ ngài, khà khà.” Lũ heo rừng cười nham hiểm. Chúng nhanh chóng trói Khải Minh lại, không cho hắn làm gì cả. Sau đó một con trong đám đó lấy ra một con dao rồi nói:

“Thiên nó đi anh em.”

“Ặc, thiên sao?”

Lũ heo rừng kéo quần hắn xuống tới tận gót chân, chúng giữ hai bên chân không cho hắn cử động gì cả. Con heo rừng cầm dao kẻ sát vào thẳng chỗ đang teo lại vì sợ.

“Tha cho ta đi... huhu. Ta chưa muốn làm thái giám.” Khải Minh vùng vẫy gào la xin tha nhưng vô ích. Con heo rừng đưa cao con dao lên sau đó chém xuống một cách dứt khoát.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...” Khải Minh bật dậy, mồ hôi chảy dài trên má. Thì ra lúc này chỉ là hắn mơ.

“Ặc, ta không dám giết heo nữa đâu. Ghê quá.” Sau khi lau mồ hôi, hắn liền lấy cái đồng hồ mới mua hôm qua ra xem.

“Còn sớm nhì. Chắc nên ngủ thêm chút nữa, mong là đừng mơ gì cả.” Nói rồi hắn lại ngã lưng xuống ngủ. Con người đâu phải muốn gì là được nấy. Hắn ngủ chưa được bao lâu thì lại nằm mơ tiếp. Lần này hắn mơ thấy mình đang nằm ở trong một không gian sáng rực. Trước mặt Khải Minh là một người mặc một chiếc áo trắng, mái tóc đen dài, đang quay lưng về phía hắn. Không hiểu sao Khải Minh lại có cảm giác quen thuộc, hình như hắn đã từng gặp qua người này.

“Người... là ai?” Khải Minh liền lên tiếng hỏi. Người này không nói không rằng, chỉ đứng im một chỗ. Thấy vậy hắn liền tiến sát đến. Bỗng người đó tan

biến đi, cùng lúc đó hắn cũng tỉnh dậy.

“Hơ hơ... Sao dạo này toàn mơ mộng gì kì lạ không vậy cả!” Hắn vươn vai ngái ngủ nói. Sau đó, Khải Minh lại bò suốt gần đó rửa mặt cho tỉnh táo. Đang tận hưởng dòng nước mát lạnh nên hắn không để ý rằng sau lưng mình, cách hắn không xa, một ma thú đang nhìn chăm chăm hắn như muốn ăn tươi nuốt sống.

Con ma thú âm thầm tiến sát lại hắn. Nó di chuyển nhẹ nhàng không gây một tiếng động nào cả. Khi chỉ cách Khải Minh năm sáu bước chân. Ma thú đó liền nhảy đến hắn với tốc độ kinh hoàng.

Cứ tưởng rằng Khải Minh không thể thoát được nhưng thật may mắn, hắn lập tức sử dụng Đăng Gia Bộ Pháp xoay người uyển chuyển né sang một bên khiến con ma thú lao đầu xuống nước.

“Phù mém tí nữa...” Khải Minh thở phào. Không phải ngẫu nhiên mà hắn thoát được. Tất cả đều nhờ mặt nước kia phản chiếu lại hình ảnh sau lưng nên hắn mới biết được.

Con ma thú sau đòn vô huyệt liền quay lại nhìn Khải Minh như không để hắn rời khỏi tầm mắt. Hiện giờ Khải Minh mới có cơ hội nhìn rõ nó. Con ma thú này trông khá giống với hổ ở trái đất. Toàn thân là một bộ lông đen xen kẻ những đường sọc màu trắng, đôi mắt màu vàng trông khá giống mắt mèo. Thân hình to lớn, đặc biệt bên mắt trái của nó có một vết sẹo chạy qua.

...

Tên: Hắc hổ.

Tuổi: 5.

Sinh lực: 3500/3500.

Hồn lực: 12000/20000.

Cảnh giới: Ma thú cấp 2 trung kỳ.

...

“Ma thú cấp 2 sao?” Thông tin được Tinh Thông Nhân truyền tải vào não bộ Khải Minh khiến hắn sốc. Ma thú cấp 2 trung kỳ ngang với một Hồn Sư tầng 7, 8. Hòn hắn tận chục bậc. Nếu đối đầu chỉ có nước chết.

Hắn ngay lập tức cầm đầu chạy, ở lại chỉ cho chết. Con Hắc hổ đầu đề bữa trưa của mình thoát dễ dàng vậy. Nó dồn lực vào chân bật về phía trước giương vuốt tấn công Khải Minh. Hắn ngay lập tức né sang một bên. Hắc hổ vừa mới chạm đất liền quay lại tiếp tục tấn công hắn. Tốc độ của nó khiến Khải Minh choáng ngợp, tuy Đăng Gia Bộ Pháp khiến hắn né tránh lẹ lẹ nhưng nếu không thấy đối phương thì né bằng niềm tin à.

“Xoẹt...” Khải Minh bị hắc hổ cào ngay tay. Ở chỗ vết thương bỗng trở nên bỏng rát một cách lạ thường.

“Uh, phải tìm cách thoát nhanh thôi... A!”

Hắn la lên như nhớ ra một điều gì đó. Khải Minh liền tăng hết tốc lực leo (thật ra là chạy dọc trên thân cây) lên một cành cây khá cao.

“Ngươi làm cái gì vậy?” Hệ thống lớn giọng hỏi hắn.

“Sách tiếng việt lớp 1 có dạy hổ không biết leo cây, vì thế nên ta mới lên đây.” Khải Minh giọng tự đắc trả lời. Hắn đứng chống nạnh ra vẻ khiêu khích con hổ đang đứng nhìn mình với ánh mắt hình chữ D nằm ngang. Hắc hổ quay đầu bước về phía sau.

“Nó chạy rồi kìa haha.” Khải Minh đắc chí cười.

“Ta nghĩ nếu ngươi còn sống trở về thì hãy nâng trí lực đi nhé.”

Hệ thống vừa dứt lời mĩa mai cũng là lúc con hổ kia quay phắt lại, nó tăng tốc chạy thẳng về phía trước. Sau đó nó dồn lực vào chân phóng cao lên cán gãy cành cây Khải Minh đang đứng. Mất thăng bằng hắn liền ngã cầm đầu xuống đất. Trước khi chạm đất còn không quên chửi.

“Đ-”

... Bạn đang đọc truyện sex tại web: TruyenSex.Tv

Cô nhi viện Khánh Tâm, nơi đây từng là nhà của Quỳnh Anh.

“Beng.” Có tiếng đồ vỡ phát ra từ sân sau của cô nhi viện.

“Chị Quỳnh Anh, chị có sao không?” Lũ trẻ đứng quanh Quỳnh Anh lên tiếng hỏi nàng. Nàng vừa thu dọn mảnh vỡ của mấy cái chén vừa cười nói: “Chị không sao đâu?”

Đã được hơn một tuần kể từ khi Quỳnh Anh đến đây. Ngày nào nàng cũng nhớ về Khải Minh. Khi nghe hắn nói rằng sẽ đi tu luyện nàng cảm thấy vô cùng lo lắng.

“Không biết chàng ấy giờ ra sao?”

“Chuyện gì vậy Quỳnh Anh?” Một bà lão khuôn mặt hiền hậu bước đến hỏi nàng.

“Dạ tại con không tập trung một tí thôi ạ.”

“Ừm, con vào đây. Ta có chuyện muốn nói!” Bà lão nói xong liền bước vào trong, Quỳnh Anh cũng bước theo sau.

“Đây, con cầm này cái này đi.” Bà lão đưa cho nàng một cái hộp nhỏ màu đen trông khá cũ kĩ.

“Cái gì đây ạ?” Quỳnh Anh thắc mắc hỏi.

“Đây là vật được người mang con tới đây đưa cho ta. Người đó bảo rằng khi nào con lớn thì trao lại cho con. Ta nghĩ bây giờ đã đến lúc. Con hãy mở nó ra đi, biết đâu nó giúp con nhớ ra điều gì đó.”

Lại nói đôi chút về Quỳnh Anh. Mười bảy năm trước nàng được một người đàn ông lạ mặt mang đến đây với tình trạng hôn mê và bị thương ở vùng đầu. Người đàn ông đó nhờ bà lão kia chăm sóc cho nàng sau đó biến đi biệt tăm, không hề quay lại. Sau khi được chữa trị, Quỳnh Anh đã tỉnh dậy nhưng lại không hề nhớ gì về quá khứ của mình. Có lẽ vết thương kia đã ảnh hưởng đến trí nhớ của nàng. Sau một thời gian dài, dưới sự chăm sóc cùng tình yêu thương của mọi người ở đây, nàng cũng dần quên đi việc tìm lại ký ức của mình.

“Dạ!” Quỳnh Anh gạt đầu rồi mở chiếc hộp kia ra. Ở bên trong là một viên đá nhỏ hình trụ trong suốt. Có một sợi dây vải luồn qua viên đá, trông nó khá giống một sợi dây chuyền.

“Vật này... Ah.” Quỳnh Anh bỗng cảm thấy đầu mình nhức dữ dội. Hình như nàng đang dần nhớ ra cái gì đó.

“Có sao không Quỳnh Anh?” Bà lão đỡ lấy nàng, lo lắng hỏi.

“Con... đang nhớ ra gì đó... Ah.” Quỳnh Anh ôm chặt đầu la lên. Sau đó nàng ngất lịm đi.

...

Quay lại với anh hùng đã hồ của chúng ta...

Khải Minh sau khi bị hắc hổ cho một cú sờ mờ lơ thì hiện giờ đang nằm sấp mặt dưới đất, không rõ sống chết. Con hổ tiến sát lại, nghe răng định xoi hắn.

“Chết nè con súc vật.” Khải Minh bỗng bật dậy, tay cầm một nắm cát ném thẳng vào mắt nó. Con hổ vì bị cát vào mắt nên nhắm chặt lại, Khải Minh nhân cơ hội này rút kiếm sau hông vung thẳng vào nó. Thật không ngờ tuy không thấy đường nhưng con hổ vẫn dùng răng giữ kiếm hắn lại. Sau đó nó xoay đầu một cái khiến Khải Minh tụt tay khỏi kiếm, văng thẳng vào một gốc cây.

Bị mất vũ khí, hắn cũng không có ý định đánh tiếp nên đành bỏ chạy. Hắc hổ liên tục lắc đầu, lấy chân chùi cát ra khỏi mắt. Khải Minh cầm đầu cầm cổ chạy, bỗng hắn thấy một hang động, quay đầu lại thấy con hổ chưa đuổi đến, hắn liền đánh liều chạy vào hang trốn.

Hắc hổ vài phút sau liền chạy đi tìm, khi đến hang động đó, bỗng nó tỏ ra vẻ sợ sệt, thân hình nó run lên cập cập, cụp đuôi bỏ chạy.

“Hmmm, không biết nó có tìm thấy mình không nữa.” Khải Minh ngồi dựa lưng vào vách hang nín thở.

“Ừa, hình như có cái gì ở kia?” Hắn nhú mày nhìn về phía có một chút ánh sáng hiu hắt. Hắn liền bước đến xem thử.

“Ngò cụt?” Hắn cụt hứng khi thấy nơi phát ra ánh sáng lại là ngò cụt. Nhưng vài giây sau hắn liền để ý thấy rằng trên vách hang này hình như có vẽ một thứ gì đó. Khải Minh liền chạm tay vào thử. Bất ngờ hình vẽ sáng rực lên, một vòng tròn kỳ bí xuất hiện. Ngay sau đó hắn thấy không gian trước mắt mình thay đổi. Không còn là ngò cụt nữa, mà là một hồ nước trong xanh. Ở giữa hồ có một tảng đá lớn. Điều đặc biệt nhất là trên tảng đá đó, một cô gái vô cùng xinh đẹp đang nhìn hắn.

Khải Minh đứng như trời trồng, mắt không rời khỏi cô gái. Hắn đã bị vẻ đẹp của cô nàng làm cho mê muội. Nàng sở hữu một khuôn mặt đẹp sắc sảo, một mái tóc đen dài, một làn da trắng như tuyết. Cô nàng ăn mặc khá là thiếu vải, để lộ gần hết hai quả đào ở trên và cặp chân thon dài trắng không tí vết ở dưới.

Tên:???

Tuổi:???

Sinh lực:???

Hồn lực:???

Cảnh giới???

“Chuyện gì vậy, sao toàn là dấu chấm hỏi vậy?” Khải Minh thắc mắc trước thông tin được Tinh Thông Nhân đưa về. Chưa bao giờ hắn gặp trường hợp này.

Trước cái nhìn của Khải Minh, cô gái cau mày khó chịu. Nàng vẫy nhẹ tay về phía hắn. Khải Minh thấy vậy tưởng nàng gọi mình nên hớn hở chạy lại. Nhưng hắn đã lầm. Sau cái vẫy tay nhẹ nhàng ấy, mặt nước trong hồ đang phẳng lặng thì bỗng nổi sóng. Sau đó từ dưới hồ một cột nước bắn thẳng lên trời rồi hóa thành hình một con rồng đầm thẳng đến Khải Minh.

“Hề?”

Khải Minh liền nhảy lên cao né tránh. Con rồng đầm thẳng vào vách đá đằng sau hắn tan ra, nước văng tung tóe. Những giọt nước văng ra đó bỗng kết lại thành một sợi dây phóng lên trời lấy chân hắn rồi kéo xuống. Khải Minh ngã nhào xuống đất. Sau đó liên tiếp những sợi dây nước khác bay lại trời hắn.

“Uh...”

Những sợi dây này tuy làm bằng nước nhưng lại rất chắc. Khải Minh vùng vẫy cỡ nào cũng không thoát ra được.

“Ngươi là ai?” Cô gái kia không biết từ khi nào đã đứng ngay trước mặt hắn, nghi hoặc hỏi.

“Ta... ta là... Huỳnh Khải Minh.”

“Huỳnh Khải Minh? Làm sao ngươi vào được đây?”

“Ta... ta chỉ... A!”

Hắn chưa nói hết câu thì cô nàng kia đã tiến đến sát lại như để nhìn hắn kỹ hơn. Mùi hương của cơ thể nàng làm cho hắn mê mẩn. Khải Minh đưa mũi như cố hít hết mùi hương này.

“Hmmm...”

Nàng nhìn hắn một hồi lâu rồi lên tiếng nói: “Ngươi chả có gì đặc biệt cả, nhưng sao lại vào đây được? Đúng là kỳ lạ. Nói mau, làm sao ngươi vào được đây?”

“Ta chỉ vô tình chạm tay vào vách đá rồi...”

“Hmmm đưa tay ta xem.”

Khải Minh bị trời nên làm sao đưa cho nàng coi được. Thấy vậy cô nàng búng tay một cái, những sợi dây nước rời khỏi cơ thể hắn, chui xuống hồ. Sau đó nàng ngay lập tức cầm lấy tay hắn đưa sát đến trước mắt.

“Máu?! Lẽ nào...” Nàng kinh ngạc la lên.

“Máu?” Khải Minh nhìn lại tay mình, trên đó có dính một chút máu. Hắn nhận ra ngay đây là máu chảy từ vết thương do hắc hổ gây ra lúc nãy.

Mặt cô gái bỗng trở nên nghiêm trọng. Nàng thả tay hắn ra rồi quay lưng đi về phía hồ nước.

“Mau đi theo ta.”

“Để làm gì?” Khải Minh nghi ngờ hỏi.

“Ta muốn trao cho ngươi một thứ.”

“Là thứ gì?”

“Đi đi rồi biết.”

Khải Minh nghe lời leo theo sau. Hắn vừa đi vừa dán mắt vào cặp mông tròn trịa đang ngúng nguẩy kia. Cô nàng bước đi thong thả trên nước tựa như đang đi trên mặt đất vậy. Khải Minh thấy vậy liền trầm trồ, lúc ở thế giới cũ, hắn cực thích khả năng đi trên nước này.

“Hệ thống, có kỹ năng nào giúp ta làm được vậy không?”

“Hiện tại chưa thấy.” Hệ thống đáp lại. Nghe vậy Khải Minh thở dài ra về tiếc nuối. Hắn nhìn cô gái kia vẫn đang tiến nhanh về phía trước, không quan tâm đến tình thế của mình. Khải Minh chỉ có hai lựa chọn, một là đi đường vòng, hai là bơi qua. Vì cái hồ khá lớn nên hắn quyết định bơi luôn cho nhanh.

Vừa mới nhảy cái tùm xuống hồ thì hệ thống lên tiếng: “Kỹ năng Đạp Thủy có thể giúp ngươi đi trên nước.”

“Đệt, sao giờ ngươi mới nói.”

“Ta cố tình đó.” Hệ thống thần nhiên nói như trêu tức Khải Minh.

“Ặc. Sao ngươi dám...”

“Giờ có mưa hay không?”

“Hmmm. Mưa. Giá bao nhiêu!” Khải Minh bực dọc nói.

“2100 điểm khoái lạc.”

“Ồ cũng rẻ nhĩ, mưa luôn.” Khải Minh nói dứt khoát. Ngay sau đó hắn lập tức lĩnh hội được kĩ năng Đạp Thủy.

Đạp Thủy (Lv1): Giúp di chuyển trên mặt nước. Tiêu hao 5 hồn lực/1s.

Khải Minh không chán chứ gì mà xài luôn. Hắn từ từ đứng lên mặt nước, lúc đầu còn hơi khó giữ thăng bằng nhưng vài giây sau thì không còn vấn đề gì cả.

Bỗng cô gái kia quay lại nhìn hắn: “Ngươi cũng biết Đạp Thủy à? Sao lúc nãy không dùng luôn mà để ướt áo.”

Khải Minh cười nói: “Ta... ta cố tình đó!”

Nhờ hệ thống hắn biết được rằng một người bình thường muốn học kĩ năng này phải tốn khá nhiều thời gian. Đối với hắn, cô nàng kia còn khá nhiều bí ẩn, hắn đâu thể nói rằng mình mới học được vài giây trước, biến mình thành kẻ đặc biệt, một thiên tài, chỉ tỏ gây chú ý. Tốt hơn cứ giữ bộ dạng “con người bình thường”.

“Đồ điên!” Cô nàng mắng hắn một tiếng rồi xoay đầu đi tiếp.

“Hệ thống, tất cả là tại ngươi, nếu ngươi đưa ta kĩ năng sớm hơn...” Khải Minh đi theo sau, vừa đi vừa quở trách hệ thống.

“Thì sao nào, ngươi làm gì được ta chứ ahilhi.”

Khải Minh cũng chẳng nói gì thêm. Sau một thời gian làm việc với nhau hắn rút ra một điều rằng càng cãi lại hệ thống thì càng bất lợi. Cách tốt nhất là im lặng.

Sau khi đi qua khỏi hồ nước, cả hai lại đi thêm một đoạn khá xa nữa, khi đến một vách đá nọ cô gái kia lên tiếng nói: “Được rồi. Dừng lại đây.”

Khải Minh nhìn xung quanh khó hiểu, không biết cô nàng này dẫn mình đến đây để làm gì. Chợt hắn phát hiện ra một thứ gì đó ở trên vách đá, một ổ rom.

“Trứng?!”

Khải Minh la lên. Đúng vậy, một quả trứng khá lớn không biết là của loài nào đang nằm gọn trong ổ rom mà hắn thấy. Quay sang nhìn cô gái kia thì thấy nàng nhún nhẹ người một cái sau đó cơ thể tự động bay lên không trung. Nàng bay đến trước quả trứng, nhẹ nhàng cầm lấy nó, sau đó đáp xuống đất rồi đưa cho Khải Minh.

“Sao lại đưa cho ta?”

“Hmmm, có người nhờ ta đưa nó cho ngươi.”

Khi nghe nàng nói vậy hắn liền hỏi lại ngay: “Đó là ai?”

“Hiện giờ ta chưa thể nói cho ngươi biết được. Sau này định mệnh sẽ đưa ngươi gặp người đó thôi.”

“Hmmm...” Khải Minh lòng đầy nghi vấn cầm lấy quả trứng. Tinh Thông Nhân không chỉ soi được thông tin về con người mà còn các thứ khác nữa, chẳng hạn như vật phẩm.

Trứng??? ?????????????

“Lại chấm hỏi nữa ư?”

Khải Minh cảm thấy vô cùng kỳ lạ, hết cô gái kia rồi đến quả trứng này, tất cả đều là chấm hỏi. Đang suy nghĩ thì bỗng cô gái kia lên tiếng: “Được rồi. Bây giờ ta sẽ đưa ngươi ra khỏi đây.”

Nói rồi nàng đưa tay về phía trước, một vòng tròn kỳ bí xuất hiện dưới chân hắn. Thấy vậy Khải Minh vội la lên: “Khoan, từ từ đã.”

“Chuyện gì?”

“Ta vẫn chưa biết tên nàng.”

“Hnnnnn, ta tên Long Kính Thủy.”

“À nàng cho ta chụp hình được không?” Nói rồi hắn lấy từ túi không gian chiếc iphone vừa mua hôm bữa. Sau đó bật camera lên rồi chụp ngay một tấm.

“Đây là cái gì? Bảo vật lưu hình ảnh hả?” Kính Thủy mượn chiếc Iphone hắn đang cầm tò mò hỏi.

“À ừm có thể nói như vậy.”

“Ngươi chụp ảnh ta để làm gì?”

“Tại... nàng đẹp quá nên ta muốn chụp làm kỷ niệm.”

“Đẹp?!...” Khải Minh vừa dứt lời thì khuôn mặt của Kính Thủy bỗng đỏ ửng lên. Có vẻ nàng đang xấu hổ trước lời khen của hắn.

“Ta chụp thêm vài cái được không?” Khải Minh tham lam đòi chụp thêm.

“À ừm... nhanh lên đó.”

“Nàng tạo kiểu đi.”

“Tạo kiểu?” Kính Thủy thắc mắc không biết phải làm như thế nào. Khải Minh liền tận tình chỉ cho nàng, hắn cũng lợi dụng cơ hội chạm vào eo nàng khi đang chỉnh tư thế.

Sau khi cho hắn chịch à nhằm chụp đủ tư thế, Kính Thủy liền hắng giọng nói: “Thôi được rồi, để ta đưa ngươi ra.”

Một lần nữa nàng đưa tay về phía hắn, vòng tròn kia lại xuất hiện.

“Ta có thể quay lại đây không?” Khải Minh hỏi Kính Thủy. Nàng nghe được câu đó bỗng dưng mặt đỏ lên như trái cà chua.

“Biến đi, ngươi đừng quay lại đây.”

Nói rồi vòng tròn đó sáng rực lên đưa Khải Minh trở lại rừng Âm Dạ.

“Hnnnn, hôm nay trừ việc gặp con hắc hổ kia ra thì cũng may phết, gặp ngay người đẹp. Nhưng sao hồi nãy trông nàng ấy giận dữ vậy ta? Lẽ nào nàng ấy nhận ra mình giờ trò sàm sỡ.”

Khải Minh đứng suy nghĩ một hồi rồi cũng quyết định đi về. Bỗng hắn đứng khựng lại.

“Đường nào để về đây???”

...

Long Kính Thủy đứng im một chỗ nhìn lên trời cao. Nàng bắt đầu nhớ lại một câu chuyện xảy ra tại nơi này cách đây vài năm.

Một người mang áo trắng với mái tóc dài đang đứng nói chuyện với nàng.

“Có thật là lời tiên tri nói như vậy?” Kính Thủy lên tiếng hỏi người kia.

“Đúng vậy, hắn ta sẽ đến gặp ngươi trong vài năm nữa. Lúc đó nhờ ngươi đưa hắn trứng của Bạch Long.”

“Hnnnn, được rồi, ta sẽ giúp ngươi.”

“Còn một chuyện nữa!”

“Chuyện gì?”

“Sau khi đưa hắn quả trứng, ngươi hãy ở lại đây chờ thêm vài năm nữa. Hắn nhất định sẽ quay lại tìm ngươi, lúc đó ngươi hãy...”

“Hãy...?”

“Làm tình

tình với hắn!”

Sau mấy tiếng mò mẫm trong rừng, Khải Minh cuối cùng cũng tìm được đường về. Hắn về Lệ Xuân Viện tắm rửa, ăn uống sau đó lên phòng “tu luyện”.

“Hmmm, trứng gì đây ta? Mà ai đưa cho mình chứ? Thiệt là...”

Khải Minh một tay ôm Đào đang ngủ say một tay cầm quả trứng sẫm soi. Hắn dù banh mắt ra nhìn thì thông tin về quả trứng vẫn chỉ là chấm hỏi.

“Hmmm, có khi nào... hệ thống làm sao nâng cấp kỹ năng?”

“Người muốn nâng cấp kỹ năng nào!”

“Tinh Thông Nhân.”

Hiện tại Tinh Thông Nhân đang ở lv1, Khải Minh nghĩ nếu nâng lên lv cao hơn thì có lẽ sẽ biết được chút thông tin về quả trứng này.

“Xác nhận nâng cấp? Giá 3000 điểm khoái lạc.”

“Ặc, đắt nhĩ... thôi kệ, nâng cấp đi.”

Hiện tại hắn chỉ còn khoảng 4000 điểm khoái lạc. Dù vẫn siêng năng chịch Đào nhưng điểm tăng ít quá.

Vài giây sau hệ thống thông báo: “Nâng cấp thành công kỹ năng Tinh Thông Nhân lên lv2.”

“Hmmm được rồi để ta xem thử.”

Khải Minh đưa quả trứng lên trước mắt, thông tin lập tức chạy vào não, hắn nhận ra có sự khác biệt.

Trứng???: Không xác định được.

“Ặc, bà mẹ nó, tưởng có gì mới, chỉ là thay chấm hỏi bằng “không xác định được”. Thôi đi ngủ cho lẹ.”

Khải Minh đem để quả trứng lên cái bàn gần đó rồi lẩn lên giường ngủ. Trước khi ngủ còn không quên nói: “Mong là đừng mơ gì hết.”

Khi Khải Minh đã chìm sâu vào giấc ngủ. Ở trên bàn, quả trứng bỗng sáng lên...

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Trên một bờ sông nọ, Khải Minh đang đứng giương cao kiếm đối đầu với một con trâu đen.

Tên: Trâu Điền.

Tuổi: 3.

Sinh Lực: 1200/1200.

Hồn Lực: 1955/10000.

Cảnh giới: Ma thú cấp 1 trung kỳ.

Thông tin thêm: Là loài trâu hung dữ, gặp ai húc nấy.

“Hmmm, cấp 1 thôi à.”

Nói rồi hắn cầm thanh kiếm xuống đất, đâm tay phải vào lòng bàn tay trái. Sau đó đưa tay khiêu khích: “Lại đây bây bề.”

Con trâu thấy vậy liền ra vẻ tức giận, nó hơi cúi đầu xuống, chân sau liên tiếp chui về phía sau. Sau đó nó rống lên một tiếng “Ừ ồ” rồi lao đến Khải Minh.

Hắn tự tin đứng im, không có vẻ gì là nao núng. Khi cặp sừng nhọn hoắt mà ai bị đâm chỉ có chết gần chạm đến mình, Khải Minh mới nhảy lên né tránh. Hắn đạp lên đầu con trâu đẩy người bay về phía sau. Trâu Điền tức giận vì húc hụt, nó liền quay lại tiếp tục tấn công. Khải Minh vẫn bình tĩnh né tránh những cú húc chết người của nó. Vài phút sau, con trâu có vẻ đã thấm mệt, tốc độ của nó giảm đi đáng kể.

“Mệt rồi hà, giờ đến lượt ta!” Khải Minh phóng người đến chỗ Trâu Điền, sau đó tung chưởng liên tiếp vào hông nó.

“Bát Chương.”

“Bốp! Bốp!” Con trâu bị đánh bật, bay xuống dưới sông.

“Bát Chương lv3 đúng là lợi hại.” Khải Minh đắc chí cười. Trâu Điền phần vì mệt, phần vì bị đau sau đòn hồi nãy của hắn nên đành bỏ chạy, không dám đánh nữa. Khải Minh thấy vậy cũng không đuổi theo làm gì. Quay lại lấy thanh kiếm đứt vào trong vỏ rồi quay về Bình Minh Thành.

...

Hơn một tuần nữa lại trôi qua, chỉ còn một ngày nữa là đến kỳ kiểm tra gia tộc. Hiện tại Khải Minh đang ở cảnh giới Hồn Sĩ tầng 10. Mấy ngày qua hắn vẫn tiếp tục luyện tập bằng phương pháp săn ma thú. Vì vẫn còn ám ảnh vụ con hổ nên hắn không vào sâu trong rừng Âm Dạ nữa mà đến một khu vực khác. Nơi đây là khu vực được các thợ săn còn non nghề chọn đến để săn bắt. Ma thú ở đây đều khá yếu, cao nhất cũng chỉ có ma thú cấp 1 hậu kỳ. Quả là một nơi thích hợp để hắn luyện tập. Khải Minh bây giờ chiến đấu khá tự tin, hắn đã biết sử dụng cũng như phối hợp các chiêu thức một cách thuần thục.

Đang đi trên đường, chợt hắn nhận ra chuyện gì đó: “Cô gái kia sao quen quen...”

Hắn hướng mắt về cô gái đang đứng trước một quán trọ. Cô gái này trùm khăn kín mặt, nhìn qua nhìn lại trông có vẻ khả nghi.

Tên: Đào Quỳnh Diệp.

Tuổi: 25.

Sinh Lực: 100/100.

Hồn Lực: 0/0.

Cảnh giới: không có.

Thông tin thêm: Vợ thứ 36 của đại trưởng lão Huỳnh gia, được ông ấy sủng ái nhất.

“Ặc, thứ 36 luôn à?” Khải Minh sốc trước thông tin đưa về. Kể từ khi nâng Tinh Thông Nhân lên lv2 hắn soi được nhiều thông tin thú vị hơn.

“Hmmm, cô ả vào quán trọ kia làm gì nhỉ? Mà thôi, quan tâm làm gì.” Khải Minh không quan tâm đến nữa tiếp tục bước về Lệ Xuân Viện. Bỗng âm thanh hệ thống vang lên:

“Hệ thống giao nhiệm vụ: Làm tình với Đào Quỳnh Diệp. Thời hạn: 1 ngày. Ban thưởng: 50000 điểm khoái lạc, Bộ thể thuật Huỳnh gia, Thuốc hồi phục sinh lực sơ cấp x 20, Thuốc hồi phục hồn lực sơ cấp x 15. Nhiệm vụ thất bại: Chết!”

“Ặc.”

Khải Minh kinh ngạc vì nhiệm vụ đến quá đột ngột. Lần này hệ thống ban thưởng có vẻ hậu hĩnh, những 50000 điểm khoái lạc, cơ mà đó cũng là lẽ đương nhiên thôi, đường đường là vợ của đại trưởng lão, đâu phải muốn chịch là chịch.

“Hmmm, làm sao mà chịch được đây?” Khải Minh đắm chiêu suy nghĩ. Hắn dù muốn hay không cũng phải hoàn thành nhiệm vụ này, nếu không thì chết chắc.

“Dù sao mình cứ theo dõi đợi thời cơ cái đã.”

Nói rồi hắn liền chạy vào quán trọ kia. Vừa vào trong hắn đã thấy một tên đàn ông lạ hoắc, mặt nhìn trông có vẻ gian xảo đang khoác vai nàng. Cả hai đang đứng trước quầy tiếp tân, có vẻ đang làm thủ tục đặt phòng. Sau đó cả hai được một nhân viên dẫn lên trên lầu.

“Lẽ nào là ngoại tình?” Khải Minh có vẻ nhận ra điều gì đó. Hắn liền lên lên lầu để theo dõi. Quỳnh Diệp cùng tên đàn ông lạ mặt kia bước vào trong phòng rồi đóng cửa lại. Khải Minh đứng rình ở ngoài áp tai sát vào tường để nghe. Hắn đứng mãi mà chẳng nghe tiếng động gì cả, trong lòng tò mò vô cùng. Chợt hắn nhìn lên tấm bảng treo trên tường có ghi một dòng chữ “Tường cách âm.”

“Đệt.” Bảo sao hắn không nghe thấy gì. Khải Minh chạy ra ngoài, sau đó vòng ra sau quán trọ. Hắn đập vào bức tường đằng sau lấy đà bay lên sau đó đưa tay nắm vào thềm cửa sổ của căn phòng đó. Khải Minh làm vô cùng nhẹ nhàng, không gây một tiếng động nào cả. Hắn từ từ nhón người lên nhìn vào trong thì thấy một chuyện động trời. Lúc này hắn đã đoán đúng, Quỳnh Diệp đến đây để ngoại tình với tên kia.

Ở trong căn phòng, Quỳnh Diệp đang quỳ dưới chân tên kia, bú liếm dương vật của hắn. Nàng bú liếm trông rất điêu luyện, trông như một con điểm lành nghề vậy. Cửa sổ căn phòng không khóa mà chỉ khép hờ, Khải Minh liền đưa tay kéo nhẹ cánh cửa ra để nhìn rõ hơn.

Dương vật hắn lập tức cương cứng khi thấy rõ cơ thể trần trụi của Quỳnh Diệp. Không phải tự nhiên mà nàng lại được đại trưởng lão sủng ái. Quỳnh Diệp có một khuôn mặt đẹp, lại mang chút gì đó hơi dâm. Nàng sở hữu một cơ thể miến chẻ, vô cùng bốc lửa, nhìn chỉ muốn chịch.

Sau màn bú liếm dương vật, Quỳnh Diệp chồng mông lên đưa âm đạo về phía hân. Khải Minh bị kích thích khi thấy âm đạo của nàng. Âm đạo nàng hồng hào, mu âm đạo nhô cao trông rất dâm. Tên kia đưa lưỡi đến liếm quanh âm đạo khiến nàng rên lên vài tiếng: “Uh...uh... chỗ đó... uhm... đứng rồi!”

Tên đó tiếp tục dùng lưỡi mon trón quanh âm đạo nàng. Sau đó hân dùng lưỡi “khoan” sâu vào âm đạo.

“Uh... chàng làm em sướng... thật... chả bù với lão già kia...uh... chỉ biết sướng cho bản thân.”

“Nói thì nói vậy nhưng nàng cũng phải hầu hạ cẩn thận để moi tiền từ lão nghe chưa!” Tên đó nói với Quỳnh Diệp, sau đó hân kẻ dương vật vào sát âm đạo nàng rồi nhún vào. Ở ngoài cửa sổ lúc này, Khải Minh không biết từ khi nào đã cầm sẵn chiếc điện thoại và bật chế độ quay phim.

“Ah... uh... uh... ah... uh... uh... mạnh... mạnh nữa đi chàng... uh... uh... ah... đ-t nát l-n em đi... uh” Quỳnh Diệp rên la dữ dội trong khi tên kia đang đưa dương vật ra vào liên tục. Nàng sướng đến độ phát ra những từ vô cùng thô tục.

Sau hàng loạt tư thế, tên kia có vẻ đã đến giới hạn. Hân la lên vài tiếng rồi phun tinh xối xả vào âm đạo Quỳnh Diệp. Cả hai hôn nhau thắm thiết rồi dắt nhau vào phòng tắm vừa tắm vừa chịch.

Khải Minh thả tay để người đáp xuống đất. Sau đó lấy điện thoại ra xem lại đoạn phim mới quay lúc này, mặt hân lộ rõ vẻ nham hiểm. (Cả thẳng tác giả cũng vậy.)

...

Tối hôm đó, tại đại viện của Đào Quỳnh Diệp, nàng đang ngồi ở trên giường bên cạnh là một nàng hầu.

“Tối nay đại trưởng lão phải dự tiệc và chuẩn bị cho kỳ kiểm tra ngày mai nên không đến được ạ. Ông bảo cô cứ ngủ trước đi, đừng đợi.”

Nàng hầu lên tiếng nói với Quỳnh Diệp, nàng gật đầu nhẹ một cái rồi ra hiệu cho cô nàng hầu gái lui ra. Một lát sau lại có một nàng hầu khác bước đến nói: “Nước ấm đã chuẩn bị xong, mời cô chủ vào tắm.”

“Ừm.” Nàng nói xong liền đứng dậy bước về phía nhà tắm. Quỳnh Diệp đứng trước cửa cởi hết quần áo rồi mới vào trong. Đóng cánh cửa lại, nàng bước về phía bồn tắm, chợt một bàn tay bí ẩn bịt miệng nàng lại. Nàng định vùng vẫy thì một bàn tay khác xuất hiện trước mặt nàng, bàn tay đó cầm một chiếc điện thoại đang phát đoạn phim nàng làm tình ở quán trọ sáng nay.

Quỳnh Diệp tròn mắt ngạc nhiên. Nàng liếc mắt về phía sau thì thấy một người đang đeo mũ trùm đầu chỉ để lộ đôi mắt cùng vùng miệng. Tên này không ai khác chính là Khải Minh. Hân đã phục kích sẵn trong nhà tắm để... làm gì thì tự hiểu.

“Nếu không muốn thứ này đến tay đại trưởng lão thì ngoan ngoãn phục vụ ta.”

Khải Minh giọng đầy dụ dỗ nói với Quỳnh Diệp. Nàng nghe được vậy liền ra sức vùng vẫy nhưng vô ích, hân là Hồn Sĩ tầng 10 còn nàng lại chẳng có chút hồn lực nào nên dễ dàng bị khống chế.

Khải Minh một tay vẫn bịt miệng Quỳnh Diệp một tay nắn bóp vú nàng. Cặp vú săn chắc của nàng bị hân nhào nặn đủ kiểu. Tay hân mò đến đầu ti nàng mà ngất véo. Quỳnh Diệp rên lên vài tiếng cầu xin: “ĐỪ... đừng... mà.”

Khải Minh mặc kệ nàng nói gì tiếp tục đùa nghịch ngực nàng. Một lát sau, tay hân chuyển hướng lướt qua bụng nàng tìm đến âm đạo.

“ĐỪNG... đừng lại đi!”

Quỳnh Diệp ở khốe mắt xuất hiện giọt lệ. Nàng cố cầu xin hân nhưng vô ích, Khải Minh càng nghe lại càng muốn làm hơn nữa. Ngón tay hân xoa quanh âm đạo nàng một hồi rồi dứt thẳng vào trong khiến Quỳnh Diệp khép chặt hai chân lại rên lên:

“Ah... uh... uh!”

Ngón tay Khải Minh ngoáy sâu vào bên trong, cảm giác ẩm áp trong âm đạo nàng làm hân mê mẩn. Hân liên tục di chuyển ngón tay ra vào, Quỳnh Diệp nhắm chặt mắt lại cố nén tiếng rên rỉ nhưng không được.

“Uh... uh... uh... uh.”

“Nàng thấy sướng không?” Khải Minh kẻ sát tai nàng nói. Hân dứt thêm một ngón tay vào trong nữa rồi ra vào nhanh hơn. Quỳnh Diệp vô thức dang rộng chân ra cho hân nghịch phá âm đạo. Nàng cũng dần không vùng vẫy nữa, có lẽ vì đã hiểu tình thế hiện tại của mình. Quỳnh Diệp chỉ còn cách im lặng để hân muốn làm gì thì làm. Như vậy con tốt hơn để chuyện nàng ngoại tình đến tai đại trưởng lão, ông ta chắc chắn sẽ không tha thứ và giết chết nàng.

Được một lúc lâu, Quỳnh Diệp rùng mình rên to, Khải Minh phải giữ chặt miệng nàng hơn. Từ âm đạo Quỳnh Diệp, dâm thủy ồ ạt tuôn ra ướt đầm tay Khải Minh.

“Ra rồi à!”

Hắn từ từ thả Quỳnh Diệp ra, nàng ngã người dựa vào bồn tắm thở dốc, khuôn mặt nàng đỏ ửng cả lên. Khải Minh đưa bàn tay dính đầy dâm thủy kia lên mút ngon lành, Quỳnh Diệp thấy vậy liền bị kích thích.

Mút sạch dâm thủy trên tay, Khải Minh liền móc dương vật đang cương cứng của mình ra trước mặt Quỳnh Diệp. Nàng vừa nhìn thấy liền tròn mắt ngạc nhiên trước cái thứ to khủng khiếp kia, nó to hơn cả đại trưởng lão cũng như tên mà nàng ngoại tình.

Hắn vẩy vẩy dương vật đưa sát đến môi nàng. Quỳnh Diệp biết hắn đang muốn gì. Nàng nhẹ nhàng há miệng ngậm lấy và bú dương vật cho hắn. Âm thanh cộng điểm bắt đầu vang lên trong đầu Khải Minh. Nàng bú một cách khá dè dặt, không giống như lúc làm cho tên kia. Khải Minh thấy vậy liền đưa tay giữ chặt đầu nàng lại, đẩy dương vật vào sâu tận cuống họng Quỳnh Diệp sau đó nhấp liên hoàn. Hắn đẩy vào rồi lại rút ra với tốc độ cực nhanh, mỗi lần hắn đẩy sâu dương vật vào đều làm Quỳnh Diệp thấy buồn nôn. Khải Minh sau vài chục cú nhấp liền rút dương vật dính đầy nước bọt của Quỳnh Diệp ra, sau đó xoay người nàng để nàng chống tay vào bồn tắm còn hắn thì banh âm đạo nàng ra rồi đút dương vật vào. Dương vật hắn chạy thẳng vào bên trong, Quỳnh Diệp rên lên đau đớn, tất nhiên là rên nhỏ thôi.

“Ah... uh... uh...”

Khải Minh không chán chừ gì mà hầy mông nhấp luôn. Hắn đưa tay giữ chặt eo Quỳnh Diệp và ra vào liên hoàn. Nàng đưa tay bịt miệng nhưng vẫn không che được những tiếng rên rỉ vì sung sướng của mình.

“Uh... ừ... sướng... q... quá...”

Quỳnh Diệp bây giờ cảm giác khác hẳn những lần làm tình khác, lần đầu tiên nàng thấy sướng như vậy. Có lẽ phần vì lần đầu nàng được một thanh dương vật to như vậy đút vào, phần vì cảm giác bị hiệp dâm đã kích thích nàng không ít.

Quỳnh Diệp nhắm nghiền mắt tận hưởng, nàng càng ngày càng sướng khi Khải Minh đang tăng tốc độ. Về phần Khải Minh, hắn đang đẩy nhanh tốc độ nhất có thể, tuy muốn tận hưởng lâu hơn âm đạo của Quỳnh Diệp nhưng hắn vẫn phải ép mình xuất tinh sớm, đây dựa lâu biết đâu đại trưởng lão nổi hứng về sớm. Lão đã ghét hắn sẵn rồi giờ lại còn chịch người vợ được lão sủng ái nhất chỉ còn nước chết.

“Uh... uh... uh... uh... uh... uh...”

Quỳnh Diệp không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ. Nàng nắm chặt bồn tắm, ưỡng cao mông lên để đón nhận những cú đập trời giáng kia. Cuối cùng Khải Minh cũng đã đến giới hạn, hắn đút dương vật vào sâu từ cung nàng rồi xuất tinh âm ỉm.

“Hoàn thành nhiệm vụ: Làm tình với Đào Quỳnh Diệp. Ban thưởng: 50000 điểm khoái lạc, Bộ thể thuật Huỳnh gia, Thuốc hồi phục sinh lực sơ cấp x 20, Thuốc hồi phục hồn lực sơ cấp x 15.”

“Phù cuối cùng cũng xong, chuẩn thôi.”

Khải Minh vội rút dương vật ra khỏi âm đạo Quỳnh Diệp, tinh dịch từ đó chảy ra như suối. Đang định quay về chợt hắn bị Quỳnh Diệp giữ tay lại. Khải Minh quay lại nhìn nàng, Quỳnh Diệp bây giờ đang thẹn thùng đỏ mặt nhìn hắn. Chợt nàng tiến sát đến trước mặt hắn.

“Chờ đã, cái gì đây? Lẽ nào...”

Khải Minh như nhận ra điều Quỳnh Diệp sắp làm. Nàng đưa môi tiến sát đến môi hắn, trao cho hắn một nụ hôn nồng cháy. Bất ngờ trước hành động đó, dương vật Khải Minh lại cứng lên một lần nữa.

Rời môi khỏi nhau, Quỳnh Diệp đưa ánh mắt dâm đãng nhìn hắn và không nói gì cả. Khải Minh thấy vậy cũng đủ biết nàng muốn gì rồi.

“Chậc, muốn chịch tiếp sao, đúng là dâm nữ...”

Có vẻ Quỳnh Diệp muốn tận hưởng thêm cảm giác làm tình với hắn. Khải Minh quên luôn mọi lo sợ, hắn cởi bỏ hết quần áo rồi tiến đến làm turn 2 với nàng.

...

Ở đại điện chính của Huỳnh gia đang tổ chức buổi tiệc đón con cháu Huỳnh gia tộc từ các học viện trở về để tham dự kỳ kiểm tra. Ở giữa căn phòng, một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đang là tâm điểm chú ý của mọi người. Nàng sở hữu một mái tóc dài đen mượt mà, làn da trắng mịn như tuyết. Đặc biệt là đôi mắt nàng long lanh như hai hòn ngọc. Bất kể ai nhìn đều thấy phát mê.

“Con gái tộc trưởng càng lớn càng xinh đẹp.” Một người đang đứng cạnh Huỳnh Văn Nghĩa thốt lời khen ngợi.

“Trông nó vậy thôi chứ còn ngây thơ lắm.” Văn Nghĩa khiêm tốn trả lời.

“Tộc trưởng cứ khiêm tốn hoài. Con gái ngài tài giỏi thế nào ai mà chả biết.” Một tên khác lại chen vào nói. Văn Nghĩa chỉ cười một cái rồi không nói gì thêm.

Đúng vậy, cô gái kia chính là con gái của Văn Nghĩa. Nàng có tên là Như Ngọc, Huỳnh Như Ngọc. Nàng năm nay chỉ mới 15 tuổi, tuy vậy nhưng đã đạt đến Hồn Sư tầng 1. Mười lăm tuổi mà đã tu luyện đến Hồn Sư, quả thật chỉ có thiên tài thật sự mới làm được như vậy. Vừa xinh đẹp vừa tài giỏi nên

nàng được rất nhiều người trong gia tộc ngưỡng mộ.

Chợt từ phía ngoài bước vào một cô gái xinh đẹp khác. Tất cả mọi người đều dồn mắt về phía cô nàng này. Nàng xinh đẹp chẳng kém gì Như Ngọc. Sở hữu một mái tóc gọn sóng dài ngang lưng, khuôn mặt trái xoan thanh tú. Làn da nàng nhìn rất mềm mại và trắng hồng. Đặc biệt nhất là cặp chân nàng vừa dài vừa gợi cảm. Nàng bước nhanh đến cạnh Văn Nghĩa, để lại đằng sau những ánh mắt ngơ ngác.

“Thiên Thư, con về rồi à.” Văn Nghĩa khi nhìn thấy cô nàng kia liền lên tiếng nói.

“Vâng ạ. Con xin phép mấy ngày về thăm nhà ạ.” Cô nàng tên Thiên Thư kia đáp lại. Bỗng nàng nhìn Văn Nghĩa một hồi lâu rồi nói tiếp: “Tộc trưởng...”

“Chuyện gì vậy?” Văn Nghĩa nhíu mày hỏi.

“Con cần nói chuyện một chút.”

Nói rồi nàng quay lưng đi về phía cửa ra, Văn Nghĩa liền bước theo. Cả hai bước ra ngoài đến một chỗ khá vắng vẻ.

“Có chuyện gì muốn nói với ta nào?” Văn Nghĩa điềm tĩnh hỏi.

“Chú à, Khải Minh vẫn khỏe chứ ạ. Hồi nãy con có qua tiểu viện của nó xem nhưng thấy cửa khóa, bên trong không có ai cả.”

“Ừm, nó vẫn khỏe. Ta đã sai người đưa nó đi lánh một thời gian để tránh kỳ kiểm tra rồi.”

“Vậy à...” Thiên Thư gật đầu có vẻ hài lòng.

“Chỉ vậy thôi à?” Văn Nghĩa có vẻ nhận ra nàng vẫn còn điều muốn nói.

Thiên Thư im lặng một hồi lâu rồi lên tiếng nói: “Con đã có chút manh mối về... cái chết của cha mẹ rồi ạ.”

...

Quay lại với Khải Minh. Hiện tại hắn đang ngồi trong bồn tắm cùng với Quỳnh Diệp. Nàng đang dùng lưỡi của mình liếm ti cho hắn, có vẻ Khải Minh khá khoái trò này, mắt hắn nhắm nghiền hưởng thụ.

Sau một hồi, Khải Minh liền kéo Quỳnh Diệp lên, để hai trái vú của nàng lủng lẳng trước mặt. Hắn há miệng ra cắn lấy vú nàng. Quỳnh Diệp ôm chặt đầu hắn rên rỉ: “Uh...uh...uh.”

Khải Minh vừa ngấu nghiến cặp vú vừa đưa tay bóp mông nàng. Chợt Khải Minh đứng dậy đưa thẳng nhỏ của mình ra trước mặt nàng. Quỳnh Diệp thấy vậy liền hôn lên nó, nàng hôn khắp dương vật hắn trông cứ như đang hôn thứ gì quý báu lắm vậy. Quỳnh Diệp đưa lưỡi liếm hai hòn bi của hắn, sau đó liếm dọc hai bên dương vật rồi cho nó vào miệng.

Nàng bắt đầu bú liếm nó một cách say mê, khác hẳn hồi nãy. Khải Minh được nàng bú liếm như vậy cảm thấy sướng vô cùng, hắn dang rộng hai chân và nhắm mắt tận hưởng. Bờ môi nàng trượt dài trên dương vật hắn, bên trong miệng nàng lại dùng lưỡi quấn quanh quy đầu của Khải Minh. Thỉnh thoảng Quỳnh Diệp lại bú đến tận gốc làm hắn phải rên lên.

Khải Minh nhấc Quỳnh Diệp lên xoay người nàng lại rồi lấy dương vật đút ngay vào trong. Quỳnh Diệp phải đưa tay bịt miệng nén đau. Để dương vật nằm ở trong một hồi, Khải Minh cuối cùng cũng di chuyển. Hắn nắm chặt hai tay Quỳnh Diệp đưa về phía sau, hẩy mông ra vào mạnh bạo.

“Uh...uh...uh...ah...sướng...uh...ah...ah...ah.”

Dù cố gắng nhưng Quỳnh Diệp vẫn không kiềm được những tiếng rên rỉ. Nàng cắn răng nhắm mắt tận hưởng khoái cảm nơi âm đạo. Chợt từ phía ngoài có tiếng nói vào:

“Cô chủ, có sao không ạ.”

Khải Minh đang nhấp bỗng giật mình dừng lại, đưa mắt nhìn sang Quỳnh Diệp.

“Có... có chuyện gì?” Quỳnh Diệp lên tiếng hỏi.

“Dạ tại tôi thấy cô chủ tắm hơi lâu nên...”

“Ta không sao đâu... chỉ là ta muốn tắm rửa kỹ càng chuẩn bị cho ngày mai thôi.”

“Vâng ạ... xin lỗi vì làm phiền.” Nàng hầu nghe vậy liền bỏ đi.

Khải Minh tròn mắt ngạc nhiên, Quỳnh Diệp quay lại nhìn hắn và nở một nụ cười dâm đãng. Cả hai đưa mắt sát đến rồi hôn nhau. Sau đó Khải Minh liền tiếp tục ra vào. Lần này hắn làm từ từ nhẹ nhàng rồi bỗng tăng tốc dữ dội.

“Uh...uh...uh...uh...uh.” Quỳnh Diệp sướng khoái rên rỉ.

“Rên nhỏ thôi.” Khải Minh nói nhỏ vào tai nàng, nhưng có vẻ nàng không chịu nghe ngày càng rên to hơn. Hắn đành lắc đầu cười khổ, tập trung đẩy mạnh hơn nữa.

“đ-... đ- chết em đi... ah... ah... uh.”

Quỳnh Diệp la lên những từ thô tục. Nghe vậy Khải Minh càng làm nhanh hơn nữa. Âm thanh da thịt chạm vào nhau phát ra to hết cỡ. Bỗng hắn đưa tay bóp chặt vú nàng sau đó gồng mình phun tinh, lần này hắn phun khá nhiều, tinh dịch rỉ ra chảy dài trên đùi Quỳnh Diệp.

Khải Minh ôm Quỳnh Diệp ngồi xuống thở dốc. Hắn xoay đầu nàng lại rồi đặt lên môi nàng một nụ hôn. Lưỡi cả hai quấn quýt lấy nhau như không muốn rời. Quỳnh Diệp vội đứng dậy cúi xuống bú lấy dương vật Khải Minh như để làm sạch cho nó. Khi dương vật hắn đã teo nhỏ xuống như mất đi sức sống, Khải Minh liền đứng dậy mặc lấy quần áo rồi thoát ra ngoài bằng cửa thông gió của phòng tắm. Quỳnh Diệp ngồi trong bồn tắm mất thần thờ nhìn theo hắn, rồi nàng đưa tay xuống âm đạo mình lấy lên một ít tinh trùng còn sót lại. Nàng đưa ngón tay vào miệng và nuốt.

“Ngon quá.”

...

Dưới ánh trăng mờ ảo, Khải Minh nhảy từ nóc nhà này sang nóc nhà khác. Hắn đang về căn tiểu viện kia để nghỉ ngơi, giờ mà quay lại Lệ Xuân Viện thì xa quá nên hắn đành về đó ngủ luôn.

Đến nơi chợt Khải Minh thấy một bóng dáng quen thuộc. Hắn liền la lớn lên: “Quỳnh Anh...”

Cô gái kia nghe tiếng gọi liền quay đầu lại nhìn, cùng lúc đó Khải Minh đã tiến đến trước mặt nàng và đặt lên môi nàng một nụ hôn. Tức thì hắn cảm nhận ở bụng mình đau nhức dữ dội, sau đó hắn ngay lập tức bay thẳng vào tường.

“Sao nàng lại đâm ta vậy Quỳnh... chết mẹ rồi!”

Cô nàng lúc này không phải là Quỳnh Anh, vì trong tối nên hắn mới nhìn nhầm. Giờ Khải Minh đã có thể nhìn rõ, trước mắt hắn là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần khác.

Tên: Huỳnh Thiên Thu.

Tuổi: 19.

Sinh lực: 60000/60000.

Hồn lực: 64969/71890.

Cảnh giới: Hồn Vương tầng 1.

Thông tin thêm: Siêu cấp thiên tài Huỳnh gia.

Thiên Thu bẻ tay rắc rắc tiến sát đến hắn, giọng tức giận nói: “Tên kia, ngươi làm gì chị hai của mình vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

“Được rồi, nói chị nghe sao em tu luyện hồn lực được vậy?”

Thiên Thu ngồi vắt chéo chân, chống cằm hỏi “thằng em hư đồn đám hôn cả chị gái” đang ngồi đối diện. Khải Minh trước ánh nhìn chăm chăm của Thiên Thu liền bẽn lẽn cúi đầu xuống, trông hắn vô cùng thảm hại. Cơ mà bộ dạng của hắn bây giờ cũng đã quá thảm hại rồi, mặt mày bầm dập, quần áo rách tươm. Đây chính là kết quả mà hắn nhận được từ việc hôn Thiên Thu. Phải biết rằng đó là nụ hôn đầu của nàng, vậy mà lại bị Khải Minh cướp lấy, dù có nhầm lẫn hay là gì thì nàng cũng phải “tắm quất” hắn một trận cái đã. Và cứ thế Thiên Thu cho hắn ăn hành ngập mồm, Khải Minh không dám đánh trả chỉ biết dùng hồn lực bảo vệ cơ thể. Cũng nhờ thế nên Thiên Thu mới nhận ra hắn có hồn lực, nàng sau khi hả giận liền đem Khải Minh vào trong tra khảo.

“Dạ chuyện là như thế này...” Khải Minh liền kể cho chị mình nghe lý do làm sao mà hắn tu luyện hồn lực được. Hắn không nói rằng nhờ mình có Khoái Lạc hệ thống hay Dâm Thần huyết thống, mà lại chém gió rằng được một vị tiên nhân cho một viên thuốc, hắn uống vào thì chữa trị được linh hồn và bắt đầu tu luyện.

Khải Minh chém gió mà cứ như thật làm cho Thiên Thư tròn mắt, tin răm rắp vào câu chuyện bịa đặt của hắn. Khải Minh vừa kể vừa lên đưa mắt nhìn cặp đùi trắng nõn nà của chị mình. Càng nhìn hắn càng muốn... gì thì tự hiểu.

“Oa, thật may mắn cho em khi gặp được vị tiên nhân đó.” Thiên Thư dịu dàng nói.

“Dạ hi hi...” Khải Minh gãi đầu cười. Cùng lúc âm thanh của hệ thống vang lên trong đầu hắn: “Hmmm, tiên nhân đó là ta chứ ai, hehe.”

Bỗng Khải Minh thấy Thiên Thư cúi gầm mặt xuống, sau đó có một giọt lệ chảy dài trên má nàng.

“Chị hai, chuyện gì vậy?” Khải Minh hốt hoảng hỏi. Thiên Thư có vẻ hơi giật mình, nàng vội lau nước mắt đi rồi nói:

“Ta... ta không có... khóc... chỉ là... hic... ta mừng cho ngươi thôi. hic.”

Nghe nàng nói vậy, Khải Minh chợt cảm thấy ấm lòng. Hắn liền ôm chặt chị gái mình vào lòng. Hơi bất ngờ trước hành động đó của hắn nhưng rồi Thiên Thư cũng nép sát vào lòng hắn rồi khóc. Những giọt nước mắt vui mừng, hạnh phúc khi biết đứa em của mình cuối cùng cũng đã có thể tu luyện được hồn lực, bằng với bao người khác cứ ạt tuôn ra.

“Từ nay sẽ không còn ai coi thường hay khinh bỉ em mình nữa. Nó có thể sống một cuộc đời bình thường, không phải cảm thấy đau đớn hay tủi nhục gì cả.”

Thiên Thư khóc ngày càng to hơn, nàng đưa tay ôm chặt lấy hắn. Khải Minh chăm chú nhìn chị mình, thật khác với dáng vẻ hung dữ, mạnh mẽ ban nãy, Thiên Thư bây giờ trông như một thiếu nữ bình thường, mong manh và dễ vỡ.

Khải Minh chợt nhớ lại những chuyện lúc trước. Lúc nhỏ hắn luôn được Thiên Thư bảo vệ mỗi khi có người bắt nạt. Nàng sẵn sàng đánh bầm dập bất cứ kẻ nào dám động đến em mình. Hắn cảm thấy thật may mắn khi có nàng là chị hai.

Nhưng rồi khi tài năng của Thiên Thư được phát hiện, nàng liền bị bắt đi tu luyện ở nơi xa, sau đó lại phải làm huấn luyện sư cho quân đội ở kinh thành. Công việc của nàng vô cùng bận rộn nên vài năm mới được về nhà. Kể từ đó, chẳng còn ai bảo vệ, Khải Minh bị lũ anh họ cho ăn hành liên tiếp.

“Ặc, nhớ lại mấy cái đó thốn thật...” Dù hắn không trải qua mấy chuyện đó nhưng cảm xúc hiện tại vẫn rất chân thật.

“Chị hai, từ giờ hãy để em bảo vệ chị.”

Khải Minh ánh mắt quả quyết nói. Thiên Thư ngẩng đầu lên nhìn hắn, nàng đưa tay gạt giọt lệ ở khóe mắt đi rồi nói:

“Ừm, ngươi nhất định phải mạnh lên để bảo vệ chị hai nghe chưa!”

Khải Minh đắm đuối nhìn Thiên Thư, khuôn mặt xinh đẹp của nàng đang ở rất sát với mặt hắn. Tưởng chừng chỉ cần một cái đẩy nhẹ thì môi cả hai sẽ chạm vào nhau. Hắn đưa tay vuốt mái tóc của chị mình, sau đó vuốt lên lưng nàng rồi đến eo.

Thiên Thư thấy vậy liền đỏ mặt đẩy mạnh hắn ra. Nàng xấu hổ vội quay mặt đi chỗ khác, sau vài giây liền hắng giọng quay lại hỏi hắn: “Hiện tại ngươi tu luyện đến cảnh giới tầng nào rồi?”

“Dạ Hồn Sĩ tầng 10.”

“Ồ cũng cao đấy. Nếu vậy ngày mai ngươi có tham gia kỳ kiểm tra không?”

“Đương nhiên là có, ngày mai em nhất quyết đứng đầu, chứng minh cho mọi người thấy thực lực của mình. À, còn rửa nhục nữa chứ.”

“Được, rất có chí khí. Nhưng mà ta cần kiểm tra thực lực của ngươi một chút cái đã, nếu còn yếu chỗ nào ta sẽ chỉ dạy cho.”

“Kiểm tra bằng cách nào ạ?” Khải Minh thắc mắc.

“Đấu tập thôi!”

“Hả?” Khải Minh nghe vậy liền nghi ngờ.

“Đừng lo ta sẽ nhẹ tay thôi.”

“Thật không?”

“Thật mà, ngươi không tin chị hai sao?”

Thấy Thiên Thư nói vậy, Khải Minh cũng nghe theo. Cả hai cùng nhau ra sân đấu tập và...

“A... a... chị hai... tha... tha... em! Chị... nói nhẹ tay mà.”

“Hmmm, ta vẫn chưa tha cho ngươi cái tội dám hôn ta nghe chưa.”

Bốp! Bốp! Binh! Bốp!

...

Sáng sớm hôm sau.

“Aaaaaa, chị hai tha em đi mà.”

Khải Minh tỉnh dậy la lớn. Hắn vừa mơ thấy chị hai đem hắn đi thiến. Có lẽ hắn đã bị ám ảnh việc Thiên Thư cho mình ăn đập quá nhiều.

“Ô sao mấy vết thương này biến mất hết rồi?? Lẽ nào do viên thuốc đó...”

Sau khi đánh hắn, Thiên Thư liền cho Khải Minh uống một viên thuốc trị thương cao cấp. Viên thuốc đó có công dụng chữa trị vết thương và hồi phục sinh lực rất tuyệt. Nhờ thế nên cảm giác đau đớn và các vết thương của hắn đều biến mất. Giờ hắn còn cảm thấy vô cùng khỏe mạnh, có vẻ dương vật hắn cũng như thế.

Khải Minh nhìn cái dương vật đang cương cứng của mình mà cười khỏ. Mấy ngày trước, ngày nào hắn cũng được xả tinh vào miệng Đào mỗi sáng. Giờ đây thì chả có ai, Khải Minh đành ngâm ngùi lết ra khỏi phòng. Chợt hắn thấy trên bàn có một tô cháo cùng với một mảnh giấy.

“Tô cháo này ta làm tặng cho ngươi đó, coi như để chúc ngươi đứng đầu kỳ kiểm tra. ^^”

Khải Minh tươi cười khi thấy chị hai quan tâm mình như vậy. Hắn không chần chừ liền đưa tô cháo lên húp.

“CAY QUÁ. ~~~~~”

Khải Minh vội chạy đi lấy nước uống như điên dại. Có vẻ Thiên Thư là thiên tài trong lĩnh vực tu luyện và chiến đấu nhưng ở lĩnh vực nấu ăn thì nàng lại kém vô cùng.

“Hic. Tự dưng giờ nhớ mấy món của Quỳnh Anh ghê.”

“Cậu chủ ơi!”

Khải Minh vừa nói xong thì có tiếng của Quỳnh Anh, hắn lập tức phóng ra ngoài xem thử. Không nhầm lẫn vào đâu cả, đứng trước sân chính là Quỳnh Anh, nàng đang đứng cùng với một cái giỏ xách bên vai.

Hắn lập tức chạy đến hôn nàng, không cho nàng nói cái gì cả. Tay hắn nhanh nhẩu tìm đến miệng nàng mà nấn bóp. Khải Minh vén váy nàng lên tụt chiếc quần lót màu trắng xuống rồi lấy dương vật đút sâu vào âm đạo nàng.

“Từ từ đã chàng... uh... uh...”

Khải Minh điên dại đưa dương vật ra vào liên tiếp khiến Quỳnh Anh rên lên. Đã hơn mấy tuần rồi hắn chưa được đút dương vật vào đây, cảm giác vừa quen mà cũng vừa lạ.

“Nàng biết ta nhớ nàng lắm không Quỳnh Anh.”

Khải Minh nâng một chân của Quỳnh Anh lên rồi nói. Nàng nghe được vậy liền hết sức vui mừng.

“Em cũng nhớ chàng nhiều lắm!”

Nàng nói rồi liền vút luôn cái giỏ xách đang đeo bên tay xuống sân, đưa tay quàng lấy cổ hắn rồi nhắm mắt tận hưởng cảm giác sướng khoái khi dương vật hắn ra vào mà mấy tuần liền không được hưởng thụ.

Những âm thanh cộng điểm liên tục vang trong đầu Khải Minh. Chợt hắn nhớ ra một điều gì đó.

“Ủa, hình như 50000 điểm khoái lạc mình chưa xài điểm nào.”

...

Sân chính của Huỳnh gia trang.

Ở đây đang diễn ra kỳ kiểm tra thường năm dành cho các thành viên trong gia tộc ở độ tuổi 15- 18.

“Sao Khải Minh vẫn chưa tới ta?”

Thiên Thư ngồi cạnh Văn Nghĩa ở khán đài ngo nhìn xung quanh lo lắng. Thấy nàng như vậy Văn Nghĩa liền nói:

“Đừng lo, nó đã đi xa rồi, không thể bị bắt tham dự đâu.”

“Ặc, đó mới là điều con lo lắng.”

“Hửm?” Văn Nghĩa nghe vậy liền thắc mắc.

“Dạ... dạ không có gì đâu.” Thiên Thư gãi đầu cười. Có vẻ nàng vẫn chưa nói gì với Văn Nghĩa, chắc nàng muốn giữ bí mật để làm ông bất ngờ.

Ở giữa sân, có một vài người đang ngồi ở một chiếc bàn dài. Đối diện họ là một hàng khoảng vài chục những thiếu niên trẻ tuổi, bọn chúng tất cả đều là con cháu của Huỳnh gia, là tương lai của Huỳnh gia tộc.

“Huỳnh Thụ Nhân.”

Một người ngồi ở đầu bàn hô to, ngay sau đó, một tên thiếu niên bước ra. Tên này cắt tóc hai mái, trông khá là bảnh trai. Hắn bước đến trước một cỗ máy nằm bên cạnh chiếc bàn. Sau đó, tên Thụ Nhân bước lên thềm của cỗ máy, vài giây sau, màn hình của chiếc máy nằm trước hắn bỗng biến đổi. Một người đứng cạnh đó nhìn vào màn hình rồi nói:

“Huỳnh Thụ Nhân, 15 tuổi, Hồn Sĩ tầng 9.”

“Ồ.” Mọi người xung quanh kinh ngạc.

“Huỳnh Thụ Nhân đại ca quả nhiên bá đạo.”

“Thụ Nhân đại ca thật lợi hại.”

Liên tiếp những lời tán dương hay cũng có thể gọi là nịnh nọt được thốt ra từ mấy tên còn lại. Thụ Nhân thấy vậy liền hất tóc ra vẻ hãnh diện. Chợt phía sau lại có tiếng nói vang lên làm hắn xém té ngựa.

“Huỳnh Như Ngọc, 15 tuổi, Hồn Sư tầng 1.”

“Ồ.” Mọi người xung quanh lại thêm một phen kinh ngạc. Lần này là hơn hẳn lần trước.

“Đạt Hồn Sư tầng 1 khi mới 15 tuổi, thật đáng ngưỡng mộ.”

“Nghe đâu Như Ngọc đã sử dụng được thủy nguyên tố nữa.”

“Ừm quả là con gái của tộc trưởng.”

Như Ngọc không thèm nghe những lời bàn tán xung quanh, lạnh lùng bước đi. Ở khán đài, Văn Nghĩa đang nhìn con mình với ánh mắt tự hào. Còn bên cạnh ông là Thiên Thư với khuôn mặt đầy lo lắng.

“Sao nó chưa đến ta. Hay là do mình đánh mạnh tay quá làm nó bị thương, nhưng mình đưa thuốc nó uống rồi mà.”

“Hay là do cháo của mình ngon quá nên nó muốn từ từ thưởng thức nhỉ?”

Nàng nghĩ ra hàng loạt lý do nhưng có vẻ chẳng có cái nào hợp lý. Chợt người ngồi ở đầu bàn vừa cười vừa nói:

“Huỳnh Khải Minh.”

Hắn vừa dứt lời thì hàng loạt tiếng cười xuất hiện ở mọi nơi. Đa phần là từ đám con cháu kia.

“Haha, tên đó mà kiểm tra cái gì.”

“Tên phế vật đó thì làm được trò trống gì.”

“Hắn ta tham gia chỉ có để làm “cột thu hành” thôi.”

“Nghe đâu tên đó mất tích gần một tháng nay rồi, có lẽ hắn trốn kiểm tra đây mà.”

“Haha, trốn là phải. Dù sao hắn cũng là PHÉ VẬT mà.”

Lũ con cháu kia liên tục buông lời mỉa mai Khải Minh. Thiên Thư ngồi ở trên nghiêng chặt răng lại, nàng bây giờ chỉ muốn đi xuống tấn cho bọn chúng một trận thôi. Chợt Văn Nghĩa ngồi cạnh bên đặt tay lên vai nàng, nhìn nàng rồi lắc đầu một cái. Thiên Thư thấy vậy cũng cố nén cơn giận của mình đi.

“Mọi người, dù sao cũng là anh em với nhau, có sao lại đi khinh bỉ người khác như vậy...”

Thụ Nhân bỗng cắt lời chen ngang những lời mỉa mai kia. Tất cả đều im lặng dồn mắt về phía hắn.

“Dù hắn có là không tu luyện hồn lực được đi nữa cũng không nên gọi là phế nhân chứ...”

Lũ kia thấy vậy đều cúi đầu xấu hổ. Thụ Nhân liền đồng dạng nói tiếp:

“Các người nghĩ mình may mắn hơn hắn, thì có quyền khinh bỉ hả? Không phải lúc trước hắn đã giúp đỡ chúng ta rất nhiều sao... hắn hiến thân mình để làm “bao cát” cho chúng ta luyện tập, lại còn làm người hầu làm mọi thứ cho chúng ta sai bảo mà.”

Thụ Nhân nói đến đây liền giờ giọng cười khoái trá, mấy tên ở dưới cũng hiểu ý hắn đồng loạt cười theo.

“Haha, Thụ Nhân, người làm ta cứ tưởng...”

“Thụ Nhân đại ca thật biết đùa quá đi, haha.”

Thụ Nhân vừa ôm bụng vừa nói: “Đặc biệt, tên này làm “bao cát” đâm rất êm tay a.”

Lũ ở dưới cũng cười to hơn, chúng còn bàn nhau về số lần cho Khải Minh ăn hành, rồi còn xem nó như chiến tích mà hãnh diện.

Ở trong đám đông đó, chỉ có duy nhất Như Ngọc là không cười. Nàng chỉ đứng nhìn lũ xung quanh với ánh mắt khó chịu. Như Ngọc ghét nhất là lũ ý mạnh hiếp yếu, nàng đang định lên tiếng chửi cho chúng một bài học thì...

“Hừ, Huỳnh Khải Minh có mặt.” Một giọng nói vang đến. Tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía sau và đều há hốc mồm ngạc nhiên. Đứng ở sau bọn chúng chính là Huỳnh Khải Minh, kẻ được định ninh rằng sẽ không xuất hiện.

Ở trên khán đài, Thiên Thư chạy xuống dưới sân, để lại đằng sau là Văn Nghĩa với ánh mắt khó hiểu. Thiên Thư chạy đến ôm chặt lấy Khải Minh, ngực nàng ép sát vào làm hắn sững sờ người.

“Sao giờ người mới tới?”

Thiên Thư đưa mắt giận dữ hỏi hắn. Khải Minh bất giác nhìn về phía khác gãi đầu nói:

“Tại... tại em ngủ dậy trễ.”

Đương nhiên đó là nói dối. Thật ra hắn bận nện Quỳnh Anh cùng với mua một số thứ trong cửa hàng nên mới đến trễ vậy.

“Hmmm, người thật là, mau đến để đo hồn lực đi.”

Thiên Thư đẩy hắn về phía trước. Khải Minh không cần nàng đẩy vẫn tự tin đi về phía trước, bỗng Thụ Nhân ra cản đường hắn.

“Ái chà, Khải Minh, người đến đây làm gì vậy?”

Tên: Huỳnh Thụ Nhân.

Tuổi: 15.

Sinh lực: 2000/2000.

Hồn lực: 2590/3100.

Cảnh giới: Hồn Sĩ tầng 9.

Thông tin thêm: Cháu trai của nhị trưởng lão Huỳnh gia.

Thông tin về hắn được truyền về não Khải Minh.

“Bộ người bị mù hả? Ta đến để thi chứ làm gì.”

Khải Minh trừng mắt trả lời, đối với tên Thụ Nhân này, hắn cực kỳ cực kỳ cực kỳ ghét hắn. Hắn chính là tên đã đánh trọng thương khiến “Khải Minh cũ” trở nên ngốc nghếch.

“Hừ, tên kia...” Thụ Nhân tức giận trước câu trả lời của Khải Minh. Hắn định vung tay đánh thì thấy ánh mắt đáng sợ “mày ngon đ-ng đến em tao coi” của Thiên Thư làm hắn hơi teo daí.

“Tránh đường coi thẳng chó.”

Khải Minh đưa mắt thách thức, Thụ Nhân đành tránh ra. Hắn mà có thái độ gì thì chỉ có chết với Thiên Thư. Khải Minh bước đến trước bàn ghi danh, mấy tên ngồi ở đó đưa mắt khinh thường nhìn hắn. Hắn cũng không quan tâm lắm, bước thẳng đến chỗ cái máy.

“Sao hắn tự tin vậy nhỉ?”

“Hắn làm gì có hồn lực.”

“Hay hắn đến để làm trò thôi nhĩ?”

“Có khi hắn tu luyện được loại tà ma dị thuật nào đó?”

Mọi người liên tục bàn tán khi thấy Khải Minh không những hết ngốc mà còn tự tin nữa. Cả tên đứng ở cái máy cũng nhìn hắn với ánh mắt ngạc nhiên. Khải Minh đứng lên thêm của cỗ máy, hắn nhắm mắt tưởng tượng mọi người sẽ há hốc mồm khi thấy thực lực của hắn. Màn hình một lần nữa biến đổi, tên kia liền ghé sát lại xem. Tên đó há hốc mồm lộ vẻ ngạc nhiên, không phải ngạc nhiên bình thường mà là ngạc nhiên cực độ, cứ như hắn vừa được ai đó ném cho một cọc tiền 100 triệu phang vậy. Mọi người thấy vậy liền nhón nháo lên.

“Cái gì vậy?”

“Hắn cảnh giới bao nhiêu?”

Khải Minh nhắm mắt cười đắc chí:

“Đồng tai lên mà nghe cho rõ thực lực của ta đi!”

Tên đứng cạnh hắn quay xuống nói to: “Huỳnh Khải Minh, 15 tuổi... KHÔNG CÓ HỒN LỰC.”

“HỀ?????” Khải Minh tròn mắt ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Khải Minh đứng ngơ ngác không hiểu chuyện gì. Hắn tự hỏi rằng có phải mình đang mơ hay không. Ngay phía sau hắn là hàng loạt tiếng cười nói.

“Haha, không có hồn lực, vậy mà làm ta cứ tưởng...”

“Phé nhân vẫn chỉ là phé nhân thôi.”

“Ặc tên này làm trò còn vui hơn cả Thụ Nhân nữa chứ. Haha.”

“Haha, đây là đi kiểm tra hay đi xem hài đây, tức cười quá, hahaha... ặc... ặc quá trốn rồi.”

Tên Thụ Nhân đứng nhìn Khải Minh cười hả hê, trông hắn có vẻ khoái chí. Chỉ tội Khải Minh không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tại sao hắn lại không có hồn lực?

“Khoan đã... là máy hư... cỗ máy đó bị hư rồi.”

Khải Minh liền la lên, tên đứng cạnh hắn liền lại xem xét gì đó rồi quay sang nói: “Cỗ máy này vẫn xài tốt, chỉ có nguoi mới là kẻ bị ‘hư’.”

Tên đó vừa dứt lời liền ra hiệu cho người kéo Khải Minh xuống. Hắn bị đem xuống mà không có chút phản kháng nào, có vẻ vẫn còn bị sốc nặng. Đám con cháu kia đứng thành hai bên nhường đường, chúng cùng nhau đưa ánh mắt khinh bỉ cực độ nhìn hắn.

Ở trên khán đài, Văn Nghĩa nhìn Khải Minh với ánh mắt suy tư. Còn đại trưởng lão thì cười một nụ cười đều, cực đều. Lão trông có vẻ rất thích khi thấy Khải Minh bị mọi người chê cười.

Vài giây sau, mọi người lại trở về với kỳ kiểm tra, không quan tâm đến Khải Minh đang đứng như trời trồng.

“Hệ thống, chuyện này là sao?” Khải Minh tức giận hỏi. Ngay lập tức hệ thống trả lời:

“Đó là do kĩ năng Ẩn Hồn Lực của nguoi.”

“Ẩn Hồn Lực?”

“Đúng vậy, kĩ năng này tự động kích hoạt kể từ khi nguoi nhận được. Bởi vậy nên cỗ máy kia không thể cảm thấy một chút hồn lực nào của nguoi.”

“Đệt cái kĩ năng mắc dịch này hại tao bị lũ kia cười. Có cách nào tắt nó đi không?”

“Đéo.” Câu trả lời vô cùng nhanh và súc tích của hệ thống.

“Đệt.”

Khải Minh cố nuốt con tức giận kia, bỗng Thiên Thư từ lúc nào đã đứng bên cạnh hắn.

“Chị hai, chuyện này...” Khải Minh đang cố giải thích thì Thiên Thư liền đưa tay quàng lấy cổ hắn.

“Ta hiểu mà, người thật thâm sâu nha, cố tình làm vậy để cho bọn chúng lo là mất cảnh giác rồi bụp đúng không?”

Có vẻ Thiên Thư đã hiểu sai về chuyện lúc nãy, cơ mà Khải Minh thấy chị mình nói vậy cũng có lý liền “à ừm” theo.

“Nhưng mà người làm sao cho cổ máy đó hiển thị sai vậy?”

“Ặc, là... em mua chuộc tên đứng đọc để hắn nói sai đó mà.”

“Ồ, ra là vậy. Quả không hổ danh là em trai chị. Haha.”

Thiên Thư cười khoái chí không để ý rằng Khải Minh đang lén nhìn qua cổ áo xem ngực nàng. Nàng chúc hắn vài ba câu rồi quay lại khán đài. Khi nàng đã an tọa thì Văn Nghĩa lên tiếng hỏi: “Chuyện này là sao?”

Thiên Thư nhìn xuống phái dưới rồi cười: “Chú cứ xem đi rồi biết. Sẽ bất ngờ lắm đấy!”

Văn Nghĩa khó hiểu nhưng cũng không hỏi nữa, ông nhìn xuống Khải Minh rồi nghĩ thầm: “Thằng nhóc này đúng là không còn ngốc nữa, có khi nào...”

Vài phút sau, tất cả đều đã được đo đạc hồn lực. Theo ghi nhận được thì tất cả đều trên Hồn Sĩ tầng 4 ngoại trừ Khải Minh. Quả là con cháu của Huỳnh gia.

Lũ đó vào trong nghỉ ngơi một tí để mấy tên người hầu dọn sân chuẩn bị cho phần 2 của kỳ kiểm tra. Huỳnh gia tộc kiểm tra gồm có hai phần. Phần đầu là kiểm tra, đo đạc hồn lực. Phần hai là cho con cháu tỉ thí với nhau. Đặc biệt ở vòng hai, những đứng đầu thì sẽ được gia tộc ban thưởng rất hậu hĩnh.

Bọn người hầu làm rất nhanh chóng, chỉ trong chốc lát đã xong. Ở trên sân bây giờ là một sân gỗ cao hơn mặt đất nửa mét, đó chính là sân thi đấu. Đứng ở trên đó là tên làm nhiệm vụ đo đạc lúc nãy, hắn hắng giọng rồi đồng thanh nói:

“E hèm, bây giờ tôi sẽ kể sơ lược về thể thức của phần 2 này. Rất đơn giản, 33 người ở đây sẽ được xếp thành 16 nhóm, trong một nhóm, người đánh bại những người kia sẽ được đi tiếp vào vòng trong và tiếp tục đấu với những người chiến thắng khác.”

Tên đó dừng lại một chút, sau đó nói tiếp:

“Còn đây là nội quy của giải đấu:

1. Cấm sử dụng các loại vũ khí.
2. Không được đánh vào điểm yếu.
3. Những trường hợp xử thua là bị đánh rớt khỏi sân đấu, bị bắt tính, đầu hàng. Hết.”

“Cuối cùng là danh sách thứ tự các nhóm thi đấu, đây là do hội trưởng lão cùng nhau sắp xếp. Xin mời xem qua.”

Nói rồi hắn bước sang một bên để lộ tấm bảng đằng sau. Ở trên tấm bảng là thứ tự các cặp đấu. Khải Minh rón người lên tìm tên mình.

“Mình ở đâu nhì... ở trận đầu tiên, đối thủ là... Huỳnh Thụ Nhân.”

Huỳnh Thụ Nhân hất tóc nhìn tấm bảng, hắn cũng đã biết đối thủ của mình là Khải Minh, đúng hơn là biết từ trước. Tất cả đều do nhị trưởng lão dàn xếp, ông cố tình xếp cho cháu mình đánh với đối thủ dễ, và đối thủ dễ nhất không phải là Khải Minh sao.

“Haha, xui cho người rồi.”

Thụ Nhân và Khải Minh cùng nhìn nhau, cùng cười đều và đặc biệt là cùng chung một suy nghĩ.

Vài phút sau khi danh sách được công bố, mọi người đứng xa ra để trận đấu đầu tiên được bắt đầu. Ở trên sân là Khải Minh và Thụ Nhân đang đứng đối diện nhau. Ở giữa là một trọng tài, cũng là người của Huỳnh gia. Tên trọng tài giơ tay lên rồi vẫy xuống, ra hiệu cho trận đấu chính thức bắt đầu.

“Hmmm, Thụ Nhân hên thật gặp ngay tên này.”

“Người phải nói là tên Khải Minh xui xẻo gặp phải Thụ Nhân. Lần này hắn chết chắc.”

“Thụ Nhân đại ca cố lên, đánh chết bả hắn đi.”

“Tên phế nhân kia đầu hàng luôn đi cho nhanh, người thì đánh đấm được gì.”

Khải Minh định quay xuống chửi cho bọn dưới kia một trận, chợt Thụ Nhân lên tiếng nói với hắn:

“Khải Minh, ngươi khôn hồn quỳ xuống lạy ta ba lạy thì ta sẽ tha cho mi.”

“Vây cũng được hả?” Khải Minh ra vẻ ngạc nhiên hỏi. Hắn liền từ từ quỳ xuống. Tên Thụ Nhân thấy vậy liền đắc chí cười, hắn cũng muốn đập cho Khải Minh một trận lắm nhưng thôi tốt nhất nên để dành sức cho trận sau.

Khi đầu gối của Khải Minh gần chạm xuống sàn, hắn bỗng dồn lực vào chân phóng nhanh đến chỗ Thụ Nhân. Tên này vẫn đang lầm tưởng Khải Minh sẽ chịu đầu hàng nên lơ là cảnh giác và...

“Bốp!”

Một tiếng “bốp” vang to dữ dội, mọi người đều há hốc mồm khi thấy Thụ Nhân ăn trọn một đấm của Khải Minh vào mặt. Từ miệng tên đó có thứ gì đó cùng với một chút máu bay ra. Một tên ở dưới chụp được liền đưa lên xem thử.

“Là... RĂNG.”

Thụ Nhân lùi lại mấy bước, hắn kinh ngạc khi thấy cú đấm của Khải Minh có uy lực mạnh đến vậy. Thụ Nhân chưa kịp hoàn hồn thì Khải Minh lại áp sát một lần nữa.

“Bát Chương.”

Khải Minh tung 8 chương liên tiếp đánh bật Thụ Nhân. Tên đó ôm người kêu la đau đớn. Phải biết Khải Minh đã dùng điểm khoải lạc nâng cấp Bát Chương lên lv5. Đánh max thốn.

Một lần nữa hắn cho mọi người chứng kiến một phen kinh ngạc. Văn Nghĩa ngồi ở phía trên cũng vậy, ông thật không ngờ thằng cháu của mình lại có thể làm được như thế. Nhìn sang Thiên Thư định hỏi chuyện này là sao thì chỉ thấy nàng tung đấm liên tiếp vào không khí reo hò cổ vũ:

“Đánh! Đánh chết nó luôn đi em trai.”

Phía bên kia, các trưởng lão cũng ngạc nhiên. Người ngạc nhiên nhất có lẽ là đại trưởng lão, mặt ông có vẻ gì đó khá lo sợ.

Khải Minh tiếp tục công kích Thụ Nhân, hắn dùng Đặng Gia Bộ Pháp vòng qua phía sau tên đó rồi tung cước. Lần này Thụ Nhân không lơ là, hắn liền đưa tay đỡ đòn, khi chân Khải Minh chạm vào tay Thụ Nhân, một âm thanh phát ra rõ to.

“Bình!”

Cứ ngỡ cú đá sẽ bị chặn lại nào ngờ Thụ Nhân một lần nữa bị đánh bay. Hắn ngã xuống, lăn trên sàn đấu thêm mấy vòng nữa. Thụ Nhân ráng gượng dậy, hắn nhìn sang cánh tay mình đang run lên bần bật sợ hãi nói:

“Sao... sao ta KHÔNG DÙNG ĐƯỢC HỒN LỰC.”

Câu nói của hắn làm mọi người xung quanh thắc mắc. Các trưởng lão ở trên cũng bàn tán với nhau:

“Thật kì lạ, ta vẫn cảm nhận được hồn lực của Thụ Nhân mà.”

“Kì lạ là tên nhóc kia mới đúng, ta không thấy nó có chút hồn lực nào trong cơ thể, nhưng ta lại cảm nhận được hồn lực trong đòn đánh lúc này.”

Một cô gái xinh đẹp cũng ngồi chung hàng ghế với các trưởng lão chăm chú nhìn Khải Minh. Thật khó tin nếu nói nàng ta chính là thất trưởng lão, khác với những vị trưởng lão khác đều già nua, thất trưởng lão nhìn giống như một cô gái chỉ mới 17 tuổi, trông rất trẻ trung. Nàng chống cằm suy tư:

“Tên nhóc này thật thú vị.”

Có vẻ vị trưởng lão này cũng nhận ra lý do tại sao Thụ Nhân không dùng được hồn lực. Đó là bởi vì Khải Minh đã dùng một loại thuật phong ấn khi đánh vào người Thụ Nhân.

Thuật phong ấn là loại thuật rất khó học và sử dụng, trên cả hành tinh này số người dùng được chỉ đếm trên đầu ngón tay, vì thế nên ít ai được thấy qua thuật phong ấn. Các vị trưởng lão cũng như mọi người khác đều không thể nhận thấy. Duy nhất thất trưởng lão nhận ra vì nàng là chuyên gia trong lĩnh vực này. Nàng có vẻ đánh giá rất cao Khải Minh, bởi vì loại thuật phong ấn hắn sử dụng là loại phong ấn hồn lực người khác và đương nhiên nó rất khó sử dụng, phải nói cực kỳ khó. Vậy mà hắn lại học và sử dụng được.

Ở sàn đấu, Khải Minh đang nhớ lại chuyện lúc này, hắn vào cửa hàng và thấy kĩ năng Phong Ấn Hồn Lực này. Tuy giá cao ngắt ngưỡng, những 30000 điểm khoải lạc nhưng hắn vẫn mua. Mua xong mới biết cái này chỉ dùng cho người cảnh giới thấp hơn, tốn nhiều hồn lực, lại còn có thời hạn nữa chứ. Đối với Thụ Nhân là Hồn Sĩ tầng 9 thì chỉ có 30 giây.

“Hic tiếc quá. Nhưng mà thôi kệ, cho thằng kia ném mùi phế nhân là như thế nào.”

Khải Minh phóng ngay tới Thụ Nhân, hấn nắm lấy cổ áo rồi đâm tới tấp vào mặt Thụ Nhân. Mỗi đâm đều mang theo hồn lực nên uy lực vô cùng mạnh. Cộng với việc Thụ Nhân không dùng được hồn lực nên đòn đánh vô cùng đau.

Khuôn mặt bánh trai của tên đó giờ xuất hiện đầy vết bầm tím. Thịnh thoảng lại có vài cái răng rời hàm rớt xuống đất. Khải Minh thả cổ áo hấn ra sau đó tung các chiêu thể thuật của Huỳnh gia mà hấn vừa nhận được hôm qua.

Bốp! Bốp! Binh! Bốp! Bốp! Binh! Binh! Bốp!

Thụ Nhân bị đánh đủ chỗ, thương tích đầy mình, dù bây giờ hấn đã xài lại hồn lực được nhưng hấn cũng không còn dùng nổi nữa. Lũ con cháu kia nhìn thấy Khải Minh cho Thụ Nhân ăn hành cũng cảm giác hơi sợ sợ, chúng tưởng tượng mình là người bị đánh thì chắc thốn lắm. Nhị trưởng lão ngồi nhìn đứa cháu cưng của mình bị đánh mà ruột gan sôi cả lên.

“Tha... tha cho ta.”

Thụ Nhân vừa đưa tay bảo vệ đầu vừa cầu xin. Khải Minh vẫn tiếp tục đánh và nói:

“Hừ, tha cho ngươi. Lúc trước các ngươi cột hấn(ta) lại rồi cũng đánh dữ lắm mà, cầu xin các ngươi có tha không. Bây giờ ta sẽ cho ngươi nếm cảm giác của hấn(ta) lúc trước.”

Khải Minh điên loạn ra đòn mặc cho hồn lực đang dần cạn kiệt, hấn quyết đòi lại món nợ cho “Khải Minh đã khuất”. Nhị trưởng lão không chịu được nữa nhảy từ khán đài xuống tung đòn vào Khải Minh. Ông ta là một Hồn Hoàng, nếu dính đòn Khải Minh với tình trạng bây giờ chỉ có chết. Bỗng xuất hiện trước mặt hấn là một bóng hình quen thuộc, chú hấn Huỳnh Văn Nghĩa. Ông đưa tay đỡ đòn từ nhị trưởng lão. Hai luồng hồn lực cực lớn va vào nhau tạo nên một cơn chấn động.

“Nhị trưởng lão, bọn chúng đang thi, ông xen vào làm gì vậy?” Văn Nghĩa hỏi nhị trưởng lão. Ông ta thu hồn lực lại rồi nói:

“Hừ, hấn dám đánh cháu ta...”

“Vậy ông cũng đâu có quyền xen vào, đây là cuộc thi mà.” Không đợi nhị trưởng lão nói hết lời, Văn Nghĩa liền chen ngang. Ông sau đó quay sang nhìn Khải Minh rồi nói:

“Còn ngươi nữa, hấn đã xin tha rồi, không nhất thiết phải đánh nữa đâu.”

Khải Minh gạt đầu trừng mắt nhìn sang Thụ Nhân làm hấn sợ đến nổi tè ra quần. Sau đó Khải Minh ném hấn về phía nhị trưởng lão rồi lạnh lùng bỏ đi. Để lại sau lưng là ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

“Hấn... Làm sao hấn làm được vậy.”

“Tên đó làm gì có hồn lực nhưng sao...”

“Ta thấy hấn cũng... ngẫu thật đấy.”

Khải Minh vẫn cứ bước đi, không hề quay đầu nhìn lại. Hấn không biết rằng Như Ngọc cũng đang nhìn theo hấn với ánh mắt tò mò. Khải Minh bước vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại và...

“Ôi phê quá đi, cuối cùng cũng trả thù được rồi, sướng quá. Há há há.”

Khác hấn với dáng vẻ cool ngầu lúc nãy, Khải Minh bây giờ mặt như một thằng đang phê thuốc, hai tay tự ôm chính mình rồi xoa xoa trên bờ vai. Sau đó mặt hấn bỗng trở nên nghiêm túc, Khải Minh nhìn vào gương rồi nói:

“Người anh em, coi như ta đã đòi được món nợ đầu tiên cho ngươi. Ta vẫn sẽ tiếp tục đòi cho bằng hết, kể cả lão đại trưởng lão, người đã giết ngươi.”

Chợt hấn ngã quỵ xuống, có vẻ hấn đã cạn kiệt hồn lực lắm rồi. Khải Minh lấy vài viên thuốc hồi hồn lực sơ cấp cho vào uống. Tuy thể với lượng thuốc bây giờ vẫn chưa hồi đủ hồn lực cho hấn, Khải Minh liền đi kiếm Quỳnh Anh kéo vào một căn phòng trống nào đó rồi làm tình. Tuy chịch nàng hấn nhận được rất ít hồn lực nhưng mà kệ thôi, nàng là phương án tốt nhất bây giờ.

“Uh... uh... uh... ah.”

Quỳnh Anh đang nằm úp trên bàn, chống cằm cho hấn “nện”. Nãy giờ cả hai đã chơi nhau hơn 4 lần rồi.

“Chàng này, không đề sức đi thi mà... uh... uh.”

Khải Minh vịn chặt eo nàng vừa nhún vừa nói: “Làm thế này ta có nhiều sức hơn nữa hehe.”

“Chàng thiệt là... ah... ah... ah... đau... đau quá.”

Khải Minh đẩy mạnh cường độ khiến nàng rên la thảm thiết. Hấn sau đó gồng mình phun tinh, bơm căng tử cung Quỳnh Anh. Có vẻ hấn đã hồi thêm được một ít, dù sao như vậy cũng đủ xài nếu hấn biết dùng tiết kiệm.

Quỳnh Anh lẹ làng cuối xuống liếm dương vật cho hắn, nài cho nó vào miệng rồi mút sạch dâm thủy lẫn tinh dịch còn dính trên đó.

“Hmmm, chàng cố gắng lên nhé.”

Quỳnh Anh ngược lên nhìn hắn. Khải Minh đưa tay xoa đầu nàng cười rồi đi ra ngoài. Hiện tại đã đến trận đấu cuối cùng của vòng đầu tiên. Đây là nhóm đấu được trông chờ nhất vì trong đó có Huỳnh Như Ngọc, đặc biệt hơn, đây là nhóm ba người, chỉ một người được vào vòng trong, vì thế nên phải đánh bại đến hai đối thủ lận.

Khải Minh đưa mắt nhìn lên Như Ngọc, hắn lập tức chảy dãi trước sắc đẹp của nàng. Lúc này không để ý, giờ mới nhận ra. Đặc biệt khi thông tin của nàng được Tỉnh Thông Nhân truyền về, Khải Minh mới biết đây là em họ mình.

“Ặc, em họ mình xinh dữ.”

Khải Minh trầm trồ, hắn bắt đầu nhớ đến những cuốn truyện hentai nói về chuyện làm tình với em họ.

Trọng tài hô lên một tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn. Khải Minh tập trung quan sát trận đấu. Đối thủ của Như Ngọc gồm hai người một nam một nữ, nam là Hồn Sĩ tầng 6, nữ là Hồn Sĩ tầng 5, cả hai đều thua xa Như Ngọc. Có vẻ cả hai đang liên thủ lại để đánh bại nàng trước.

Cả hai xông lên tấn công, Như Ngọc vẫn rất bình thản, nàng đưa ngón tay lên, ngay trước ngón tay nàng bỗng xuất hiện một giọt nước. Giọt nước ngày càng lớn lên, đến khi to bằng quả trứng gà thì nó phóng đi đến chỗ hai đối thủ kia.

Giọt nước đó đi vào giữa hai người đó. Chúng cứ tưởng nàng bắn hạt, nào ngờ giọt nước tách ra hai bên bắn vào hông của cả hai.

Àm!

Giọt nước chạm vào liền phát ra một vụ nổ kinh thiên, hai đối thủ của nàng bị đánh văng ra hai bên. Như Ngọc giơ tay lên cao, ngay sau nàng xuất hiện hàng loạt mũi tên nước.

“Thủy Tiến.”

Nàng hét to lên, những mũi tên phóng đến chỗ hai đối thủ kia, chúng ghim vào quần áo rồi đâm thẳng xuống sàn, giữ cho họ không nhúc nhích được. Như Ngọc bước đến nhìn cả hai, bọn chúng rơi vào tình thế này thì hết cách thoát, đành chịu đầu hàng.

“Người chiến thắng là Huỳnh Như Ngọc.”

Trọng tài hô to lên, mọi người ở dưới reo hò dữ dội. Nàng cũng không quan tâm lắm, chỉ nhìn lướt qua Khải Minh một chút. Hắn cũng nhận thấy ánh mắt của nàng. Khi nàng đã rời sân đấu, hắn bỗng chạy lên trên.

Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía hắn. Hiện tại hắn đang là nhân vật được quan tâm nhiều nhất. Mọi người không biết hắn đang định làm gì.

Khải Minh bước đến trước mặt trọng tài rồi nói: “Trọng tài...”

“Chuyện... gì?” Trọng tài cũng có vẻ hơi e sợ trước ánh mắt đáng sợ của hắn.

“SAO LÚC NÀY NGƯỜI KHÔNG TUYÊN BỐ TA CHIẾN THẮNG. ĐỒ MỒ!”

“Trời!” Mọi người xém tí té ngửa.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

12 giờ trưa. Sân chính Huỳnh gia trang.

Bốp!

“Aaaaaa...” Lại thêm một tên nữa bị Khải Minh đá bay ra khỏi sân đấu. Tên trọng tài liền hô to tuyên bố: “Người được tiến vào vòng chung kết là Khải Minh.”

“Hahahaha.” Khải Minh chống nạnh ngẩng mặt lên trời cười lớn. Sau trận đấu với Thụy Nhân, hắn chiến tiếp thêm ba trận nữa và đã dễ dàng giành chiến thắng. Khải Minh cảm thấy mừng nhưng cũng thấy tiếc vì không được “đám bốp” tới nơi tới chốn cho mấy tên đã ăn hiếp mình. Đơn cử là tên vừa này,

hắn vừa vào trận đã lao đến tấn công Khải Minh. Khải Minh chỉ xài Đặng Gia Bộ Pháp để tránh né nhằm tiết kiệm hồn lực, tên đó đánh mãi mà chỉ trúng không khí. Một hồi lâu, khi tên đó hết hồn lực thì Khải Minh liền vòng ra đằng sau rồi chỉ đá đít tống cổ hắn ra khỏi sân đấu thôi.

“Hắn lợi hại quá.”

“Đánh bại mấy tên kia dễ dàng.”

“Ặc, từ nay ta không dám đắc tội với hắn nữa đâu.”

Khải Minh nhìn xuống dưới, nơi mọi người đang bàn tán về hắn. Khác hẳn với lúc sáng chỉ toàn lời mỉa mai, giờ đây họ dần dần thay đổi thái độ đối với hắn.

“Nào, có ai tặng hoa mừng ta vào vòng chung kết không?”

Khải Minh đưa hai tay vẫy vẫy về phía đám đông nhưng chỉ nhận được ánh mắt kì lạ của mọi người.

“Này đi xuống cho người ta đấu nữa chứ!” Trọng tài lên tiếng đuổi cổ Khải Minh làm hắn mất hết cả hứng, bực dọc đi xuống.

“Ngay bây giờ là trận đấu cuối cùng của vòng bán kết, trận đấu giữa Huỳnh Như Ngọc và Huỳnh Đại Đô.”

Trọng tài vừa dứt lời, ngay lập tức Như Ngọc và tên được gọi là Đại Đô cùng bước lên sân đấu từ hai phía. Ở bên dưới mọi người bỗng nhào nhào lên.

“Trận này mới đáng coi đây.”

“Hehe, không biết ai sẽ thắng nhỉ.”

“Hóng quá.”

“Ta cá là Đại Đô sẽ thắng!”

“Hmmm, ta thì nghĩ Như Ngọc sẽ thắng.”

Khải Minh ngó nhìn xung quanh tự hỏi vì sao mọi người có vẻ thích trận đấu này đến vậy. Hắn liền nhìn về phía sân đấu, ở đó Như Ngọc đang đứng đối đầu với một tên đô con, vai u thịt bắp.

Tên: Huỳnh Đại Đô.

Tuổi: 18.

Sinh lực: 5000/5000.

Hồn lực: 6769/7770.

Cảnh giới: Hồn Sư tầng 2.

Thông tin thêm: Cu to mà óc như trái nho.

“Dù, đúng là đáng xem thật.”

Khải Minh cũng bắt đầu hóng giống mấy tên kia. Không để hắn chờ lâu, tên trọng tài giơ tay lên rồi vẫy xuống ra hiệu bắt đầu.

Vừa vào trận tên Đại Đô bỗng gồng mình lên, cơ bắp hắn nổi lên cuộn cuộn. Hắn giẫm mạnh chân xuống đất lấy đà phóng đến chỗ Như Ngọc. Nàng lập giờ tay về phía trước, từ trong không khí bỗng xuất hiện nhiều giọt nước. Ngay sau đó, những giọt nước bắn đến chỗ tên Đại Đô với tốc độ kinh hoàng, cứ như một viên đạn được bắn đi vậy.

Ầm! Ầm! Ầm!

Đại Đô vẫn chạy đến chỗ Như Ngọc mặc cho những viên đạn nước đang bắn vào cơ thể mình. Mỗi giọt nước chạm vào cơ thể hắn đều tạo ra một vụ nổ nhưng có vẻ không ảnh hưởng lắm đến hắn. Đại Đô đắc chí nói:

“Haha, không có tác dụng đâu cô bé.”

Như Ngọc chỉ là Hồn Sư tầng 1, đòn đánh của nàng đương nhiên không dễ dàng gì gây sát thương đến Đại Đô. Hắn ngày càng tiến sát đến nàng, tay hắn nắm chặt định tung đám thì...

“Hả, cái gì...?”

Không biết từ khi nào, dưới chân Đại Đô bỗng xuất hiện một vũng nước. Nếu quan sát kĩ thì sẽ thấy dưới chân Như Ngọc có một dòng nước nhỏ nổi

với vũng nước đó. Đúng vậy, vũng nước này là do nàng tạo nên.

Như Ngọc giậm mạnh chân xuống đất, lượng nước trong vũng nước đó bỗng dâng trào lên, tạo thành một quả cầu nước nuốt lấy Đại Đô.

“Thủy Ngọc?” Một số kẻ nhận ra chiêu thức của Như Ngọc.

Ngồi trên khán đài, Thiên Thư quay sang hỏi Văn Nghĩa: “Thủy Ngọc tuy rất mạnh nhưng sử dụng với người cảnh giới cao hơn thì không phải có hơi...”

“Đúng là vậy, tuy nhiên thủy nguyên tố của con bé là loại đặc biệt.” Nàng chưa kịp nói hết câu thì Văn Nghĩa đã lên tiếng.

“Đặc biệt?”

“Đúng vậy, nó có khả năng đặc biệt là hút lấy hồn lực.”

Ở trong thủy ngục, Đại Đô cố vùng vẫy nhưng không thoát ra được. Hắn càng ngày càng cảm thấy cơ thể suy yếu, cơ bắp đang dần teo lại. Ở bên ngoài Như Ngọc vẫn đang duy trì Thủy Ngọc rất tốt. Phải biết ở cảnh giới này Như Ngọc chỉ duy trì được cỡ một phút, nhưng nhờ lượng hồn lực hút lấy từ Đại Đô nên nàng vẫn dư xăng sử dụng cho đến khi hắn đầu hàng hoặc bất tỉnh.

Đại Đô cố nín thở tìm cách thoát ra ngoài nhưng vô vọng, hắn chẳng còn chút sức lực nào cả. Vài phút sau, hắn đã đến giới hạn buộc phải mở miệng ra thở và kết quả là bị sặc nước. Hắn dần bất tỉnh đi. Như Ngọc liền ngừng sử dụng Thủy Ngọc, thả tên Đại Đô ra. Trọng tài ở ngoài khi thấy tình thế như vậy liền tuyên bố:

“Đại Đô bất tỉnh. Người chiến thắng là Như Ngọc.”

“Oaaa.”

“Tuyệt vời.”

“Như Ngọc tuyệt quá!”

Mọi người reo hò mừng chiến thắng của Như Ngọc. Nàng chỉ lặng lẽ đi xuống, trước đó còn tranh thủ liếc Khải Minh một cái.

“Ui, nàng ấy nhìn ta nữa kìa. Có lẽ đã say nắng ta rồi. Mà cũng phải thôi, ta đẹp trai khoai to quá mà. Haha.”

Khải Minh đứng cười nghĩ rằng Như Ngọc đang có tình ý với hắn. Mãi suy nghĩ nên hắn không để ý mọi người đều đã vào trong ăn trưa. Mãi đến khi Thiên Thư lại đánh cho hắn một cú sờ mờ lơ thì mới nhận ra.

Trận chung kết đến chiều mới diễn ra, khoảng thời gian này là để hắn cũng như Như Ngọc nghỉ ngơi, chuẩn bị thật tốt cho trận đấu cuối cùng này.

Ở trong đại viện chính của Huỳnh gia đang tổ chức một bữa cơm trưa nhỏ. Khải Minh cùng Thiên Thư ngồi cùng một bàn ăn. Sau bốn trận đấu cùng với mấy hiệp quần nhau với Quỳnh Anh, Khải Minh giờ đây bụng đói meo, hắn ăn điên cuồng như chưa bao giờ được ăn vậy.

Thiên Thư thấy vậy liền hỏi: “Sáng người có ăn cháo của ta nấu không?”

“Dạ... có.” Khải Minh ngập ngừng khi nhớ lại tô cháo đó. Cái vị cay “kinh dị” của nó vẫn còn ám ảnh nơi đầu lưỡi hắn.

“Hi hi, thấy ta nấu ngon không?” Thiên Thư liền hỏi tiếp.

“Ặc, chị... chị nấu ngon lắm.” Khải Minh đầu thế nói sự thật được, nếu nói ra thì hắn “xác định” luôn.

“Haha, ta biết mà, khi nào có cơ hội ta sẽ nấu cho người nguyên một nồi để ăn thỏa thích luôn.”

“Trời, tha cho con đi mà huhu.” Khải Minh thảm than trong lòng. Bỗng lúc đó, Văn Nghĩa từ đâu bước đến ngồi cạnh Khải Minh.

“Tộc trưởng...”

“Bây giờ cứ gọi ta bằng chú được rồi.” Thấy Khải Minh có vẻ e dè, Văn Nghĩa liền nói cho hắn cảm thấy gần gũi hơn.

“Vâng, chú, chuyện này...”

Văn Nghĩa biết hắn đang định nói gì, ông gật đầu rồi bảo: “Hmmm, được rồi, chuyện của người Thiên Thư đã kể cho ta hết rồi. Người thật may mắn đó, gặp được vị tiên nhân tốt bụng.”

“Hehe, ta lại được khen!”

Giọng hệ thống vang lên trong đầu Khải Minh. Hắn gãi đầu cười nói:

“Dạ, thì ra chú biết rồi...”

“Ừm, từ bây giờ người rắng cố gắng tu luyện để mạnh mẽ hơn nhằm bảo vệ bản thân và...”

Văn Nghĩa chợt dừng lại, sắc mặt ông cùng Thiên Thư bỗng tối lại. Khải Minh thắc mắc, hắn đang định hỏi thì có tiếng động ở bàn đối diện.

Rầm!

Như Ngọc đập mạnh bàn rồi bỏ đi. Khải Minh nhìn theo khó hiểu.

“Có khi nào nàng ghen khi thấy ta ngồi với chị hai không nhỉ? Ôi, ngày càng thấy rõ nàng thích ta rồi hehe.”

...

4 giờ chiều. Ánh nắng bây giờ dịu hơn hẳn buổi ban trưa.

“Vâng, chúng ta sẽ đến ngay với trận chung kết. Xin mời Huỳnh Như Ngọc và Huỳnh Khải Minh cùng lên sàn đấu.”

“Tui lên này giờ rồi mời cái gì nữa.” Khải Minh đứng cạnh trọng tài nói. Tên trọng tài liền quay lại phân bác:

“Ta cứ thích mời thôi.”

“Đệt.” Khải Minh bắt đầu cảm thấy tên này có cái gì đó giống với hệ thống. Từ phía đối diện hắn, Như Ngọc nhẹ nhàng bước lên sàn đấu.

“Hmmm, trận này thì Khải Minh thua chắc rồi.”

“Hắn làm sao đánh bại được Như Ngọc chứ.”

“Ai mà biết được, tên này còn nhiều bí ẩn lắm.”

Một trong đám đó liền nói lớn:

“Ai muốn thắng Khải Minh bị đánh bầm dập thì giờ tay lên.”

Hầu như toàn bộ mọi người đều giờ tay. Khải Minh chắc sẽ nói “đệt” khi hắn thấy vậy, tuy nhiên bây giờ hắn đang bận. Khải Minh đắm đuối nhìn vào đôi mắt Như Ngọc. Quả thật mắt Như Ngọc rất đẹp, Khải Minh như bị hút vào trong đôi mắt ấy.

“Nàng có đôi mắt đẹp thật.”

Khải Minh buộc miệng khen Như Ngọc. Nàng đáp lại một cách khó chịu:

“Hmmmm, lắm lời.”

“Ặc, không phải nàng ấy thích ta sao, sao trả lời gì kì vậy. Chắc là giả bộ đây mà.”

Khải Minh cười khúc khích, mọi người thấy hắn bị chửi mà còn cười nên ai cũng nghĩ hắn bị điên.

“Tội thật, còn trẻ mà đã bị điên.”

“Lúc này ta còn thấy hắn ngầu mà giờ...”

Thiên Thư ngồi ở khán đài quay sang hỏi Văn Nghĩa: “Chú nghĩ ai sẽ thắng?”

Văn Nghĩa xoa cằm nói: “Thật khó đoán...!”

Trọng tài nhìn Khải Minh rồi nhìn sang Như Ngọc như để ra hiệu cho cả hai chuẩn bị. Hắn sau đó liền phát tay mạnh một phát và hô to: “Bắt đầu.”

“Hmmm, dù là em họ hay là người cờ rớt (crush) mình thì mình cũng nhất định thắng.”

Khải Minh phóng nhanh đến chỗ Như Ngọc tấn công. Đối thủ là người có cánh gíoi cao hơn vì thế tấn công nhanh chính là phương án tốt nhất.

Bất thành linh, từ dưới chân Như Ngọc, một dòng nước chảy ra. Dòng nước bò dưới sàn đấu như một con rắn, nó nhanh chóng tiếp cận đến chân Khải Minh. Hắn lập tức xoay người tránh né. Khải Minh biết nếu để dòng nước này bắt lấy thì số phận hắn cũng giống tên Đại Đô lúc này.

Dòng nước sau khi bắt hụt hắn liền quay ngoắt lại tiếp tục truy đuổi. Khải Minh chật vật tránh né, nhiều lần hắn xém bị nó bắt. Có vẻ Như Ngọc không muốn buông tha, nàng liên tục điều khiển dòng nước đuổi bắt hắn.

Dòng nước liên tục đan qua đan lại trên chính mình, dần dần nó đang tạo thành một vùng nước lớn, chiếm lấy gần hết phần sân Khải Minh đang đứng.

“Ặc chết rồi.”

Khải Minh nhìn xung quanh toàn là nước, hắn biết mình đã bị rơi vào bẫy mà Như Ngọc giăng sẵn. Tuy vậy hắn đâu dễ bị bắt nạt, Khải Minh tung người lên không trung, hắn dồn lực xoay người đưa cơ thể về phía cánh trái, nơi đó vẫn chưa bị dòng nước đi qua.

Thế nhưng khi Khải Minh vừa đáp chân xuống sàn đấu thì cũng là lúc Như Ngọc tạo ra một quả cầu nước rồi bắn đến hắn. Quả cầu nước đi rất nhanh, Khải Minh không tài nào né được, hắn giơ tay dồn hồn lực để đỡ đòn.

Àm!

Quả cầu nước chạm vào liền phát ra một vụ nổ, to hơn hắn mấy trệch đấu trước. Khải Minh bị đánh bật về sau, tuy thế nhưng nhờ hắn biết đưa hồn lực vào chân để trụ nên vẫn chưa rớt đài. Hai cánh tay hắn sau khi đỡ đòn đánh đó run lên bần bật. Uy lực của quả cầu nước đó quả nhiên lợi hại.

Như Ngọc không cho hắn thời gian giải lao, nàng lập tức điều khiển dòng nước kia tìm đến bắt hắn. Khải Minh lần này liền dùng Gia Tốc cùng Đẳng Gia Bộ Pháp cùng lúc, hắn nhanh chóng né tránh và áp sát Như Ngọc với một tốc độ kinh hoàng.

Khải Minh liền tung các đòn thể thuật của Huỳnh gia tấn công Như Ngọc, tuy thế nhưng chả trúng vào đâu cả. Phải biết Như Ngọc cũng đã học qua Huỳnh gia thể thuật, nàng biết rất rõ điểm mạnh điểm yếu của các chiêu thức này. Khải Minh tuy thấy vậy nhưng vẫn liên tiếp tấn công, hắn không thể để Như Ngọc có cơ hội tập trung điều khiển dòng nước kia.

“Hmmm, hắn có khả năng thắng lắm đây.”

“Uhm, trông có vẻ ngang cơ nhau.”

“Hắn ta có vẻ rất thành thạo các đòn thể thuật của Huỳnh gia... Eh, có khi nào hắn được tộc trưởng bí mật huấn luyện không nhỉ!”

“Uhm, lúc trước ta luôn thắc mắc tự hỏi vì sao tộc trưởng quan tâm hắn như vậy, giờ thì đã hiểu rồi.”

Huỳnh Như Ngọc khi nghe thấy lời của mấy tên kia liền bị phân tâm, lộ ra sơ hở.

“Có sơ hở.”

Khải Minh ngay lập tức tận dụng cơ hội tung đòn vào bụng Như Ngọc, thế nhưng nàng đã né sang một bên. Tay nàng nắm chặt cánh tay vừa ra đòn của hắn, tay còn lại chặt mạnh vào bụng hắn.

Đòn đánh của nàng cực mạnh, Khải Minh bị đánh bay ra, hướng đến vùng nước lớn lúc này.

“Thôi chết rồi.”

Vùng nước bắt đầu tạo thành một quả cầu để bắt giữ hắn giống Đại Đô. Thế nhưng Khải Minh nhanh chóng cởi áo ra rồi quăng xuống đó để làm chỗ đứng tránh chạm vào nước. Hắn sau đó liền nhảy sang một bên.

“Áo da cá?!”

Mọi người đều nhìn thấy Khải Minh mặc ở trong một chiếc áo màu đen, và không khó khăn gì để nhận biết đó là áo da cá.

“Sao hắn có được thứ đó nhỉ?”

“Chắc là tộc trưởng cho hắn rồi.”

Khải Minh nhìn xung quanh, hắn khó hiểu khi thấy mọi người bàn tán về chiếc áo của hắn. Có vẻ hắn vẫn chưa biết rằng thứ hắn đang mặc là một trong số các bảo vật của Huỳnh Văn Nghĩa. Tuy nó chỉ là bảo vật sơ cấp nhưng lại cực hiếm, trên cả đại lúc này chắc chỉ có một mình Văn Nghĩa có mà thôi. Đặc biệt hơn, nó rất có ý nghĩa đối với Như Ngọc.

Lúc nhỏ Như Ngọc đã rất khổ cực để bắt được cá hắc ám— một trong những loài ma thú hiếm gặp nhất nhằm chế tạo ra chiếc áo da cá, làm quà tặng cha mừng sinh nhật. Thử hỏi khi thấy kẻ khác mặc nó, nàng sao không khỏi tổn thương.

Như Ngọc bỗng tối sầm mặt lại, nàng nhìn hắn rồi hỏi: “Thứ này, là cha ta đưa ngươi sao?”

“A... không phải đâu...!”

Khải Minh liền giải thích. Thế nhưng Như Ngọc đã vội chen ngang.

“Im đi, tại sao chứ... sao cha ta lúc nào cũng quan tâm ngươi chứ?”

Như Ngọc bỗng hét lên, mắt nàng từ lúc nào đã chảy ra hai dòng lệ. Khải Minh nghe vậy liền đỡ người ra.

“Hừ, ngươi... tại sao chứ... sao cha ta lại quan tâm ngươi hơn cả ta!”

Như Ngọc trừng mắt nhìn lên khán đài, nơi có Văn Nghĩa đang ngồi. Khải Minh bỗng cảm thấy nhói lòng, hẳn lúc trước luôn cảm thấy may mắn khi được Văn Nghĩa quan tâm, nhưng hẳn không biết rằng điều đó lại khiến Như Ngọc cảm thấy thiếu thốn tình cảm.

“Người chết đi...”

Như Ngọc gào lên, nàng giơ tay thẳng lên trời, vũng nước lúc này bỗng tụ lại một chỗ rồi hóa thành một con rồng, một con rồng nước giống với chiều của Long Kính Thủy nhưng có phần nhỏ hơn.

“Mạnh thật, Hồn Sư tăng 1 mã đã làm được vậy rồi sao.” Mọi người cùng ô lên kinh ngạc.

Nếu đòn đánh này mà trúng Khải Minh thì hẳn xác định toi. Tuy nhiên với Đặng Gia Bộ Pháp, khả năng hẳn tránh né được cũng không hề thấp tí nào.

Nhưng hiện tại Khải Minh đang bị mất tập trung bởi những lời của Như Ngọc nói lúc này. Hẳn cứ cảm thấy tội lỗi vì khiến nàng cảm thấy như vậy, đặc biệt là khi nàng khóc còn làm hẳn cảm thấy nặng nề hơn.

Bất ngờ, Như Ngọc vẫy tay một phát, con rồng nước bắt đầu chuyển động nhưng... nó lại đâm sầm đến chỗ của Như Ngọc đang đứng.

“Cái gì?”

Chiều mà Như Ngọc dùng thuộc hàng cao cấp, không phải muốn sử dụng là sử dụng được. Cái giá của nàng phải trả khi sử dụng nó là đây.

Ở trên khán đài, Văn Nghĩa dầm chân bay xuống sân đấu, thế nhưng ở phía bên kia, nhị trưởng lão bỗng phát ra một lượng lớn hồn lực để cản trở, khiến Văn Nghĩa bị hụt một nhịp. Con rồng lao xuống rất nhanh, vì vậy nên một nhịp cũng đủ khiến Văn Nghĩa không kịp trở tay.

“Cha...? Ông ấy đến cứu mình sao?”

Như Ngọc nhắm mắt tuyệt vọng. Thế nhưng trong khoảnh khắc con rồng kia sắp chạm đến nàng thì vẫn còn một bóng người lao đến chỗ nàng nhanh hơn cả con rồng nước đó. Không ai khác ngoài Khải Minh, hẳn dồn toàn bộ hồn lực để phóng nhanh đến chỗ Như Ngọc và đẩy nàng ra xa. Giật mình, Như Ngọc mở mắt ra nhìn hẳn.

“Cái gì? Sao hẳn lại cứu mình?”

Khải Minh tuy cứu được Như Ngọc nhưng bản thân hẳn thì không.

Ầm!

Con rồng nước khổng lồ đâm thẳng vào lưng Khải Minh, nó phá nát một vùng lớn trên sân đấu. Tuy thế nhưng nó vẫn còn đe dọa đến Như Ngọc, đuôi nó quất thẳng đến chỗ nàng. Lần này, Văn Nghĩa không còn bị cản trở gì, ông bay nhanh đến ôm lấy con gái mình vào lòng, đưa lưng ra đỡ đuôi nước kia.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, chỉ trong vài giây. Một số kẻ vẫn còn đứng hình, ngơ ngác trước những chuyện xảy ra.

“Chuyện gì thế?”

“Tên Khải Minh sao rồi?”

“Khải Minh hẳn... hẳn thật anh dũng.”

Văn Nghĩa ôm con gái trong lòng, ông vội nắm chặt lấy vai con mình rồi nhìn xung quanh.

“Con, con không sao chứ?”

Thấy Văn Nghĩa quan tâm nàng, khác hẳn với vẻ nghiêm nghị thường ngày. Như Ngọc bỗng cảm thấy ấm lòng. Nhưng nàng không nói gì hết. Văn Nghĩa nhìn nàng rồi nói tiếp:

“Con gái ngốc, sao lại liều lĩnh sử dụng chiêu thức đó?”

Như Ngọc nhìn thẳng vào mắt cha mình, có lẽ nàng nhận ra đây là sự quan tâm thật sự, tình cảm cha đối với con. Như Ngọc chợt để ý trên vai áo Văn Nghĩa, ở đó có một vết rách do hồn lực của nhị trưởng lão gây ra lúc vừa nãy. Vết rách làm lộ ra bên vai ông có một thứ gì đó màu đen, giống với chiếc áo da cá, không chính xác là nó.

“Lẽ nào mình nghĩ lầm về hẳn sao.” Như Ngọc lặng lẽ cuối đầu xuống ân hận, bỗng một tiếng cười làm nàng giật mình.

“Hahaha...”

Từ dưới đồng đồ nát của sân đấu, Khải Minh đứng dậy chống nạnh cười lớn.

“Cái gì?”

“Hắn không sao ư?”

“Thằng này mệnh con rùa à?”

Thiên Thư cũng từ phía trên chạy xuống đứng cạnh hắn nói: “Em trai ta quả nhiên lợi hại nha.”

Nàng nói rồi đưa tay đập vào lưng hắn. Không biết cố tình hay vô ý mà nàng dồn cả hồn lực vào đòn đánh và kết quả làm cho Khải Minh ngã sờ mờ lờ. Hắn sau đó ngất đi.

...

Khải Minh bỗng thấy mình nằm ở một không gian quen thuộc, hắn đã từng ở đây ít nhất 1 lần. Đây là nơi hắn mơ thấy lúc ở rừng Âm Dạ. Phía trước hắn lúc này vẫn là một người bí ẩn với mái tóc đen dài, mang chiếc áo trắng.

Hắn lần này liền rút kinh nghiệm, không hỏi han gì nữa mà âm thầm tiến đến. Sau đó nhào tới bắt lấy người kia. Một lần nữa người đó tan biến. Không gian xung quanh bỗng đen lại, Khải Minh cảm thấy mình như đang rớt từ trên cao xuống. Và rồi hắn giật mình tỉnh dậy.

“Oh mai... heh?”

Khải Minh nhìn xung quanh, hắn hiện đang nằm ở một căn phòng khá quen thuộc. Đây là phòng dưỡng thương của Huỳnh gia, sở dĩ hắn thấy quen là vì lúc nhỏ hắn hay đến đây trị thương sau mỗi lần bị bọn kia bắt nạt.

Khải Minh nhìn lên cơ thể mình, cả người hắn chỗ nào cũng băng bó. Hắn chợt nhớ lại chuyện lúc thi đấu, hắn không ngờ lúc đó mình lại dùng cảm ra đỡ đòn.

Chợt Khải Minh nhận ra cảm giác mềm mại ở đầu mình, hắn lập tức nhận ra mình đang gối lên đùi của chị hai Thiên Thư. Nàng hiện giờ đang ngủ gật trong tư thế ngồi.

Khải Minh nhìn xung quanh không có ai cả, hắn liền lén đưa tay lên sờ đùi Thiên thư. Tay hắn run run cảm nhận cái đùi mát lạnh của nàng. Chợt từ phía ngoài Quỳnh Anh bước vào làm hắn giật mình. Thiên Thư đang ngủ cũng giật mình theo và tỉnh dậy.

“Chàng... Cậu chủ, cậu tỉnh rồi, thật là mừng quá.”

“À ừm...” Khải Minh nhanh chóng thu tay lại, ấp úng nói.

“Hic, nguoi thật làm ta lo quá đi. Chúc mừng nguoi chiến thắng nhé!” Thiên Thư giọng mừng rỡ nói.

“Thắng, em thắng sao?”

“Ừm, Như Ngọc đã đầu hàng nên nguoi thắng rồi đó!”

“Ồ...!”

Khải Minh nghe thấy vội nghĩ ngợi gì đó. Chợt Quỳnh Anh bước đến chỗ hắn đang nằm rồi đưa cho hắn chén thuốc ở trên tay:

“Đây là thuốc của bác sĩ đưa cho cậu chủ uống. Cậu mau uống để sớm hồi phục.”

Thấy chén thuốc đen ngòm lại còn bốc mùi kì lạ, Khải Minh sợ tái mặt. Hắn cầm chén thuốc để sang một bên rồi hứa là lát nữa sẽ uống.

“Còn lâu ta mới uống... kinh quá!”

Bỗng từ phía ngoài lại thêm hai người bước vào nữa. Một là Huỳnh Văn Nghĩa, quá quen rồi. Còn người thứ hai là một người phụ nữ tầm 30 tuổi, trông rất xinh đẹp, và quyến rũ. Nhất là cặp ngực của nàng, to, rất to. Nàng có đeo một chiếc kính màu đen, trông có vẻ trí thức.

Khải Minh dù thân đau nhức nhưng thấy nàng hắn vẫn bị kích thích, thẳng nhóc cương lên biểu tình dữ dội.

Tên: Dương Linh Nguyệt.

Tuổi: 32.

Sinh lực: 200000/200000.

Hồn lực: 296445/327940.

Cảnh giới: Hồn Hoàng tầng 3.

Thông tin thêm: Hiệu trưởng học viện Hoa Sen.

“Nhìn ngon vãi!”

Khải Minh thềm thường nhìn về phía nàng. Nguyệt thấy ánh mắt hắn liền cảm thấy xấu hổ. Văn Nghĩ liền ho lên một tiếng như để bảo hắn chấm dứt cái ánh mắt đó.

Ông sau đó liền nói: “Đây là hiệu trưởng học viện Hoa Sen, cô Dương Linh Nguyệt.”

“Học viện Hoa Sen?”

Thiên Thư liền giật mình, tỏ vẻ ngạc nhiên. Khải Minh thấy vậy liền hỏi: “Học viện Hoa Sen là cái gì?”

“Đó là một trong sáu học viện đứng đầu việc dạy về hồn lực, chuyên đào tạo ra những học sinh xuất sắc.”

“Ồ thế à.”

Khải Minh tỏ vẻ không quan tâm lắm. Văn Nghĩ bước đến trước mặt hắn rồi nói:

“Hmmm, Khải Minh, ta muốn con vào học viện này để học.”

“Sao? Đi học ă?”

Khải Minh nghe đến từ “đi học” làm hắn rợn cả người. Khải Minh liền lắc đầu từ chối. Cùng lúc đó, Linh Nguyệt bước đến sát hắn nói:

“Thật ra tôi thấy cậu rất có tài năng, vì thế nên mới ngỏ lời với ngài tộc trưởng đây xin cho cậu nhập học vào học viện Hoa Sen. Tôi đảm bảo sau cậu sẽ được hướng dẫn các phương pháp tu luyện hồn lực tốt nhất hiện nay.”

Được người đẹp khen ngợi, Khải Minh cảm thấy muốn đồng ý, nhưng cái cảm giác sợ đi học lại trào lên làm hắn lập tức quyết định từ chối:

“Xin lỗi! Nhưng...”

“Hệ thống giao nhiệm vụ: Làm tình với Dương Linh Nguyệt. Thời hạn: 1 tháng. Ban thưởng: 500000 điểm khoái lạc, Tử Thần huyết thống. Nhiệm vụ thất bại: Liệt dương!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Sáng sớm tại Huỳnh gia trang, ở một căn tiểu viện của mình, Khải Minh đang đứng xem xét chiếc ba lô ở trên bàn. Từ phía sau hắn, Quỳnh Anh cơ thể trần trụi bước đến bên cạnh nói:

“Chàng sẽ nhập học thật sao?”

Khải Minh kéo khóa của chiếc ba lô lại, quay sang ôm Quỳnh Anh vào lòng, gật đầu nói:

“Ừm!”

Quỳnh Anh có vẻ hơi buồn, nàng cúi mặt xuống, áp sát vào ngực Khải Minh khẽ nói: “Em... sẽ nhớ chàng lắm!”

“Ta cũng vậy!”

Khải Minh nói rồi nâng cằm Quỳnh Anh lên, sau đó đặt lên môi nàng một nụ hôn. Lưỡi của cả hai quấn lấy nhau, cứ như không muốn tách rời. Nói thì nói vậy nhưng Khải Minh cũng đánh phải rồi khỏi môi nàng. Hắn sau đó cười chào tạm biệt rồi cất bước rời đi.

Khải Minh vừa đi vừa thở dài. Kỳ thực hắn chả muốn đi học tí nào, ở ngoài này hắn có thể ung dung tự tại, muốn làm gì thì làm. Và lại cách hắn tu luyện cũng đâu giống người bình thường, dù có học phương pháp nào cũng vô dụng, chỉ có làm tình mới giúp hắn “bá” lên thôi. Thế nhưng vì hệ thống giao nhiệm vụ phải làm tình với Dương Linh Nguyệt, hiệu trưởng học viện Hoa Sen, nên hắn mới đồng ý nhập học, tìm cơ hội tiếp cận nàng để hoàn thành nhiệm vụ. Nếu trong một tháng mà không làm được thì đương nhiên hắn sẽ bị liệt dương, đồng nghĩa là những cảnh sex nóng bỏng của bộ truyện này sẽ kết thúc hic hic.

Nói thì có vẻ dễ, phải nhớ Linh Nguyệt là Hồn Hoàng, đương nhiên muốn chịch được nàng đâu phải dễ. Lần này hắn phải bỏ nhiều công sức rồi đây.

Khải Minh đi mãi cũng đến cổng chính của Huỳnh gia. Ở đây có một đoàn xe ngựa đang đậu sẵn, những chiếc xe này là để đưa con cháu Huỳnh gia đến học viện. Từ trên một chiếc xe ngựa gần đó, một người đàn ông bước xuống, nhìn hắn khẽ rồi gật đầu như lời chào.

“Tôi là người đưa cậu đến trường. Mời cậu chủ lên xe.”

Tên đó cung kính nói. Khải Minh cảm thấy hơi lạ trước hành động của người này. Chắc trước giờ ở trong đây ai cũng đối xử hắn bằng thái độ kính bị, kể cả người hầu nên hắn mới thấy lạ.

Khải Minh cười nhẹ rồi bước lên xe. Chợt có một tiếng gọi làm hắn quay đầu lại:

“Hừ, người sao tới trễ vậy? Làm ta đợi mãi.”

“Như Ngọc?”

Khải Minh ngạc nhiên khi thấy Như Ngọc gọi mình. Nàng chạy từ chiếc xe ngựa ở phía sau xe của Khải Minh đến chỗ hắn, hai tay cầm một chiếc hộp to đưa cho Khải Minh.

“Cái này... ta tặng cho người đó... coi như quà cảm ơn vì người đã cứu ta.”

Như Ngọc nói xong liền quay mặt sang chỗ khác, mặt nàng có hơi đỏ một chút vì ngượng ngùng. Trông nàng lúc này rất dễ thương.

“Aha, chúng ta là anh em mà... không cần phải vậy đâu!”

Khải Minh gãi đầu nói. Cùng lúc đó Như Ngọc lườm mắt nhìn hắn:

“Người có nhận hay không?”

“A, nếu nàng đã có thành ý vậy thì... ta đành nhận vậy!”

Khải Minh làm ra vẻ vậy thôi chứ hắn hề ai cho quà là nhận liền. Khải Minh cầm hộp quà rồi cười nói:

“Cảm ơn nàng nhé!”

Như Ngọc đưa mắt nhìn về phía khác tỏ ra không quan tâm đến lời cảm ơn của hắn. Một lát sau, nàng vội quay sang nhìn hắn và nói:

“Còn nữa...”

Như Ngọc tiến sát đến Khải Minh, nàng nhẹ nhàng hôn lên má hắn khiến hắn đơ người ra.

“Cái này, là ta muốn xin lỗi người... Vậy thôi nhé!”

Nàng ngượng ngùng nói, sau đó vội chạy lên xe của mình rồi bảo lái xe cho ngựa chạy nhanh nhất có thể. Để lại phía sau Khải Minh vẫn còn sốc trước hành động của nàng, hắn đứng bất động một chỗ. Mãi đến khi lái xe gọi hắn mới vực tỉnh lại, vội chạy lên xe.

“Hmmm, là quà gì đây ta?”

Ngồi trên xe, Khải Minh vội vã mở hộp quà ra, hắn đang háo hức muốn biết bên trong là thứ gì.

“Oaa.”

Khi hộp quà được mở ra, đập vào mắt hắn là một đôi giày màu đen khá đẹp.

Giày siêu tốc: Được làm từ nguyên liệu quý, tăng 150 điểm tốc độ khi trang bị.

“Đù, những 150 điểm tốc độ, thế này thì anh trở thành the flash rồi rồi haha.”

Đặng Gia Bộ Pháp, Gia Tốc kết hợp với chiếc giày này nữa thì tốc độ của hắn phải nói rất đáng sợ. Khải Minh ôm đôi giày rồi nhớ lại hành động của Như Ngọc lúc nãy.

“Nàng ấy thích ta, nàng ấy thích ta...”

Khải Minh mặt như phê đu đủ, hai mắt nhắm nghiền suy nghĩ vu vơ. Hắn đang tưởng tượng đến cảnh mình cùng Như Ngọc làm tình.

“Mà làm thế là loạn luân mất rồi... mặc kệ, càng sướng chứ sao haha.”

Chiếc xe của Khải Minh sau vài phút đã đến cổng của Bình Minh thành, tên lái xe bước xuống đưa giấy tờ cho mấy tên gác cổng kiểm tra. Mấy tên đó nhìn qua loa cho có rồi cho qua.

Khi xe của Khải Minh ra khỏi cổng thành, ở phía sau lại có một chiếc xe khác đến. Ở bên trong là cháu trai của nhị trưởng lão, Huỳnh Thụ Nhân, kẻ bị Khải Minh cho ăn hành một trận trong kỳ kiểm tra. Mấy vết thương trên người hắn bây giờ vẫn còn dù đã được cho uống thuốc cùng trị thương.

Thụ Nhân nhìn chiếc xe ngựa của Khải Minh với ánh mắt gian xảo, miệng hắn bỗng lóe lên một nụ cười, một nụ cười ranh mãnh, không biết hắn đang suy nghĩ những gì.

“Trời à, bao giờ mới tới đây?”

Khải Minh ngồi trong xe than vãn. Hắn đã đi gần được nửa ngày trời rồi mà vẫn chưa thấy học viện đâu cả.

“Còn lâu lắm mới tới thưa cậu chủ. Ít nhất cũng phải tốn cỡ ba bốn tiếng nữa.”

“Haizzz...” Khải Minh chán nản dựa lưng về phía sau. Hắn thầm ước gì ở thế giới này có xe buýt hay xe ô tô gì đó để đi chuyển cho nhanh. Đi xe ngựa vừa chậm mà lại vừa xóc mộng.

“Ủa sao đoạn này vắng vẻ vậy...” Khải Minh dòm ra cửa sổ của chiếc xe để hít thở không khí, hắn nhìn thử xung quanh và chỉ toàn thấy cây và cây. Chợt hắn cảm thấy như sắp có chuyện không lành xảy đến.

Bỗng từ phía cửa sổ bên kia, một thứ gì đó bay vào.

“Bùm!”

Thứ đó phát nổ, tạo ra một đám khói hồng lan khắp cả xe ngựa. Từ một lùm cây gần đó, có hai bóng người lao đến cạnh chiếc xe. Hai người này mặc đồ đen, ở trên có quần khăn, hình như để tránh hít phải thứ khói kia.

Khi đám khói tan gần hết, chiếc xe ngựa dần lộ ra. Ở phía trước, tên lái xe cùng hai con ngựa đã gục xuống, có vẻ đang bất tỉnh vì thứ khói kia. Hai tên kia nhìn nhau và gật đầu một cái, cả hai liền nhảy vào trong xe để xem thì... .

“Hắn đâu rồi?”

Hai tên nhìn ngó xung quanh, có vẻ đang tìm gì đó, chính xác thì chúng đang tìm Khải Minh.

“Ặc, tụi này kiếm mình sao?”

Khải Minh nằm ở dưới gầm xe nghĩ thầm. Lúc này, khi trái bom khói kia bay vào, hắn đã nhanh chóng nhảy ra cửa sổ rồi chui xuống gầm xe để núp.

Khải Minh không rõ hai tên này tìm mình để làm gì, nhưng cái kiểu chơi thuốc mê kia là không ổn rồi. Hắn nhẹ nhàng trườn người đi, gần tới cuối gầm xe thì dồn lực vào chân lao nhanh như tên bắn.

“Hắn kia!”

Hai tên kia nhanh chóng phát hiện ra Khải Minh, một tên trong đó rút con dao giắt ở phía sau lưng, chân đạp mạnh vào xe để làm bàn đạp bay đến chỗ hắn. Khải Minh chạy đã nhanh nhưng tên kia còn nhanh hơn, tên đó nhanh chóng áp sát hắn, tay nắm chặt dao toan chém vào cổ Khải Minh.

Nhưng Khải Minh đã nhanh chóng xoay người để né đòn, hắn sau đó lập tức tung chưởng vào hông tên đó lúc hắn còn đang lơ lửng trên không trung. Tên đó không còn cách nào né tránh, hắn bị đánh văng vào gốc cây bên cạnh.

Khải Minh chưa kịp thở hết hơi thì tên còn lại lao đến cùng với một thanh kiếm ở trong tay. Khải Minh hơi cúi người xuống, tay hắn cho vào túi không gian đeo ở phía sau rồi lấy ra một thanh kiếm. Hắn ngay lập tức vùng kiếm kiếm lại đường kiếm của tên kia.

“Thanh kiếm này... Xích Kiếm!”

Tên kia nhìn thấy thanh kiếm liền hoảng hốt. Thanh kiếm của Khải Minh đang cầm trong tay là một bảo vật trung cấp của Huỳnh gia, Xích Kiếm. Sở dĩ Khải Minh có được bảo vật này là do hắn đứng đầu trong kỳ kiểm tra gia tộc, được Văn Nghĩa ban thưởng bằng cách cho phép tự do lựa chọn một món bảo vật trong kho bảo vật của Huỳnh gia. Và món bảo vật hắn chọn chính là Xích Kiếm.

Xích kiếm là một thanh kiếm dài tầm khoảng một mét rưỡi. Chuôi kiếm màu đen sẫm trong khi lưỡi kiếm mang một màu đỏ, hết như tên gọi. Thanh kiếm này được làm bằng nguyên liệu quý, bên cạnh đó lại được chế tạo bằng bàn tay của chế tạo sư tài giỏi bậc nhất Diệp Lục đế quốc. Qua đó cũng đủ đoán được ít nhiều sự lợi hại của thanh kiếm này.

Khải Minh gồng mình dồn lực vào bàn tay, đẩy mạnh thanh kiếm về phía trước. Lưỡi kiếm của tên kia dần dần bị Xích Kiếm tạo nên một vết nứt.

Tên: Hứa Văn Bôn.

Tuổi: 23.

Sinh lực: 6000/6000.

Hồn lực: 7778/8780.

Cảnh giới: Hồn Sư tầng 3.

Thông tin thêm: Sát thủ được Thụ Nhân thuê.

“đ-, thẳng chó Thụ Nhân.”

Khải Minh khi biết Thụ Nhân thuê sát thủ để xử mình liền tức giận. Ngay lúc đó hắn liền lộ sơ hở, tên sát thủ nhân cơ hội đẩy Khải Minh lùi về sau. Cùng lúc đó chân Khải Minh tung thẳng vào bụng tên sát thủ làm hắn cũng lùi lại sau vài bước.

Tên đồng bọn vừa bị đánh bay lúc này cũng đã đứng dậy liên thủ với Văn Bôn.

Tên: Hứa Văn Ba.

Tuổi: 20.

Sinh lực: 4000/4000.

Hồn lực: 5790/6760.

Cảnh giới: Hồn Sư tầng 1.

Thông tin thêm: Sát thủ được Thụ Nhân thuê.

“Ặc.”

Đối đầu với tận hai Hồn Sư, Khải Minh đâu đại gì chiến đấu. Hắn liền giờ giọng thương lượng:

“Hừ, nếu các người tha cho ta, ta sẽ cho các người 1 triệu phang.”

Hai tên kia nhìn nhau rồi quay lại nói với hắn:

“Hừ, giết người bọn ta được nhận những 2 triệu phang. Đại gì mà tha cho người!”

“Đệt.” Khải Minh nghe vậy liền định tăng giá nhưng hai tên kia không cho hắn cơ hội. Văn Bôn cùng Văn Ba xông lên, kẻ kiếm người dao toan giết hắn.

Thế nhưng nhân vật chính thì làm gì dễ chết vậy, từ phía sau Khải Minh, một con dao bay với tốc độ kinh hoàng lướt qua vai hắn, ghim chặt vào đầu tên Văn Bôn. Đúng lúc đó, cơ thể hắn bỗng co giật, giống như bị giật điện vậy. Văn Bôn ngã xuống, có lẽ hắn đã chết. Văn Ba thấy vậy liền đưa mắt nhìn theo hướng con dao được phóng đi, hắn bỗng há hốc mồm, run lên cầm cập. Văn Ba cầm đầu bỏ chạy đi mất.

Khải Minh chưa hết bất ngờ trước những gì vừa xảy ra, hắn chợt tỉnh lại nhìn về phía sau để xem ai đã giúp mình nhưng chẳng thấy gì cả.

“Hmmm, chuyện này là sao... hay là...?”

Khải Minh đưa tay xoa cằm như suy nghĩ chuyện gì đó. Sau đó hắn liền lại xem thử tên sát thủ. Hắn ta bị con dao đâm sâu, chẳng là đã động đến não. Khải Minh vội bịt miệng kiểm cái cảm giác buồn nôn. Đây là lần đầu tiên hắn thấy trực tiếp xác chết.

Một lát sau hắn liền trở lại xe để xem xét tình hình tên lái xe. Hắn ta vì hít phải loại khói kia nên bất tỉnh nhân sự, cả hai con ngựa kéo xe cũng vậy.

Khải Minh cố gọi hắn dậy nhưng vô ích, tên này vẫn nằm im, mép chảy dài.

“Làm sao để gọi hắn dậy bây giờ?”

“Thuốc giải mê hồn hương có thể giúp hắn tỉnh dậy.” Hệ thống đều đều trả lời câu hỏi của Khải Minh. Hắn nghe vậy liền mua luôn ba viên, cho tên lái xe cũng như hai con ngựa. Giá loại thuốc này khá đắt, những 5000 điểm khoái lạc cho một viên. Tuy thế Khải Minh cũng phải mua thôi, nếu muốn đến học viện thì phải giúp tên kia tỉnh dậy, mà hắn tỉnh dậy thì cũng cần có ngựa mới đi chuyển được.

Tên kia uống thuốc vào lập tức tỉnh dậy ngay, quả thực công dụng loại thuốc này rất đáng nể. Tên lái xe vẫn không biết chuyện gì xảy ra lúc này, hắn liền hỏi thăm và xem xét tình trạng của Khải Minh. Nếu mà Khải Minh có mệnh hệ gì thì hắn chết chắc.

Khải Minh ngồi ôn tồn giải thích cho hắn. Tên kia có vẻ khá mừng khi thấy Khải Minh không bị gì. Cả hai ngồi một hồi lâu đợi hai con ngựa kia tỉnh dậy. Dù đã cho uống thuốc nhưng chúng vẫn chẳng có dấu hiệu gì cả.

“Chuyện này là sao hả hệ thống? Người bán hàng lậu hả.”

“Hmmm, thuốc giải mê hồn hương người mua lúc này chỉ dùng được cho con người, còn động vật thì phải dùng cái khác...” Hệ thống giọng như nén

cười nói với Khải Minh.

“Đệt.”

...

“Học, học...”

Văn Ba ngã quỵ xuống đất thờ đốc. Hắn liên tục đảo mắt nhìn xung quanh, có vẻ đang xem thử xung quanh có ai không. Chợt hắn trợn mắt há miệng, lộ rõ vẻ sợ hãi:

“Aaaaa, tha cho tôi...”

Không biết từ bao giờ, một bóng đen đã đứng ngay sau hắn. Thoạt nhìn ta có thể đoán được đó là một cô gái. Cô gái đó đưa bàn tay đang có những tia điện màu xanh phát ra đến gần chỗ Văn Ba. Hắn vội quỳ xuống van xin tha mạng:

“Tha... tha cho tôi!”

Cô gái đó nhìn hắn với ánh mắt lạnh lùng, miệng khẽ nói:

“Bất cứ ai đ-ng đến hắn đều phải chết!”

Nàng vừa dứt lời liền đưa dòng điện phóng vào người Văn Ba, hắn la lên một tiếng thất thanh rồi chết.

...

“Đến nơi rồi.”

Bây giờ là 5 giờ chiều, Khải Minh cuối cùng cũng đến được học viện Hoa Sen. Khải Minh đứng chống nạnh nhìn vào nơi mình sắp nhập học. Ở đây khá giống với mấy ngôi trường đại học ở thế giới của hắn, chỉ khác là nơi đây sang trọng và rộng hơn.

Hắn cất bước vào cổng trường, nơi đang có một người đàn ông khá béo đứng. Có vẻ ông ta là bảo vệ nơi đây. Ông ta yêu cầu Khải Minh dừng lại để ông kiểm tra giấy tờ. Sau khi kiểm tra hoàn tất, ông bảo vệ chỉ đường cho hắn tìm đến phòng hiệu trưởng.

Hắn giờ không có tâm trạng nhìn ngó xem xung quanh như thế nào, chỉ chăm chăm bước đến phòng hiệu trưởng.

Sau khi leo gần ba cái cầu thang ở đây phòng giáo viên, hắn cuối cùng cũng tìm được phòng của Linh Nguyệt.

Hắn đẩy cửa bước vào bên trong. Ngồi ở chiếc bàn gỗ lớn phía đối diện hắn là Linh Nguyệt, nàng có vẻ đang xem xét tài liệu gì đó. Khi thấy Khải Minh, nàng liền nở một nụ cười rồi nói:

“Chào mừng đến với học viện.”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

"Chào mừng đến với học viện."

Khải Minh nghe vậy liền gật đầu nhẹ một cái. Sau đó hắn tiến lại sát bàn của Linh Nguyệt và đưa cho nàng một số giấy tờ gì đó. Linh Nguyệt nhìn qua một chút rồi nói:

“Được rồi, hồ sơ của cậu tôi đã xem qua. Từ giờ, cậu sẽ học lớp 1-A. Ngoài ra ở trong trường cậu sẽ mang tên Trương Khải Minh.”

Khải Minh cũng không ngạc nhiên lắm trước điều Linh Nguyệt vừa nói. Văn Nghĩa đã từng bảo hắn cần phải đổi họ khi nhập học để tránh gây phiền phức. Dù sao Huỳnh gia cũng là một gia tộc lớn, thù địch không hề ít, vì thế nên con cháu đi học ở xa thì việc thay tên đổi họ nhằm đảm bảo an toàn là cần thiết.

Linh Nguyệt cất hồ sơ của hắn vào ngăn kéo rồi quay lại nói tiếp: “Phòng ở ký túc xá của cậu là phòng số 169. Mau đến ký túc xá để nhận phòng nhé!”

Khải Minh gật đầu rồi nói: “Vây... nếu không có chuyện gì nữa thì giờ em đi luôn nhé!”

Hắn nhanh chóng xoay gót bước đi. Nhưng khi ra đến cửa thì Linh Nguyệt chợt gọi hắn:

“Khoan... còn một chuyện tôi muốn nói nữa!”

Khải Minh quay đầu lại hỏi: “Chuyện gì ạ?”

“Tôi muốn cậu tham gia vào giải đấu liên trường năm nay.”

...

“Phù cuối cùng cũng tới!”

Khải Minh lau mồ hôi đang chảy dài trên má mình. Nãy giờ hắn đã leo qua hơn trăm bậc thang để đến căn phòng nằm ở cuối dãy tầng 10 của mình.

“Hmmm, phòng 169...”

Khải Minh xem xét kỹ tấm bảng ghi số phòng treo ở trước cửa rồi mới mở khóa và nhẹ đẩy cửa vào bên trong, tức thì có một bàn tay đặt lên vai hắn làm hắn giật cả mình.

Khải Minh quay lại thì thấy một tên con trai có vẻ bằng tuổi mình. Tên này có một mái tóc xù, khuôn mặt có vẻ lạnh lợi. Hắn cười nhẹ rồi nói với Khải Minh:

“Chào bạn! Bạn là học sinh mới chuyển đến hả?”

Tên: Đinh Việt An.

Tuổi: 15.

Sinh lực: 300/300.

Hồn lực: 500/700.

Cảnh giới: Hồn Sĩ tầng 4.

Thông tin thêm: Bạn cùng phòng với Huỳnh Khải Minh.

“Ồ, hóa ra là bạn cùng phòng...” Khải Minh nghĩ thầm. Hắn sau đó lịch sự chào lại:

“Ừm đúng rồi. Chào bạn!”

“Bạn ở phòng này à?”

“Ừm chuẩn!”

Việt An nghe vậy liền nhảy cẫng lên, hai mắt sáng long lanh nói:

“Haha, vậy là có bạn cùng phòng rồi. Mình ở một mình sợ ma thấy mẹ.”

Khải Minh vì đã biết trước nên không bất ngờ lắm, hắn chỉ gạt đầu cười nhẹ. Việt An vội đưa tay kéo Khải Minh vào phòng:

“Được rồi, bạn vào phòng đi!”

Bước vào phòng, Khải Minh đưa mắt ngắm nghía xung quanh. Căn phòng của hắn khá rộng. Bên trong có một chiếc giường tầng, một tủ đựng quần áo, hai bàn học và một phòng tắm rộng chừng 3 mét vuông.

“Ồ, cũng được đấy chứ!” Khải Minh trầm trồ. Chợt tên Việt Anh lại hỏi hắn:

“Ồ. Hình như chúng ta vẫn chưa biết tên nhau! Mình tên là Đinh Việt An. Còn bạn?”

“Mình tên Huỳnh... à nhầm Trương Khải Minh.”

“Giúp đỡ nhau nhé!” Việt An nói rồi liền đưa tay ra phía trước. Khải Minh hiểu ý liền đưa tay để bắt tay với Việt An.

Cả hai ngồi chém gió với nhau vài phút. Sau đó, Khải Minh đứng dậy đi tắm. Tắm rửa xong xuôi thì hắn bước ra. Đứng sẵn ở ngoài cửa là tên Việt An. Khải Minh thấy vậy liền nghi ngờ:

“Đ-, thằng này rình trộm mình tắm hả?! Ặc có khi thằng này gay lọ chẳng...!”

Khải Minh nhìn Việt An với ánh mắt lo toan, tức thì tên đó lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của Khải Minh: “Đội bạn này giờ. Đi nào, để mình giới thiệu vài người bạn phòng kế bên.”

Nói rồi Việt An mở cửa phòng bước ra ngoài, Khải Minh vội chải sơ cái đầu rồi bám theo.

Hiện tại cả hai đang đứng trước cửa của căn phòng sát bên, phòng 168. Việt An đưa tay gõ cửa gọi:

“Ê Nam, Vinh mở cửa coi!”

Chỉ vài giây sau, cửa phòng được mở, đứng ngay trước mắt Việt An và Khải Minh là một tên con trai khác. Tên này có thân hình khá cao, khoảng tầm 1m8. Đặc biệt ở tên này là đôi mắt híp của hắn, trông cứ như đang nhắm vậy.

Tên: Nguyễn Quốc Vinh.

Tuổi: 15.

Sinh lực: 190/190.

Hồn lực: 300/400.

Cảnh giới: Hồn Sĩ tầng 3.

Thông tin thêm: Bạn chung phòng với Đỗ Hoài Nam.

Quốc Vinh khi nhìn thấy Khải Minh liền quay sang hỏi Việt An: “Ừa, thằng nào đây?”

Việt An không để hắn đợi nhanh nhẩu đáp: “Bạn chung phòng của tao đó, tên là Trương Khải Minh.”

Việt An nói rồi lại quay sang Khải Minh và chìa tay về phía Quốc Vinh: “Còn đây là Nguyễn Quốc Vinh, “hàng xóm” của tụi mình.”

“Ồ, rất vui được làm quen.” Khải Minh cười nói với Quốc Vinh và hắn cũng gật đầu đáp lại:

“Haha, vậy là có bạn mới rồi. Thôi cả hai vào trong đi, tao đang nấu lẩu ở trong đó.”

“Ồ vậy hả?” Việt An nghe được vậy hai mắt một lần nữa sáng rực lên. Hắn cùng Khải Minh vội ào vào bên trong.

Ở trong phòng đang có một nồi lẩu nhỏ đang được nấu trên một món đồ trông giống với bếp ga ở trái đất. Ngồi cạnh nồi lẩu lại là một tên con trai đeo kính với cơ thể ốm yếu, gầy guộc.

Tên: Đỗ Hoài Nam.

Tuổi: 15.

Sinh lực: 150/150.

Hồn lực: 130/200.

Cảnh giới: Hồn Sĩ tầng 2.

Thông tin thêm: Bạn chung phòng với Nguyễn Quốc Vinh.

“Ê Nam, có bạn mới nè!”

Vinh nhanh nhẩu nói với Nam. Tên đó vội nhìn sang Khải Minh rồi đẩy gọng kính lên. Khải Minh cười rồi chào hắn:

“Chào bạn, mình tên là Trương Khải Minh.”

Hoài Nam thấy vậy vội cúi đầu xuống, chẳng hiểu có ý gì. Đứng ở bên cạnh, Việt An vội giải thích:

“Thằng này có cái tật nhút nhát lắm, nhưng bù lại thì nó rất thông minh.”

“À ra là vậy...”

Tên Quốc Vinh bỗng quàng lấy cổ Hoài Nam và bảo: “Mau chào lại đi mày!”

Bị Quốc Vinh gượng ép, Hoài Nam cũng đành chào hỏi lại trong khi vẫn cúi đầu xuống: “À ừm, chào bạn... mình tên Hoài Nam.”

“Ừm, rất vui được làm quen.”

Khải Minh cười nói trong khi tên Hoài Nam kia vẫn cúi mặt mãi. Chợt Quốc Vinh la lên: “Ui, nồi lẩu sôi rồi kìa. Mau ăn thôi.”

Hắn vội nhán vào một cái nút nằm trên món đồ kia. Tức thì, ngọn lửa trên đó dần tắt đi. Quốc Vinh chạy vào bên trong lấy chén đũa, rồi cả bọn cùng nhau ăn.

Cái nồi khá nhỏ nên lẩu ít, mà tên Quốc Vinh thì ăn lại rất tham, hắn nhanh chóng cầm quét sạch nồi lẩu cùng với bún. Ba đũa còn lại chả ăn được là bao. Việt An cũng vì thế mà nhìn Quốc Vinh đang ăn ngon lành với ánh mắt tức giận, song cả hai lại gây gổ nhau. Khải Minh là người ăn ít nhất, hắn dù sao cũng là người mới, lại còn ăn chưa nên không nói gì.

Sau khi ăn xong cả bốn liền ngồi nói chuyện. Quốc Vinh cùng Việt An là hai đứa sôi nổi nhất, còn Hoài Nam là người ít nói nhất, hắn chỉ ngồi im nghe mấy tên kia chém gió. Lúc đầu thì chỉ hỏi về gia đình nhau thôi. Khải Minh nói dối rằng hắn chỉ là con trong một gia đình nông dân bình thường mà thôi. Hắn không muốn để lộ thân phận thật của mình với bất kỳ ai.

Càng nói về sau thì lại càng cảm thấy tính tình hợp nhau, nhất là khi tụi này bàn về gái. Nhờ mấy tên này mà Khải Minh biết được gái trường này rất xinh, lòng hắn vui mừng khôn siết, những ý nghĩ gạ đ-t mấy em nữ sinh trong trường này bắt đầu xuất hiện trong đầu hắn.

Sau một hồi nói chuyện, cả bọn dần đổi cách xưng hô. Không còn “bạn, mình” gì nữa mà toàn “mày mày, tao tao”.

“Ê Khải Minh, mày học lớp mấy vậy?”

Quốc Vinh chợt hỏi, Khải Minh liền đáp lại: “À ừm, lớp 1-A.”

“Ồ, vậy ba tụi mình chung lớp rồi...”

“Ba? Vậy Hoài Nam học lớp khác hả?”

“Ừm, nó học 1-D. Tuy khác lớp nhưng bọn này ở chung là vì là bạn thân của nhau đó, phải không Nam?!”

Quốc Vinh vừa nói vừa đưa tay vỗ lưng Hoài Nam, tên đó bị vỗ mấy cú mà như muốn ói hết đồng thức ăn vừa nãy ra vậy.

“Thôi trễ rồi, tụi tao về ngủ đây.”

Việt An nhìn lên cái đồng hồ treo tường rồi nói. Hắn cùng Khải Minh đứng dậy trở về phòng.

“Haizzz, cuối cùng cũng được ngủ.”

Khải Minh ngã lưng lên chiếc giường ở tầng dưới thờ dài. Ngày hôm nay có quá nhiều chuyện xảy ra, hắn cũng đã thấm mệt. Giờ thì một giấc ngủ chính là thứ hắn cần nhất.

...

“Ê, dậy đi Khải Minh!”

Việt An ra sức gọi Khải Minh dậy. Sau một hồi thì hắn cũng chịu ngồi dậy, mất vài phút sau nữa mới chịu ra khỏi giường.

“Ui, chưa có đồng phục thì làm sao.”

Khải Minh sau khi đánh răng rửa mặt cùng tắm rửa sạch sẽ liền lên tiếng hỏi khi thấy Việt An đang mặc một chiếc áo trắng ngắn tay, nhìn là biết đồ học sinh ngay.

“Thôi để tao cho mày mượn tạm đồ vậy!”

Việt An nói rồi lấy một bộ đồng phục từ trong tủ ra đưa cho Khải Minh. Hai tên này có kích thước gần bằng nhau nên Khải Minh khi mặc đồ của Việt An cảm thấy khá thoải mái. Cả hai sau đó nhanh chóng đi học. Khải Minh và Việt An cũng qua gọi Nam và Vinh nhưng tụi này đã đi từ sớm.

Trước khi đến lớp, cả hai có ghé qua căng tin trường để mua thức ăn sáng. Khải Minh cùng Việt An mua mỗi đứa một ổ bánh mì ốp la. Hai tên vừa đi đến lớp vừa ăn...

Tại lớp 1-A. Mọi người đang cùng nhau xì xào bàn tán về việc có học sinh mới. Chợt Khải Minh cùng Việt An đẩy cửa bước vào. Ánh mắt mọi người liền tập trung vào Khải Minh.

“Ồ hắn kìa.”

“Hmmm, là trai hả, tao cứ mong là gái cơ.”

Mấy tên con trai khi thấy học sinh mới là con trai liền ỉu xiu đi. Ngược lại với chúng, đám con gái thì lại khác.

“Ồ, cậu ta cũng dễ thương đó chứ.”

“Ừm, nhìn có vẻ là con nhà giàu đó!”

“Hừ nhìn sao vậy, hần trông quê mùa thấy bà.”

Khải Minh khi thấy mọi người nói về mình cũng cảm thấy vui. Trước giờ hần luôn muốn được thử cảm giác làm học sinh mới và được mọi người nhìn với ánh mắt tò mò như thế này. (Ước mơ của thằng tác giả T_T)

“Ê, Minh chỗ này nè.”

Ngồi cuối lớp, Quốc Vinh vẫy tay ra hiệu. Khải Minh cùng Việt An vội đi xuống.

“Trời, hần chơi với mấy tên này hả?”

“Chắc hần cũng giống mấy tên này thôi.”

“Toàn một lũ quê mùa.”

Ngồi ở đầu dãy, có vài nữ sinh nhìn Khải Minh cùng Vinh và An với ánh mắt xem thường. Mấy nàng này nói rõ to, hình như là muốn mọi người nghe thấy. Quốc Vinh nghe vậy có vẻ tự ái, cuối đầu xuống. Quốc Vinh chỉ là con của một thợ rèn nghèo, vì thế nên hần thường xuyên bị mấy đứa nhà giàu khinh thường. Vì chơi với hần nên Khải Minh cũng bị cho vào danh sách “bị xem thường” luôn. Tuy thế Khải Minh cũng chẳng quan tâm đến điều đó.

Việt An đứng cạnh vỗ vai Quốc Vinh an ủi. Sau đó hần vào ngồi vào cùng bàn với Quốc Vinh.

“Ồ thế tao ngồi đâu?”

Khải Minh thắc mắc hỏi, cả Việt An cùng Quốc Vinh đưa tay chỉ về cái bàn trống một chỗ ở bên cạnh. Ngồi ở đó là một thiếu nữ xinh đẹp, đến nỗi Khải Minh đứng hình tận ba giây.

Nàng có một mái tóc đen thắt bím khá đẹp. Đôi hàng mi cong vút, làn da trắng ngọc ngà. Tuy ngực hơi nhỏ nhưng bù lại là những đường cong trên cơ thể nàng rất nữ tính. Ở học viện này, đồng phục nữ sinh là áo trắng cùng với váy ngắn màu đen. Chiếc váy này khá ngắn, không thể che nổi được cặp đùi mềm mại của cô nàng.

Tên: Đặng Yến Nhi.

Tuổi: 15.

Sinh lực: 1400/1400.

Hồn lực: 1590/1950.

Cảnh giới: Hồn Sĩ tầng 7.

Thông tin thêm: Con gái của tộc trưởng Đặng gia.

Khải Minh nhanh chóng lấy lại tinh táo. Hần vội bay vào chỗ ngồi như sợ ai chiếm mất vậy. Sau đó, hần vuốt tóc ra vẻ soái ca rồi nở nụ cười với Yến Nhi và nói: “Chào bạn!”

Yến Nhi bụm miệng nhin cười, có vẻ bộ dạng của Khải Minh lúc này rất hài. Nàng nhìn hần rồi nói: “Ừm chào bạn!”

Khải Minh tiếp tục tiến sát lại gần Yến Nhi hơn, mắt hần chuyển sang chế độ si tình:

“Mình có thể biết tên bạn không?”

Hần vừa nói xong liền nháy mắt với Yến Nhi. Nàng tiếp tục bụm miệng cười, sau đó đưa tay che khuôn mặt có vẻ đang xấu hổ lại rồi nói:

“Bạn ơi... chưa đóng cửa sổ kia.”

“Hi, kệ nó đi... ực...”

Khải Minh mặt mày tái mét lại. Hần vội nhìn xuống thì quả thật chưa đóng cửa sổ, hèn gì mà Yến Nhi lại cười như vậy. Khải Minh vội kéo lại rồi ngồi im thin thít luôn, có vẻ hần đang xấu hổ. Yến Nhi ngồi bên cạnh thì cứ nhìn hần mà cười.

Chợt ở giữa lớp, một nữ sinh khác đứng dậy hô to: “Học sinh đứng.”

Lời của cô bé đó vừa dứt thì cả lớp kéo nhau đứng dậy. Khải Minh cũng đứng dậy theo. Hần còn quê vì vụ hồi nãy nên mặt buồn bã rõ ra. Thế nhưng khi nhìn lên bảng, mặt hần bỗng thay đổi một trăm tám mươi độ. Có lẽ nguyên nhân là do người vừa bước vào lớp.

Đó là một cô gái xinh đẹp mặc trên người một chiếc áo sơ mi trắng. Nàng có khuôn mặt dễ thương và có chút ngây thơ. Bộ ngực tuy không bằng Linh Nguyệt nhưng cũng thuộc hàng khủng, nhìn trông như chúng muốn bung ra khỏi lớp áo vậy. Đặc biệt hơn, thông tin từ Tinh Thông Nhân truyền về làm Khải Minh há hốc.

Tên: Võ Bích Thảo.

Tuổi: 25.

Sinh lực: 15000/15000.

Hồn lực: 16289/17700.

Cảnh giới: Hồn Sư tầng 10.

Thông tin thêm: Giáo viên chủ nhiệm lớp 1-A học viện Hoa Sen.

“Cô... cô giáo Thảo!!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Cô... cô giáo Thảo!!”

Khải Minh thần thờ ngồi trong căng tin. Ngồi chung với hắn gồm có An, Vinh và Nam. Tụi hắn vừa kết thúc buổi học liền rủ nhau vào căng tin ăn trưa. Thế nhưng chỉ có ba đứa kia ăn, còn Khải Minh thì ngồi hai mắt long lanh nhìn lên trần nhà, không hề màng đến món đồ ăn đang dọn trước mặt mình.

Quốc Vinh ngồi đối diện thấy thế liền tham lam ăn luôn phần của hắn, vậy mà hắn vẫn chả quan tâm. Việt An ngồi bên cạnh lo lắng:

“Khải Minh, mày bị sao vậy?”

“Cô giáo Thảo!” Khải Minh vẫn tình trạng ấy đáp.

Quốc Vinh vừa ăn vừa nói: “Chắc nó thấy cô giáo đẹp quá nên... bị hút hồn rồi.”

“Ặc, vậy phải làm gì bây giờ?” Việt An thắc mắc. Cùng lúc đó, Hoài Nam chỉnh gọng kính lên và nói: “Khi một người mất tập trung. Tác động mạnh lên cơ thể sẽ giúp họ trở về với thực tại.”

“Ồ vậy hả...?” Việt An gật gù như đã hiểu. Hắn sau đó quay sang nói với Khải Minh: “Xin lỗi mày...”

Rồi Việt An tung thẳng một cú đấm vào bụng của Khải Minh. Hắn không hề phòng bị gì cả nên lãnh trọn một đấm. Khải Minh ôm bụng quay sang chửi:

“Đờ mờ, mày làm cái gì vậy?”

Việt An đặt hai tay lên vai Khải Minh rồi nói: “Hên quá, mày tỉnh rồi!”

“Tỉnh, tỉnh cái beep.”

Khải Minh phẫn nộ chửi. Quốc Vinh bỗng chen vào:

“Hừ, không ngờ mày yếu bóng vía đến vậy, thấy gái đẹp là bị hút hồn ngay.”

Khải Minh bị chê liền tức giận phản bác lại: “Ai nói. Vấn đề nằm ở chỗ là...”

“Là gì...?” Cả ba tên cùng đồng loạt hỏi khi thấy hắn dừng lại.

“Chính là... cô giáo Thảo!”

Một con quạ bay ngang qua.

Ba đứa An, Vinh, Nam nhìn nhau khó hiểu. Khải Minh thấy biểu hiện của bọn chúng như vậy liền nói tiếp:

“Là cô giáo Thảo đó, CÔ GIÁO THẢO.”

Hắn nói to đến mức cả căng tin cùng dồn ánh mắt về hắn. Tuy thế nhưng bọn kia vẫn tỏ ra chẳng hiểu gì cả.

“Cô giáo Thảo, ừ thì sao?” Việt An lên tiếng hỏi. Khải Minh nghe thấy câu đó liền bị sốc nặng. Hắn mặt nghiêm trọng đặt tay lên vai Việt An và nói:

“Mày không biết thật à?”

Việt An lắc đầu. Khải Minh thấy thế thờ dài tiếc nuối rồi nói: “Tuổi thơ bất hạnh.”

Quốc Vinh bực mình không hiểu Khải Minh đang nói cái gì, hắn đưa tay cốc đầu Khải Minh rồi bảo: “Cô giáo Thảo thì sao chứ?”

Khải Minh quay sang nhìn nét mặt không hiểu của Vinh và Nam, chợt hắn nhớ ra một điều rằng ở đây không phải Việt Nam, nơi mà khi có một cô giáo viên nữ bước vào lớp và nói rằng mình tên Thảo thì chắc chắn hơn nửa số con trai trong lớp sẽ la lên chứ không giống ở nơi đây.

“Haizzz thôi bỏ đi...”

Khải Minh thờ dài. Chợt hoài Nam nhìn sang hỏi hắn: “Khải Minh ngồi chung với ai vậy?”

Không đợi Khải Minh nói, Quốc Vinh nhanh nháy chen vào:

“Nó ngồi với Đặng Yến Nhi đó, sướng không?”

“Vờ cờ, sướng nhì!”

Khải Minh nghe bọn chúng nhắc về Yến Nhi liền hồi tưởng lại chuyện lúc này. Vào đầu buổi học, hắn quên đem sách, quay sang Việt An với Quốc Vinh thì tụi nó dùng chung một quyển. Định quay sang mượn Yến Nhi thì lại ngại chuyện lúc này. Trong lúc hoang mang thì bất ngờ rằng Yến Nhi quay sang đưa sách vào giữa bàn rồi nói:

“Tụi mình xem chung nhé, mình tên Đặng Yến Nhi.”

Nàng nở một nụ cười thật tươi làm hắn xốn xang trong tim. Và cứ thế, ngại ngần dần tan biến, hắn cùng nàng trò chuyện với nhau. Yến Nhi thật đặc biệt, nàng không kiêu kì như những nàng tiểu thư khác, nàng rất dễ gần, lại còn dịu dàng nữa chứ. Hắn không khỏi say nắng a.

“Hơ hơ... Yến Nhi.” Khải Minh một lần nữa thần thờ.

“Ừ, nó bị lại rồi kìa.”

“Đờ mờ, lần này phải tần nó đau hơn hồi nãy mới tỉnh.”

Bốp!

...

Ở học viện Hoa Sen, ngoài việc giảng dạy suông lý thuyết về hôn lực thì học sinh còn được học các tiết thực hành vào buổi chiều.

2 giờ chiều, ở một căn phòng rộng lớn, các học sinh lớp 1-A đang tập trung xếp hàng. Nơi đây là nhà thể dục của học viện, dùng để dạy các tiết thực hành.

“Thằng Minh đâu rồi?” Quốc Vinh không thấy Khải Minh liền thắc mắc hỏi.

“Nó đi lấy đồng phục rồi.” Việt An vừa so hàng vừa nói.

“Nghiêm” Cô bé lớp trưởng hô to. Sau đó bắt đầu điểm danh.

Trong lúc này, Khải Minh đang chạy như bay trên hành lang. Hắn vừa mới nhận xong đồng phục là chạy ngay đến phòng thay đồ. Nhưng có lẽ hắn đang phạm một sai lầm nghiêm trọng.

“Ồ đây rồi!”

Khải Minh vội mở cửa căn phòng thay đồ và bất ngờ thay. Đập vào mắt hắn, một cô gái xinh đẹp ngang ngửa với Yến Nhi đang thay đồ. Nàng hiện tại chỉ mặc mỗi chiếc quần lót màu trắng, còn lại thì chẳng có gì.

Khải Minh ngẩng người ra ngắm nhìn nàng. Cặp ngực nàng tròn trịa hồng hào, lưng lẳng như hai quả đào tiên, nói về kích thước chúng khá to so với những cô gái cùng tuổi. Làn da nàng trắng mịn nhưng có vẻ gì đó cứng rắn. Vòng eo nàng thon gọn, cặp đùi trắng thon, trông rất đã mắt. Khải Minh chỉ trong một giây nhìn nàng mà thằng nhỏ đã ngóc đầu dậy, cương cứng trong quần hắn.

“Người... người...”

Cô nàng kia vội phản ứng lại khi thấy Khải Minh, hai tay nàng đưa lên che lấy mắt mình. Trên khuôn mặt xinh đẹp nàng đã xuất hiện chút ửng đỏ, cho thấy rằng nàng đang xấu hổ khi bị Khải Minh nhìn.

Tên: Hoa Hồng Diễm

Tuổi: 15.

Sinh lực: 6000/6000.

Hồn lực: 6790/7770.

Cảnh giới: Hồn Sư tầng 2.

Thông tin thêm: Học sinh lớp 1-B.

“Ồ tên hay thật... cơ mà...”

Khải Minh trầm trồ nhận xét. Cùng lúc đó, Hồng Diễm lấy một chiếc khăn gấp đó quấn lên người rồi nói:

“Tên biến thái...”

Nàng nói rồi tạo một quả cầu lửa từ lòng bàn tay của mình và hướng đến Khải Minh. Hắn thấy vậy vội bảo: “AAA, xin lỗi, tôi nhầm phòng...”

Quả thực hắn đã nhầm phòng. Lúc này hắn vội quá không để ý rằng đây là phòng thay đồ nữ. Tuy nhiên, Hồng Diễm chẳng có vẻ gì quan tâm tới việc hắn vô tình hay cố ý, nàng chỉ biết rằng hắn là kẻ biến thái, kẻ đã nhìn toàn bộ cơ thể trần trụi của nàng.

Hồng Diễm tức giận phóng quả cầu lửa đến chỗ hắn. Nó đi với tốc độ khá nhanh, tuy thế đối với Khải Minh việc né thứ này vô cùng đơn giản. Hắn xoay người sang một bên để quả cầu lửa bắn trúng vào bức tường sau lưng mình. Hồng Diễm thấy hắn dám né đòn của mình liền tức giận thêm, nàng ra đòn liên tiếp, một loạt cầu lửa phóng tới hắn, lần này Khải Minh nhanh tay đóng cánh cửa phòng lại nhằm dùng nó làm bia đỡ đạn rồi nhân cơ hội chuồn đi. Cánh cửa kia dễ dàng bị đánh bay, Hồng Diễm định đuổi theo nhưng nàng vẫn đang trong tình trạng chưa mặc quần áo nên đành giậm chân tức giận.

“Học học, hèn quá... nhưng sao mình thấy có lỗi ghê!”

Khải Minh ngồi trong nhà vệ sinh thở hắt hắt. Hắn cảm thấy việc mình vừa làm thật vô liêm sỉ.

Chợt hắn nhớ ra rằng mình còn tiết thực hành nên vội thay đồ thể dục vào, thầm nghĩ trong lòng: “Thôi kệ đi, giờ lo đi học trước, đợi đến khi nào cô nàng kia nguôi giận thì mình qua xin lỗi vậy... Haizzz, tội lỗi quá!!”

Khải Minh thay đồ xong liền đến phòng thể dục. Hắn tuy đến trễ nhưng vì là học sinh mới nên thầy tha cho, không phạt gì cả. Sau khi Khải Minh bước vào hàng cuối cùng, thầy giáo chợt đồng dục nói:

“Hmmm, bây giờ hai người sẽ ghép với nhau thành một cặp. Từng cặp sẽ lên đây và đấu với nhau, thông qua đó, ta sẽ đánh giá thực lực của các em. Được chứ?”

“Đạ được.” Cả lớp đồng thanh hô to. Có vẻ bọn chúng rất hào hứng với việc đấu tập này. Kẻ thì muốn trở tài để lấy le với gái, người thì muốn nhân cơ hội này đập cho đứm mình ghét một trận mà không vi phạm nội quy, vài đứa thì đơn giản chỉ muốn solo cùng bạn mình thử thôi.

“Được rồi, nhớ là không được dùng vũ khí, không đánh vào chỗ hiểm. Đứa nào đầu hàng hoặc nằm dưới sàn 10 giây sẽ bị xử thua. Hiểu rõ chưa!!”

“Vâng ạ!!” Cả lớp 1-A đồng thanh hô to. Các thành viên trong lớp nhanh chóng bắt cặp với nhau.

“Ê, có đứa nào muốn bắt cặp với tao không?”

Khải Minh nói với Quốc Vinh và Việt An. Nhưng bọn chúng đã bắt cặp với nhau rồi, có vẻ hai đứa này đang nhân cơ hội để phân tài cao thấp đây mà.

Khải Minh tìm xung quanh nhưng ai cũng có cặp rồi, chỉ có hắn cô đơn lẻ loi mà thôi.

“Không đúng, lớp mình sĩ số là số chẵn, làm sao mà chia dư được...”

Khải Minh nhận ra rằng ít nhất vẫn còn một người chưa tìm được ai để bắt cặp giống hắn, hắn vội nhìn xung quanh để tìm ra kẻ giống mình. Bất ngờ thay, Yến Nhi từ phía sau gọi hắn: “Khải Minh, mình cũng chưa bắt cặp nè, bạn chung cặp với mình nhé!”

Thấy người đẹp mời, hắn sao nỡ từ chối. Khải Minh gật đầu đồng ý cái rụp. Đằng sau hắn bỗng có tiếng xôn xao.

“Thằng học sinh mới đấu với Yến Nhi kia.”

“Không biết thực lực tên đó tới đâu.”

“Ta thấy hắn có vẻ yếu đó, chắc bị Yến Nhi hạ dễ thôi!”

Khải Minh có vẻ không quan tâm lắm. Hắn cùng Yến Nhi đứng vào một chỗ để xem trận đấu cặp đầu tiên. Đó là trận của Việt An cùng với Quốc Vinh.

Cả hai đưa nhanh chân bước vào vòng tròn được vẽ sẵn trên sàn. Hai đứa nhìn nhau chằm chằm như đang muốn ăn tươi nuốt sống đối thủ. Thầy giáo nhìn cả hai rồi thối còi như tín hiệu bắt đầu.

Hai thằng bay vào nhau đánh nhau túi bụi. Cả hai đều chỉ biết đánh loạn xạ, chẳng thấy chiêu thức nào ra hồn cả. Thầy giáo chắc cũng vì thế mà lắc đầu ngao ngán. Đánh gần năm phút thì Việt An thắng vì cánh giỏi hơn.

Đến trận thứ hai là trận của nữ sinh khác. Theo vài nguồn thông tin xung quanh thì hai cô nàng này là tình địch của nhau, có vẻ đang nhân cơ hội xử lí cái gai trong mắt. Cả hai mới vào đã đánh nhau máu lửa, đúng hơn là đang cố xé áo của nhau. Khải Minh hòng xem pha lộ hàng nhưng thầy giáo đã kịp ngăn hai nàng này lại làm hắn tụt hứng.

Sau gần nửa tiếng, hơn chục cặp đã hoàn thành trận đấu của mình. Trong đó ít ai thi triển được chiêu thức nào ra hồn, toàn chỉ biết đánh đấm bừa bãi. Cuối cùng, trận đấu của hắn cũng tới. Hắn cùng Yến Nhi có vẻ là cặp cuối cùng, tuy thế nhưng lại nhận được rất nhiều chú ý nha.

Khải Minh cùng Yến Nhi bước lên chuẩn bị. Khải Minh cười nói: “Nhẹ tay thôi nhé!!”

Yến Nhi cùng cười rồi đáp lại: “Ủm!!”

Thầy giáo không đợi gì nữa đưa chiếc còi lên thổi: “Húyyyyyy.”

Yến Nhi lập tức phóng nhanh đến chỗ Khải Minh và tung đòn, tốc độ nàng thật đáng kinh ngạc. Tuy nhiên Khải Minh chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên, hắn nhanh chóng né tránh hết các đòn tấn công bằng Đạng Gia Bộ Pháp.

“Huh?? Sao hắn biết Đạng Gia Bộ Pháp vậy?”

Yến Nhi là người của Đạng gia, khi thấy người khác sử dụng bộ pháp bí truyền của gia tộc một cách thuần thục đương nhiên phải ngạc nhiên rồi. Tuy thế nhưng nàng vẫn không nao núng tiếp tục ra đòn.

Mọi người thấy Khải Minh né tránh uyển chuyển như vậy cùng nhau thán phục. Nhất là đám con gái.

“Oaaa, hắn giỏi vậy.”

“Nhìn hắn vậy mà cũng mạnh phết ấy nhỉ!!”

Khải Minh nghe được mấy lời khen liền sung sướng, biểu lộ rõ trên mặt. Yến Nhi vì đánh quai không trúng nên lộ sơ hở, Khải Minh nhân cơ hội đó luồn qua sau nàng đưa hai tay cù lét vào eo nàng làm nàng như bị điện giật, quay lại mắng hắn:

“Đừng mà aaa...”

Khải Minh lùi về sau cười khi khi, Yến Nhi quay lại sau nhìn hắn, hai má phụng phịu vì bị trêu. Nàng một lần nữa lao đến hắn, tốc độ khác xa lúc này khiến Khải Minh không kịp né, chỉ biết đưa tay lên trước ngực đỡ đòn.

Yến Nhi áp sát hắn, nàng nắm chặt tay Khải Minh, chân đưa ra sau đánh mạnh vào chân hắn làm hắn mất thăng bằng ngã xuống. Yến Nhi cũng ngã người theo, nàng dồn lực vào cơ thể đè mạnh hắn xuống sàn.

Thầy giáo thấy vậy liền giơ tay đếm “1,2...”

Khải Minh biết Yến Nhi muốn dùng chiêu đề này để giữ hắn dưới sàn trong 10 giây. Đối với hắn, chỉ cần dùng lực một chút là có thể thoát ra ngay, tuy nhiên...

“Ồ, cái gì mềm mềm vậy?”

Khải Minh cảm thấy có thứ gì đó rất mềm mại đang cạ vào tay hắn. Nhìn xuống thì thấy ngực của Yến Nhi đang ép sát vào tay mình. Tuy là qua hai lớp áo nhưng cảm giác vẫn rất phê. Một tên như Khải Minh thì sao bỏ qua cơ hội này được. Hắn nằm im không động đậy để tận hưởng cảm giác mềm mại kia, Yến Nhi có vẻ không để ý đến chuyện này, nàng ngày càng đè mạnh hơn. Chợt nàng nhận ra có thứ gì cứng cứng đang cạ vào bụng mình. Yến Nhi không phải ngốc mà không biết đó là thứ gì. Nàng vội bật dậy, hai tay bất giác đưa tay che ngực lại.

Cùng lúc đó thầy giáo hô to: “10 giây, Khải Minh thua.”

“Quả nhiên hắn làm sao thắng được!!”

“Haizzz, cứ tưởng rằng...”

Lũ học sinh hơi cụt hứng khi thấy trận đấu kết thúc. Khải Minh ngồi dậy nhìn Yến Nhi đang đỏ mặt nhìn về hướng khác, nàng phụng phịu quay sang nói với hân:

“Khải Minh biến thái.”

Rồi nàng bỏ chạy đi mất. Để lại Khải Minh đứng trước ánh nhìn tức giận của lũ con trai. Việt An cùng Quốc Vinh từ đâu bay lại khoác vai hân:

“Sướng nhỉ??”

“Sướng gì??”

Khải Minh làm bộ không hiểu bọn chúng đang nói cái gì. Thế Nhưng hai tên này vẫn tiếp tục gặng hỏi:

“Thì hồi nãy đó, cảm giác sao, mềm không...?”

“Đéo nói nhé hehe.”

“Đờ mờ, có phúc hưởng một mình là sao, chí ít cũng kể cho anh em nghe với chứ!!”

Quốc Vinh cốc đầu Khải Minh một cái rõ mạnh. Việt An bỗng nói:

“Thôi được rồi, kệ nó đi, giờ tụi mình kiếm cái gì ăn đi!!”

“Ừm được đó.”

Cả bọn kéo nhau đi ra căng tin ăn.

...

Tối hôm đó, Khải Minh sau khi tắm rửa xong liền đi đến phòng của hiệu trưởng. Đứng trước cửa phòng, hân lịch sự gõ cửa gọi: “Hiệu trưởng oi!!”

Ở bên trong, giọng nói ngọt ngào của Linh Nguyệt vang ra: “Vào đi...”

Khải Minh nghe thấy vội đẩy cửa bước vào trong. Ở trong phòng tất nhiên là có Linh Nguyệt, ngoài ra còn có cô giáo Thảo nữa.

“Cô giáo... Thảo!!”

Hai cô gái xinh đẹp nhìn thấy hân liền mỉm cười. Linh Nguyệt lên tiếng bảo:

“Khải Minh đây à? Có chuyện gì không?”

“Dạ là về chuyện cuộc thi liên trường gì đó ạ, em đã quyết định rồi!!”

Vào ngày hôm qua, hân đã được hiệu trưởng Linh Nguyệt mời tham dự cuộc thi liên trường:

“Tôi muốn cậu tham gia vào giải đấu liên trường năm nay.”

“Giải đấu liên trường sao ạ?”

“Ừm đúng vậy, tôi mời cậu nhập học cũng vì mục đích này. Khải Minh, tôi mong cậu sẽ dùng tài năng của cậu để giúp học viện này chứ.”

“Chuyện này, em nghĩ mình không có tài năng gì đâu ạ!”

“Hmmm, đừng khiêm tốn, tôi đã quan sát cậu thông qua trận đấu trong kỳ kiểm tra gia tộc, quả thật cậu rất có tài năng.”

“A...”

Khải Minh gãi đầu khó xử. Linh Nguyệt nhìn hân nói tiếp:

“Nếu cậu lo về phần kiến thức thì tôi sẵn sàng sắp xếp giáo viên dạy kèm cho cậu mỗi tối nhé!!”

“À, chuyện này hơi đột ngột quá...”

“Hmm, thôi được rồi, cậu cứ về suy nghĩ đi, ngày mai lên nói tôi nghe quyết định.”

Và đúng như lời Linh Nguyệt nói, Khải Minh giờ đã đến, có vẻ hân đã có quyết định.

“Về chuyện thi cử gì đó, em xin từ...”

Hắn chưa kịp nói hết câu thì Linh Nguyệt lại lên tiếng: “Hmmm, tôi đã chuẩn bị sẵn cho cậu giáo viên để dạy kèm cho cậu, đó là cô Bích Thảo. Giờ chỉ cần cậu đồng ý là xong.”

“Hà??? Cô Thảo à?”

Khải Minh nghe thấy câu này liền bất ngờ. Cô giáo Thảo thấy vậy liền nói: “Em không thích ư, Khải Minh?”

Thấy bộ dạng dễ thương của Bích Thảo, hắn khó lòng không đồng ý: “Nhưng mà, em sẽ học vào buổi nào.”

Linh Nguyệt xoa cằm rồi đáp: “Chắc là em phải học vào buổi tối thôi, chỉ có lúc đó cô giáo Thảo mới rảnh.”

Nghe được những lời này, Khải Minh như lụn được vàng, hắn lập tức phóng đến bàn hiệu trưởng và nói: “Em đồng ý!! Học khuya cỡ nào em cũng chấp nhận ạ!!”

Linh Nguyệt cùng Bích Thảo cười khi thấy hắn đồng ý. Linh Nguyệt đưa cho hắn một tờ giấy có ghi một danh sách gì đó và bảo hắn ghi tên rồi kí vào, ở trên đó có nhiều cái tên đã bị gạch đi, hắn nhìn tổng quan qua thì ngoài cái tên hắn vừa ghi vào còn có bốn cái tên khác không bị gạch, trong đó có một cái tên rất quen, Hoa Hồng Diễm.

“Hoá ra cô nàng này cũng đi thi à, hèn gì mạnh vậy.”

Khải Minh trầm nghĩ trong lòng, hắn sau khi kí tên xong liền đưa lại tờ danh sách cho Linh Nguyệt rồi ra về, trong lòng mừng thầm vụ học thêm. Hắn nhí nhảnh nhảy chân sáo, hát ca có vẻ yêu đời, chợt Khải Minh va vào một cô gái đang đi trên hành lang.

Hắn định đỡ nàng dậy, nhưng khá bất ngờ, cô nàng này chính là...

“Hong Diễm!!!”

“Là người à, tên BIẾN THÁI!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

“Là người à, tên BIẾN THÁI!!!!”

Hồng Diễm nhận ra ngay kẻ đã nhìn nàng ở phòng thay đồ. Nàng lập tức tung cú đấm vào mặt hắn. Đòn đánh ở khoảng cách rất gần, Khải Minh không cách nào né nổi. Hắn chỉ kịp đưa tay lên trước mặt để chặn đòn. Tuy nhiên, tay hắn dễ dàng bị cú đấm của Hồng Diễm đánh bật về sau, tụt va vào mặt mình.

Khải Minh choáng váng lùi về sau, Hồng Diễm lập tức đứng dậy tiếp tục tấn công hắn. Lần này, Khải Minh đã giữ được khoảng cách với nàng, hắn có thể né dễ dàng các đòn đánh.

“Từ từ đã, chuyện hồi chiều tôi không có ý mà!!”

Khải Minh vừa né đòn vừa giải thích, Hồng Diễm tiếp tục tấn công và đáp: “Hừ người không có ý mà chỉ có tình thôi chứ gì!!”

“Ặc, tôi nói thật mà... Hự!”

Khải Minh đang cố giải thích thì lãnh thêm một đòn vào bụng, lần này hắn bị đánh bay ra xa, té lăn quay xuống cầu thang. Hồng Diễm không buông tha, nàng dầm chân phóng đến chỗ hắn, trên tay đang tạo một quả cầu lửa.

Khải Minh thấy tình thế này chỉ có cách bỏ chạy thôi. Hắn nhanh chóng dùng Đăng Gia Bộ Pháp chạy ra sân trường. Hồng Diễm cũng đuổi theo sau với một quả cầu lửa trên tay.

“Đứng lại, tên kia, người đứng lại cho ta, tên biến thái, tên vô liêm sỉ kia.”

Hồng Diễm tức giận mắng chửi Khải Minh, vô tình việc đó lại gây chú ý đến vài học sinh đang đứng ở trên sân trường. Bọn chúng liền sáp lại xem thử.

Khải Minh tuy thua về hồn lực nhưng tốc độ của hắn rất nhanh, Hồng Diễm càng ngày càng cách xa hắn. Nàng tức giận ném quả cầu lửa về phía Khải Minh, lần này nó đi rất nhanh, hắn phải dùng Gia Tốc để nâng tốc độ bản thân rồi xoay người né tránh. Tuy hắn né nhanh vậy nhưng vẫn bị quả cầu lửa sượt qua ngang lưng, làm cháy mảnh áo đằng sau.

Vừa né xong, hắn chưa kịp thở thì Hồng Diễm đã áp sát ngay trước mặt, một lần nữa hắn phải giáp lá cà với nàng. Lần này nàng tung đòn nhanh đến mức hắn không né kịp, đành dùng tay đỡ đòn.

Lũ học sinh thấy đánh nhau liền xúm lại đông hơn. Vài tên đứng tỏ vẻ thương hại Khải Minh:

“Tội tên kia, ai biểu dám chọc Hồng Diễm.”

“Hình như lần trước có người tán tỉnh nàng liền bị đốt trụi tóc, không biết tên này sẽ ra sao đây?”

Khải Minh cũng không phải kẻ vô liêm sỉ, hắn biết dù gì mình cũng là người có lỗi nên không đánh trả mà chỉ chịu đòn và xin lỗi:

“Hic, tôi xin lỗi mà...”

“Hừ, lỗi phải gì, người nhìn hết cơ thể ta rồi, đi chết đi tên khốn!!”

Hồng Diễm tức giận chửi Khải Minh, nàng nắm chặt tay lại, ở nắm đấm của nàng bỗng phát lên một ngọn lửa.

“Ồ là Hỏa Quyền kia.”

Một vài tên tỏ ra hiểu biết nói to. Khải Minh nghe thấy được liền hỏi hệ thống:

“Hỏa Quyền là gì vậy??”

Hệ thống lập tức đưa thông tin về chiêu thức này cho hắn.

Hỏa Quyền: Quyền thức kết hợp với hồn lực hệ hỏa, sát thương bá đạo.

“Ừc.”

Khải Minh nuốt một ngụm nước bọt. Hồng Diễm bình thường đánh đã đủ ghê rồi, thêm chiêu này nữa chắc hắn chết quá. Nàng liên tiếp tung ra các đòn đánh mãnh liệt, Khải Minh tuy né được nhưng lại không tránh khỏi bị ngọn lửa trên tay nàng “liếm” qua vài cái.

Khải Minh càng ngày càng chật vật, hắn cảm thấy hồn lực không còn nhiều nữa. Cũng phải thôi, từ hôm qua đến giờ, hắn đã dùng khá nhiều hồn lực, mà linh hồn hắn lại không có khả năng sản sinh lại. Chỉ có cách chích hoặc uống thuốc hồi hồn lực mới giúp hắn được thôi. Về việc chích choạt lúc này thì bất khả thi rồi, còn về thuốc thì hắn có mang theo bên mình, tuy nhiên giờ hắn không có cơ hội nào lấy ra uống vì sự đeo bám quyết liệt của Hồng Diễm.

Dần dần, động tác của hắn mất đi sự uyển chuyển và nhanh nhẹn. Và rồi, hắn không thể né kịp đòn đánh của Hồng Diễm.

Bốp!

Khải Minh ăn trọn một cú đấm vào má trái. Hắn may mắn đưa kịp hồn lực lên má để giảm bớt sát thương, nếu không như vậy thì giờ chắc mặt hắn đã bị bồng rồi. Tuy nhiên, Khải Minh vẫn cảm thấy đau chứ, ăn một đấm thế làm hắn choáng váng, khuôn mặt hắn bị đánh quay sang một bên. Chợt trong khoảnh khắc đó hắn có vẻ nhận ra điều gì đó từ phía đấm đông.

Hồng Diễm tuy đã cho Khải Minh ăn một đấm rõ mạnh nhưng nàng vẫn chẳng có vẻ gì hả giận. Nàng tiếp tục vung đấm, lần này là nhắm vào bụng Khải Minh.

Bất ngờ thay, Khải Minh dùng toàn bộ hồn lực còn sót lại của mình dồn vào chân, sau đó lao đến trước mặt Hồng Diễm.

“Cái gì?”

Hồng Diễm bất ngờ trước việc hắn làm, lẽ nào hắn muốn tự nộp mạng.

“Năm xuống!!!”

Chưa kịp hiểu chuyện gì thì Hồng Diễm đã bị Khải Minh đè xuống đất. Nắm đấm của nàng lao thẳng vào bụng hắn, đúng hơn thì chính bụng hắn đã tự tìm đến. Khải Minh cắn răng chịu đau.

Chỉ sau đó nửa giây, một con dao màu đen từ phía đấm đông xé gió bay ngang qua lưng hắn. Con dao xuyên qua khe hở đấm đông bên kia rồi găm chặt vào một gốc cây bàng lớn.

“Chuyện gì vậy??”

Một vài kẻ ngo ngác trước những chuyện vừa diễn ra, bọn chúng lập tức dồn sự tập trung về phía con dao và dường như quên đi Khải Minh và Hồng Diễm đang nằm ở trên sân.

“Cái... gì vậy??”

Hồng Diễm ngạc nhiên hỏi, giọng nàng có chút gì đó hơi ngập ngừng.

“Có... kè hình như muốn ám sát một trong hai ta... Uh.” Khải Minh một tay ôm bụng, khuôn mặt nhăn như khi ăn ớt trả lời. Vừa nãy hắn đã ăn trọn một cú đấm đầy uy lực trong tình trạng hết hồn lực, may cho hắn luôn mặc áo da cá ở bên trong nếu không thì giờ chắc ngòm rồi.

“Không, ý ta là việc ngươi đang làm cơ!!”

“Việc tôi đang làm?”

Khải Minh hơi thắc mắc trước câu nói của Hồng Diễm, chợt hắn nhận ra một cảm giác mềm mại ở bàn tay mình, hắn đưa mắt nhìn xuống và thấy...

“Ngực... là ngực.”

Khải Minh hết sức bất ngờ về điều này, một bên ngực của Hồng Diễm đang bị bàn tay hắn túm lấy. Lúc này hắn đau quá nên không để ý, nhưng giờ thì cảm nhận rất rõ. Những ngón tay hắn bắt giắc di chuyển, nắn bóp nhẹ nhàng bầu ngực Hồng Diễm khiến nàng đỏ mặt. Nàng tức giận xô hắn té lăn quay rồi mắng:

“Đồ biến thái chết tiệt, sao ngươi dám sàm sỡ ta?”

Đám đông chuyển dần chú ý sang Hồng Diễm.

“Á đù, thằng kia gan dữ.”

“Đờ mờ nó!!”

“Sao thằng này có phúc vậy, hồi chiều là Yến Nhi, giờ là Hồng Diễm.”

Một vài thành phần của lớp A tỏ vẻ phẫn nộ. Bọn chúng thì nhau chửi Khải Minh. Chợt từ trong đám đông, một cô nàng với khuôn mặt dễ thương chạy đến chỗ hắn.

Tên: Châu Ngọc Lan.

Tuổi: 16.

Sinh lực: 1000/1000.

Hồn lực: 1050/1450.

Cảnh giới: Hồn Sĩ tầng 6.

Thông tin thêm: Bạn cùng phòng với Hoa Hồng Diễm.

“Hồng Diễm, bạn có sao không??”

Cô nàng gấp gấp nhìn quanh người Hồng Diễm xem có vấn đề gì không. Hồng Diễm gật đầu rồi dịu dàng bảo:

“Không sao đâu, mình ổn mà!!”

Khải Minh nằm đó chợt ngó người ra, hắn cứ tưởng Hồng Diễm lúc nào cũng có thái độ hung dữ như vậy, nào ngờ đối với cô gái này nàng rất dịu dàng nha.

Từ phía xa kia, một nhóm người khác chạy tới, dẫn đầu là một cô gái xinh đẹp khác, nàng có cơ thể mảnh mai, mái tóc được búi cao khá gọn gàng. Ở bên bắp tay phải nàng có đeo một chiếc băng màu đỏ.

“Đù, mỹ nhân ở đâu mà kéo tới nhiều vậy? Bối rối quá!!”

Khải Minh khi thấy một bóng hồng xinh đẹp khác đến liền mừng thầm trong lòng, đúng như lũ Việt An nói, trường này có rất nhiều mỹ nữ.

Cô nàng kia chạy đến trước chỗ hắn, nàng chỉ tay cho đám người đằng sau làm gì đó, sau đó cả bọn kéo nhau phong tỏa khu vực này lại, hệt như việc cảnh sát làm khi có vụ án gì đó.

Khải Minh nằm ở dưới tha hồ ngắm những cặp đùi trắng muốt của mấy em nữ sinh kia, và đặc biệt nhất trong đó là cô gái dẫn đầu kia, nàng đang bận chỉ đạo xung quanh nên không để ý đến hắn đang nằm ngay dưới chân và nhìn thấy rõ chiếc quần lót màu hồng mà nàng đang mặc.

Tên: Trương Mỹ Linh.

Tuổi: 15.

Sinh lực: 1900/1900.

Hồn lực: 1990/2500.

Cảnh giới: Hồn Sĩ tầng 8.

Thông tin thêm: Đội trưởng Đội Sao Đỏ khối 1.

“Ặc, có cả sao đỏ ư?!”

Đội Sao Đỏ là một nhóm những học sinh có trách nhiệm bảo vệ, gìn giữ kỷ luật ở trong học viện. Tất cả đều học sinh tham gia vào đây đều là những người gương mẫu, đã được chọn lọc kỹ càng.

Đội Sao Đỏ nhanh chóng đẩy đám đông sang hai bên, sau đó họ giăng dây quanh khu vực gốc cây bàng bị con dao kia găm vào. Mỹ Linh gạt đầu hải lòng với bọn kia, sau đó nàng chợt nhìn xuống và hét lớn:

“Oái, người...”

Giờ Mỹ Linh mới nhận ra sự hiện diện của Khải Minh, nàng vội đưa tay ép chặt váy lại rồi đỏ mặt hỏi:

“Tên kia, người thấy gì chưa??”

“Ặc, chưa thấy gì hết!!”

Khải Minh vội vả trả lời. Nghe được vậy, Mỹ Linh thở phào nhẹ nhõm, nàng sau đó hỏi thăm hấn cùng Hồng Diễm:

“Các người có bị gì không??”

“Ta không sao cả!!”

Hồng Diễm đứng dậy phui người trả lời. Mỹ Linh nhìn nàng rồi nói tiếp:

“Vậy thì tốt rồi, giờ thì cả hai lên văn phòng với ta!!”

“Hề???”

Khải Minh cùng Hồng Diễm ngạc nhiên, cả hai đồng loạt hỏi lại:

“Tại sao?”

Mỹ Linh nở một nụ cười, trông như nàng đang cố nén cơn giận sau nụ cười kia.

“Hừ, hai người dám đánh nhau, gây náo loạn, mau lên viết bản kiểm điểm.”

Mỹ Linh khuôn mặt đáng sợ hét lớn.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

"Hừ!!"

Hồng Diễm đập cây bút xuống bàn tức giận. Hơn 30 phút qua nàng phải ngồi viết một bản kiểm điểm dài thòng lọng, đã vậy còn phải ngồi chung với Khải Minh, kẻ mà nàng ghét. Bảo sao nàng không bức bối được.

“Nè, cầm đi!!”

Hồng Diễm đưa bản kiểm điểm cho Mỹ Linh đang đứng kế bên, vài giây sau thì Khải Minh cũng nộp nốt.

Mỹ Linh gạt đầu hải lòng về hai bản kiểm điểm, nàng ở lại nhắc nhở một tí rồi lui ra. Ở trong phòng chỉ còn lại Hồng Diễm và Khải Minh. Hấn hơi liếc qua nhìn Hồng Diễm nhưng lại bị bắt gặp bởi ánh mắt giận dữ của nàng.

“Nhìn cái gì, người muốn bị móc mắt không?”

“Haizzz...”

Khải Minh thở dài vì Hồng Diễm vẫn còn có vẻ ghét hấn dù hấn vừa cứu nàng. Hấn cứ nghĩ nàng chỉ ít cũng cảm động trước hành động của hấn chứ.

Chợt cánh cửa phòng một lần nữa mở ra, từ phía ngoài bước vào là Linh Nguyệt.

“Hiệu trưởng!!”

Hồng Diễm la lên khi thấy Linh Nguyệt. Linh Nguyệt cười một cái rồi bước đến ngồi ở chiếc ghế đặt đối diện. Chân nàng vắt chéo sang một bên. Linh Nguyệt chỉnh gọng kính và hỏi:

“Hmmm, có vẻ hai em vừa bị ám sát nhi??”

Hồng Diễm nhanh nhẩu trả lời: “Dạ!! Có vẻ là như vậy!!”

“Hmmm, lại nữa à??” Linh Nguyệt chợt thở dài, Khải Minh thấy bèn hỏi:

“Lại nữa?? Đã từng có chuyện tương tự rồi ư?”

“Ừm... vào khoảng vài ngày trước, một vài học sinh tham gia cuộc thi liên trường đã bị tấn công, hung khí cũng là con dao đen như vụn của hai em!!”

Khải Minh nghe xong chợt nhớ lại danh sách kia, có lẽ những cái tên bị gạch đi là những học sinh đã bị tấn công.

“Ặc, tấn công học sinh tham gia ư... chúng là ai, được ích gì trong việc này nhi??”

“Hmmm, có lẽ là học sinh trường khác được phái đến!! Chúng muốn loại bỏ đối thủ tài năng để thắng dễ dàng.”

Hồng Diễm xoa cằm nói, Khải Minh hơi ngạc nhiên trước câu trả lời, hấn vội hỏi:

“Nhưng chỉ là một cuộc thi thôi mà, chúng được ích lợi gì chứ!!”

“Hmmm, cuộc thi này quyết định rất nhiều thứ. Trường chiến thắng sẽ được thưởng 1 tỷ phang, ngoài ra còn được nhà vua đầu tư một lượng kinh phí khổng lồ trong vòng 1 năm tới, được mở cuộc tuyển sinh đầu năm sớm hơn các trường khác và nhiều lợi ích khác...” Linh Nguyệt ôn tồn giải thích.

“Ặc, hèn gì...”

Khải Minh gật gù như đã hiểu. Được nhiều quyền lợi như vậy thì việc tấn công hạ các học sinh tiềm năng của đối thủ nhằm giành chiến thắng dễ dàng cũng là điều dễ hiểu. Tuy nhiên thế này thật quá bỉ ổi!!

“Hmmm, cô có nghi ngờ là do trường nào làm không!!” Khải Minh hỏi.

“Hmmm, hiện tại thì vẫn chưa... nhưng mà...”

“Nhưng mà...?”

Hồng Diễm nghi hoặc hỏi. Tuy nhiên, Linh Nguyệt lại lách qua chuyện khác:

“Thôi, dù sao hai em cũng phải cẩn thận đó...”

“Vâng ạ,... Uh... hai em??”

Hồng Diễm hơi ngạc nhiên trước câu nói của Linh Nguyệt, nàng lập tức quay sang chỉ ngón tay về phía Khải Minh và bảo:

“Lẽ nào, hấn cũng tham gia ư...?”

“Ừm đúng vậy!!” Linh Nguyệt thân nhiên trả lời. Hồng Diễm tức giận nói:

“Không, không thể như thế được, một tên như hấn mà lại tham gia sao, bộ chúng ta hết người rồi sao...”

“Hm, quả là như vậy, em không thấy cậu ta cũng tài giỏi sao??”

“Hừ, nhưng mà hấn, tên biến thái này...”

“Không nhưng nhị gì hết!! Khải Minh sẽ cùng tham gia!! Hmmm, giờ hai em về ký túc xá đi, khuya rồi đó.”

“Vâng ạ...”

Hồng Diễm có vẻ thất vọng. Nàng xoay gót bước ra ngoài, Khải Minh gật đầu chào Linh Nguyệt rồi cũng bước theo.

Ra ngoài cửa thì thấy Ngọc Lan đang đứng sẵn. Hồng Diễm ngạc nhiên:

“Lan, sao còn chưa về ngủ??”

Ngọc Lan cười khi khi nói: “Đợi Diễm về mình mới ngủ cơ!!”

Khải Minh thấy cảnh này buộc miệng nói: “Hai người có vẻ thân thiết nhỉ?!”

“Hừ, không phải việc của người!” Hồng Diễm bực bội nói.

“Cậu ta là ai vậy Diễm, bạn trai của bạn hả?!” Ngọc Lan ngây thơ hỏi, nhưng hình như nàng đang cố tình trêu Hồng Diễm.

“Không đời nào một tên biến thái như hắn lại là bạn trai mình!!” Hồng Diễm vừa đính chính, vừa cảnh báo với bạn mình về bản chất của Khải Minh.

“Eo ơi, biến thái!!” Ngọc Lan hơi e sợ. Khải Minh thấy vậy cũng đành thờ dài.

Hồng Diễm kéo tay Ngọc Lan ra về. Trước khi đi nàng còn nói:

“Đừng tưởng rằng cứu ta thì ta sẽ hết giận chuyện lúc trước!!”

“Haizzz” Khải Minh thở dài, hắn sau khi đợi Hồng Diễm đi khuất liền lấy thuốc từ túi không gian ra uống. Sau đó hắn cũng quay về phòng ngủ.

...

Sáng hôm sau, như thường lệ, hắn đến lớp học. Trong lớp đang bàn tán sôi nổi về vụ việc xảy ra hôm qua. Yến Nhi ngồi bên cạnh ngại ngùng hỏi hắn:

“Hôm qua Minh... có sao không!!”

Nàng có vẻ vẫn còn ngại vì chuyện chiều qua. Khải Minh hơi vui vì được nàng quan tâm, vỗ ngực trả lời:

“Haha, mình không sao đâu. Mà Nhi quan tâm tới mình vậy à?”

“Đồ ngốc, ai thèm quan tâm chứ!!”

Yến Nhi phụng phịu hai má, khuôn mặt nàng đỏ dần lên khi nghe câu nói của Khải Minh.

15 phút sau, cô giáo Thảo bước vào lớp và bắt đầu tiết dạy. Sau 4 tiết, cả lớp được ra về, chỉ riêng Khải Minh được Bích Thảo giữ lại dặn dò.

“Tối nay 7 giờ có mặt ở phòng cô nhé!!”

“Dạ!!”

Nếu ai đó không biết chắc có lẽ họ đã nghĩ hai người này đang hẹn nhau để... xxx rồi. Thật ra nàng đang hẹn hắn tối nay đến học kèm, tuy nhiên nàng còn nháy mắt một cái với hắn, khiến hắn hoang mang vô cùng.

Vào đúng 7 giờ tối, Khải Minh tắm rửa sạch sẽ, mặc đồ thật đẹp và đến phòng cô giáo Thảo.

Cũng giống như học sinh, học viện có xây một dãy phòng dành cho các giáo viên xa nhà để ở.

Khải Minh đứng trước phòng của Bích Thảo, hắn gõ cửa gọi:

“Cô ơi, em đến rồi đây!!”

“Ừm, em đợi cô chút nhé!!”

Tiếng của cô giáo Thảo vọng ra. Hắn chờ đợi và tưởng tượng đến vài điều thú vị. Cánh cửa phòng mở ra, đập vào mắt hắn là hai trái bưởi căng tràn sức sống của Thảo. Trái ngược với Khải Minh, nàng mặc một bộ đồ bình thường nhưng lại rất gợi cảm. Một chiếc áo mỏng với nhiều hình hoa hồng đỏ ở trên, chiếc quần ngắn tới nửa đùi phía dưới cũng có trang trí hình hoa hồng giống vậy. Bây giờ trông Thảo rất sexy, Khải Minh ngó người ra nhìn. Thấy hắn như vậy, Bích Thảo cười bảo:

“Làm gì nhìn chằm chằm vậy ông tướng!! Vào đi rồi học!!”

“Dạ...!!”

Khải Minh lập tức bước vào trong. Phòng của giáo viên rộng và tiện nghi hơn của học sinh rất nhiều, ở trong phòng có lắp sẵn một gian bếp, chắc là để giáo viên thích thì tự nấu mà ăn.

Hắn cùng Bích Thảo ngồi vào bàn học, hai cô trò không lãng phí thời gian, bắt tay ngay vào việc học.

Quả thật những kiến thức ban đầu về hồn lực cũng không khó hiểu lắm, Khải Minh dễ dàng hiểu ngay. Bích Thảo thấy hắn cũng có tiếp thu nhanh nên rất mừng.

Trong suốt thời gian học, cả hai không tránh khỏi được những va chạm nho nhỏ. Có lúc, Khải Minh chống tay xuống ghế và vô tình chạm vào đùi Bích Thảo. Cảm giác mát lạnh ở đùi nàng làm hắn bị kích thích. Có vẻ nàng vẫn đang chăm chú giảng nên không để ý.

Vài phút sau, Thảo đi lấy nước uống còn Khải Minh thì ngồi đó trả lời mấy câu hỏi bài tập. Bỗng nhiên, Bích Thảo xuất hiện sau lưng hắn, có vẻ đang xem hắn làm bài.

“Oaa, đúng rồi đó Khải Minh!!”

Vô tình, cặp vú nàng ép vào lưng hắn, cảm giác mềm mại đó khiến thằng nhỏ hắn điên cuồng cương cứng lên.

Đến tận 9 giờ, Khải Minh được cho về. Tuy hắn không muốn nhưng cũng đành thôi.

“Haizz, học mà cu cứ căng thế này thì mệt thật!!”

“Huhu!!”

Bỗng nhiên, từ đâu đó, có tiếng ai đó đang khóc vang đến tai hắn.

“Hic, có ma sao??”

Hắn lo sợ, tuy vậy nhưng hắn vẫn theo tiếng khóc để xem thử. Ở dưới một gốc cây, một cô gái đang khóc, trông rất quen thuộc, hình như nàng là...

“Ngọc Lan, sao ngồi đây khóc vậy?? Có chuyện gì??”

Ngọc Lan ngược đôi mắt đầm lệ lên nhìn.

“Ui, là tên biến thái!!”

“Ặc!!”

Khải Minh tắc lưỡi. Hắn có vẻ bức mình khi cứ bị gọi là biến thái suốt mấy ngày qua.

“U, nhưng mà không sao, mau đi giúp Hồng Diễm đi!!”

Ngọc Lan tự nhiên chạy đến sát Khải Minh, gần đến mức có thể cảm thấy hơi thở của nhau.

“Cứu? Có chuyện gì??”

Ngọc Lan vội giải thích: “Hic, hồi chiều có kẻ gửi thư đến và bảo rằng mình là kẻ đã tấn công các học sinh tham gia giải đấu liên trường. Rồi hắn hẹn gặp Hồng Diễm ở khu nhà hoang. Hồng Diễm đã đi đến chỗ đó rồi!! Mình lo quá!!”

“Trời!! Sao không báo cho hiệu trưởng?” Khải Minh lo lắng.

“Hic, Diễm bảo mình không được nói cho ai!”

“Hừ, đúng là ngốc mà. Mình đi báo đây!”

“Đừng mà, nếu phát hiện Hồng Diễm ra khỏi trường vào buổi tối thế này thì bạn ấy sẽ bị kỷ luật đó! Và lại giờ báo cũng không kịp đâu.”

“Hừ, vậy thôi để ta đi xem thử, còn Lan thì đi báo cho hiệu trưởng đi.”

“Ừm, nhờ bạn đó, mau cứu Hồng Diễm đi!”

“Ừm.”

Khải Minh gật đầu, Ngọc Lan sau đó chỉ đường cho hắn đến khu nhà hoang. Khải Minh dùng hết sức phóng nhanh như chớp.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Tại khu nhà hoang, địa điểm mà kẻ tự nhận là người đã tấn công các học sinh hẹn Hồng Diễm ra gặp mặt.

Hồng Diễm đứng ở bên trong thét lớn:

“Hừ, khôn hồn thì bước ra đây.”

Từ trong bóng tối, một bóng người mặc đồ đen xuất hiện. Hắn có mang một chiếc khăn bịt mặt nên không thể thấy được khuôn mặt hắn.

“Hmmm, hóa ra người là kẻ tấn công các học sinh trường ta.” Hồng Diễm nhìn hắn và nói.

Tên đó không nói không rằng gì, chỉ rút ra một thanh đoản đao rồi xông đến. Hồng Diễm khá bình tĩnh, nàng tạo ra một quả cầu lửa rồi ném đến tên đó. Hắn vùng mạnh thanh đoản đao chém vào hỏa cầu và nó phát nổ.

Tên đó có vẻ bất ngờ, hắn lùi lại phía sau. Từ đám khói tàn dư của vụ nổ, Hồng Diễm lao ra cùng với một thanh kiếm màu vàng, bên trên có vẻ những kí hiệu giống với ngọn lửa. Thanh kiếm này được lấy ra từ trong túi không gian của nàng, nó là một bảo vật trung cấp, Hỏa Vương Kiếm.

Hỏa Vương kiếm là bảo vật chỉ có người sở hữu hỏa hệ mới dùng được. Vì thế nó rất thích hợp với Hồng Diễm. Thanh kiếm này có trọng lượng khá nhẹ, đặc biệt là khả năng điều khiển lửa rất tốt.

Hồng Diễm nắm chặt chuôi kiếm, ra sức vùng mạnh Hỏa Vương Kiếm. Lưỡi kiếm bỗng rực cháy một ngọn lửa, nhát chém đầy uy lực kia bay tới chỗ tên áo đen. Hắn buộc phải giương đoản đao lên đỡ, tay hắn phải chịu một sức nặng của đòn đánh đầy uy lực.

Hắn gồng hết sức đánh bật thanh kiếm ra, nhưng vào lúc đó, Hồng Diễm trên tay đã tạo sẵn một quả cầu lửa, ném thẳng vào bụng tên đó. Quả cầu phát nổ đánh bay hắn vào bức tường đổ nát sau lưng.

Hồng Diễm bước lại chữa kiếm vào tên đó, có vẻ hắn đã không thể đánh tiếp sau khi dính đòn vừa rồi.

“Hừm, yếu vậy sao? Mau khai cho ta các người là học sinh trường nào.”

Tên đó ôm bụng cười:

“Haha! Ta không nói đâu. Quả nhiên người rất mạnh. Ta phải dùng sức mạnh thật sự rồi!”

Nói rồi tên đó tự nhiên gồng mình lên, từ người hắn bỗng tỏa ra một luồng uy áp đáng sợ, hắn thoát cái biến mất ngay trước mũi kiếm của Hồng Diễm. Sau đó lại bất ngờ xuất hiện ngay phía sau nàng.

“Sức mạnh này...”

Hồng Diễm giương cao kiếm đề phòng, nàng có thể cảm nhận tên áo đen đó bây giờ đã khác lúc này, mạnh hơn rất nhiều, còn tại sao hắn lại mạnh lên chỉ trong tích tắc như vậy thì nàng không hiểu nổi.

Tên đó cười một tiếng cười man rợ rồi phóng nhanh về phía Hồng Diễm, chỉ trong một giây hắn đã áp sát trước lưỡi kiếm của nàng. Hồng Diễm vội vàng vùng kiếm chém nhưng hắn lại thoát cái biến mất.

Và rồi tên đó xuất hiện ngay bên hông nàng, hắn vùng ngang thanh đoản đao toan chém vào hông nàng. Bất ngờ, dưới chân Hồng Diễm xuất hiện một vòng tròn màu đỏ, từ vòng tròn đó dựng lên một vòng xoáy lửa để bảo vệ nàng. Vòng xoáy lửa khiến đòn tấn công của tên đó thất bại.

Hồng Diễm xoay người vùng ngang kiếm vào hắn, nhưng hắn nhanh chóng cúi xuống né đòn. Tay hắn nắm chặt thanh đoản đao rồi đâm vào bụng nàng. Đòn đánh của hắn bị chặn lại bởi vòng xoáy lửa kia. Tuy nhiên lần này hắn dùng rất nhiều hồn lực, dẫn đến cú đâm kia có lực rất mạnh, vòng xoáy lửa bị phá và phát nổ khiến Hồng Diễm bị đẩy lùi về sau.

Tên đó một lần nữa phóng nhanh đến chỗ nàng, lần này nàng tạo một quả cầu lửa rồi đợi hắn đến gần và ném.

Thật không ngờ tên đó dễ dàng né tránh ở khoảng cách thế này bằng cách xoay người lên không trung. Sau đó hắn tung cước vào bụng nàng, có vẻ là một cú rất mạnh.

“Ah...”

Hồng Diễm vắng vẻ sau, thanh kiếm tuột mất khỏi tay. Nàng té lăn lóc trên sàn, khi dừng lại thì thấy thanh đoản đao kia đang kề sát cổ. Tên áo đen kia đang ở sát nàng, một bên tay hắn đang cầm một thứ gì đó giống như kim tiêm. Ở bên trong ống là một thứ chất lỏng màu đen.

“Thứ đó là gì?”

Hồng Diễm hơi e sợ hỏi. Tên áo đen cười khoái chí bảo:

“Đây là loại thuốc dành cho việc xử lí lũ học sinh học viện Hoa Sen, thứ này khi ngấm vào người thì sẽ khiến kẻ đó hôn mê tận 3 tháng, ngoài ra nó còn làm cho kẻ đó không thể vận hồn lực nữa chứ!! Hề hề.”

“Hmm, đây là thứ tẩm trên con dao mà người dùng để tấn công...?”

Các học sinh học viện Hoa Sen cũng bị hôn mê sau khi bị tấn công, chắc chắn là do loại thuốc này gây nên.

“Ồ... người nói vậy cũng đúng, mà cũng sai!”

“Hmm, ý người là sao?”

“Hmmm, thôi đừng nhiều lời nữa, giờ ta sẽ tiêm cho người một mũi, sẽ không đau đâu hehe!!”

Tên đó nói rồi đưa sát mũi tiêm vào tay Hồng Diễm. Nàng nhắm chặt mắt lại, trong tình cảnh này, nàng lại không thể làm gì hơn. Khi mũi tiêm kia bơm toàn bộ thuốc vào thì nàng sẽ không thể sử dụng hồn lực nữa sao?

“Không, không được... làm ơn, ai đó cứu tôi với.”

Hồng Diễm gần như muốn khóc, nàng mong rằng trong lúc này, sẽ có ai đó, ai đó đến cứu mình.

Trong giây phút tuyệt vọng, một giọng nói khá quen thuộc làm nàng chợt mở mắt.

“Chết đi nè!!”

Bốp!

Ngay trước mắt nàng bây giờ, xuất hiện thêm một kẻ, kẻ này nàng chỉ mới gặp hôm qua, một kẻ đã có ấn tượng xấu ngay lần đầu gặp, một kẻ biến thái... hẳn chính là Khải Minh.

Hắn sau khi nghe Ngọc Lan nói liền tức tốc chạy tới đây, vừa tới thì thấy cánh tên áo đen đang kề dao vào cổ Hồng Diễm. Hắn lập tức lao tới với tốc độ kinh hoàng và tung một cú sút trời giáng vào mặt tên đó.

Khoảnh khắc ấy như được tua chậm lại trong tâm trí Hồng Diễm. Tên áo đen bị đá một phát văng thẳng vào bức tường bên kia.

“Hồng Diễm, có sao không?”

Khải Minh vội quay sang hỏi han. Hồng Diễm hơi giật mình, nàng vội vã chùi giọt lệ ở khóe mắt và nói:

“Ta... ta không sao, người đến đây làm gì?”

“Thì để cứu cô chứ làm gì, sao lại ngốc vậy chứ, ra đây làm gì?”

Khải Minh có vẻ hơi tức giận, hắn cốc vào đầu Hồng Diễm một cái. Nàng ôm đầu rồi cúi xuống. Thấy vậy hắn liền bảo:

“AA... xin lỗi... tôi làm hơi quá...!”

Hồng Diễm chợt quay sang một bên rồi bảo: “Hừ, dám đánh ta...”

Nàng mặt đỏ như trái cà chua, hai má phụng phịu trông hết sức dễ thương. Thấy nàng như vậy Khải Minh không khỏi bị mê hoặc.

Chợt từ phía kia, tên áo đen đứng dậy chửi: “Thằng chó, mày dám đánh tao... nhưng mà thôi kệ, dù sao tao xử hai tụi bây dễ dàng thôi!”

Tên: Phạm Ngọc Bình.

Tuổi: 16.

Sinh lực: 1750/2000.

Hồn lực: 12170/13520.

Cảnh giới: Hồn Sư tầng 7.

Thông tin thêm: Đéo có.

“Ặc, hồn sư tăng 7 sao?”

Khải Minh e sợ trước thông tin đưa về, nhưng hắn nhận ra một điều gì đó:

“Sao hồn lực của hắn cao vậy mà sinh lực lại “giấy” thế nhỉ. Bình thường hồn sư tăng 7 thì sinh lực cũng phải cỡ 10000 chứ.”

Hồng Diễm nghe thấy vậy bèn hỏi: “Sao ngươi biết được hồn lực của hắn? Ngươi có thể cảm nhận được hồn lực ư?”

Khải Minh nghe nàng hỏi vậy vội nói: “À ừm, đại khái là vậy đó...”

Tên áo đen kia vận mình một tí rồi chạy đến chỗ cả hai.

“Hmm, đối thủ mạnh thế này, ta chỉ có một cách... CHẠY!”

Khải Minh hét lớn rồi ôm eo xách Hồng Diễm bên hông và bỏ chạy. Tên kia lao như chớp đến chỗ hai người, hắn giẫm mạnh vào sàn nhà làm nứt một mảng lớn.

Hắn vội đuổi theo Khải Minh, tuy hắn giàu hồn lực hơn nhưng lại không nhanh bằng Khải Minh. Lí do là bởi vì Khải Minh có trang bị các kỹ năng tốc độ cực ghê cùng với hiện tại hắn đang mang đôi giày mà Như Ngọc tặng nên tốc độ miễn chê.

“Phải cảm ơn Như Ngọc mới được.”

Hồng Diễm bị hắn xách bên hông xấu hổ nói:

“Thả ta ra...”

“Hmmm, thả ra cho chết à, yên tâm đi, tôi không để hắn bắt dễ vậy đâu...”

Nghe hắn nói vậy, nàng cũng đành nằm im thôi.

Tên Ngọc Bình kia tức giận vì không đuổi kịp, hắn chột gồng mình lên. Cơ thể hắn bỗng nổi những đường gân vô cùng đáng sợ. Rồi hắn phóng đi cực nhanh. Khải Minh thấy vậy bèn ném Hồng Diễm sang một bên còn hắn thì dồn lực vào chân lùi lại sang một bên.

Ngọc Bình xuyên qua giữa cả hai, đâm sầm vào một cây cột nhà khá to. Khải Minh nắm tay Hồng Diễm rồi kéo chạy về hướng ngược lại. Ngọc Bình tức giận đuổi theo, nhưng hắn không thấy cả hai đâu cả.

Hiện tại Khải Minh cùng Hồng Diễm đang núp sau một cột nhà lớn, hắn quay sang hỏi nàng:

“Hồng Diễm, có chiêu nào hạ nổi hắn không?”

“Có, nhưng mà ta cần thời gian để thi triển.”

Hồng Diễm gật đầu đáp, Khải Minh nghe vậy nói tiếp:

“Vậy thì sử dụng đi, tôi sẽ cầm chân hắn.”

Nói rồi Khải Minh đứng dậy, rút từ trong túi ra thanh Xích Kiếm và lao ra, Ngọc Bình thấy hắn liền cười nói:

“Hé hé, muốn đánh với ta sao?”

Hắn giương thanh đoản đao lên xông tới Khải Minh. Cả hai đối chiến với nhau.

Cùng lúc đó thì Hồng Diễm đang nhắm mắt tập trung thực hiện chiêu thức nọ. Mồ hôi trên trán nàng chảy nhễ nhại.

Keng! Keng!

Tiếng binh khí chạm nhau liên tiếp phát ra, Khải Minh đang có cuộc chiến nảy lửa với tên Ngọc Bình. Hắn nhận ra rằng tên này chỉ được cái hồn lực mạnh chứ thực lực chiến đấu còn khá kém. Tuy thế hắn cũng không dễ dàng gì hạ được tên đó.

Chợt từ phía sau có tiếng Hồng Diễm: “Khải Minh, tránh ra!!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Đằng sau hắn, một quả cầu lửa khổng lồ cày nát sàn nhà lao đến chỗ hắn. Khải Minh vội nhảy lên cao, tên Ngọc Bình cũng định nhảy để né tránh, tuy là đòn tấn công của một người yếu hơn hắn nhưng cũng đủ hạ hắn rồi. Thế nhưng khoảng khắc hắn vừa dồn lực vào chân thì Khải Minh phóng thanh Xích Kiếm vào đúng bàn chân hắn, khiến hắn không nhảy được. Quả cầu lửa khổng lồ đang tỏa ra sức nóng hùng hực lao đến chỗ Ngọc Bình, hắn chỉ còn biết dùng hết hồn lực bảo vệ cơ thể.

Àm! Âm!

Khi quả cầu chạm vào hắn, nó bạo phát và tạo ra một vụ nổ kinh hoàng, thổi bay cả Khải Minh đang lơ lửng trên không trung. Hắn cố lấy lại thăng bằng rồi tiếp đất một cú hoàn hảo.

Sau khi đám khói bụi do vụ nổ gây ra tan đi hết, Hồng Diễm bất ngờ khi thấy Ngọc Bình vẫn còn đứng, tuy nhiên thân thể hắn rất thảm. Hắn rút thanh kiếm đang cắm ở chân mình ra sau đó cười:

“Haha, tụi mày nghĩ sẽ giết được tao sao?”

Hắn vừa dứt lời thì Khải Minh đã áp sát từ lúc nào. Khải Minh sử dụng chiêu Bát Chương đánh bay tên Ngọc Bình ra một xó.

Bốp! Bốp!

Khải Minh sau đó thờ phào chúi mỏ hôi đang lăn dài trên trán, còn Hồng Diễm thì ngồi xuống đất, nàng mừng rỡ bảo:

“Chúng ta hạ hắn rồi!”

Khải Minh cười đáp: “Ừm.”

Tự nhiên trong khoảnh khắc ấy, Hồng Diễm thấy hình ảnh ấy của hắn rất đẹp, trái tim thiếu nữ của nàng bỗng thổn thức. Nàng xấu hổ cúi mặt xuống.

“Sao mình lại thấy hắn...”

Hồng Diễm đưa mắt nhìn lên lại, nhưng nàng bỗng hét lớn: “Cẩn thận phía sau!!”

Khải Minh chưa kịp hiểu thì một con dao từ sau găm vào lưng hắn. Và rồi hắn ngã xuống. Hồng Diễm vội lao đến ôm hắn vào lòng.

“Khải Minh, đừng mà!!”

Nàng thấy Khải Minh mắt nhắm chặt lại, đằng sau lưng là một con dao màu đen. Nhìn thấy nó nàng không thể không nghĩ đến loại thuốc độc kia. Trong lòng nàng vô cùng lo lắng.

Từ hướng con dao phóng đến, một bóng người xuất hiện. Đó là một cô gái, rất quen thuộc đối với Hồng Diễm, Châu Ngọc Lan.

Hồng Diễm không thể tin vào mắt mình, nàng không muốn tin kẻ phóng dao vào Khải Minh chính là Ngọc Lan.

“Sao... sao lại như vậy?” Hồng Diễm hỏi Ngọc Lan. Cô nàng ấy cười một nụ cười đều đặn và nói:

“Bất ngờ chứ Diễm, bạn thân của tui haha.”

“Sao... sao ngươi lại làm thế!!” Hồng Diễm thét lên, nước mắt nàng chảy ròng xuống, nàng cảm thấy như mình bị phản bội.

“Ngươi... tất cả mọi chuyện đều do ngươi làm ư?!”

“Đúng vậy!”

“Tại sao... ai là kẻ sai ngươi!”

“Haha, ngươi không đáng để biết tên ngài ấy, ngài ấy là một người vĩ đại, là một người cực tàn bạo uh... uh... uh.”

Ngọc Lan đưa tay vào trong quần lót mình, nàng tự xoa quanh cái âm đạo đang hưng tình không rõ lý do. Thấy cảnh đó, Hồng Diễm còn sốc nặng hơn. Vài giây sau, Ngọc Lan lấy lại bình tĩnh, nàng rút con dao giấu sẵn dưới váy rồi nói:

“Hmmm, giờ đến lượt mày đó Hồng Diễm, tao sẽ đưa mày đi giống như thằng kia!”

Hồng Diễm giờ đã hết hồn lực nàng giờ chỉ biết ôm Khải Minh. Ngọc Lan nhắm con dao và ném về phía Hồng Diễm. Ngay khoảnh khắc ấy, một dòng điện từ đầu bay tới đánh vào người Ngọc Lan khiến nàng ngã xuống bất tỉnh.

Hồng Diễm tròn mắt ngạc nhiên, nàng chả hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cùng lúc đó, ngực nàng bỗng có cảm giác kì lạ. Nhìn xuống thì thấy Khải Minh đã

tỉnh dậy, nàng mừng rỡ hết sức nói: “Sao, ngươi tỉnh được?”

Khải Minh đưa tay rút con dao sau lưng và nói: “Ta có bị sao đâu, bên trong ta có mang một chiếc áo da cá nên không sao.”

“Vậy ngươi không bị gì thì tại sao lại ngã xuống!!”

“Ặc cái này, ta...”

“Hừ ngươi, tên khốn... làm ta lo quá...!”

Nói đoạn rồi nàng lại bảo: “Lúc này Ngọc lan bị gì vậy nhỉ?”

Khải Minh nghe vậy xoa đầu bảo: “À, không rõ nữa...”

Khải Minh tuy nói vậy nhưng hần hiểu rất rõ. Dòng điện hồi nãy đến từ đâu?

Trong lúc đó, tên Ngọc Bình nhân cơ hội không ai để ý liền chạy trốn. Hần chạy thật nhanh vào một con hẻm, nhưng ở đó có sẵn một người, hình như đang đợi hần. Đó là một cô gái với một dòng điện xanh. Nàng phóng dòng điện vào người tên ấy khiến hần bất tỉnh.

Cũng ở con hẻm đó, một thiếu niên với một mái tóc xoắn đang đứng dựa lưng vào tường, nhìn khung cảnh ấy và cười.

...

Quay lại với Hồng Diễm và Khải Minh. Hiện tại Hồng Diễm đang cho Khải Minh gối đầu lên đùi, đây là nàng tự nguyện chứ không phải hần đòi. Cả hai đang nghỉ một sau trận chiến vừa rồi.

“Này Khải Minh, ngươi có rảnh vào ngày mai không?”

“Ừm có lẽ rảnh.”

“Vậy mai, ngươi đi... chơi với ta được không??”

“Hả??” Khải Minh hơi ngạc nhiên trước điều Hồng Diễm nói.

“Ta chỉ muốn... coi như là để cảm ơn ngươi vậy... vậy ngươi có đi không?”

“Ừm được thôi...!”

“Cái này ta chỉ muốn cảm ơn ngươi chứ không phải gì đâu... và lại chỉ là đi chơi thôi, không phải hẹn hò hay gì đâu!!”

Hồng Diễm đỏ mặt nói. Khải Minh nhìn bộ dạng nàng lúc này mà cười. Thấy vậy Hồng Diễm khó chịu bảo:

“Hừ, ngươi cười cái gì, ta không cho ngươi gối đầu nữa bây giờ.”

Dưới ánh trăng, tình yêu đang được hình thành trong tim cả hai.

...

Sáng hôm sau, đúng như lời hứa, Khải Minh cùng Hồng Diễm xuống phố đi chơi. Hôm nay là ngày nghỉ, lẽ ra hần phải ở lại học kèm nhưng vì hần năn nỉ dúi đội nên Bích Thảo đành để hần đi.

Dưới dòng đường tấp nập, cả hai sánh bước nhau đi dạo. Hôm nay Hồng Diễm mặc một chiếc váy màu hồng nhẹ nhàng, trông nàng rất là xinh đẹp. Ai dưới phố cũng nhìn nàng, đàn ông thì bị mê hoặc còn nữ thì ghen ghét.

Cả hai đầu tiên là đi vào một chỗ bán quần áo. Hồng Diễm lựa vài bộ rồi mặc thử. Khi rềm ở phòng thay đồ mở ra, Khải Minh ngạc nhiên vô cùng.

“Wow, đẹp quá...”

Thấy hần khen mình, Hồng Diễm đỏ mặt nói: “Tên ngốc này...”

Rồi nàng lại bước vào trong thay tiếp một bộ đồ khác, một lần nữa nàng làm hần sốc. Bộ nào nàng mặc vào cũng đẹp cả. Cuối cùng, Khải Minh bỏ tiền ra mua hết mấy bộ đồ nàng đã thử, tuy Hồng Diễm không muốn.

Rồi sau đó cả hai lại đi xem sở thú. Ở đây có rất nhiều loài ma thú, con nào con nấy độc lạ.

Tiếp đến, khi buổi trưa đến, cả hai vào một nhà hàng để ăn.

Vào buổi chiều, nàng cùng hần đi dạo vào một vườn hoa xinh đẹp, nơi dành cho các đôi tình nhân lui tới. Vào trong Hồng Diễm thấy cảnh ai cũng nắm

tay quàng vai nhau khiến nàng bất giác nhìn sang Khải Minh.

Cuối cùng cả hai đi dạo quanh một bờ hồ nhỏ.

“Oaaa, hôm nay vui quá!!”

Hồng Diễm liếm cây kem và nói. Thấy nàng vui, lòng hấn cũng vui theo. Bỗng nhiên, Khải Minh bạo dạn nắm tay nàng. Hồng Diễm hơi giật mình, nhưng nàng không phản kháng gì mà có vẻ thích thú.

Đi đến một đoạn, chợt hấn thấy cô giáo Thảo đang ngồi cùng với một chàng trai trong quán cà phê.

“Haizzz! Hoá ra cô có bồ rồi!”

Khải Minh tiếc rười rượi khi thấy cảnh đó. Hồng Diễm liếc qua và bảo:

“Ngươi sao vậy? Bộ không vui hả?”

Khải Minh quay sang nhìn thì thấy có một ít kem đang dính trên khóe môi của nàng. Hấn đưa tay quẹt đi rồi nói: “Hi, đi chơi với nàng ta vui lắm chứ!”

“Hừ! Kệ ngươi!”

Hồng Diễm đỏ mặt quay sang một bên không nói nữa.

Đi mãi rồi cũng về đến trường, Khải Minh đưa Hồng Diễm về đến tận ký túc xá nữ. Đứng trước ký túc xá, Hồng Diễm then thùng nói:

“Cảm ơn ngươi vì hôm nay nhé. Chúc ngủ ngon!”

“Ừm, chúc nàng ngủ ngon nhé!” Khải Minh vẫy tay chào tạm biệt. Hồng Diễm có vẻ luyến tiếc, nhưng nàng vẫn bước vào trong. Khải Minh cười rồi ra về. Chợt lúc đi ngang qua dãy phòng giáo viên, hấn lại nghe có tiếng khóc.

“Hic huhu!!”

“Ặc gì nữa đây!!”

Khải Minh tìm đến chỗ phát ra tiếng khóc và...

“Cô... Cô giáo Thảo?”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

“Chuyện là vậy ạ?”

“Ừm, cô thật không ngờ... hức... hấn ta lại... hức... phản bội cô... hức.... như vậy!”

Bích Thảo nói xong gục mặt xuống bàn, có vẻ như nàng đã say khướt rồi. Khải Minh thấy vậy thờ dãi.

Khoảng một tiếng trước, hấn bắt gặp cô giáo Thảo đang ngồi khóc nức nở. Hấn hỏi mãi nhưng nàng không nói. Cuối cùng hấn bèn dẫn nàng đi uống rượu để giải sầu. Trong lúc say sìn, nàng đã kể hết mọi chuyện cho Khải Minh nghe.

Anh chàng ngồi cùng nàng ở quán cà phê lúc chiều đích thị là bạn trai nàng, đúng hơn là chồng sắp cưới. Tuy nhiên chỉ là lúc đó, còn bây giờ có lẽ không còn. Tên đó nói với nàng rằng hấn đã yêu người khác, vì vậy nên hấn đòi chia tay nàng.

Khải Minh sau khi nghe câu chuyện liền an ủi nàng. Nhưng có vẻ không có hiệu nghiệm lắm. Khải Minh, đúng hơn là Khôi vĩ cũng từng thất tình nên hấn biết, chỉ có thời gian mới xoa dịu được nỗi đau ấy thôi.

Khải Minh trả tiền cho chủ quán rượu rồi cõng cô giáo Thảo về. Trong tình thế này, việc ngực của Thảo ép vào lưng hấn là không tránh khỏi. Gánh trên lưng hai trái “núi” mềm mại thế này, dương vật hấn căng cứng lên.

Bích Thảo hiện đang mặc một chiếc váy ngắn màu đen. Hai tay của hấn viện cớ bế đuôi nàng chứ thực ra là đang giờ trò sờ soạng. Cái cảm giác mát lạnh từ cặp đùi trắng muốt kia làm hấn phê không tưởng.

Cồng nàng về đến phòng, hấn mò tay vào trong túi xách của nàng tìm chìa khóa để mở cửa phòng. Sau khi vào được bên trong, hấn nhẹ nhàng đặt Bích Thảo xuống giường và...

Khải Minh đứng ngắm nhìn Bích Thảo. Khuôn mặt dễ thương của nàng đỏ ửng lên vì rượu. Cặp ngực nàng cứ phập phồng lên theo từng nhịp thở. Nhìn cảnh tượng mỹ nữ ngủ say thế này, thú tính của hấn bỗng trỗi dậy.

“Nhưng mà, liệu làm vậy có sao không nhi...?”

Khải Minh hơi e dè. Sau khi hấn làm vậy liệu Bích Thảo có giận hấn. Và nếu làm như vậy thì có ảnh hưởng đến thanh danh gia tộc không?

Bên trong hấn mở ra một cuộc đấu tranh tư tưởng dữ dội giữa lý trí và dục vọng. Trận chiến cứ tưởng như không có hồi kết thì một thế lực khác xuất hiện và giúp cho phe dục vọng dành chiến thắng áp đảo trước lý trí.

“Hệ thống giao nhiệm vụ: Làm tình với Võ Bích Thảo. Thời hạn: 2 giờ. Ban thưởng: 20000 điểm khoai lạc, Kỹ năng Kích Dục Án (lv1), Kỹ năng Tiếp Thu (lv1). Nhiệm vụ thất bại: Chết!”

“Ặc, ta không thể làm người tốt rồi.”

Khải Minh cười khò, hấn cũng chỉ có cách làm tình với Bích Thảo thôi. Khải Minh nhẹ nhàng ngồi lên giường, tay hấn vuốt nhẹ lên mặt nàng, sau đó men theo cổ tìm đến ngực nàng.

Khải Minh nhẹ nhàng sờ ở bên ngoài. Hấn đặt luôn bàn tay còn lại lên đôi ngực nàng và nắn bóp. Tuy là qua hai lớp áo nhưng cảm giác vẫn rất phê. Một hồi lâu sau, Khải Minh mạnh bạo cởi nút áo của Bích Thảo ra.

“Quào.”

Ở trước mắt hấn bây giờ là bộ ngực to căng tròn nằm dưới lớp áo ngực màu tím viền đen quynh rữ, Khải Minh bị kích thích cực độ. Hấn đưa tay kéo chiếc áo ngực xuống. Bộ ngực trần trắng muốt của Thảo đã phơi ngay trước mắt, hấn không còn gì để chần chừ, hai bàn tay hấn tham lam ôm trọn hai quả đào tiên, xoa bóp nhẹ nhàng.

Dần dần, hấn thô bạo hơn, Khải Minh nắn bóp biến cho cặp vú tròn trịa kia thành đủ mọi hình hài. Sau đó hấn đưa mũi lại gần hít lấy hương thơm da thịt nàng. Rồi hấn há miệng ra ngậm lấy đầu ti nàng mà mút.

Khải Minh bú vú nàng như một đứa trẻ khát sữa lâu ngày, hấn mạnh bạo đưa răng cắn vào đầu ti nàng.

“Uh... uh...”

Bích Thảo bỗng rên rỉ lên vài tiếng khiến Khải Minh giật mình tạm dừng lại. Vài giây sau thì đầu lại vào đấy, hấn tiếp tục nghịch cặp vú đang cứng dần lên của cô giáo Thảo. Mắt hấn nhắm nghiền tận hưởng.

Bất ngờ, hấn thấy có một lực tác động lên cơ thể mình, và rồi khi mở mắt ra, ngay phía trên hấn là... cô giáo Thảo.

Nàng nhú mày bảo hấn: “Khải Minh dám làm vậy khi cô ngủ nè, phải phạt em mới được!”

Khải Minh giật mình, sợ đến nỗi cái dương vật trong quần bỗng teo lại. Thế nhưng hấn có vẻ nhận ra ẩn ý đằng sau câu nói của Bích Thảo, “phạt”.

Bích Thảo cúi đầu xuống đặt lên môi Khải Minh một nụ hôn. Lưỡi nàng mạnh dạn tìm đến lưỡi hấn, quấn quýt lấy nhau. Được tận hưởng bờ môi cùng chiếc lưỡi mềm mại của Thảo, thằng em Khải Minh nhanh chóng lấy lại sức sống, cương cứng lên cạ vào bụng nàng.

Hôn nhau say đắm một hồi, Bích Thảo tách khỏi môi hấn. Nàng nhìn hấn bằng một ánh mắt dâm đãng rồi đưa chiếc lưỡi hồng kia ra liếm lên cổ Khải Minh. Nàng vừa liếm vừa xấn chiếc áo thun của hấn lên. Lưỡi nàng chạy dọc từ cổ xuống đến phần thân.

Bích Thảo liếm quanh hai đầu ti rồi xuống đến bụng hấn. Phần bụng săn chắc được nàng liếm không sót một chỗ. Và cuối cùng là thứ đó.

Bích Thảo đưa tay sờ lên đùi quần của Khải Minh. Nàng có thể cảm nhận được ngay dưới lớp quần này là một con “quái vật” khổng lồ. Nàng tò mò muốn biết rằng nó sẽ to đến cỡ nào. Và rồi Bích Thảo tụt quần trong lẫn ngoài của hấn ra. Dương vật hấn được giải phóng, thoát khỏi sự kiềm hãm, chĩa thẳng vào mặt Bích Thảo một cách đầy khiêu khích.

Bích Thảo tròn mắt ngạc nhiên trước cái dương vật hùng dũng kia. Nàng đưa tay vuốt nhẹ lên nó, cảm giác nóng hổi từ dương vật làm nàng kích thích. Khải Minh cười bảo:

“Cô ơi, “phạt” em đi.”

Cô giáo Thảo nghe vậy liền nhoẻn miệng cười, ánh mắt dâm đãng nhìn hấn. Nàng há miệng thật to ngậm lấy cái dương vật nóng hổi kia khiến Khải Minh khê rên:

“Uh... uh... uh...”

“Cộng 15 điểm khoái lạc...” Âm thanh công điểm như thường lệ vang lên.

Đề dương vật hần nằm im trong miệng mình một hồi rồi Bích Thảo mới di chuyển. Nàng bú dương vật cho hần, đôi môi nàng ép chặt lại chạy dọc trên thân dương vật. Nàng nhả ra rồi dùng lưỡi liếm quanh nó. Sau đó lại quay lại bú.

Quả thật Bích Thảo làm rất chuyên nghiệp, Khải Minh thật sự không tài nào phân biệt nàng là cô giáo hay là một con điểm rành nghề.

Bích Thảo bú ngày càng nhanh, lúc đầu chỉ là nửa dương vật nhưng về sau thì nàng ngậm đến tận gốc. Khải Minh dang rộng hai chân, nhắm mắt tận hưởng sự phục vụ tận tình của cô giáo Thảo. Âm thanh “chùn chụt” cứ thế vang khắp phòng.

Vài phút sau, Bích Thảo nhả dương vật hần ra, bò lên hôn hần. Sau đó, Khải Minh xoay người đè Bích Thảo xuống. Hần nhanh chóng vén váy nàng lên và banh rộng hai chân nàng.

Ngay trước mắt hần giờ là chiếc quần lót ướt đã ướt đầm từ bao giờ. Khải Minh không ngần ngại xé nó ra. Đập vào mắt hần là âm đạo hồng hào của Bích Thảo. Mu âm đạo nàng cao, trông khá đậm, ở phía trên là một chóm lông đen tuyền.

Khải Minh hứng thú ngắm nghía, hần đưa dương vật kề sát vào âm đạo khiêu khích. Bích Thảo rên nhẹ vài tiếng: “Uh... Uh.”

Hần sau đó nhìn nàng, nàng cũng nhìn lại hần và gật đầu nhẹ một cái. Tức thì Khải Minh đẩy mạnh dương vật vào trong, nó chạy một phát đến tận tử cung. Bích Thảo rên lên đau đớn, nàng uốn éo cơ thể qua lại: “Ah... ah... ahhhh!”

“Cộng 50 điểm khoái lạc!”

Khải Minh nhận ra rằng lúc này, khi đút dương vật vào trong, hần có cảm nhận được một sức cản yếu ớt từ thứ gì đó.

“Lẽ nào... còn trinh?”

Hần vội nhìn xuống bên dưới và thấy có máu đào chảy ra. Cùng lúc đó cô giáo Thảo rên ri bảo hần:

“Uh... lần đầu... của cô... mà em làm mạnh vậy... uh!”

Khải Minh sững sờ, không ngờ hần được phá trinh cô giáo Thảo. Hần bỗng cảm thấy biết ơn tên chồng sắp cưới kia của nàng. Hần khoái chí đẩy dương vật ra vào liên hồi. Bích Thảo chưa hết đau sau việc bị mất trinh, giờ lại bị hần đập như vậy, nàng rên la dữ dội:

“Uh... ah... uh... ah... ah... Ahhh!”

Khải Minh buộc phải tạm dừng, tiến sát đến khóa miệng nàng bằng nụ hôn. Sau một hồi lâu, có vẻ âm đạo Bích Thảo đã quen với dương vật của hần, Khải Minh bắt đầu ra vào lại. Lần này hần nhẹ nhàng chậm rãi hơn lúc này.

“Uh... uh... uh...”

“Cộng 15 điểm khoái lạc...”

“Cộng 20 điểm khoái lạc...”

Bích Thảo cố nén những tiếng rên dâm dục kia nhưng không thể. Cảm giác sướng khoái kia đang làm nàng mê man.

Khải Minh nhấp thêm hai ba cái nữa rồi đổi tư thế. Hần xoay người Bích Thảo thành tư thế bò, còn mình thì quỳ phía sau đẩy. Hần hẩy mông khá nhanh, những tiếng va đập của cơ thể vang lên vui tai.

Khải Minh thò tay về phía trước tóm lấy cặp vú đang đong đưa của nàng. Hần vừa đẩy vừa bóp, sau đó ve ve hai đầu ti và ngắt véo chúng. Sau đó hần lấy tay vỗ mông nàng bốp bốp.

Một hồi lâu sau, cả hai lại đổi sang tư thế “cưỡi ngựa”. Khải Minh nằm dưới để Bích Thảo ngồi lên dương vật và nhấp. Vì đã quen với cường độ nên mới vào nàng đã nhấp khá nhanh. Vừa nhấp vừa rên ri:

“Uh... uh... uh... uh... sướng quá... Khải Minh ơi! Uh... cô... sướng... quá... uh... uh...”

Khải Minh nằm cười, hần đưa tay giữ eo nàng lại rồi hẩy mông nhấp. Dương vật hần liên tiếp đập vào tử cung Bích Thảo, cứ như muốn phá nát nó vậy.

Khải Minh cũng gần đến giới hạn. Hần kéo người Bích Thảo xuống và ôm chặt lấy. Dương vật vẫn tiếp tục ra vào điên cuồng, mạnh bạo. Bích Thảo hai tay nắm chặt lấy tấm nệm và rên la:

“Ah... ah... chết... chết... cô... mất... sướng... quá... uh... uh... cô... ra... mất... ah...”

Dâm thủy từ âm đạo Bích Thảo tuôn trào ra. Khải Minh ở dưới cũng nói: “Uh... ta... ta... cũng ra đây!”

“Uh... ah... bắn tinh... vào trong... cô... đi... uh... bắn vào trong... em đi... CHÀNG!”

Khải Minh gồng mình bắn dòng tinh dịch nóng hổi của mình vào tử cung của Bích Thảo. Hắn nhẹ nhàng nhấp thêm vài cái nữa rồi dừng lại.

“Hoàn thành nhiệm vụ: Làm tình với Võ Bích Thảo. Ban thưởng: 20000 điểm khoái lạc, Kỹ năng Kích Dục Âm (lv1), Kỹ năng Tiếp Thu (lv1).”

Tay hắn vẫn ôm chặt Bích Thảo, cả hai thiếp đi sau cuộc vui vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Ở một căn phòng nọ, có 6 người đang ngồi ở một chiếc bàn tròn gồm hai nữ và 4 nam. Đặc biệt hơn, một trong hai nữ nhân ngồi đó là Linh Nguyệt, hiệu trưởng học viện Hoa Sen.

Những người ngồi chung cũng như nàng, đều là hiệu trưởng của những học viện nổi tiếng. Hiện tại họ đang họp bàn về cuộc thi liên trường sắp tới.

“Tôi muốn cho các vị biết một điều, học sinh của tôi vừa bị học sinh trường khác tấn công.” Linh Nguyệt nói với năm người còn lại.

“Hmm, trường tôi cũng bị.” Một trong đám người đó lên tiếng.

“Thú vị đây!” Cô gái ngồi bên cạnh Linh Nguyệt nói.

Linh Nguyệt nhìn qua năm người họ một vòng, khi đến tên ngồi đối diện mình, nàng hơi nhíu mày. Sau đó, Linh Nguyệt nói tiếp:

“Có vẻ như ai đó trong chúng ta đang muốn nhắm đến chiến thắng dễ dàng ở trong cuộc thi lần này. Phải không ngài Quốc Bảo?”

Nói xong nàng chống tay nhìn tên ngồi đối diện, đúng, hắn chính là Quốc Bảo, kẻ nàng vừa nhắc đến. Mọi người bắt đầu đổ dồn ánh mắt vào tên đó. Thế nhưng hắn vẫn bình thản.

Linh Nguyệt hơi nhíu mày trước thái độ đó, nàng quay sang nói một cô gái xinh đẹp đang đứng ở phía sau mình. Cô gái đó gật đầu rồi bước ra ngoài, còn Linh Nguyệt thì quay lại nói với các hiệu trưởng khác:

“Tôi hôm qua, học sinh trường tôi đã bắt được hai kẻ ám sát. Sau một hồi tra khảo thì chúng tự nhận là học sinh đến từ học viện Dã Thú và làm theo mệnh lệnh của ngài đây... ngài Quốc Bảo!”

“Ồ!”

Mọi người trừ Quốc bảo và Linh Nguyệt đồng loạt la lên. Mọi ánh nhìn một lần nữa dồn vào hiệu trưởng học viện Dã Thú. Ở phía sau hắn có một mỹ nhân xinh đẹp khác, nàng cũng nhìn hắn khẽ nhíu mày. Thế nhưng tên Quốc Bảo này vẫn bình chân như vại, thật không thể hiểu sao hắn làm được như vậy.

Bỗng từ phía ngoài, cô gái đứng sau Linh Nguyệt lúc nãy bước vào, phía sau nàng có thêm bốn người khác nữa. Hai trong số họ rất là quen, nếu như có Hồng Diễm hoặc Khải Minh ở đây thì họ chắc chắn nhận ra, hai người này là Châu Ngọc Lan và Phạm Ngọc Bình, hai kẻ đã tấn công các học sinh học viện Hoa Sen.

“Ngài có nhận ra hai người này không?”

Linh Nguyệt chỉnh gọng kính lên và hỏi. Quốc Bảo nhắm mắt lại không nói gì. Một trong các hiệu trưởng lên tiếng:

“Hừ, vậy cũng chính ông đã tấn công học viện tôi ư?”

Quốc Bảo chợt mở mắt ra, ông nhìn sang vị hiệu trưởng vừa nói và bảo: “Xin ngài đừng nói những điều không có chứng cứ!”

Linh Nguyệt thấy Quốc Bảo đang bị dồn vào đường cùng, nàng cười và bảo: “Thế nhưng về vụ của học viện tôi thì có chứng cứ rõ ràng nhé!”

Cô gái đứng sau thấy tình thế đang vô cùng bất lợi, trong tình cảnh này nàng thật sự không biết phải làm gì. Chợt hắn đứng dậy và nói:

“Hmm, đầu tiên, tôi xin thừa nhận đây là hai học sinh của tôi...”

Linh Nguyệt thấy vậy liền nghi ngờ. Nàng biết rõ bản chất tên Quốc Bảo này, hắn là một tên cáo già, lắm mưu nhiều kế. Hắn chắc chắn sẽ không nhận tội dễ dàng như vậy.

“... Có điều, tôi dám khẳng định rằng tôi không hề sai bọn chúng đi tấn công ai cả...”

Quả thật như Linh Nguyệt nghĩ, tên này sẽ không đầu hàng dễ dàng. Sauc âu nói của hắn, sắc mặt mọi người chợt biến đổi. Vị hiệu trưởng lúc này đập bàn lên tiếng:

“Hừ, ngươi còn chối à, rõ ràng bọn chúng đã khai là do ngươi rồi sai khiến rồi mà.”

Mọi người cũng đồng tình với câu nói của vị hiệu trưởng, tuy nhiên tên Quốc Bảo vẫn tiếp tục phản bác:

“Hmmm, tôi xin cam đoan điều tôi nói là sự thật. Còn về việc lời khai của bọn chúng, tôi nghĩ chúng vì quá sợ nên đã mượn danh tôi để đùn đẩy trách nhiệm. Có phải thế không hai đứa kia?”

Hắn nói xong liền liếc sang Ngọc Lan và Ngọc Bình, cả hai thấy vậy vội cúi đầu xuống, khẽ đáp một cách miễn cưỡng:

“Vâng...”

“Tên cáo già này!” Vị hiệu trưởng kia tức giận, ngời đứng dậy định vung nắm đấm. Thế nhưng đã được người đứng sau cản lại. Quốc Bảo không thêm đề ý tới chuyện đó, hắn tập trung nhìn Linh Nguyệt, sau đó nói:

“Mọi tổn thất do học sinh học viện Dĩ Thú gây ra, chúng tôi chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm đền bù cũng như trừng trị hai đứa kia. Cô đồng ý chứ, Linh Nguyệt?”

Linh Nguyệt chỉnh gọng kính lên đáp: “Hmmm, được thôi!”

Quốc Bảo nghe vậy nhoen miệng cười, hắn sau đó bỏ đi cùng cô nàng xinh đẹp kia, hai người Ngọc Lan cùng Ngọc Bình cũng lèo đèo theo. Ở trong phòng, các hiệu trưởng bàn tán với nhau.

“Hừ tên khốn kiếp đó. Chắc chắn là hắn đứng sau chuyện này!”

“Còn một việc quan trọng liên quan đến hắn nữa. Có vẻ như hắn đang làm một dự án gì đó. Chắc hắn đang cần chi phí để làm, vì vậy nên mới nhắm đến chiến thắng dễ dàng cuộc thi.”

Riêng Linh Nguyệt thì ngồi im, nàng có vẻ suy tư.

...

“Uh... uh.”

Bích Thảo vươn vai ngáp, nàng chỉ mới tỉnh dậy. Hiện tại đang là 6 giờ sáng. Như thường lệ nàng sẽ ra ngoài tập thể dục một tí, sau đó quay vào tắm rửa, tiếp đến là ăn cơm và cuối cùng là lên lớp. Thế nhưng hôm nay có một việc khiến mọi thứ không như thường lệ.

“Đau đầu quá...”

Bích Thảo vỗ lên đầu mình, có lẽ do hôm qua nốc quá nhiều rượu nên bây giờ nàng mới bị vậy. Bây giờ nàng vẫn còn rất mơ hồ, trước mắt nàng mọi thứ cứ mờ mờ ảo ảo. Nhưng sau đó Bích Thảo nhanh chóng lấy lại ý thức và...

“AAAAA... CHUYỆN GÌ ĐÂY!”

Bích Thảo không thể tin vào mắt mình, nằm bên cạnh nàng chính là Khải Minh, hắn đang trong tình trạng trần truồng, chả mang gì trên người. Bích Thảo nhìn xuống cơ thể mình cũng tương tự như vậy. Nàng dụi mắt liên tiếp để xem thử mình có mơ hay bị ảo giác gì không nhưng thật phủ phàng, trước mặt nàng vẫn là tên Khải Minh.

Bích Thảo chợt nhớ lại chuyện hôm qua, dù là trong cơn say nhưng nàng vẫn nhớ khá rõ. Nàng đã cùng học trò của mình là Khải Minh làm tình, không những thế mà nó còn rất nồng nhiệt. Cảm giác sướng hôm qua nàng vẫn còn nhớ, dấu vết tình trùng của hắn vẫn còn ở âm đạo nàng. Thật không còn gì để chối cãi. Bích Thảo đỏ mặt tựa mắng mình:

“Con cóc này, thiệt là...”

Giờ nàng thật chả biết làm sao, nàng hôm qua vẫn còn ý định quay lại với tên bạn trai kia, tuy nhiên giờ nàng đã làm tình với Khải Minh, sao mà quay lại được. Tình thế éo le lại éo le thêm khi Khải Minh tỉnh dậy.

“Chào buổi sáng cô giáo Thảo.”

Khải Minh cười khi khi như chưa có chuyện gì xảy ra. Bích Thảo thấy hắn liền cúi đầu đỏ mặt. Hắn thấy vậy liền tiến sát đến nàng, đưa tay ôm lấy eo và bảo:

“Có chuyện gì vậy?”

Bích Thảo nhìn hấn với đôi mắt đỏ hoe như sắp khóc, nàng đưa tay đánh vào ngực hấn:

“Tên khốn nạn... nguoi dám hại đời ta...!”

“Ặc, không phải hôm qua nàng chủ động sao.”

“Cái đó...!”

Bích Thảo có vẻ đuối lý, nàng không nói gì nữa. Khải Minh nhìn nàng cười, sau đó tiến môi sát lại trao cho nàng một nụ hôn.

Bị hôn bất ngờ, Bích Thảo định đẩy ra nhưng nàng như mất đi hết sức lực. Cảm giác khi chiếc lưỡi của hấn tình nghịch trong miệng nàng làm nàng nhớ lại chuyện hôm qua... cái cảm giác sướng khoái ấy. Nàng cũng mạnh dạn đáp lại nụ hôn kia. Ngại ngừng dần tan biến.

Cả hai tạm thời tách ra, Khải Minh nhìn Bích Thảo đang đỏ mặt hỏi: “À ta hỏi nè, hôm qua là lần đầu của nàng nhưng sao nàng làm có vẻ chuyên nghiệp vậy!”

Nhắc đến đây mặt nàng đỏ dữ dội hơn, Bích Thảo khẽ đáp: “Cái đó... là do ta đọc sách... nên vậy!”

“Ặc, sách gì vậy!”

“Là... truyện người lớn.”Ặc Bích Thảo lí nhí đáp, có vẻ nàng đang xấu hổ. Mà cũng đúng thôi, ai đời giáo viên lại đi đọc ba thứ sách đen đó nhỉ?

Khải Minh nhìn nàng phì cười đáp: “Thật sao, có loại sách đó sao?”

Đối với Khải Minh, ba thứ truyện sex ở thế giới cũ là như cơm bữa. Nhưng ở thế giới này thì hấn chưa xem qua bao giờ.

“Ừm có mà, đó là truyện của tác giả Thần Sex000.”

“Ặc, tên gì bựa vậy.”

“Ta không biết nữa... chỉ biết ở phần giới thiệu hấn là một tên đẹp trai vượt qua mọi giới hạn, rất thích làm tình và thứ đó của hấn rất dài. Tuy nhiên hấn xuất bản chậm quá, nhiều lần làm ta ức chế.”

Thấy Bích Thảo nói hăng say như vậy, Khải Minh phì cười khiến nàng thẹn đỏ mặt chống chế: “Cái này là ta nghiên cứu để trở thành... một người vợ tốt... phục vụ cho tên... kia thôi... nhưng mà...”

Nàng nói đến đây chợt dừng lại, khuôn mặt có nét buồn. Khải Minh thấy vậy liền nói:

“Hmm, vậy thì nàng hôm qua đã là một người vợ tốt rồi đó!”

“Khải Minh!”

Bích Thảo nghe nói chợt hiểu ra ý hấn. Khải Minh tiếp tục:

“Từ nay chỉ cần phục vụ cho ta được rồi!”

Bích Thảo bị những lời nói của hấn làm cho rung động, nàng thẹn thùng đáp:

“Hứ, ai thêm phục vụ cho nguoi chứ.”

“Ặc, nhưng mà chuyện cô giáo đọc sách đen là điều không tốt, là học sinh nên ta sẽ có trách nhiệm “phạt” nàng.”

“Cái... cái gì?”

Khải Minh cười thâm dè, đề lên Bích Thảo và lấy thẳng em hùng dũng của mình đút vào trong âm đạo nàng.

“A... ah... dừng mà... ah... em còn đi dạy nữa... ah... trễ giờ mất thôi... thiệt tình... uh... mạnh lên đi... uh... mạnh nữa đi chàng... uh... sướng quá... uh... đứng rồi mạnh lên... uh... yêu chàng quá đi mất thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Tại một căn phòng nhỏ, nơi đây có vẻ khá tối, chỉ có chút ánh sáng hắt hui. Chủ yếu ánh sáng của căn phòng này đến từ căn phòng kế bên được ngăn cách bởi một tấm kính. Ở căn phòng này, có một người đàn ông trung niên, cơ thể khá béo đang ngồi chễm chệ trên ghế. Ở phía dưới hắn, có một mỹ nữ xinh đẹp đang chăm chú bú liếm cái dương vật đen ngòm của hắn.

Hắn có vẻ không quan tâm lắm đến việc đó. Tên đó chỉ chăm chú nhìn sang căn phòng bên cạnh, ở nơi đó đang phát ra những tiếng thét thảm thiết của một cô gái. Một khung cảnh đầy nhục dục, hàng chục tên đàn ông đang vây quanh một cô bé khoảng tầm 16 tuổi, nàng cũng khá xinh đẹp.

Bọn đàn ông này đang cùng nhau hãm hiếp cô gái một cách tàn bạo. Hiện giờ, nàng đang bị hai tên cùng lúc đập vào hậu môn và âm đạo.

“Ah... uh... ah... uh... ah... uh... ah... ah... ngài Quốc Bảo... tha cho em... đi... uh... ngài muốn... hành hạ em... sao cũng được... nhưng... xin đừng... ah... để lũ... bản thủ... uh... này làm thế... với em... nữa... uh!”

Đúng vậy, ở bên kia, kẻ đang ngồi trên ghế chính là Quốc Bảo, hiệu trưởng học viện Dã Thú. Còn cô gái bên kia chính là Châu Ngọc Lan, người đã tấn công các học sinh của học viện Hoa Sen và đã bị bắt. Ngoài ra còn có một kẻ tên là Phạm Ngọc Bình cũng tương tự như nàng.

Cả hai đều bị Quốc Bảo đem về trừng trị sau khi thất bại. Tên Ngọc Bình thì bị hắn thẳng tay giết. Còn Ngọc Lan thì bị đem ra làm đồ chơi cho lũ học sinh, thầy giáo và cả mấy tên bảo vệ trong học viện.

Suốt mấy ngày qua, nàng bị bọn chúng chích toi tã, âm đạo nàng sưng tấy cả lên, ngực bị bầm tím vì bị bầu vú liên tục, miệng thì đầy mùi tinh trùng.

“Uh... xin ngài đấy... ngài... ah... ah... ngài Quốc Bảo...” Ngọc Lan liên tiếp kêu la thảm thiết. Thế nhưng Quốc Bảo vẫn thản nhiên nhìn.

Bóp!

Một tên trong đó tát cho nàng một cái. Hắn đưa tay bóp hai má nàng, buộc nàng há miệng ra và hắn đẩy mạnh dương vật vào tới tận cuống họng nàng.

“Hừ, ồn quá, ngậm cái này cho bớt la đi con đĩ!”

Tên đó giữ chặt đầu nàng lại rồi đẩy liên tiếp vào khiến nàng như nghẹn họng. Cơ thể nàng chỗ nào cũng bị bọn chúng sờ mó. Cặp vú dong đưa của nàng bị bọn chúng ngất véo không thương tiếc. Hai tay nàng bị bắt phải vuốt những cái dương vật nóng hổi chờ đến phiên được chích.

Rồi bỗng một tên ở dưới la lên sau đó bắn tinh vào hậu môn nàng. Hắn tính tận hưởng cảm giác này thêm một chút nữa nhưng bị mấy tên kia thúc phải đứng dậy. Một tên khác lập tức vào thế chỗ hắn. Và cứ thế, bọn chúng thay phiên nhau hành hạ toi tã Ngọc Lan.

Quốc Bảo thản nhiên nhìn khung cảnh tàn bạo trước mắt. Chợt hắn hơi nhíu mày, lẽ nào hắn đang cảm thấy xót cho Ngọc Lan? Thật không phải thế, tên đó đưa tay ghi chặt đầu cô nàng xinh đẹp phía dưới sau đó bắn tinh vào trong miệng nàng. Tinh dịch của hắn tràn ngập khắp miệng nàng, thậm chí còn tràn ra ngoài. Thế nhưng cô gái nhanh chóng nuốt hết.

Cô gái ấy liếm quanh môi một cái sau đó đứng dậy bảo:

“Thưa ngài, giờ Ngọc Bình và Ngọc Lan đều bị gạch tên khỏi đội tuyển, chúng ta cần tìm người thay thế ngay!”

Quốc Bảo kéo quần lên, sau đó trả lời: “Hmm, đừng lo Huệ Hương, ta vừa tìm được kẻ thích hợp rồi.”

Huệ Hương không ai khác chính là cô gái đang đứng trước mặt. Nàng có thể xem là một mỹ nhân ngang ngửa Linh Nguyệt. Trông nàng rất cứng rắn nhưng cũng có vẻ gì đó mềm yếu.

Huệ Hương nghe vậy liền đáp: “Vậy thì tốt quá!”

Quốc Bảo đưa mắt nhìn Huệ Hương và hỏi: “Còn một chuyện nữa, tên nhóc đó sao rồi?”

“Hiện tại hắn vẫn rất tốt, có vẻ đã sử dụng được một phần sức mạnh của Ma Tướng.”

“Tốt lắm, chăm sóc hắn cẩn thận, hắn chính là quân cờ chủ chốt trong cuộc thi này.”

Quốc Bảo xoa cằm nhìn về phía cửa sổ, không thể biết hắn đang nghĩ gì.

...

Ở một nơi khác, hiện tại cũng đang diễn ra một khung cảnh dâm dục. Đó là hình ảnh một cô giáo đang quỳ và bú liếm dương vật một cách ngon lành cho tên học sinh đang ngồi dựa lưng trên ghế.

Xin trân trọng giới thiệu... à mà thôi, ai chẳng biết đó là thằng mờ lờ Khải Minh. Còn cô giáo vừa nhắc đến cũng không ai xa lạ, nàng chính là cô giáo Thảo xinh đẹp, giáo viên chủ nhiệm kiêm dạy kèm của Khải Minh.

Đã một tuần trôi qua kể từ cái ngày đó, cái ngày mà Khải Minh biến “truyền thuyết” cô giáo Thảo thành sự thật. Sau bữa hôm đó, hắn và Bích Thảo thân thiết hơn, tối nào hắn cũng siêng năng đến học ở phòng Bích Thảo. Nàng rất là nghiêm khắc, học ra học và chơi ra chơi. Lúc đang học thì nàng tuyệt đối không cho phép hắn được sờ soạng gì cả. Nhưng mà sau khi học xong thì khác!

“Chụt... chụt...”

Âm thanh bú liếm vang khắp cả phòng. Khải Minh vừa ngồi dang rộng hai chân vừa đưa tay véo ti cô giáo Thảo. Hai mắt hắn nhắm mê man tận hưởng khoái cảm. Những âm thanh cộng điểm vẫn như thường lệ vang lên trong đầu hắn.

Được một lúc sau, Khải Minh kéo Bích Thảo lên, há miệng bú hai cặp vú của nàng. Sau đó hắn chỉnh dương vật sao cho ngay vào âm đạo nàng và nhấn nàng xuống. Dương vật hắn lập tức chui vào bên trong. Bích Thảo bụm miệng nén đau. Dù đã làm tình với hắn nhiều lần nhưng lần nào dương vật hắn đẩy vào đều làm nàng thốn tận rốn.

Khi âm đạo đã quen dần với việc chứa cái thứ khủng khiếp kia, Bích Thảo từ từ di chuyển. Nàng hẩy mông nhấp, âm đạo nàng “nhún nhảy” trên dương vật khổng lồ của hắn.

Khải Minh hai tay nắm bờ eo thon của nàng, hắn cũng nhấp vai cái minh họa theo nhịp lên xuống của Bích Thảo. Âm thanh cộng điểm lại vang lên:

“Cộng 15 điểm khoái lạc.”

“Cộng 15 điểm khoái lạc...”

“Uh... uh... sướng... quá... chàng ơi!”

Bích Thảo rên rĩ mỗi lần lên xuống. Khải Minh cũng đáp lại:

“Khà khà, ta cũng sướng lắm, nhanh nữa đi nàng!!”

Đúng như yêu cầu của hắn, Bích Thảo nhún lên nhấn xuống mạnh bạo và nhanh hơn. Nàng ngã người về sau, hai tay vòng lấy cổ Khải Minh.

Hai cô trò chiến đấu dai dẳng thêm vài chục phút nữa thì đến giới hạn. Khải Minh giữ chặt eo Bích Thảo và điên cuồng nhấp. Bích Thảo mắt nhắm chịu đựng cơn đau có lẫn khoái cảm.

Hắn gào lên vài tiếng rồi phun tinh vào trong. Ngay sau đó vài giây, hệ thống có thông báo:

“Chúc mừng người đột phá cảnh giới Hồn Sư. Cảnh giới hiện tại là Hồn Sư tầng 1.”

Khải Minh mừng rỡ. Mấy ngày qua chịch cô giáo Thảo hồn lực của hắn đã tăng đáng kể. Và cuối cùng hắn đã đột phá thành công, tiến lên cảnh giới Hồn Sư.

Khải Minh và Bích Thảo tiến sát khóa môi nhau, lưỡi quấn nhau dữ dội. Rồi tách ra và thở hổn hển.

“Hic, mệt quá, nhưng mà sướng quá. Ngày nào cũng làm chuyện này chắc em chết vì sướng mất.”

Bích Thảo ép sát ngực Khải Minh và nói. Cả hai vẫn đang ngồi trên ghế, dương vật vẫn còn nằm trong âm đạo.

“Hihi, vậy thôi mình không chịch nữa nhé. Nàng mà chết thì ta buồn lắm!!”

Khải Minh giả vờ nói. Bích Thảo nháu mày bảo:

“Hừ, người buồn vì không có chỗ để người bán tinh vào thôi chứ gì!”

“Haizz, sao nàng lại nghĩ vậy chứ. Ta không vui là vì mất đi người yêu của mình mà!”

Nghe vậy, Bích Thảo chột đỏ mặt, nàng mắng yêu hắn: “Đúng là đồ mồm mép!”

Cả hai ngồi nghỉ một tí rồi lại tiếp một hiệp nữa. Sau nửa tiếng, Khải Minh tạm biệt nàng và quay về phòng. Tuy rất muốn ở lại nhưng mà sợ bị người ta nói này nói nọ.

Đến một nơi khá vắng vẻ, Khải Minh ho vài tiếng và bảo: “E hèm, ra đây đi.”

Nếu ai đó thấy chắc sẽ bảo hắn là thằng tự kỉ, nói chuyện một mình, thế nhưng vài giây sau thì chắc họ phải đổi ý kiến vì ngay sau lưng hắn, xuất hiện một bóng người. Đó là một mỹ nữ xinh đẹp mặc một bộ đồ đen, trông giống thích khách trong phim kiếm hiệp.

Cô nàng này có gương mặt khá lạnh lùng, đôi mắt vô cùng sắc bén. Cô nàng vừa xuất hiện liền cúi đầu chào Khải Minh, trông có vẻ kính trọng hắn.

Khải Minh gật đầu rồi bảo: “Chị... lúc nào cũng theo dõi em vậy ạ?”

Cô gái kia gật đầu đáp: “Nhiệm vụ của tôi là luôn theo sát để bảo vệ cậu chủ.”

Khải Minh nghe vậy thờ dài, đứng trước mắt hắn bây giờ chính là cô gái đã ra tay giết hai tên sát thủ cũng như đánh bất tỉnh Ngọc Lan và Ngọc Bình. Cô nàng tên là Lôi Kim Sa, 19 tuổi, Hồn Tướng tăng 11. Là người thuộc đội Hắc Tinh, một đội ngũ của Huỳnh gia, làm tất cả mọi nhiệm vụ được họ giao.

Kim Sa có mặt ở đây là vì nàng được giao nhiệm vụ bảo vệ Khải Minh. Hắn cũng đã được Văn Nghĩa báo trước rằng sẽ cho một người đi theo bảo vệ hắn. Khải Minh chỉ biết có vậy nhưng thật không ngờ, ông chủ của hắn lại phái một cô gái xinh đẹp như vậy đến để bảo vệ.

Như đã nói thì Khải Minh vài phút trước vẫn chưa hề biết gì về người bảo vệ mình. Và việc hắn gọi nàng ra là vì...

“E hèm, vậy lúc em đi ‘học thêm’, chị cũng theo dõi vậy luôn hả?”

Khải Minh vừa dứt lời, Kim Sa lập tức đỏ mặt. Chuyện hắn làm gì với cô giáo Thảo sau khi học xong nàng đều biết vì nàng lúc nào cũng phải theo dõi sát hắn và không được rời mắt. Bởi vậy nên lúc hắn làm tình với Bích Thảo, nàng cũng đều thấy hết. Với một cô gái chưa biết gì về chuyện “ấy” mà phải suốt ngày xem mấy cảnh nóng thế này thì quả là tội nghiệp.

“Vâng đúng vậy!!” Kim Sa trả lời không chút ngập ngừng.

“Ặc, nếu vậy, chuyện đó... chị đừng nói với ai nhé!”

Khải Minh bộ dạng như đang cầu xin, hắn sợ rằng Kim Sa sẽ báo chuyện hắn với Bích Thảo cho chú hắn, lúc đó thật không biết ăn nói ra sao. Kim Sa nhìn hắn và đáp:

“Vâng, chuyện đó... tôi sẽ không nói đâu!”

Khải Minh nghe vậy thờ phào nhẹ nhõm khi nghe câu nói đó. Chợt cả hai im lặng. Kim Sa im lặng vì nàng chẳng có gì để nói, còn Khải Minh im lặng là vì hắn đang tập trung ngắm nàng.

Hiện tại Kim Sa đang mặc một bộ đồ đen, khá là kín. Tuy vậy nhưng nó vẫn toát lên vẻ đẹp của nàng, những đường cong đáng khâm phục. Kim Sa chợt nhận ra ánh mắt của hắn, nàng vội nói: “Hmm, nếu không chuyện gì nữa thì tôi xin lui ra vậy.”

Khải Minh hơi giật mình, hắn vội gật đầu cái rụp. Thấy vậy, Kim Sa liền biến mất trong màn đêm, để lại trong hắn chút tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Sáng sớm hôm sau, như thường lệ Khải Minh đến lớp để học. Ở trong lớp chẳng có gì thay đổi ngoại trừ thái độ của mọi người đối với hắn. Sau khi biết tin hắn được chọn để đi thi cuộc thi liên trường, mấy nữ sinh trong lớp xem hắn như thần tượng, hâm mộ hắn hết mực. Mấy tên con trai thấy hắn hút gái như vậy liền đâm ra ghen tị, bực bội.

“Nè... lát nữa người có rảnh không?”

Yến Nhi nhìn hắn hỏi. Khải Minh gật đầu đáp: “Ừm, lát nữa mình rảnh.”

“Vậy... đi ăn trưa với ta nhé.”

Yến Nhi đỏ mặt đưa ra lời đề nghị. Chỉ là một lời mời ăn trưa nhưng sao nàng có vẻ khó khăn vậy!

“Hả? Ăn trưa à? Được thôi hihi!!”

Khải Minh nở lòng nào từ chối. Trong tuần qua, hắn cũng nhận ra rằng Yến Nhi bắt đầu chú ý hắn hơn. Theo cảm nhận của hắn thì có lẽ nàng ấy đã say nắng hắn rồi. Và biết đâu nàng mời hắn ăn trưa này là còn có ý gì đó.

Yến Nhi thấy hắn đồng ý liền vui mừng. Nàng tươi cười suốt buổi học thế nhưng...

“Khải Minh đi với ta có chút chuyện!”

Khải Minh cùng Yến Nhi vừa mới ra khỏi lớp thì bắt gặp Hồng Diễm đang đứng chờ sẵn. Khải Minh nghe vậy liền hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Hồng Diễm quay đi và bảo: “Thì người cứ đi theo ta!”

Khải Minh thấy vậy bèn chạy theo, trước khi đi hắn quay lại xin lỗi Yến Nhi: “Xin lỗi nhé, ăn trưa mình hẹn dịp khác nha!”

Yến Nhi không đáp nhìn sang chỗ khác, có vẻ nàng đang rất giận. Tuy thế nhưng Khải Minh cũng không làm được gì hơn.

“Nè, rốt cuộc là đi đâu vậy?”

Khải Minh tò mò hỏi. Lúc đầu hắn còn ý nghĩ rằng Hồng Diễm sẽ dẫn hắn đến một nơi kín đáo để... làm gì đó. Thế nhưng theo như lối đi của nàng thì hắn hoàn toàn thất vọng. Bởi vì nàng đang đi đến phòng hiệu trưởng.

“Cô hiệu trưởng mời ta với người lên có chút chuyện!!”

Hồng Diễm nói rồi đẩy cửa bước vào, ở bên trong phòng vẫn là Linh Nguyệt đang ngồi ở chiếc bàn gỗ lớn. Tuy nhiên ở hai bên có ba người khác gồm hai nam một nữ. Cả ba đều khá trẻ, chắc chỉ hơn Khải Minh vài tuổi.

Khải Minh và Hồng Diễm thắc mắc hỏi Linh Nguyệt: “Có... chuyện gì vậy hiệu trưởng!”

Linh Nguyệt nhìn cả hai cười đáp: “Giới thiệu với hai em, những anh chị này sẽ là đồng đội của hai em trong kì thi tới. Bọn họ vừa mới trở về sau cuộc tập huấn ở rừng Âm Dạ.”

“Rừng Âm Dạ...? Hình như mình vừa nhớ ra thứ gì đó...” Khải Minh xoa cằm dăm chiêu.

Linh Nguyệt sau đó nói nói với ba người kia: “Còn đây là hai em năm nhất mà cô nói đấy!”

Ba người bọn họ có vẻ ngạc nhiên nhìn cả hai. Sau đó, cô gái trong ba người bước đến phía trước. Cô nàng này có vẻ xinh đẹp, khuôn mặt có nét lạnh lùng, cơ thể thì quả thật rất ngon. Nàng đưa tay tự giới thiệu:

“Chị tên là Lý Yến Ly, rất vui được biết hai em.”

Tên: Lý Yến Ly.

Tuổi: 17.

Sinh lực: 12000/12000.

Hồn lực: 13525/14880.

Cảnh giới: Hồn Sư tầng 8.

Thông tin thêm: Học sinh lớp 3-B.

“Dạ... em là Khải Minh!”

“Còn em là Hồng Diễm!”

Khải Minh và Hồng Diễm lịch sự đáp lại. Yến Ly cười và bảo:

“Hai em còn nhỏ mà tài thật nhỉ, đánh bại được hai tên hung thủ tấn công luôn!!”

Khải Minh nghe vậy gãi đầu cười: “Dạ, cái đó...”

“À mà, cậu bé này có vẻ dễ thương ghê nha. Em có người yêu chưa vậy?”

Yến Ly đưa mắt dăm dăng nhìn Khải Minh. Hồng Diễm thấy vậy liền tỏ vẻ giận dữ. Khải Minh định đáp là “chưa” nhưng có một tiếng ho làm hắn dừng lại.

“Hmm, Yến Ly, tránh ra tí coi nào, để tôi hỏi chuyện cô bé này tí.”

Câu đó là do một tên trong có vẻ điển trai, nhưng mà nhìn kỹ vào thì hắn có chút gì đó giống mấy kẻ sở khanh. Tên này có vẻ xịn lên người khá nhiều nước hoa, khi hắn bước tới thì bầu không khí liền nồng nặc mùi nước hoa.

Tên: Hữu Công Khanh.

Tuổi: 17.

Sinh lực: 13500/13500.

Hồn lực: 16280/17700.

Cảnh giới: Hồn Sur tầng 10.

Thông tin thêm: Học sinh lớp 3-C.

Tên Công Khanh bước sát đến, hần nhìn một vòng quanh người Hồng Diễm làm nàng khó chịu. Hần đứng lại rồi la lên khiến mọi người hết hồn:

“Oaaaa. Quả là một vẻ đẹp tuyệt mỹ!!!!!!”

Hồng Diễm có vẻ hơi sợ trước thái độ tên này, nàng bắt giắc đứng sát lại chỗ Khải Minh. Ở phía đối diện, Linh Nguyệt nói với người còn lại: “Cậu ta vẫn vậy à?”

Người đó cười khỏ đáp: “Vâng ạ, chả thay đổi gì!”

Nói xong tên đó bước đến và đâm thẳng vào bụng tên Công Khanh một cái khiến hần ôm bụng đau khổ. Rồi tên đó cười nói: “Tên này hay bị quá khích trước những thứ xinh đẹp, mong các em thông cảm nhé!! Nhân tiện luôn, anh xin giới thiệu, anh là Nguyễn Thất Hứa. Xin chào hai em!!”

Tên: Nguyễn Thất Hứa.

Tuổi: 17.

Sinh lực: 19000/19000.

Hồn lực: 19130/25000.

Cảnh giới: Hồn Sur tầng 12.

Thông tin thêm: Học sinh lớp 3-A.

“Đù, ghê vãi.”

Khải Minh hét thẳm trong lòng, nhìn tên Thất Hứa này vậy mà nguy hiểm thật, Hồn Sur tầng 12 luôn.

Linh Nguyệt nhìn bọn chúng làm quen với nhau một hồi thì đồng dặc lên tiếng: “Được rồi, các em!! Giờ các em đều là những học sinh ưu tú được học viện lựa chọn để tham gia cuộc thi lần này. Cô mong các em sẽ cố gắng hết sức đem về thắng lợi cho trường ta!!”

Cả bọn trừ thẳng Khải Minh, ánh mắt đầy quyết tâm gặt đầu. Thất Hứa bước lên trước và nói:

“Em xin hứa sẽ cố gắng hết sức để đem về giải nhất cho trường ta.”

Ai cũng tràn đầy quyết tâm khi nghe câu nói của Thất Hứa, chỉ riêng Khải Minh là bụm miệng cười không rõ lý do. Xong xuôi, cả bọn giải tán ra về. Khải Minh đi được một đoạn chợt đứng khựng lại, hình như là nhớ ra thứ gì đó.

...

Tối hôm đó.

Tại một căn phòng trong ký túc xá nữ. Yến Nhi đang nằm ôm gối trên giường, nàng có vẻ đang buồn bực chuyện gì đó. Chính xác thì nàng đang bực mình chuyện Khải Minh đi theo Hồng Diễm mà bỏ qua bữa cơm trưa với nàng.

“Hừ, sao tên đó thân với Hồng Diễm vậy chứ? Sao lúc nào hần cũng Hồng Diễm hết vậy? Bộ hần không biết...”

Yến Nhi tức giận ném chiếc gối bay thẳng vào tường của phòng tắm. Vài giây sau cửa phòng tắm mở ra, bước ra từ đó là một cô gái đang dùng khăn lau khô đầu. Thật bất ngờ khi đó lại là một người khá quen, Trương Mỹ Linh, đội trưởng đội sao đỏ khối 1.

Tại sao nàng lại ở trong phòng của Yến Nhi? Thì bởi vì nàng là bạn chung phòng của Yến Nhi mà.

Thấy bạn mình bực bội, Mỹ Linh bước lại hỏi: “Sao vậy Nhi? Có chuyện gì buồn à?”

Yến Nhi bật dậy kể hết mọi chuyện cho Mỹ Linh. Sau khi nghe xong nàng gật gù hỏi:

“Chuyện là vậy ư?”

“Ừm, tại sao chứ? Sao hần lại có vẻ thích Hồng Diễm hơn mình huhu!!”

Yến Nhi phụng phịu nói, Mỹ Linh xoa cằm sau đó nhìn từ trên xuống dưới Yến Nhi. Nói là từ trên xuống dưới nhưng khi đến ngực thì nàng bỗng dừng lại. Yến Nhi thấy ánh mắt đó cũng nhìn xuống ngực. Và rồi nàng đỏ mặt.

Có lẽ xét về độ xinh đẹp thì Yến Nhi ngang ngửa Hồng Diễm, thế nhưng nếu nói về ngực thì Hồng Diễm trội hơn. Yến Nhi xấu hổ chạy ra khỏi phòng

mặc kệ Mỹ Linh xin lỗi: “Nhi ơi... mình xin lỗi mà... mình không có ý đồ đâu...”

Thế nhưng Yến Nhi chẳng thèm quay lại. Nàng xuống căn tin mua nước uống như để làm dịu đi cơn tức cùng nỗi tủi thân.

“Hừ, mình chỉ đang phát triển thôi chứ bộ!!”

Yến Nhi nhìn xuống ngực và bảo. Nàng hiện giờ đang ngồi ở một chiếc ghế đá dưới sân trường. Bất ngờ thay, Khải Minh vô tình đi ngang qua đó, trên tay hắn đang cầm một thứ gì đó. Thấy Yến Nhi, hắn lập tức bay vào ngồi cạnh nàng. Sau đó nói:

“Chuyện hồi sáng, cho mình xin lỗi nha...”

Yến Nhi định quay mặt sang phía khác, thế nhưng nàng bị thu hút bởi thứ Khải Minh đang cầm trên tay.

“Thứ gì đây...? Là trứng hả?”

Đúng vậy, trên tay Khải Minh là một quả trứng màu trắng khá to, chả biết là của loài nào. Quả trứng này là thứ hắn nhận được từ một cô nàng tên Long Kính Thủy. Khi sáng hắn nghe về rừng Âm Dạ và nhớ tới nó. Quả trứng này rất đặc biệt, Khải Minh chả thể đọc tí thông tin nào từ nó. Thế là hắn đem sang nhờ cô giáo Thảo xem thử là trứng gì vì nghĩ nàng sẽ biết, tuy nhiên nàng cũng không biết.

Khải Minh nhìn quả trứng rồi đưa sang Yến Nhi: “Ừm, đúng vậy! Yến Nhi muốn xem không?!”

Yến Nhi liền gật đầu, nàng rất tò mò về thứ này. Nàng ngắm nghía nó một hồi lâu.

“Có biết nó là trứng gì không?”

Khải Minh hỏi và hi vọng nàng sẽ biết. Thế nhưng Yến Nhi đành lắc đầu và trả lại cho hắn:

“Không biết nữa! Mà người lấy ở đâu vậy?”

“Haizzz, cái này là do một người tặng ta!!”

Khải Minh thất vọng định cất quả trứng vào trong túi, bỗng hắn dừng lại.

“Sao thế?”

Yến Nhi thấy hắn vậy bèn hỏi. Khải Minh quay sang trả lời:

“Hình như nó mới chuyển động!”

Hắn vừa dứt lời thì quả trứng rung động mạnh và phát sáng. Từ trên đỉnh quả trứng, một vết nứt nhỏ xuất hiện. Vết nứt dần lan rộng ra hơn nửa quả trứng.

“Lẽ nào nó đang nở?”

Yến Nhi dường như nhận ra sự việc. Đúng vậy, quả trứng kia đang nở!

Đột nhiên nó sáng lóa lên khiến cả hai phải nhắm mắt lại. Vài giây sau, khi chắc chắn ánh sáng đã dịu đi thì mới hé mắt ra.

Bất ngờ! Ở ngay trên tay Khải Minh bây giờ không còn là quả trứng nữa mà là một con vật màu trắng trông hết sức dễ thương. Trông nó rất giống với...

“Là rồng sao?”

Khải Minh hét lên. Kỳ thực nhìn sao thì con vật kia vẫn rất giống loài rồng phương Tây ở thế giới cũ của hắn.

Con rồng trắng này đôi mắt long lanh nhìn cả hai, trông nó đáng yêu hết mức. Yến Nhi không kiềm nổi vội giựt lấy nó từ tay Khải Minh và ôm vào lòng vuốt ve.

“Oaaa, nó đáng yêu quá đi mất!!”

Bé rồng trắng kia có vẻ khá thích, nó nhắm mắt tận hưởng, khuôn mặt trông có vẻ rất vui.

“Ừm đúng thật!! Nó có vẻ thích nàng đó!! Hình như nó coi nàng là mẹ thì phải?!”

Khải Minh cười bảo. Yến Nhi thả con rồng ra và ngắm nó. Bé rồng trắng chột nhìn sang Khải Minh, hai chân nó liên tục khều trong không khí.

“Hình như nó đòi người bế kìa.”

Khải Minh đưa tay ra ôm nó vào lòng. Con rồng liên tục ngoe nguẩy nhìn hắn tỏ vẻ thích thú.

“Nó cũng thích người đó!” Yên Nhi chăm chú nhìn con rồng bảo. Khải Minh liền đùa nói:

“Bởi vì ta là cha nó mà!”

Câu nói câu hần chợt làm Yên Nhi thấy đỏ mặt, không biết là do hần cố tình hay vô ý đây. Nàng vội lái câu chuyện sang hướng khác:

“Giờ đặt cho nó một cái tên đi!”

Khải Minh gật đầu đồng ý: “Ừm... tên gì nhỉ? Nó là rồng trắng, vậy đặt là Hắc Long đi nhé...?”

“Cái tên này, rồng trắng mà đặt là Hắc Long!”

“Khà khà ta đùa thôi, mình gọi nó là Bạch Long nhé!!”

“Ừm, được đó. Bạch Long.”

Nàng nói rồi đưa tay chọc Bạch Long. Khải Minh bỗng lóe lên một ý tưởng, hần đưa tay quàng vai Yên Nhi và nói:

“Bạch Long. Xem gia đình mình có hạnh phúc không nè!!”

Yên Nhi đỏ mặt trước hành động đó, tuy nhiên nàng vẫn để im. Quả thật cả ba bây giờ trông khá giống một gia đình nhỏ vậy!

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Bốp!

Một tiếng va chạm rõ to vang lên từ một bãi đất trống sau trường. Ở đó, tên Khải Minh đang nằm lăn lộn trên mặt đất, trông hần có vẻ đau đớn. Đứng gần chỗ hần có một thiếu nữ xinh đẹp, hiện đang mặc một chiếc quần ngắn màu đen và một chiếc áo thun trắng, đây chính là đồng phục thể dục của học viện Hoa Sen. Cô nàng hai tay chống nạnh, cúi lưng xuống nhìn Khải Minh, nếu có ai đó đứng phía sau thì chắc hần tên đó phải xịt máu mũi vì cặp mông căng tròn như muốn xé tung lớp vải quần của nàng.

Tuy nhiên tên Khải Minh ở phía trước còn dễ xịt máu hơn. Cái cổ áo rộng của bộ đồng phục đã vô tình làm lộ hai trái vú sữa tròn trịa nằm dưới lớp áo ngực màu hồng khi nàng cúi người xuống.

Cô nàng ấy vẫn không để ý đến việc đó, nàng cất tiếng bảo: “Hmm, đứng dậy đi nào Khải Minh!”

Khải Minh vừa hơi liếc ngực nàng vừa trả lời: “Ặc... từ từ thôi chị Ly, em đuối quá!!”

Theo như câu trả lời của Khải Minh thì ta dễ dàng suy đoán được người đang đứng trước hần là Yên Ly, cô nàng năm ba duy nhất nằm trong đội tuyển tham dự cuộc thi liên trường của học viện Hoa Sen.

Muốn thắng cuộc thi này ngoài việc học lý thuyết ra thì còn phải luyện tập thực chiến. Và thế là Khải Minh cũng như Hồng Diễm bị bắt phải ra đây luyện tập cùng với mấy người trong cùng đội tuyển.

“Thôi nào, đứng dậy đi!! Em nên học theo Hồng Diễm đi, cô bé rất siêng năng!!”

Yên Ly kéo Khải Minh đứng lên. Hần chuyển mắt nhìn sang bên trái, nơi mà Hồng Diễm đang tập luyện cùng với Thất Hứa. Cả hai không đánh tay không như Khải Minh và Yên Ly mà cầm hàng nóng ra choảng luôn.

Vũ khí của Hồng Diễm tất nhiên là thanh Hỏa Vương Kiếm rồi. Thanh kiếm rực lửa ấy đang liên tiếp về nên những đường kiếm tinh xảo tấn công Thất Hứa. Về mặt tên Thất Hứa, hần ta chỉ dùng một thanh kiếm thường, chẳng phải là bảo vật gì cả. Tuy nhiên có một điều đặc biệt, lưỡi kiếm của hần đang phát ra những tia điện màu vàng. Những tia điện đó xuất hiện là do hần sở hữu thuộc tính lôi nguyên tố.

Thấy điều đó, Khải Minh chợt quay sang hỏi Yên Ly:

“Khi nào em mới dùng được sức mạnh thuộc tính vậy?”

Yên Ly thấy hần hỏi liền xoa cằm hỏi: “Em bây giờ đạt đến cảnh giới gì?”

“Dạ Hồn Sư tăng 1!”

“Vậy thì sắp được rồi đây, đa phần mọi người đến cảnh giới Hồn Sư thì sẽ xuất hiện thuộc tính, chỉ là sớm hoặc muộn thôi!”

Khải Minh nghe vậy liền mừng rỡ, hẳn mong rằng mình sẽ sở hữu thuộc tính nào bá đạo tí. Chợt Khải Minh quay sang hỏi: “Có những thuộc tính nào vậy chị?”

“Ừây, cái này khó nói lắm, hiện giờ vẫn chưa thể biết hết thuộc tính. Chỉ biết một vài thuộc tính thường có như hỏa (lửa), lôi (sấm), phong (gió), thủy (nước), thổ (đất), mộc (cây), quang (ánh sáng), âm (bóng tối), vong linh, không gian, thời gian, tinh thần...”

“Đều nhiều vãi.” Khải Minh nghe phát thèm, hẳn thích nhất trong đó là thuộc tính thời gian. Nếu mà hắn có thể điều khiển được thời gian thì...

“Khà khà...”

Khải Minh mặt phê cần cười, chợt Yến Ly nói:

“Tụi mình tập tiếp thôi nào!!”

“Ặc từ từ...”

Bốp! Bốp!

...

“Hic mệt vờ cờ ra!”

Khải Minh ráng lết về ký túc xá nam, hắn trông như một cái xác chết biết chuyển động vậy, chẳng có tí sức sống nào.

“Ừa, Yến Nhi?”

Ở phía xa xa kia, có một thiếu nữ xinh đẹp, tay đang ôm một con vật gì đó, chính xác đó là Yến Nhi và thứ mà nàng ôm trong tay chính là Bạch Long, con rồng nò từ quả trứng hắn nhận được ở rừng Âm Dạ.

Khi thấy Khải Minh ở xa, Bạch Long hai chân vẩy vẩy, kêu liên tục trong không khí, nó còn kêu lên vài tiếng dễ thương nữa:

“Oa... ~”

Khải Minh tiến sát lại chỗ cả hai, Yến Nhi thả Bạch Long ra cho nó nhảy vào lòng hắn. Cả hai liền tiến đến một ghế đá để nói chuyện.

“Ngươi tập luyện có mệt không?”

Yến Nhi lấy khăn tay lau mồ hôi cho Khải Minh và âu yếm hỏi. Khải Minh thấy vậy liền cảm thấy ấm lòng. Đang lúc mệt mỏi thế này mà được một người quan tâm thì thật hạnh phúc, hắn vội vã trả lời:

“Hic, cũng mệt lắm, nhưng mà chút này nhảm nhò gì haha!!”

Khải Minh trả lời xong liền nhìn xuống Bạch Long, hắn khẽ nhíu mày. Lý do bởi vì hắn không thể đọc được thông tin gì từ Bạch Long giống như quả trứng lúc trước. Ở quả trứng thì hắn còn thấy được dấu chấm hỏi, lần này thì không luôn.

Nói chuyện một hồi thì Khải Minh ôm Bạch Long và bước vào ký túc xá. Vào phòng của mình, ở đây có Việt An đang nằm trên giường, Khải Minh liền đưa Bạch Long cho tên đó giữ rồi đi tắm. Cả hai là bạn cùng phòng nên chuyện Khải Minh có con rồng trắng này Việt An tất nhiên biết, vì thế nên chẳng có gì ngạc nhiên. Hắn có vẻ cũng rất thích con rồng này.

Khi Khải Minh đóng cánh cửa phòng tắm lại, bỗng nhiên sắc mặt của Bạch Long đổi khác, không còn vẻ dễ thương mà thay vào đó là một khí chất chững chạc...

...

Vẫn như thường lệ, cứ mỗi tối thì Khải Minh lại đến phòng cô giáo Thảo để học thêm. Với hắn bây giờ việc học cũng khá dễ dàng bởi vì Khải Minh đã có kỹ năng Tiếp Thu.

Tiếp Thu (lv1): Tăng điểm tiếp thu lên 150% trong vòng một phút. Không tiêu hao hồn lực. Thời gian hồi: 1,5 phút.

“Oaaa, chàng hiểu rồi à?”

“Khì khì. Cái này đơn giản thôi!!”

Nhờ cái chiêu này mà hắn học nhanh hơn hẳn, Bích Thảo cũng phải bất ngờ trước điều đó. Sau khi học xong thì Khải Minh lại đề Bích Thảo ra chịch

nhằm hồi phục hồn lực hao tổn lúc chiều. Xong xuôi thì hấn lại ra về.

“Mệt quá à!!”

Khải Minh vừa đi vừa uốn éo hông. Hấn bây giờ trông rất mệt. Mà cũng đúng thôi, cả ngày hôm nay hấn đã tốn quá nhiều sức lực, nào là tập luyện, rồi nào là làm tình với Bích Thảo nữa. Dù đã được Bích Thảo cảnh báo nhưng hấn vẫn ham vui, xuất tinh tận 3 lần nên giờ mới ra nông nổi này. Quả thật người ta có câu “Sướng con cò u mà mù con mắt” là đúng!!

“Hmmm...”

Khải Minh chợt để ý đến bãi đất trống, nơi mà lúc chiều hấn luyện tập. Ở đó đang phát ra những ánh sáng gì đó. Hấn cũng đã thấy việc này rất nhiều lần rồi nhưng chả lần nào lại xem thử có chuyện gì. Chợt hôm nay trí tò mò của hấn trỗi dậy, Khải Minh liền chạy ra xem thử.

Ở trên bãi đất trống hiện giờ, có một người đang luyện kiếm, đường kiếm ấy thỉnh thoảng sáng lên và cho thấy khuôn mặt của người đó, thật không khó để Khải Minh nhận ra đó là Hồng Diễm.

“Hồng Diễm, sao nàng ấy còn ở đây nhỉ...!”

Hơi bất ngờ trước chuyện này, Khải Minh định gọi Hồng Diễm đang hăng say tập luyện đến nỗi không nhận ra sự hiện diện của hấn. Nhưng lúc hấn vừa định cất giọng thì Hồng Diễm bỗng nhiên mất thăng bằng, nàng ngã xuống. Khải Minh thấy vậy vội lao đến ôm nàng trước khi cơ thể nàng chạm đất.

“Hồng Diễm...” Khải Minh lay lay người của nàng. Hồng Diễm có vẻ đã ngất đi, có vẻ nàng khá mệt mỏi.

Chợt Hồng Diễm hơi mở mắt ra, thấy Khải Minh đang ôm mình, nàng đỏ mặt nói: “Khải Minh? Ngươi làm gì... ở đây!!”

Thấy cô nàng tỉnh dậy, hấn liền tỏ vẻ vui mừng. Sau đó hỏi ngược lại: “Vậy còn nàng? Làm gì ở đây!!”

Hồng Diễm chưa vội trả lời, nàng nhẹ nhàng bảo hấn: “Ngươi... mau thả ta ra trước đã!”

Nếu là Hồng Diễm lúc trước gặp tình thế này nàng chắc chắn sẽ đâm cho Khải Minh một cái chứ không bảo hấn một cách nhỏ nhẹ như thế này. Khải Minh đành làm theo ý nàng. Hấn thả nàng ra, để cho nàng nhẹ nhàng rời khỏi lòng hấn. Thế nhưng Hồng Diễm có vẻ chả đứng nổi nữa, nàng lại một lần nữa xà vào lòng hấn.

Thấy tình cảnh xấu hổ của mình, Hồng Diễm cúi đầu xuống. Thấy biểu cảm dễ thương thế này, Khải Minh chợt muốn bùng phát thú tính. Thế nhưng cái dương vật của hấn dường như chẳng thể ngóc dậy nổi. Có lẽ hôm nay nó đã quá mệt rồi.

Khải Minh dìu Hồng Diễm đến bãi cỏ gần đó, sau đó cho nàng gối đầu lên đùi nằm nghỉ mệt. Khải Minh nhìn Hồng Diễm và hỏi:

“Tôi nào nàng cũng ra đây tập luyện sao?”

Hồng Diễm xoay người đưa lưng về phía Khải Minh, rồi nàng trả lời: “Ừm...”

Khải Minh tiếp tục hỏi: “Nàng có vẻ rất muốn thắng giải đấu nhỉ? Nhưng mà luyện tập cổ quá sức là không tốt đâu!”

“Ừm, ta biết mà...”

Sau câu trả lời của nàng, cả hai rơi vào tình trạng im lặng. Bầu không khí bỗng nặng trĩu lại. Để phá cái bầu không khí này, Khải Minh liền cất lời:

“Hồng Diễm—”

“Khải Minh...”

Bất ngờ thay, lúc hấn vừa lên tiếng thì Hồng Diễm cũng cất lời. Khải Minh lịch sự nhường cho nàng nói trước: “Nàng nói trước đi!!”

“Umm...”

Hồng Diễm hơi ngập ngừng một chút, sau đó nàng thờ dãi và nói:

“Khải Minh, ngươi có muốn biết tại sao ta lại tập luyện nhiều như vậy không?”

“Ừm là vì nàng muốn giải nhất trong kỳ thi này đúng không!!”

“Ừm, nếu đúng hơn thì...”

“Hả? Thi sao?...”

“...”

Hồng Diễm dừng lại một chút, sau đó nàng lại nói: “Chuyện này ta chưa bao giờ kể cho ai hết!!”

“Ừm nàng nói đi.” Khải Minh có vẻ đang khá tò mò, hẳn nhận thấy đây là cơ hội để hiểu thêm về Hồng Diễm.

“Thật ra, ta đang cần tiền...”

“Huh?” Khải Minh hơi bất ngờ trước câu nói của nàng.

“Ừm, để ta kể cho người nghe. Nhưng mà người hứa phải giữ bí mật đó!!”

“Được rồi ta hứa.” Khải Minh ánh mắt quả quyết nói.

“Hmmm, ta đang cần tiền để trả nợ cho gia đình... Lúc trước gia đình ta làm nghề thương gia, chuyên buôn bán bảo vật, tính ra lúc đó cũng rất khá giả...”

1 năm trước, lúc gia đình Hồng Diễm còn đang khá giả. Gia đình nàng gồm có ba người: ba, mẹ và nàng. Hồng Diễm lúc đó cũng dịu dàng và yếu điệu như bao cô tiểu thư khác.

Thế là vào một ngày, cha nàng, một thương gia chân chính, bị kẻ khác lừa đảo khiến cho mất toàn bộ tài sản, không những thế mà còn phải gánh thêm một khoản nợ lớn, 200 triệu phang. Cha nàng cũng vì chuyện đó mà đổ bệnh, mẹ nàng buộc phải đi kiếm tiền nuôi sống gia đình. Với một người phụ nữ chân yếu tay mềm như bà, thử hỏi kiếm được bao nhiêu tiền. Bà từ một người xinh đẹp, quý phái mà giờ lại trở nên xơ xác, tàn tạ. Người không những thế, trong lúc nguy khốn thế này, tên đã lừa cha nàng còn kêu mấy tên xã hội đen đến đòi nợ, gây khó dễ cho gia đình nàng. Cha nàng không thể chịu nổi cái thực tại này mà đã qua đời.

Thấy mẹ mình vất vả như vậy, Hồng Diễm rất muốn giúp mẹ thoát khỏi tình cảnh khổ cực, nợ nần này. Ở trong lúc ấy, Hồng Diễm vô tình biết về cuộc thi liên trường cũng như phần thưởng nếu về nhất. Thế là nàng quyết định tu luyện hồn lực, may mắn thay thiên phú nàng khá cao và nàng đã thành công vượt qua kì thi tuyển đầu vào của học viện Hoa Sen. Ở đây, hiệu trưởng nhận ra được tài năng của nàng và nàng được tham gia vào đội tuyển của học viện để tham gia cuộc thi. Sau đó, Hồng Diễm ngày nào cũng tập luyện không biết mệt mỏi, cả về kiến thức lẫn thực chiến, tất cả vì mục tiêu trả nợ cho gia đình.

“Chuyện là vậy đó...”

“...”

Khải Minh cảm thấy nghẹn lòng, thật không ngờ tình cảnh của Hồng Diễm lại khó khăn như vậy. Hèn gì nàng lại siêng năng như thế. Khải Minh chợt cảm thấy xấu hổ.

Nàng tham gia cuộc thi này vì một mục đích lớn lao. Còn hẳn tham gia chỉ vì muốn học thêm với cô giáo Thảo.

Nàng thi siêng năng luyện tập, quyết tâm giành lấy giải nhất. Còn hẳn thì tham gia với thái độ “luyện tập cho có”.

Quả thật càng so sánh, ta càng thấy nhục cho tên main.

“Hồng Diễm này, nếu được thì ta muốn giúp đỡ nàng...”

“Giúp đỡ?”

“Ừm, ta sẽ trả dùm nàng số tiền đó...”

Đối với Khải Minh, cháu trai của tộc trưởng Huỳnh gia, số tiền 200 triệu cũng không lớn lắm.

Nghe hẳn nói vậy Hồng Diễm bỗng phì cười: “Người đùa à, 200 triệu phang làm sao mà người kiếm nổi, chỉ cần người cố gắng hết sức trong kỳ thi là ta biết ơn lắm rồi...”

“Ặc, ta nói thật mà, ta có thể...”

Khải Minh chợt dừng lại, bởi vì hẳn thấy rằng Hồng Diễm đã thiếp đi, có lẽ nàng đã quá mệt mỏi rồi.

“Haizz...”

...

Cũng vào tối hôm ấy, trong khi tất cả mọi phòng ở học viện đều đã tắt đèn, chỉ duy nhất một căn phòng làm việc của hiệu trưởng là vẫn còn sáng.

Ở trong đó, Linh Nguyệt ngồi trên ghế, mắt hướng ra cửa sổ. Đồi này khẽ nhú lên một tí. Trông nàng giống như có tâm sự gì đó.

“Hmmm...”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Khi xưa có một cô gái vừa xinh đẹp, vừa thông minh. Không những thế mà nàng còn tài giỏi nữa, nàng khi mới 15 tuổi đã đột phá cảnh giới Hồn Sư, sau đó lại nhanh chóng tiến đến Hồn Tướng, điều đó khiến nhiều kẻ phải khâm phục.

Trong học viện nàng học lúc bấy giờ, với những gì mà mình có, nàng lọt vào mắt xanh của rất nhiều người. Nhiều người đã ngỏ lời với nàng nhưng đều bị nàng lạnh lùng từ chối, không một chút thương tiếc.

Nàng cứ như một bông hoa hồng vậy, đẹp nhưng lại có gai, không dễ gì chạm đến.

Thế nhưng lại có một kẻ, một kẻ làm cho những chiếc gai ấy phải rũ mềm, một kẻ làm cho trái tim nàng phải dao động.

Hắn ta, một học sinh vừa chuyển trường, là một kẻ tài giỏi, kiêu ngạo, khuôn mặt hắn điển trai, rất thu hút.

Hắn vào học ở lớp nàng, ngồi ngay cạnh nàng. Ngay ngày hôm ấy, trái tim nàng bỗng thổn thức.

Lửa gần rom lâu ngày cũng cháy. Cả hai học với nhau một thời gian thì tình cảm này nở một cách mạnh mẽ, nàng yêu hắn sâu đậm và hắn có vẻ cũng như vậy.

Sau khi tốt nghiệp, hai người họ may mắn đến được bên nhau. Cả hai cưới nhau, trải qua đêm tân hôn mặn nồng, tiếp đó là cuộc sống vợ chồng hạnh phúc như bao cặp đôi khác.

Thế nhưng được khoảng chừng nửa năm, tên đó bỗng có thái độ chán ghét, suốt ngày gay gắt. Nhiều lần bỏ đi lâu mà không nói gì. Nàng có hỏi lý do vì sao thì hắn không nói mà còn chửi lại.

Đến một ngày, hắn ta bỗng biến mất.

Cô nàng ấy lo lắng và quyết tâm đi tìm hắn. Nàng đi hết vùng này đến vùng khác, tìm hỏi thông tin về hắn.

Thật may mắn, ông trời không phụ lòng người, nàng đã tìm được hắn.

Thế nhưng, người lại phụ lòng người, ngay trước mắt nàng là khung cảnh tên ấy tình tứ với cô gái khác, làm việc mà hắn đã làm với nàng.

Đàn ông có “năm thê bảy thiếp”, chuyện bình thường ở Lam Tinh Cầu này.

Nàng cố nhẫn nhục, năn nỉ hắn trở về. Thế nhưng hắn vẫn tiếp tục “vui đùa” cùng con ả kia. Lạnh lùng nhìn nàng và đáp: “Im đi, tao chán ngấy cơ thể này rồi!”

Chỉ một câu nói.

Lòng nàng như rạn nứt.

Cổ nút kéo hắn. Hắn tung đòn đánh nàng văng ra.

Hắn lạnh lùng cùng con ả kia bước đi, không thèm đếm xỉa đến nàng.

Nàng ngồi đó và khóc, những giọt nước mắt đau khổ vì bị phản bội.

Sau đó, nàng gần như sụp đổ, suốt ngày chỉ vui mình trong tuyệt vọng. Thế nhưng nàng vẫn phải tiếp tục sống, chôn cất nỗi đau vào tận đáy lòng, cố gắng làm việc để quên đi cái nỗi đau ấy.

Sau một thời gian dài, nàng lập ra một học viện, nơi nuôi dạy những tương lai của đất nước. Nàng chính là hiệu trưởng học viện Hoa Sen, Dương Linh Nguyệt.

...

Phòng hiệu trưởng.

Linh Nguyệt ngồi trên bàn làm việc như thường lệ. Quả thật rất ít khi thấy nàng rời khỏi phòng hiệu trưởng, suốt ngày nàng cắm đầu vào công việc. Bất kể giáo viên nào trong học viện cũng phải khâm phục sự siêng năng của Linh Nguyệt.

Linh Nguyệt đang xem xét một vài giấy tờ gì đó. Nàng bỗng nhìn quanh bàn, sau đó giờ từng tờ giấy đang nằm lộn xộn trên bàn. Có vẻ Linh Nguyệt đang tìm kiếm thứ gì đó.

“Ừa, mình nhớ là để ở đây mà!”

Nàng tự nói với bản thân mình. Tìm mãi trên bàn nhưng có vẻ nàng vẫn chưa thấy. Linh Nguyệt mở từng ngăn kéo ra xem. Nàng nhắc từng cuốn sách ở trong ngăn kéo lên. Chợt có một vật rớt ra từ một ngăn kéo màu đen.

Đó hình như là một tấm hình. Linh Nguyệt nhặt tấm hình lên xem. Ở bên trong hình có nàng, trông khá trẻ, và một kẻ nào đó, cả hai đang đứng ở một ngôi nhà ven biển, ôm nhau rất thân mật.

Linh Nguyệt nhủ mảy nhìn vào tấm hình. Nàng chăm chú nhìn vào tên đàn ông ở trong hình.

Hắn, một khuôn mặt cao ngạo, điển trai. Khuôn mặt mà nàng muốn quên đi mãi mãi.

Đúng vậy, hắn chính là chồng nàng, chính xác hơn thì “đã từng”.

Bức hình này được chụp lúc nàng và hắn đi hưởng tuần trăng mật. Một khoảng thời gian thật vui vẻ, Linh Nguyệt bỗng nhớ lại lúc nàng lần đầu làm chuyện ấy với hắn. Cảm giác ấy, nó khiến nàng đỏ mặt, cảm giác mà rất nhiều năm nàng không được tận hưởng.

Khung cảnh hắn cùng nàng ái ân trên giường dường như được tái hiện lại trong đầu nàng.

Thế nhưng, một khung cảnh khác bỗng nhiên chen vào. Cũng là khung cảnh hai người đang ân ái với nhau, người đàn ông vẫn là hắn, nhưng người phụ nữ lại là một con đàn bà khác.

Nghĩ đến đây, Linh Nguyệt không kiềm nén được cảm xúc, nàng đưa tay bịt miệng mình lại. Sau đó úp tấm hình kia lên mặt bàn.

Linh Nguyệt bỗng thấy mắt mình mờ đi.

Là do nàng khóc và những giọt lệ kia làm mờ mắt ư?

Không phải! Nàng đưa tay lên chùi mắt, chẳng có dấu hiệu của giọt lệ nào cả. Qua bao nhiêu năm, chuyện này đâu dễ làm nàng khóc nữa.

Vậy tại sao mắt nàng lại mờ?!

“Uh... oh!”

Linh Nguyệt đưa tay lên đầu, trông nàng có vẻ đang đau đớn. Linh Nguyệt dần cảm thấy ý thức mơ hồ.

Nàng gục xuống bàn...

...

Bãi đất trống sau trường. Như thường lệ, cứ mỗi buổi chiều, các thành viên của đội tuyển tham gia cuộc thi liên trường của học viện Hoa Sen ra đây tập luyện.

Bốp!

Khải Minh cùng Yến Ly đang có luyện tập hăng say, cả hai chiến đấu với nhau.

Khải Minh liên tiếp né tránh các đòn đánh bằng Đặng Gia Bộ Pháp, hắn đang chờ thời cơ để phản công.

“Có sơ hở...”

Khải Minh hét thầm trong lòng khi cú đâm của Yến Ly bị hụt, nàng đang để lộ phần thân, không hề phòng bị. Khải Minh chớp lấy thời cơ, hắn đưa tay đánh vào bụng nàng.

Dục tốc bất đạt. Hắn đánh trúng nhưng sai vị trí, thứ mà tay hắn nhắm đến bây giờ là... ngực của Yến Ly. Thấy vậy, hắn vội giảm lực xuống, bàn tay từ nắm đấm chợt thả lỏng ra và...

“Uhhh... uh.”

Bàn tay không phanh lao vào ngực Yến Ly, có vẻ nó khá là thô bạo khi đánh vào một thứ mềm mại như vậy.

“Khải Minh...”

Yến Ly đỏ mặt khi thấy bàn tay hắn đang chạm vào ngực mình. Khải Minh vẫn chẳng chịu rời tay mà còn tham lam bóp nhẹ một cái, miệng thì lại lúng

túng nói: “Em xin lỗi... cái này không phải cô ý...”

“Tên khốn, nguoi có bỏ ra không...”

Nghe tiếng hét làm Khải Minh hết hồn. Nó không phải do Yến Ly mà đến từ một cô gái khác.

Ngay sau tiếng hét đó là một quả cầu lửa ập đến giữa Khải Minh và Yến Ly. Hấn vội rút tay lại tránh quả cầu lửa ấy.

“Tên khốn... nguoi giờ trò đòi bại gì đó hả?”

Hồng Diễm tay tạo một hỏa cầu nổi giận nằng Khải Minh. Đúng vậy, tiếng hét lúc này cũng là do nàng.

“Ặc... ta... ta...”

Khải Minh lúng túng, chợt hấn lại cảm nhận được thứ gì đó khá mềm chạm vào tay mình. Nhìn sang thì thấy Yến Ly đang khoác tay mình, ngực nàng đang ép sát vào bắp tay hấn. Nàng cười và nói:

“Thôi mà Hồng Diễm, Khải Minh chỉ vô tình thôi mà, không có gì đáng trách đâu...”

Nàng nói rồi quay sang Khải Minh cười, không hiểu là có ý gì.

Hồng Diễm thấy cả hai gần gũi như vậy liền nổi sùng lên. Trông nàng bây giờ rất đáng sợ.

“Thôi nào mọi người... hay chúng ta nghỉ ngơi chút đi!”

Thất Hứa thấy tình hình này liền nói. Ai cũng đang mệt nên vội đồng ý. Cả bọn lại chỗ bãi cỏ nghỉ mệt. Yến Ly nói nàng đi mua nước, Khải Minh cũng định xung phong đi theo nhưng bị Hồng Diễm giữ lại và nhìn hấn với ánh mắt có chữ “Ồ đây! Đi đâu bà thiên!”.

Khải Minh cũng đành ngồi lại vậy. Trông lúc chờ đợi, hấn chợt hỏi:

“Sao anh Khanh không tập luyện vậy?!”

“Ặc, cậu ta bận đi xem gái đẹp trong trường này rồi!”

Thất Hứa thờ dãi đáp. Hồng Diễm cũng quay sang góp chuyện:

“Hmmm, anh ta cứ thả thính mấy bạn nữ lớp em, làm họ sợ tưởng hấn là biến thái luôn!!”

Thất Hứa lắc đầu cười khò: “Haizzz! Nhưng mà tên này được cái rất mạnh về kiến thức, cậu ta chính là quân chủ chốt của chúng ta trong vòng thi lý thuyết đó!!”

Thất Hứa trông có vẻ rất tin cậy vào Công Khanh.

Một lát sau Yến Ly quay lại cùng bốn chai nước mát lạnh. Cả bọn uống ừng ực. Ngồi tán gẫu một lúc, Yến Ly chợt nói:

“Hihi, dạo này Khải Minh có vẻ siêng năng nhỉ! Không biết là vì lý do gì vậy?”

Khải Minh nghe vậy liền gãi đầu cười. Hấn tuần vừa qua đã có sự cố gắng rõ rệt. Siêng năng luyện tập, học lý thuyết và “tu luyện” nữa. Điều này rất dễ nhận ra.

Vậy lý do của hấn là gì?

“Này sao lại nhìn ta!”

Hồng Diễm nói rồi đỏ mặt quay đi trước cái nhìn chăm chăm của Khải Minh. Câu nói của nàng làm hấn giật mình, có vẻ hấn vừa có vài giây sao lãng. Hấn vừa nhớ lại câu chuyện về gia đình của Hồng Diễm mà nàng kể cho hấn nghe vào tối hôm đó. Hấn bỗng dừng lại muốn giúp đỡ nàng.

Nhưng hấn cần gì phải cố gắng, nếu muốn giúp Hồng Diễm thì chỉ cần xin chú hấn tiền để trả nợ là được rồi!!

Nguyên nhân thực sự bắt nguồn từ việc cảm thấy xấu hổ. Chính cảm xúc ấy đã khiến hấn nỗ lực hơn. Ngoài ra thì hấn còn muốn chứng tỏ vài điều gì đó với Hồng Diễm.

“Uh...”

Khải Minh một lần nữa giật mình. Nguyên nhân là do Thất Hứa bỗng dừng đặt tay lên vai hấn. Tên đó lên tiếng:

“Anh cũng ghi nhận sự cố gắng của chú đấy! Tự nhiên giờ anh lại muốn đấu với chú ghê! Làm một ván không?”

“Ặc... nhưng mà...” Khải Minh lúng túng trước lời mời đột ngột ấy. Hắn hiện giờ chỉ mới là Hồn Sư tầng 3, sao dám đọ với Hồn Sư tầng 12 chứ.

“Đừng lo, anh sẽ nhẹ tay, cứ coi như là đối người tập luyện một chút thôi!”

“À... ừm... vậy cũng được!” Khải Minh rồi cũng đồng ý. Thế là cả hai kéo nhau ra giữa bãi đất.

“Anh hứa rồi đó, nhẹ tay thôi à!”

“Ừm, hứa mà!!”

Thất Hứa quả quyết nói. Trông hắn rất có vẻ giữ lời, thế nhưng cái tên của hắn lại làm cho Khải Minh nghi hoặc.

“Được rồi chuẩn bị chưa?” Yên Ly hỏi, nàng có vẻ định làm trọng tài cho trận đấu này.

“Bắt đầu...” Yên Ly hô lên. Khải Minh cùng Thất Hứa giờ tay lên thủ thế, chưa có vẻ gì là muốn choảng nhau. Vài giây sau, Thất Hứa hơi tiến lên. Chợt hắn bay lại Khải Minh với tốc độ kinh hoàng. Khải Minh có chút bất ngờ, thế nhưng hắn vội lấy lại bình tĩnh, cơ thể bắt đầu xoay chuyển. Đòn đánh ngay sau khi áp sát của Thất Hứa chỉ trúng không khí.

Khải Minh nhanh tay nắm lấy cánh tay vừa ra đòn đó, một tay còn lại chặt mạnh vào bụng Thất Hứa. Cứ ngỡ đòn đánh sẽ thành công, nào ngờ lại bị tay còn lại của Thất Hứa chặn.

Chỉ vừa mới chạm vào tay hắn, Khải Minh vội rút lại và lùi ra xa. Nếu để hắn tóm được tay mình thì Khải Minh thua chắc. Thất Hứa giẫm chân lao đến. Tay hắn quặp lại thành dạng “trảo”. Từ những ngón tay, những tia điện màu vàng xuất hiện, tuy nhiên trông chúng khá yếu ớt. Có vẻ Thất Hứa đã giữ lời là sẽ nhẹ tay.

Khải Minh chặt vật né tránh, để dính phải đòn này thì khổ đây.

“Ah...”

Tay bị trào của Thất Hứa chộp lấy, ngay sau đó một dòng điện truyền vào khiến tay hắn bị tê. Khải Minh cố vận lực để thoát khỏi trào của Thất Hứa. Thật may là hắn đã thành công. Khải Minh vội nhảy ra xa.

“Hmmm...”

Thất Hứa thủ thế lại, hắn sẵn sàng “vồ” Khải Minh bất kỳ lúc nào. Khải Minh tuy tình thế bất lợi nhưng vẫn nhếch môi cười.

“Hmmm, cơ hội tốt để thử chiêu thức kia đây...”

Khải Minh lao người về phía trước, lao đến trào của Thất Hứa đang giờ sẵn. Thất Hứa thấy vậy liền nghi ngờ, nhưng hắn vẫn giờ tay đánh về phía trước. Trong khoảng khắc mà tay của Thất Hứa gần chạm vào Khải Minh, hắn đột nhiên biến mất.

“Cái gì?”

Thất Hứa trở mắt ngạc nhiên, Hồng Diễm và Yên Ly cũng vậy. Sau đó chưa đầy một giây, họ nhận ra Khải Minh đang ở ngay sau Thất Hứa. Làm sao hắn lại làm được như vậy?

Đó là vì chiêu thức mà hắn mới mua trong Cửa Hàng vài ngày trước đây. Tốc Biến.

Tốc Biến (lv1): Tăng 170% – 250% tốc độ trong 5s. Có 10% để lại hư ảnh. Tiêu hao 2700 hồn lực.

Với cái tốc độ kinh khủng của mình, Khải Minh né tránh đòn đánh của Thất Hứa, luôn ra phía sau hắn và đá đít hắn một phát. Đó là kế hoạch của Khải Minh, có vẻ hắn đã gần thành công chỉ là...

“Heh? Sao có cái gì sai sai...”

Trong phút chốc, Khải Minh đang cảm thấy kì lạ. Đúng là hắn đã luôn ra sau Thất Hứa được, nhưng khoảng cách của hắn so với Thất Hứa bây giờ cách khá xa, khoảng cả chục mét.

“CẦN THẬN!!” Hồng Diễm hét lên, Khải Minh chưa kịp hiểu gì thì

Ầm!

Hắn cắm đầu vào gốc cây và ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

“Uh...”

Khải Minh tỉnh dậy trên một chiếc giường khá lạ. Xung quanh hắn có rất nhiều tủ kính, trong mỗi tủ lại có rất nhiều loại thuốc. Nhìn thế nào thì cũng đoán được đây là phòng y tế của học viện.

“Uh... đây... đây là đâu!”

Khải Minh ngơ ngác nhìn xung quanh, hắn cứ như thăng ngáo vậy. Chợt hắn sờ lên đầu mình và la lên một tiếng: “Oh...”

Đầu hắn hiện giờ đang quấn một lớp băng màu trắng và nó đang khá đau mỗi lần chạm vào. Khải Minh dần dần nhớ lại. Hắn đấu với Thất Hứa. Sử dụng kĩ năng Tốc Biến. Đâm đầu vào gốc cây.

Khải Minh như đã hiểu tại sao đầu mình lại bị quấn băng thế này. Hắn đang định rời khỏi giường thì hắn cảm nhận được có tiếng thở của ai đó bên cạnh. Ngay cạnh hắn là một tấm rèm, nó dùng để ngăn cách giữa các giường với nhau. Có lẽ ai đó đang nằm bên kia.

Khải Minh tò mò kéo rèm lên và bất ngờ. Ngay trên giường bên cạnh là hiệu trưởng Linh Nguyệt, nàng đang nằm ở đó.

Hiện tại nàng mặc một chiếc áo sơ mi trắng, hai trái dưa hấu kia cứ phập phồng theo từng nhịp thở của nàng. Theo kinh nghiệm soi gái của Khải Minh, hắn chắc chắn rằng nàng không mang áo ngực. Bởi vì hắn thấy rõ hai núm vú của nàng qua lớp áo kia.

“Tại sao Linh Nguyệt lại nằm ở đây... lẽ nào bị bệnh?”

Đang suy nghĩ vu vơ, chợt hắn nảy ra một ý định.

Đã gần một tháng, kể từ khi hệ thống giao cho hắn cái nhiệm vụ làm tình với nàng. Muốn làm tình với một cô gái xinh đẹp, thông minh lại là Hồn Hoàng đầu phải việc dễ. Thế nhưng ngay bây giờ, trong lúc nàng đang ngủ say, hắn có thể thừa cơ làm việc.

Nhưng Khải Minh vội lắc đầu, dựa vào Tinh Thông Nhân, hắn biết rằng Linh Nguyệt vẫn còn một lượng lớn hồn lực, dư để xử hắn. Khải Minh chỉ cần làm một tí gì đó lên cơ thể nàng là xong đời liền.

“Ặc... làm sao giờ! A... hay thử cái đó!”

Khải Minh sức nhớ ra chuyện gì đó. Thử “cái đó”. Chính xác thì “cái đó” là gì?

“Ủa Khải Minh nguoi tỉnh rồi à?”

Từ phía ngoài, Hồng Diễm bước vào và nói. Khải Minh giật mình quay lại đáp: “À, ừm ta tỉnh rồi!”

“Vậy thì tốt quá, giờ nguoi thấy thế nào rồi.”

Hồng Diễm vui vẻ chạy đến bên Khải Minh, nàng âu yếm hỏi hắn. Khải Minh lấy lại bình tĩnh rồi trả lời: “Ừm, giờ ta đỡ rồi, chỉ cần nằm đây nghỉ tí là khỏe à!”

“Uhm, nguoi có muốn ăn gì không để ta mua cho!” Hồng Diễm nói. Khải Minh lắc đầu bảo: “Không cần đâu, cứ để ta một mình ở đây được rồi.”

“Uh... nếu vậy thì thôi... ta đi trước nha!!!”

“Uhm tạm biệt!”

Hồng Diễm xoay gót bước đi ra cửa. Cánh cửa khép lại được một lúc lâu thì Khải Minh mới dám kéo tấm rèm kia lên. Hắn ngấm nhìn Linh Nguyệt đang ngủ say sưa, gương mặt nàng có chút ửng đỏ.

Khải Minh ngấm nhìn xuống cặp đùi nàng, trắng và rất nuột. Dương vật hắn bắt đầu cương lên biểu tình.

“Hmmm, dùng thử nó xem sao!”

Khải Minh cắn nhẹ trên ngón tay cái bàn tay trái, sau đó vẽ lên bàn tay phải một vòng tròn kì quái. Làm xong thì hắn đưa tay chạm nhẹ vào tay Linh Nguyệt, sau đó mắt hắn nhắm chặt lại. Sau đó hắn thi triển kĩ năng, một kĩ năng vừa nhận được lúc chịch cô giáo Thảo, Kích Dục Ấn.

Kích Dục Ấn (lv1): Chỉ người có Dâm Thần Huyết Thống mới sử dụng được. Có 0,1% cơ hội thành công. Nếu thành công thì đối tượng bị nhắm đến sẽ bị kích dục mạnh mẽ.

Hắn cũng chả hy vọng gì vào cái này lắm, chẳng qua là cứ thử để cho chắc ăn. Nếu thành công thì chẳng phải dễ thực hiện hơn sao. Dù sao cũng chả mất gì, cứ thử đi đã.

Khải Minh tập trung cao độ, mồ hôi chảy dài trên má hắn. Hắn chợt mở mắt ra, có vẻ đã xong. Hắn rời khỏi cánh tay Linh Nguyệt, ở trên đó có một dấu ấn màu đen.

Một phút.

Hai phút.

Ba phút.

Vẫn chẳng có gì xảy ra, Khải Minh thờ dài nghĩ rằng nó đã thất bại. Thế nhưng, ngay khoảnh khắc hắn định bỏ cuộc, dấu ấn bỗng thu nhỏ lại cho đến khi thành một điểm đen như một hạt bụi. Ngay sau đó, Linh Nguyệt bắt đầu cử động. Nàng nhẹ nhàng rên rỉ vài tiếng:

“Uh... uh... uh!”

Khải Minh bắt gặp ánh mắt sau tấm rèm, hắn đang xem chuyện gì đang xảy ra.

“Lẽ nào thành công! Hack à?!” Khải Minh nghi vấn, hắn vẫn âm thầm xem xét tình hình. Linh Nguyệt bắt đầu có dấu hiệu khác thường, mồ hôi nàng tuôn ra như suối, mặt nàng đỏ ửng khác thường, cơ thể liên tục quằn quại, lảo nhão qua lại, hơi thở đang ngày càng gấp gáp hơn.

“Thành... THÀNH CÔNG RỒI!!” Khải Minh hét thảm trong lòng. Với những gì đang xảy ra thì hắn chắc chắn rằng Linh Nguyệt đã bị dính Kích Dục Ấn. Thật không ngờ, chỉ 0,1%. Khải Minh mừng như trúng số vậy.

“Uh... uh... uh...”

Nằm ở trên giường, Linh Nguyệt đưa tay tháo từng hạt nút ra, có vẻ nàng đang cảm thấy nóng. Cặp ngực trắng tròn của nàng giờ đã được phơi bày ngay trước mắt Khải Minh. Hắn thém thường đến chảy dãi.

Linh Nguyệt đưa tay sờ lên ngực mình và nắn bóp nó. Tay còn lại trượt dài trên thân mình và tìm đến chiếc váy bó màu đen phía dưới. Nàng kéo váy lên, tay thọc vào quần lót xoa âm đạo. Cổ họng nàng không ngừng rên rỉ:

“Uh... uh... uh... ah...”

Linh Nguyệt hơi hé mắt, nàng nhìn cơ thể mình và tự hỏi: “Chuyện quái quỷ gì thế này?”

Nàng rất là thắc mắc, muốn biết điều gì đang diễn ra với mình. Tại sao mình nằm ở phòng y tế, tại sao lại có cảm giác kích thích thế này? Nàng thực sự không hiểu, đúng hơn là không có thời gian để hiểu. Cái cảm giác này, nàng phải nhanh chóng giải quyết nó.

Và nàng tiếp tục thủ dâm, mong rằng sẽ xoa dịu được cái cảm giác bấy giờ. Nàng mạnh bạo vận bóp vú mình. Bàn tay trong quần lót dần ướt đẫm. Nàng đưa ngón tay và dút vào trong.

Nàng liên tục cho ngón tay ra vào âm đạo. Hai chân nàng hơi nhóm nâng phần dưới cơ thể lên, ngón tay của nàng ngày càng nhanh hơn. Linh Nguyệt la lên một tiếng: “Ahh... ah...”

Nàng thả cơ thể nằm xuống. Khuôn mặt tràn đầy thất vọng. Cảm giác ấy vẫn chưa kết thúc dù nàng đã cố gắng thủ dâm. Giờ chỉ có một cách, cần phải có dương vật của một ai đó, chỉ có thứ đó mới giúp nàng thỏa mãn.

Nhưng biết kiếm ở đâu bây giờ. Lẽ nào một hiệu trưởng danh giá lại đi năn nỉ ai đó chịch mình. Linh Nguyệt rùng mình khi nghĩ đến điều đó. Nhưng cái cảm xúc ham muốn này, nàng không biết làm sao để ngăn nó lại.

Trong lúc nàng đang cố suy nghĩ, tấm rèm bỗng di chuyển. Ngay sau đó, Khải Minh đang núp từ nãy đến giờ chạy ra và aby lên giường. Linh Nguyệt thấy hắn vừa bất ngờ vừa xấu hổ, để học sinh thấy mình như vậy, nàng thật sự không muốn.

Khải Minh không đợi nói gì cả, hắn như một tên điên dại, banh háng nàng ra, hắn không chờ đợi gì để ngắm cái âm đạo xinh đẹp đang đỏ hồng hào vì hưng tình kia. Tay hắn móc cái dương vật đã cương cứng ở trong quần ra và cắm vào đó.

Thấy hắn móc dương vật ra, Linh Nguyệt vội hoảng hốt. Nàng chắc chắn hiểu hắn đang định làm gì. Linh Nguyệt dư sức ngăn hắn trước khi hắn làm điều gì đó. Thế nhưng, cái dương vật khổng lồ của hắn, những đường gân ấy, nó thu hút hoàn toàn sự chú ý của Linh Nguyệt. Và trong cái khoảnh khắc sao lãng ấy, Khải Minh đã đẩy dương vật được vào bên trong, một cú đẩy vào đầy mạnh bạo, dương vật hắn chạy đến tận tử cung nàng.

Cảm giác đau đớn làm nàng sực tỉnh. Giờ vẫn còn kịp để đẩy hắn ra nhưng, cái cảm giác này, khi hắn dút dương vật vào, vừa quen vừa lạ.

Quen vì nó chính là cảm giác sướng khi làm tình.

Lạ là vì thứ đang cắm sâu bên trong nàng, nó rất lạ, nó to hơn hẳn của tên “chồng” nàng. Bị một cái dương vật mới lạ thế này đâm vào, Linh Nguyệt chợt thấy kích thích dữ dội.

Cảm xúc của nàng gói gọn trong một chữ, “sướng”.

Nàng đã rất lâu muốn tận hưởng cảm giác này. Linh Nguyệt không thể phủ nhận điều đó. Nàng tự nhủ rằng chỉ một chút thôi, nàng sẽ lập tức đẩy hắn ra.

Khải Minh khi dứt vào trong liền mừng rỡ. Hắn thật sự không dám nghĩ, dương vật của mình đang nằm trong âm đạo của hiệu trưởng Linh Nguyệt. Nhưng mà cái cảm giác ấm nóng bây giờ thì không thể chối cãi nữa rồi.

Khải Minh nắm chặt hai chân nàng và ra sức đẩy dương vật. Hắn làm rất nhanh và mạnh, Linh Nguyệt có vẻ đau, nàng rên rỉ: “Ah... ah... dừng lại... uh... ah... dừng lại mau... Khải Minh...”

“Cộng 20 điểm khoái lạc... cộng 20 điểm khoái lạc...”

Linh Nguyệt miệng thì bảo “dừng” nhưng đang không ngừng dang rộng hai chân để đón nhận những cú nhấp kia. Điều này thật mâu thuẫn. Nàng muốn sướng nhưng lại không thể để hắn làm vậy với mình. Rốt cuộc thì tình thế vẫn chẳng thay đổi gì.

“Uh... uh... ah... ah... uh... uh...”

Đang trong lúc bị kích thích mạnh mẽ mà được một cái dương vật khổng lồ đâm vào, Linh Nguyệt dường như mất hết lý trí, nàng rên rỉ dữ dội. Khải Minh thấy thế cũng mặc kệ, hắn ra sức nhấp điên cuồng, cứ như sợ âm đạo nàng bay đi mất vậy. Vừa nhấp hắn vừa đưa tay nắn bóp vú nàng. Cặp vú to quá khổ khiến hắn căng rộng hết bàn tay cũng không thể bóp hết được.

“Dừng... dừng lại đi... uh... uh...” Linh Nguyệt bỗng bật khóc và van xin hắn. Tại sao nàng lại làm vậy trong khi chính nàng dư sức đẩy hắn ra chứ? Khải Minh dù sao cũng sẽ không dừng lại, đây là cơ hội tốt nhất để hắn hoàn thành nhiệm vụ nếu không muốn liệt dương. Mà giờ thì nếu không có nhiệm vụ thì hắn vẫn tiếp tục thôi, đời nào mà bỏ qua cái cảm giác sung sướng này.

Khải Minh cuối xuống bú cặp vú của nàng, hắn bú từ vú này sang vú khác, tay không quên nhào nặn, hông không quên di chuyển. Dương vật hắn vẫn tiếp tục công phá âm đạo Linh Nguyệt.

Nàng dần mất đi lý trí, cổ họng không ngừng rên rỉ những âm thanh dâm dục. Mắt nàng nhắm nghiền tận hưởng âm đạo mình bị tấn công.

Cả hai duy trì ở tư thế này khoảng vài phút nữa thì Khải Minh rút dương vật mình ra. Hắn xoay người Linh Nguyệt lại thành tư thế bò. Nàng không một chút phản kháng. Khải Minh nhanh chóng quỳ xuống và cho dương vật vào đó một lần nữa.

Hắn ra sức nhấp nhanh hơn cả lúc này, điều đó khiến Linh Nguyệt rên la đau đớn:

“Ah... ah... ah... ah... đủ rồi... dừng lại...”

“Bạch bạch”

Khải Minh đưa tay xoa lên mông nàng, tay hắn trượt dài lên lưng nàng và bắt lấy hai cánh tay đang chống xuống giường. Hắn kéo hai cánh tay nàng về phía sau, hông liên tiếp đẩy dương vật về trước. Linh Nguyệt ngẩng đầu lên, nàng thở gấp gấp. Hai trái vú tròn của nàng đang lung lẳng theo từng nhịp nhấp của Khải Minh, trông thật thích mắt.

“Chúc mừng người đã đạt đến Hồn Sư tầng 4.”

“Á đù!” Khải Minh bất ngờ, quả nhiên chịch một Hồn Hoàng giúp hắn lên tầng nhanh vậy.

Khải Minh dừng lại, hắn kéo Linh Nguyệt lên, xoay đầu nàng lại và hôn nàng. Bờ môi nàng đang bị hắn xâm chiếm, chiếc lưỡi của hắn chui vào miệng nàng, quấn lấy lưỡi nàng.

Đã lâu rồi, Linh Nguyệt chưa được hôn. Cái cảm giác nồng nàn của nụ hôn này, nàng thật không thể diễn tả nó.

Rời khỏi môi Linh Nguyệt, Khải Minh vật nàng sang một bên. Vẫn ở tư thế ban nãy, chỉ khác là lần này Linh Nguyệt chống mông cao lên và Khải Minh thì đứng đây.

“Uh... uh... uh... uh... ah...”

Ở tư thế này chịch thật sướng. Khải Minh và Linh Nguyệt đều cảm thấy vậy. Hắn gồng hết sức mình tiến đẩy, cứ như muốn đâm xuyên âm đạo Linh Nguyệt vậy. Mười nhấp, hai mươi nhấp, ba mươi nhấp...

“Chúc mừng người đã đạt đến Hồn Sư tầng 5.”

Lại một lần nữa hắn lên cấp. Khải Minh mừng khôn siết. Số hắn hôm nay đúng đờ rồi.

“Uh... ah... ah... ah... ah... ahhhh!”

Linh Nguyệt hét lên, nàng nắm chặt lấy tấm nệm màu trắng bên dưới, cơ thể không ngừng co giật, uốn éo. Từ âm đạo nàng, một dòng dâm thủy tuôn ra

như suối. Nàng đã ra rồi!

Khải Minh thấy vậy cũng không kiềm chế gì nữa, hấn nháp điên loạn thêm vài cái nữa và la lên:

“Uh... ta ra đây!!”

Nghe hấn nói vậy, Linh Nguyệt đang thở hỗn hển liền hốt hoảng: “Đừng, đừng bắn bên trong ta... uh... ta xin cậu đó... ahhh!!”

Khải Minh đương nhiên phải bắn vào trong rồi, nếu không thì sao hoàn thành nhiệm vụ. Hấn gồng mình lên, tinh dịch gần như đã được bắn bên trong nhưng...

“Oái...”

Khải Minh chợt bước chân về sau, thật xui xẻo khi hấn bước hụt khỏi giường. Ngay khoảnh khắc đó, cơ thể hấn bị ngã xuống, dương vật tụt ra khỏi âm đạo nàng và bắn tinh xối xả bên ngoài.

Hấn ngã đập đầu xuống đất. Do đã bị thương sẵn mà giờ lại bị chấn động nữa nên rất đau, mọi thứ bắt đầu trở nên mờ mờ ảo ảo. Tuy nhiên hấn nhanh chóng lấy lại ý thức và chửi thề trong lòng: “Đệt!”

Chỉ cần chút nữa thôi thì hấn đã có thể ăn ngon ngủ yên khi hoàn thành nhiệm vụ. Thế nhưng số hấn sao lại nhọ đúng vào lúc này.

Thế nhưng Khải Minh lấy lại bình tĩnh, hấn nghĩ rằng chỉ cần lên làm lại một hiệp với Linh Nguyệt nữa là được thôi. Khải Minh tiến sát lại Linh Nguyệt, nàng vẫn đang nằm chống hông thở hỗn hển, hấn đưa tay sờ lên mông nàng.

Chát!

Ngay lập tức hấn cảm nhận được bên má trái của mình, có một lực mạnh đánh vào. Và đang nằm trên đó lại là bàn tay của Linh Nguyệt. Đúng, nàng đã tát vào mặt hấn.

Sau cú đánh của nàng, Khải Minh đứng ngơ ngác.

Hấn vì đau quá nên bị vậy sao?

Không đúng...

Hấn đứng ngơ ngác bởi vì...

Linh Nguyệt đang nhìn hấn với ánh mắt vô cùng giận dữ, nước mắt nàng chảy ròng ở hai bên, nàng trông rất đáng sợ, cứ như nàng muốn giết chết Khải Minh vậy.

“Cút ra ngoài cho tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Rào rào...

Mưa... một cơn mưa lớn đang không ngừng trút nước xuống mặt đất.

Tiếng mưa rơi.

Không khí se lạnh.

Mùi mưa.

Những yếu tố dễ khiến lòng người chợt chông chênh. Những người không có nỗi lòng gì cũng sẽ cảm giác chợt buồn. Còn những người đang có nỗi lòng thì tệ hơn, một cảm giác nặng trĩu...

...

Ký túc xá nam, phòng 169. Căn phòng của hai nam sinh, Việt An và Khải Minh. Hiện tại có vẻ chỉ có mỗi Khải Minh ở trong phòng. Hấn đang nằm ở

trên giường, quấn một tấm mền ấm áp.

Trời mưa to thế này, Khải Minh chẳng thể đi tập luyện được nên hắn đành phải nằm đây. Còn về Việt An thì hắn bảo bận việc gì đó rồi biến mất luôn. Không biết hắn làm gì trong lúc mưa thế này.

“Haizzz...”

Một tiếng thờ dài đầy nặng nề của Khải Minh. Trông hắn bây giờ thật giống với mấy kẻ thất tình, ánh mắt buồn bã, khuôn mặt nhợt nhạt, chả có sức sống, thỉnh thoảng lại thờ dài muộn phiền. Tâm trạng hắn có vẻ không vui.

Khải Minh đưa cánh tay đặt lên đôi mắt đang nhắm. Hắn nhớ lại chuyện cách đây vài ngày. Vào buổi chiều hôm ấy, hắn nhận lúc Linh Nguyệt bị kích dục đã bay vào và chịch năng nhằm hoàn thành nhiệm vụ cũng như thỏa mãn thú tính bản thân. Tuy nhiên mọi chuyện không được suôn sẻ, hắn gần như sắp hoàn thành nhiệm vụ, tinh dịch đã chạy gần hết ống dẫn tinh và chỉ còn đợi phóng vào âm đạo Linh Nguyệt thôi. Nhưng chỉ vì một cú bước lùi về sau đã khiến hắn chưa hoàn thành được nhiệm vụ.

Vậy điều đó khiến hắn buồn ư?

Nếu nói không phải thì hoàn toàn không đúng, chỉ là việc đó chưa đủ để làm hắn buồn tới mức này, lười biếng học và luyện tập, lười cả ăn và ngủ.

Nguyên nhân chính dẫn đến nỗi buồn này chính là...

“Cút ra ngoài cho tôi.”

Lời nói đó cùng ánh mắt giận dữ, đau khổ của Linh Nguyệt dường như khắc sâu vào tâm trí hắn. Mỗi khi nhớ lại lúc đó, hắn không thể ngừng dằn vặt.

“Tất cả đều do cái nhiệm vụ đó, đều do cái hệ thống đó!”

Ban đầu, Khải Minh đã nghĩ như vậy. Hắn đổ hết mọi tội lỗi lên Khoái Lạc Hệ Thống. Khi con người ta mắc sai lầm nào đó, họ đa phần sẽ chọn cách đổ lỗi vào một “ai, thứ gì đó”. Họ làm vậy vì họ cảm thấy an toàn, họ cảm thấy hài lòng khi trở thành một nạn nhân của “ai, thứ gì đó”. Đây là một phản ứng hết đời bình thường của một con người bình thường.

Thế nhưng, đến một lúc nào đó, họ sẽ nhìn nhận lại lỗi lầm bằng một con mắt khác. Khải Minh cũng vậy, hắn dù sao cũng đã là một con người trưởng thành được ít nhiều. Hắn tự cảm thấy rằng, một phần nào đó, “ai, thứ gì đó” chính là bản thân hắn, nơi cần đổ lỗi lên.

Đứng trước một người phụ nữ xinh đẹp như thế, lại còn đang thủ dâm, hắn, tất cả đàn ông sao kiềm chế được.

“Haizzz...”

Lại một lần nữa hắn thờ dài. Bỗng, ở trên đầu giường có gì đó động đậy. Đó chính là Bạch Long, con rồng bí ẩn nở ra từ quả trứng đầy bí ẩn.

Bạch Long bò lên ngực hắn và chui vào trong mền, nó nằm im và chăm chú nhìn chủ của nó. Có vẻ nó cũng đang lo lắng khi thấy Khải Minh buồn như vậy.

Không chỉ Bạch Long, Hồng Diễm, Yến Nhi, Bích Thảo và bạn của hắn cũng đang lo lắng rất nhiều khi thấy hắn như vậy.

Khải Minh đưa tay vuốt ve Bạch Long. Nó có vẻ rất thích được làm vậy. Bạch Long nhắm mắt lại tận hưởng, vài phút sau thì ngủ đi hồi nào không hay.

Khải Minh ngắm nó, lòng thầm ước được trở thành một đứa trẻ, không cần phải lo lắng hay muộn phiền gì cả, chỉ cần sống vô tư thôi. Rồi hắn lại nhìn ra cửa sổ ngắm những hạt mưa đang lao xuống mặt đất.

...

Ở một nơi khác trong học viện, phòng hiệu trưởng. Ngồi thường trực ở chiếc ghế hiệu trưởng vẫn là Dương Linh Nguyệt.

Linh Nguyệt cũng đang có một tâm trạng không tốt, phải nói là cực kì tồi tệ. Nàng thật không ngờ, vài ngày trước, nàng đã bị dương vật của Khải Minh đâm vào trong âm đạo mình.

Nàng rất giận hắn, căm hận hắn nhưng...

Cái cảm giác lúc đó, nàng vừa cảm thấy nhục nhã, lại vừa cảm thấy sung sướng.

Cái cảm giác sung sướng đã lâu rồi, kể từ khi tên chồng cũ vứt bỏ nàng, đến bây giờ nàng mới cảm nhận lại.

Mỗi khi nhớ đến nụ hôn của hắn, nàng liền đỏ mặt. Nàng dường như đã quên mất mùi vị nụ hôn. Nhờ hắn đã khơi vị lại, kẻ đã trao cho nàng một nụ hôn đầy nồng nàn. Mỗi khi nhớ đến cảnh dương vật hắn di chuyển bên trong mình, nàng lại bất giác đưa tay xoa âm đạo.

Kể từ hôm đó, mỗi khi thấy hắn, mỗi khi nhớ đến hắn, trong nàng lại cháy lên một ngọn lửa rạo rực, hứng tình.

Hắn, dương vật hắn như đã ám ảnh nàng. Nàng không ngừng thủ dâm trong mấy ngày qua, mong tìm lại cảm giác ngày hôm đó. Nhưng không, nàng chẳng thể nào thỏa mãn nổi khi để tự mình làm.

Nàng cần hắn, cần cái dương vật đó.

Nhưng nàng không thể. Tại sao lại không chứ?

Linh Nguyệt gục đầu xuống bàn, nàng hiện tại đang rối bời giữa ham muốn và lý trí.

Thoảng trong đầu Linh Nguyệt, nàng nghĩ rằng sẽ bắt hắn phải chịch nàng để rửa tội cho việc hôm trước. Thật không ngờ nàng lại nghĩ một điều trẻ con đến như vậy. Linh Nguyệt lắc đầu:

“Minh chết mất thôi...!”

...

7 giờ tối.

Những giọt mưa dần trở nên thưa thớt, cơn mưa có vẻ đang tạnh dần.

Khải Minh vẫn nằm im trong phòng, đầy sự chán nản. Nếu ai nhìn thấy khuôn mặt hắn lúc này chắc họ cũng chán đời theo quá.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ điều gì đó, cánh cửa phòng bỗng mở toan ra. Từ phía ngoài bước vào một thiếu niên, hắn ta có một mái tóc xoăn, xù. Đôi mắt trông lạnh lợi. Hắn ta chính là bạn cùng phòng của Khải Minh, Việt An. Người hắn ướt đầm như chuột lột, có vẻ nguyên nhân là do cơn mưa. Tên đó tự ôm mình, run cầm cập và nói:

“Hức... lạnh quá mày ạ!”

Khải Minh vẫn vô hồn nhìn ra cửa sổ, chả có vẻ gì là quan tâm. Tên đó thở dài khi thấy thái độ của Khải Minh. Hắn không hiểu tại sao bạn mình lại như vậy. Dù đã cố gắng hỏi Khải Minh nhưng hắn chả chịu hé môi nửa lời.

Việt An đành chịu thua, hắn đóng cửa lại và bước vào trong phòng tắm. Việt An cần phải thay đồ ngay nếu hắn không muốn bị cảm lạnh. Thật không hiểu nổi tên này đi đâu để cho bị ướt như thế này.

Hắn thay xong rồi lao vào giường, cuộn tròn mình trong tấm mền màu đen. Có vẻ hắn đang cần được giữ ấm.

Một phút.

Hai phút.

Năm phút.

Tồn tại trong phòng vẫn là bầu không khí im lặng đến nặng nề. Thế nhưng, Việt An đã lên tiếng để xóa tan nó:

“Này, Khải Minh, tao không biết mày đã phạm lỗi làm gì nhưng mà...”

Khải Minh vẫn vô hồn nhìn ra ngoài cửa sổ, tuy nhiên hắn vẫn đang nghe những gì Việt An nói.

“Nhưng mà... cố gắng lên...”

Khải Minh chợt thắc mắc những gì thằng bạn cùng phòng của mình nói, hắn biết tên Việt An đâu phải hay nói nhảm kiểu này đâu. Khải Minh bất giác hỏi:

“Chuyện gì?”

Việt An trả lời: “Cố gắng lên nhé... cô hiệu trưởng cho gọi mày kia.”

“Cái gì?”

Khải Minh bất ngờ. Linh Nguyệt cho gọi hắn? Chuyện này là sao?

Có khi nào nàng muốn trừng trị hắn không nhỉ, hay là...

Khải Minh đặt ra nhiều giả thiết. Cuối cùng hắn vẫn nghĩ đến việc Linh Nguyệt muốn hỏi tội hắn là có khả năng nhất. Sau những chuyện mà hắn đã làm, điều đó cũng chỉ là sớm hay muộn thôi.

Khải Minh không sợ việc đó, bởi vì đây chính là một cơ hội để hắn xóa bỏ đi những gánh nặng trong lòng, để hắn có thể xin lỗi Linh Nguyệt.

“Có... có thật không?”

Khải Minh nhìn Việt An và hỏi. Hắn vẫn chưa tin lắm. Việt An gật đầu chắc chắn nói:

“Ừm, chắc chắn mà. Có phải là mày phạm lỗi gì không? Trông mặt cô hiệu trưởng có vẻ buồn bực. Nếu đúng như vậy thì tao khuyên mày nên cư xử cẩn thận, đừng gây bất cứ điều gì để bị đuổi học nghe chưa. Mày mà bị đuổi là tao phải ở một mình, sợ ma lắm huhu!!”

Việt An nhắm mắt khuyên răn, thế nhưng khi mở mắt ra thì chả thấy Khải Minh đâu cả. Hắn ta đã sớm chạy đến phòng hiệu trưởng rồi.

Vừa đi, hắn vừa suy nghĩ nên xin lỗi sao cho hợp lý. Hắn phải tận dụng triệt để cơ hội này. Hắn nhất định phải thành công và...

Khải Minh đứng khựng lại. Hắn chợt nhớ đến nhiệm vụ mà hệ thống giao, nhiệm vụ làm tình với Linh Nguyệt. Hôm nay chính là hạn chót của nhiệm vụ, nếu qua 12 giờ đêm nay, hắn có lẽ sẽ bị... liệt dương, điều mà một thằng con trai chả muốn tí nào. Vậy là hắn sẽ phải làm sao đó trong hôm nay để hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng mà...

Ánh mắt cùng khuôn mặt giận dữ của Linh Nguyệt lúc đó lại một lần nữa tái hiện trong đầu hắn khiến hắn không thể nghĩ ra kế hoạch nào cả. Hắn thật sự không muốn nhìn lại nó.

Khải Minh sau đó nói với hệ thống: “Ê, cho ta gia hạn nhiệm vụ được không?”

“Đéo.”

Một tiếng thôi cũng đủ khiến Khải Minh nảo nê. Vậy thì hắn phải chịu liệt dương sao? Khải Minh nhìn lên bầu trời tối kia. Hắn thở dài rồi bước tiếp.

“Chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Đi mãi rồi cũng đến phòng hiệu trưởng. Khải Minh định gõ cửa nhưng lòng lại do dự. Hắn thật sự đang hồi hộp. Khải Minh hít một hơi để lấy lại bình tĩnh, sau đó gõ cửa phòng.

Một phút sau.

Vẫn chẳng có chuyện gì xảy ra. Khải Minh cảm thấy nghi ngờ. Hắn tiếp tục gõ cửa. Thế nhưng mọi chuyện vẫn như vậy. Khải Minh tiếp tục đợi chờ, lòng hắn đang hoang mang cực độ. Mãi cho đến khi, một cô gái xinh đẹp đi ngang qua. Cô gái này là một trong số các giáo viên của học viện, nàng ấy thấy hắn liền bảo:

“Em tìm cô hiệu trưởng hả?”

“Dạ...”

Khải Minh khẽ gật đầu. Cô giáo kia liền cười đáp:

“Cô ấy hình như về phòng nghỉ rồi. Em có chuyện gì thì đến đó nhé!”

Vị giáo viên ấy tươi cười rồi bước đi tiếp. Khải Minh lòng nghi hoặc:

“Sao lại ở phòng riêng nhỉ?”

Thế nhưng sự nghi hoặc đó nhanh chóng được giải thích.

“Chắc nàng ấy cần không gian riêng tư để nói chuyện... Dù sao chuyện này cũng nhạy cảm mà!!”

Khải Minh tự nhủ trong lòng, hắn không chần chừ đi đến dãy kí túc xá dành cho giáo viên. Trong lúc đó, những hạt mưa lại một lần nữa đổ xuống. Một cơn mưa mới đang bắt đầu.

“Cốc cốc.”

Khải Minh nhẹ nhàng gõ vào cánh cửa của căn phòng duy nhất nằm trên tầng cao nhất của dãy kí túc xá dành cho giáo viên, phòng của Linh Nguyệt.

“Vào đi, cửa không khóa đâu.”

Một tiếng nói lạnh như băng vang ra. Đây chính là giọng của Linh Nguyệt. Nàng bình thường đâu có vậy, ắt hẳn là do người mà nàng cần truyền tải câu nói đó đến là Khải Minh.

Hắn nghe câu nói liền cảm thấy lo lắng, không biết điều gì sẽ xảy đến với hắn tiếp theo. Nói thế nhưng hắn vẫn bình tĩnh bước vào. Thế nhưng hắn bỗng mất đi bình tĩnh. Khải Minh há hốc mồm sốc nặng. Đang có điều gì vậy?

Lẽ nào Linh Nguyệt đang cầm sẵn con dao để thiến hắn sao?

Thật may là không phải! Ngay trước mắt hắn hiện giờ là một điều trái ngược.

Dương Linh Nguyệt, hiệu trưởng của học viện Hoa Sen. Nàng đang mặc trên người một chiếc đầm ngủ hai dây màu đen. Nàng để lộ ra đôi vai cùng gần một nửa tấm lưng trần, trông thật quyến rũ. Ở phía trước, bộ ngực nàng gần như muốn bung ra khỏi chiếc váy, phần trên trắng muốt của bầu ngực được phơi bày ngay trước mắt Khải Minh. Chiếc đầm này khá ngắn và mỏng, hắn có thể nhìn xuyên qua và thấy chiếc quần lót đen mà nàng đang mặc.

Dù Khải Minh đã được ngắm nhìn cơ thể khỏa thân của nàng vào mấy ngày trước, nhưng mà lúc này hắn vẫn không thể thoát khỏi sự mê hoặc của nàng. Phải nói Linh Nguyệt bây giờ thật sự rất quyến rũ.

Thấy Khải Minh nhìn mình, Linh Nguyệt đỏ mặt. Nhưng sao mà bất hắn không nhìn được. Thật không hiểu sao Linh Nguyệt lại mặc vào chiếc đầm đầy khiêu gợi này khi gọi hắn đến. Khải Minh cũng đang thắc mắc về chuyện này.

“Cậu ngồi xuống đi!”

Linh Nguyệt mời Khải Minh ngồi vào chiếc ghế đặt ở phía đối diện. Hắn cúi mặt xuống, chậm rãi bước đến và ngồi xuống.

Linh nguyệt tập trung nhìn vào Khải Minh, một ánh mắt khó hiểu. Trông khi đó hắn vẫn cúi mặt xuống.

Cả hai im lặng một hồi lâu, không khí dần trở nên nặng nề. Khải Minh thấy rằng nếu kéo dài thì càng khó khăn hơn, hắn vội ngẩng đầu lên và bắt gặp ánh mắt của Linh Nguyệt. Nàng vội giật mình sau đó nghiêm nghị nói: “Thật ra hôm nay tôi có chuyện muốn nói... tôi nghe nói cậu đang có dấu hiệu sút giảm và lười biếng luyện tập. Là hiệu trưởng, tôi yêu cầu cậu chấm dứt tình trạng này ngay, nếu như không muốn bị loại khỏi đội tuyển...”

Khải Minh lặng người khi nghe hết câu nói của Linh Nguyệt. Trong đầu hắn ngập tràn thắc mắc.

“Tại sao?”

Tại sao Linh Nguyệt chẳng dă động đến chuyện hôm bữa? Khải Minh đã định ninh rằng nàng sẽ hỏi tội hắn. Nhưng sao lại vậy?

“Vâng ạ...”

Khải Minh không thể ngồi im mãi được, hắn khẽ đáp. Sau đó cả hai lại rơi vào tình trạng im lặng. Căn phòng im lặng đến nỗi có thể nghe thấy được tiếng kim đồng hồ di chuyển, một thứ âm thanh mà dường như chẳng ai để ý từ này đến giờ.

“Hiệu trưởng...” Khải Minh khẽ nhìn lên và nói.

“Chuyện gì?”

Linh Nguyệt vội vã đáp. Trông nàng có vẻ đang hoảng loạn.

“Chỉ có vậy thôi ạ...”

“Heh?... Uhm, tôi chỉ muốn nói vậy thôi!”

Linh Nguyệt ấp úng nói. Khải Minh ngạc nhiên, hắn không thể hiểu nổi, Linh Nguyệt chẳng nói gì đến việc hắn giờ trò với nàng. Lẽ nào Linh Nguyệt đã quên mất, hay là nàng đã tha thứ cho hắn?

“Nếu chỉ có vậy... em về nhé!”

Khải Minh đứng dậy chỉ tay ra cửa. Linh Nguyệt nhìn sang một bên và khẽ gật đầu. Trông nàng có vẻ gì đó tiếc nuối. Khải Minh thấy vậy liền xoay gót bước đi, nhưng khi đến cửa phòng, lòng hắn bùng lên một suy nghĩ rằng dù có chuyện gì thì hắn nhất định phải xin lỗi Linh Nguyệt sau tất cả những gì đã làm. Hắn không thể để gánh nặng này trong lòng nữa. Dù Linh Nguyệt đã tha thứ cho hắn hay không, hắn cũng phải xin lỗi. Thật là một quyết định dũng cảm.

Khải Minh hít một hơi sau đó quay lại:

“Hiệu trưởng...”

“Khải Minh...”

Lời nói, ánh mắt của cả hai chạm nhau. Cả hai ngượng ngùng nhìn xuống. Khải Minh tuy thắc mắc Linh Nguyệt đang muốn nói gì nhưng hắn buộc phải nói trước, càng chần chừ hắn càng giảm tự tin. Khải Minh cúi đầu và nói to:

“Hiệu trưởng, cho em xin lỗi!!!!”

“...”

Linh Nguyệt lặng người khi nghe Khải Minh nói. Nàng đương nhiên biết hắn muốn nói gì. Hắn đang định xin lỗi về chuyện ấy. Nghĩ đến nó, Linh Nguyệt không khỏi thẹn thùng.

Khải Minh vẫn tiếp tục nói: “Mong cô tha thứ cho em!! Quả thật lúc đó em đã không kiểm chế được bản thân, cũng bởi vì cơ thể cô quá hấp dẫn nên...”

Nói đến đây Khải Minh chợt hết trong lòng: “Chết mẹ, nói gì vậy trời!”

Lời nói của hắn dường như đang có sự đồ lỗi đây. Nếu là một người được xin lỗi như vậy ắt hẳn họ sẽ khó chịu. Thế nhưng Linh Nguyệt hoàn toàn khác, nàng rất ngạc nhiên.

“Hấp dẫn... ư?”

Linh Nguyệt cuối đầu khẽ nói thầm. Khải Minh thấy vậy vội hoảng loạn, hắn sợ là mình đang làm nàng không vui:

“Dù sao, em mong cô... tha thứ cho em. Cô muốn trừng phạt em sao cũng được... chỉ là sau đó, cô hãy tha thứ cho em! Xin cô đấy!!!”

Linh Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn hắn. Tay nàng đặt lên ngực mình. Nàng có thể cảm nhận rất rõ trái tim mình đang đập liên hồi.

Khải Minh vẫn đứng đó cúi đầu, hai mắt nhắm chặt. Hắn đang tưởng tượng đến những tình huống xấu nhất có thể xảy ra. Và rồi hắn nghe tiếng Linh Nguyệt rời khỏi ghế, nàng đang tiến sát đến hắn. Khải Minh nhắm chặt mắt hơn, hắn nghĩ rằng nàng đang chuẩn bị trừng phạt hắn.

Khải Minh chợt cảm nhận khóa quần của mình bị kéo xuống.

“Ặc, lẽ nào là thiên cu!!”

Khải Minh hoảng hốt mồ to mắt ra. Hắn thấy Linh Nguyệt đang quỳ dưới chân hắn, tay nàng đang móc cái dương vật đang teo dần lại vì hoảng sợ của hắn. Khải Minh sợ đến đứng hình. Hắn cố nhìn xung quanh xem Linh Nguyệt có cầm theo dao hay kéo gì không.

Có vẻ là không! Thế nhưng hắn chẳng thể nào thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì với một Hồn Hoàng như Linh Nguyệt, việc một tay bóp nát dương vật hắn dễ như ăn bánh. Khải Minh nhắm chặt mắt lại, mồ hôi chảy dài trên má hắn.

“Hết, hết thật rồi... Ước mơ chịch gái của ta...”

Dù sao thì qua đêm này, hắn cũng không thể sử dụng dương vật của mình được nữa vì quá hạn nhiệm vụ. Hắn tự nhủ rằng dù sao dương vật cũng sẽ mất, vậy thì mất sớm hay muộn cũng chẳng sao. Chỉ là đau đớn hơn một chút thôi.

“Uh...”

Khải Minh nhắm chặt mắt lại khi thấy ở dương vật đang có một cảm giác gì đó. Tuy nhiên nó lại không đau đớn mà rất kì lạ.

Khải Minh tò mò hé mắt ra. Linh Nguyệt vẫn đang quỳ dưới chân hắn. Tuy nhiên nàng đang làm một điều khiến Khải Minh sốc nặng. Nàng, Linh Nguyệt đang bú cái dương vật đang teo lại vì sợ của Khải Minh.

“What the fuck... abcdegakchtfawjktga@@@#%&(@)\$(%)#”

Khải Minh thật sự, thật sự rất sốc. Tại sao Linh Nguyệt lại làm như vậy? Hay là nàng muốn dùng răng để cắn đứt cái thứ làm nàng tủi nhục này?

Nhìn sao cũng không thể có điều đó. Linh Nguyệt đang bú một cách say sưa, trông như nàng rất yêu cái dương vật của hắn vậy. Khải Minh vẫn chưa liệt dương, vì thế nên dương vật của hắn nhanh chóng cương cứng trong miệng Linh Nguyệt.

Thấy kích thích của thứ đó đang tăng dần trong miệng mình, Linh Nguyệt mở mắt ra nhìn Khải Minh. Ánh mắt nàng thật khó hiểu.

Linh Nguyệt nhắm mắt lại rồi tiếp tục bú liếm cho thẳng nhỏ Khải Minh. Nàng không chừa sót một chỗ nào trên đó. Linh Nguyệt liếm dọc theo thân dưới của dương vật và tìm đến hai hòn bi. Nàng hôn lên đó, đưa lưỡi liếm chúng. Rồi nàng trở lại thanh dương vật dài hùng dũng kia. Linh Nguyệt há miệng ngậm nó và bú.

Khải Minh khuôn mặt đầy thắc mắc. Hắn muốn hỏi nàng nhưng mà...

Cái cảm giác sượng phê này, hắn sợ sẽ mất đi nếu hỏi nàng. Và thế là hắn đứng im tận hưởng.

“Cộng 20 điểm khoái lạc... Cộng 15 điểm khoái lạc...”

“Uh sướng quá...”

Linh Nguyệt mút mạnh hơn. Nàng ngậm tận gốc dương vật của hắn và làm những cú mút mạnh bạo. Sau một hồi, nàng nhả dương vật đang dính đầy nước bọt của hắn ra. Linh Nguyệt ngược mắt lên nhìn hắn, nàng nhẹ nhàng đứng dậy.

Linh Nguyệt tiến sát ngay trước mặt hắn, đôi mắt cả hai say đắm nhìn nhau. Môi bất ngờ chạm vào nhau. Linh Nguyệt tự động hiến dâng chiếc lưỡi của mình cho Khải Minh. Nàng đưa lưỡi cho hắn mút thoải mái.

Khải Minh không hiểu lại càng không hiểu hơn. Lẽ nào Kích Dục Ấn còn tác dụng?

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Trong tình huống này, hắn chỉ có thể nghĩ đến thế. Hắn đang dần nhận ra đây là tình huống có lợi cho mình, để hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Khải Minh chả còn ngần ngại nữa, hắn đáp trả lại nụ hôn của Linh Nguyệt. Lưỡi hắn bắt đầu qua xâm chiếm khoang miệng ấm nóng của Linh Nguyệt. Tay hắn mạnh dạn xoa bóp ngực nàng. Khải Minh vừa khóa chặt môi Linh Nguyệt vừa tận hưởng trái vú to khủng của nàng.

Hắn rời khỏi bờ môi nàng, đưa lưỡi liếm dọc theo cổ nàng. Tay hắn nhanh nhẩu kéo chiếc dây áo của nàng ra khỏi bờ vai trắng muốt kia. Chiếc đầm ngủ rơi xuống đất, phơi bày cơ thể trần trụi của Linh Nguyệt ngay trước mắt hắn.

Một tay xoa bóp vú trái, còn vú phải thì hắn bú chùn chụt.

“Uh... uh...” Linh Nguyệt nhắm mắt khẽ rên.

Khải Minh tiếp tục ngấu nghiến cặp vú khổng lồ của nàng. Trước giờ hắn luôn ao ước được chơi đùa với bộ ngực như thế này.

Sau một hồi chán chê, hắn thả vú Linh Nguyệt ra. Sau đó trở lên hôn Linh Nguyệt. Lại một nụ hôn nồng cháy nữa. Khải Minh đẩy Linh Nguyệt về hướng phía giường ngủ. Cả hai ngã xuống đó, môi vẫn dính chặt nhau.

Tay của hắn cho vào quần lót tìm đến “mảnh đất” ẩm ướt kia. Hắn mân mê quanh âm đạo nàng. Linh Nguyệt cũng vì thế khẽ rên:

“Uh... uh... uh... uh...”

Khải Minh dừng nụ hôn kia lại, sau đó hắn bò xuống, kéo phăng chiếc quần lót của nàng ra và nhắm nhìn âm đạo nàng.

Âm đạo nàng hồng hào, mu khá cao, ở phía trên có một chóm lông màu đen mượt. Khải Minh không ngần ngại úp mặt vào giữa háng nàng. Lưỡi hắn liếm quanh âm đạo nàng sau đó chui vào trong.

“Uh... uh... sướng quá...”

Linh Nguyệt mê man nói. Khải Minh đưa lưỡi tung hoành ngang dọc ở bên trong một hồi thì một dòng suối từ đó chảy ra, đó là dịch tử cung của nàng. Khải Minh hứng sẵn miệng ở đó, chờ dòng nước chảy thẳng vào trong.

“Đừng uống nó mà... uh... uh!”

Hắn làm gì nghe lời, Khải Minh uống sạch dịch tử cung của nàng, trông khá ngon lành. Linh Nguyệt thấy cảnh này chợt cảm thấy kì lạ. Đó là vì tên chồng cũ của nàng, hắn chả bao giờ làm vậy. Hắn chẳng bao giờ liếm âm đạo nàng hay uống dịch tử cung của nàng. Bởi vậy nên khi thấy Khải Minh làm thế, nàng không khỏi bị kích thích, hứng tình trở lại ngay sau lần ra.

Khải Minh liếm sạch quanh âm đạo nàng, không chừa một chút dịch tử cung nào. Hắn sau đó quỳ gối và đưa dương vật vào trước đó. Bình thường thì hắn sẽ đẩy vào ngay. Thế nhưng, hắn do dự. Lý do là vì, hắn nhớ lại khuôn mặt lúc ấy của Linh Nguyệt, hắn không muốn nhìn thấy nó lần nào nữa, nếu như lần dứt vào này mà làm nàng như vậy lại, ahn18 thật sự không muốn.

Thế nhưng, Linh Nguyệt đưa tay nắm lấy tay hắn và van xin: “Dứt vào... đi em!!”

“Cái gì thế này?” Khải Minh thắc mắc dữ dội. Thế nhưng giờ đâu phải lúc để thắc mắc.

Ánh mắt ấy.

Khuôn mặt van xin ấy.

Giọng nói nhỏ nhẹ ấy.

Dường như mọi lo lắng của hắn đã bị xóa tan. Khải Minh khi thấy Linh Nguyệt van xin như vậy, hắn cũng có phần an tâm.

Rồi Khải Minh kẻ sát dương vật vào trước cửa mình của nàng. Tay hắn nắm chặt đùi nàng và...

“Ah... uh... uh... ah...”

Linh Nguyệt đau đớn rên to. Ở khúc mắt của nàng xuất hiện giọt lệ, không biết là do đau hay là...

“Cộng 20 điểm khoái lạc... Cộng 20 điểm khoái lạc...”

Khải Minh nhẹ nhàng đẩy dương vật ra vào. Hắn cứ như sợ Linh Nguyệt đau vậy, chẳng giống hắn tí nào. Mãi cho đến khi Linh Nguyệt lên tiếng:

“Mạnh nữa đi ah... ah.”

Thấy nàng bảo vậy, Khải Minh điên cuồng nhấp mạnh hơn. Dương vật tìm đến nơi sâu nhất của âm đạo rồi lại trở ra. Những âm thanh da thịt chạm nhau vang lên đầy kích thích.

“Ah... ah... ah...”

Linh Nguyệt nhắm mắt mê man. Nàng hồi tưởng lại lúc làm tình với tên chồng cũ. Lúc đó sao không có sướng như bây giờ?

“Uh... uh... uh!”

Khải Minh chống hai tay xuống giường, dương vật vẫn liên tục đẩy vào âm đạo.

Mắt hắn nhìn nàng.

Nàng bây giờ đang khóc.

Là nàng khóc vì con đau thể xác hay là tinh thần?

Khải Minh không biết!

Hắn đưa tay gạt nước mắt nàng, sau đó hôn nàng. Lần này là một nụ hôn mãnh liệt hơn cả lúc này. Linh Nguyệt dường như bị cuốn vào nụ hôn ấy. Tay nàng ôm chặt lấy lưng hắn, dường như không muốn rời.

Hắn sau đó lại rời ra. Khuôn mặt Linh Nguyệt lúc này đã đổi khác đôi chút.

Khải Minh tiếp tục công việc đẩy dương vật của mình. Được vài phút thì hắn đổi chỗ. Lần này hắn nhường cho Linh Nguyệt chủ động còn mình nằm dưới hưởng thụ.

Linh Nguyệt ngồi nhẹ nhàng lên dương vật hắn. Cái dương vật đó nhẹ nhàng tách âm đạo nàng ra và chạy sâu vào trong.

“Uh... ahhh...”

Linh Nguyệt nhún nhảy trên dương vật Khải Minh. Trong khi đó, tay hắn đưa lên xoa bóp vú nàng, cặp vú khổng lồ đang đong đưa theo từng nhịp lên xuống.

“Ah... ah... ah.”

Linh Nguyệt nhắm mắt tận hưởng.

Cái cảm giác khoái lạc lúc này. Nó dường như là liều thuốc để chữa nỗi đau trong lòng nàng bấy lâu. Nàng cảm thấy rất dễ chịu.

“Ahhhh...”

Linh Nguyệt ngã người ra sau, hai tay chống ở phía sau. Nàng tiếp tục công việc di chuyển của mình. Khải Minh thì vẫn nằm im đó hưởng thụ thôi.

“Chúc mừng ngươi đạt cảnh giới Hồn Sư tầng 5.”

Hệ thống bất ngờ thông báo khiến Khải Minh mừng rỡ. Làm tình với một người cấp cao thì hắn càng tăng cảnh giới nhanh.

“Uh... ta sắp ra... rồi...”

Linh Nguyệt rên lên. Cùng lúc đó Khải Minh cũng nói: “Ta... uh... ta cũng vậy... uh...”

“Bắn... vào uh... uh... uh... trong em đi... chàng... uh... ah... ah... ah...”

Khải Minh ráng gồng mình chịu đựng thêm vài giây nữa thì bất tỉnh. Dòng tinh dịch nóng ẩm xối xả tuôn vào trong.

“Hoàn thành nhiệm vụ: Làm tình với Dương Linh Nguyệt. Ban thưởng 500000 điểm khoái lạc, Tử Thần Huyết Thống.”

“Được... được thật rồi...”

Khải Minh mừng rỡ. Hắn thật sự đã hoàn thành nhiệm vụ. TỪ nay hắn sẽ không phải lo lắng về nó nữa. Từ giờ hắn thật sự ăn ngon ngủ yên rồi. Không chỉ là mối lo về nhiệm vụ mà cả về Linh Nguyệt nữa. Sau những gì vừa xảy ra, hắn tin chắc vào điều đó.

Linh Nguyệt ngẩng người lên hắn. Nàng nằm yên không nói gì cả. Sau một hồi lâu thì mới cất tiếng:

“Khải Minh, ngươi thấy ta có hấp dẫn không?”

Một câu hỏi có chứa đầy sự ngượng ngùng. Tuy hơi bất ngờ, thế nhưng Khải Minh quả quyết trả lời một cách nhanh chóng:

“Đương nhiên là có rồi! Nàng rất xinh đẹp, rất hấp dẫn...”

Linh Nguyệt nghe vậy liền mỉm cười. Nàng nhắm mắt thiếp đi. Ở khóe mắt có chảy ra một giọt lệ.

Một giọt lệ mặn nguyền.

Khải Minh cũng ngủ đi, hắn thật sự khá mệt sau trận vừa rồi. Trong lúc hắn ngủ, hệ thống có thông báo điều gì đó:

“Đề dung hợp Tử Thần Huyết Thống với Dâm Thần Huyết Thống cần tốn khoảng 10 ngày. Tạm thời sẽ ngừng các tính năng của Dâm Thần Huyết Thống.”

...

Sáng sớm hôm sau.

Khải Minh tỉnh dậy trong phòng của Linh Nguyệt. Điều đó là đương nhiên bởi vì hôm qua hắn có trở về phòng mình đâu. Khải Minh nhìn xung quanh không thấy Linh Nguyệt đâu, có lẽ nàng đã đi làm rồi.

Hắn vươn vai rồi nhìn ra cửa sổ, nơi mặt trời đang lên. Lòng hắn tự nhiên vui mừng khôn xiết. Chắc có lẽ là vì hoàn thành nhiệm vụ. Khải Minh vội vào trong hệ thống để tìm hiểu về thứ vừa nhận được tối qua.

...

Cùng lúc đó, ở phòng hiệu trưởng.

Ngồi tại đó là Linh Nguyệt, nàng đang ngồi quay lưng về phía cửa ra vào. Tay nàng đang cầm một thứ gì đó, có vẻ đó là một tấm ảnh.

Chính xác là như vậy, đây là tấm ảnh của nàng và tên chồng cũ lúc tận hưởng tuần trăng mật. Nếu chỉ có vậy thì không có gì đáng nói. Tấm ảnh đó đang cháy, cháy gần hơn một nửa.

Linh Nguyệt nhìn nó lần cuối rồi vứt vào sọt rác.

“Từ giờ, ta sẽ không còn bị ám ảnh bởi người nữa...”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

“Uh... uh... ah...”

Linh Nguyệt rên rí mỗi lần Khải Minh đẩy dương vật vào sâu bên trong âm đạo nàng. Dương vật hắn liên tục chạy tới nơi sâu nhất của nàng rồi lại lùi ra,

cứ thế lặp lại liên tục.

Linh Nguyệt đang rộng hai chân hơn, người ngã về sau chiếc ghế tựa. Mắt nàng lim dim mê man vì cơn sướng khoái đang hiện hữu bây giờ...

Vài phút trước, Linh Nguyệt vẫn còn đang ngồi nghiêm chỉnh ở bàn làm việc. Thế nhưng mọi thứ thay đổi khi tên Khải Minh bước vào.

Linh Nguyệt thấy hân hân cười một cách dâm dâm liên đồ mặt, cúi đầu e thẹn. Nàng cố lờ hân đi, giả bộ không thấy hân. Tên Khải Minh mặt dày nào quan tâm đến việc đó, đúng hơn là hân đã quen với chuyện này, một tuần qua mỗi lần hân đến thì nàng đều phản ứng như vậy.

Khải Minh luôn ra phía sau Linh Nguyệt, hân kề sát vào mặt nàng. Tay hân thò lên phía trước đùa nghịch cặp vú to căng tròn như muốn bung ra khỏi lớp áo của nàng. Linh Nguyệt khẽ rên: “Đừng mà... chỗ này...”

Nàng chưa kịp nói hết lời thì Khải Minh chen vào: “Hi hi, ta không dùng đâu.”

Khải Minh nói xong liền liếm tai nàng một cái. Linh nguyệt khẽ run người, tay nàng đưa lên nắm lấy đôi tay đang nắn bóp ngực mình của Khải Minh. Tay nàng cũng di chuyển theo từng nhịp của hân.

Mặt Linh Nguyệt ửng hồng dần, mắt nàng biểu hiện rõ vẻ say tình. Linh Nguyệt quay cổ về phía Khải Minh. Hân thấy vậy liền thè chiếc lưỡi ra, Linh Nguyệt hé môi ra và mút lấy chiếc lưỡi của hân. Rồi cả hai đưa môi chạm vào nhau, một nụ hôn nồng cháy.

Khải Minh vừa hôn vừa cời từng nút áo của Linh Nguyệt ra, sau đó tay hân mở cái móc khóa của áo ngực nàng. Bộ ngực cực bự của nàng được giải phóng, tay hân tham lam cổ nắm hết chúng. Rồi cả hai rời môi nhau.

“Thôi mà... ờ ai nhìn thấy sao...!”

Linh Nguyệt nhìn về phía cửa ra vào tò mò lo âu. Thế nhưng tên Khải Minh lại cười và đáp:

“Không sao đâu mà... nếu không làm bây giờ thì ta chết mất!!”

Nói rồi hân kéo Linh Nguyệt ra khỏi ghế và nhấn người nàng quỳ xuống trước hai chân mình. Hân nhanh chóng kéo khóa quần và móc cái dương vật cứng ngắc của mình ra chĩa vào môi Linh Nguyệt.

Hân đẩy hông về phía trước để dương vật chạm vào môi nàng liên tiếp. Linh Nguyệt cố né tránh nhưng mà nàng không thể cưỡng lại trước cái dương vật nóng hổi của hân. Nàng nhìn lên và bảo: “Chỉ bú... thôi nhé!!”

Khải Minh cười gian và nói: “Ừm, giờ chơi một trò đi, nếu trong 5 phút mà nàng khiến ta ra thì ta sẽ dừng lại!! Còn nếu 5 phút mà ta chưa ra thì nàng tự hiểu nha!!”

Linh Nguyệt nháu mày nhìn hân. Nếu xét ra thì Linh Nguyệt chẳng việc gì phải nghe lời hân cả, ngược lại thì hân mới là người phải nghe lời nàng. Nhưng sao nàng vẫn chấp nhận trò chơi của hân.

Linh Nguyệt đưa tay vuốt ve dương vật hân, bàn tay nàng đang làm một cách mê hoặc. Đôi môi đỏ mọng mềm mại của nàng, thứ được rất nhiều tên đàn ông thèm khát đặt môi lên, giờ lại đang hôn lên dương vật Khải Minh. Nàng không để sót bất kì chỗ nào trên đó. Tay nàng thì sờ nhẹ lên búi dái của hân. Ngón tay nàng lướt đến đâu là chỗ đó săn lại. Búi dái hân nhanh chóng co cụm lại.

Sau khi dùng môi để hôn dương vật, Linh Nguyệt tiếp tục dùng lưỡi để kích thích hân. Thế nhưng Khải Minh chẳng có vẻ gì hề hân, tuy là hân đang sướng nhưng vẫn chưa đạt đến giới hạn.

“Nào, 2 phút trôi qua rồi đó!!”

Khải Minh ra vẻ thúc giục, hân đang xem Linh Nguyệt còn trò gì nữa không. Nàng nhìn hân đắc chí liền nháu mày. Linh Nguyệt liền nâng cặp ngực mình lên kẹp dương vật hân ở giữa.

“Ặc, là chiêu bánh mỳ kẹp thịt!!”

Khải Minh rất bất ngờ, hân khi xem hentai cũng như JAV đều thích chiêu này, đặc biệt do mấy nàng vú bự làm thì càng phê. Hân ta thích thú cười. Trong khi đó, Linh Nguyệt bắt đầu đưa ngực di chuyển.

Nằm giữa cặp vú mềm mại và nóng hổi của nàng, Khải Minh không khỏi phê. Những lúc nàng di chuyển nhanh lại còn sướng gấp bội. Khải Minh vì quá phê nên quên mất kiểm chế, tinh dịch bắt đầu tràn trề dương vật.

Hân ta vội sức tình, rút dương vật ra bóp chặt lại để kiểm hãm. Thế nhưng tinh dịch đã hơi rỉ ra, đủ để Linh Nguyệt nhận thấy. Linh Nguyệt nhìn hân và nói:

“Vậy ta thắng rồi nhé!!”

“Hm, thắng gì ta? Nàng đang nói cái gì vậy?!”

Khải Minh giả bộ ngu ngơ, cùng lúc đó hấn tiến đến ôm Linh Nguyệt và đè nàng xuống ghế. Hai tay hấn banh chân nàng ra, sau đó tiếp tục đưa tay xé banh chiếc quần lót màu da mà Linh Nguyệt đang mặc. Sau đó hấn nhanh như chớp đẩy dương vật vào trong.

“Ah... người... ah... đừng làm ở chỗ này mà... ah... ah... ờ ai nhìn thấy sao!!”

Khải Minh cười hề hề không quan tâm. Giờ hấn chỉ biết đẩy dương vật và sướng thôi. Lẽ ra bây giờ sẽ có âm thanh hệ thống báo cộng điểm trong đầu hấn, thế nhưng chả có gì. Tuy hấn vẫn biết rằng điểm khoái lạc mình vẫn tăng sau mỗi lần làm tình nhờ việc kiểm tra thông tin cá nhân. Nhưng mà hấn đang cảm thấy rất lo.

Ở trong học viện này, hấn ta có tới tận hai “mỏ điểm khoái lạc”, nên không sợ vấn đề thiếu điểm. Chưa kể hấn ta còn có một lượng điểm khủng sau khi hoàn thành nhiệm vụ làm tình với Linh Nguyệt tuần trước, hấn thật chả phải lo nghĩ gì cả, trừ một mối lo đó là hồn lực...

Khải Minh là kẻ đặc biệt, hấn ta tu luyện hồn lực không theo cách thông thường. Hấn chỉ có thể kiểm hồn lực từ việc làm tình. Làm tình với đối tác cấp cao thì hồn lực nhận được cũng cao theo. Điều đó đã được thấy khi hấn làm tình với Linh Nguyệt, tăng hai ba tầng liên tiếp. (Đỉnh chính là chương trước nó tăng đến Hồn Sư tầng 6 nha!! Minh có ghi nhầm, mọi người thông cảm dùm!)

Thế nhưng không hiểu vì sao dạo gần đây, hấn không còn tăng hồn lực mỗi lần chịch nữa, dù là Linh Nguyệt hay Bích Thảo đều như thế, một chút cũng không tăng. Hấn rất là thắc mắc, Khải Minh đã định ninh rằng chỉ trong vài tuần hấn chắc chắn sẽ leo đến Hồn Tướng nhờ việc làm tình với Linh Nguyệt. Nhưng sự thật hiện giờ khiến hấn vô cùng thất vọng lẫn lo âu. Hấn từng hỏi hệ thống lí do vì sao nhưng chả nhận được thông tin gì.

Cạch!

Bỗng nhiên có tiếng đẩy cửa, ngay sau đó bước vào trong phòng là... cô giáo Thảo.

“Ủa? Hiệu trưởng...”

Bích Thảo đơ người trợn mắt ngạc nhiên. Nàng trông có vẻ rất là ngạc nhiên đây.

“Uh... Bích Thảo đó... hả?”

Bích Thảo chăm chú nhìn Linh Nguyệt, cả hai im lặng khoảng chừng 10 giây thì Linh Nguyệt áp ứng lên tiếng: “Chuyện này... thật ra...”

Bích Thảo vẫn chăm chú nhìn về hướng Linh Nguyệt, một ánh mắt ngạc nhiên.

“Cái này... là do... do... trời nóng quá nên ta mới cởi áo thôi!”

Bích Thảo giật mình sức tỉnh, nàng nãy giờ đang chăm chú nhìn vào cặp vú khổng lồ ẩn hiện sau chiếc áo sơ mi không gài nút kia của Linh Nguyệt. Nàng nhìn nó rồi lại nhìn xuống mình và tự than thầm:

“Trời, sao mà to vậy chứ!!!”

Bích Thảo từng nghĩ hàng của Linh Nguyệt là hàng độn nhưng mà giờ được nhìn tuy khá mập mờ nhưng không thể phủ nhận cặp ngực của Linh nguyệt rất to.

Linh Nguyệt chỉnh trang lại y phục, nàng gài nút áo lại rồi hỏi:

“Có chuyện gì không cô giáo Thảo?”

Bích Thảo tiến đến gần và nói: “Dạ đây là kế hoạch đưa học sinh trong đội tuyển đi luyện tập thực chiến đợt cuối đó mà!! Mời chị xem qua rồi có gì cần chỉnh sửa thì báo với em nhé!!”

Bích Thảo nói rồi đưa cho Linh nguyệt một tập giấy nhỏ. Linh Nguyệt vừa chạm vào thì khẽ run.

“Uh...”

“Sao vậy hiệu trưởng?”

Bích Thảo lo lắng hỏi. Linh Nguyệt liền áp ứng nói: “À, không sao đâu...”

Nàng nói rồi đưa mắt nhìn xuống gầm bàn, nơi mà Khải Minh đang trốn. Vào lúc này, khi Bích Thảo bước vào trong, Linh Nguyệt đã nhanh tay kéo hấn xuống gầm bàn để trốn. Nếu để ai bắt gặp nàng làm chuyện ấy với hấn thì thật chỉ có nước độn thổ để chết thôi.

Thế nhưng tên Khải Minh này là một tên nghịch ngợm, trong lúc nàng đang nói chuyện với Bích Thảo thì hấn liền mò lên liếm âm đạo nàng. Vừa phải giả bộ nói chuyện vừa chịu sự công kích từ hấn, Linh nguyệt thật sự rất khó chịu. Thế nhưng nàng lại có một cảm giác gì đó rất kích thích trong tình huống này.

“Uh... cái này được rồi... cô làm tốt lắm!!”

“Hề? Nhưng chị chưa coi mà!?”

Linh Nguyệt hiện giờ còn tâm trí đâu mà coi với chả nhận xét. Nàng chỉ mong Bích Thảo rời đi sớm thôi.

“Tôi tin cô mà!! Cái này cô làm nhiều rồi, lần nào cũng tốt nên tôi rất tin tưởng! Không cần xem đâu!!”

Linh nguyệt trả lời một cách thiếu cơ sở, nàng bình thường đâu có vậy. Bích Thảo nhủ mày nghi ngờ. Nhưng rồi nàng cũng đành rời khỏi phòng, nếu không có gì phải chỉnh sửa thì nàng đỡ một chữ sao.

Khi cánh cửa phòng đã hoàn toàn khép lại, Khải Minh vội nhào lên hôn môi Linh Nguyệt, không cho nàng nói một chữ nào.

Cùng lúc đó, hấn cảm dương vật nhắm vào cửa âm đạo nàng và đẩy vào.

“Uh.. uh...”

Linh Nguyệt rên rỉ. Nàng cố đẩy hấn ra.

“Hừ, nguoi thật quá đáng, lỡ bị phát hiện thì sao!!”

Khải Minh hây mông nhấp, vừa đẩy hấn vừa trả lời: “Hi, không phải vậy kịch tính hơn sao!”

Quả thật Khải Minh nói rất đúng. Cái cảm giác lên lút này kích thích không ít Linh Nguyệt. Nàng xoay đầu sang một bên và nói:

“Hừ... Mà nè, có phải nguoi... cũng làm chuyện tương tự với Bích Thảo đúng không?”

Khải Minh nghe vậy chợt giật mình. Hấn áp úng trả lời:

“À... ừm! Sao nàng biết?”

“Ta nghe mùi nước hoa...”

“...”

Khuôn mặt Linh Nguyệt thoáng chút buồn. Nàng tiếp tục nói: “Hừ, đúng là lũ đàn ông... toàn kẻ đa tình!!”

“...”

Khải Minh nhói lòng trước câu nói đó. Hấn còn có thể trả lời làm sao được. Linh Nguyệt nói tiếp:

“Khải Minh... ta không cần biết nguoi làm vậy với bao nhiêu người, chỉ cần nguoi dừng... ruộng bỏ ta... ta nguyện sẽ làm mọi điều nguoi nói mà...”

Linh Nguyệt chưa hết lời thì bị Khải Minh cưỡng hôn. Những lời nói của nàng, hấn thật sự rất xúc động. Một người nguyện trao tất cả cho hấn, dù tim hấn có là bằng đá cũng phải tan chảy ngay.

“Linh Nguyệt, ta yêu nàng!! Ta sẽ không bao giờ ruộng bỏ nàng đâu!” Khải Minh ánh mắt quả quyết nói.

“Khải Minh...”

Linh Nguyệt say đắm nhìn hấn.

Cả hai lại hôn nhau.

Dương vật lại vào sâu trong âm đạo rồi đi ra.

Cứ mãi thế, cứ như không hồi kết.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

“Haizzz!! Làm gì giờ ta?!”

Khải Minh hiện đang bước đi trên sân trường. Hắn ta vừa kết thúc cuộc mây mưa với Linh Nguyệt.

Hôm nay là ngày nghỉ, hắn cũng chả biết làm gì. Trong lúc đang mải mê lựa chọn các ý kiến như xem trộm nhà vệ sinh nữ, đặt máy quay trong phòng thay đồ nữ, gạ đ*т mấy nữ sinh... hắn vô tình bước ngang qua thư viện.

Rảnh rỗi sinh nông nổi, hắn nảy ra một ý tưởng: “Hay là vào thư viện tìm hiểu về Tử Thần Huyết Thống đi!!”

Tử Thần Huyết Thống, phần thưởng mà hắn nhận được từ nhiệm vụ kì trước. Hắn đã hỏi hệ thống về thông tin của thứ này nhưng mà thông tin rất dễ gây ức chế: “Tử Thần Huyết Thống là huyết thống của Tử Thần.”

Để biết thêm thông tin về thứ này, chẳng phải thư viện là nơi tốt nhất sao?

Và thế là hắn bước vào thư viện. Ở bên trong có rất nhiều tủ sách, ước tính cả trăm tủ, mỗi tủ lại có rất nhiều tầng, mỗi tầng đều xếp sách dày đặc. Khải Minh thật sự choáng ngợp, thế nhưng khi quay về phía quầy thủ thư, hắn còn ngợp hơn vì ở đó đang có một người phụ nữ xinh đẹp. Theo thông tin từ Tinh Thông Nhân thì đó chính là thủ thư.

Cô gái ấy cười tươi khi thấy Khải Minh nhìn mình. Nàng hỏi hắn: “Có chuyện gì không em? Em muốn tìm sách hả?”

“Dạ...”

Khải Minh ngơ ngác trả lời, mắt hắn cứ dán chặt vào bộ ngực của cô thủ thư. Cô nàng ấy ăn mặc rất hở hang, bộ ngực khoe gần hết luôn, một tên như Khải Minh dễ dàng bị mê hoặc.

“Em muốn tìm sách gì?”

Cô thủ thư hỏi hắn. Khải Minh đăm đúi trả lời: “Dạ “50 sắc thái?””

Vài giây sau khi nói, Khải Minh sực tỉnh.

“Thế đéo nào mà có được chứ!!! Đệt mịa!!!”

“Ủm đi theo cô nha em!” Cô thủ thư rời khỏi quầy và bước đi.

“Thế đéo nào... có luôn hả trời!”

Khải Minh thét thầm trong lòng, hắn vội bước theo xem thử. Không ngờ ở thế giới này cũng có “50 sắc thái”.

“Khoan... nếu có thì làm sao mà nhà trường lưu trữ cuốn sách đó được... tuy nó hay nhưng dù sao nó cũng không phù hợp với lứa tuổi học sinh mà... hay là ở thế giới này không giới hạn độ tuổi...”

Khải Minh tiếp tục nghĩ và đặt ra giả thiết: “Có khi nào cô thủ thư kia đang có ý gì đó với mình...”

Hắn tiếp tục theo chiều hướng đó mà tưởng tượng điều xảy ra sắp tới. Thế nhưng vài giây sau thì điều đó trở thành hoang tưởng.

Cô thủ thư lấy ra từ một tủ sách một quyển sách khá dày, ở trên có ghi dòng chữ “50 sắc thái”. Khải Minh há hốc mồm, hắn giựt quyển sách và lật ra xem thử. Hóa ra cuốn sách này chỉ là cùng tên, khác với 50 sắc thái ở trái đất, cuốn này nói về màu sắc của cuộc sống. Tác giả là Thần Sex000.

Khải Minh đôi mắt tràn đầy tuyệt vọng. Hắn vội cất cuốn sách đó lên tủ rồi đi tìm thứ mình cần.

Đang mải mê tìm thì hắn phát hiện ra, ngồi một mình ở chiếc bàn dài trong thư viện là một cô gái xinh đẹp khá thân quen. Nàng là đội trưởng đội sao đỏ khối 1, Trương Mỹ Linh. Nàng đang cầm cúi ghi chép cái gì đó. Khải Minh vội lân la đến xem.

Hóa ra Mỹ Linh đang làm bài tập, trông nàng có vẻ khá khó khăn.

“Ừ, đúng rồi câu A...”

“Không, cái này sai rồi, B mới đúng...”

Khải Minh đứng ở sau liên tục chỉ cho Mỹ Linh, nàng vẫn tự nhiên làm theo giọng nói phía sau.

“Ủm cảm ơn!... Hề?!”

Mỹ Linh giật mình quay lại và thấy Khải Minh.

“Là người... Khải Minh phải không!”

“Ủm là ta nè, nàng đang làm gì đó?!”

Khải Minh ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh và hỏi. Mỹ Linh ngồi xuống tiếp tục làm bài và trả lời: “Ta... đang ôn tập...”

“Hmmm?!”

Khải Minh ngồi chăm chú xem Mỹ Linh làm bài. Thực chất thì hắn chỉ đang ngắm nàng thôi còn bài vở thì mặc kệ.

“Hừ?! Ngươi làm gì ở đây nữa!”

“Ta... giúp nàng làm cho!”

“Hừ ai cần chứ.” Nói rồi Mỹ Linh tiếp tục làm bài.

“Chỗ này sai nè, câu A mới đúng...” Khải Minh chỉ tay vào bài của Mỹ Linh.

“Ừm cảm ơn, ta đang bí này giờ... Hề?” Mỹ Linh xấu hổ. Nàng vừa mới nói không cần mà giờ lại thế.

Mỹ Linh xấu hổ không nói gì, cúi mặt xuống. Khải Minh cười trước biểu hiện của nàng, hắn nói: “Thôi nào, để ta giúp cho!!”

Mỹ Linh nhìn lên hắn rồi nói: “Hừ, tùy ngươi...”

Nàng lại cúi đầu xuống làm bài, Khải Minh ở bên chỉ bảo rất tận tình. Với kiến thức của hắn bây giờ thì mấy thứ này đơn giản thôi. Cả hai ngồi hợp tác làm bài một chút thì dần trở nên đỡ ngại hơn. Mỹ Linh cũng không e ngại, nàng dần thoải mái với hắn.

“Ê Khải Minh, câu này sao...”

“Câu này nữa, nó khó quá à...”

“Oaaa, ngươi giỏi thật...”

Cả hai cùng nhau giải quyết một lượng lớn bài tập của Mỹ Linh, thời gian trôi dần và đã đến 11 giờ trưa.

“Haizz mệt quá!!” Mỹ Linh vươn vai. Cặp ngực của nàng ưỡn về phía trước khiến Khải Minh thèm chày dãi.

“Hôm nay cảm ơn ngươi nha!! Không có ngươi không biết phải làm sao!!”

“Hi không có chi đâu!!”

“Lần sau ta nhất định sẽ hậu tạ ngươi!”

“Haha, ta rất mong đợi nha!!”

“Hi, thôi ta về trước đây!”

Mỹ Linh nói rồi đứng dậy bước đi, thế nhưng xui xẻo thay, nàng vấp chân vào chân bàn và ngã về phía trước.

May mắn thay, Khải Minh đã phản ứng nhanh và đỡ được nàng. Mỹ Linh bây giờ nằm gọn trong vòng tay hắn. Mặt cả hai bây giờ rất sát nhau. Cảm nhận hơi thở của nhau rất rõ.

Mỹ Linh đỏ mặt, tim nàng đập thình thịch.

“Sát quá...!”

Khải Minh say đắm nhìn nàng, chột môi hắn tiến sát đến.

Mỹ Linh bối rối trước hành động đó.

Nàng muốn... không muốn...

Mỹ Linh vội đẩy Khải Minh ra và la lên: “Ahhh...”

Cùng lúc đó mọi người trong thư viện nhìn cả hai. Mỹ Linh xấu hổ vội trốn khỏi vòng tay Khải Minh và chạy thực mạng.

Mỹ Linh chạy đến một góc cây nọ, nàng dựa lưng vào, tay đặt lên ngực:

“Sao tim mình lại đập thế này chứ... lúc này... xấu hổ quá!!!”

Sau khi Mỹ Linh chạy trốn, Khải Minh đứng lại tiếc nuối. Hắn sau đó rời thư viện, vào căng tin mua đồ ăn. Rồi trở về ký túc xá, về căn phòng 169 và ăn cùng Việt An. Sau đó hắn đi tắm. Cuối cùng leo lên giường ngủ. Trước khi ngủ hắn chợt nhớ ra điều gì đó:

“Ồ... rốt cuộc Từ Thần Huyết Thống là cái gì???? Đờ mờ lúc này quên tìm hiểu rồi!”

Lúc này hần mãi mê làm bài tập với Mỹ Linh nên quên mất lý do mà mình vào thư viện.

“Ahihi đồ ngốc!!”

Bỗng một giọng cười xuất hiện trong tâm trí hần. Khải Minh vừa nghe liền mừng rỡ:

“Là hệ thống! Là người đúng không?”

“Ừm Khoái Lạc Hệ Thống siêu bá đây!!”

“Ặc người đi đâu mà ta hỏi chẳng trả lời vậy?”

“...”

Ba mươi giây sau, hệ thống vẫn chưa trả lời. Khải Minh bắt đầu nghi ngờ:

“Hệ thống...”

“Hệ thống hiện tại có thể nâng cấp! Người có muốn hay không?”

“...”

Tự nhiên im lặng rồi nói vậy. Khải Minh cảm thấy hơi nghi ngờ, nhưng mà hần vẫn quyết định nâng cấp, dù sao cũng có lợi cho hần thôi.

“Được, nâng cấp!”

“Xác nhận nâng cấp! Tiêu hao 100000 điểm khoái lạc. Nâng cấp hoàn tất trong 10 giây nữa.”

Nghe tốn đến 100000 điểm khoái lạc, Khải Minh không khỏi đứt ruột. Tuy nhiên hần biết sau khi nâng cấp thì hệ thống sẽ thêm một chức năng mới. Hần rất nôn nóng muốn biết chức năng tiếp theo là gì.

“Ten ten ten ten. Hệ thống nâng cấp hoàn tất.”

“Ồ, để vào xem thử nào!”

Khải Minh hí hửng đi vào bên trong không gian hệ thống. Trong đây khung cảnh đã đổi khác, trước mặt hần là hai cánh cửa Cửa Hàng và Nhiệm Vụ, ngoài ra còn có thêm một cánh cửa khác nữa, nó nằm ở bên phải hai cánh cửa kia. Ở trên đó có ghi một dòng chữ: Báo Danh.

Đối với một tên cũng từng chơi nhiều game như hần, khi nhìn thấy nó thì hần cũng đoán được ít nhiều về chức năng mới này. Tuy nhiên đây là Khoái Lạc Hệ Thống, không phải game nên hần liền chọn cánh cửa đó xem thử.

Sau khi chạm vào cánh cửa đó, một màn hình 3D xuất hiện trước mắt hần. Ở trên đó là một tờ lịch của tháng hiện tại. Ở trên tờ lịch, những ô hiển thị ngày trước hôm nay đều bị gạch chéo.

“Cái này là sao?”

“Chức năng Báo Danh. Mỗi ngày báo danh sẽ nhận được phần thưởng: 100 điểm khoái lạc, 1 thuốc trị thương sơ cấp. Điều kiện để báo danh là ngày hôm đó người cần làm tình với một người.”

“Hmmm, hôm nay ta có làm tình với Linh Nguyệt rồi, vậy chắc báo danh được rồi nhỉ?”

“Nhấn vào nút báo danh ở góc màn hình kìa!”

Khải Minh nhìn vào góc màn hình, nơi đang có một ô vuông màu xanh lá có chữ “báo danh”. Hần liền đưa tay nhấn vào. Một dấu tích xuất hiện ở ô lịch ngày hôm nay.

“Báo danh thành công! Nhận được 100 điểm khoái lạc, 1 thuốc trị thương sơ cấp.”

Ngay sau khi hần báo danh xong, ở bên trái của tờ lịch có một thanh gì đó đang màu xám ngoét chợt xuất hiện một chút màu vàng ở dưới đáy.

“Đây là gì?” Khải Minh hỏi hệ thống.

“Đây là thanh tích lũy báo danh. Mỗi lần báo danh thanh này sẽ cộng 1 điểm. Nếu như một ngày không báo danh thì thanh này sẽ trở về 0. Khi đến các mốc: 3; 10; 50; 100; 1000 thì sẽ nhận được quà.”

“Đù, quà của móc 1000 là gì vậy!”

“1500000 điểm khoái lạc, rương may mắn siêu cấp, 100000 thuốc trị thương sơ cấp, 100000 thuốc hồi hồn lực, kĩ năng ...”

“Kĩ năng gì vậy?” Khải Minh thắc mắc hỏi khi thấy hệ thống ngừng nói giữa chừng.

“Hiện chưa có dữ liệu!”

“Ặc...” Khải Minh tắc lưỡi. Theo những gì hắn đoán thì chắc chắn đó là một kĩ năng rất bá đây. Cơ mà muốn báo danh 1000 ngày liên tiếp cũng hơi bị khó nha.

“À đúng rồi, hệ thống, sao ta không nhận được hồn lực khi làm tình nữa vậy?!”

“Cái này là do ăn ở!”

“Ặc, nói mau...”

“Hm, hôm trước ta có thông báo với ngươi rồi mà. Để dung hợp Tử Thần Huyết Thống và Dâm Thần Huyết Thống, các tính năng của Dâm Thần Huyết Thống sẽ tạm mất hiệu lực. Còn 3 ngày nữa là dung hợp xong.”

Khải Minh thờ phào nhẹ nhõm. Hắn cứ sợ Dâm thần Huyết THống ngừng hoạt động mãi luôn.

“Hmmm, ngươi báo lúc nào vậy!”

“Lúc ngươi ngủ í!”

“Đệt. Báo lúc đó ai nghe!”

“Kệ ngươi chứ.”

Khải Minh không bao giờ cãi lại nổi hệ thống. Đúng hơn là hắn không muốn cãi, lỡ làm phật lòng hệ thống và khiến nó tăng giá trong cửa hàng thì hắn còn khổ hơn.

“Vậy có thông tin gì mới về Tử Thần Huyết Thống sau khi nâng cấp không?”

“Có chứ!!”

Nghe được vậy Khải Minh mừng rỡ, hắn vội báo hệ thống truyền thông tin vào. Lòng hắn thầm mong huyết thống này có chức năng gì đó bá đạo tí.

Thông tin nhanh như chớp truyền vào não bộ của hắn:

“Tử Thần Huyết Thống là huyết thống của Tử Thần. Hết!”

Lông mày hắn giật giật, miệng thầm chửi:

“Đệt!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Mưa.

Rào rào!

Trời đang mưa...

Ở một khu rừng hoang vắng nọ. Có một bóng người đang di chuyển trên các cành cây, hắn ta rất nhanh, cách di chuyển cũng rất đẹp. Thế nhưng ngay sau đó, có một bóng đen khác nhanh hơn cả tên đó, hiện đang bám sau hắn.

Bóng đen phía sau tung người đập vào lưng người phía trước khiến hắn ngã nhào xuống đất. May mắn hắn đã nhanh xoay người đảo đất an toàn. Bóng đen ở trên cao liền nhảy xuống, vừa chạm đất thì lao đến tấn công.

Cả hai đối chiến dữ dội, tuy người đuổi theo có vẻ mạnh hơn hẳn, tuy nhiên tên kia lại được cái né tránh rất giỏi khiến đòn đánh của đối phương đa phần là vào không khí. Tấn công nhiều mà chỉ toàn hụt, tên đó liền ra đòn nhanh hơn hòng hạ người kia.

Bốp!

Người kia bị đánh văng ra, lăn lộn dưới đất gần chục vòng. Hắn ta vội đứng dậy thủ thế và nói:

“Anh Hứa, chơi gì mạnh vậy!”

“Hmm, chưa là gì đâu Khải Minh.” Tên kia đáp rồi lao đến, tay hắn xuất hiện những tia lóe màu vàng.

Theo những gì có bây giờ, ta dễ nhận ra họ chính là Khải Minh và Thất Hứa. Có vẻ cả hai đang luyện tập với nhau. Có điều đây không phải là bãi đất trống sau trường mà lại là một khu rừng. Thật ra họ đang ở đâu?

Bốp! Binh! Bốp!

Khải Minh tung Bát Chưởng vào Thất Hứa, tên đó chỉ lấy một tay ra đỡ đòn, có vẻ đòn đánh của Khải Minh không thấm thía lắm. Khi Khải Minh vừa kết thúc chưởng thứ 8, cánh tay của Thất Hứa bỗng phát ra những tia lóe màu vàng. Khải Minh vội né ra, qua nhiều lần ném trái hắn biết rằng dính chiêu đó sẽ bị tê liệt, nếu thế thì hắn thua chắc.

“Hmm, khá hơn rồi đấy!” Thất Hứa gật đầu tán thưởng.

“Hehe...”

Khải Minh cười, nhưng trong lòng hắn đang lo lắng.

“Hmmm, đánh sao lại ông này, tìm cách thoát thôi!”

Khải Minh khẽ động chân, từ chân hắn bỗng có một luồng gió tỏa ra. Hắn giẫm chân nhẹ một cái mà đã nâng được cơ thể lên một độ cao khá cao. Sau đó hắn xoay người đạp vào cái cây đằng sau mượn đà phóng đi.

“Dùng phong hệ để gia tốc à!! Khá đấy!”

Nói rồi hắn cũng đuổi theo ngay. Khải Minh lần này tốc độ khác hẳn, nhanh hơn lúc nãy khá nhiều. Thất Hứa ở phía sau chợt giật tay lên, từ lòng bàn tay hắn, một luồng sấm sét phóng ra hướng vào Khải Minh.

Nếu là người thường có lẽ đã không né được, thế nhưng Khải Minh... cũng không né được luôn. Tuy nhiên chỉ là không né chứ không phải là bị dính đòn, hắn ta đã nhanh chóng lấy thanh Xích Kiếm trong túi không gian phía sau hông ra để đỡ đòn. Thanh kiếm rung lên bần bật, lực đòn đánh khá mạnh nên đã đánh bật hắn ra sau.

Khải Minh một lần nữa trở về với mặt đất. Thất Hứa đứng ở một cành cây và nhìn hắn. Khải Minh giương kiếm lên, trông hắn có vẻ đang rất tập trung. Thất Hứa cũng đang sắp tung chiêu gì đó, bàn tay hắn không ngừng tạo ra những tia lóe màu vàng.

Nhìn kĩ vào lưỡi kiếm của Khải Minh, hình như có một luồng gió đang xoáy quanh nó. Chính xác là như vậy, càng ngày càng thấy rõ.

“Yaaaa...”

Khải Minh hét lên, hắn chém mạnh thanh kiếm về phía Thất Hứa. Từ lưỡi kiếm hắn, một nhát chém bằng gió lướt đến chỗ Thất Hứa. Nhát chém đó đi khá nhanh, thế nhưng Thất Hứa vẫn dễ dàng nghiêng người né tránh.

Nhát chém đó cắt đứt cành cây hắn đang đứng cũng như những cành phía sau, Thất Hứa mất thăng bằng đáp xuống đất. Những cành cây bị cắt đứt liên tục rớt xuống ngay sau hắn.

“Hộc... hộc...”

Khải Minh thờ dốc, có lẽ đòn vừa rồi khiến hắn tổn nhiều hồn lực. Thất Hứa nói:

“Hmm, có vẻ nhóc mệt rồi, chịu thua đi!”

Khải Minh bỗng nở nụ cười, trong tình thế này mà vẫn cười được sao?

Thất Hứa bỗng nghi ngờ, trông Khải Minh bây giờ rất nguy hiểm, mặt hắn cứ như mấy thằng hay troll vậy.

Khải Minh hiện tại đang nhìn vào mấy cành cây vừa nãy, chúng thì có gì đáng nhìn? Thật ra hắn đang là những quả của cành cây cũng rớt theo. Theo như thông tin từ Tinh Thông Nhân thì loại quả này khi bị tác động mạnh sẽ...

Bùm! Bùm! Đoàng!

Liên tiếp những vụ nổ phát ra ngay tại chỗ cả hai đang đứng. Thất Hứa thì đưa tay lên, tạo một lớp màng bảo vệ bằng sắt xung quanh để tránh bị thương. Trong khi đó Khải Minh nhân cơ hội bỏ chạy, trông hắn bây giờ khá sung sức, có lẽ gương mặt mệt mỏi lúc này chỉ là giả. Có lẽ mục đích của hắn chính là dùng những quả nổ kia để cản Thất Hứa.

Hắn nhanh chóng chạy biệt đi, Thất Hứa tuy không bị thương gì nhưng lại bị đám bụi sau vụ nổ cản trở, không thấy rõ Khải Minh đã chạy vào hướng nào.

“Phù...”

Khải Minh vừa chạy vừa thở phào, trong hắn khá vui khi thoát được. Hắn vội tìm đến một nơi nào đó để trú mưa.

“Ồ có rồi!”

Hắn vội chui vào một hang động nọ, trong đây có vẻ khá tối. Khải Minh định lấy cái điện thoại trong túi ra để kiểm chút ánh sáng, thế nhưng...

“Uh... Đm... cái gì vậy...”

Khải Minh bỗng thấy cơ thể lộn nhào. Ở cổ hắn đang bị thứ gì đó kẹp chặt. Mặt hắn đang có cảm giác gì đó mềm mềm.

“Cái lò òn gì vậy?”

Khải Minh hoảng sợ trong lòng. Cùng lúc đó, ở phía trước hắn có một ngọn lửa xuất hiện. Ánh sáng của ngọn lửa làm hắn nhận ra xung quanh...

“Hong Diễm...”

“Ừa Khải Minh!...” Hong Diễm bất ngờ. Nàng chính là người đã tạo ra ngọn lửa lúc đó. Vậy còn thứ gì đang kẹp cổ Khải Minh vậy?

“Yến Ly...”

Hắn lập tức nhận ra người đó là Yến Ly, cặp đùi trắng muốt của nàng giờ đang kẹp chặt cổ hắn. Khải Minh không biết trong giây phút này nên làm gì. Yến Ly khi biết hắn là Khải Minh liền thả ra.

“May quá cứ tưởng là Thất Hứa hay Công Khanh gì đó...”

Yến Ly thở phào trong khi Khải Minh thì nằm dưới đất lưu luyến cái cảm giác lúc này. Nói vậy chứ hắn cũng phải đứng dậy. Yến Ly dẫn Hong Diễm và hắn đi vào sâu trong hang.

Ở trong có chất sẵn một đồng củi, có lẽ là do Yến Ly và Hong Diễm. Yến Ly nhìn sang Hong Diễm và gật đầu một cái. Nàng thấy vậy liền tạo ra một quả cầu lửa ở trên tay sau đó cho vào đồng củi.

Phùng phùng!

Đồng củi bùng cháy. Ánh sáng ngập tràn xung quanh. Khải Minh chợt nhìn sang hai người kia thì...

“Ưc...”

Lúc này trong bóng tối nên hắn không thấy rõ, giờ đây thì lại rõ mồn một. Lúc này và đến bây giờ trời vẫn đang mưa, có lẽ vì vậy nên trong khi tập luyện, Hong Diễm và Yến Ly không tránh khỏi bị ướt.

Hai cô gái xinh đẹp đang bị ướt sũng ngay trước mắt hắn. Dưới ánh lửa kia, hắn thấy rõ những đường cong quyến rũ cũng như màu áo ngực của cả hai.

Dương vật hắn bỗng trở nên cứng ngắc khiến hắn khó chịu vô cùng.

“Có nên đề cả hai ra thịt không trời?!...Ặc nhưng mà sao nổi.”

Khải Minh đang suy nghĩ thì Yến Ly lên tiếng hỏi hắn: “Nè Khải Minh, em sử dụng thuần thực thuộc tính phong chưa?”

Đang suy nghĩ mấy ý đồ xấu xa mà bị hỏi nên hắn cũng hơi giật mình, thấy vậy Hong Diễm liền nghi ngờ hỏi hắn: “Người đang nghĩ điều gì đó?”

“Ặc... ta có nghĩ gì đâu...” Hắn đưa tay vẫy vẫy để thanh minh. Sau đó liền quay sang Yến Ly trả lời nhằm thoát khỏi ánh mắt đầy nghi ngờ của Hong Diễm: “Dạ... về cái đó em cũng quen dần rồi ạ...”

Hắn nói rồi đưa tay chỉ vào ngọn lửa đang yếu dần đi, mặt hắn mở to ra. Từ ngón tay hắn, một luồng gió bí ẩn thổi vào đám lửa. Ngọn lửa đó bùng cháy mạnh mẽ trở lại.

Thứ mà hắn vừa dùng chính là hồn lực phong hệ. Cách đây vài hôm, hắn đã thức tỉnh được nó, lúc ấy hắn đang đi ị...

“Hệ thống thông báo: thuộc tính của hồn lực đã được xác định là thuộc tính phong.”

“Huh? Phong là gió hả?” Khải Minh bất ngờ. Hắn cũng có chút thất vọng vì không được thuộc tính ngon hơn. Nhưng mà hắn lại nghĩ ra một ý định khác. Đừng tưởng gió là vô dụng, nếu sử dụng được gió hắn có thể dễ dàng tốc vấy mấy em nữ sinh trong trường, lúc đó lại tha hồ mà ngắm.

Thế nhưng, hắn chưa thực hiện được kế hoạch của mình bởi vì chuyển luyện tập thực chiến này. Cả bọn được đưa đến một hòn đảo nọ, nó cách đất liền không xa, phong cảnh ở trên đó khá đẹp.

Tuy nhiên cả bọn đi đến đây không phải để ngắm cảnh mà là để tập luyện theo đúng như tên gọi của chuyến đi.

Trở lại với hang động trú mưa. Yến Ly tiếp tục nói với Khải Minh: “Hmm, phong hệ coi vậy chứ mạnh lắm đó. Chị cũng hệ phong giống em nè.”

Vừa nói nàng vừa đưa tay hướng vào đồng lửa, từ tay nàng, một ngọn gió lớn thổi tắt ngọn lửa trước sự ngỡ ngàng của Hồng Diễm và Khải Minh.

“Eh?... Hình như hơi mạnh tay!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

“Haizzz... sắp hết giờ rồi nhì?”

Khải Minh nhìn vào đồng hồ và nói. Hồng Diễm và Yến Ly cũng gật đầu, này giờ đã trải qua gần 1 tiếng rưỡi, quần áo cũng đã gần khô hết. Vậy họ đang đợi điều gì vậy?

Bất ngờ sau lời nói của Khải Minh vài phút, một bóng người khác bước vào hang. Người đó chính là Thất Hứa.

“Hmm, trốn cỡ nào cũng bị tìm ra thôi!”

Cả ba người đứng dậy thủ thế. Trông mặt khá nghiêm trọng.

“Hmmm...”

“Đừng sợ, một mình Thất Hứa thì không sao đâu!” Yến Ly tự tin nói. Quả thật nếu cả ba hợp lại vẫn có thể thắng được Thất Hứa, thế nhưng...

“Hừ, ai nói có một mình nào!!”

Từ phía sau, một bóng người khác xuất hiện, hắn ta chính là... Hữu Công Khanh. Tên đó hất tóc tràn đầy vẻ tự tin.

Theo tình hình bây giờ, có lẽ Thất Hứa và Công Khanh chính là đối thủ của cả ba. Nếu đánh nhau thì không biết ai thắng đây?

Khải Minh liếc mắt nhìn ra hiệu, tức thời, cả ba xông lên tấn công trước. Hồng Diễm và Khải Minh xử lý Thất Hứa trong khi Yến Ly lo tên Công Khanh.

“Đến đây nào...”

Yến Ly tung cước nhắm vào mặt Công Khanh, hắn ta né sang một bên và chụp lấy chân nàng. Nàng sau đó co luôn chân còn lại lên đạp vào ngực hắn, tên đó không tránh được nên đưa hồn lực lên đỡ đòn.

Bình!

Công Khanh lùi lại về sau thả Yến Ly ra, nàng xoay người đáp đất nhẹ nhàng. Trong khi đó, Khải Minh cùng Hồng Diễm đang chiến dữ dội với Thất Hứa.

Keng, keng!

Khải Minh mang Xích Kiếm, Hồng Diễm mang Hòa Vương Kiếm. Trong khi đó Thất Hứa chỉ có một thanh kiếm cùn, nhưng hắn vẫn dễ dàng chiến đấu với cả hai.

“Huh?”

Hồng Diễm vung kiếm chém, đòn đánh đầy uy lực của nàng lại bị Thất Hứa cản dễ dàng. Trong lúc cả hai đang đọ kiếm, Khải Minh nhanh chóng áp sát bên hông Thất Hứa, đòn lực tung cước vào hắn.

Thế nhưng hắn đã kịp lùi về sau, tay nhanh như chớp chớp lấy chân Khải Minh. Tay hắn truyền một dòng điện vào chân Khải Minh khiến hắn co giật sau đó nắm bết xuống.

Hồng Diễm cũng lao lên để ứng cứu, nhưng có vẻ không kịp rồi. Nhân tình thế đó, Thất Hứa vội né sang sau đó chường vào hông Hồng Diễm.

“Thôi chết!”

Hồng Diễm vội tạo một lớp màng lửa bảo vệ mình. Bức màng va chạm với đòn của Thất Hứa khiến nó rung lên, nàng bị đánh bật vào trong.

Hồng Diễm lấy thẳng bằng sau đó giương kiếm, nàng vẫn ngoan cường không chịu thua. Thất Hứa nhìn nàng sau đó lấy từ trong túi một quả gì đó. Hắn ném quả đó vào Hồng Diễm. Nàng theo phản xạ vội chém nó, thế nhưng khi kiếm vừa chạm vào thì nó phát nổ. Đây chính là loại quả lúc này Khải Minh đã dùng để cầm chân Thất Hứa.

Hồng Diễm vội thu mình lại, tạo một lớp lửa xung quanh. Cùng lúc đó, Thất Hứa như một tia chớp xuất hiện sau lưng nàng và tung một chưởng vào nàng. Đòn đánh của hắn dễ dàng phá lớp lửa bảo vệ đang suy yếu kia và đánh vào lưng nàng.

Đòn đánh này có chứa lỗi hệ nên dính phải sẽ bị tê liệt, Hồng Diễm liền ngã xuống đất.

Ở chiến trận kia, Công Khanh và Yến Ly ngang tài ngang sức. Cả hai không ai nhường ai, nhưng mà Yến Ly đã nhanh nhẹn hơn một chút, nàng né được đòn của hắn sau đó tung một cú đâm uy lực hướng vào bụng hắn.

“Uh...”

Công Khanh bay vèo đi. Yến Ly ngã xuống thở dốc, nàng có vẻ đã kiệt sức.

“Hmmm vậy là thắng rồi phù...”

Thất Hứa thờ dãi nhẹ nhõm. Cùng lúc đó, ở phía sau hắn xuất hiện một người nữa, người này trông khá to cao. Gương mặt giống như khi đột. Ông ta nói: “Hmm, chưa hết giờ, vậy là đội A thắng.”

Khải Minh cố đứng dậy, hắn hiện giờ vẫn đang còn hiệu ứng tê liệt. Mặt hắn khi nghe câu đó vô cùng thất vọng.

“Được rồi, đội B thua nên phải đi nấu cơm, đun nước để đội A tắm rửa.”

Ông mặt khi đó nói rồi quay đi. Thất Hứa kéo Khải Minh đứng dậy và nói:

“Hmm, hôm nay làm tốt lắm, không ngờ chủ biết sử dụng loại quả đó!”

“Hi... Anh cũng rất hay khi sử dụng nó để thắng tui em!”

Khải Minh vươn vai để giảm bớt cái cảm giác tê kia. Hồng Diễm cùng Yến Ly cũng đứng dậy.

“Haizzz, lại thua nữa rồi!” Hồng Diễm tiếc nuối nói.

Thật ra cả bọn mấy tuần qua đang chơi trò “trốn tìm”, đây là bài luyện tập do ông huấn luyện viên mặt khi kia bảo làm. Cả bọn được chia thành hai đội A và B. Một đội trốn và đội kia đi tìm. Đội tìm muốn thắng thì phải hạ hết toàn bộ đội đi trốn. Còn đội trốn thì không để bị hạ cho đến hết 10 tiếng.

Đội thua đương nhiên sẽ bị phạt, điều đó làm cho bài tập này trở nên quan trọng bởi vì hình phạt là phải nấu cơm và đun nước cho đội thắng tắm. Hôm nay đội A gồm Thất Hứa và Công Khanh thắng nên đội B của Yến Ly, Khải Minh và Hồng Diễm buộc phải làm những việc trên.

Cả bọn ưỡn oải kéo nhau rời khỏi nơi đó, trải qua một ngày vất vả ai nấy cũng mệt cả, riêng đội thua còn mệt hơn vì phải làm mấy việc kia.

Nhưng hình như cả bọn đã quên thứ gì đó. Nằm ở phía sau, Công Khanh đau đớn ôm bụng vì đòn lúc nãy, hắn đưa tay cổ kêu nhưng không nổi.

“Uh... sao không ai để ý đến tui hết vậy... hic...”

...

“Haizzz mệt quá!”

Đội tuyển thực viện Hao Sen vừa thưởng thức xong bữa cơm đậm bạc. Trong lúc này ai cũng đói, nên dù cơm dở thế nào cũng hóa thành ngon.

“Ừa... ông mặt khi không ăn hả?”

Khải Minh nhìn sang ông huấn luyện viên kia, ông đang ngồi dựa vào một gốc cây, mắt nhắm nhắm nhìn vào một tấm hình ở trên tay.

“Hmm, ông giờ đang nhớ đến người trong mộng của mình đó... suốt ngày ông cứ mơ tưởng, nghe đâu ông của hoài mà không đở, thế nhưng vẫn cứ mặt

dây đeo bám” Yến Ly nói nhỏ với cả bọn.

“Haha...” Tất cả cùng nhau cười. Ông mặt khi nghe vậy liền quay lại.

“Tụi bây nói xấu gì tao đó...”

“Dạ... dạ không có gì!”

Ông cau mày khó chịu. Nhưng sau đó thì quay lại đưa bức ảnh cạ lên khuôn mặt phê thuốc, miệng lẩm bầm: “Ôi... em yêu à...”

Cả bọn lại bùm miệng cười một lần nữa.

Lát sau mọi người chui vào trong lều ngủ, Thất Hứa, Khải Minh và Công Khanh chung một lều, lều còn lại là của Yến Ly và Hồng Diễm, riêng ông huấn luyện viên lại là một lều. Mọi người ai cũng mệt nên ngủ như chết.

Nửa tiếng sau...

Bốp!

“Ui da...”

Khải Minh mê man tỉnh dậy, hắn vừa bị ai đó đánh vào đầu. Nhìn sang thì thấy tên Công Khanh ngủ banh háng vung tay tứ tung, chắc chắc hắn là thủ phạm rồi. Khải Minh dôn lực đẩy hắn lăn qua một bên.

Sau đó hắn nhẹ nhàng nằm xuống ngủ tiếp, thế nhưng...

“Ủa, sao kì lạ vậy ta... Thất Hứa đâu?”

Khải Minh vùng dậy một lần nữa, hắn nhìn kĩ lại thì quả thật, Thất Hứa không có nằm ở đây. Hắn đã đi đâu?

Khải Minh vội ra ngoài xem thử. Mặt đất vừa mới hứng chịu những hạt mưa nên giờ khá xộp, ai đi trên đó đều in lại dấu chân. Khải Minh vội thấy có vết dấu chân đi về một hướng. Hắn vội lần theo.

Chẳng mấy chốc hắn đã thấy một bóng đen, đó chính là Thất Hứa. Tên đó làm gì lúc này chứ?

Thất Hứa đang bước lên cây cầu nối vào đất liền. Khải Minh nghi ngờ trong lòng. Hắn vội bám theo.

Đi vào đến tận đất liền nhưng Thất Hứa vẫn không nhận thấy mình bị bám theo. Hắn vẫn thản nhiên đi đầu đó.

“Haizzz đáng nghi thật.”

Khải Minh đứng ở một con hẻm rình theo Thất Hứa. Lòng hắn đặt ra nhiều giả thiết: “Có khi hắn ta cũng là học sinh trường khác phái đến để điều tra thông tin về đội tuyển của mình.”

Từng trải qua việc như trên, Khải Minh liền đề cao cảnh giác. Bỗng nhiên một bàn tay đặt lên vai hắn khiến hắn giật cả mình la lên:

“A...”

Một bàn tay nữa bịt miệng hắn khiến hắn không la hét lời. Khải Minh lo sợ rằng vì nếu Thất Hứa thật sự là gián điệp thì có lẽ kẻ phía sau chính là đồng bọn của hắn. Thế nhưng điều đó không đúng, phía sau hắn lúc này chính là...

“Hồng Diễm... ơ chị Yến Ly với cả anh Công Khanh nữa? Sao lại ở đây?”

“Bọn ta thấy người đi đầu đó nên theo dõi...”

Hóa ra nãy giờ Khải Minh cũng là người bị theo dõi.

“Hmmm...” Yến Ly vội chồm ra phía trước để xem, nàng đang dòm Thất Hứa. Hắn hiện tại đang đứng ở một quầy bán hàng nọ và đang mua một... con gấu bông.

“Khả nghi thật... Thất Hứa mua chi vậy ta?”

“Có khi nào...”

Công Khanh đập tay một phát như nghĩ ra điều gì đó, hắn vội nói:

“Có khi nào Thất Hứa có bạn gái không? Hắn mua thứ kia chắc để tặng bạn gái!”

“Ồ...” Mọi người có vẻ cũng đồng ý với điều đó.

“Haha, mong xem được mặt bạn gái hần quá...”

“Suýt im lặng theo dõi nào.”

Thất Hứa sau khi mau xong liền tiếp tục di chuyển và đến trước một tòa nhà nọ, hần dừng lại. Tòa nhà này chính là một bệnh viện. Thất Hứa bước vào trong, mấy kẻ bám đuôi phía sau cũng đi theo.

Thất Hứa bước đi khá nhanh trên các bậc thang, hần có vẻ đang nôn nóng.

1 tầng.

2 tầng.

3 tầng.

Thất Hứa không lên trên nữa, hần bước đi dọc theo hành lang về hướng tay trái. Đến trước một phòng nọ, hần đứng lại. Từ trong phòng, một nữ y tá xinh đẹp bước ra.

“Hú... Đẹp quá!”

Công Khanh mở to mắt ra nhìn cô ý tá đó. Hần có vẻ định lao tới để ngắm cho rõ nhưng bị Khải Minh cản lại.

“Hmm... có khi nào đó là bạn gái hần không?” Khải Minh nghi ngờ.

Thất Hứa và cô nàng kia nói chuyện gì đó. Mặt của hần có vẻ gì đó buồn. Rồi cô ý tá lướt đi, Thất Hứa vội mở cửa đi vào trong phòng.

“Huh? Không phải tặng cho cô ta à?” Hồng Diễm thắc mắc hỏi.

“Hmmm, theo dõi tiếp nào!”

Nói rồi cả bọn kéo đến nhìn lên qua cửa sổ cầu căn phòng bệnh. Ở trong đó, Thất Hứa đang ngồi nói chuyện với một cô bé gái nhỏ tuổi, tầm chừng 12.

“Thằng này ấu dâm hả?” Khải Minh suy nghĩ lạch lạch. Nhưng Công Khanh còn lạch lạch hơn, hần hét:

“Có lẽ nào... đó là con của hần với cô ý tá kia.”

“Hề???”

Hồng Diễm, Yến ly và Khải Minh tròn mắt ngạc nhiên. Thất Hứa ngồi bên trong nghe tiếng liền quay ra và phát hiện lũ bám theo kia. Mặt hần tròn lên ngạc nhiên, lông mày giật giật kiểu như “Đờ mờ, tụi này làm gì ở đây”.

Hần vội mở cửa ra xem, Công Khanh sấp lại liền. Thất Hứa định nói gì đó nhưng bị Công Khanh cản: “Tao hiểu mà... lập gia đình sớm cũng không có gì xấu hổ đâu!”

Thất Hứa đơ ra không hiểu gì cả. Công Khanh nói tiếp: “Haizzz, mà trông con mày cũng lớn rồi ấy nhè. Mày làm lúc nào vậy?”

“Mày nói cái gì vậy?” Không hiểu chồng chất không hiểu, Thất Hứa hỏi lại. Công Khanh nhắm mắt đưa tay nhìn vào trong phòng. Ở đó, cô bé gái nhỏ tuổi kia đang ngơ ngác nhìn về đám lộn xộn trước cửa.

1 giây im lặng. Ngay sau đó, Công Khanh đá bay Thất Hứa rồi chạy vào đứng trước giường của cô bé đó. Hần quỳ xuống và nói: “Thật là dễ thương quá đi... Thất Hứa, hãy cho tao làm con rể của mày...”

“Ặc đồ ấu dâm...”

Ba người còn lại vừa bước vào trong nhìn Công Khanh với ánh mắt kinh tởm. Cô bé kia ôm con gấu bông hết của Thất Hứa mua lúc nãy, khuôn mặt sợ sệt nói: “Anh hai... chuyện gì vậy?”

“Anh hai???”

...

“À, ra là vậy!!” Công Khanh gật gù. Hần tiếp tục nói: “Hóa ra đó là em gái mày, làm tao cứ tưởng! Là bạn bè của nhau nên tao biết rõ mày mà... sao mày có con sớm vậy được.”

Thất Hứa mặt tức giận nhìn Công Khanh. Hần sau đó tung một đấm vào bụng tên đó cho chừa cái tội nói bậy.

Khải Minh thấy vậy liền gãi má cười, sau đó hần hỏi: “Bách Huệ bị gì mà phải nằm viện vậy anh?”

Nói đến đây, Thất Hứa chợt thoáng buồn trên mặt. Bách Huệ chính là cô em gái bé nhỏ của hần.

“Haizz. Bách Huệ từ nhỏ sinh ra đã mắc phải một căn bệnh khó chữa. Gia đình anh đã chạy chữa nhiều nơi nhưng không được. Căn bệnh đó cứ mỗi ngày gây cho em ấy đau đớn và đang có dấu hiệu trầm trọng hơn.”

Nói đoạn, Thất Hứa dừng lại rồi ngắm nhìn em gái mình đang hạnh phúc ôm con gấu bông được hần tặng.

“Hiện tại thì đã có một phương pháp chữa được căn bệnh trên tuy nhiên nó lại tốn khá nhiều tiền. . .”

“Tuy nhiên. . . nếu thắng ở kì thi này thì dư tiền để chữa cho em ấy vì vậy. . . anh nhất định phải thắng!”

Thất Hứa nắm chặt tay lại, ánh mắt hần tràn đầy quyết tâm. Háo ra đây là lý do mà hần lúc nào cũng khiến hần quyết tâm như vậy. Mọi người thấy vậy liền mỉm cười.

“Đừng lo, bọn mình nhất định sẽ cố hết sức để giành chiến thắng. . . giúp đỡ Bách Huệ khỏi bệnh mà. . .”

Yến Ly cười nói. Khải Minh cùng Hồng Diễm cũng gật đầu đồng ý. Công Khanh ở phía sau liền đặt tay lên vai Thất Hứa và bảo:

“Hmmm, nhất định chúng ta sẽ thắng thôi! Rồi. . . em mày sẽ hết bệnh. . . Lúc đó thì cho tao xin một vé làm em rể mày. . .”

Bốp!

Thất Hứa không tiếc đấm thẳng vào mặt Công Khanh. Rồi hần kêu những người còn lại vào trong phòng đóng cửa lại không cho Công Khanh vào.

Mọi người nhanh chóng làm quen với Bách Huệ, cô bé rất thân thiện và hòa đồng. Yến Ly và Hồng Diễm liên tục ôm em ấy vào lòng mà nựng vì độ dễ thương không cưỡng nổi.

Tối hôm đó, mọi người rất là vui. Tiếng cười tràn ngập khắp cả căn phòng. . .

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Ngày tháng trôi qua, cuộc thi liên trường tổ chức hàng năm ở Diệp Lục để quốc cuối cùng cũng đã đến. Đội tuyển tham dự ở mỗi trường đều đã chuẩn bị sẵn sàng. Những cuộc tranh tài này lửa sắp sửa diễn ra. . .

“Oaaa, con rồng này dễ thương quá!”

Trên một chiếc xe ngựa, Hồng Diễm ôm Bạch Long vào lòng, để sát mặt nó cạ vào khuôn mặt mình.

Ngồi xung quanh đó gồm có Yến Ly, Thất Hứa, Công Khanh và còn có cả Yến Nhi nữa. Cả bọn đang trên đường đi dự thi, còn việc có mặt Yến Nhi ở đây là do trường cho một vài học sinh đi theo để cổ vũ.

“Hừ, tên Khải Minh này có thú cưng dễ thương vậy mà không nói với ta.”

Hồng Diễm vẻ khó chịu nói. Yến Nhi ngồi bên liền lên tiếng hỏi: “Sao. . . không thấy Khải Minh đâu hết vậy?”

Hồng Diễm vừa nựng Bạch Long vừa trả lời: “Hừ, hần qua xe của cô Thảo có việc gì đó!!”

Yến Nhi gật đầu. Nàng có vẻ buồn. Đã lâu rồi không được gặp Khải Minh, nàng rất muốn nói chuyện với hần. Thế nhưng giờ hần lại chui qua xe của cô giáo Thảo, người cũng đi theo cô vũ cho đội tuyển.

“Uh. . . uh. . . uh. . .”

“Rên nhỏ thôi nào!”

Ở trong xe của cô giáo Thảo, Khải Minh cùng nàng đang làm tình. Gần một tháng qua hần không được chịch nên giờ làm rất hăng. Hần đè lên người nàng, tay hần bịt chặt miệng nàng lại để không cho nàng rên. Ngồi phía trước sau tấm màn là một tên lái xe. Hần vẫn chăm chú cầm chắc dây cương ngựa mà không biết chuyện gì đang xảy ra phía sau mình.

“Uh... chẳng làm nhẹ thôi... uh...”

Khải Minh chẳng màng tới lời nói của nàng, vẫn liên tục thúc dương vật vào bên trong. Được một lúc thì hấn ra. Cả hai nằm thờ hồng hộc.

“Chàng thiệt là... mạnh bạo vậy ai chịu nổi?” Bích Thảo giận dỗi trách móc hấn.

“Hihi...” Khải Minh gãi gãi đầu cười. Hấn sau đó nói tiếp: “Tại ta nhớ nàng quá nên mới vậy thôi...”

Bích Thảo bĩu môi đáp: “Hứ, xạo quá!”

Nàng nói xong liền đưa ngón tay chọt lên má hấn. Hấn không nói gì, chỉ cười, sau đó đặt lên môi nàng một nụ hôn.

Ngồi xe ngựa gần một tiếng, ê hết cả mông, Khải Minh cuối cùng cũng đã đến nơi tổ chức cuộc thi, Quảng trường Lung Linh.

Không khí nơi đây khá là náo nhiệt, mọi người từ đàn ông đàn bà đến cụ già trẻ nhỏ đều có mặt, ai cũng nô nức để xem cuộc thi năm nay có gì hấp dẫn. Khi đoàn xe ngựa của học viện Hoa Sen đến, một người bảo vệ lịch sự chỉ đường cho họ đến một căn phòng để nghỉ ngơi.

Hiện tại trong phòng chỉ có 5 thành viên của đội tuyển. Những người khác đều được dẫn lên khán đài ngồi.

“Hmmm hồi hộp quá! Không biết mấy đội kia ra sao?”

Công Khanh đặt tay lên ngực nói. Trông hấn có vẻ rất háo hức. Thất Hứa ở bên nói: “Hmmm, nghe đâu mấy trường kia mạnh lắm”

“Sợ gì chứ! Chúng ta cũng đâu có vừa!” Yên Ly cười nói. Mọi người cảm thấy tự tin hơn sau câu nói đó. Chợt có tiếng gõ cửa, ngay sau đó bước vào là một bóng hình quen thuộc, đó là hiệu trưởng Linh Nguyệt.

Nàng cất giọng nói: “Mấy em sẵn sàng chưa, sắp bắt đầu rồi đó!”

“Vâng ạ!” Cả bọn nói rồi bước ra ngoài. Mặt ai cũng tự tin nhưng vẫn còn chút gì đó hồi hộp. Cũng đúng thôi, cuộc thi này rất quan trọng, quyết định rất nhiều thứ.

Linh nguyệt dẫn cả bọn đi đến cánh cửa nằm phía dưới khán đài sau đó dặn dò: “Được rồi, cố gắng lên nhé các em!”

“Vâng ạ!!”

Cả bọn đồng loạt hô to. Linh Nguyệt mỉm cười hài lòng. Nàng sau đó rời đi, trước đó còn không quên nháy mắt với Khải Minh một cái. Linh Nguyệt bước lên một cầu thang nằm gần đó và tiến lên khán đài đặc biệt, nơi dành cho hiệu trưởng của các trường.

“Ồ Linh Nguyệt kia!”

Một hiệu trưởng nữ xinh đẹp vẫy tay chào Linh Nguyệt. Nàng chỉ cười rồi ngồi ngay bên cạnh.

Bầu không khí ở đây từ ngoài nhìn vào trong rất vui tươi nhưng thật ra đối với mỗi người ở trong đều rất nặng nề. Mọi ánh mắt của các vị hiệu trưởng đều dán vào một người, Quốc Bảo.

“Mọi người, xin hãy an toạ ở vị trí ngồi của mình.”

Tiếng thông báo từ đâu đó vang ra khắp các khán đài. Những vị khán giả liền trở về vị trí ngồi. Ngay sau đó...

“Bùm”

Ngay giữa quảng trường, một vụ nổ nhỏ xuất hiện kéo theo làn khói màu hồng. Từ trong làn khói, một bóng người xuất hiện. Đó là một tên nam nhân đang cúi đầu xuống đất. Mọi người nhìn nhau tỏ vẻ khó hiểu.

Bỗng nhiên một mảng sân phía dưới chân hấn bay lên đưa hấn lên cao. Đến khi mảng sân dừng lại không bay lên tiếp, tên đó mới ngẩng đầu lên. Tay hấn cầm một vật gì đó và đưa lên trước miệng nói: “Xin chào mọi người, tôi là người dẫn chương trình của cuộc thi ngày hôm nay. Như mọi người biết, cuộc thi liên trường được tổ chức hàng năm, là sân chơi cho các bạn trẻ từ các 6 trường so tài, bao gồm: học viện Hoa Sen, học viện Dã Thú, trường học Hoàng Kim, học viện Nữ Hoàng, trường học Thiên Long, trường học Hải Dương.”

“Nào mọi người, chúng ta hãy cùng xem qua các đội tuyển tham dự nhé!”

Tên dẫn chương trình búng tay một cái, ngay sau đó, 6 cánh cửa nằm dưới khán đài hình tròn đồng loạt mở ra. Các đội tuyển tham dự từ đó bước ra.

Khi cánh cửa mở ra, ánh sáng bên ngoài hắt vào làm Khải Minh che mắt lại. Những âm thanh huyền ảo bên ngoài khiến hấn hồi hộp.

“Quào, cửa mở rồi kìa!”

“Ra thôi nào mọi người.”

Trái ngược với hấn, các thành viên nào nức bước ra ngoài. Ở trước cửa có sẵn một cô gái ăn mặc tao nhã cầm trên tay một tấm bảng ghi tên đội tuyển. Cô gái ấy bước đi dẫn đầu, Khải Minh cùng các thành viên khác bước theo sau.

“Ồ ra rồi kìa!”

Khán giả ngồi phía trên trầm trồ, ánh nhìn bắt đầu phân tán. Đàn ông con trai đều tập trung nhìn vào những nữ sinh trong các đội tuyển.

“Quào đẹp quá!”

“Toàn hàng ngon!”

“Học viện Nữ Hoàng toàn là gái xinh kìa!”

“Mấy đội khác cũng đâu kém!”

“Má nó, đi xem quả không sai, bỏ mắt quá!”

Hàng loạt những tiếng bàn tán khắp khán đài. Trong khi đó, ánh mắt nữ giới lại chỉ tập trung về một người...

“Nhìn kìa mọi người, tên kia đẹp trai quá!”

“Ừm, nhìn chỉ muốn có thai!”

“Trời ơi, người gì mà đẹp trai thế!”

Các nữ sinh nói riêng cũng như những thiếu nữ khác nói chung, bọn họ đều đang phát cuồng vì ai đó...

“Hí hí... chắc mấy em đang khen mình đây mà!”

Khải Minh đắc chí cười, hấn nghĩ rằng mấy lời khen kia là dành cho hấn nhưng sự thật lúc nào cũng phủ phàng...

Hấn vẫy tay chào lại, cứ tưởng mấy em đó sẽ phản ứng vui mừng nào ngờ...

“Ê, nhìn thấy tên kia không, hấn đang chào mình thì phải?”

“Ặc, mặt hấn sao dễ tiện vậy nhĩ?”

“Trông hấn ta dâm dê quá đi! Kinh tòm!!”

“Hmmm, tên đó trông vừa nghèo vừa hèn lại vừa yếu, chả được một góc của anh kìa!”

Những câu nói đó đến từ những thiếu nữ ngồi ở hàng đầu trên khán đài gần đó, vì vậy nên không khó để chúng đến tai Khải Minh, tim hấn gần như vỡ nát vì hổ.

“Áo tưởng nè con! Ahili.”

Hệ thống còn không ngừng xát muối thêm, Khải Minh tức giận mắng thăm:

“Không phải kêu ta à... vậy thì là ai nữa chứ!”

Khải Minh bực mình dò theo ánh mắt của mấy cô thiếu nữ đó và tìm được người mà họ khen ngợi nãy giờ. Đó là một tên con trai khác thuộc đội trưởng Hoàng Kim. Tên này có khuôn mặt rất ưa nhìn, dáng người cao, cân đối. Xung quanh hấn dường như tỏa ra ánh hào quang. Trông tên này giống như mấy ca sĩ nổi tiếng ở trái đất vậy.

“Đù móa... hèn gì... nhưng mà chắc chỉ được cái mã thôi...”

Khải Minh chưa nói hết câu thì một luồng thông tin ập đến, đó là thông tin của tên con trai kia.

Tên: Hoàng Đăng Quang.

Tuổi: 15.

Sinh lực: 20000/20000.

Hồn lực: 26100/26450.

Cảnh giới: Hồn Tướng tầng 1.

Thông tin thêm: Không có.

“Đù...”

Khải Minh mặt ngơ ra, hần không ngờ tên kia lại mạnh như vậy. Thất Hứa, người mạnh nhất trong đội chỉ mới đạt đến Hồn Sư tầng 12 vậy mà tên kia đã đạt đến Hồn Tướng, đặc biệt là hần chỉ mới 15 tuổi. Một người 15 tuổi đạt được Hồn Sư đã xem là thiên tài, vậy tên này nên xem là gì đây?

Khải Minh cảm thấy hơi lo lắng trước đối thủ mạnh như vậy. Hần sau đó quay lên nhìn Hồng Diễm. Ánh mắt nàng đang tập trung về phía đội của học viện Dã Thú. Khải Minh cũng nhìn theo.

Đội tuyển đó trông rất đáng sợ, mặt ai nấy đều âm u, đầy vẻ ma quái. Đặc biệt là tên đi sau cùng, cơ thể hần gầy gò, nét mặt thì như vô hồn, trông hần khá là nhút nhát.

Trông lúc đang chăm chú soi thông tin từ học viện Hắc Ám, Khải Minh không nhận ra có một người đang chăm chú nhìn hần, đó chính là Như Ngọc, thành viên của đội đến từ học viện Nữ Hoàng, học viện chỉ dành cho nữ sinh. Cũng vì vậy nên đội của họ toàn là nữ thôi.

Khải Minh bỗng đảo mắt qua nhìn về phía Như Ngọc. Hần liền vẫy tay như để chào nàng thế nhưng Như Ngọc bỗng nhiên lại xấu hổ và quay đi chỗ khác như lơ hần. Khải Minh tụt hết cảm xúc.

“Huhu, tìm tao đau quá...”

Hai lần vẫy tay đều đem đến cho hần thất vọng. Khải Minh cúi đầu bước đi đầy nặng nề. Gần khoảng một phút, các đội tuyển đã đến trung tâm của quảng trường. Người dẫn chương trình nói tiếp: “Nào mọi người, đây là những gương mặt ưu tú tham dự cuộc thi năm nay, xin hãy cho họ một tràng pháo tay đi nào!”

“Bốp... bốp...”

“Hú...”

Ngay sau khi dẫn chương trình dứt lời, hàng loạt những tiếng reo hò, vỗ tay khích lệ đến từ phía khán giả.

Ở chỗ của các hiệu trưởng, họ đang tập trung cảm nhận hồn lực của học sinh các trường khác. Điều này rất có lợi, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Nhưng họ bỗng nhú mày lại bởi vì...

“Sao tên nhóc đó, mình không cảm nhận được tí hồn lực nào vậy?”

Một trong các vị hiệu trưởng bàng hoàng khi không thể đo hồn lực của Khải Minh. Những người khác cũng đang thắc mắc chỉ có Linh Nguyệt là thầm cười.

Một là hần không có hồn lực. Hai là hần đã che giấu đi.

Chỉ có thể xảy ra hai trường hợp trên. Trường hợp một có lẽ khó có vì chẳng ai lại liều lĩnh đem theo một tên không có hồn lực. Vậy chỉ có thể là hần giấu đi thôi. Mà khi đã giấu đi tức có gì nguy hiểm, cần phải đề phòng.

“Thật thú vị!” Một vị hiệu trưởng vuốt râu nói trong khi mắt vẫn đang nhìn về phía Khải Minh.

“Đ-, sao thấy lạnh người vậy nè...” Khải Minh người run nhẹ nói thầm. Ngay sau đó vài giây, người dẫn chương trình lại lên tiếng:

“Trước khi cuộc thi bắt đầu, tôi xin chân thành mời đại diện ban tổ chức cuộc thi, ông Nguyễn Dài Dòng lên phát biểu đôi lời.”

Người dẫn chương trình chỉ tay về khán đài nằm bên tay phải. Từ đó, một lão già đứng dậy. Mọi người xung quanh liền vỗ tay. Đây chính là ông Nguyễn Dài Dòng, trưởng ban tổ chức cuộc thi. Ông lão tay run run cầm tờ giấy, đôi mắt nheo lại như để nhìn rõ chữ. Lão sau đó đồng đặc nói:

“Kính thưa...”

... Bạn đang đọc truyện sex tại web: www.truyensex.tv

“... Tôi xin kết thúc.”

“Hết rồi... phù.”

“Đúng là dài dòng thiệt.”

Các vị khán giả cũng như học sinh trong từng đội tuyển thở phào khi thấy bài diễn văn dài dằng dặc của vị trưởng ban tổ chức kia. Chỉ một bài phát biểu thôi nhưng nó đã tiêu tốn gần hơn một tiếng đồng hồ, không những thế mà giọng điệu của ông ta rất “buồn ngủ”. Có vài người ngủ gật trong lúc đó luôn.

“Haizz...”

Khải Minh vron vai. Nãy giờ đứng im làm cơ thể hắn tê cứng rồi, cần phải vận động để khí huyết lưu thông.

“Rất cảm ơn ông Nguyễn Dài Dòng. Giờ đây chúng ta sẽ đến phần mong đợi nhất... Tôi xin tuyên bố, cuộc thi liên trường chính thức bắt đầu!”

“Hú hú!”

“Hay lắm, bắt đầu rồi!” Khán giả nhanh chóng lấy lại sự phấn khích.

“Bình tĩnh nào mọi người, để tôi giới thiệu sơ lược về cuộc thi này đã... Như mọi người đã biết, cuộc thi chia thành 2 phần: thi kiến thức và thực chiến.”
Dẫn chương trình đồng dạng nói.

“Và chúng ta sẽ đến với phần đầu tiên, phần thi lý thuyết với tên gọi năm nay là “Tháp Súp Đỏ”.”

“Huh? Tháp Súp Đỏ? Là cái gì vậy?”

“Nghe có vẻ thú vị đây!”

Tên dẫn chương trình nhếch môi cười đắc chí khi thấy khán giả xôn xao. Hắn ta liếc mắt ra hiệu cho mấy cô gái cầm bảng lúc nãy. Các cô gái ấy liền bảo các đội tuyển lùi lại khoảng hai ba bước gì đó sau đó rời đi ngay.

Tên dẫn chương trình búng tay một cái, ngay lập tức 6 cái bục từ không khí bất ngờ xuất hiện trước mặt các đội tuyển. Tiếp theo sau, những vòng lang cang từ 6 chiếc bục xuất hiện vây quanh đội tuyển đứng trước nó.

“Cái gì đây?”

Khải Minh bất ngờ, mấy chuyện vừa diễn ra trước mắt làm hắn ngạc nhiên. Nhưng vẫn còn điều bất ngờ phía sau nữa. Hắn bỗng cảm thấy mặt đất dần xa hơn, cứ như hắn đang bay lên vậy. Khải Minh nhìn qua mấy trường khác thì mới phát hiện, ngay dưới chân họ, một cây cột đang mọc lên đưa tất cả các đội tuyển rời xa mặt đất.

Cây cột cao lên khoảng 9-10 mét thì dừng lại. Các đội tuyển có vẻ đang thắc mắc khó hiểu. Tên dẫn chương trình không để họ đợi lâu, giải thích ngay.

“Tôi xin giải thích thể lệ của phần thi này. Mỗi đội của chúng ta đều đang đứng trên một “tòa tháp” cao 10 mét. Tôi sẽ là người ra câu hỏi, các đội tuyển sẽ tranh nhau trả lời bằng cách ấn vào chiếc chuông nằm ngay trước mặt. Đội nhanh nhất sẽ được trả lời trong 10 giây.”

“Chuông? À thấy rồi!”

Các đội tuyển tập trung vào chiếc chuông màu đỏ đặt ngay trên chiếc bục màu trắng kia. Đợi khoảng vài giây sau, dẫn chương trình tiếp tục:

“Nếu trả lời đúng, đội đó sẽ được cộng 10 điểm. Lưu ý điểm này có ảnh hưởng đến kết quả chung cuộc. Trong khi đó, “tòa tháp” của các đội khác sẽ tụt xuống nửa mét. Còn nếu như đội đó trả lời sai hoặc chưa đưa ra đáp án trước khi hết 10 giây thì đội đó sẽ bị tụt xuống 1 mét và nhường quyền trả lời lại cho các đội còn lại. Các đội còn lại có 5 giây để tranh trả lời và áp dụng các quy cách tính điểm và tụt độ cao như cũ. Còn nếu trong 30 giây sau khi ra câu hỏi mà không đội nào trả lời thì tất cả đều bị tụt xuống 1 mét. Đội nào bị tụt xuống mức 0 mét sẽ không được trả lời nữa, kết thúc vòng thi. Đội cuối cùng vẫn còn đứng vững trên “tòa tháp” khi các đội khác đều đã hạ đất sẽ nhận được 50 điểm.”

“Ngoài ra mỗi lần trả lời đúng đội tuyển đó sẽ cộng 1 sao. Thu thập đủ năm sao thì sẽ được quyền sử dụng một trong các chức năng đặc biệt sau đây: Làm cho “tòa tháp” của các đội khác tụt xuống 2 mét; Đưa “tòa tháp” của mình lên cao thêm 5 mét, lưu ý chỉ tăng tối đa đến khi thấp đến mốc 10 mét. Tuy nhiên, nếu trả lời sai giữa chừng thì toàn bộ sao sẽ biến mất, các đội tuyển cần cẩn thận điều này...”

Khải Minh thăm xem xét phản ứng của các đội khác, ai nấy đều rất tự tin, điều đó khiến hắn sợ.

“... Các đội tuyển còn gì thắc mắc nữa không?”

Dẫn chương trình đảo mắt hỏi. Tất cả đội tuyển đều im lặng. Hắn ta sau đó liền nói: “Nếu không có gì nữa thì xin tuyên bố, vòng thi kiến thức bắt đầu!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

“... Vòng thi kiến thức bắt đầu!”

Người dẫn chương trình vừa dứt lời, sắc mặt của tất cả thí sinh biến chuyển ngay, mặt họ trở nên tập trung đáng sợ. Ở mỗi đội tuyển đều cử ra một người

đặt tay sẵn lên chuông như sẵn sàng trước mọi câu hỏi.

“Câu hỏi đầu tiên. Nguyên liệu để chế tạo Tăng Lực Đan Cao Cấp là gì?”

“Đù, mới câu 1 mà căng vậy? Nguyên liệu chế thuốc cao cấp thì ít người biết đây!”

“Uh, chắc không ai trả lời được đâu!”

Khán giả bên dưới xôn xao khi thấy câu hỏi năm nay có phần khó. Chế thuốc là một công việc rất khó. Chế thuốc cao cấp lại càng khó hơn nữa. Tuy nhiên một tiếng chuông cất lên làm họ ngạc nhiên.

Reng!!

“Ồ có tiếng chuông, là của đội... Hoàng Kim. Xin mời trả lời!”

Tên dẫn chương trình nhìn về phía đội Hoàng Kim. Đứng ở trên đó, tên đẹp mã Đăng Quang vẫn còn đang giữ tay trên chiếc chuông màu đỏ, hẳn ta chính là người đã bấm chuông.

“1 gam thịt rồng đỏ, 2 gam nấm ngũ sắc...”

Tên Đăng Quang đó đồng dạng đọc danh sách nguyên liệu dài như số. May thay hắn vẫn trả lời xong trước 10 giây. Dẫn chương trình cười và nói: “Vâng đó là một câu trả lời đúng, 10 điểm cho đội Hoàng Kim! Các đội khác sẽ bị tụt nửa mét!”

Ngay sau khi dứt lời, các “cột tháp” trừ của đội Hoàng Kim đồng loạt hạ thấp xuống.

“Quào, ghê dữ!”

“Vừa đẹp trai lại còn hiểu biết nữa!”

“Ta muốn làm vợ hắn rồi đó...”

Các thiếu nữ lại một phen nhón nháo khi thấy Đăng Quang trả lời. Một vài thành phần quá khích còn đòi làm vợ của hắn nữa. Nhìn kĩ thì bên cạnh hắn có một mỹ nữ, nhan sắc rất xinh đẹp, tuy nhiên đứng cạnh tên Đăng Quang này làm nàng mờ nhạt đi. Cô nàng cau mày khó chịu khi thấy điều đó.

“Chắc...”

Các đội khác cũng đồng loạt đổ dồn ánh mắt về phía tên Đăng Quang này. Khải Minh bỗng phát bực: “Hừ, hắn nhanh vậy...”

Khải Minh vốn dĩ chưa từng được dạy bất cứ thứ gì về Tăng Lực Đan Cao Cấp nhưng hắn có thể moi thông tin từ hệ thống. Hắn chỉ cần vào cửa hàng xem thông tin về loại thuốc này là được. Thế nhưng hắn lại chậm tay trong việc nhấn chuông, kết quả là để tên kia trả lời được và làm mọi người bắt đầu chú ý đến hắn hơn.

“Câu hỏi tiếp theo. Dơi hắc ám chỉ chủ động tấn công khi ta nhìn vào mắt chúng? Đúng hay sai?”

“Renggg!” Tiếng chuông lại một lần nữa vang lên.

“Ồ lại nữa kìa!”

“Là... đội Hoàng Kim...”

Người dẫn chương trình liền tươi cười nói: “Vâng... chúng tôi nhận được tín hiệu sớm nhất từ đội Hoàng Kim, các bạn có 10 giây để trả lời.”

“Sai!”

Đăng Quang, kẻ vừa bấm chuông bình thản trả lời. Người dẫn chương trình đợi hết 10 giây liền hỏi: “Ồ, bạn có chắc chắn?”

Tên đó gật đầu nhẹ nhàng và nở nụ cười tự tin khiến tim mấy cô gái phía dưới loạn nhịp. Người dẫn chương trình cười kiêu gì đó hơi đều và nói: “Vâng câu trả lời chính xác, 10 điểm cho đội Hoàng Kim, các đội khác tiếp tục tụt xuống nửa mét.”

“Hmmm... đề năm nay khó thật.”

Cô giáo Thảo ngồi trên khán đài đắm chiêu suy nghĩ. Ở bên cạnh nàng là Yến Nhi cũng đang lo lắng.

“Không biết đội của mình...”

Bích Thảo nghe vậy liền cười và nói: “Đừng lo, chúng ta cũng sở hữu một con “quái vật kiến thức khủng” mà...”

Yến Nhi nghe xong không hiểu, nàng hỏi lại: “Ý cô là...?”

Bích Thảo chỉ cười mỉm và không nói gì thêm.

Cũng ở trên cùng khán đài, một số người đang bàn tán sôi nổi.

“Hmmm tên nhóc ở đội Hoàng Kim sao quen quen ấy nhỉ? Hình như ta thấy ở đâu rồi!”

“Ừm ta cũng vậy, hần trông rất quen nha... Không biết là ai...”

Quay lại với cuộc thi, dẫn chương trình đang chuẩn bị đưa ra câu hỏi tiếp theo. Hần ta chậm rãi đọc: “Câu hỏi tiếp theo. Hắc thạch có bao nhiêu loại?”

“Renggg!” Một tiếng chuông ngay lập tức vang lên. Lần này không phải của đội Hoàng Kim mà là...

“Ồ có tiếng chuông... đó là từ... học viện Hoa Sen...”

Mọi ánh mắt chuyển hướng về phía đội Hoa Sen. Ở trên cây cột đó, Khải Minh tay vẫn còn đang giữ chặt trên chiếc chuông màu đỏ. Hần chính là người đã nhấn chuông, vậy tức là hần biết câu trả lời?

“Á đù... cuống quá bấm đại chứ biết đéo gì... giờ làm sao đây? Hệ thống, trả lời giúp ta!” Khải Minh lông mày giắt giắt, lòng thầm cầu cứu hệ thống.

“Cái này... ta đéo biết!” Hệ thống phũ phàng đáp.

“Trời đ-... làm sao giờ...”

Yến Ly, Thất Hứa và Hồng Diễm tưởng hần biết liền thúc giục: “Khải Minh trả lời nhanh đi...”

Khải Minh quay lại mếu máo bảo: “Ặc... cái này em không biết...”

“Hà??”

Hồng Diễm nhú mày khi nghe câu nói đó, nàng tức giận hỏi hần: “Vậy mà cũng bấm chuông, giờ sao đây, sắp hết 10 giây rồi!”

“A, Công Khanh mau trả lời!”

Thất Hứa vội la lên. Công Khanh, kẻ được coi là con cò chủ chốt trong vòng thi kiến thức này của đội Hoa Sen. Khải Minh nghe vậy liền mừng rỡ, lòng mong rằng Công Khanh sẽ trả lời giúp thế nhưng...

“Hơ hơ...”

Công Khanh bây giờ khuôn mặt như người mất hồn, đôi mắt hần say đắm nhìn về phía đội Nữ Hoàng. Chính xác thì hần đang tập trung nhìn vào một thành viên trong đội. Đó là một cô gái tầm khoảng 17 tuổi, sở hữu sắc đẹp ngang ngửa Yến Ly, có thể là xinh hơn một tí. Nàng có một khuôn mặt chữmng chạc, ánh mắt quyết đoán. Làn da nàng trắng mịn như tuyết. Vội vẻ đẹp như vậy, bảo sao Công Khanh không ngây người ra.

“Trời đ-...”

Khải Minh thầm than khi thấy cảnh tượng này, hy vọng có người giúp hần sửa sai tan thành mây khói.

“Công Khanh, tỉnh dậy coi... trả lời đi kia...” Thất Hứa đứng sát bên gào thét cỡ nào Công Khanh cũng không nghe. Mắt hần vẫn cứ bị thu hút vào cô gái kia. Chợt dẫn chương trình lên tiếng:

“Ồ tiếc quá, đã hết 10 giây... Như vậy thì đội Hoa Sen của chúng ta sẽ bị tụt 1 mét...”

Ngay lập tức cây cột của đội Hoa Sen tụt xuống, lần này họ đã trở thành đội ở vị trí thấp nhất.

“Grrr...”

Thất Hứa tức giận đánh túi bụi tên Công Khanh nhưng hần hình như chả biết đau, khuôn mặt vẫn là sự mê mẩn. Ở phía ngoài khán giả thay nhau cười.

“Ahaha, đội đó hài quá!”

“Tự làm mình tụt xuống thấp nhất... đây quả là kẻ sách hay à nha haha!”

“Bóp dái đồng đội là có thật chúng mày ạ!”

“Cái đội Hoa Sen này ngáo ngáo sao ấy...”

Một thiếu niên ngồi cạnh đó nghiêng răng ken két: “Grrrr...”

Hắn ta có vẻ khá tức giận khi nghe mọi người nói về học viện Hoa Sen. Thiếu niên đó định đứng dậy, có vẻ là chuẩn bị kiểm chuyện thì bị người kế bên ngăn cản.

“Nam, để tao xử tụi nó...”

“Thôi nhịn đi, tụi mình không nên gây chuyện!”

Thiếu niên đó nghe vậy bình tĩnh ngồi xuống. Cả hai ngồi tiếp tục theo dõi cuộc thi. Hai người này đều ăn mặc khá kín đáo, tuy nhiên nếu nhìn kĩ thì vẫn nhận ra họ chính là bạn “hàng xóm” của Khải Minh, Quốc Vinh và Hoài Nam. Cả hai lẽ ra vẫn phải ở lại học viện để học nhưng mà vì muốn đi xem cuộc thi nên đã cúp tiết, lén bám theo đoàn xe của trường để đến đây.

“Haizz, thằng Minh làm gì vậy trời, thật chả hiểu nổi nó...” Quốc Vinh thở dài.

“Haizz, thật là...” Hoài Nam cũng thở dài theo.

Ở chỗ của Yến Nhi, nàng cùng Bạch Long lo lắng nhìn Khải Minh còn cô giáo Thảo bên cạnh thì đang tức giận: “Trời, tụi này làm gì vậy?”

“Renggg!” Một tiếng chuông khác vang lên sau khi đội Hoa Sen trả lời sai. Đó là của đội Hoàng Kim.

“Được rồi, xin mời đội Hoàng Kim...” Dẫn chương trình lại nói.

Người trả lời như thường lệ vẫn là Đăng Quang, hắn bình thản trả lời: “Có 3 loại: Sơ cấp, trung cấp và cao cấp.”

“... Vâng... đó là một câu trả lời chính xác... 10 điểm lại thuộc về đội Hoàng Kim.”

Những cây cột khác trừ đội Hoàng Kim lại tụt xuống nửa mét. Nếu cứ thế này chẳng mấy chốc họ sẽ chạm đất mà không kiếm được điểm nào.

“Trời ơi, làm sao bây giờ?” Khải Minh ngán ngẩm nhìn tình thế của mình, đội hắn đang ở vị trí thấp nhất vì sự hấp tấp của hắn cộng với sự lơ đãng của Công Khanh. Tên Công Khanh thì vẫn cứ vậy, mãi mê ngắm gái, chả quan tâm gì đến cuộc thi.

“Hmmm... a!”

Hồng Diễm bỗng “a” lên một tiếng. Mọi người nhìn nàng và hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Mau kiểm thứ gì bịt mắt anh Khanh lại đi, làm như vậy để ảnh tập trung vào!”

“Uh... ý kiến hay đó!” Yến Ly gật đầu, nàng sau đó dứt khoát xé một miếng vải áo rồi bịt mắt Công Khanh lại.

“Ồ... bỏ ra, để ta ngắm vợ tương lai...”

Công Khanh bị bịt mắt liền hoảng hốt nói. Thất Hứa liền chửi hắn:

“Vợ cái gì, mày mau trả lời hết mấy câu hỏi kia cho anh, nếu không thì đừng trách...”

Thất Hứa bẻ tay rắc rắc, người hắn tỏa ra một khí tức đầy đáng sợ. Công Khanh bỗng run rẩy tự động bước lên phía trước, tay hắn đặt sẵn lên chuông, miệng lầm bầm: “Hic... ngắm gái thôi mà, làm gì dữ vậy!”

“Hmmm, có tin được không ta?” Khải Minh hơi hoài nghi. Thất Hứa kể bên liền tự tin đáp:

“Đừng lo, cứ tin ở hắn đi...”

Tên dẫn chương trình ho vài ba tiếng sau đó đọc câu hỏi tiếp theo: “Khi nhúng quả Bích Diệp xuống nước thì nó sẽ có màu gì?”

“Renggg!”

“Là tiếng chuông đến từ đội Hoa Sen, mời các bạn trả lời!” Dẫn chương trình đưa tay mời đội vừa nhấn chuông trả lời.

“Há há lại là đội Hoa Sen hả?”

“Lần này chắc sai tiếp nè!”

Khán giả đa phần nghĩ họ sẽ đợi hết thời gian như lúc nãy nhưng...

Công Khanh ở phía trên với chiếc khăn bịt mắt đồng dạng trả lời: “Màu đen chứ gì!”

“Chắc là đoán bừa thôi chứ...”

“Vâng đó là một câu trả lời chính xác, 10 điểm đầu tiên cho đội Hoa Sen!” Dẫn chương trình gật đầu tươi cười nói.

“Cái gì?”

“Ồ!!”

Khán giả kinh ngạc trước điều đó. Cả Khai Minh, đồng đội của Công Khanh cũng phải bất ngờ.

“Được rồi câu hỏi tiếp theo. Ma thú sẽ nổi điên vào...” Dẫn chương trình chưa kịp đọc hết câu hỏi thì...

“Rengggg!”

“Mời đội Hoa Sen...”

“Vào đêm có huyết nguyệt!”

“Vâng câu trả lời chính xác! 10 điểm!”

“Câu hỏi tiếp theo. Chương thứ 15 của tác phẩm “Chiến trường” tên là...”

“Rengggg!”

“Mời đội Hoa Sen!”

“Lại nữa à...”

“Hmmm...”

“Vùng đất chết!” Công Khanh giọng đầy tự tin đáp.

“Vâng, lại một câu trả lời chính xác! 10 điểm!”

Khán giả lại một lần nữa xôn xao. Những lời châm chọc lúc nãy giờ đã được thay bằng sự thán phục.

“Hmmm, lại đúng kia!”

“Ái chà, học viện Hoa Sen ghê vậy à!”

“Vậy lúc đầu để mất điểm chẳng qua họ muốn đùa thôi sao?”

“Hmmm, ta thấy tên trả lời nhấn chuông nhanh thật, chưa nghe hết câu hỏi hần đã nhấn. Cứ như hần biết trước đề vậy đó!”

“Hehe... em thấy cô nói đúng không?” Bích Thảo ngồi ở gần đó lên tiếng hỏi.

“Thì ra là thế!” Yến Nhi gật đầu như đã hiểu. “Con quái vật” mà cô giáo Thảo nói lúc nãy chính là Công Khanh.

“Hmmm, tên ở học viện Hoa Sen khá đấy chứ!”

“Nhìn hần cũng đẹp trai nhỉ?”

“Ừm, ta cũng thấy vậy!”

Những lời bàn tán từ phía khán giả không khó gì để đến được tai Công Khanh, tên đó vui mừng cười quên cả việc phải bấm chuông. Kết quả là dẫn chương trình đọc xong câu hỏi nhưng đội hần thì tay vẫn chưa đặt vào chuông.

“Rengggggg!”

“Ồ tiếng chuông đến từ đội... Nữ Hoàng!”

“Ồ!” Khán giả ngạc nhiên vì họ nghĩ rằng đó sẽ là đội Hoàng Kim hoặc đội Hoa Sen nhấn chuông nhưng lần này không phải. Ở trên cột của đội Nữ Hoàng, Như Ngọc bước ra trả lời câu hỏi vừa nãy.

Dẫn chương trình nghe xong liền bảo: “Câu trả lời chính xác!!”

“Hmmm, mấy đội khác cũng đang có dấu hiệu nhập cuộc rồi!”

“Sắp thú vị rồi đây nha!!”

“Công Khanh, sao lúc nãy ngươi không nhấn chuông?” Yến Ly tức giận đá Công Khanh một cái.

“Ui da, em xin lỗi...” Công Khanh vừa né đòn vừa rên la. Cùng lúc đó, ở bên cây cột đối diện, một ánh mắt đang chăm chú nhìn hần. Đó chính là Đăng Quang.

Mỹ nữ bên cạnh hần thấy ánh mắt đó liền hỏi: “Có chuyện gì vậy... hoàng tử!”

Đăng Quang lắc đầu cười nói: “Tên đó... thông minh đấy chứ... ta nghĩ...”

Hần đang nói thì dừng lại chắc có lẽ là để tập trung nghe câu hỏi tiếp theo của dẫn chương trình. Ánh mắt hần vẫn tập trung nhìn Công Khanh ở phía đối diện.

Công Khanh vẫn đeo khăn bịt mắt, miệng thâm nở nụ cười: “Nào đến đây, anh chấp hết!”

...

“Hức... căng thẳng quá...”

“Hai đội này đua nhau ghê quá à...”

“Hmmm không biết ai thắng đây...”

Khán giả bên dưới đang tập trung hết sức theo dõi cuộc thi, đến nỗi nuốt nước bọt cũng không dám làm. Có gì mà họ phải tập trung đến vậy?

Ở giữa quảng trường, 6 cây cột lúc ban đầu giờ chỉ còn lại duy nhất 2 cây, những cây cột khác đều đã biến mất, đúng hơn thì 4 cây cột kia đã bị tụt xuống mức 0 mét. Đội của những cây cột đó tất nhiên sẽ được đưa vào trong để tránh gây ảnh hưởng đến những đội còn lại đó là Hoàng Kim và... Hoa Sen. Hai đội này đã có một cuộc chiến kiến thức trong chục phút vừa qua. Đúng hơn là giữa Công Khanh và Đăng Quang. Hai người này chẳng ai nhường ai, liên tục tranh nhau trả lời. Dẫn chương trình chưa đọc xong câu hỏi thì đã có tiếng chuông. Những đội khác ngoại trừ đội Nữ Hoàng may mắn trả lời được một câu thì chỉ biết ngậm ngùi đợi cây cột của mình tụt hết.

Hai đội Hoàng Kim và Hoa Sen bây giờ chỉ cách mặt đất nửa mét. Số sao của cả hai đang giữ hiện tại cũng chỉ là 4 sao, không thể kích hoạt bất kì công năng nào cả. Điểm số cả hai lúc này là 350 của đội Hoàng Kim và 340 của đội Hoa Sen. Và giờ đây họ đang chuẩn bị đến với câu hỏi tiếp theo. Với tình trạng này, ai trả lời được câu hỏi tiếp theo sẽ là người chiến thắng.

Công Khanh nuốt một ngụm nước bọt để làm mát cái cổ họng khô khan của mình, tay hần đưa lên chùi giọt mồ hôi đang đổ dài không phanh. Hần đang tập trung hết sức để chuẩn bị trả lời câu hỏi “sinh tử” này.

Ở phía bên kia, Đăng Quang vẫn thái độ bình tĩnh, tay giữ chặt chuông để chuẩn bị trả lời. Người dẫn chương trình háng giọng và chậm rãi đọc câu hỏi cuối cùng này:

“E hèm... Xin hãy nghe rõ câu hỏi sau đây. Ai là người đã phát minh công thức chế tạo thuốc phục sinh!!!!”

Cứ tưởng là sẽ có một tiếng chuông reo lên, thế nhưng không gian lúc này chìm ngấm trong im lặng. Chẳng có đội nào nhấn chuông cả.

“Công Khanh? Không biết sao?” Thất Hứa vội hỏi và nhận được câu trả lời là một cái gật đầu nhẹ từ Công Khanh.

“Chắc... là ai ta?...”

Công Khanh đưa ngón tay lên cằm, hần đang cố suy nghĩ xem câu trả lời là gì. Kiến thức dù ở đâu cũng là bao la, một người muốn biết hết mọi thứ là điều không tưởng. Vì thế Công Khanh có cái không biết cũng là điều bình thường. Ở phía bên kia, Đăng Quang cũng chưa bấm chuông, nét mặt có vẻ chần chừ.

Trên khán đài, khán giả xì xào với nhau.

“Hmmm, câu này khó lắm ư?”

“Ừm, tao chẳng rõ ai là người chế ra thứ thuốc kia...”

“Ta có nhớ man máng là tên nào đó...”

Có vẻ đa phần nhiều người ngồi đây không biết câu trả lời. Và trong lúc này, một tiếng chuông bỗng vang lên làm mọi người ngạc nhiên.

“Rengggg!”

“Đó là tiếng chuông của đội Hoa Sen!!!!!!”

“Ồ!!”

Mọi người đổ dồn ánh mắt lên “tháp” của đội Hoa Sen. Trên chiếc chuông có một bàn tay đang giữ chặt. Tuy nhiên đó không phải là Công Khanh, đó là

một người khác. Công Khanh ngỡ ngàng tháo bịt mắt ra, hấn sau đó hét:

“Khải Minh?”

Đúng vậy, kẻ nhấn chuông chính là Khải Minh. Mọi người ở dưới hơi bất ngờ, lúc đầu Khải Minh đã nhấn chuông và làm cho đội Hoa Sen tụt nhanh hơn những đội khác, lần này hấn lại nhấn chuông, mọi người không thể không nghi ngờ được.

“Khải Minh? Người muốn làm gì nữa đây?”

Hồng Diễm hoảng hốt hỏi. Thế nhưng Khải Minh nở một nụ cười đầy tự tin và nói: “Đương nhiên là để trả lời rồi!!!!”

Yến Ly nghe thế liền hỏi: “Em biết sao? Vậy mau trả lời đi, sắp hết 10 giây rồi kia!!”

Khải Minh cười thêm một cái nữa rồi chậm rãi nói với dẫn chương trình: “Câu trả lời là: Nguyễn Xuân Sinh!!!”

Khải Minh trả lời chắc như đinh đóng cột. Hấn có được sự tự tin này là do lúc này, hấn đã chui vào hệ thống và tìm hiểu thông tin về loại thuốc phục sinh kia trong cửa hàng. Hệ thống đã cho thông tin rõ ràng rằng người đã tìm ra công thức chế thuốc phục sinh chính là Nguyễn Xuân Sinh.

Khải Minh không cần biết Nguyễn Xuân Sinh là ai, làm việc gì, hấn chỉ cần câu trả lời cho câu hỏi kia là được rồi.

“Hmmm, đúng không ta?”

“Tên đó tự tin như vậy chắc chắn đúng rồi...”

Khải Minh đáp xong liền khoanh tay đứng tự tin chờ dẫn chương trình thông báo đáp án đúng. Khải Minh tin tưởng tuyệt đối vào thông tin hệ thống, không bao giờ sai được. Trong lúc đó, hấn khẽ liếc qua Đăng Quang và thấy khuôn mặt ngạc nhiên của tên đó, lòng thầm đắc chí cười:

“Ahihi, khâm phục anh chưa em!!!”

Dẫn chương trình đợi hết 10 giây liền hỏi: “Bạn chắc chắn chứ?!”

Khải Minh mỉm cười gật đầu. Tên dẫn chương trình cười khúc khích nói:

“Vâng, đó là một câu trả hoàn toàn... trật lất!”

Khải Minh nghe xong chết lặng...

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

“Trời ạ!!!!”

“Hóa ra tên đó cũng không biết.”

“Thế mà làm ta tưởng...”

“Thằng này chuyên bóp dái đồng đội nha...”

“Học viện Hoa Sen không biết tuyển thằng ngáo đá này đi làm gì... Haizzz!”

Khán giả thất vọng khi thấy Khải Minh trả lời sai. Bản thân hấn ta cũng thất vọng và hoang mang không kém đó chứ.

“Sao mà sai được chứ???” Khải Minh hét lên. Tên dẫn chương trình thấy vậy liền nói: “Xin lỗi nhưng đó không phải là đáp án đúng!!”

Nói rồi, tòa tháp của đội Hoa Sen liền hạ xuống đến mức 0 mét. Như vậy đồng nghĩa với việc họ sẽ bị loại.

“Được rồi, đội Hoàng Kim vẫn có quyền chọn trả lời để nâng cao số điểm!”

Dẫn chương trình quay sang đội Hoàng Kim và nói. Đăng Quang đứng ở trên đó khoanh tay không nói gì cả. Đồng đội của hấn thấy vậy liền nói:

“Câu này ta biết, hãy để ta trả lời.”

Đó là một tên con trai của đội Hoàng Kim, hắn ta nói rồi bước lên phía trước giờ tay toan nhấn chuông, thế nhưng hắn khựng lại trước khi chạm vào chuông. Lí do là bởi vì Đăng Quang đã đưa tay ra cản hắn lại.

“Chuyện gì vậy?”

Tên đó nghi hoặc hỏi. Đăng Quang không nói gì chỉ lắc đầu.

“Bỏ ra để ta trả lời, đây là cơ hội để kiếm điểm mà...”

Tên con trai đó có vẻ không hài lòng, hắn ta giật phăng tay ra rồi tiếp tục bước đến để nhấn chuông. Nhưng lần này, hắn bị một người khác ngăn cản.

“Thu Thúy...”

Thu Thúy chính là mỹ nhân đứng cạnh Đăng Quang, nàng đưa tay ra cản hắn ta và trừng mắt nhìn.

“Ngươi nên nghe lời đi...”

“Chắc...” Tên con trai đó có vẻ đã từ bỏ ý định. Hắn tức tối quay ra phía sau chống nạnh chửi thề.

“Hmmm, thời gian đã hết. Như vậy là đội Hoàng Kim không trả lời. Và chúng ta đã có kết quả, đội còn đứng vững cuối cùng chính là trường Hoàng Kim. Và đồng nghĩa là họ sẽ nhận được thêm 50 điểm. Mọi người xin hãy vỗ tay chúc mừng!!!”

Khán giả không tiếc gì tặng ngay một tràng pháo tay nồng nhiệt. Đăng Quang đứng trên cột không có vẻ gì là quan tâm, hắn hiện tại đang tập trung ánh mắt nhìn vào Khải Minh, người đang hoang mang cực độ.

“Sao lại sai chứ? Hệ thống, thông tin của ngươi bị gì vậy?”

Khải Minh hai tay đặt lên đầu bối rối hỏi hệ thống. Ngay sau đó, hệ thống lên tiếng đáp: “Thông tin của ta đúng 100% sửa tui nguyên chất, ngươi không cần phải nghi ngờ.”

“Nhưng sao lại sai chứ, hay là đề sai...”

“Chuyện đó ta không biết. Nhưng mà ta khuyên ngươi bây giờ nên chạy càng nhanh càng tốt...”

“Sao vậy?... Ặc.”

Khải Minh hơi khó hiểu nhưng sau đó nhận ra ngay. Một bàn tay đặt lên vai làm hắn lạnh sống lưng. Hắn run sợ từ từ quay đầu lại. Phía sau hắn, Thất Hứa, Công Khanh, Yến Ly và Hồng Diễm đang tỏa ra một luồng sát khí đáng sợ.

“Khải Minh...!!!”

Cả bọn đồng loạt nói rồi cười với nụ cười đáng sợ. Khải Minh nhìn cảnh đó lông mày giật giật và nói:

“Tha... tha cho em...”

Hắn chưa nói hết câu thì đã bị bốn người còn lại bay vào đánh hội đồng. Với những việc mà hắn làm thì hắn đáng bị như vậy.

“Á... a... o... em”

Khoảng một phút sau, bốn người kia bước đi để lại Khải Minh nằm bệt dưới đất, bộ dạng vô cùng thảm hại.

“E hèm, bây giờ tôi xin công bố số điểm của 6 đội sau vòng thi thứ nhất. Vị trí thứ nhất với 400 điểm, đội Hoàng Kim. Đứng ở vị trí thứ hai, đội Hoa Sen với 340 điểm. Về thứ ba với 10 điểm, đội Nữ Hoàng. Ba đội còn lại là Thiên Long, Hải Dương và Dã Thú đồng hạng tư với số điểm là 0...”

Dẫn chương trình dừng một tí lại nói tiếp: “Vòng thi thực chiến sẽ diễn ra vào sáng mai, mọi người nhớ đến xem nhé... Còn bây giờ, xin chào và hẹn gặp lại!!”

Khán giả rời khỏi ghế ra về. Vừa đi họ vừa xôn xao bàn tán về ngày mai.

“Hmmm, ngày mai mới hấp dẫn nè!!”

“Ừm, cuộc thi thực chiến bao giờ chả hấp dẫn hơn!!”

“Không biết năm nay có gì bất ngờ không?”

Yến Nhi cùng cô giáo Thảo cũng đứng dậy đi xuống dưới. Thế nhưng đang đi giữa chừng thì Bích Thảo nói:

“Ừa, hai thằng kia quen quen... Hình như là... Nam, Vinh!”

Bị gọi trúng tên, hai tên đó quay lại. Thấy cô giáo Thảo, chúng kinh sợ nói: “Ủầy, chuẩn lẹ... Để bị tóm là bị kỉ luật đó!”

Cả hai tên vội bỏ chạy. Bích Thảo thấy vậy liền đuổi theo: “Đứng lại hai đứa kia...”

Yến Nhi tiếp tục bước xuống chỗ của học viện Hoa Sen. Khi thấy Khải Minh, Bạch Long vùng vẫy thoát khỏi tay nàng và chạy đến chỗ hắt. Bạch Long đưa chân khều khều lên đầu của Khải Minh khi hắt vẫn đang nằm dưới đất.

“Mọi người vất vả rồi!”

Yến Nhi lấy trong túi ra vài chai nước và đưa cho mọi người. Cả bọn vui vẻ nhận lấy rồi uống.

Yến Nhi cũng đưa cho tên Khải Minh đang lồm cồm bò dậy một chai nước. Nàng còn nhẹ nhàng cười khi thấy hắt cầm chai nước. Khải Minh cầm chai nước hạnh phúc.

“Mọi người thi như vậy là tốt rồi, không cần cay cú đâu!” Yến Nhi nhẹ nhàng động viên khi thấy bộ mặt ai cũng còn vẻ tiếc nuối.

“Ừm... thôi bỏ đi, chừng này điểm đủ rồi!” Hồng Diễm nói.

“Dù sao thì câu lúc này ta cũng không biết trả lời...” Công Khanh gật gù nói.

“Vậy sao còn unction ta huhu...” Khải Minh nghe vậy nghĩ thầm.

“Thôi chúng ta vào trong nghỉ đi...” Thất Hứa xoay người bước đi. Mấy người còn lại cũng đi theo sau.

“Khải Minh, lúc này người có cảm nhận được gì không?” Hồng Diễm bất chợt lên tiếng hỏi. Tên Khải Minh đang đùa với Bạch Long liền dừng lại và nói:

“Kẻ mạnh nhất là tên Đăng Quang, hắt ta là Hồn Tướng tầng 1 luôn đó...”

“Hả? Đăng Quang là cái tên trả lời câu hỏi lúc này của đội Hoàng Kim đúng không?”

Yến Ly bất ngờ. Khải Minh gật đầu. Mọi người nhìn nhau và nói:

“Khó xoi đây nha... Còn mấy đội khác thì sao?”

“Mấy đội khác cũng chỉ đến Hồn Sư tầng 9 là cao nhất thôi!”

“Hmmm, nghe có vẻ khó ăn đây!” Công Khanh trầm ngâm suy nghĩ.

“Thôi kệ đi, Hồn Tướng hay gì cũng kệ, giờ chúng ta đi ăn cái gì đã, đói bụng quá!” Thất Hứa xoa bụng nói. Dù gì giờ cũng đã đến giờ ăn trưa rồi.

“Ừm, chúng ta đi ăn thứ gì đi, em có biết một nhà hàng ở đây ngon lắm!” Yến Nhi nói.

“Vậy thì đi thôi nào!!!” Yến Ly đập tay nói. Cả bọn cùng nhau đi đến nhà hàng của Yến Nhi nói.

Trong khi đó, trên hành lang lối ra vào, hiệu trưởng Quốc Bảo cùng người đẹp Huệ Hương đang bước đi.

“Đưa cho ta thông tin về tên Thất Hứa của học viện Hoa Sen...” Quốc Bảo giọng trầm trầm nói.

Huệ Hương nghe xong liền lấy một tờ giấy gì đó trong túi không gian của mình và đưa cho Quốc Bảo. Tên đó trầm ngâm đọc.

Tại sao hắt ta lại điều tra thông tin về Thất Hứa? Rất đơn giản, lúc bắt đầu cuộc thi hắt đã tranh thủ cảm nhận hồn lực của thí sinh các trường khác và phát hiện ra tên Thất Hứa là Hồn Sư tầng 12, cao nhất trong tất cả những người còn lại. Với một tên mạnh như vậy, hắt cũng có chút lo sợ. Và thế là hắt đã nhanh chóng tìm cách loại Thất Hứa ra trước để dễ dàng dành chiến thắng.

Quốc Bảo chợt nhíu mày, hắt sau đó hỏi: “Tên này có em gái?”

“Vâng, đúng là như vậy!” Huệ Hương gật đầu nói.

“Hmmm, vậy thì dễ rồi!! Người hiểu ý ta chứ?” Quốc Bảo vừa đi vừa nói. Huệ Hương gật đầu. Nàng sau đó rời đi ngay.

...

“Haizzz đông quá!!”

Khải Minh tay ôm Bạch Long than vãn. Nãy giờ hắt cùng những người khác đã đến nhà hàng mà Yến Nhi giới thiệu. Nhà hàng này khá sang trọng và trông thức ăn cũng ngon. Tuy nhiên lại đông khách quá, Khải Minh đợi nãy giờ mới có bàn ngồi.

“Thôi kệ đi, tụi mình gọi món đi!!”

Khải Minh cầm thực đơn lên xem xét. Ở trong thực đơn có rất nhiều món ngon, món nào hắn cũng thích. Sau một hồi lâu lựa chọn, hắn quyết định chọn món mì cay. Những người khác cũng đã chọn món xong, giờ họ chỉ cần đợi dọn món ra thôi.

“Ừa, kia có phải là đội Thiên Long không?” Hồng Diễm chỉ tay về phía một đám con trai mặc áo vàng. Đặc biệt ở đây là đầu của tên nào cũng trọc. Bọn chúng chính là đội đến từ trường Thiên Long.

Lũ này trông có vẻ khá mạnh, tên nào cơ bắp cũng cuồn cuộn cả. Một tên trong đó thấy Khải Minh liền nói: “A, thằng này là thằng bóp dái đồng đội lúc nãy nè!!”

Tên đó đưa ngón tay chỉ thẳng vào mặt Khải Minh, mặt cười cười trêu chọc. Khải Minh tức giận định chửi thì Hồng Diễm nói: “Hừ, dù sao cũng đỡ hơn các người, không trả lời được câu nào!”

“Hehe, bọn ta chỉ không thích trả lời thôi, cứ đợi đi, đến vòng thực chiến ngày mai các người sẽ... Oái!”

Tên đó chưa kịp dứt lời thì bị một người khác đánh lên đầu. Người đó cũng là một tên của đội Thiên Long. Hắn ta nói: “Xin lỗi, đồng đội của tôi lại nói bậy rồi, mong các vị thông cảm!!”

Nói rồi tên đó kéo tên kia đi đến một bàn ăn khác. Yến Ly tức giận nói: “Hừ, tên này cố tình kiếm chuyện đây mà!!”

Công Khanh chen vào ngay: “Kệ đi, ngày mai thi thực chiến tụi mình hành nó ra bã... Oái!”

Công Khanh đang nói chọt la lên, hai mắt hắn sáng rực. Mọi người vẫn còn khó hiểu cho đến khi nhìn cửa ra vào của nhà hàng. Ở đó, một nhóm các cô gái của học viện Nữ Hoàng đang bước vào trong. Và trong số đó tất nhiên có cô gái xinh đẹp làm Công Khanh say đắm lúc này. Đó cũng chính là lý do Công Khanh bây giờ đờ người ra.

Và tất nhiên trong đó cũng có cả Như Ngọc, em họ của Khải Minh. Hắn định chào nàng nhưng rồi lại sợ ăn bơ.

“Haizz hết bàn rồi, làm sao giờ!!” Một cô gái trong đội Nữ Hoàng nói.

“Eh? Hay tụi mình lại ngồi chung với học viện Hoa Sen đi!” Một nữ sinh khác trong đội lên tiếng, cô nàng ấy liền chạy đi đến chỗ của đội học viện Hoa Sen ngay. Như Ngọc đã cố ngăn cản nhưng không được.

“Xin chào!! Máy bạn thuộc đội học viện Hoa Sen phải không?” Cô gái ấy vui vẻ chào hỏi.

“Ừm, đúng rồi, có việc gì không bạn?” Yến Ly hỏi lại. Cô nàng kia cười rồi nói: “Thật ra tụi mình muốn xin ngồi chung bàn! Máy bạn có thể...”

Nghe vậy Yến Ly tươi cười đáp: “À... ừm, được thôi!”

“Woa, cảm ơn máy bạn!” Cô nàng ấy mừng rỡ quay lại kêu đồng đội đến. Và thế là các thành viên đội Nữ Hoàng vào chung bàn với đội Hoa Sen.

“Hihi, chào Như Ngọc!!”

Khải Minh lấy hết can đảm chào Như Ngọc, nếu bị bơ lần nữa thì hắn nhục chết mất. May mắn thay Như Ngọc lần này vui vẻ chào lại, tuy nhiên mặt nàng có chút bối rối.

“Um... chào người...”

Thấy Như Ngọc chào lại, nhiều người cũng bất ngờ. Nhất là Hồng Diễm và Yến Nhi, cả hai hơi lo lắng khi thấy Khải Minh lại quen biết một người xinh đẹp như vậy.

“Ừa hai người quen nhau hả?” Một cô gái của đội Nữ Hoàng hỏi.

“À ừm, chúng tôi là anh em... họ.” Khải Minh gãi đầu nói. Cùng lúc hắn nói xong, Yến Nhi cùng Hồng Diễm đồng loạt thờ phào.

“Phù, là anh em thôi à...”

“May quá...”

Như Ngọc cảm thấy hơi khó chịu khi mọi người biết mình là anh em họ của hắn. Nàng thật sự không muốn quan hệ của cả hai là vậy. Không phải nàng xấu hổ khi có tên anh họ “ngáo ngơ” mà là vì một lý do khác.

Nhưng tất cả mọi người đã làm, một tên như Khải Minh dù là em họ hắn cũng không tha đâu.

“Oa, con gì đây, dễ thương quá!” Cô gái lúc nãy chọt la lên, tay liên tục chỉ về Bạch Long đang bò từ gầm bàn lên trên.

Cô gái ấy ngay lập tức chạy đến bên cạnh Khải Minh, tay toan bắt lấy Bạch Long. Bạch Long hoảng sợ chui vào lòng của Khải Minh ngay. Một cô gái khác của đội Nữ Hoàng cũng chạy đến bên cạnh để ngắm Bạch Long. Với sự dễ thương của Bạch Long thì ít cô gái nào có thể bình tĩnh được.

Hai cô gái ấy áp sát vào người Khải Minh để chơi đùa với Bạch Long. Và trong tình huống đó, bộ ngực mềm mại của cả hai đang cạ sát vào tay hắn. Khải Minh ngồi sượng đê mê.

“Này đủ rồi đó!”

Ba người Hồng Diễm, Yến Nhi và Như Ngọc đồng loạt đập bàn, đứng dậy và nói chung một lời.

“Hê? Chuyện gì thế!” Cô gái đó vẫn đứng sát vào Khải Minh và hỏi. Nàng ta có lẽ không để ý đến phần ngực đang nép sát vào Khải Minh.

Còn về phần ba cô nàng kia, mỗi người khi thấy hai người còn lại cũng làm giống mình liền đỏ mặt xấu hổ, lặng lẽ ngồi xuống im lặng. Yến Ly như hiểu chuyện liền cười châm chọc:

“Ái chà, gì đây nhỉ?”

“Chuyện gì đây? Khó hiểu quá!” Thất Hứa không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Hắn quay sang định hỏi Công Khanh nhưng tên đó hiện tại đang ở trạng thái say đắm, đôi mắt đắm đuối ngắm nhìn cô nàng xinh đẹp kia.

Đội một hồi lâu thì thức ăn được dọn ra, mọi người vừa ăn vừa vui vẻ nói chuyện với nhau. .

“Ngon thật, ăn no căng cả bụng!”

Khải Minh ăn xong tấm tắc khen ngợi, hắn có vẻ khá hài lòng với thức ăn ở đây. Những người khác cũng có vẻ như vậy.

“Mấy bạn định làm gì vào chiều nay vậy?” Cô gái của đội Nữ Hoàng hỏi.

“Có lẽ mình sẽ đi dạo phố một tí!” Yến Ly đặt ngón tay lên cằm nói.

“Hmmm, mình thấy ở trung tâm có bán mấy bộ quần áo đẹp lắm đó! Bạn muốn đi cùng mình không?”

“Ồ, cũng được đó.” Yến Ly gật đầu đồng ý. Nàng sau đó quay sang hỏi Thất Hứa:

“Thất Hứa, còn người thì sao?”

Thất Hứa xoa cằm suy nghĩ rồi trả lời: “Có lẽ ta cũng sẽ đi tham quan một tí sau đó đến bệnh viện thăm Huệ.”

“Ừm, ta cũng định đến thăm em ấy một chút. Hay là khoảng 3 giờ tập trung tại trước nhà hàng rồi chúng ta cùng đi nhé!”

“Ừm vậy cũng được!”

Nói xong mọi người rời đi. Yến Ly thì đi cùng nhóm các cô gái của học viện Nữ Hoàng, riêng Như Ngọc thì vẫn ở lại với Khải Minh.

“Hmmm...”

Đứng trước nhà hàng lúc này có Khải Minh, Như Ngọc, Hồng Diễm, Yến Nhi, Công Khanh và Thất Hứa. Họ đang bàn xem nên đi đâu.

“Anh và Công Khanh hiện tại đang muốn tham quan một số cửa hàng vũ khí? Tụi em muốn đi cùng không?” Thất Hứa nói.

“Dạ thôi... em xin kiếu!” Khải Minh lắc đầu nói. Hồng Diễm và Yến Nhi cũng có vẻ đồng tình.

“Ừm vậy thôi, tụi anh đi đây!” Thất Hứa và Công Khanh bước đi.

Khải Minh sau đó quay lại nhìn. Hiện tại chỉ còn hắn cùng 3 cô nàng xinh đẹp Như Ngọc, Yến Nhi và Hồng Diễm. Nếu hỏi hắn bây giờ muốn đi đâu thì hắn chỉ có thể là một nhà nghỉ nào đó để “thịt” 3 nàng này.

“Hmmm, giờ tụi mình đi đâu đây?” Khải Minh lên tiếng hỏi.

“Hay là đến khu chợ kia đi!” Yến Nhi đề nghị.

“Ừm cũng được đó!” Như Ngọc gật đầu đồng ý. Và thế là họ quyết định đến khu chợ nọ.

Nhóm của Khải Minh đi trên đường gây rất nhiều chú ý. Lũ nam giới thì bị thu hút bởi vẻ đẹp của 3 cô nàng kia. Họ thầm ghen tị với tên Khải Minh.

“Chắc, ngon quá...”

“Sao lại đi chung với cái tên nhìn bần vãi ra.”

“Cuộc đời thật lắm bất công, thằng sáu hộp sữa thằng không hộp nào... Haizzz.”

“Thằng đó làm gì mà được 3 em xinh tươi theo vậy trời...”

Khải Minh khi thấy mọi người ghen tị liền khoái chí. Hắn bước đi vênh váo thách thức những ánh nhìn của mọi người.

“Oa... oa...” Bất ngờ, Bạch Long chui ra từ túi không gian, có vẻ nó vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa. Và ngay khoảnh khắc Bạch Long xuất hiện, nó đã thu hút ánh mắt của rất nhiều người.

“Ôi, dễ thương quá!”

“Nhìn kìa, con rồng đó dễ thương chưa!”

“Lại xem thử đi...”

Các cô gái trên đường đi không kiềm nổi lòng lao đến chỗ Khải Minh. Chẳng mấy chốc hắn đã bị vây kín bởi các cô gái ấy.

“Cho ta sờ thử đi...”

“Quá dễ thương luôn...”

“Bán cho ta con rồng này đi!”

“Ước gì có một con thế này!”

Khải Minh không keo kiệt đến mức giấu Bạch Long đi. Hắn sẵn sàng đưa Bạch Long ra phía trước cho mọi người chiêm ngưỡng. Tuy nhiên, hắn còn mục đích khác. Theo như sự việc lúc ở quán ăn, Khải Minh đã nghĩ ra cách dùng Bạch Long để dụ gái. Bất kì cô gái nào đứng trước sự dễ thương của Bạch Long đều bị hạ gục và nhanh chóng chạy đến chơi đùa với nó. Và trong lúc đó Khải Minh sẽ nhân lúc họ không chú ý giờ trò chạm ngực.

Thật may mắn khi hắn đã thành công, những cô gái kia hoàn toàn tập trung vào Bạch Long mà không biết rằng Khải Minh đang đưa tay chạm nhẹ lên ngực họ.

“Đù má, phê ~”

Khải Minh cười thầm trong lòng vì kế hoạch của mình thành công. Ở phía ngoài, Hồng Diễm, Yến Nhi và Như Ngọc đang tức tối khi thấy cảnh tượng ấy.

“Chuyện gì vậy trời?”

“Mau kéo tên Khải Minh ra!!”

“Ùm nhanh lên...”

Thật không thể hiểu nổi cả ba lại hợp ý nhau đến như vậy. Họ nhanh chóng tách đám đông ra, nắm áo tên Khải Minh và kéo đi. Mấy cô gái kia liền đuổi theo, họ dường như phát cuồng vì Bạch Long.

“Chuyện gì vậy trời, sao còn đuổi theo nữa chứ?” Như Ngọc vừa nắm áo Khải Minh kéo đi vừa sợ hãi khi thấy đám đông đang điên loạn đuổi theo sau. Và cứ như thế, bọn họ kết thúc buổi đi dạo của mình bằng màn rượt đuổi khắp khu phố.

... Bạn đang đọc truyện sex tại web: www.truyensex.tv

3 giờ chiều.

Đúng như đã hẹn, mọi người tập trung lại trước ngay nhà hàng mà họ đã ăn lúc trưa. Họ hiện tại đang chuẩn bị đi thăm em gái của Thất Hứa. Nhóm của học viện Nữ Hoàng không có lí do gì để đi theo nên chia tay ra về trước.

“Ngày hôm nay rất vui... Ngày mai các bạn nhớ thi đấu hết sức đó!” Một cô nàng của đội học viện Nữ Hoàng nói.

“Ùm, các bạn cũng vậy nha!” Yến Ly cười đáp. Những thành viên của đội Nữ Hoàng sau đó rời đi ngay. Trước khi đi, Như Ngọc khẽ liếc nhìn Khải Minh một tí. Không may ánh mắt đó bị một người trong đội Nữ Hoàng bắt gặp.

“Ủi chà, không nở xa anh họ hả?” Cô gái ấy trêu chọc. Như Ngọc xấu hổ nói:

“Đồ ngốc, làm gì có chứ...”

Như Ngọc tuy nói vậy nhưng vẻ bối rối của nàng đã nói lên tất cả. Cô gái kia cười cười không chọc nữa.

Quay lại với nhóm của học viện Hoa Sen, họ liền đi ngay đến bệnh viện, dọc đường còn không quên mua chút quà cho Bách Huệ.

Bệnh viện của Bách Huệ cũng nằm trong khu phố này. Cả bọn đi bộ một lát là đến ngay. Thất Hứa dẫn đầu bước lên cầu thang. Sau vài phút thì họ đến căn phòng của Bách Huệ đang nằm thê nhưng...

“Bách Huệ ơi, anh hai đến thăm...”

Thất Hứa đang nói chợt dừng lại, túi quà trên tay hắn rớt xuống đất. Hắn vội vã chạy lại đến chiếc giường bệnh của Bách Huệ. Cô bé hiện tại không có nằm trên đó như thường lệ. Bách Huệ đã biến mất, thay vào đó là một mảnh giấy bí ẩn nằm ở trên giường.

“Bách Huệ đâu?” Công Khanh hoảng hốt, những người khác cũng vậy. Thất Hứa vội vã cầm tờ giấy đó lên đọc. Khuôn mặt hắn đầy sự bất ngờ. Hắn sau đó thả rơi tờ giấy xuống, chậm rãi xoay đầu lại nói:

“Bách Huệ... em ấy... bị bắt cóc rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

“Em gái của người đã bị bắt, nếu còn lo cho mạng sống của nó thì ngày mai người bắt buộc không được tham gia cuộc thi.”

Hồng Diễm đọc xong liền để tờ giấy xuống. Nàng quay lại nhìn mọi người. Ai cũng im lặng, không nói gì cả. Đặc biệt là Thất Hứa. Hắn ngồi trên ghế, hai tay nắm chặt vào nhau, khuôn mặt đầy buồn rầu và lo lắng.

Đứa em gái mà hắn yêu thương, Bách Huệ, giờ đang bị bắt cóc. Thử hỏi sao hắn không lo cho được.

“Chắc... tất cả là tại ta... tại ta mà Bách Huệ mới bị bắt... ta hại em ấy rồi” Thất Hứa không ngừng đổ lỗi lên bản thân.

“Không phải lỗi của người đâu. Đó là do lũ bắt cóc đề tiện kia. Không biết ai đứng sau chuyện này!” Yên Ly nói.

“Chắc chắn là do học viện Dã Thú làm rồi... làm mấy chuyện như vậy chỉ có thể là học viện Dã Thú thôi!” Hồng Diễm tức giận nói.

“Ừm, ta cũng nghĩ vậy!” Khải Minh đồng tình. Học viện Dã Thú đã từng cử người tấn công các học sinh giỏi nhất của các học viện, mục đích là để giành chiến thắng dễ dàng trong cuộc thi. Và giờ đây em gái của Thất Hứa bị bắt và hắn bị buộc không thể tham gia. Vậy còn ai đáng nghi hơn học viện Dã Thú nữa.

“Grrr... ta sẽ đi đập hết lũ học viện Dã Thú!” Thất Hứa tức giận bước đi. Công Khanh liền chạy ra can.

“Hmmm, dù cho có đúng là chúng bắt Bách Huệ nhưng người có đập mấy tên của học viện Dã Thú cũng vô ích thôi. Chúng đâu có ngu mà nhận. Không những thế chúng ta sẽ bị mất quyền thi đấu vì việc đó đó và nó còn có thể gây nguy hiểm cho Bách Huệ nữa.” Công Khanh vừa cố ngăn cản bước đi của Thất Hứa vừa nói.

“Grrr, vậy giờ phải làm sao!” Thất Hứa tức giận nắm tay vào tường.

“Hmmm trước hết đi hỏi xem có ai đáng nghi vào phòng của Bách Huệ không?” Công Khanh bình tĩnh nói.

“Ừm đúng đó! Mau hỏi mọi người xung quanh!” Khải Minh gật đầu. Hắn nói xong liền chạy đi hỏi thử những bệnh nhân xung quanh. Những người khác cũng nhanh chóng làm theo.

Thất Hứa như đã bình tĩnh lại. Hắn liền chạy đi hỏi cô y tá hay chăm sóc cho Bách Huệ. Cô y tá đó xoa cằm rồi trả lời: “Có lẽ là không? Mà có chuyện gì vậy?”

“Chắc không ư?” Thất Hứa tức giận nói.

“Hay là hỏi bảo vệ thử?” Khải Minh nói. Mọi người nghe vậy liền đi đến phòng bảo vệ của bệnh viện. Để lại phía sau là cô y tá với khuôn mặt khó hiểu.

“Có kẻ nào đáng nghi sao?” Bảo vệ của bệnh viện xoa cằm và nói. Ông ta sau đó nói tiếp: “Đúng là có hai tên kì quặc cứ len lén lút lút trong bệnh viện!”

“Thật sao? Chúng ở đâu rồi?” Thất Hứa nôn nóng hỏi.

“Vì thấy chúng khả nghi nên tôi đã bắt chúng lại rồi!” Bảo vệ nói.

“Rất có thể đó là những kẻ bắt cóc!” Hồng Diễm cắt lời.

“Mau dẫn bọn cháu đến đó đi ạ!” Thất Hứa thúc giục. Bảo vệ nhanh chóng dẫn chúng đến căn phòng kế bên, nơi có một bảo vệ ngồi cùng với hai gã mặc đồ đen.

“Hai cậu đang làm gì trong bệnh viện?” Người bảo vệ ngồi trong phòng nói.

“Bọn cháu... đi tham quan thôi ạ!” Một trong hai tên đó nói.

“Đi tham quan bệnh viện ư?” Bảo vệ nghi ngờ hỏi.

Ở phía ngoài, Thất Hứa hùng hổ xông vào. Hắn bây giờ chỉ nghĩ hai kẻ kia là thủ phạm đã bắt em mình. Hắn nhanh chóng bước đến nắm áo hai tên đó và hét: “Tụi mày bắt cóc em gái tao đúng không?”

Trông Thất Hứa bây giờ rất đáng sợ. Tên bị hắn nắm áo mặt tái mét run rẩy nói: “Cái... gì...?”

“Ồ khoan đó là...” Khải Minh dường như nhận ra hai tên mặc áo đen đó, chúng chính là... Nam và Vinh, bạn học của hắn.

“Khải Minh!” Vinh vui mừng la lên khi thấy Khải Minh.

“Anh Hứa, bình tĩnh, đây là bạn của em!” Khải Minh vội ra can ngăn.

“Huh? Bạn sao?” Thất Hứa vội thả lỏng tay ra.

“Haizz, hai tụi bây làm gì ở đây vậy?” Khải Minh nhìn hai tên này và hỏi. Cả hai thành thật kể lại:

“Hic bọn tao trốn tiết đến đây để xem thi đấu, đang đi về thì gặp cô giáo Thảo, bọn tao phải chạy trốn khỏi bà. Trong lúc chạy thì vô tình lạc vào bệnh viện và bị bắt thế này đây!”

“Hmmm, mà tao thấy mày ngáo ghê, trả lời câu nào cũng sai!” Vinh chen vào, hắn sau đó bị Khải Minh cú đầu một cái.

“Mày lạc đề rồi thằng chóá!”

Thất Hứa nắm tay xuống bàn và nói: “Chắc, vậy là vẫn chưa tìm được tung tích gì!”

Hoài Nam ngồi đó thấy vậy liền hỏi nhỏ: “Có chuyện gì vậy?”

Khải Minh trả lời: “Haizzz, em gái của anh Thất Hứa bị bắt cóc!”

“Huh? Bắt cóc... lẽ nào là...?”

“Là gì?” Công Khanh nghi hoặc hỏi. Hoài Nam sau đó kể lại cho họ nghe:

“Lúc này, trong lúc bọn em đang chạy trốn thì vô tình gặp hai tên kì lạ nhảy từ cửa sổ bệnh viện xuống...”

30 phút trước, ở phía sau của bệnh viện, hai tên Vinh và Nam đang ở đó. Chúng ngồi thờ hồng hộc và nói: “Đề bị tóm là nguy to!”

“Haizz, cô giáo bám ghê quá!”

Bỗng nhiên, từ cửa sổ của một phòng bệnh, có hai bóng người nhảy xuống. Hai tên đáp đất phát ra tiếng động khiến Vinh và Nam hoảng sợ, tưởng là cô giáo Thảo nên đã nấp vào một con hẻm gần đó. Cả hai sau đó thò đầu ra nhìn và thấy có hai tên đàn ông. Một người có khuôn mặt hung tợn, hình xăm đầy trên mặt. Một người thì mặt có vẻ khù khờ.

“Trời sao mày chưa nhét con bé vào trong bao! Để ai thấy thì nguy to!” Tên mặt hung tợn quát. Cả hai tên Vinh và Nam giờ mới để ý thấy bên tay phải của tên mặt khù khờ có ôm một bé gái dễ thương. Cả hai không khó đoán rằng hai tên này đang làm gì.

“Bắt cóc?!”

Tên mặt khù khờ vội gạt đầu rồi nhét cô bé đó vào trong một cái bao bố. Sau đó vác ngang vai và hỏi: “Giờ mình đi đâu đại ca?”

“Đồ ngu, vậy mà cũng hỏi! Tất nhiên là về khu ổ chuột của thành phố Lục Lạp rồi.” Tên đó nói xong liền nhanh chóng bước đi, tên khù khờ kia cũng đi theo...

“Mọi chuyện là vậy đó!” Nam kể xong mọi thứ với mọi người. Thất Hứa vội nói: “Rất có thể đó là bọn bắt cóc!”

Công Khanh suy nghĩ một hồi rồi nói: “Cho tao mượn một tấm hình của Bách Huệ đi!”

Thất Hứa liền lục khắp người mình, cuối cùng hắn tìm thấy được một tấm hình của Bách Huệ. Thất Hứa vội đưa cho Công Khanh.

“Đây có phải là bé gái bị bắt cóc không?” Công Khanh đưa tấm hình lên trước mặt Quốc Vinh và Hoài Nam rồi hỏi. Theo như những gì được kể thì hai tên này đã nhìn qua mặt của cô bé bị bắt cóc, giờ chỉ cần kiểm chứng xem đó có phải là Bách Huệ hay không thôi.

“Đúng rồi! Là cô bé này.” Quốc Vinh gật đầu khẳng định.

“Tốt! Nếu vậy thì chúng ta đã biết địa điểm mà bọn bắt cóc! Mau đi đến đó thôi!” Công Khanh vui mừng nói. Hắn sau đó kéo Thất Hứa và mọi người đi.

“Khoan đã! Hãy giải thích cho tôi chuyện gì đang diễn ra vậy!” Bảo vệ thắc mắc hỏi.

“Nhờ tụi mày giải thích dùm nha Nam, Vinh!” Khải Minh quay lại nói rồi chạy đi một mạch cùng mọi người.

Cả bọn nhanh chóng kiếm đến một nơi cho thuê xe ngựa và thuê ngay một chiếc xe ngựa để đuổi theo.

“Chuyện gì thế Thất Hứa!” Yến Ly lên tiếng hỏi khi thấy Thất Hứa chột đứng khựng lại trước chiếc xe ngựa. Hắn ta chột quay lại và nói với mọi người: “Mọi người không cần phải đi theo đâu! Đây là chuyện riêng của ta, và lại nó rất nguy hiểm, ta không muốn mọi người bị liên lụy...”

“Nói gì vậy Thất Hứa! Chúng ta là bạn bè của nhau mà, phải giúp đỡ nhau chứ! Ngươi nói vậy làm bọn ta buồn đó!” Yến Ly bực tức nói.

“Haizzz, nếu còn nói vậy nữa thì ta sẽ thiến ngươi đó!” Công Khanh cầm sẵn con dao chĩa vào đũng quần của Thất Hứa. Mọi người thấy vậy liền bật cười. Thất Hứa cũng cười vui vẻ và nói: “Mọi người... ta cảm ơn nhiều lắm...”

“Thôi chúng ta mau đi đập chết lũ bắt cóc kia nào!” Khải Minh thúc giục mọi người.

“Uhm đi thôi nào...”

Mọi người nhanh chóng bước lên xe. Yến Nhi cũng bước lên theo nhưng bị Khải Minh cản lại: “Nè, đi đâu vậy!”

“Thì ta đi cứu em gái của Thất Hứa!” Yến Nhi trả lời.

“Không được...”

“Tại sao chứ?”

“Hmmm, cái này nguy hiểm lắm, ta không cho nàng đi đâu!”

“Không chịu đâu...” Yến Nhi phồng má khó chịu. Nàng biết việc này rất nguy hiểm vì vậy để Khải Minh đi nàng rất lo lắng.

“Thôi ngoan ở lại đi... ta nhất định sẽ trở về an toàn mà...” Khải Minh dường như hiểu tâm ý của Yến Nhi. Hắn đưa tay xoa đầu nàng như là để an ủi.

Yến Nhi được hắn xoa đầu liền đỏ mặt và ngoan ngoãn nghe lời như một chú cún. Hồng Diễm ở phía sau có vẻ tức giận khi thấy cảnh này.

“Thôi đi nhanh nào...” Hồng Diễm khó chịu nói.

Thất Hứa ngồi ở phía trước giật dây cương cho ngựa chạy. Khải Minh vội bước lại ngồi với Hồng Diễm. Nàng nhìn hắn với vẻ mặt khó chịu. Khải Minh thắc mắc hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Hứ! Ngươi im đi!”

“Ặc... chuyện gì vậy ta?”

“Hmmm! Ta nghĩ chúng ta nên báo việc này với hiệu trưởng chứ!” Yến Ly đặt ngón tay lên cằm nói.

“Nếu báo thì không kịp đâu, rất có thể chúng sẽ làm hại Bách Huệ. Mà cũng đừng lo, chắc cô bé Yến Nhi kia sẽ tự biết mà đi báo thôi!” Công Khanh nói.

“Hmmm? Từ đây đến thành phố Lục Lạp mất bao nhiêu giờ?” Thất Hứa quay lại hỏi.

“Chắc khoảng... 6 tiếng!” Công Khanh lấy bản đồ ra xem rồi đáp.

“Xa vậy sao?”

“Chúng ta phải nhanh lên!”

“Uhm, mọi người bám chắc, ta tăng tốc đây!” Thất Hứa thúc cho hai con ngựa phía trước chạy nhanh hơn.

“Bách Huệ, đợi anh, anh nhất định sẽ cứu được em!!!”

Tại một căn phòng nọ, một tên béo đang đứng trên giường, ra sức hẩy mông đưa dương vật của mình ra vào liên tục trong âm đạo của một cô gái trẻ đẹp. Cô gái này đang bị bịt mắt bằng một tấm vải đỏ, hai tay thì bị trói chặt lại. Cô nàng hiện tại chỉ biết ép sát mặt xuống giường, mông ưỡn cao và rên la đau đớn.

Ở dưới giường còn có một cô gái trẻ khác đang nằm, tay thì bị trói lại với nhau, mỗi chân thì bị trói vào hai sợi dây được cột vào hai chân giường. Đôi chân của cô bị kéo banh về hai phía, để lộ rõ âm đạo hồng hào cùng với những dòng tinh dịch đang không ngừng chảy ra từ đó.

“Uh... uh... ngài Quốc Bảo... tha cho em đi... ah... ah!” Cô gái nằm trên giường van xin.

Tên béo đang đứng trên giường chính là Quốc Bảo, hiệu trưởng học viện Dã Thú. Còn hai cô gái nằm trong phòng này chính là học sinh trong học viện của hắn, bị hắn bắt ép làm nô lệ tình dục của mình, dùng đủ mọi trò với hai cô gái ấy.

Quốc Bảo chẳng hề quan tâm gì tới lời nói cầu cô gái, hắn vẫn ra sức đẩy thật mạnh dương vật mình về phía trước.

Bỗng nhiên, cánh cửa phòng mở ra, bước vào trong là một cô gái xinh đẹp khác, Huệ Hương. Nàng đi đến cạnh giường và nói: “Mọi chuyện đã xong xuôi rồi ạ! Hiện tại em gái của hắn đã bị nhóm của tên Hưng bắt giữ!”

Quốc Bảo vẫn tiếp tục nhấp và đáp lại: “Uh, tốt lắm!”

Hắn nói xong liền thúc mạnh một cái cuối rồi xuất tinh. Một lượng lớn tinh dịch được bắn vào bên trong âm đạo của cô gái nằm trên giường. Cô nàng đó nằm thờ hồng học, trong có vẻ rất mệt.

Tên Quốc Bảo sau đó bước xuống giường và nói: “Bây giờ hãy tập trung chăm sóc cho mấy tên trong đội tuyển của chúng ta!”

“Vâng ạ... nhưng mà trước đó... xin ngài hãy “làm” với em nữa ạ!!” Huệ Hương quay người lại, vén váy lên và banh âm đạo hồng hào của mình ra trước mặt của Quốc Bảo. Hắn ta cười nhẹ, không nói gì và tiến đến đưa dương vật vừa cương cứng lại của mình vào bên trong Huệ Hương. Sau đó nhấp một cách mạnh bạo.

... Bạn đang đọc truyện sex tại web: www.truyensex.tv

“Chúng ta đến nơi rồi!”

Trên xe ngựa, Thất Hứa chỉ tay về phía thành phố Lục Lạp, nơi đang sáng rực bởi ánh sáng những ngọn đèn đường.

“Woa, thành phố này rộng vậy? Sao chúng ta kiếm hết!!” Yến Ly tròn mắt khi nhìn thấy thành phố Lục Lạp.

“Đừng lo, chúng ta chỉ cần tìm ở khu ổ chuột của nơi đây thôi mà!” Công Khanh đưa ngón về vòng tròn lên bản đồ. Nơi mà hắn khoanh tròn kia chính là khu ổ chuột của thành phố Lục Lạp, nằm ở phía Nam của thành phố.

Mất khoảng chục phút nữa, cả bọn mới đến được phía Nam của thành phố Lục Lạp. Họ nhanh chóng xuống xe và chạy vào một khu phố nghèo nàn, đây chính là khu ổ chuột đã được nhắc đến.

Nơi đây trông rất dơ bẩn và nghèo nàn, đúng chất khu ổ chuột, nơi dành cho những con người nghèo khổ. Không những chỉ vậy, nơi đây còn chứa những tên giang hồ nguy hiểm, chuyên đi gây hại cho người xung quanh.

“Được rồi, chúng ta chia ra kiếm thử đi!”

Khải Minh đề nghị với mọi người và được họ đồng tình. Mọi người ngy lập tức chia ra để tìm kiếm cho nhanh.

Khải Minh một mình đi một hướng. Hắn ra sức tìm mọi ngõ ngách xem có thấy gì không nhưng kết quả lại chẳng được gì. Sau một hồi tìm kiếm, hắn gặp lại những người khác, họ trông cũng như Khải Minh, chẳng tìm thấy gì cả.

“Thiệt tình, làm sao tìm được bây giờ!” Thất Hứa bực tức nói. Hắn hiện tại đang rất lo cho em gái mình.

“Nơi đây tuy không rộng nhưng muốn tìm cũng không hề dễ!! Giờ phải làm sao đây!” Yến Ly cũng đang lo lắng cho Bách Huệ không kém gì Thất Hứa.

Đang trong lúc bối rối, Công Khanh bỗng nói với mọi người: “Cẩn thận, có người đến!”

Cả bọn nhanh chóng nấp vào sau một bức tường nọ. Ở nơi đây có rất nhiều tên đầu gấu, chúng sẵn sàng gây sự với bất kì ai. Nhóm của Khải Minh cũng biết điều đó nên họ nhanh chóng nấp đi, tránh đ-ng mặt để thêm phiền phức.

Ngay sau đó, có hai tên đàn ông đi ngang qua. Một trong hai tên cất lời: “Haizzz, con bé này bắt về ngon vãi ra!”

Lời nói của hắn đến tai của Thất Hứa, hắn khẽ giật mình. Thất Hứa nhìn mọi người xung quanh, trông có vẻ ai cũng đang nghĩ giống hắn.

“Có thể đó là bọn bắt cóc!”

Họ tiếp tục nấp đó và theo dõi cuộc trò chuyện của hai tên kia. Tên còn lại với khuôn mặt khù khờ nói: “Huh? Ngon? Bộ ăn nó ngon lắm hả?”

Bốp!

Tên kia đánh vào đầu tên khù khờ một cái rồi nói: “Ngu! Ngon ở đây là nói nó đẹp đó! Tuy còn nhỏ nhưng trông nó rất dễ thương nha.”

“Uhm rồi sao?!” Tên khù khờ hỏi.

“Chắc có lẽ tao phải xin đại ca cho chịch nó quá!!”

“Chịch? Là gì?”

“Đù má thằng này đúng là ngu lâu dốt bền mà! Đến chịch mà cũng không biết. Chịch là cái công việc mà ba mẹ mày làm để sinh ra mày đó.”

“Ah uhm...”

“Haizzz, cứ tưởng tượng chơi con bé đó thôi làm tao cũng đủ phê rồi haha!!”

“Grrr...” Thất Hứa tức giận khi nghe lời nói của tên đó. Hắn có vẻ định xông ra đánh cho ahi tên đó một trận toi bời nhưng đã bị Công Khanh cản lại và bảo: “Bình tĩnh nào! Chúng ta có thể bám theo tên này để tìm vị trí của Bách Huệ!”

“Hừ thằng khốn đó, tao sẽ giết chết nó!” Thất Hứa bẻ tay nói.

“Mọi người, bám theo nào.” Công Khanh giơ tay ra hiệu.

Cả bọn bám theo phía sau của hai tên nọ. Hai tên đó đi một hồi lâu thì ghé vào trong một khu nhà nọ, trông có vẻ đây là một khu nhà đang được xây dở.

“Bọn chúng vào trong rồi! Giờ chúng ta làm gì đây?” Khải Minh hỏi khẽ.

“Rất có thể chúng là những kẻ bắt cóc Bách Huệ. Giờ chúng ta hãy chia thành hai nhóm, một nhóm đi đường trước, một nhóm vòng ra sau.” Công Khanh phổ biến kế hoạch cho mọi người.

“Được rồi! Ta sẽ đi đường trước cho!” Thất Hứa tình nguyện đi phía trước. Hắn biết đi phía trước nguy hiểm hơn nên hắn đã nhận.

“Cần một người theo Thất Hứa nữa!” Công Khanh nói.

“Vây để em cho!” Khải Minh cũng tình nguyện đi phía trước. Hắn cũng biết là đi phía trước nguy hiểm nhưng hắn không sợ.

“Trời, Khải Minh dũng cảm vậy? Em có uống lộn thuốc không vậy!?” Yến Ly có vẻ khá bất ngờ.

“Em chắc chứ?” Công Khanh hỏi Khải Minh và nhận được một cái gật đầu chắc nịch.

“Nếu vậy thì ta, Yến Ly và Hồng Diễm sẽ đi vòng ra phía sau! Mọi người, làm thôi nào!” Công Khanh nói rồi nhẹ nhàng đi vòng ra phía sau. Hồng Diễm và Yến Ly cũng đi theo. Trước khi đi, Hồng Diễm còn nán lại nói với Khải Minh: “Ngươi... nhớ cẩn thận đó!”

Khải Minh tươi cười đáp: “Nàng cũng vậy nha!!”

Hồng Diễm khẽ ngấm hán một chút rồi đi luôn. Khải Minh khẽ liếc qua Thất Hứa đang vịn vai và nói: “Đi thôi nào!”

“Vâng!”

Cả hai cuối người xuống lén chạy vào trong. Hiện tại ở đây khá tối, chỉ có hiu hắt chút ánh trăng.

Khải Minh và Thất Hứa nấp ngay ở trước cửa, cả hai nhìn vào trong. Khải Minh nói: “Hình như không có ai cả!”

“Vây lên tầng hai đi!” Thất Hứa nói rồi nhẹ nhàng chạy vào trong. Khải Minh cũng đuôi theo ngay. Cả hai khẽ bước lên từng bậc thang của cầu thang để lên tầng hai của khu nhà.

“Hmmm, tầng này cũng không có ai sao?” Khải Minh nhìn xung quanh và nói. Thất Hứa bắt đầu nghi ngờ: “Sao kì lạ vậy ta?”

Bỗng nhiên Thất Hứa la lên: “Khải Minh cẩn thận.”

Ở trên trần nhà, một bóng người cùng với cây sắt trong tay lao xuống. Đó chính là tên có khuôn mặt khù khờ lúc nãy. Hắn ta nắm chặt thanh sắt và đánh xuống Khải Minh.

Khải Minh nhờ Thất Hứa cảnh báo nên đã kịp thời né tránh. Tên khù khờ đánh hụt, cây gậy sắt đập xuống nền nhà và làm nứt một mảng.

Tên đó không để cho Khải Minh kịp thở. Hắn lao đến tấn công. Thanh sắt trong tay hướng vào Khải Minh mà đánh. Khải Minh may mắn kịp thời lấy được thanh Xích Kiếm ra đỡ đòn. Tên khù khờ đó vẫn tiếp tục chạy về phía trước, đẩy Khải Minh lùi về sau. Khải Minh cố đẩy lại nhưng không nổi. Kết quả là hắn cùng với tên kia lao ra ngoài cửa sổ và rớt xuống dưới.

“Khải Minh!” Thất Hứa định chạy đến ứng cứu nhưng bị một bóng người xuất hiện ngăn cản. Đó chính là tên đi cùng với tên khù khờ lúc này.

“Hehe, chạy đâu vậy?” Tên đó vừa dứt lời thì có thêm khoảng sáu tên khác xuất hiện bao vây Thất Hứa.

“Chậc... Nguy rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

“Rầm...”

Khải Minh cùng tên khù khờ kia lao thẳng vào một cái thùng rác cỡ lớn nằm phía dưới. Nhờ đồng rác mềm mại trong thùng nên cả hai không bị thương gì cả. Thùng rác vì chịu một lực lớn tác động nên bị vỡ ra, Khải Minh và tên kia mỗi người lăn về một bên.

Cả hai nhanh chóng đứng dậy và nhìn nhau. Khải Minh đang tranh thủ cơ hội soi thông tin về tên này.

Tên: Trần Ngu.

Tuổi: 20.

Sinh lực: 19000/19000.

Hồn lực: 25000/26450.

Cảnh giới: Hồn Tướng tầng 1.

Thông tin thêm: Hay uống sữa bò nên ngu như bò.

“Á đù... nhìn ngu ngu vậy mà Hồn Tướng luôn... hơn mình đến ba bậc.”

Khải Minh kinh ngạc khi thấy cảnh giới của tên kia. Nếu phải đánh với Hồn Tướng thì hắn không hề muốn chút nào. Hắn không phải sợ không đánh lại mà chỉ sợ rắc rối thôi. Khải Minh trầm ngâm một chút thì nghĩ ra một ý kiến gì đó có vẻ khá hay, hắn cười tí tøn nhìn tên kia và nói: “Ê, giờ ngươi định đánh ta hả?”

“Ừm... thì sao??” Tên Ngu đáp lại.

“Hehe, hay là chúng ta đừng đánh nhau đi, ngươi để ta đi lên trên đó rồi ta sẽ chỉ cho mày... chịch!” Khải Minh vẻ mặt nham hiểm nói.

“Chịch? Là việc ba mẹ ta làm để có tao á hả?”

“Đúng rồi! Làm cái đó hơi bị sướng luôn đó...”

“Thật... thật không... sướng như thế nào??”

“Trời cảm giác nó rất phê... như thế này nè... bla... bla...” Khải Minh sau đó kể cho tên kia cảm giác khi làm tình. Hắn kể rất chân thực và nhập tâm, tên Trần Ngu kia cũng bị cuốn theo vào những lời của hắn. Tên đó còn chảy cả nước dãi nữa, có vẻ hắn rất thích thú.

“Sao sao, có muốn ta chỉ cho cách chịch không?” Khải Minh cười dụ dỗ.

“Có... nhưng mà chỉ bằng cách nào.”

“Hehe, ngươi có bạn gái không? Để ta chỉ ngươi cách gạ đ-t nó!”

“Hmmm, không...”

“Vậy cũng không sao... ngươi lấy tiền đi với ta đến lầu xanh là được thưởng thức ngay!”

“Nhưng... ta không có tiền!”

“Đù, vậy cũng không sao, ta bỏ tiền ra bao người là được mà! Vậy nhé, giờ để cho ta đi nha!” Khải Minh định bước đi thì tên Trần Ngu lên tiếng ngăn lại:

“Không được, ta tuy làm giang hồ nhưng phải sống có đạo lý. Không dùng tiền của người khác, chỉ dùng tiền của chính bản thân mình kiếm thôi!”

“Đạo với chả lý!” Khải Minh mắng thầm trong lòng. Hắn đang vội nên đành nói: “À ừm sao cũng được, nếu vậy người kiếm tiền đi rồi khi nào rảnh ta dẫn đi!”

“Kiếm tiền hả? À... hình như đại ca có nói với tao là giết được một người trong nhóm tội này thì sẽ được thưởng tiền...”

“Ặc cái gì... Khoan đã...” Khải Minh hoảng hốt.

“Hay bây giờ người để ta giết đi rồi người dẫn ta đến lầu xanh gì đó!!”

“Cái gì... chết rồi thì làm sao dẫn được!!” Khải Minh hét lên nhưng tên Trần Ngu kia có vẻ không quan tâm. Hắn đưa cây sắt lên tay và truyền hồn lực vào đó. Từ cây sắt có một luồng năng lượng lớn màu trắng không ngừng tuôn ra.

“Yaaa!” Trần Ngu hét lên cùng lúc hắn vung cây sắt đập mạnh xuống đất. Cú đập rất uy lực, nó phá hủy một mảng đất lớn dưới chân của Trần Ngu, không những thế nó còn tạo ra một con lỗ “cày” trên mặt đất. Con lỗ đi đến đâu liền cày nát mặt đất đến đó. Và nó đang tiến đến Khải Minh với một tốc độ rất nhanh.

“Á đù... bình thường trong truyện mới vào là đánh nhẹ nhàng trước, sao thằng này chơi luôn tuyệt chiêu vậy? Nhưng mà... anh đây cũng không vừa đâu!!”

Khải Minh đưa Xích Kiếm lên cao. Hắn tập trung dồn hồn lực vào lưỡi kiếm. Ngay lập tức có một luồng gió xoáy quanh lưỡi kiếm. Khải Minh sau đó vung mạnh kiếm chém về phía trước.

“Phong Trảm.”

Một lưỡi dao gió phóng ra từ lưỡi kiếm bay đi và va chạm với con lỗ của Trần Ngu. Những tiếng “ken két” chói tai liên tục vang ra. Lưỡi dao gió của Khải Minh và con lỗ của Trần Ngu không hề nhượng bộ nhau. Sau vài giây thì cả hai hòa vào nhau và tạo thành một vụ nổ.

“Àm!!”

Vụ nổ làm sập một mảng tường ngay bên cạnh, khói bụi mù mịt khắp nơi. Trần Ngu ở phía bên kia chạy xuyên qua đám khói, vung cây sắt tấn công Khải Minh. Trần Ngu làm việc đó rất nhanh, dường như chỉ trong vài giây. Nếu là người thường thì chắc đã không tránh kịp. May mắn cho Khải Minh rằng hắn đã học Đặng Gia Bộ Pháp. Và lúc cây sắt gần chạm vào đầu mình thì hắn đã nhanh chóng xoay người điệu nghệ né tránh.

Cây sắt vừa chạm đất đã tạo nên một mảng nứt lớn. Khải Minh nhìn vào đó kinh ngạc nghĩ thầm nếu mình bị đánh trúng thì chắc vỡ sọ rồi.

“Người đứng im cho ta đánh coi!” Trần Ngu lao đến chỗ Khải Minh.

“Có ngu mới đứng im!” Khải Minh hét lên. Hắn vung kiếm chém ngang ngực Trần Ngu. Tên Trần Ngu nhanh như cắt đưa cây sắt lên đỡ đòn. Lưỡi kiếm chạm vào cây sắt phát ra những tia lửa chớp nhóa. Trần Ngu cùng Khải Minh đang cố đẩy đối phương lùi về sau. Bình thường thì kẻ mạnh hơn sẽ chiến thắng, thế nhưng trong trường hợp này lại khác. Trần Ngu đã có thể đẩy lùi được nếu như Khải Minh không cầm một bảo vật trung cấp, Xích Kiếm.

Lưỡi của Xích Kiếm rất bén, nó đã dễ dàng cắt đứt cây sắt của Trần Ngu và tiếp tục thực hiện một nhát chém vòng cung như quỹ đạo ban đầu đã định. Trần Ngu rất bất ngờ, hắn tuy đã nhanh chóng lùi về sau nhưng vẫn bị nhát chém trượt ngang qua ngực và làm rách một đường.

Nhát chém không phải là chí mạng nhưng nó vẫn khiến Trần Ngu đau rất. Hắn tức giận quăng thanh sắt trên tay và nói: “Ta bực rồi, chơi tay không luôn đi!!”

“Ặc... ta đâu có ngu!!” Khải Minh chìa kiếm về phía Trần Ngu. Lòng hắn thầm nghĩ: “Phải xử tên này nhanh để còn lên giúp Thất Hứa giải cứu Bách Huệ nữa!”

Trần Ngu bẻ tay một cái sau đó đạp chân xông đến, tay gơ sẵn nắm đấm. Khải Minh ngay lập tức sử dụng chiêu Phong Trảm. Kiếm hắn vẽ ra một đường kiếm khí vòng cung xé gió lao đến Trần Ngu. Thế nhưng tên đó đã nhanh chóng nhảy lên né tránh.

Trần Ngu sau đó xoay người trên không, đưa cơ thể bay đến Khải Minh. Tay phải của hắn vung mạnh đấm về phía Khải Minh ngay khi vừa chạm đất. Thế nhưng cú đấm của hắn chỉ đấm trúng không khí. Khải Minh không biết từ bao giờ đã xuất hiện phía sau Trần Ngu. Nhờ vào những thứ như Giấy Siêu Tốc, kỹ năng Tăng Tốc, Đặng Gia Bộ Pháp nên hắn đã dễ dàng làm được điều đó.

“Nên chém vào chân hắn để hạn chế di chuyển của tên này!” Khải Minh suy nghĩ trong khoảng một giây, sau đó hắn vung kiếm nhắm vào khuỷu chân của Trần Ngu mà chém. Tuy nhiên thật không ngờ rằng tên Trần Ngu bỗng hạ thấp người xuống và quay đầu lại. Lí do của việc này là vì tên Trần Ngu đã dồn quá nhiều lực vào tay khi tung đấm trong khi hai chân lại không dồn lực vào. Kết quả là hắn bị mất thăng bằng và ngã chúi về phía trước. Tuy nhiên

khi cảm nhận Khai Minh đang ở phía sau mình hắn đã vội xoay người lại. Và bây giờ cổ hắn đang nằm trên quỹ đạo cú chém của Khai Minh.

Đây rõ ràng là một cơ hội cho Khai Minh để kết liễu Trần Ngu. Thế nhưng không hiểu sao khi lưỡi kiếm của hắn gần chạm vào cổ của Trần Ngu thì dừng lại. Không phải là do Trần Ngu làm, nào hắn đến giờ còn chưa xử lý kịp tại sao lại có lưỡi kiếm kề bên cổ. Vậy tại sao thanh kiếm lại đột ngột dừng lại?

Câu trả lời là do chính Khai Minh đã dừng chém lại. Lúc đầu hắn chỉ muốn chém vào chân của Trần Ngu, tuy nhiên hắn thật không ngờ Trần Ngu lại vô tình tự đưa đầu cho hắn chém. Khai Minh vốn dĩ không muốn giết người, dù gì cũng là một sinh mạng, hắn không thể dễ dàng tước đoạt như vậy.

Tuy nhiên cũng vì lòng nhân từ này mà hắn đã hại chính mình. Tên Trần Ngu ngay lập tức chớp lấy cơ hội khi khoảng cách cả hai rất gần như thế này, hắn tung thẳng một đấm vào ngay xương ức của Khai Minh. Cú đấm tuy không phải mạnh nhưng đủ để đánh bay Khai Minh.

Khai Minh văng xa ba mét thì đáp xuống đất. Hắn đưa tay đặt lên lồng ngực đau nhói sau cú đánh. Chưa kịp thở hết một hơi, Khai Minh lại bị Trần Ngu bất ngờ áp sát. Tên Trần Ngu tung một cú đá sấm sét vào bụng khiến hắn bay thẳng vào bức tường sau lưng.

Bị trúng hai đòn liên tiếp, cơ thể Khai Minh như muốn nhào ra. Xích Kiếm trong tay cũng rớt ra khỏi tay hắn. Trần Ngu như không để dư một giây nào, hắn một lần nữa xông đến Khai Minh. Tay hắn nắm chặt lại, nhắm thẳng vào đầu Khai Minh mà đánh. Trần Ngu tưởng rằng cú đánh của mình sẽ trúng đích và Khai Minh sẽ bị nát sọ, nhưng hắn đã lầm. .

“Rầm!”

Cú đấm của Trần Ngu làm bức tường phía sau nứt ra, thế nhưng nó lại không trúng Khai Minh. Tên Khai Minh đã nhanh chóng cúi người xuống né tránh trước khi cú đấm chạm vào mặt mình. Hắn sau đó tung chiêu đáp trả ngay.

“Bát Chương.”

“Bạo.”

Tám cú chương liên tiếp đánh vào Trần Ngu. Mỗi cú đều có uy lực đáng sợ. Nhất là cú đánh vào đầu Trần Ngu, nó phát ra một tiếng “bình” nghe rõ to. Bị trúng chương pháp, Trần Ngu lùi lại về sau chục bước. Đầu hắn vẫn còn choáng váng sau cú hồi này.

Khai Minh dùng Đặng Gia Bộ Pháp chạy lên tường sau đó đập mạnh vào tường, mượn lực bay đến tung cước vào mặt Trần Ngu.

“Dám đánh anh này giờ à! Giờ anh buồn hành lại nè! Giáng Long Cước.”

Khai Minh đưa chân trái tung thẳng một cước đầy uy lực vào mặt Trần Ngu. Bàn chân của hắn dường như lún sâu vào khuôn mặt của Trần Ngu, đủ cho ta thấy cước đó uy dũng thế nào.

Khai Minh chắc chắn trong đầu rằng Trần Ngu sẽ phải gục sau cước này. Thế nhưng vài giây sau thì hắn đã nhận ra mình sai lầm. Chân phải của hắn bất ngờ bị hai tay của Trần Ngu nắm lại.

“Cái gì...?” Khai Minh hoảng hốt. Hắn không ngờ Trần Ngu lại lì đòn đến vậy.

Ở trên tầng 2 của căn nhà hoang, một mình Thất Hứa đang đứng giữa vòng bao vây của 7 tên khác.

“Haha, nhóc con, mày đến đây làm gì?” Một tên trong đám cười cợt hỏi.

“Hừ, mau thả em gái ta ra!” Thất Hứa lạnh lùng nói.

“Hả?! Mày là anh trai của con bé đó hả?”

“Hmmm đến cứu nó hả? Gan giỏi!”

“Mày thật anh dũng... tao khâm phục mày quá... hức hức” Một tên trong đó bỗng bật khóc. Thật ra thì hắn đang cố tình đùa cợt Thất Hứa.

“Hừ, nghĩ đến lòng anh dũng của mày, bọn tao cũng không tiếc cho mày một ân huệ. Nếu chịu quỳ xuống cầu xin thì bọn ta sẽ cho mày được phép coi bọn tao chịch em gái mày!” Tên lúc nãy đi chung với tên Trần Ngu cười nói.

“Haha, ý hay đó Trần Ngáo! Cảm giác thật thích thú!”

“Haha, không biết nó cảm thấy thế nào nhỉ?”

“Haha, có gì tụi tao chơi chán rồi cho mày chơi luôn! Coi anh em loạn luân còn sướng hơn!”

“Sao hôm nay tụi mày toàn ý kiến hay thế haha!!”

Thất Hứa đứng ở giữa không nói gì mà chỉ nhếch mép cười. Một nụ cười trông rất đáng sợ. Hắn thò tay vào trong túi không gian của mình, lấy ra một thanh đao màu đen, trước giờ chưa từng thấy hắn dùng.

“Ồ! Định đánh nhau hả? Mày nghĩ mày thắng sao?” Một tên trong đó xoa cằm nói.

Thất Hứa vẫn không nói gì, tay nắm chặt thanh đao giơ lên trời. Cả người hắn phát ra những dòng điện màu vàng. Những dòng điện ấy truyền hết lên thanh đao của hắn đang cầm. Ánh sáng chớp nhóa của những dòng điện làm mấy tên kia cảm thấy bất an.

“Chuyện gì vậy?”

“Sao trông nó đáng sợ quá!!”

“Hừ sợ gì chứ! Nó chỉ là Hồn Sư tầng 12 thôi, chúng ta hợp lại dư sức đánh nó.” Tên Trần Ngáo nói. Tuy nhiên hắn vẫn không dấu được sự run rẩy trong tiếng nói. Nhất là khi nhìn vào mắt Thất Hứa, đôi mắt chỉ toàn màu trắng không hề có tròng đen.

Những tia điện chợt biến mất, chúng bị thanh đao thu liễm vào trong. Ngay sau đó, ở trên đầu mũi đao, một quả cầu kì lạ phát ra những tia điện xuất hiện. Quả cầu mới đầu chỉ nhỏ bằng một nắm tay nhưng sau đó nhanh chóng phình to ra, kích thước của nó bây giờ to gấp hai lần Thất Hứa.

Cả bảy tên kia nhìn nhau rồi đồng loạt xông vào tấn công Thất Hứa. Chúng có vẻ khá lo lắng khi thấy quả cầu điện kia. Thế nhưng khi chúng chỉ còn cách Thất Hứa một bước nữa thì Thất Hứa đã nhanh chóng dồn hồn lực vào chân và nhảy lên cao.

Ngay sau đó, Thất Hứa uy dũng vung đao chém về phía bảy tên kia. Quả cầu điện trên mũi đao phóng xuống với tốc độ cao. Thế nhưng bảy tên đó đã kịp nhảy lùi về sau né tránh. Quả cầu điện đâm thẳng xuống nền nhà mà chẳng hề gây chút sát thương gì đến bọn chúng.

“Haha...”

“Hụt rồi...”

Những tên đó cười thảm trong đầu khi còn đang lơ lửng. Đến khi chân chúng gần chạm đất thì bỗng nhiên quả cầu điện đó phình to ra mang theo những tia điện không ngừng tỏa ra từ tâm quả cầu.

“Cái gì!!” Bảy tên đó ngạc nhiên. Thất Hứa đang còn lơ lửng trên không trung nhếch môi cười.

“Xệt... xệt!”

“Aaaaaa...”

“Không...”

“Chết... ta...aaa!”

Quả cầu phình to ra và nuốt chửng hết bọn chúng. Những dòng điện trong đó liên tục tra tấn chúng. Quả cầu phình đến cực đại liền phát ra ánh sáng chói mắt rồi biến mất.

Ở trên sân nhà là những tên lúc nãy, bọn chúng nằm la liệt, cơ thể vẫn còn co giật. Thất Hứa sau khi đáp xuống liền nhìn xung quanh. Hắn chợt nhận ra vẫn còn một tên chưa bất tỉnh, đó là kẻ có tên là Trần Ngáo.

Trần Ngáo khi thấy Thất Hứa nhìn mình liền kinh sợ lết về phía sau, đôi mắt đầy sự kinh hãi. Thất Hứa cất bước đến chỗ hắn. Sau mỗi bước của Thất Hứa, Trần Ngáo lại lết nhanh hơn. Đến khi chạm vào bức tường phía sau thì hắn dừng lại.

Thất Hứa bây giờ trông rất đáng sợ, đôi mắt hắn chăm chăm nhìn Trần Ngáo như muốn ăn tươi nuốt sống tên đó. Hắn cất tiếng:

“Mày... định làm gì với em gái tao?”

Trần Ngáo run lập cập trả lời: “Dạ... em... em...”

Trần Ngáo bây giờ đã rất hoảng, đến nói hoàn chỉnh một câu hắn còn làm không được mà. Thất Hứa đưa thanh đao màu đen chìa vào mặt Trần Ngáo và nói: “Nói rõ tao nghe nào!”

Trần Ngáo run sợ đến đái trong quần. Hắn chấp hai tay cầu xin Thất Hứa: “Tha... tha cho tôi...”

Thất Hứa bỏ ngoài tai những điều Trần Ngáo nói. Hắn giơ thanh đao lên cao rồi dứt khoát chém xuống.

“AAAAAAA...” Trần Ngáo đau đớn la thất thanh.

...

Phía sau khu nhà hoang này, có hai tên cũng là đồng bọn của những tên bất cóc Bách Huệ.

“Tiếng gì vậy?”

“Không biết là có chuyện gì không... hay là đi xem thử đi!”

Hai tên đó nói với nhau rồi xoay gót bước đi. Nhưng đi chưa được vài bước thì tên đi sau bỗng rút dao quay phắt lại. Hấn vung dao chém vào thứ gì đó đang bay đến.

“Keng...”

Hai thứ bay đến có hình dạng giống phi tiêu của ninja, điều đặc biệt là trông như nó được tạo ra từ gió vậy. Chắc hẳn đây là sản phẩm của một người mang hồn lực hệ phong tạo ra.

Tên đi trước giật mình quay lại khi nghe thấy tiếng động. Hấn cũng cảnh giác rút dao ra. Ngay sau đó chưa đầy một giây, một quả cầu lửa từ phía đối diện phóng đến đánh vào tên vừa đánh bay hai “phi tiêu gió” kia. Hấn vừa mới vung dao nên đã để lộ vùng bụng không phòng thủ. Trong khi đó, quả cầu lửa thì lại lao đến với một tốc độ siêu “bản thờ”.

Tên đó không biết né tránh làm sao nên đành cắn răng chịu đựng để quả cầu bắn trúng vào người.

“Bùm!”

Tên đó bị đánh bật ra sau va vào tường rồi ngã xuống bất tỉnh nhân sự. Tên còn lại vội đưa dao về phía trước cảnh giác hỏi: “Ai đó?”

Ngay sau câu hỏi, một thanh niên xuất hiện phía sau lưng hắn. Người đó chính là Công Khanh. Không những thế, từ phía đối diện còn xuất hiện thêm hai người nữa đó là Hồng Diễm và Yến Ly.

“Hmmm, các người đến đây làm gì?” Tên đó hỏi.

“Mau thả người ra, nếu không đừng trách!” Yến Ly trả lời.

“À muốn cứu người hả? Mơ đi cưng!” Tên đó cười nói. Hấn ta không biết rằng mình đang đối đầu với ai.

Hồng Diễm, Hồn Sư tầng 7.

Yến Ly, Hồn Sư tầng 10.

Công Khanh, Hồn Sư tầng 11.

Và hấn ta... Hồn Sư tầng 6.

Vì không thể đo đạc hồn lực của người khác nên hấn tỏ vẻ tự tin, kiểu như “mình anh chấp hết”. Và vì sự ngu người của mình, thanh niên này đã nhanh chóng nằm xuống sau ba phút bị đánh hội đồng.

“Chúng ta mau đi lên trên đi!” Công Khanh vẫy tay ra hiệu.

Cả ba nhanh chóng chạy lên cầu thang gần đó. Dẫn đầu là Công Khanh, tiếp theo là Yến Ly, sau cùng là Hồng Diễm. Bọn họ đang cố đi nhanh nhất mà không hề phát ra tiếng động. Cả bọn không hề để ý rằng, tên lúc nãy bị đánh bay đang khờ cừ động tay và nắm lấy con dao của mình nằm gần đó. Hấn ta nhân lúc không ai để ý liền đứng dậy, vung dao tấn công người gần nhất, Hồng Diễm.

“Chết đi nè!” Tên đó hét to lên. Mọi người bất ngờ quay lại. Hồng Diễm vừa quay lại thì đã thấy mũi dao chỉ cách mình vài centimet. Nàng bây giờ không biết phải né tránh ra sao, chỉ biết nhắm mắt lại. Nhưng sau vài giây không thấy điều gì xảy ra, Hồng Diễm mở mắt ra và bất ngờ khi thấy mũi dao dừng lại ngay trước mắt mình. Còn tên định đâm lên nàng thì đứng bất động một chỗ, miệng há hốc như có chuyện gì đó.

Hồng Diễm không hiểu lắm nhưng nàng vẫn biết mình cần xử lý tên đâm lên mình trước khi hắn trở lại bình thường. Nàng tung vào bụng hắn một cú đâm mang theo hòa hồn lực khiến hắn bay ra xa.

“Có sao không Công Khanh?” Yến Ly chợt lên tiếng hỏi. Hồng Diễm nghe vậy quay lại và thấy Công Khanh đang ngồi ôm đầu.

“Anh Công Khanh có chuyện gì vậy ạ?” Hồng Diễm lo lắng hỏi.

“Chắc là do hấn sử dụng tuyệt chiêu rồi!!” Yến Ly bình tĩnh trả lời.

“Tuyệt chiêu?” Hồng Diễm tỏ vẻ thắc mắc. Yến Ly thấy vậy liền từ tốn giảng giải cho nàng: “Chắc em chưa biết Công Khanh sở hữu tinh thần hệ đứng không?”

“Tinh thần hệ?” Hồng Diễm nghe vậy mới nhớ ra rằng trước giờ nàng chưa bao giờ thấy Công Khanh sử dụng hệ hồn lực của mình.

“Ừm đúng vậy, tinh thần hệ là một hệ khá hiếm, nó rất là lợi hại nhưng cũng khó điều khiển. Đại khái là nó có thể tấn công vào tinh thần của người khác, giống như tên lúc nãy bị vậy.”

Hồng Diễm giờ mới hiểu ra lý do tên kia đứng khựng lại. Yến Ly thờ dãi nói tiếp: “Hệ này rất khó điều khiển nên mỗi lần Công Khanh sử dụng đều bị đau đầu, bởi vậy nên mới ít sử dụng như vậy!”

“Ồ...” Hồng Diễm gật đầu như đã hiểu. Cùng lúc đó, Công Khanh đứng dậy, trông có vẻ con nhúc đầu đã dịu đi, hần nói: “Thôi chúng ta... mau đi tìm Bách Huệ đi!”

“Ngươi đi được chứ?” Yến Ly lo lắng hỏi.

“Ừm... chắc là được...” Công Khanh giọng run run trả lời.

Ba người lại đi lên tầng tiếp theo. Tầng này có vẻ khá vắng vẻ, không có kẻ nào cả. Họ lại lên tiếp tầng thứ ba nhưng cũng không có ai. Đến tầng thứ tư thì họ hết lên: “Bách Huệ!!”

Đúng vậy, cô em gái của Thất Hứa, Bách Huệ đang bị trói vào một cây cột. Hồng Diễm, Công Khanh và Yến Ly mừng rỡ vì tìm thấy cô bé. Yến Ly vội vã chạy đến để tháo trói cho Bách Huệ. Thế nhưng kì lạ thay, vẻ mặt của Bách Huệ không được vui, không giống như cảm giác bị bắt cóc mà có người đến cứu. Mặt Bách Huệ trông rất sợ thứ gì đó, cô bé liên tục lắc đầu như muốn nói việc gì quan trọng.

Công Khanh thấy vậy liền nghi ngờ, hần sau đó nhận ra gì đó rồi hét lên: “Yến Ly, coi chừng!!!!”

Hần vừa nói vừa lao đến chỗ Yến Ly và đẩy nàng ra. Ngay sau đó, một thứ gì đó nhọn hoắt, đen ngòm bay ra từ trên trần nhà và đâm xuyên qua vai Công Khanh.

“AAAAAA...”

Công Khanh đau đớn ngã quỵ xuống. Yến Ly mặt mày tái mét lại khi thấy cảnh tượng đó. Bách Huệ bị trói đằng sau bắt giác nhỏ lệ. Hồng Diễm cũng rất bất ngờ, nhưng sau đó nàng bình tĩnh lại rồi nhìn xung quanh.

“Kẻ nào?”

Hồng Diễm lấy ra thanh Hỏa Vương Kiếm thủ thế. Mắt nàng liên tục dòm ngó xung quanh. Bất ngờ, Yến Ly hét lên: “Hồng Diễm, phía sau!!”

Ngay phía sau Hồng Diễm, một bóng người xuất hiện, tay đang cầm một thanh kiếm dài và đang chém vào nàng...

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

“Chết nè!!”

Trần Ngu dồn lực vào đôi bàn tay đang nắm chân của Khải Minh. Hai bàn tay hần siết chặt lại và vận về hai hướng khác nhau, có vẻ như hần đang muốn bẻ gãy chân Khải Minh.

“Aaaa...” Khải Minh la lên đau đớn. Nếu tiếp tục thế này thì chẳng mấy chốc chân hần sẽ gãy mất. Khải Minh biết điều đó và hần đang cố thoát ra.

“Ngươi mới chết!!”

Khải Minh vận người, dùng chân còn lại đá thật mạnh vào đầu Trần Ngu. Hần đã dồn hết lực vào cú đá này với mong ước thoát ra được. May mắn thay điều đó đã thành hiện thực.

Trần Ngu vì không chịu nổi cú sút rõ đau đó nên đã bỏ tay ra khỏi chân Khải Minh. Khải Minh thoát khỏi gọng kiếm liền nhanh xoay người tiếp đất bằng hai chân, sau đó vội lùi xa ra.

“Khôn kiếp! Đã bảo là để ta giết kiếm tiền rồi ngươi dẫn ta đến lâu xanh mà! Sao ngươi dám đánh ta như thế?!” Trần Ngu lộ rõ vẻ tức giận trên khuôn mặt. Hần lại lao đến Khải Minh như một con trâu điên.

Tay phải hần không chần chừ gì tung ngay một đấm vào mặt Khải Minh. Né tránh một cú đấm đơn giản thế này là một việc khá dễ dàng đối với Khải Minh. Hần lập tức lách người sang bên trái để né cú đấm đó. Thế nhưng chưa phải lúc vội mừng...

“Bình.”

Khải Minh há hốc miệng, hần cảm thấy đau nhói ở bụng. Nhìn xuống thì thấy cú đấm của Trần Ngu đang đặt trên bụng mình. Cú đấm lúc đầu thật ra chỉ là một cái bẫy nhằm dụ Khải Minh nhảy sang bên trái và hướng tròn cú đấm thứ hai, cú đấm thật sự. Khải Minh vì nghĩ rằng Trần Ngu chỉ là một thằng

ngu ngơ nên mới không đề phòng, nhưng hán thật sự không ngờ rằng tên này khi chiến đấu thì hoàn toàn khác hẳn.

Bị trúng cú đâm đó, Khải Minh văng ra khoảng một mét rồi nằm bệt dưới đất. Trần Ngu vội lao đến định tung đòn kết liễu. Khải Minh trong tình thế hiện tại không biết cách nào để thoát nữa. Hắn bây giờ chỉ còn biết dựa dẫm vào một người...

“Xẹt xẹt!”

Từ trong một con hèm gần đó, một con dao mang theo lời hồn lực được phóng ra. Nó xé gió bay đến Trần Ngu.

“Huh!?” Trần Ngu phát giác. Hắn định quay đầu lại xem thứ gì nhưng đã quá muộn.

Phập!

“AAAAAAAAA...”

Con dao ấy ghim mạnh vào gáy của Trần Ngu. Luồng lời hồn lực trên con dao ấy truyền hết vào hắn ta. Chính vì vậy nên hắn ta bị co giật liên tục. Mắt hắn trợn lên, miệng há to ra một cái rồi ngã phịch xuống.

“Phù...” Khải Minh gạt mồ hôi trên má và thở phào nhẹ nhõm.

“Khải Minh!! Có sao không?” Thất Hứa đứng trên cửa sổ gọi xuống. Hắn trông vui mừng khi thấy Khải Minh đã hạ được tên Trần Ngu.

“Em không sao... Mau đi cứu Bách Huệ nào!” Khải Minh đứng dậy nói. Thất Hứa gật đầu rồi nói: “Ừm, ta lên trước nhé!!”

Nói rồi hắn chạy thẳng lên cầu thang để lên tầng trên. Khải Minh cũng định chạy theo nhưng có một tiếng gọi làm hắn quay lại: “Cậu chủ! Có sao không?”

Người nói chính là một nữ nhân mặc áo đen, người luôn theo sát và bảo vệ Khải Minh, Lôi Kim Sa. Và cũng chính cô nàng này đã ra tay đánh bại tên Trần Ngu, cứu nguy cho Khải Minh lúc nãy.

“Ặc, sao chị không giúp em sớm hơn tí, để em bị đánh bầm dập rồi mới cứu là sao?” Khải Minh giọng như muốn khóc nói.

“Đây là lệnh của ngài Văn Nghĩa. Ngài ấy bảo khi nào thật sự nguy hiểm thì mới được cứu ă!” Kim Sa lạnh lùng nói. Quả thật Văn Nghĩa đã ra lệnh như vậy, mục đích là để Khải Minh biết tự lập, không phải lúc nào cũng dựa dẫm.

Khải Minh biết chú mình có ý như vậy nên đành quên chuyện đó, chuyển sang vấn đề khác: “Mà nè, sao lúc nào chị cũng phải giết người mới được hả?”

Khải Minh nhìn vào xác của tên Trần Ngu và nói. Kim Sa đứng yên mà không nói gì. Khải Minh thấy vậy cũng không dám nói gì thêm. Chợt hắn “à” lên một tiếng như phát hiện ra điều gì đó.

“Thứ kia... là gì vậy?”

Khải Minh nhìn thấy rằng, từ trong xác của tên Trần Ngu, có vài hạt màu đen kì lạ thoát ra. Hắn vội dụi mắt rồi nhìn lại, nhưng lần này không thấy gì cả. Hắn tự nhủ thầm: “Quái lạ, chả lẽ mình nhìn lầm, mà thôi kệ đi, đi cứu Bách Huệ trước đã!”

Khải Minh vội nói với Kim Sa: “Lát nữa nhớ giúp em nhé! Đương nhiên là lúc nguy hiểm thôi...”

Kim Sa gật nhẹ đầu: “Đây là nhiệm vụ của tôi mà.”

Khải Minh cười rồi xoay gót bước đi, nhưng ngay lúc hắn vừa xoay người, một tiếng động từ phía sau làm hắn giật mình.

“Chết đi... aaa!”

Giọng nói này trông như của Trần Ngu. Khải Minh tự hỏi mình có nghe nhầm không, nhưng sự thật thì đó chính là giọng của tên Trần Ngu. Hắn ta đang lao đến Khải Minh với một con dao trong tay, con dao này chính là của Kim Sa, dùng để tấn công hắn lúc nãy.

Trần Ngu để con dao trước bụng và lao đến, Khải Minh lúc này thật sự không biết phải né tránh làm sao. Khoảng cách cả hai quá gần, Kim Sa dù nhanh thế nào cũng không thể vận hồn lực đánh hạ tên này trong tức khắc được.

Phập!

“Uh...”

Máu đỏ tuôn ra. Nhưng đó không phải máu của Khải Minh mà là...

“Kim... Sa.”

... Bạn đang đọc truyện sex tại web: www.truyensex.tv

“Hong Diễm, phía sau!”

Hong Diễm nghe tiếng hét của Yến Ly vội đưa mắt về sau nhìn. Ngay sau lưng nàng, có một bóng đen hình người đang vùng vung kiếm chém nàng.

Keng!

Cứ tưởng rằng sẽ có cảnh máu chảy đầu rơi, nào ngờ thanh kiếm đen đó đã bị chặn đứng lại trước khi đi đến cổ Hong Diễm. Thứ đã chặn đứng nó lại chính là một vòng lửa do Hong Diễm tạo ra, đây là chiêu mà nàng dùng để phòng thủ.

Hong Diễm nhanh như cắt xoay người 180 độ, vùng Hỏa Vương Kiếm với lưỡi kiếm rực lửa chém mạnh vào bóng đen đó. Chỉ với một cú chém, bóng đen bị cắt ra làm đôi. Không những thế, hai phần bị cắt còn bị đốt cháy rụi bởi ngọn lửa trên thanh kiếm.

“Hơ?” Hong Diễm và Yến Ly ngạc nhiên. Họ không ngờ rằng kẻ thù của mình lại bị hạ nhanh đến như vậy.

“Aaa...” Công Khanh la lên đau đớn rút mũi gai nhọn ra khỏi vai mình. Yến Ly thấy vậy lo lắng hỏi: “Ngươi có sao không vậy?!”

“Đừng lo... cho ta, mau cời trói cho Bách Huệ.”

“Uhm” Yến Ly gật đầu rồi đi đến chỗ Bách Huệ. Khi nàng bước đến gần thì Hong Diễm la lên: “PHÍA TRÊN!”

Yến Ly nghe vậy vội lùi ra sau ngay. Từ trên trần nhà, một bóng đen khác lao xuống với một thanh kiếm đen trong tay.

“Còn nữa à?” Yến Ly nghĩ thầm. Nàng vội vã tạo ra một phi tiêu gió và phóng đến chỗ bóng đen đó. Phi tiêu gió xé toạc đầu của bóng đen một cách dễ dàng. Bóng đen sau khi dính đòn liền tan biến.

“Chuyện quái gì thế này?” Hong Diễm thắc mắc khi thấy điều đó. Nàng vừa dứt lời thì xung quanh có những tiếng bước chân. Nàng vội tạo một ngọn lửa trên tay để xem rõ xung quanh có gì. Ánh sáng của ngọn lửa vừa xuất hiện, mọi người bất ngờ trước những thứ đang thấy.

Xung quanh họ, có khoảng tầm 30 bóng đen hình người đang bước đến họ từ những chỗ tối tăm trong phòng. Yến Ly nhìn thấy vậy liền chạy đến đứng trước Bách Huệ để bảo vệ cô bé. Công Khanh đang ngồi cũng đứng dậy thủ thế ngay.

“Đông quá!” Công Khanh lo lắng nói.

“Chúng là cái quái gì vậy?” Hong Diễm nắm chặt kiếm, mắt nhìn xung quanh.

“Có thể đây là sản phẩm của một kẻ nào đó thuộc hệ bóng tối.” Công Khanh có vẻ như đã đoán ra.

Lũ bóng đen hình người bỗng đồng loạt xông lên tấn công. Công Khanh và Hong Diễm cũng đã sẵn sàng để đáp trả.

“Chết đi này!!!”

Hong Diễm la lên, nàng liên tiếp tạo ra hỏa cầu rồi ném về phía bọn bóng đen kia. Lũ bóng đen chỉ biết xông lên mà không hề né tránh, kết quả là gần sáu bảy tên tan biến ngay vừa mới xông trận.

Những bóng đen may mắn hơn thì thoát được những quả cầu lửa đó, chúng áp sát được Hong Diễm và vùng kiếm tấn công. Ở phía Công Khanh và Yến Ly cũng có vài tên, họ đang một mình chống chọi với chúng.

Lũ bóng đen này khá yếu, chúng chỉ biết tấn công một cách đơn giản. Vì vậy nên cả ba người họ đều dễ dàng hạ được. Tuy nhiên bọn bóng đen này có vẻ đang sử dụng chiến thuật lấy “số lượng bù chất lượng”. Chúng tuy yếu nhưng khá là đông, cứ tên này bị diệt lại xuất hiện thêm tên khác.

“Sao nhiều quá vậy?” Hong Diễm lo lắng khi thấy lũ này càng ngày càng nhiều.

“Mọi người tránh ra, để ta xử cho!” Yến Ly vừa nói vừa chấp hai tay lại. Nàng sau vài giây thì đưa hai tay thẳng song song. Bàn tay nàng khẽ mở ra như đang nắm thứ gì đó hình cầu. Giữa hai bàn tay nàng xuất hiện một quả cầu gió. Từ quả cầu đó, một cơn gió mạnh mẽ toát ra, thổi bay tất cả lũ bóng đen kia.

“Vù... vù!”

Chỉ trong một chiêu, gần hai phần ba lũ bóng đen đã bị diệt. Những tên còn sót lại thì bị Hong Diễm và Công Khanh phối hợp dọn sạch ngay.

“Hay quá, diệt được chúng rồi!”

“Uhm...”

Trong lúc họ đang vui mừng, ở sau cây cột Bách Huệ bị trói vào, một người nào đó xuất hiện từ trong bóng của cây cột. Hắn ta có một khuôn mặt mang đầy hình xăm, hẳn chính là kẻ đã đi cùng tên Trần Ngu lúc bắt cóc Bách Huệ. Tên này chính là Hưng, đại ca của băng nhóm bắt cóc Bách Huệ.

“Hmmm...” Tên Hưng khẽ liếc mắt nhìn Yến Ly. Hắn sau đó rút nhẹ thanh kiếm đeo sau lưng và vung mạnh chém vào Yến Ly mà chẳng ai phát giác ra hẳn cả.

“Kim... Sa.”

Khải Minh gào lên khi thấy Kim Sa đứng trước mặt mình, chắn dùm hắn cú đâm của Trần Ngu. Kim Sa tất nhiên cũng đã dồn hồn lực vào bụng nhằm giảm sát thương, tuy nhiên con dao vẫn đâm được vào bụng nàng, máu từ đó không ngừng rỉ ra.

Dù không đâm trúng mục tiêu ban đầu của mình, Trần Ngu vẫn tiếp tục ra sức nhấn con dao vào sâu hơn. Kim Sa vội đưa tay giữ chặt tay hắn, một tay khác thì tung chưởng vào mặt hắn.

“Bình.”

Cú chưởng mạnh mẽ mang theo lời hồn lực dễ dàng đánh lui Trần Ngu về sau mấy chục bước, không những thế mà nó còn làm cho hắn tê liệt vài giây. Kim Sa nhanh chóng rút con dao ra khỏi người mình.

“Uh...” Nàng khẽ rên, có vẻ nó khá đau.

“Kim Sa, có sao không?!” Khải Minh hốt hoảng chạy lại xem. Thấy Kim Sa bị thương như thế lòng hắn không khỏi thương xót. Nhưng bây giờ có thứ cần chú ý hơn, đó chính là tên Trần Ngu.

Tên Trần Ngu lắc đầu vài cái, xương cổ hắn kêu lên những tiếng rắc không ngừng. Nhìn hắn có vẻ chẳng hề hấn gì sau cú lúc này.

Khải Minh ngỡ ngác khi thấy điều đó, hắn thầm nghĩ: “Thằng này hack bất tử hay sao vậy?”

Sau đó vài giây hắn lại hét lên một lần nữa: “Khoan đã sao cảnh giới của hắn...”

Khải Minh há hốc miệng ngạc nhiên. Hắn có vẻ khá bất ngờ khi thông tin của Trần Ngu được Tinh Thông Nhân truyền tải về. Nó đã có sự thay đổi, đó chính là cảnh giới và chỉ số hồn lực của Trần Ngu.

“Hồn lực: 64890/71890. Cảnh giới: Hồn Vương tầng 1.”

Mới chỉ cách đây vài phút, cảnh giới Trần Ngu là Hồn Tướng tầng 1 nhưng sao bây giờ lại lên Hồn Vương nhanh như vậy? Khải Minh cũng không hiểu nhưng hắn chợt nhận ra điều gì đó.

“Sinh lực của tên này... không thay đổi. Cái này giống như tên đó vậy...”

“Tên đó” mà Khải Minh đang nói đến chính là Phạm Ngọc Bình, kẻ cùng Châu Ngọc Lan, tấn công các học viên của học viện Hoa Sen tham dự kì thi lần này. Tên đó cũng có tình trạng “máu giầy, hồn lực cao” giống như Trần Ngu. Điều này làm Khải Minh không thể không nghi ngờ học viện Dã Thú đang có bí mật gì liên quan đến điều này.

“Cậu chủ, lùi lại!!!” Kim Sa hét lên khi Trần Ngu điên cuồng lao đến. Nàng đẩy Khải Minh lùi về sau rồi rút ra từ trong áo khoảng vài ba con dao rồi phóng thẳng về phía Trần Ngu.

Những con dao này được gia trì thêm lời hồn lực nên có tốc độ rất nhanh, tuy nhiên Trần Ngu lại dễ dàng né tránh được.

“Graaaooo...”

Trần Ngu hùng hổ tấn công. Kim Sa cũng đáp trả không hề nhượng bộ. Khải Minh đứng phía sau lo lắng. Kim Sa chỉ là một Hồn Tướng tầng 12, nàng vẫn còn thua tên Trần Ngu. Không những thế nàng vẫn còn đang bị thương, không biết có thể đánh bại được Trần Ngu hay không nữa.

“Àm... ăm... ăm!”

Giao chiến vài phút, thấy rằng mình yếu thế hơn nên Kim Sa vội lùi ra xa. Sau đó nàng tung ra một luồng sấm sét đầy uy lực. Trần Ngu không tỏ vẻ nao núng, đứng yên một chỗ, bình tĩnh dậm mạnh chân xuống đất. Ngay lập tức một bức tường đất xuất hiện chắn trước mặt hắn. Bức tường che chở cho hắn không bị trúng đòn.

Luồng sấm sét có uy lực rất mạnh nhưng nó chỉ phá vỡ được một phần của bức tường đất do Trần Ngu tạo nên. Khói bụi từ vụ đó bay mù mịt khắp nơi. Nó làm cho Kim Sa không thấy được Trần Ngu đang chuyển động đến sát nàng. Và...

“Ah...”

Trần Ngu tung một đám vào bụng Kim Sa. Một cú toàn lực, rất mạnh khiến nàng la lên đau đớn. Nó còn đánh vào trúng vết thương của nàng. Miệng vết thương bị xé rộng ra, máu tuôn ra không ngừng.

Kim Sa ngã quỵ xuống sau đòn đánh đó. Trần Ngu bẻ tay nhìn nàng cười rồi vung tay chuẩn bị tung đòn cuối cùng. Thế nhưng hắn phải dừng lại vì từ trên cao, Khải Minh cùng Xích Kiếm đang lao xuống.

“Chết mọe đi thằng chó!!”

Khải Minh vùng kiém chém vào đầu Trần Ngu. Tên đó đương nhiên không có ngu mà đứng yên chịu đòn, hấn vội vã lùi về phía sau. Khải Minh sau khi chém hụt liền đứng yên một chỗ, chĩa kiếm vào Trần Ngu và nói: “Người thật độc ác... dám hành hạ phụ nữ như vậy sao??”

Trần Ngu không đáp gì cả, chỉ đưa mắt khó chịu nhìn Khải Minh. Kim Sa phía sau ôm vết thương hết lớn: “Cậu chủ! Mau lùi lại!!”

Khải Minh nghe vậy liền quay lại, ánh mắt quả quyết nói: “Đừng lo cho em!”

Hắn ta đương nhiên không phải loại người dùng cảm sẵn sàng đối mặt với kẻ mạnh hơn mình như một người anh hùng. Vậy lý do tại sao hắn lại dám bước ra?

Thật ra vào lúc này, Khải Minh nhờ Tinh Thông Nhân biết rằng sau cú đâm toàn lực đó, Trần Ngu gần như đã cạn kiệt hồn lực. Bởi vậy nên hắn mới dám xông lên, nhân cơ hội lấy le với gái đẹp.

“Hehe, ngon thì bước lại đây.” Khải Minh khiêu khích. Trần Ngu thấy vậy nhú mày. Hắn sau đó gồng người lên, hồn lực trong người hắn chợt tăng vọt lên một lần nữa.

“Á đù...” Khải Minh thấy vậy liền đơ như cây cọc. Hắn tự thét trong lòng rằng sao số mình lại nhọ như vậy.

“Graaaaoooooooo...” Trần Ngu gào lên như một thằng điên. Hắn sau đó lao đến chỗ Khải Minh ngay.

“Chắc, phải dùng đến nó thôi...” Kim Sa ở phía sau ôm bụng đứng dậy. Nàng nhún chân nhảy lên cao. Một tay nàng đưa lên cao, từ bàn tay đó, một luồng sấm sét xuất hiện. Những dòng sấm sét trong đó quện lại với nhau và dần tạo thành một cây thương sấm sét không lồ.

Cây thương nhanh chóng hiện nguyên hình. Thật khó tin khi Kim Sa có thể làm được như vậy trong lúc này. Khi nó dài gần 3 mét thì nàng dồn lực phóng thẳng nó xuống chỗ Trần Ngu.

“Oái, cứu... ủa cái gì vậy?” Khải Minh chợt nhận ra có thứ gì đó vừa bay ngang qua mình. Đó chính là ngọn thương sấm sét kia.

Trần Ngu lập tức nhận ra sự đe dọa từ cây thương đó. Hắn vội tạo ngay một bức tường đất chặn ngọn thương đó lại. Khác hẳn với lần trước, bức tường đất lần này không thể đứng vững trước ngọn thương của Kim Sa. Nó liên tục bị nứt ra. Trần Ngu chặt vật cố gắng giữ cho bức tường không bị đổ sụp hoàn toàn.

“Ahhh...” Trần Ngu gào lên. Đất đá xung quanh liền bay lại gắn vào bức tường, tăng sức phòng thủ lên gấp bội. Với sức phòng thủ này thì ngọn thương kia khó lòng vượt qua được.

Thế nhưng, bỗng dưng có điều kì lạ xảy ra ở Trần Ngu. Mặt mày hắn tự nhiên nhăn nhó lại. Cơ thể thì run lên không ngừng. Mắt hắn trợn to lên. Ở trên đầu hắn, một khối u từ đâu xuất hiện và phình to ra.

Trần Ngu đang mất tập trung với những điều đang diễn ra trên cơ thể mình. Vì vậy nên hắn không thể giữ vững được bức tường đất được nữa.

“Chuyện gì vậy?” Khải Minh nhận ra có điều bất thường đang diễn ra ở Trần Ngu.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...” Trần Ngu la lên đau đớn. Khối u trên đầu hắn dần phình to ra hết mức và...

“Bùm!”

Khối u vỡ ra, máu từ đó văng tung tóe khắp nơi. Trần Ngu ngã quỵ xuống. Bức tường trước mắt hắn đổ vỡ hoàn toàn. Ngọn thương sấm sét không còn gì cản trở bay thẳng đến chỗ hắn.

“Àm!” Một vụ nổ làm rung chuyển mọi thứ xung quanh. Khói bụi bay mù mịt.

“Đã... xong chưa?” Khải Minh một tay che mắt tránh bụi hôi thắm.

“Bịch!” Kim Sa từ trên cao rơi xuống ngay cạnh Khải Minh. Tên đó vội đỡ nàng ngồi dậy và hỏi: “Chị... Kim Sa, có sao không?!”

Kim Sa khề mở mắt thì thào nói: “Tôi xin lỗi. Tôi không bảo vệ tốt cho cậu được!... uh!”

Kim Sa khề đưa tay chạm lên vết thương ở bụng của mình. Khải Minh nhìn nàng trông tình cảnh này liền nói: “Chị nói cái gì vậy? Vì bảo vệ em mà chị ra như vậy mà...”

“Cái này là... nhiệm vụ của tôi mà...” Kim Sa lại thì thào nói.

“May là chị không sao...” Khải Minh thò tay vào túi lấy ra vài viên thuốc trị thương sơ cấp rồi đưa cho Kim Sa uống. Tuy nó không thể làm lành ngay vết thương nhưng cũng có thể giúp nàng cảm thấy bớt đau hơn.

Nhận thấy ánh mắt lo lắng cùng với sự quan tâm của Khải Minh, Kim Sa bỗng có một chút bối rối trong lòng.

Trong lúc đó, bỗng nhiên xuất hiện một bóng người phía sau Khải Minh. Hắn chợt phát hiện ra và quay lại ngay.

“Ai...” Khải Minh há hốc miệng khi thấy kẻ đứng sau...

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

“Hmmm...” Tên Hưng khẽ liếc mắt nhìn Yến Ly. Hắn sau đó rút nhẹ thanh kiếm đeo sau lưng và vung mạnh chém vào Yến Ly mà chẳng ai phát giác ra hắn cả.

“Chết đi!” Hưng thầm nói trong lòng. Hắn dường như tin chắc rằng sẽ đoạt mạng Yến Ly thành công. Nhưng đời đâu có như mơ.

“Xẹt xẹt!”

“Cái gì?!” Hưng khẽ giật mình, hắn vội vã lùi về sau ngay. Ngay sau đó, một dòng điện màu vàng bắn đến, sượt ngang qua mũi hắn rồi lao vào cây cột đang treo Bách Huệ.

“Àm!”

Mọi người bị tiếng động làm cho giật mình. Yến Ly nghe tiếng động liền quay người lại ngay và phát hiện ra tên Hưng.

“Người là ai!” Yến Ly hét lên.

Bị phát giác, Hưng vội hòa vào bóng tối và biến mất ngay trước tầm mắt của mọi người. Trước đó, hắn vẫn không quên đảo mắt xem thử ai đã phóng tia điện lúc nãy. Từ phía xa, một thanh niên đang chạy đến, tay hắn đang cầm một thanh đao màu đen kì bí.

“Thất Hứa!” Công Khanh lập tức nhận ra ngay.

“Uh... uh!” Bách Huệ mừng rỡ đến phát khóc khi thấy anh hai của mình.

Thất Hứa vội vã chạy lại chỗ của Bách Huệ. Trong lòng rất mừng khi thấy em gái mình vẫn chưa bị gì. Thế nhưng đang chạy thì hắn buộc phải dừng lại giữa chừng.

“Keng!”

Một ngọn gai bóng tối bắn thẳng vào Thất Hứa. Hắn ta buộc phải vung đao lên đỡ đòn. Vừa đỡ xong, hắn vội quay sang nói với Yến Ly: “Mau cõng trời cho Bách Huệ!”

Yến Ly ngay lập tức làm theo. Nàng duỗi thẳng bàn tay của mình ra. Từ bàn tay đó, một ngọn gió xuất hiện và tạo thành một con dao gió. Yến Ly dùng nó cắt đứt sợi dây đang treo Bách Huệ.

Ngay lúc đó, hàng loạt những mũi gai bóng tối từ phía đối diện phóng đến. Thất Hứa vung đao mạnh một cái, một luồng điện xuất hiện cản trở những mũi gai kia. Tuy nhiên vì lực yếu hơn nên luồng điện đó chẳng thể duy trì lâu mà nhanh chóng bị các mũi gai bóng tối xuyên thủng.

May mắn thay rằng Yến Ly đã nhanh chóng bế Bách Huệ rời khỏi đó. Thất Hứa cũng dồn lực vào chân rồi nhảy lùi về sau, né tránh những mũi gai đang xiên vào cây cột lúc nãy một cách dễ dàng. Cả bọn sau đó nhanh chóng tập trung lại giữa căn phòng.

“Anh hai!” Bách Huệ reo lên ngay sau khi tháo miếng vải bịt miệng.

“Bách Huệ!” Thất Hứa vội chạy đến ôm em gái mình vào lòng. Rồi sau đó hắn kéo em ấy ra và hỏi liên tiếp: “Em có bị sao không...? Chúng có làm gì em không...?... bla...bla...”

Hắn hỏi như không muốn Bách Huệ trả lời. Em ấy buộc phải lên tiếng để hắn dừng lại, nếu không thì hắn hỏi đến sáng cũng được mất.

“Anh hai! Em không sao mà.” Bách Huệ mỉm cười nhìn hắn. Thất Hứa cũng biết mình làm hơi quá nên hắng giọng nhẹ một cái: “E hèm...”

Mọi người xung quanh nhìn thấy cảnh hai anh em đoàn tụ liền vui mừng hết sức. Bỗng nhiên Hồng Diễm nhận ra điều gì đó và lên tiếng hỏi: “Khải Minh đâu?”

Thất Hứa nghe vậy liền nói: “Đừng lo, hắn chưa bị gì hết!”

Hồng Diễm nghe vậy liền thờ phào nhẹ nhõm. Thất Hứa sau đó đứng dậy và nói: “... Điều quan trọng bây giờ là chúng ta phải xử tên còn lại kia!”

Thất Hứa nói bằng giọng quả quyết. Những người bên cạnh cũng gật đầu như đồng tình theo. Bỗng nhiên, có một giọng nói vang khắp gian phòng: “Xử ta sao? Các người nghĩ có thể làm được sao?”

Giọng nói đó chính là của tên Hưng, hắn đang nấp ở đâu đó trong gian phòng này. Nhóm của Thất Hứa sau khi nghe được câu nói đó liền thủ thế ngay.

“Núp sau anh nhé!” Thất Hứa nhẹ nhàng nói với Bách Huệ. Cô bé ngay lập tức đứng ra phía sau hắn. Những người khác cũng đứng sát lại với nhau xung quanh Bách Huệ, mỗi người nhìn về một hướng.

“Hừ, có ngon thì ra đây đấu tay đôi đi!” Hồng Diễm tức giận hét lên.

“Hắn chắc chắn sẽ không ra đâu! Tên này thuộc hệ bóng tối. Lợi thế của hệ này là dùng để ẩn nấp rất tốt. Vì vậy nên hắn sẽ không bao giờ ra mặt đối đầu trực tiếp đâu.” Công Khanh vừa cẩn thận quan sát xung quanh vừa nói.

“Hmmm, không biết cảnh giới của hắn ta là bao nhiêu nhỉ?” Yến Ly thắc mắc hỏi.

“Có lẽ là Hồn Tướng tầng 4...” Thất Hứa dựa trên những chiêu thức của Hưng mà đoán. Thật ra thì Thất Hứa đã đoán gần đúng. Tên Hưng này là một Hồn Tướng tầng 7.

“Hmmm...” Hưng hiện đang ẩn nấp trên trần nhà và quan sát. Sau đó hắn nhẹ nhàng đưa tay ra phía trước. Từ trong không khí, một mũi gai bóng tối xuất hiện. Tiếp theo đó xuất hiện thêm khoảng hai ba mũi gai nữa.

Hưng vẫy tay một cái. Những mũi gai ấy bay thẳng đến một người trong nhóm của Thất Hứa. Người đó chính là Yến Ly.

“Cẩn thận!” Thất Hứa phát giác ra điều đó và quay lại hét lên. Yến Ly ngay lập tức sử dụng chiêu đao gió lúc nãy mà nàng sử dụng để cắt dây cho Bách Huệ. Nàng vung ngọn đao ấy đánh bay những mũi gai kia.

“Keng keng!”

Những mũi gai ấy ngay lập tức bị đánh văng ra chỗ khác. Nhìn trông có vẻ dễ dàng nhưng không phải vậy. Để đánh bay những mũi gai ấy, Yến Ly đã phải tiêu tốn khá khá hồn lực. Cộng với việc sử dụng chiêu thức lúc nãy nên hiện tại nàng không còn nhiều hồn lực lắm.

Ngay sau đó, thêm một đợt mũi gai bóng tối từ phía khác bay đến. Bây giờ mục tiêu là Hồng Diễm.

Hồng Diễm lập tức vung Hỏa Vương Kiếm tạo thành một cơn sóng lửa thiêu rụi những mũi gai ấy.

“Hộc...” Hồng Diễm cũng đã tiêu hao hơn một nửa lượng hồn lực của bản thân. Nàng đang cảm thấy khá mệt.

“Phải mau tìm ra tên đó mới được, mọi người sắp hết hồn lực mất rồi!” Công Khanh nghĩ thầm trong đầu. Hắn sau đó quay sang nói với Thất Hứa: “Ráng cầm cự thêm chút nữa, sắp được rồi!!”

Thất Hứa gật đầu như đã hiểu ý. Tên Hưng đang nấp trên trần nhà bỗng cảm thấy lo lắng khi thấy điều đó. Hắn tự hỏi lũ này đang có ý định gì. Rồi hắn đưa ra một quyết định đó là...

“Xử lí nhanh lũ này trong chiêu tiếp theo!”

Hưng nhắm mắt tập trung. Từ trong bóng tối trên trần nhà, những mũi gai dần chui ra. Lần này có rất nhiều, ước tính cũng khoảng 50 mũi gai. Những mũi gai nhọn hoắt ấy chĩa vào Thất Hứa cùng đồng đội hắn.

“Yaaa...” Hưng hét lên. Những mũi gai ngay lập tức được phóng đi với tốc độ kinh hoàng.

“Mọi người cẩn thận!!!!” Thất Hứa la lên.

Ngay lập tức, Hồng Diễm tạo thành một vòng lửa bao quanh mọi người. Yến Ly cũng góp thêm một ngọn gió xoay xung quanh giúp cho ngọn lửa cháy mạnh mẽ. Thất Hứa cầm mạnh thanh đao đen xuống đất, một luồng điện được truyền đến vòng lửa, tạo thành một chiếc l-ng điện bao quanh nó.

Những mũi gai ấy theo đúng quỹ đạo bay thẳng đến và đâm vào chiếc l-ng đang bảo vệ cho cả nhóm.

“Ầm ầm ầm ầm!”

Chiếc l-ng bảo vệ do họ tạo ra liên tục rung chuyển. Bách Huệ đứng trong đó bị tai lại vì những âm thanh ghê rợn khi vòng lửa cọ sát với những mũi gai.

“Uh... uh...”

Hồng Diễm cắn răng cố duy trì vòng lửa ấy. Những mũi gai bóng tối dần bị triệt tiêu. Thế nhưng vòng lửa cũng dần xuất hiện những lỗ thủng.

“Mọi người cố lên!!!”

Công Khanh cổ vũ cho mọi người trong khi hắn đang nhắm mắt và đang cầm một thứ gì đó, hình như đó là một mũi gai bóng tối, trông hắn đang có vẻ rất tập trung.

“Grhh... đành phải dùng lần nữa thôi!” Thất Hứa cắn răng cắn đũa rồi dứt khoát quyết định. Hắn nhắm chặt mắt lại rồi truyền lời hồn lực vào thanh đao của mình.

“Aaaaa...” Ngay lập tức thanh đao của Thất Hứa phát ra những luồng sấm sét màu vàng dữ dội.

“Cái gì vậy?” Hồng Diễm ngạc nhiên khi thấy luồng sức mạnh dữ dội này, một luồng sức mạnh cực kì lớn.

Thật ra, Thất Hứa làm được điều này đều là nhờ vào thanh đao mà hắn đang cầm theo, đó là một bảo vật trung cấp, Khuếch Lôi Đao (chém đại). Khuếch Lôi Đao, nó có công dụng rất lợi hại, chỉ cần truyền lời lực vào thì nó sẽ khuếch đại lượng lời lực ấy tối đa là gấp 6 lần.

Tuy nhiên, món bảo vật này không thể sử dụng liên tiếp được. Sau mỗi lần sử dụng thì khả năng khuếch đại của nó sẽ giảm xuống gấp đôi. Muốn sử dụng như cũ thì phải đợi một khoảng thời gian. Cứ mỗi 12 giờ thì khả năng khuếch đại của nó sẽ tăng lên gấp đôi, cho đến khi đạt đến giới hạn khuếch đại đó là 6 lần.

Lúc này Thất Hứa đã sử dụng một lần, vì thế nên bây giờ Khuếch Lôi Đao chỉ có thể tạo ra lượng lời lực gấp ba lần lượng hắn đưa vào. Nhưng như vậy cũng khá là đủ rồi.

“AAAAA...”

Luồng lời lực dữ dội xuất hiện, bao phủ lấy vòng lửa do Hồng Diễm tạo ra. Những tia điện màu vàng ấy liên tục triệt tiêu những mũi gai bóng tối kia.

“Bùm bùm bùm!”

Chỉ trong thoáng chốc, tất cả mũi gai bóng tối đã tan biến. Điều này làm tên Hưng đang nấp trên trần nhà kinh ngạc. Nhưng sau đó, hắn lại phải ngạc nhiên một lần nữa.

Sau khi những mũi gai bị triệt tiêu, Hồng Diễm liền hạ vòng lửa xuống. Cùng lúc ấy, Công Khanh mở to mắt ra rồi hắn chỉ tay đúng vào vị trí mà tên Hưng đang ẩn nấp.

“Hắn ở kia!!” Công Khanh hét lên.

Ngay sau đó, Thất Hứa, Yến Ly và Hồng Diễm cùng tung chiêu đánh vào vị trí mà Công Khanh chỉ.

“Cái gì?!” Hưng tròn mắt ngạc nhiên. Hắn không hiểu vì sao Công Khanh tìm được chỗ nấp của mình.

Luồng điện màu vàng của Thất Hứa, cơn sóng lửa của Hồng Diễm cùng ngọn gió của Yến Ly đánh vào đúng nơi mà tên Hưng đang ẩn nấp. Một mảng trần nhà bị đánh nứt ra và không ngừng đổ những mảnh đá xuống. Và cũng có một bóng người rơi xuống từ đó.

“Là hắn!” Thất Hứa giẫm chân phóng đến chỗ bóng người đó. Khi đã đến gần, hắn vung thật mạnh thanh đao mình đang cầm. Lưỡi đao ngay lập tức xé bóng người đó ra làm đôi.

“Diệt được hắn rồi... Cái gì?”

Thất Hứa đang định vui mừng vì hắn nghĩ mình đã chém được tên Hưng. Nhưng thật tiếc cho hắn, thứ mà hắn chém không phải là tên Hưng mà chỉ là một hình nhân bóng tối do hắn tạo ra thôi.

Ngay sau khi Thất Hứa vừa chém xong, Hưng bất ngờ xuất hiện ngay phía sau Thất Hứa. Tay hắn giương cao thanh kiếm của mình và chuẩn bị chém xuống.

“Thất Hứa cẩn thận...” Yến Ly la lên.

“Anh haiiiii...” Bách Huệ cũng hét lên khi thấy tên Hưng.

“Hừ, lần này ngươi chết chắc rồi!” Hưng cười thầm. Hắn tin tưởng rằng sẽ không ai có thể ngăn cản hắn chém Thất Hứa nữa. Trong đầu hắn xuất hiện viễn cảnh Thất Hứa bị xé ra làm đôi.

Thế nhưng khi Hưng chuẩn bị vung kiếm, Thất Hứa đột nhiên lách sang bên phải nhằm né tránh nhát kiếm. Cứ tưởng hắn sẽ thoát được nhưng đáng tiếc là không...

“Chạy đằng trời.” Hưng khẽ mỉm cười. Cổ tay hắn ngay lập tức vịn về bên trái. Điều này dẫn đến quỹ đạo nhát chém đột ngột thay đổi. Lưỡi kiếm của Hưng nhanh như chớp tìm đến cổ Thất Hứa.

Lưỡi kiếm nhẹ nhàng tạo nên một nhát cắt ngọt xót lên cổ Thất Hứa.

Chưa đầy một giây, lưỡi kiếm rời khỏi cổ hắn, mang theo một dòng máu đỏ bám theo.

Một cảnh tượng kinh hãi đang ở ngay trước mắt tên Hưng.

Chiếc đầu của Thất Hứa đã bị lưỡi kiếm của hắn cắt lìa khỏi thân và văng ra xa. Máu từ vị trí lát cắt không ngừng phun ra như núi lửa phun trào. Ngay khoảnh khắc ấy, không hề có một tiếng động xảy ra. Hưng cứ tưởng rằng lũ bạn của Thất Hứa sẽ gào la dữ dội lắm. Nhưng thật sự Hưng chẳng nghe thấy bất kì tiếng động gì cả.

“Có lẽ tụi nó sợ đến khiếp rồi!” Hưng nghĩ thầm. Hắn ta nhẹ nhàng đáp xuống đất, mỗi khế nhếch lên một tí.

“Vậy là xong một tên... UH!”

Hưng chỉ vừa mới vui mừng một tí thì hắn cảm thấy điều khác lạ. Một cảm giác đau rát bỗng xuất hiện ở bụng hắn. Ngay sau đó là cảm giác tê liệt kì lạ.

Hắn lập tức nhìn xuống dưới bụng mình. Từ đâu bỗng xuất hiện một thanh đao đen đang cắm vào bụng hắn. Thanh đao này chính là Khuếch Lôi Đao của Thất Hứa, sao nó lại nằm ở đây?

Hưng ngược mắt lên nhìn về phía trước và thấy có một người đang cầm chặt cán đao. Người này chắc chắn là kẻ đã đâm hắn.

Hưng tròn tròn hai mắt kinh ngạc. Lý do gồm có hai điều. Thứ nhất là hắn không thể hiểu được tại sao lại có người xuất hiện ngay trước mặt mình mà không hề hay biết. Thứ hai là người đâm hắn lại là...

“Người... sao có thể?” Hưng trừng mắt nói. Người đang đứng trước hắn bây giờ thật không ngờ lại là... Thất Hứa, vẫn lạnh lặn, chưa bị gì cả.

Hưng cố gắng nói, cơ thể hắn bây giờ đang bị tê liệt bởi dòng điện của Thất Hứa: “Rõ ràng ta đã chém... người tại sao lại?”

Đúng! Hắn đã chém trúng Thất Hứa, nhưng đó chỉ là những gì hắn nhìn thấy. Còn những người khác thì lại nhìn thấy sự việc hoàn toàn khác. Ngay lúc Hưng định vung kiếm xuống, Thất Hứa không hề di chuyển gì cả. Trong khi đó Hưng lại bất ngờ đổi hướng đường kiếm, chém vào bên phải Thất Hứa.

Cú chém chỉ chém vào không khí, không gây hại gì cho Thất Hứa cả. Và ngay khi tên Hưng đáp đất, Thất Hứa ngay lập tức xoay người và đâm vào bụng tên đó một phát. Rồi hắn truyền lời lực vào gây tê liệt Hưng.

Vậy lý do tại sao lại có sự khác nhau giữa những gì cả hai bên nhìn thấy? Câu trả lời chính là... Công Khanh. Hắn ta đã sử dụng hệ hồn lực của mình, tinh thần hệ để làm điều này.

Còn nhớ lúc này, Công Khanh đã bị một mũi gai bóng tối do Hưng tạo ra đâm vào vai. Mũi gai đó tất nhiên có liên kết tinh thần với Hưng, vì vậy Công Khanh đã sử dụng nó để kết nối với tinh thần của Hưng.

Và nhờ như vậy hắn đã tìm được vị trí của tên Hưng đang ẩn nấp. Không những thế, hắn còn tấn công vào tinh thần của tên Hưng, gây cho hắn ảo giác đã chém trúng Thất Hứa.

Phải nói hệ tinh thần rất lợi hại và Công Khanh sử dụng rất khôn ngoan, tuy nhiên hắn cũng chịu thiệt không ít sau việc vừa này. Tấn công tinh thần của một người thật sự không phải điều dễ dàng gì, Công Khanh đã phải kiệt sức sau khi làm điều đó. Hắn ngã xuống đất, máu mũi không ngừng tuôn ra.

“Công Khanh!” Yên Ly la lên chạy lại bên hắn. Thất Hứa lo lắng nhìn tên bạn mình. Và trong lúc hắn lơ đãng, tên Hưng khẽ đưa tay chạm vào vai mình. Ngay sau đó, người hắn toát ra một luồng năng lượng mạnh mẽ.

“Cái gì?” Thất Hứa kinh ngạc, không hiểu vì sao Hưng lại như vậy.

“Hahaa...” Tên Hưng cười điên dại. Chỉ trong chớp lát, hồn lực trong người hắn tăng vọt lên, y hệt như trường hợp của tên Trần Ngụ.

“Chết hết đi!!” Hưng vung tay định đâm Thất Hứa.

“Vèo!”

Bỗng nhiên từ phía sau tên Hưng, một mũi thương màu trắng, tỏa ra ánh sáng tinh khiết lao thẳng đến và đâm vào lưng tên Hưng. Ngay tại vị trí đâm, một vòng tròn kì bí xuất hiện và không ngừng xoay vòng.

“Aaaaaa...” Hưng la lên rồi ngã quy xuống. Vòng tròn cùng mũi thương cũng tan biến.

“Huh, chuyện gì vậy?” Thất Hứa còn khá bất ngờ. Nhưng sau đó hắn chợt la lên:

“Hiệu trưởng!”

Mọi người nghe thấy thế liền quay lại. Ở phía sau họ là một mỹ nữ tầm 30 tuổi, người đó chính là Linh Nguyệt, hiệu trưởng học viện Hoa Sen. Đứng bên cạnh nàng còn có một người nữa đó chính là thầy mờ mờ Khải Minh.

“Khải Minh! Ngươi có sao không?” Hồng Diễm vội chạy đến hỏi Khải Minh. Hắn chỉ lắc đầu cười nhẹ một cái.

“Ừa! Đầu ngươi bị sưng kia?” Hồng Diễm lại tiếp tục nói. Khải Minh cười khỏ rồi hất cằm về phía Linh Nguyệt đang đứng kế bên. Hồng Diễm đưa mắt nhìn sang thì thấy Linh Nguyệt và bộ mặt tức giận của nàng. Và sau đó...

“Cốp cốp!”

“Hừ, mấy đứa ngốc thật! Sao lại đi mà không báo cho ta! May mà Yên Nhi báo chứ không thì chẳng biết chuyện gì đã xảy ra. Lần sau không được tự ý làm như vậy nữa nghe chưa!” Linh Nguyệt bực bội nói.

“Vâng ạ!” Khải Minh, Hồng Diễm, Yên Ly và Thất Hứa đồng loạt nói.

Nãy giờ 4 người bọn họ đang xếp thành một hàng ngang, vòng tay lại và nghe những lời khiển trách của Linh Nguyệt. Không những thế, mỗi người còn được tặng một cốc đầy uy lực. Riêng Khải Minh thì đã ăn hai cú cốc, một cú nữa là vào lúc hắn gặp Linh Nguyệt ở ngoài.

Công Khanh vì bị thương nên được ngồi ở ngoài xem cùng Bách Huệ. Cô bé thấy mọi người bị trách liền chạy đến nắm tay Linh Nguyệt và nói: “Cô ơi! Mấy anh chị này vì cứu con nên mới làm vậy. Xin cô đừng khiển trách họ nữa.”

Thấy Bách Huệ nói vậy, Linh Nguyệt đành thở dài và nói: “Thôi được rồi! Tạm thời tha đi. Bây giờ thì mau trở về thôi!”

Nghe được vậy, mọi người mừng rỡ thầm cảm ơn Bách Huệ. Linh Nguyệt bỗng khựng lại nhìn một lượt xung quanh rồi nói: “Hmmm, nhưng có chút vấn đề đây! Các em như thế này thì làm sao mà thi?”

Cả bọn nghe vậy liền nhìn lại mình, ai cũng toi tả, tả toi, hồn lực thì sắp cạn hết. Linh Nguyệt thấy vậy lắc đầu rồi quăng cho cả bọn một chiếc hộp màu đen.

“Uh, cái gì đây?” Khải Minh chụp lấy chiếc hộp, hắn sau đó mở nắp hộp ra. Ở bên trong có 5 viên thuốc màu trắng tinh.

Linh Quang Đơn: Tác dụng trị thương và hồi phục hồn lực rất nhanh. Đây là loại thuốc khá hiếm.

Nhờ vào Tinh Thông Nhân, Khải Minh mới biết được những viên thuốc này là Linh Quang Đơn. Những người khác có vẻ cũng nhận ra. Yên Ly hét lên: “Linh Quang Đơn sao? Không phải thứ này rất mắc sao? Tụi em không dám nhận đâu!”

Những người khác cũng lắc đầu liên tiếp. Có vẻ họ thật sự không dám nhận. Linh Nguyệt thấy vậy nhíu mày nói: “Mấy đứa cứ uống đi! Đừng lo gì cả.”

“Nhưng... nhưng mà...” Hồng Diễm ấp úng nói.

“Không nhưng nhị gì hết, uống đi rồi mới thi được chứ! Tuy nó không thể hồi phục hết nhưng cũng có thể giúp một phần.”

Nghe Linh Nguyệt nói vậy, cả bọn cũng đành uống thuốc. Mỗi người khi vừa nuốt xong liền thấy có sự thay đổi.

“Woa...”

“Công dụng đáng nể thật!!”

Chỉ với một viên thuốc, các vết thương trên người của cả bọn đều lành đi nhanh chóng. Lượng hồn lực trong cơ thể cũng dần được hồi phục.

“Được rồi! Bây giờ chúng ta phải mau trở về thôi!” Linh Nguyệt xoay gót bước đi...

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

5 giờ sáng.

Mặt trời đang dần ló dạng trên đỉnh núi.

“Cà rộp cà rộp!”

Một chiếc xe ngựa đang phóng nhanh trên đường. Ngồi ở trước xe là một tên đàn ông tuổi khoảng 40. Ông ta liên tục khiển ngựa chạy nhanh nhất có thể, có vẻ ông đang có việc gấp, gấp hơn người có việc gấp chính là những khách hàng của ông.

“Chát!”

“Ahhh...”

Khải Minh giật mình tỉnh dậy. Hắn ta đang tận hưởng những giây phút nghỉ ngơi khi trên đường về lại quảng trường Lung Linh. Thế nhưng đang ngủ thì hắn cảm thấy thẳng nhỏ của mình bị ai đó đánh. Cú đánh đau đó làm thẳng nhỏ đang “chào cờ” như mỗi buổi sáng bình thường teo lại vì đau.

“Ai đánh vậy trời?” Khải Minh dụi mắt tự hỏi. Chợt hắn cảm giác thấy nặng nề bên vai phải, hình như có một thứ gì đó đang đè lên hắn. Khải Minh nhìn sang thì thấy Hồng Diễm đang nằm ngủ, đầu nàng đang gối lên vai hắn. Ngực nàng thì lại đang tì sát vào cánh tay Khải Minh.

Không những thế, khi nhìn xuống dưới, hắn phát hiện tay của Hồng Diễm đang đặt giữa đùi quần hắn. Không còn nghi ngờ gì nữa, Hồng Diễm chính là thủ phạm, nàng đã ra tay đánh vào dương vật của Khải Minh lúc đang mơ ngủ.

“Khải Minh... đừng... đừng sờ mông ta nữa!” Hồng Diễm mơ màng nói.

“Ặc, ta chưa làm gì mà!” Khải Minh hoảng hốt nói. Hắn vì đang nghĩ gì đó bậy bạ nên mới giật mình dữ dội như vậy.

Nghe mấy câu của Hồng Diễm nói, Khải Minh bỗng cảm thấy kích thích. Dương vật hắn cương cứng lên trong khi Hồng Diễm vẫn đang đặt tay lên đó.

“Ừc, kích thích vãi...” Khải Minh khoái chí khi thấy cảnh tượng này. Cảm giác như bàn tay ngọc ngà của Hồng Diễm đang chạm trực tiếp vào dương vật hắn.

“Uh...” Bỗng nhiên, có một ai đó ngả lên vai trái của hắn. Khải Minh quay sang nhìn thì hết hồn:

“Ô mai chuối!”

Lý do hắn hết hồn chính là người vừa dựa vào vai hắn chính là Yến Ly. Và may mắn hơn, ngực của nàng cũng đang áp chặt vào tay hắn.

“Mềm quá! Ước gì được bóp một cái!”

Khải Minh rất muốn được nếm thử độ mềm cặp ngực của Yến Ly. Thế nhưng bây giờ hai tay hắn đều đang bận, hắn sợ nếu cử động thì sẽ đánh thức hai người đó dậy.

“E hèm...” Một tiếng hắng giọng phát ra từ phía đối diện. Khải Minh giật mình nhìn về phía trước. Ngồi đối diện với hắn chính là hiệu trưởng Linh Nguyệt.

“Linh... Nguyệt!” Khải Minh có vẻ đã cảm nhận được Linh Nguyệt đang khó chịu nhìn mình.

“Ặc cái này, ta ta...” Khải Minh cố nghĩ cách giải thích nhưng không được. Hắn chẳng biết phải giải thích thế nào cho hợp lý.

“...” Linh Nguyệt lờ đi như không quan tâm. Thấy nàng như vậy hắn đành thở dài. Sau một hồi lâu im lặng, hắn mới lên tiếng nói: “À mà nè! Nàng nghĩ chuyện bắt cóc này do ai làm?”

Linh Nguyệt tiếp tục im lặng khoảng 10 giây rồi trả lời: “Khả nghi nhất chính là... học viện Dã Thú.”

“Uhm... ta cũng nghĩ vậy!” Khải Minh gật gù nói.

Chợt hắn nhớ ra việc gì đó và nói tiếp: “A! Nhắc mới nhớ, hình như học viện Dã Thú...”

“Oáp...”

Hồng Diễm bất ngờ tỉnh dậy. Điều đó khiến Khải Minh phải dừng lời nói lại. Nàng dụi mắt và nói: “Chuyện gì mà... uh?”

Hồng Diễm chợt khựng lại, nàng có cảm giác gì đó ở bàn tay phải mình. Một cảm giác như nàng đang nắm vật gì đó cứng cứng. Hồng Diễm nhìn xuống và...

“Aaaaaa... Gì thế này?! Ngươi... ngươi chết đi Khải Minh!!!!”

“Chát!”

...

Quảng trường Lung Linh.

Ở trong một căn phòng nọ, người dẫn chương trình hôm qua xem chiếc đồng hồ treo trên tường và nói: “Hmmm, sắp đến giờ rồi!”

Hắn ta đứng dậy chỉnh trang y phục một tí rồi hỏi cô gái đang đứng bên cạnh: “Các đội đều đã đủ hết chứ?”

Cô gái gật đầu đáp: “Vâng... Nhưng mà còn thiếu một đội...”

“Đội nào vậy?” Người dẫn chương trình vừa ngắm nghía mình trong gương vừa hỏi.

“Đó là đội của học viện Hoa Sen!!”

“Hmmm, mau đi đến phòng chờ của họ xem thử?”

“Vâng ạ!” Cô gái lập tức đi ngay.

Ở phòng chờ của đội Hoa Sen. Yến Nhi đang ngồi ôm Bạch Long. Nàng trông có vẻ đang thấp thòm và lo lắng.

“Không biết hần có sao không?” Yến Nhi tự hỏi mình.

“Mình đã báo với hiệu trưởng và cô ấy cũng đi rồi! Chắc sẽ không sao đâu!” Một lần nữa Yến Nhi nói thầm.

“Nhưng mà, lỡ hiệu trưởng không đến kịp sao?” Một lần nữa.

“Lỡ hần bị thương sao?” Một lần nữa.

“Hic, tên đó làm mình lo lắng quá đi mất!!” Yến Nhi tự vỗ đầu mình.

“Kétttt.” Cánh cửa phòng bỗng mở ra. Ngay sau đó, một cô gái bước vào. Nàng chính là bạn cùng phòng của Yến Nhi, Trương Mỹ Linh. Hôm nay là ngày nghỉ nên Mỹ Linh không phải đi học. Nàng đã tranh thủ đến đây để xem kì thi.

“Chào buổi sáng!!” Mỹ Linh tươi cười chào Yến Nhi.

“Mỹ Linh?!” Yến Nhi giật mình, nàng đang mải mê với những dòng suy nghĩ nên chẳng để ý gì đến xung quanh. Mỹ Linh chạy lại ngồi chung với Yến Nhi và hỏi: “Sao mà trông mặt mày buồn thiu vậy?!”

Yến Nhi không nói gì mà chỉ thờ dài. Mỹ Linh nhìn xung quanh và hỏi tiếp: “Ừa, mọi người đâu rồi?”

Yến Nhi tiếp tục thờ dài. Sau đó nàng quay sang kể hết mọi chuyện cho Mỹ Linh...

“Cái gì?” Mỹ Linh sau khi nghe Yến Nhi kể lại liền thét lên.

“Bây giờ họ vẫn chưa về sao?” Mỹ Linh nắm vai Yến Nhi và hỏi.

“Uhm... mình lo quá à... không biết Khải Minh có sao không?” Yến Nhi cúi đầu nói.

Mỹ Linh nghe vậy liền nói: “Chắc hần không sao đâu.”

Nàng nói vậy chỉ muốn giảm bớt cảm giác của Yến Nhi và... cả chính bản thân Mỹ Linh nữa. Thật ra sau khi nghe lại sự việc, người mà nàng lo lắng đầu tiên không ai khác chính là Khải Minh.

“Sao mình lại lo cho hần nhỉ?” Mỹ Linh chợt tự hỏi bản thân. Nàng thật không hiểu cảm xúc của mình bây giờ.

“Uhm... mong là như vậy!” Yến Nhi khẽ nói.

“Kétttt.”

Cánh cửa phòng một lần nữa mở ra. Yến Nhi và Mỹ Linh mừng rỡ, có lẽ họ nghĩ những người tham gia kì thi của học viện Hoa Sen đã về, nhưng đáng tiếc là không phải.

Bước vào trong là một cô gái, người lúc này nói chuyện với tên dẫn chương trình. Cô ấy vừa nhìn thấy Yến Nhi và Mỹ Linh đã cất tiếng hỏi:

“Xin lỗi. Các thành viên tham gia kì thi của học viện Hoa Sen có ở đây không?”

Yến Nhi nhìn sang Mỹ Linh rồi trả lời: “Dạ không! Họ đang có một vài việc bận. Có chuyện gì không chị?”

“Việc bận sao? Sắp đến giờ thi rồi mà còn...” Cô gái có vẻ lo lắng. Nàng tiếp tục hỏi: “Họ có nói bao giờ xong việc không?”

Yến Nhi ấp úng trả lời: “Cái này...”

“Đừng lo, họ nhất định sẽ về kịp mà!!” Mỹ Linh chợt chen ngang. Nghe thấy nàng nói vậy, Yến Nhi liền nhúm mày:

“Mỹ Linh??”

“Cứ tin tưởng đi mà!” Mỹ Linh đáp lại ngay. Nàng đưa ánh mắt đầy hi vọng nhìn Yến Nhi.

“Thôi được rồi... 10 phút nữa sẽ bắt đầu phần thi thứ hai. Mong là họ có thể đến kịp.” Cô gái ấy nói xong liền xoay gót bước đi.

“Chắc, chỉ còn 10 phút thôi sao?” Yến Nhi lo lắng nói. Nàng sau đó quay sang Mỹ Linh: “Hay tụi mình ra ngoài công đội đi, ở trong đây mình thấy bồn chồn quá.”

“Ừm, vậy tụi mình đi!” Mỹ Linh gật đầu đồng ý ngay...

Đứng trước cổng chào quảng trường, Bích Thảo không ngừng sốt sắng nhìn xung quanh.

“Sao chưa thấy họ nữa?” Bích Thảo nóng lòng tự hỏi. Nàng cố mở to mắt ra tìm xem có đội tuyển của học viện Hoa Sen trong biển người kia không. Hôm nay là ngày nghỉ, các học sinh từ các trường đều tranh thủ đến xem và cổ vũ cho đội tuyển trường mình. Vì thế nên số lượng người đến xem gấp đôi hôm qua.

“Sắp đến giờ thi rồi! Sao còn chưa thấy nữa chứ?” Bích Thảo nhìn vào chiếc đồng hồ trên tay. Bây giờ đã là 7 giờ 40. Cứ mỗi lần kim phút nhích qua một vạch thì lòng nàng lại thêm một phần lo lắng.

“Cô Thảo!!” Có một tiếng gọi phát ra từ phía sau nàng. Bích Thảo quay đầu lại và thấy Yến Nhi cùng Mỹ Linh đang ở sau nàng.

“Họ vẫn chưa về à?” Yến Nhi lên tiếng hỏi.

“Ừm, vẫn chưa thấy ai cả.” Bích Thảo nhìn vào biển người và nói. Chợt, từ phía trong, một giọng nói khá to vang lên: “Xin mời các vị khán giả hãy an tọa. Cuộc thi sẽ bắt đầu trong ít phút nữa.”

“Chắc, sắp bắt đầu rồi.” Mỹ Linh lo lắng nói...

Trong khi đó, ở ngay dưới tầng hầm nằm dưới sân quảng trường, có cô gái lúc này đang đứng cùng với tên dẫn chương trình.

“Đội của học viện Hoa Sen vẫn chưa đến à?” Người dẫn chương trình hỏi.

“Vâng ạ!” Cô gái đáp lại.

“Chắc! Dù sao bây giờ cũng phải bắt đầu thôi.”

Tên dẫn chương trình chỉnh trang lại y phục một lần nữa. Sau đó hần bước ra khỏi tầng hầm...

Trên khán đài, nơi đang chật ních các khán giả, có hai thiếu niên cứ sốt sắng nhìn ngó xung quanh. Họ chính là Quốc Vinh và Hoài Nam. Hai tên này cũng như những người khác, đang lo lắng về Khải Minh và những thành viên khác trong đội tuyển tham dự kì thi của học viện Hoa Sen.

“Haizzz, lo cho thằng Khải Minh quá.” Quốc Vinh than thở.

“Đã đến giờ thi mà chẳng thấy đâu...” Hoài Nam hai tay nắm chặt lại nhau, giọng đầy muộn phiền.

“Tao còn chưa đưa cho nó cái này nữa...” Quốc Vinh nói xong liền nhìn xuống chiếc túi màu đen nằm dưới chân. Không biết trong đó có gì quan trọng.

Hoài Nam khẽ liếc sang chiếc túi. Sau đó hần lại đưa mắt nhìn về phía khác. Chợt, hần la lên, tay liên tục chỉ về phía trước:

“Ê, hình như kia là hiệu trưởng của học viện Dã Thú đúng không?”

Quốc Vinh nhìn theo hướng Hoài Nam chỉ và thấy một tên béo đang đứng cùng với các hiệu trưởng khác. Tên này có một khuôn mặt vô cảm, ẩn trong đó lại có vài nét gian xảo, cáo già. Không ai khác, hần chính là Quốc Bảo, hiệu trưởng học viện Dã Thú.

Hoài Nam và Quốc Vinh đã được Yến Nhi kể về học viện Dã Thú cũng như “bom” cho cả hai suy nghĩ học viện Dã Thú là đáng nghi nhất trong việc bắt cóc Bách Huệ vừa qua. Bởi vậy nên khi vừa thấy Quốc Bảo xuất hiện, cả hai lập tức đề ý ngay.

Không chỉ hai tên đó đề ý, ngay khi Quốc Bảo xuất hiện, các hiệu trưởng của trường khác lập tức dồn ánh mắt vào hần. Quốc Bảo chẳng hề ngạc nhiên khi thấy mọi người nhìn mình như vậy, phải chăng hần đã quá quen với việc bị nhìn thế này, hay là hần đã biết trước việc sẽ bị mọi người chú ý.

“Quốc Bảo! Có phải người đã bỏ thuốc độc vào đồ ăn của đội ta không? May mà ta phát hiện, nếu không thì...” Hiệu trưởng của trường Thiên Long nóng nảy, bật dậy khỏi ghế và nói.

Những người khác thì ngồi im không nói gì. Không phải vì trường của họ không bị học viện Dã Thú chơi xấu. Đêm qua, tất cả các trường đều bị Quốc Bảo bày trò hăm dọa, tuy nhiên họ đã đoán trước được sẽ bị như vậy nên đã đề phòng khá cao. Nhờ vậy nên tối qua chẳng đội nào gặp rắc rối, trừ học viện Hoa Sen.

Quốc Bảo vẫn giữ nguyên gương mặt vô cảm và nói: “Xin lỗi, nhưng tôi không biết ngài đang nói gì.”

“Cái gì? Ngoài người ra thì còn ai làm nữa chứ?” Vị hiệu trưởng học viện Thiên Long bức tức khi nghe thấy hắn nói. Quốc Bảo vừa bước đi đến chỗ ngồi vừa nói: “Sao ngài không nghỉ ngơi người mà đến giờ vẫn chưa có mặt.”

Nghe câu nói đó, không ai lại không biết hắn đang nói đến ai. Tất cả đồng loạt nhìn về chiếc ghế còn đang trống, chiếc ghế mà Linh Nguyệt ngồi hôm qua. Ai cũng đang thắc mắc lí do tại sao nàng lại đến trễ như vậy.

“Bùm!”

Một làn khói hồng đột nhiên xuất hiện ở giữa sân gây sự chú ý cho người khác. Giống như ngày hôm qua, từ làn khói đó, tên dẫn chương trình bước ra. Mảng đất dưới chân hắn một lần nữa tách khỏi mặt đất và bay lên cao.

“Xin chào tất cả mọi người. Rất vui vì đã được gặp lại mọi người trong vòng thi thứ hai của kì thi liên trường năm nay.” Dẫn chương trình hét thật to.

“Hú hú...”

“Bóp, bóp!”

“Hay lắm sắp bắt đầu rồi.”

“Hóng!”

Dẫn chương trình nở một nụ cười khi thấy mọi người hào hứng như vậy. Sau đó, hắn cất tiếng nói: “Được rồi, đầu tiên chúng ta hãy chào đón các đội ra sân đi nào.”

Ngay sau khi hắn dứt lời, các đội tuyển từ các cánh cửa quanh quảng trường bước ra. Tất cả đều có mặt đông đủ, ngoại trừ...

“Ê, học viện Hoa Sen đâu?”

“Ừm, sao chẳng thấy học viện Hoa Sen nhỉ?”

Mỗi người ngay lập tức phát hiện ra đội của học viện Hoa Sen chưa có mặt. Ai nấy cũng ngạc nhiên kể cả thành viên của đội khác.

“Hmmm...” Đấng Quang đứng khoanh tay khi không thấy đội Hoa Sen.

Mọi người ngồi ở phía trên bắt đầu bàn tán xôn xao với nhau.

“Sao học viện Hoa Sen lại chưa có mặt nhỉ?”

“Không biết nữa.”

Một vài học sinh của trường khác buông lời trêu chọc: “Chắc có lẽ sợ thua nên bỏ chạy rồi!”

“Ừm đúng đó, mấy đứa đó nhìn có vẻ chẳng làm ăn được gì đâu!”

“Có lẽ tụi nó chỉ giỏi kiến thức thôi... còn thực chiến chắc không ra gì nên trốn rồi.”

Và hàng loạt, hàng loạt những lời bàn tán khác. Tên dẫn chương trình im lặng một tí rồi nói: “Kính thưa quý vị và các bạn. Như mọi người đã và đang thấy, đội của học viện Hoa Sen đang vắng mặt. Theo những gì chúng tôi được biết thì họ đang có một số việc bận, vì thế nên hãy đợi họ một chút...”

“Bận bận cái gì?”

“Gạch mọp ra khỏi danh sách thi đấu đi.”

“Đợi gì mà đợi.”

Khán giả có vẻ không hài lòng. Họ đã rất háo hức muốn xem vòng thi này từ tối hôm qua đến giờ, vậy mà đến giờ lại bắt họ phải đợi, bảo sao không khó chịu.

“Xin mọi người bình tĩnh. Chúng tôi chỉ có thể cho họ 5 phút. Trong 5 phút nữa mà họ vẫn chưa đến thì... chúng tôi sẽ tước quyền thi đấu của học viện Hoa Sen.”

“Cái gì?!” Yến Nhi đứng ở trước cổng lo lắng khi nghe thấy điều đó. Vậy là chỉ còn 5 phút cuối cùng. Liệu họ có kịp đến nơi?

...

Trên chuyến xe ngựa chở các thành viên thuộc đội Hoa Sen và hiệu trưởng Linh Nguyệt.

“Hic...” Khải Minh ngồi im một góc đau đớn. Trên mặt hắn vẫn còn in dấu bàn tay năm ngón của Hồng Diễm.

“Đờ mờ, đờ mờ, đờ mờ... số mình nhỏ như con bọ vậy... đờ mờ, đờ mờ!” Khải Minh tự chửi bản thân. Sau vụ việc xảy ra lúc sớm, Hồng Diễm đã giận và không thèm nói chuyện với hắn.

“Hmmm...” Linh Nguyệt lo lắng khi nhìn chiếc đồng hồ đang cầm trên tay. Đã đến giờ bắt đầu cuộc thi mà họ vẫn chưa đến nơi.

“Còn bao xa nữa?” Yến Ly nóng lòng hỏi lái xe. Bác lái xe chậm rãi đáp: “Sắp đến nơi rồi...”

Vừa dứt lời, hàng loạt âm thanh ồn ào vang đến. Nó phát ra từ đám đông phía trước. Mọi người trong xe ngay lập tức kinh ngạc khi nhìn ra ngoài bởi vì trước mắt họ đang diễn ra một vụ kẹt xe lớn.

“Trời? Kẹt xe ư?”

“Làm sao đây?”

“Ặc...”

Các thành viên của đội Hoa Sen cuống cuống lên. Họ đã gấp mà còn phải gặp vụ kẹt xe này, thật quá xui xẻo.

“Trời ạ? Giờ làm sao đến kịp đây?” Công Khanh vô đầu bức tai cố tìm cách. Đây là con đường duy nhất có thể đến quảng trường, vì vậy họ không còn cách nào khác ngoài việc chờ đợi hết kẹt xe.

Không, đó chỉ là khi họ sử dụng xe, còn nếu dùng đến cách khác thì...

“Chắc, chỉ còn cách này thôi...” Linh Nguyệt nói thầm rồi quay sang bảo: “Mấy đứa xuống xe đi, cô sẽ đưa các em đến quảng trường.”

“Hà?!” Ai nấy cũng tỏ vẻ khó hiểu khi nghe điều đó.

“Cô tính đưa bọn em đi bằng gì vậy?” Thất Hứa hỏi.

“Quang Lộ!” Linh Nguyệt trả lời ngay.

“Quang Lộ? Là gì vậy hệ thống?” Khải Minh vừa nghe xong liền hỏi hệ thống ngay. Vài giây sau đó, thông tin lập tức được bơm vào não hắn.

Quang Lộ: Kỹ năng chỉ những người sở hữu quang hệ mới dùng được. Đưa một hay nhiều vật thể đến một vị trí nào đó. Càng xa càng tốn nhiều hồn lực.

“Ồ... Hóa ra là vậy. Nếu thế thì chúng ta có thể đi đến đó rồi.” Khải Minh vui mừng reo lên.

Các thành viên của đội tuyển sau đó đứng sát lại với nhau. Linh Nguyệt sau đó nhắm mắt tập trung, tạo thành một vòng tròn dưới chân của họ.

“Anh đi nha!” Thất Hứa vẫy tay chào Bách Huệ đang đứng cạnh Linh Nguyệt. Cô bé cũng vẫy tay chào lại và nói: “Chúc anh hai và mọi người may mắn!”

“Ừm, anh nhất định sẽ chiến thắng để có tiền chữa bệnh cho em.” Thất Hứa nói bằng ánh mắt quyết tâm.

Ngay sau đó, vòng tròn dưới chân cả bọn sáng rực lên, nó tạo thành một cột sáng chiếu thẳng lên bầu trời.

...

Quay lại Quảng trường Lung Linh. Năm phút đã gần hết.

“Chỉ còn 30 giây cuối cùng.” Dẫn chương trình nhìn kỹ lại đồng hồ và thông báo.

“Sao họ vẫn chưa tới?” Bích Thảo dùng ngón tay bấm chặt vào bàn tay còn lại, mạnh đến nỗi mà nó rỉ cả máu ra.

“Còn 15 giây...” Dẫn chương trình lại thông báo.

Yến Nhi, Mỹ Linh nắm chặt hai tay cầu nguyện.

“Còn 10 giây...”

“9...”

Khán giả xung quanh bàn tán. Họ đang thầm tiếc cho Học Viện Hoa Sen.

“8...”

Các vị hiệu trưởng nhìn nhau thắc mắc.

“7...”

“Chuyện gì vậy? Sao hấn chưa đến?” Như Ngọc lo lắng thẳm hỏi.

“6...”

Quốc Bảo hé môi cười. Một nụ cười hiểm hoi trên gương mặt lạnh lùng của hấn. Điều này cho thấy hấn đang rất đắc chí.

“5...”

“4...”

“3...”

“2...”

“CHỒỒỒỒỒỒỒ ĐẦẦẦẦẦẦ!!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Dẫn chương trình đang chuẩn bị hé môi đếm “1” thì dừng lại bởi một tiếng hét đến từ đâu đó. Mọi người ngay lập tức đổ dồn ánh mắt về nơi phát ra tiếng hét đó.

“Đó là...” Yên Nhi cũng đang mở to mắt nhìn về nơi đó. Trông nàng có vẻ rất ngạc nhiên.

Tâm điểm của các ánh nhìn cũng là nơi phát ra tiếng hét lúc này có một cậu thiếu niên đang đứng hùng dũng. Người đó rất quen thuộc, hấn chính là...

“Quốc Vinh?” Hoài Nam ngồi bên cạnh trợn mắt ngạc nhiên.

Đúng vậy, người vừa đứng dậy hét lớn chính là Quốc Vinh. Mục đích của hấn chỉ là kéo dài thời gian với hi vọng đội Hoa Sen sẽ đến kịp. Trong phút chốc, hấn đã đứng dậy và nói không suy nghĩ. Bây giờ đứng trước ánh mắt của mọi người như thế, hấn chợt nghĩ có lẽ mình đã sai lầm.

“Cái gì vậy?”

“Chuyện gì vậy thằng khựa kia!”

“Hấn định nói gì à?”

“Đờ mờ, đang hỏi hộp!”

“Nói gì nói lẹ đi để tao còn nhìn cảnh học viện Hoa Sen bị tước quyền thi đấu haha.”

Khán giả không ngừng xì xào, điều này khiến Quốc Vinh còn sợ hơn. Dẫn chương trình thấy hấn là học sinh của học viện Hoa Sen, tưởng rằng hấn biết thông tin gì quan trọng về đội tuyển nên hỏi ngay: “Có việc gì vậy ạ?”

“Ừc... cái này...” Quốc Vinh không ngừng đổ mồ hôi. Mọi người xung quanh lại hỏi dồn hấn.

“Có gì thì nói đi.”

“Lẹ lên!”

“...”

Quốc Vinh cảm thấy chóng mặt trước những áp lực này. Nhưng trong lúc đó, hấn vô tình nghĩ ra một sáng kiến.

“... Thật ra thấy mọi người có vẻ căng thẳng nên tôi muốn hát tặng mọi người một bài hát...” Quốc Vinh vừa dứt lời liền hát ngay: “Nhìn~ vào~ hư~ không... oh oh oh.”

Hấn chưa hát được hết một câu thì bị mọi người xung quanh ném đá kịch liệt.

“Hồn như lát.”

“Im mọe đi.”

“Tặng cho mày đôi dép nè.”

Quốc Vinh ăn trọn một đôi dép từ một vị khán giả và ngã xuống ghế. Phải mất nửa phút sau thì mọi người mới hết chửi hấn.

“Hic... ta hát dở vậy sao??” Quốc Vinh nức nở nói. Hoài Nam ở bên vỗ vai hấn và nói: “Mày đừng lo, mọi thứ đều có thể thay đổi mà...”

“Hoài Nam...” Quốc Vinh mừng rỡ khi nghe câu nói đó. Lòng hấn bùng lên một ngọn lửa hi vọng.

“Ừm, ngoại trừ khả năng ca hát của mày.” Câu nói của Hoài Nam như xô nước lạnh tát vào ngọn lửa hi vọng của Quốc Vinh.

“Đ*т mẹ mày!”

“Haha, tao đùa thôi, dù sao mày cũng đã giúp câu giờ thêm vài giây nữa, giờ chỉ còn hi vọng vào những người kia thôi...” Hoài Nam đưa mắt nhìn lên bầu trời cao.

“E hèm...” Dẫn chương trình háng giọng để mọi người tập trung chú ý lại chương trình.

“Vì một vài hành động quá khích của một vị khán giả nên chương trình bị gián đoạn đôi phút... Bây giờ thì đã ổn định, tôi tiếp đây!”

“Ặc, tước quyền thi đấu đi!” Một thành viên của đội Thiên Long nổi nóng, hấn ta chính là tên đã chọc quê Khải Minh vào hôm qua. Dẫn chương trình cũng như ban tổ chức đương nhiên không hề muốn tước quyền thi đấu của bất kì đội nào cả, và họ cũng chỉ đang cố câu giờ thôi. Tuy nhiên, dù có cố thế nào thì sau khi đếm xong mà đội Hoa Sen vẫn chưa đến, tất nhiên họ sẽ bị loại.

“2...”

“Thình thịch thình thịch...” Tim của những người thuộc học viện Hoa Sen đập loạn xạ.

“1...”

“Hết thật rồi...” Mọi người dường như đã mất hi vọng thì...

“CHỜỜỜỜỜỜ ĐÃÃÃÃÃÃ!!”

Mọi tiếng hét thật to phát ra. Mọi người ngay lập tức nhìn vào Quốc Vinh vì nghĩ là do hấn... nhưng không phải. Nghĩ lại thì âm thanh không phát ra từ chỗ đó mà là ở... trên trời.

“Ồ cái gì kia?”

Một vị khán giả nheo mắt lại nhìn lên bầu trời, hình như có một thứ gì đó, nó đang di chuyển rất nhanh. Ngay sau đó chưa đầy nửa giây, một luồng ánh sáng phóng từ trên cao đâm xuống mặt đất.

“Ầm, ầm”

Mọi người xung quanh vội bật mắt lại bởi luồng sáng dữ dội kia. Phải mất vài giây sau, họ mới dám hé mắt ra nhìn. Đứng ở trung tâm luồng sáng ban nãy, có một nhóm người.

“Huh? Đó, đó là...”

“Hơ...”

Yến Nhi chấp hai tay trước miệng, có vẻ nàng đang gặp điều gì đó khó tin. Mỹ Linh, Bích Thảo đứng bên cạnh đồng loạt hét lên:

“Chính... chính là họ...”

Ở phía trên khán đài, Hoài Nam, Quốc Vinh cũng hét lên: “Đúng, là họ, là họ...”

Họ? Chắc chắn là đang nói nhóm người kia.

Nhưng! Họ là ai mà khiến mọi người vui mừng đến thế?

Àt hấn ai cũng đã có câu trả lời. Đúng vậy, không ai khác, họ chính là đội tuyển học viện Hoa Sen.

“Đù, đến rồi kìa!”

“Phù may cho bọn chúng.”

“Oaa học viện Hoa Sen đến rồi!! Đội cổ vũ đâu!!” Một học sinh của học viện Hoa Sen bỗng từ đâu xuất hiện và la lên. Ngay sau đó, một nhóm khoảng 20 người đứng dậy hò hét: “Hú hú, học viện Hoa Sen, học viện Hoa Sen!”

“Ặc, ở đâu chui ra vậy?” Hoài Nam tặc lưỡi khi thấy đội cổ động ồn ào kia xuất hiện trong khi này giờ chẳng thấy đâu. Thật ra thì lũ này đã có mặt từ sớm nhưng khi thấy đội Hoa Sen không xuất hiện liền núp đi vì sợ quê. Còn bây giờ khi họ đã xuất hiện thì chúng hòa nhau cổ vũ.

“Phù đến kịp rồi!!” Yên Ly thở phào nhẹ nhõm.

“Ta thề éo bao giờ đi bằng Quang... Lộ nữa... ọc ọc... ẹc!!” Công Khanh chóng mặt, say sẩm nói.

“Ê? Thăng Khải Minh đâu?” Thất Hứa nhìn xung quanh hỏi.

“Nhắc mới nhớ hán đâu rồi?!” Hồng Diễm cũng hốt hoảng hỏi.

Yến Nhi, Mỹ Linh và Bích Thảo vô cùng lo lắng khi không thấy Khải Minh. Hán mới chính là người mà ba người họ mong đợi. Nếu không có hán thì việc đội tuyển xuất hiện cũng chẳng làm họ vui lên được.

“Hình như còn thiếu một người...”

“Ủm! Thiếu cái thằng ngáo ngáo hôm qua đó!!”

Khán giả xung quanh cũng nhận ra ngay đội Hoa Sen còn thiếu một thành viên nữa.

“Há há, thằng đó chắc phé quá nên trốn chứ gì...” Lại là tên học sinh hôm trước đã chọc Khải Minh của học viện Thiên Long. Có vẻ không chọc tức người khác hán không chịu được.

Khải Minh đương nhiên không đi trốn. Tại sao hán phải làm vậy chứ? Nếu vậy thì hiện tại hán đang ở đâu?

“Ta ở đây nè...”

Một giọng nói thì thảo vang lên từ dưới chân các thành viên trong đội tuyển học viện Hoa Sen. Giọng nói ấy làm mọi người xung quanh giật mình nhảy ra xa. Cả bọn sau đó quay sau nhìn lại.

Nằm trên mặt đất nơi họ đứng lúc này, có một tên đang nằm sấp mặt. Và không còn là ai khác, hán chính là Khải Minh.

“Ô là hán kia...” Yến Nhi, Mỹ Linh vui mừng reo lên khi thấy Khải Minh dù hán ta đang nằm sấp mặt thế kia. Bích Thảo thì chỉ thở phào nhẹ nhõm khi thấy Khải Minh.

“Khải Minh? Sao nằm thế kia!!” Yên Ly chạy đến lo lắng hỏi.

Khải Minh chống tay ngồi dậy, miệng lầm bầm: “Đậu đéo có xanh. Sao ai cũng đập đất bằng chân mà ta lại bằng mặt!!”

“Hừ, nguoi làm nguoi khác lo lắng quá đấy.” Thất Hứa nắm tay kéo Khải Minh đứng dậy. Sau đó họ nhanh chóng đứng lại với nhau như bao đội khác.

“E hèm... thật may là đội học viện Hoa Sen đã đến kịp, nếu vậy họ vẫn được tiếp tục thi đấu.” Dẫn chương trình giọng mừng rỡ nói.

Trên khán đài ngay lập tức có những ý kiến trái chiều nhau. Một số thì không đồng tình với việc học viện Hoa Sen được tiếp tục thi đấu, đây là suy nghĩ của những học sinh ở học viện khác. Một số thì lại đồng tình với việc học viện Hoa Sen được tiếp tục thi đấu, họ nghĩ rằng càng đông thì càng vui thôi.

“Hmmm...” Ở nơi dành cho các hiệu trưởng, Quốc Bảo nhú mày khi thấy đội tuyển học viện Hoa Sen. Hán cứ nghĩ rằng đã xử lý thành công nhưng kết quả lại quá bất ngờ.

Tuy có thất vọng nhưng đó chỉ là một chút. Thay vào đó Quốc Bảo thầm nghĩ: “Hmmm để xem, với tình trạng này thì chúng khó lòng mà thắng nổi...”

Quốc Bảo vừa cảm nhận xong hồn lực của những thành viên thuộc đội tuyển học viện Hoa Sen. Trừ tên Khải Minh ra là không cảm nhận được, những người còn lại hồn lực trông có vẻ khá yếu so với hôm qua. Cộng thêm việc họ phải chiến đấu trong đêm qua nên cơ thể khá là mệt mỏi. Dù đã uống Linh Quang Đơn nhưng có vẻ vẫn chưa thấm thía gì. Với tình trạng này không biết họ có thể thi đấu tốt được không?

“Thôi, bắt đầu lẹ đi, đội mới coi!”

“Ủm vào trận lẹ coi.”

Khán giả nôn nóng hồi thúc. Dẫn chương trình thấy vậy liền nói ngay:

“Các đội đều đã đông đủ. Tôi sẽ giải thích sơ qua về vòng thi thứ hai này!” Dẫn chương trình khẽ liếc xuống cuốn sổ trên tay và nói tiếp: “Vòng thi thứ

hai này mang tên là Chiếm Cự!!”

“Ồ... là sao?”

“Chiếm Cự hả? Nghe hay à nha!!”

Thấy khán giả thích thú, dẫn chương trình mỉm cười nhẹ rồi búng tay một cái. Ngay sau đó, từ trong không khí xuất hiện hàng ngàn giọt nước. Những giọt nước ấy kết lại tạo thành bốn quả cầu to trên sân.

“Được rồi, mời mọi người nhìn lên đây.” Dẫn chương trình nói to.

Khán giả ngay lập tức nhìn vào những quả cầu nước đó. Bên trong quả cầu đang chỉ có màu xanh của nước bỗng xuất hiện hình ảnh một vật gì đó. Nó trông giống như một tòa tháp kiểu nhỏ, ở trên được điêu khắc vài hình ảnh tinh xảo. Trên đầu ngọn tháp là một viên đá, ở mỗi quả cầu các viên đá có màu sắc khác nhau, bao gồm các màu: xanh, đỏ, tím, vàng. Xung quanh mỗi ngọn tháp là một vòng tròn lơ lửng, mang màu sắc của viên đá nằm ở trên.

“Đó là gì vậy?” Khải Minh thăm hỏi. Đây cũng là câu hỏi câu đông đảo mọi người đang có mặt. Không để mọi người chờ lâu, dẫn chương trình giải thích ngay:

“Thưa quý vị, thứ các vị đang thấy đây được gọi là Tháp Cự Đỉnh. Trong cuộc thi này, mục tiêu của các đội là chiếm các Tháp Cự Đỉnh. Cứ sau một tiếng bắt đầu tính từ thời gian bắt đầu cuộc thi, các đội sẽ nhận được 100 điểm ứng với mỗi tháp chiếm được, lưu ý điểm này sẽ được cộng với điểm của vòng thi thứ nhất tạo ra điểm tổng, điểm tổng sẽ quyết định kết quả của cuộc thi. Về cách chiếm cứ thì rất đơn giản, các đội chỉ cần đứng vào trong đó và đợi cho đến khi viên đá ở trên sáng lên và hiển thị huy hiệu của đội tuyển trên đó.”

Dẫn chương trình dừng lại, khẽ liếc mắt vào những cô gái đang đứng phía dưới. Những cô gái này lập tức đem một chiếc khay đựng vài thứ gì đó rồi đem đến cho từng đội. Đặt trên mỗi khay là 5 chiếc huy hiệu mang hình đại diện cho từng trường.

“Mời các đội đeo chiếc huy hiệu kia lên!” Dẫn chương trình yêu cầu.

Các thành viên của từng đội lập tức lấy một chiếc huy hiệu và đeo lên trước ngực. Họ chợt nhận ra có điều gì đó khác lạ.

“E hèm, mỗi đội hãy nghe kĩ đây. Khi đeo chiếc huy hiệu kia lên, nó sẽ tạo ra một lớp bảo vệ lên người các bạn. Lớp bảo vệ đó khi chịu một lượng tổn thương nhất định sẽ tự động dịch chuyển các bạn ra khỏi khu vực thi, mục đích để tránh các tình huống sát thương quá mức và người bị dịch chuyển ra sẽ tính là bị loại. Người bị loại sẽ không được tham gia vòng thi nữa. Lưu ý là màng bảo vệ có khả năng tự động hồi phục. Ngoài ra nếu huy hiệu bị phá hủy thì cũng được tính là bị loại. Nếu tất cả thành viên của một đội bị loại thì những tháp mà họ đang chiếm sẽ trở về trạng thái vô chủ.”

“Hmmm, nghe có vẻ vui đó.”

“Hóng!”

Khán giả bắt đầu thích thú. Dẫn chương trình rất vui khi được thấy điều đó, hân tiếp tục nói: “Tiếp theo chúng ta sẽ tìm hiểu sơ qua về địa điểm thi. Nơi diễn ra vòng thi thứ hai này chính là nơi được mang tên “Khu Rừng Chết Chóc”. Đây là một khu rừng rậm khá rộng, bên trong lại có rất nhiều ma thú, các đội tham gia ngoài việc chiến đấu với các đội khác còn phải đề phòng cả ma thú nữa. Trong khu rừng chỉ có 4 Tháp Chiếm Cự, vì vậy các đội hãy cố gắng chiếm thật sớm. Cuộc thi sẽ kết thúc vào 24 tiếng sau...”

“...Thôi! Không dài dòng nữa, chúng ta hãy bắt đầu cuộc thi luôn nhé!” Dẫn chương trình giọng điệu nhẹ nhàng nói.

“Hú hú đúng đó!”

“Bắt đầu đi! Ta đội gãy cổ rồi!”

“Chuẩn com mẹ nấu! Bắt đầu đi.”

“Bắt đầu đi.”

Khán giả hào hứng xôn xao. Tên dẫn chương trình sau đó hét thật to: “Xin tuyên bố, vòng thi thứ hai chính thức... **BẮT ĐẦU!!!**”

Hắn vừa dứt lời thì sắc mặt của các đội thay đổi ngay. Trên khuôn mặt của từng người xuất hiện ý chí quyết tâm giành lấy chiến thắng.

“Minh nhất định phải giành chiến thắng để trả nợ!” Hồng Diễm nắm chặt tay.

“Bách Huệ! Anh sẽ giúp em chữa hết bệnh.” Thất Hứa thăm nói.

“Ừc, gái đẹp...” Công Khanh chăm chú ngắm cô gái mà hân thích trong đội Nữ Hoàng.

“Học viện Dã Thú?” Yến Ly khẽ liếc sang nơi đội Dã Thú đứng. Các thành viên bên đó cũng có vẻ quyết tâm. Đứng đằng sau cùng của đội là một tên nhóc ốm yếu. Hắn ta đưa đôi mắt vô hồn của mình nhìn vào Đẳng Quang của đội Hoàng Kim.

Trong khi đó, Đẳng Quang lại đang tập trung vào Khải Minh. Không biết hắn ta có ý gì mà lại nhìn như vậy. Khải Minh có vẻ không để ý đến điều đó.

Hiện tại hắn đang thắc mắc một chuyện đó là:

“Ồ! Thế đi đến đó bằng cách nào?”

“Oái, xin lỗi mọi người, tôi quên thông báo rằng các đội sẽ được dịch chuyển ngẫu nhiên đến bìa rừng của “Khu Rừng Chết Chóc”, các đội xin hãy chuẩn bị.” Dẫn chương trình vừa dứt lời thì một vòng sáng xuất hiện dưới chân các đội. Đây chính là thuật dịch chuyển bởi các thành viên ban tổ chức.

“Khải Minh!! Cầm lấy nè!!” Ở trên khán đài, Quốc Vinh hét thật to. Khải Minh nghe vậy liền quay lại. Một chiếc túi bụi màu đen được Quốc Vinh ném bay đến chỗ Khải Minh. Hắn ta chụp lấy và nhận ra ngay thứ gì đang nằm bên trong.

Vòng sáng dưới chân sáng rực lên, tất cả các đội lập tức dịch chuyển đến địa điểm thi.

...

Ở trong khu rừng vắng vẻ, một vòng sáng xuất hiện mang theo 5 người của đội tuyển học viện Hoa Sen.

“Đến rồi.” Yên Ly cẩn thận nhìn xung quanh.

“Chắc nhìn khu rừng đáng sợ quá!” Hồng Diễm chợt cảm thấy rừng mình khi nhìn khu rừng trước mắt. Một khu rừng rậm rạp, u tối, trông như nó đang ẩn chứa điều gì nguy hiểm phía sau.

“Mặc kệ đi! Khu rừng này chẳng thể nào ảnh hưởng quyết tâm chiến thắng của chúng ta được.” Thất Hứa hùng dũng nói. Sau đó hắn đưa tay ra phía trước. Những người khác mỉm cười bước đến đặt tay lên đó. Khải Minh nhìn mọi người quyết tâm như vậy thì nghĩ thầm: “Ước gì mình cũng có động lực gì đó để quyết tâm như họ...”

Và ngay sau khi hắn dứt lời...

“Hệ thống giao nhiệm vụ: Sờ ngực tất cả học viên nữ tham dự cuộc thi. Thời hạn 24 giờ. Ban thưởng: 2000 điểm khoái lạc x 1 người. Phạt: Thiếu một người hệ thống đóng cửa 1 giờ.”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Học viện Hoa Sen.

Sân trường bình thường có khá nhiều người nhưng bây giờ lại vô cùng vắng vẻ. Hôm nay là ngày nghỉ, một số học sinh thì về thăm gia đình, một số thì lại đi xem cuộc thi liên trường và một số khác thì ở lại học viện không đi đâu cả.

“Ồ! Em kia không đi đâu trong ngày nghỉ này à?”

Một vị thầy giáo già đang bước đi trên hành lang lên tiếng hỏi một thiếu niên cũng đang đi trên hành lang đó. Thiếu niên này mang áo khoác, trùm mũ kín, mái tóc rối che ngang mắt nên không thấy rõ mặt. Tuy nhiên nếu nhìn vào bộ đồng phục hắn đang mặc thì cũng có thể đoán hắn là học sinh của học viện Hoa Sen. Tên học sinh cười đáp: “Dạ không, em cảm thấy hơi mệt nên chỉ muốn ở lại học viện ạ!”

“Ừm!” Vị thầy giáo gật đầu một cái rồi bỏ đi. Tên học sinh quay lại nhìn cho đến khi bóng của thầy giáo biến mất cuối hành lang thì mới bước tiếp. Đi qua nhiều dãy phòng, hắn ta đứng lại ngay trước cửa thư viện.

“Hmmm, may mà mình có chuẩn bị chìa khóa...” Cậu học sinh lăm bắm rồi dứt một chiếc chìa khóa vào ổ khóa cửa thư viện và mở cửa ra.

Tên học sinh bước vào sâu trong thư viện. Đi một lúc thì hắn dừng lại bởi vì ngay trước mặt hắn là một căn phòng với dòng chữ “Khu vực cấm, không phận sự miễn vào”.

Tên học sinh đó có vẻ hơi ngần ngại nhưng cuối cùng cũng quyết định bước vào. Bên trong căn phòng cũng là vô vàn những tủ sách như bên ngoài, tuy nhiên những quyển sách này đều thuộc loại quý hiếm nên mới được cất bên trong này.

Nhìn xung quanh một hồi, tên học sinh tiến đến tủ sách đặt ở cuối phòng. Hắn kéo nhẹ từng quyển sách một nằm trên tủ sách đó, trông như hắn đang chờ điều gì đó.

“Cách...”

Một âm thanh vang ra khi hắn kéo quyển sách nằm ở ngăn thứ 2 của tủ sách. Ngay sau đó là những âm thanh máy móc ồn ào phát ra. Và rồi tủ sách

trước mặt hần lùi về sau và chạy qua bên trái, mở ra một lối vào.

Tên học sinh ấy lập tức đi vào đó, bên trong là một căn phòng bí mật, khá tối và nhiều bụi bặm, có lẽ căn phòng này ít ai lui tới.

“Tách...”

Tên học sinh búng nhẹ tay một cái, ngay lập tức một đốm lửa xuất hiện trước mặt hần. Ánh sáng từ đốm lửa chiếu rọi khắp căn phòng, thật không ngờ một đốm lửa nhỏ lại có thể làm được như vậy.

Bây giờ mọi thứ đã nhìn thấy rõ. Trong căn phòng chỉ có duy nhất một chiếc tủ màu đen bí ẩn được đặt trong góc phòng. Cậu học sinh bước đến trước chiếc tủ, xoa cằm suy nghĩ gì đó, có vẻ hần đang đánh giá chiếc tủ này.

Chiếc tủ đang nằm trước mặt tên học sinh là một trung cấp bảo vật, nó được chế tạo bằng những loại nguyên liệu có độ cứng cao như hắc thạch, quý cốt,... không những thế nó còn được gia tri một lớp hồn lực xung quanh nên độ cứng của nó thì khỏi bàn. Nhờ những ưu thế kia nên nó hay được sử dụng để cất những món đồ quý giá. Muốn mở được chiếc tủ đó thì phải có mật mã được chủ nhân của nó đặt, còn nếu không biết mật mã thì chỉ còn một cách để mở đó là... phá nó.

Như đã nó thì chiếc tủ này vô cùng cứng, muốn phá nó thì ít nhất phải có cảnh giới cỡ Hồn Hoàng và dùng toàn lực. Cũng vì thế nên đa phần những kẻ trộm mà gặp chiếc tủ này thì đều lắc đầu ngao ngán.

“Hmm...” Tên học sinh sau một hồi ngẫm nghĩ liền hít một hơi thật dài như đã quyết định làm gì đó. Hần đưa tay ngang đầu, đôi mắt tập trung nhìn vào chiếc tủ. Người hần chợt toát ra một khí thế đáng sợ. Khí thế ấy làm cả căn phòng rung chuyển.

“Xẹt...”

“Ầm!”

Tên học sinh vùng mạnh tay một cái, một tiếng như không khí bị xé toạc ra, tiếp theo là âm thanh phát ra từ chiếc tủ, nó như là một vụ nổ vậy. Căn phòng không rung chuyển nữa mà thay vào đó là chiếc tủ, nó đang không ngừng rung chuyển. Vài giây sau, chiếc tủ đứng yên trở lại. Cánh cửa tủ phát ra một làn khói kì lạ.

“Crắc.”

Một vết nứt xuất hiện trên cửa tủ, nó nhanh chóng lan rộng ra. Cánh cửa sau đó sập xuống.

Thật không thể tin nổi! Chỉ với một đòn mà đã có thể vượt qua được chiếc tủ kia, đủ thấy tên này thuộc loại khủng khiếp như thế nào.

Cánh cửa tủ bị phá để lộ ra món đồ đang cất giấu bên trong. Đó là một quyển sách được bọc bằng da, phía trên có viết một vài chữ gì đó. Tên học sinh cầm quyển sách ấy lên trên tay và nở một nụ cười mãn nguyện.

“Được rồi, tiếp theo là học viện Dã Thú.”

...

Khu Rừng Chết Chóc, nơi diễn ra vòng thi thứ hai của cuộc thi liên trường năm nay.

“Soạt...”

Năm người của đội học viện Hoa Sen đang di chuyển trong rừng. Họ vừa đi vừa quan sát thật kĩ xung xem có Tháp Cự Đỉnh nào quanh đây không.

“Hmmm... Nãy giờ chả thấy cái nào cả.” Thất Hứa vừa đi vừa nói.

“Ở khu rừng rộng thế này mà chỉ có bốn Tháp Cự Đỉnh, giống như mò kim đáy bể vậy...” Yến Ly thờ dài. Nàng sau đó quay ra sau nhìn Khải Minh và hỏi:

“Ủa? Khải Minh có chuyện gì sao mà mặt mày dăm chiêu thế?”

Khải Minh chợt giật mình, nãy giờ hần đang mãi suy nghĩ mà không để ý gì xung quanh. Đến khi Yến Ly gọi thì hần mới sực tỉnh.

“Hmm, người bị sao vậy?” Hồng Diễm hỏi han hần.

“Ặc, ta... ta không sao đâu...” Khải Minh hoảng loạn đáp. Thấy thế mọi người càng nghi ngờ hơn. Tuy nhiên họ không hỏi hần điều gì nữa.

“Phù...”

Thấy mọi người không để ý nữa, Khải Minh khẽ thở phào nhẹ nhõm. Thật ra nãy giờ hần đang mãi suy nghĩ về cái nhiệm vụ của hệ thống giao cho mình, sờ ngực tất cả học sinh nữ tham gia kì thi. Nghe thì dễ đó nhưng bắt tay vào làm thì mới thấy khó.

“Ừc...” Khải Minh vừa đi vừa lén nhìn hai cặp ngực của Hồng Diễm và Yến Ly. Đầu hán không thể không nghĩ đến việc xấu xa.

Nhiệm vụ lần này có hình phạt khá nhẹ, bởi vậy Khải Minh cũng có thể không làm. Tuy nhiên với cái phần thưởng kia thì hán khó cưỡng lại được.

“2000 điểm khoái lạc trên một em... Ừc quá thom!! Ngại gì mà không làm...” Khải Minh thầm nghĩ.

Tuy nhiên nghĩ đi cũng phải nghĩ lại. Muốn sờ ngực mấy nữ sinh tham gia cuộc thi này đâu phải dễ. Họ đều là những học sinh ưu tú của từng học viện. Lại gần chưa chắc được chứ đừng nghĩ đến việc đặt tay lên ngực họ.

“Thôi cứ chờ cơ hội cái đã...” Khải Minh tự nhủ.

“Nè Khải Minh!!” Hồng Diễm chợt quay lại gọi hán.

“Oái... chuyện gì?!” Khải Minh giật mình hỏi lại.

“Thứ gì đang nằm trong túi đó vậy?” Hồng Diễm chỉ tay vào chiếc túi đeo bên vai của Khải Minh, đây là thứ mà Quốc Vinh đã ném cho hán khi chuẩn bị xung trận.

“Thứ này ư? Bí mật he he!!” Khải Minh tỏ vẻ bí ẩn. Hồng Diễm nhú mày khó chịu nhìn hán.

“Mọi người... dừng lại!!” Công Khanh bất ngờ đưa tay ra hiệu dừng lại cho toàn đội. Mọi người đang đi liền dừng lại lập tức. Trông Công Khanh có vẻ như phát hiện ra điều gì đó.

“Chuyện gì thế?” Thất Hứa khẽ hỏi Công Khanh. Tên đó quay sang nhìn Thất Hứa, vẻ mặt nghiêm trọng nói:

“Tao... mắc tè!!”

“Đậu xanh rau má! Làm tao tưởng gì, đi lẹ lên!” Thất Hứa tung một đá vào Công Khanh. Tên đó ôm hông chạy ra chỗ khác để giải quyết. Mọi người nhìn nhau rồi thở dài, họ cứ tưởng là có chuyện gì đặc biệt xảy ra.

Sau khi xong xuôi, Công Khanh quay trở lại, cả bọn tiếp tục đi về phía trước. Đi được một lúc thì...

“Mọi người... dừng lại!!” Khải Minh chợt lên tiếng báo. Thất Hứa nghe vậy nóng nảy quay lại hỏi: “Gì nữa đây, chú cũng mắc tè à?”

Khải Minh lắc đầu. Khuôn mặt của hán bây giờ khá nghiêm túc nên mọi người liền tin rằng hán đã phát hiện ra điều gì đó quan trọng.

“Chuyện gì vậy Khải Minh?” Hồng Diễm lo lắng hỏi. Khải Minh ra hiệu mọi người im lặng rồi chỉ tay về phía bên phải. Mọi người chăm chú nhìn theo hướng đó và đồng loạt ngạc nhiên: “Tháp Cự Đỉnh!”

Đúng vậy, ở phía xa, có một ngọn tháp kiểu nhỏ, cao tầm 4 mét ở trên đầu có gắn một viên đá màu xanh. Không còn nghi ngờ gì nữa, đó là Tháp Cự Đỉnh.

Ở một nơi khác trong Khu Rừng Chết Chóc...

Cũng như đội Hoa Sen, đội Hoàng Kim cũng đang nỗ lực tìm kiếm Tháp Cự Đỉnh đầu tiên cho mình.

“A, tìm thấy rồi!” Giọng nói vui mừng của một cô gái trong đội.

“Ồ đúng rồi!” Một thành viên nam khác nói.

Ngay phía trước của đội Hoàng Kim lúc này là một Tháp Cự Đỉnh, trên đầu tháp là viên đá màu đỏ. Tháp Cự Đỉnh này được đặt gần với một con suối. Xung quanh không có quá nhiều cây cỏ nên dễ nhìn thấy.

Đội Hoàng Kim nhanh chóng đứng vào trong vòng sáng quanh ngọn tháp. Viên đá màu đỏ bên trên dần dần sáng lên. Chẳng mấy chốc nó tỏa ra một luồng ánh sáng rực rỡ. Bên trên viên đá, luồng ánh sáng mà nó tỏa ra mang theo hình ảnh huy hiệu mà đội Hoàng Kim đang đeo, đó là hình một chiếc vương miện.

“Ồ đội Hoàng Kim đã chiếm được rồi!!” Khán giả thông qua những quả cầu nước nằm trên sân có thể quan sát được diễn biến của vòng thi.

Đội Hoàng Kim là đội đầu tiên chiếm được Tháp Cự Đỉnh, trong khi đó những đội khác thì vẫn đang tìm kiếm.

“Há há, có vậy chứ!!” Hiệu trưởng của học viện Hoàng Kim vui mừng vì đội của mình là đội đầu tiên có Tháp Cự Đỉnh. Ông ta khẽ liếc mắt về Quốc Bảo, có vẻ ông ta đang muốn khiêu khích. Vị hiệu trưởng này biết Quốc Bảo rất muốn chiến thắng, tuy không biết mục đích sâu xa của hán là gì. Quốc Bảo vẫn im lặng, mặt không có tí cảm xúc nào. Hán ta có lẽ chẳng quan tâm đến thái độ của vị hiệu trưởng kia. Tuy nhiên mặt hán sau đó có chút thay đổi.

“Chào mọi người, tôi đến trễ nhỉ?” Bất ngờ một giọng nói từ phía sau vang đến. Đó là giọng nói của Dương Linh Nguyệt.

“Ồ Linh Nguyệt, sao cô đến trễ vậy?” Hiệu trưởng các trường thắc mắc hỏi.

“Tôi bận một vài chuyện thôi mà...” Linh Nguyệt tươi cười trả lời. Rồi nàng bước đến chiếc ghế còn trống và ngồi xuống, mắt khẽ liếc sang Quốc Bảo và hỏi:

“Tôi qua ngủ ngon không? Ngài Quốc bảo!!”

“Vẫn như bình thường...” Quốc Bảo giọng khàn khàn trả lời. Linh Nguyệt cười mỉm một cái rồi nhìn lên những quả cầu nước ở dưới sân đang truyền tải hình ảnh cuộc thi về.

Quay lại với cuộc thi. Sau khi chiếm xong Tháp Cứ Điểm đầu tiên, đội Hoàng Kim bỗng nhiên tách ra. Đăng Quang và Thu Thúy là hai người chủ động rời khỏi ngọn tháp vừa chiếm được.

“Khoan đã, các người đi đâu vậy?” Một thành viên nam lên tiếng hỏi.

“Các người cứ ở lại canh giữ ngọn tháp này, ta sẽ đi diệt bớt địch thủ cũng như chiếm thêm vài ngọn tháp nữa.” Đăng Quang nói mà không thèm quay lại nhìn mặt.

“Cái gì???” Tên nam kia giật dử trước thái độ của Đăng Quang. Hắn đang định nói gì đó thì bị một tên đằng sau cản:

“Này, kẹ đi...”

Đăng Quang cùng Thu Thúy sau đó rời đi ngay. Những thành viên còn lại của đội Hoàng Kim khó chịu nhìn cả hai.

“Mẹ kiếp! Tụi nó là ai mà káo vậy?” Tên nam bị cản lúc nãy tức giận chửi.

“Hmmm, nói thật ta đã ghét hai đứa này từ lúc tụi nó vào đội rồi, quý tộc như chúng ta mà không thèm xem ra gì. Nhất là cái tên Đăng Quang gì đó, ta chỉ ước rằng hắn đi bị mấy học viện khác đánh cho nhớ đời, bỏ cái thói kiêu ngạo kia đi...” Tên nam còn lại khó chịu nói. Cô gái còn lại trong đội nhìn cả hai, lắc đầu nói:

“Hừ, các nguoi nếu biết thân phận thật sự của hắn thì chắc đã khiếp sợ rồi!!”

“Cái gì? Thân phận á?! Ngươi xem ta đường đường là con của một gia đình quý tộc còn hắn chỉ là tên dân đen được chút tài cán thôi... so sánh thì quả là một trời một vực ha ha.”

“Ừm, kẹ ở dưới vực là nguoi đó!!” Cô gái biau môi đáp.

“Cái gì? Ta cho nguoi nói lại đảng hoàng đó!! Bộ nguoi thích hắn hay sao mà tôn sùng thẳng dân đen đó dử vậy?”

“Haha, nói ta thích hắn cũng đúng. Một người vừa tài giỏi, đẹp trai, lại là... con của hoàng đế. Tại sao không thích chứ? Chả nhẽ thích hai nguoi?”

“Cái gì? Con hoàng đế?” Cả hai tên nam nghi ngờ nhìn nhau. Thấy cả hai có vẻ không tin, cô gái ấy tiếp tục nói: “Cái này là ta nghe từ cha ta nói đó. Cha ta khá thân cận với hoàng đế nên mới biết được điều này!!”

“Không thể nào, đừng đùa chứ...” Cả hai tên đó có vẻ vẫn chưa tin. Nhưng dù tin hay không thì đó vẫn là sự thật...

... Bạn đang đọc truyện sex tại web: www.truyensex.tv

Trong lúc này, Đăng Quang và Thu Thúy đã rời khỏi khá xa. Cả hai tuy đi bộ nhưng lại rất là nhanh. Đang đi, Thu Thúy nhìn xung quanh rồi nói với Đăng Quang:

“Hoàng tử... ngài cũng nên đoàn kết với đội một xú chứ!”

Đăng Quang vừa đi vừa trả lời: “Thu Thúy, cậu biết mình ghét nhất lũ con quý tộc mà, một lũ chỉ biết dựa dẫm vào cha mẹ mà ra uy.”

“...” Thu Thúy cũng thấy Đăng Quang nói đúng một phần nào đó nên thôi.

“À mà nè...” Đăng Quang khẽ gọi. Thu Thúy liền hỏi lại: “Có chuyện gì vậy... hoàng tử?”

“Cậu... có thể gọi mình là Đăng Quang như trước không, quả thật mình rất khó chịu khi cậu gọi mình là hoàng tử đó...”

“Nhưng mà...”

“Đừng lo!!” Đăng Quang mỉm cười nhìn vào đôi mắt của Thu Thúy và nói. Thấy vậy nàng chỉ cười nhẹ một cái rồi gọi: “Đăng Q...”

“Cẩn thận!!” Đăng Quang chợt hét lên. Hắn vội đẩy Thu Thúy về sau. Ngay sau đó, một bóng người từ trên cao lao xuống. Người đó là một tên trọc đầu, thật không khó để nhận ra hắn thuộc đội Thiên Long. Hắn ta còn cầm theo một cây côn dài và đánh xuống.

“Àm!”

Mặt đất nứt ra, uy lực của đòn đánh không hề tầm thường. May mắn là Đăng Quang và Thu Thúy đã kịp lùi ra sau. Tuy nhiên né được một đòn chưa phải là hết, ngay lúc cả hai vừa lùi lại, hai thành viên khác trong đội Thiên Long mai phục sẵn ở sau bắt ngờ xông ra.

Cả hai cũng với vũ khí là cây côn dài bất ngờ xuất hiện sau lưng Đăng Quang và Thu Thúy.

“Chết đi nè!” Hai tên cùng hét to. Đăng Quang và Thu Thúy ngay lập tức phát hiện và quay lại ứng phó. Thu Thúy thì lấy hai con dao màu đen đeo bên hông rồi dùng chúng để cản đòn đánh.

“Keng!”

Trong khi đó, Đăng Quang chỉ dùng một tay để giữ cây côn kia lại. Điều này làm cho tên ra đòn hết sức bất ngờ. Hắn ta đã dồn khá nhiều lực vào đòn này nhưng Đăng Quang lại dễ dàng cản lại chỉ với một tay.

“Cái gì? Hắn ta... A!”

Sau khi nắm được cây côn, Đăng Quang dồn lực vào bàn tay còn lại và tung một chưởng cực mạnh vào bụng tên kia.

“Bình!”

Tên đó bị đánh văng thẳng vào một gốc cây gần đó. Vì cây côn bị Đăng Quang giữ khá chặt nên sau khi tên kia bị đánh bay thì nó vẫn nằm trong tay Đăng Quang. Hắn ta xoay người ném cây côn về phía tên đang ra đòn với Thu Thúy.

Cây côn hướng vào đầu tên đó và bay với tốc độ cao. Tuy nhiên tên đó lại né kịp. Nhưng trong lúc hắn né, lực đòn vào cây côn đã giảm đi, Thu Thúy bung mạnh hai tay ra đẩy lùi hắn. Chân nàng co lên và tung thẳng vào bụng hắn một cú.

“Bốp!”

Tên đó cũng bị đánh văng ra sau một cách dễ dàng. Tên lúc này ra đòn đầu tiên kinh ngạc:

“Cái gì, không phải hai đứa này chỉ là Hồn Sư tầng 2 thôi sao??”

Thật ra hiệu trưởng của Thiên Long đã báo cho các học sinh của mình sơ qua về cảnh giới của đối thủ. Và trong đó vị hiệu trưởng có nói cảnh giới của Đăng Quang và Thu Thúy chỉ là Hồn Sư tầng 2. Nhưng đó thật sự là sai lầm. Đăng Quang như đã biết rằng có cảnh giới là Hồn Sư tầng 1. Còn Thu Thúy thì không thua kém xa, nàng là một Hồn Sư tầng 11.

Vậy tại sao vị hiệu trưởng kia lại cảm nhận sai? Lý do là Đăng Quang và Thu Thúy đã dùng một loại thuật nào đó để che giấu thực lực thật sự. Và loại thuật này cũng phải thuộc loại cao cấp thì mới đánh lừa được vị hiệu trưởng kia.

“Nào, hai tên đang núp kia cũng ra đây đi!” Đăng Quang vừa dứt lời, từ trong bụi cây, hai tên khác của đội Thiên Long bước ra. Những tên vừa bị đánh bay cũng nhanh chóng đứng dậy và chạy lại bao vây quanh hai người Đăng Quang và Thu Thúy.

“Hmm, năm chọi hai, ăn chắc rồi!”

“Hừ, lúc này... ta sơ suất thôi, lần này tụi... bây chết chắc rồi!” Tên vừa này bị trúng đòn của Đăng Quang cố gắng nói.

Ở quảng trường Lung Linh, khán giả đang phấn khởi vì cuối cùng cũng được xem cảnh so tài giữa các đội. Tuy nhiên họ có vẻ chưa hài lòng.

“Năm với hai? Đội Hoàng Kim sao ăn lại!”

“Hmmm số lượng lần áp thế này thì...”

“Ai biết được?”

Dường như ai cũng tin rằng đội Thiên Long sẽ dễ dàng áp đảo. Đến cả hiệu trưởng của học viện Thiên Long cũng đang mừng thầm vì tình thế có lợi.

Hiệu trưởng học viện Hoàng Kim thấy được sự đắc ý của đối thủ liền cười thầm. Trông ông ta chẳng lo lắng gì cả. Sao ông ta lại tự tin vậy chứ? Dù Đăng Quang và Thu Thúy có cảnh giới cao nhưng mấy kẻ kia nếu hợp lại thì chưa chắc không đánh lại.

“Nào! Nhào vô đây hết đi!” Đăng Quang đưa tay thách thức. Hắn sau đó quay sang Thu Thúy và bảo: “Cậu xử hai tên phía sau nhé!”

“Vâng hoàng... à không Đăng Quang!” Thu Thúy mỉm cười tự tin.

“Buôn hành cho tụi nó.” Tất cả thành viên đội Thiên Long xông lên.

Thu Thúy quay ngoắt lại sau, giẫm chân phòng đến hai tên đang đứng phía sau. Đăng Quang thì vẫn bình tĩnh đứng yên đợi ba tên kia đến.

“Ta sẽ đập nát khuôn mặt kiêu ngạo của mày!!”

Một tên trong đó ra đòn trước. Hấn vung côn đánh vào đầu của Đăng Quang. Tên Đăng Quang chỉ nhẹ nhàng ngã người ra sau là né được.

“Chưa hết đâu!”

Hai tên còn lại tung người nằm ngang trên không, tay mỗi tên nắm chặt côn đánh vào vai của Đăng Quang. Đầu côn lao vun vút tìm đến vị trí đã định, tuy nhiên Đăng Quang một lần nữa né tránh bằng cách cúi xuống.

Ngay khi hai cây côn đi qua, Đăng Quang bật dậy, hai tay dồn hồn lực tung đòn vào hai tên kia khi chúng đang còn lơ lửng trên không. Bọn chúng bị đánh văng ra hai bên. Tên còn lại cũng xông lên ngay sau đó, hấn cầm ngang cây côn dài và đánh vào bụng Đăng Quang.

“Hừ.” Đăng Quang chẳng có vẻ gì lo lắng. Hấn ta đưa chân mình lên, dùng bàn chân để đỡ đòn. Cây côn sắt lập tức bị chặn đứng. Đăng Quang sau đó đưa cơ thể về phía trước, mượn cây côn để làm chỗ đứng. Hấn ta nhẹ nhàng nhún một cái, cả người hấn bay lên cao và đáp ra sau đối phương.

“Cái gì?” Tên thuộc đội Thiên Long bất ngờ. Hấn ta sau đó quay lại ngay. Tuy nhiên Đăng Quang đã nhanh hơn, hấn đã kịp tung một chưởng ngay vào mặt của tên đó ngay khi hấn vừa quay đầu lại.

“Bình.”

Ấn trọn cú chưởng vừa rồi, tên thuộc đội Thiên Long bị đẩy lùi ra sau. Không những thế, hấn còn bị gãy mất một chiếc răng.

“Hừ, thằng khốn nạn, tao sẽ đập chết mày!!” Tên thuộc đội Thiên Long có vẻ đã sôi máu. Hấn sau đó gầm lên vài tiếng thét tai.

“Graoooo...” Cơ thể hấn nổi lên cơ bắp cuộn cuộn. Đôi mắt đỏ đi trông khá điên dại.

Ở quảng trường Lung Linh, các vị khán giả thấy vậy liền nhận ra chuyện gì đang xảy ra.

“Đó... đó là Cuồng Long Thuật.”

“Vãi hàng chim én!! Trông mạnh mẽ vãi!”

“Dùng đến Cuồng Long Thuật, mấy đứa đội Hoàng Kim kia thua chắc rồi!”

Cuồng Long Thuật, một kỹ năng thúc đẩy các chỉ số sức mạnh của người sử dụng lên gấp nhiều lần. Đây là một kỹ năng khá lợi hại, được phát minh bởi hiệu trưởng của học viện Thiên Long. Bởi vậy học trò của ông sử dụng được chiêu này không phải điều gì kì lạ.

“Đội em nữa đội trưởng!”

Hai tên vừa bị đánh lúc nãy chạy lon ton đến bên cạnh tên vừa sử dụng Cuồng Long Thuật và bọn chúng cũng sử dụng Cuồng Long Thuật luôn.

Bây giờ, một mình Đăng Quang đang đối đầu với ba tên với sức mạnh đã được nâng cao hơn lúc nãy, tuy nhiên hấn vẫn bình tĩnh.

“Hừ, để bọn ta cho ngươi thấy sức mạnh của đội Thiên Long!!!!”

Cả ba tên đồng loạt xông lên. Tốc độ của chúng đã được nâng cao nên đã áp sát Đăng Quang một cách nhanh chóng. Cả ba cũng đồng loạt vung côn tấn công. Uy lực cũng như tốc độ của đòn đánh lần này khác xa lúc nãy. Nó đã gần chạm đến người của Đăng Quang khi hấn chưa kịp phản ứng gì. Khi những đầu côn kia chỉ còn cách Đăng Quang vài li thì hấn mới khẽ mở miệng:

“Thánh Quang Hộ Thể!”

...

Quay lại với đội Hoa Sen. Cả bọn đã tìm ra được một Tháp Chiếm Cứ. Lẽ ra họ sẽ lại chiếm ngay nhưng họ lại gặp một chút rắc rối. Đó là đã có một đội khác đến trước và đang tiến hành chiếm tháp.

“Hình như đó là đội Hải Dương.” Cả bọn hiện đang nấp ở một bụi rậm và quan sát.

“Bây giờ tính sao?” Thất Hứa nhìn Công Khanh và hỏi.

“Hmmm, có lẽ chúng ta phải đánh với đội đó một trận rồi. Nhưng mà nếu có thể đánh bất ngờ thì tốt, ngặt nỗi từ đây đến đó xa quá, chúng ta sẽ bị phát hiện ngay.” Công Khanh trả lời.

“A, em có cái này có thể giúp ích được nè!” Khải Minh nói.

“Là thứ gì?” Mọi người nhìn hấn thắc mắc. Hấn liền cười khì khì rồi mở chiếc túi mà Quốc Vinh đưa cho mình. Khải Minh thò tay vào trong và lấy ra một vật gì đó bí ẩn. Nó có dạng hình trụ, bên trên có một cái móc khóa...

Chương 44

Hơn một tháng trước, khi mà Khải Minh cùng các thành viên của đội tuyển chưa bắt đầu chuyển huấn luyện...

“Phù, mệt quá!!” Khải Minh đóng cửa phòng hiệu trưởng lại và than vãn. Hắn vừa mới trải qua một cuộc làm tình “máu lửa” với Linh Nguyệt. Bây giờ hắn cảm thấy khá là mệt. Thế nhưng hắn vẫn cố chạy đến một nơi vắng vẻ để làm gì đó.

“Há há, báo danh một phát!” Khải Minh nói xong liền vào không gian hệ thống. Đã ba ngày trôi qua kể từ khi hệ thống thêm chức năng Báo Danh. Khải Minh từ đó chăm chỉ làm tình, à mà bình thường hắn cũng làm tình như cơm bữa mà.

Vừa bước vào không gian hệ thống, Khải Minh chạy đến chạm vào cánh cửa có chữ “Báo Danh” phía trên. Một màn hình 3D lập tức xuất hiện ngay trước mặt hắn. Khải Minh vội nhấn vào nút “báo danh” màu đỏ nằm ở góc màn hình.

“Báo danh thành công! Nhận được 100 điểm khoái lạc, 1 thuốc trị thương sơ cấp.” Hệ thống thông báo ngay sau đó. Nhưng vẫn còn một sự việc diễn ra ngay sau khi nhấn nút. Thanh tích lũy khẽ nhích lên một tí. Phần màu vàng bên trong thanh đã chạm mốc số 3 nằm phía dưới, điều này có nghĩa là Khải Minh đã báo danh liên tiếp trong ba ngày vừa qua và bây giờ hắn có thể nhận quà khi hoàn thành mốc này.

“He he để xem là quà gì đây?” Khải Minh chà hai bàn tay lại với nhau chờ đợi hệ thống tặng quà.

“Hoàn thành mốc 3 ngày. Hệ thống ban thưởng: 500 điểm khoái lạc, Hộp quà ngẫu nhiên sơ cấp x 1, thuốc hồi phục hồn lực sơ cấp x 5.”

“Đet quà cùi quá!” Khải Minh chề môi.

“Gi? Muốn ta cắt quà luôn không?” Hệ thống giận dữ nói.

“A... a em xin lỗi! Em lỡ đại. Mấy món này là sa si với em quá rồi.”

“Ừ! Sa si thì sau này ta tặng quà cỡ này hết!”

“Đet! Cái hệ thống keo kiệt.” Khải Minh mắng thầm trong lòng. Hắn sau đó thoát ra khỏi hệ thống ngay. Nhưng vài giây sau thì hắn “à” lên như nhớ ra điều gì đó.

“Hồi nãy hình như có hộp quà gì đó? Nó là gì vậy hệ thống?”

“Hộp quà ngẫu nhiên sơ cấp: Sử dụng và nhận được một vật phẩm bất kì.”

“Á đù! Hay nha! Mau sử dụng.” Khải Minh tươi cười thúc hệ thống. Hắn rất ưa thích mấy trò “mở hộp” kiểu may mắn này. Hắn khá là tin vào vận may của mình dù cuộc đời hắn không ít lần đen như chó mực.

“Xác nhận sử dụng Hộp quà ngẫu nhiên.”

Hệ thống vừa dứt lời thì một vài hạt ánh sáng xuất hiện trước mặt Khải Minh. Chúng hợp lại với nhau rồi tạo thành một tập giấy rơi ngay trước mặt hắn.

“Cái gì đây? Giấy chùi ass à?” Khải Minh cầm tập giấy lên thắc mắc. Trên tập giấy có ghi chữ. Khải Minh chăm chú đọc.

“Tổng hợp các cách chế tạo lựu đạn các loại...”

Khải Minh nhìn lên trần nhà như để tiêu hóa những chữ vừa đọc. Rồi hắn cúi đầu xuống và hét: “Ú ờ!! Lựu đạn... Ngon à nha.”

Khải Minh lộ rõ nét vui mừng trên mặt. Lựu đạn, một vũ khí cũng khá lợi hại ở thế giới cũ của hắn. Nếu chế tạo và sử dụng thì có lẽ sẽ rất có lợi. Tuy nhiên tên Khải Minh này lại không giỏi ba cái chế tạo này. Nhưng hắn đã có giải pháp.

“Không có việc gì khó. Chỉ sợ tiền không nhiều. Đào núi và lấp biển. Không làm được thì... thuê”

Khải Minh nói rồi chạy đi đến khu ký túc xá ngay. Hắn tìm đến phòng của Quốc Vinh và đưa cho tên đó tập giấy này.

Quốc Vinh là con thợ rèn, Khải Minh biết hắn khá là lành lặn trong mấy cái việc chế tạo này nên mới nhờ hắn.

Quốc Vinh không thể nào từ chối trước sự nhờ vả này của Khải Minh. Hắn đã đồng ý làm nhưng với điều kiện là Khải Minh phải trả chi phí cho quá trình làm việc. Gì chứ tiền đối với một thiếu gia như Khải Minh thì là chuyện nhỏ. Điều này làm Quốc Vinh hết sức ngạc nhiên khi thấy bạn nhìn nghèo

kiết xác thể kia mà lại dư tiền để hấn chế tạo thứ được nhờ.

...

Quay lại với hiện tại. Đội Hoa Sen đang núp lùm, rình mò để đột kích đội Hải Dương. Cả đội đang bàn cách nên đánh thế nào thì Khải Minh bất ngờ lấy ra một vật gì đó. Nó có dạng hình trụ, trên đầu có một chiếc móc khóa.

Nếu ở thế giới cũ của Khải Minh, nhìn thấy vật này thì mọi người sẽ nhận ra ngay đó là... lựu đạn. Và nếu nghiên cứu kỹ hay chơi một vài game FPS thì họ sẽ nhận ra đây là loại lựu đạn flash, hay còn gọi là bom choáng.

Đây là loại lựu đạn đặc biệt. Khi phát nổ, nó sẽ khiến những người ở gần bị lóa mắt trong một khoảng thời gian. Người bị ảnh hưởng sẽ chỉ toàn thấy màu trắng. Không những thế nó còn có thể ảnh hưởng đến thính giác, khiến người bị ảnh hưởng không nghe gì. Phải nói đây là một loại vũ khí vô cùng nguy hiểm.

Mọi người trong đội nhìn vào quả bom choáng và thắc mắc:

“Đây... là cái gì?”

“Một bảo vật chẳng?”

“Nó dùng để làm gì??”

Dường như chẳng ai biết về thứ Khải Minh đang cầm. Mà cũng đâu trách được. Đây là một thế giới khác mà, nơi chẳng ai biết đến thứ gọi là lựu đạn.

Khải Minh chỉ giải thích đại khái đây là một loại bảo vật có khả năng gây choáng cho đối thủ. Những thành viên còn lại nhanh chóng hiểu ngay.

“Ồ nếu vậy... dùng nó để làm choáng đội Hải Dương đi Khải Minh!” Yên Ly thúc giục khi thấy đội Hải Dương sắp hoàn thành quá trình chiếm cứ với Tháp Cự Đỉnh phía trước.

“Ừm được rồi!” Khải Minh gật đầu. Hấn khẽ đứng dậy một cách nhẹ nhàng để không gây ra bất kì tiếng động gì.

Hấn khẽ dang rộng hai chân, tay phải nắm chặt quả bom choáng. Tay trái thì giữ móc khóa hay còn gọi là chốt. Hấn nhú mày như để nhắm thật kỹ vị trí muốn ném.

“Làm thôi!” Khải Minh hét thầm trong đầu. Tay trái hấn giựt chốt một cái thật mạnh. Tay phải thì vung mạnh ném bay quả bom choáng. Hấn còn kết hợp cả phong hệ nên quả bom choáng bay đi với tốc độ choáng ngợp. Mọi người trong đội Hoa Sen chăm chú xem điều gì sẽ xảy ra tiếp theo.

“Đồ ngốc, che mắt lại!” Khải Minh hét lớn khi thấy ai cũng đang mở to mắt ra nhìn. Tiếng hét của hấn dễ dàng lọt đến tai đội Hải Dương và họ đã phát hiện ra chỗ của cả bọn đang núp.

Tuy nhiên họ phải chuyển sự chú ý sang một thứ khác. Đó là một vật gì đó đang bay đến chỗ họ.

Quả bom choáng của Khải Minh va vào Tháp Cự Đỉnh. Nó rớt xuống đất, ngay khi nó chạm đất thì... nó phát nổ. Một luồng sáng mạnh mẽ từ đó toát ra, các thành viên đội Hải Dương vì đã phát giác khá sớm nên đã nhảy ra khỏi đó trước khi bị ảnh hưởng. Tuy nhiên vẫn còn một tên trong đội không kịp thoát. Kết quả là hấn không nhìn thấy gì ngoài một màu trắng toát.

“Ngay lúc này!!”

Một tiếng hét từ trong lùm cây cách đó chục mét. Ngay sau đó, một tên con trai phóng ra cùng với nắm đấm giờ sẵn, điều quan trọng là nắm đấm này đang không ngừng tuôn trào những tia điện vàng.

Tên con trai đó không ai khác ngoài Thất Hứa. Hấn đang lao đến tên vừa bị choáng của đội Hải Dương với tốc độ bàn thờ.

“Cẩn thận!!” Đồng đội của tên đó gào thét để cảnh báo. Tuy nhiên tên đó không hề nghe thấy được gì cả.

“Yaaaa!!” Thất Hứa la lên, tay chuẩn bị vung đấm thì một bức tường nước bất ngờ xuất hiện trước mặt hấn. Đây là bức tường do chính tên bị choáng dựng lên. Hấn vì không nhìn thấy gì nên mới cảnh giác dựng bức tường nước này hông ngăn cản nếu có người tấn công.

Thất Hứa nếu tung đấm vào đây thì uy lực của đòn đánh sẽ bị giảm hoặc triệt tiêu hoàn toàn. Để tích tụ lại hồn lực đủ lớn thì cần phải có một khoảng thời gian. Và biết đâu trong lúc đó tên kia của đội Hải Dương hết bị choáng thì sao? Thất Hứa không thể để phí cơ hội như vậy được.

Nhưng nếu không tấn công thì càng không được. Tên đó cũng sẽ hết choáng mà không bị gì. Một tình huống “tiến thoái lưỡng nan”, tuy nhiên đó chỉ là khi một mình Thất Hứa làm. Còn nếu có sự hỗ trợ của đồng đội thì lại khác.

“Hỗ trợ!!”

Thất Hứa la lên một tiếng rồi hạ người xuống thấp. Ngay sau đó, một quả cầu lửa khổng lồ bay ngang trên người hấn và va vào bức tường nước.

“Àm!” Nước lửa gặp nhau và triệt tiêu nhau. Chúng tạo thành một vụ nổ, hơi nước từ đó bốc ra ngàn ngút. Vụ nổ đánh bay tên đội Hải Dương lên cao còn Thất Hứa vì đã chuẩn bị trước nên chẳng bị gì.

Thất Hứa sau đó lao đến, hắn đã tính toán chuẩn xác điểm rơi của tên kia và tung đòn. Nắm đấm cực mạnh lao thẳng vào ngực tên đó, phá nát chiếc huy hiệu hắn đang đeo. Ngay khi chiếc huy hiệu vỡ thành từng mảnh, người tên thuộc đội Hải Dương tỏa ra một ánh sáng màu xanh lam. Ánh sáng ấy sau đó vụt tắt kéo theo sự biến mất của tên đó. Điều này nghĩa là tên đó đã bị loại khỏi vòng thi.

“Cái gì?” Các thành viên của đội Hải Dương bàng hoàng kinh ngạc. Mọi chuyện vừa xảy ra quá nhanh, họ vẫn chưa tin là đồng đội mình lại bị loại nhanh đến vậy. Thế nhưng họ phải tạm gác chuyện đó đi để tập trung đối phó với đối thủ.

Từ trong lùm cây lúc nãy, một thứ gì đó được ném lên trời, về một đường vòng cung tuyệt hảo rồi rơi xuống ngay chỗ của đội Hải Dương. Cả đội nhìn thấy nó liền né sang hai bên ngay bởi vì họ thấy vật đó trông khá giống thứ đã gây ra luồng ánh sáng cực mạnh lúc nãy.

“BÙM!!”

Thứ đó vừa chạm đất liền phát nổ. Nó tạo ra một vụ nổ khá lớn. Những mảnh vỡ của nó không ngừng bắn ra xung quanh, gây sát thương đến đội Hải Dương.

“Cái gì vậy trời?” Các thành viên đội Hải Dương kinh ngạc.

“Hehe...” Khải Minh đứng dưới lùm cây đắc chí cười. Thứ vừa rồi cũng chính là do hắn ném ra, nó là lựu đạn nổ và sẽ phát nổ khi có va đập mạnh. Nó cũng là do chính tay Quốc Vinh tạo ra. Khải Minh sau đó nhanh chóng lấy thêm một vài quả lựu đạn như vậy rồi ném.

“Bùm... Bùm. Bùm!”

Kinh ngạc thay, những quả lựu đạn đều được ném đúng vào những vị trí nguy hiểm, khiến đội Hải Dương chật vật né tránh. Cứ nghĩ rằng Khải Minh ăn may nhưng thật ra không phải vậy. Hắn ta làm được điều này là nhờ kĩ năng... “Ném Đâu Trúng Đó” mà hắn mua vài hôm trước.

Kĩ năng Ném Đâu Trúng Đó (lv5): Tăng 60% tỉ lệ chuẩn xác khi ném các vật bất kì.

“Choi Gunny mà anh có cái này thì bá chủ sever rồi!!” Khải Minh vui sướng quảng lựu đạn. Trong khi đó, những thành viên còn lại của đội chăm chú xem uy lực của chúng.

“Bùm!!” Những vụ nổ liên tiếp ấy khiến đội hình đội Hải Dương bị cắt xẻ, rời rạc nhau, tạo cơ hội cho đội Hoa Sen tấn công.

“Oái!!” Một thành viên nữ của đội Hải Dương phải tung người lên không trung để tránh khỏi vụ nổ từ quả lựu đạn. Ngay khi nữ sinh ấy còn lơ lửng trên không trung, từ trong lùm cây mà Khải Minh đang núp, một loạt những mũi tên gió được phóng ra. Đây là một trong những chiêu thức của Yến Ly.

Nữ sinh kia kinh hãi, vội tạo trước mặt mình một tấm khiên bằng nước. Mũi tên gió bị tấm khiên chặn đứng lại rồi phát nổ, đẩy lui nữ sinh ấy té ra đằng sau.

“Khốn kiếp, phải đẩy hết mấy kẻ đang núp kia ra mới được.” Một tên trong đội Hải Dương nghĩ thầm, hắn sau đó đưa tay về phía trước. Một giọt nước xuất hiện ngay trước mặt hắn, nó lớn dần rồi tạo nên một quả cầu khổng lồ bắn thẳng vào nơi Khải Minh cùng ba người khác đang núp.

Quả cầu lao đến phá tan lùm cây ấy, tuy nhiên Khải Minh cùng đồng đội đã kịp nhảy ra ngoài. Họ sau đó chạy lại đứng cùng với Thất Hứa.

“Ồ, đội Hoa Sen và Hải Dương kia!!”

“Hé hé, lại choảng nhau rồi! Mới vào trận chưa bao lâu mà đã thú vị vậy rồi!”

Khán giả vui sướng vì nghĩ rằng sẽ có một trận đấu diễn ra. Tuy nhiên mọi thứ lại diễn ra ngược lại. Các thành viên đội Hải Dương vừa gặp toàn đội hình đội Hoa Sen liền kinh sợ.

“Đội Hoa... Sen?”

“Tụi mình làm gì đây?!”

“Hừ, thực lực của chúng ta không bằng bọn này đâu!!!” Một thành viên trong đội nói.

Điều mà tên đó nói hoàn toàn đúng. Cũng như học viện Hoa Sen, trường Hải Dương cũng nhận được sự “chăm sóc” của Quốc Bảo, mà lại còn là “chăm sóc” chu đáo nữa. Trường Hải Dương năm nay khá ít nhân tài, vậy mà các học sinh tài giỏi đều bị hãm hại, không thể thi đấu. Đội tuyển hiện tại thì chỉ toàn những học sinh non kém về cảnh giới cũng như kinh nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

“Hồn Sur tầng 1, Hồn Sur tầng 3, Hồn Sur tầng 2, Hồn Sur tầng 5...” Khải Minh lầm bầm. Hắn vừa mới soi xong thông tin về đối thủ. Bây giờ hắn đang cảm thấy an tâm vì đối thủ khá yếu. So về hồn lực thì đội kia đã thua, không những thế họ còn thua về cả số lượng. Bốn đầu năm, tình thế hoàn toàn nghiêng về đội Hoa Sen.

“Hừ, rút thôi, như vậy còn bảo toàn lực lượng...”

Các thành viên đội Hải Dương dường như có cùng suy nghĩ. Mỗi người trong họ tạo ra một quả bong bóng nước khổng lồ rồi bắn đến đội Hoa Sen.

“Cẩn thận...” Các thành viên đội Hoa Sen nhảy lùi ra phía sau.

“Bùm!” Những quả bong bóng ấy bay lại gần đội Hoa Sen rồi phát nổ. Không những thế khi chúng nổ còn tạo ra một lớp hơi nước dày đặc khiến đội Hoa Sen không nhìn thấy gì cả.

“Uh...” Khải Minh đưa hai tay che mắt chạy lên phía trước. Vượt qua lớp hơi nước kia, hắn đã có thể nhìn rõ phía trước. Tuy nhiên những thứ bây giờ hắn nhìn thấy chỉ là cây và cây. Bốn người thuộc đội Hải Dương lúc này chẳng thấy đâu cả.

“Hừ, có lẽ đội đó chạy rồi!” Thất Hứa nói.

“Chúng ta có nên đuổi theo không?” Khải Minh quay lại hỏi. Hắn bây giờ đang tiếc vì nếu lúc này xảy ra giao chiến thì hắn sẽ nhận cơ hội hỗn loạn mà chạm ngực mấy em đội Hải Dương cũng như đội của chính mình.

“Thôi bỏ đi! Chúng ta tốt nhất nên chiếm cứ điểm này trước!” Công Khanh đưa ra một ý kiến không thể sáng suốt hơn.

“Ừc... nhưng mà!” Khải Minh cố nấn nỉ.

“Nhưng nhị gì! Im mau!” Hồng Diễm nhú mày nhìn hắn. Theo trực giác của một thiếu nữ thì Hồng Diễm đang cảm thấy điều kì lạ ở Khải Minh. Nhưng mà nàng không biết chính xác đó là gì.

“Ặc...” Khải Minh bị la liến im bật luôn. Rồi hắn cùng các thành viên khác bước vào vòng sáng quanh tháp để chiếm cứ.

...

Ở gần con suối nọ, nơi có Tháp Cự Diễm đã được chiếm giữ bởi đội Hoàng Kim.

“Hmmm... đối thủ là Hồn Sur tầng 8, Hồn Sur tầng 7, Hồn Sur tầng 9... chỉ cần dùng một phần trăm sức mạnh là đủ rồi!” Một thiếu niên cách đó không xa xoa cằm đánh giá ba người đang canh tháp của đội Hoàng Kim.

Tên thiếu niên này là thành viên của đội Dã Thú. Hắn đang cùng đồng đội mình bàn kế hoạch cướp Tháp Cự Diễm từ tay đội Hoàng Kim.

“Ừm vậy bắt đầu đi!” Một thành viên nữ lên tiếng. Những người còn lại gật đầu rồi đồng loạt nhìn về tên thiếu niên gầy gò, ốm yếu đang đứng sau cùng. Vẫn với ánh mắt vô hồn, hắn ta nhìn mọi người xung quanh.

Mọi người bước đến và đứng xung quanh hắn. Một cô gái kéo áo hắn lên. Cơ thể của tên đó lộ ra chỉ với lớp da nhợt nhạt bọc lấy bộ xương gầy ròm. Trông hắn chẳng khác gì một đứa trẻ suy dinh dưỡng. Nhưng vẫn còn một điều đặc biệt ở hắn.

Trên cái cơ thể gầy gò đó lại được bao phủ bởi chi chít các hình vẽ, kí tự, hoa văn kì lạ. Nhìn chúng trông giống như hình xăm. Mà nếu đúng như vậy thì thật điên rồ khi một tên đã ốm yếu mà còn thích xăm trổ.

Một thiếu niên trong đội đặt tay lên lưng hắn. Đôi mắt nhắm chặt, khuôn mặt lộ vẻ tập trung. Thiếu niên ấy lắc nhẹ cổ tay về hướng bên trái, miệng lầm bầm:

“Tiến hành giải thoát sức mạnh Ma Tướng!”

Ngay khi hắn vừa dứt lời, tên thiếu niên ốm yếu bỗng mở to mắt ra, miệng khê mở rộng. Con ngươi của hắn xoay tròn rồi biến thành một màu tím quý dị.

“Được rồi, xử chúng đi Vương Ám!” Tên thiếu niên đứng sau đẩy mạnh tên gầy gò về phía trước.

“Soạt!”

“Gi thế!” Ba người của đội Hoàng Kim chăm chú nhìn vào chỗ vừa mới phát ra tiếng động, đó là một bụi cây. Từ trong bụi cây, tên thiếu niên tên Vương Ám bước ra.

“Gi đây?”

“Đội Dã Thú? Đi một mình thôi sao?”

“Haha, trông nó có vẻ yếu đó! Hay là xử nó đi!!”

Các thành viên đội Hoàng Kim nhìn Vương Âm với ánh mắt lộ rõ vẻ khinh thường. Vương Âm chẳng hề bận tâm, hắn vẫn cứ cúi đầu nhìn xuống đất và bước tiếp.

“Cái gì? Không thèm nhìn mặt ta à! Mày có thái độ giống với thằng Đãng... à thôi bỏ đi. Tao sẽ đánh chết mày bằng thứ này!” Một tên trong đội lấy ra từ túi không gian của mình một chiếc búa cán dài, từ đầu búa đến cuối cán đều được chạm trổ tinh vi. Một người bình thường nhìn sơ qua cũng biết đó là một bảo vật. Và chính xác nó là một bảo vật trung cấp

Hai người còn lại cũng lấy vũ khí ra. Tên nam thì lấy ra một cây trường thương còn người nữ là một chiếc cung vàng. Những thứ mà họ vừa lấy ra cũng đều là bảo vật trung cấp.

“Ồi, toàn là bảo vật!”

“Học viện Hoàng Kim toàn là con quý tộc nên có mấy thứ này cũng là điều đương nhiên!!”

“Haizz, tội thằng kia quá!”

Khán giả lác đác như biết trước kết quả. Họ không tin rằng một mình tên Vương Âm có thể địch lại ba người với ba món bảo vật trong tay được. Nhưng ở thế giới này thì cái ế gì cũng có thể xảy ra.

“Chết đi!” Tên cầm búa xông đến, vung chiếc búa vào đầu Vương Âm một cách đầy mạnh mẽ.

“Àm!!”

Mặt đất bị lõm xuống, nứt cả một vùng rộng do cú đánh vừa rồi. Thế nhưng mục tiêu ban đầu của cú đánh tức Vương Âm lại chẳng bị gì. Tên đó không biết từ bao giờ đã lùi lại phía sau cách chỗ ban đầu vài chục bước.

“Cái gì?” Tên cầm búa kinh ngạc trước điều vừa xảy ra. Hắn không tin tên Vương Âm kia lại nhanh như vậy. Hai người còn lại cũng tỏ vẻ ngạc nhiên vô cùng.

“Hừ, tên này không phải tầm thường đâu!!” Tên cầm thương nghĩ thầm.

“Hừ, khôn kiếp! Lần này thì mày hết chắc!” Tên cầm búa nóng nảy phóng đến Vương Âm. Thế nhưng khi hắn vừa nhấc chân, Vương Âm liền chỉ tay về phía hắn. Ở đầu ngón tay Vương Âm xuất hiện một quả cầu màu đen pha tím nho nhỏ. Hắn ta khẽ rung tay làm quả cầu đó bay đi như cách một viên đạn rời khỏi nòng súng. Không chỉ một phát, Vương Âm liên tục tạo thêm bốn quả cầu liên tiếp và bắn đi.

Những quả cầu ấy bay với tốc độ cực nhanh. Nhanh đến nỗi một Hồn Sư tầng 9 như tên cầm búa kia không thể nào phản ứng kịp. Hắn chỉ kịp nghĩ trong đầu:

“Nhanh... quá!”

“Bụp... bụp... bụp!” Chiêu thức của Vương Âm đánh vào các chỗ trọng yếu trên cơ thể tên cầm búa. Tên đó ngã quỵ xuống. Cùng lúc đó, quả cầu cuối cùng bắn đến và trúng vào chiếc huy hiệu tên đó đang đeo. Ngay lập tức, người hắn phát sáng rồi biến mất.

“Cái gì?”

“Sao... chứ?”

Hai người còn lại kinh ngạc. Tên vừa mới bị loại là người mạnh nhất trong ba người họ. Thế nhưng hắn lại bị đánh bại một cách dễ dàng. Đủ thấy tên Vương Âm không phải là người tầm thường.

“Chuyện gì vậy? Rõ ràng mình cảm thấy sức mạnh của tên này lúc đầu chỉ là một Hồn Sư tầng 1. Sao bây giờ lại mạnh ngang một Hồn Tướng vậy?” Linh Nguyệt cắn môi theo dõi. Điều nàng đang nghĩ cũng là điều mà tất cả các hiệu trưởng khác nghĩ trừ Quốc Bảo. Bởi lẽ tên đó đã biết quá rõ nguyên nhân.

“Hmmm, ta sẽ giáp lá cà với hắn, còn người thì hỗ trợ cho ta.” Tên cầm thương nói với cô gái đang cầm chiếc cung tên vàng. Một trong cả hai đấu với Vương Âm chắc chắn thua nhưng nếu hợp sức lại thì vẫn có cơ may thắng.

“Aaaa...” Tên cầm thương giẫm chân thật mạnh phóng đến chỗ Vương Âm. Tay hắn nắm chặt trường thương rồi đột ngột đâm thẳng về trước, tốc độ cực nhanh. Vương Âm lập tức né sang một bên. Tuy nhiên khi hắn vừa di chuyển sang trái thì... một mũi tên từ phía đối diện bay đến, ghim vào vai hắn. Uy lực của mũi tên đánh hắn vào một gốc cây phía sau.

“Hoành Tảo Thiên Quân.” Tên con trai lao đến, vung thương theo quỹ đạo nằm ngang chém thật mạnh vào bụng Vương Âm.

“Àm!!”

“Liên Kích.” Hắn ta sau đó một lần nữa chia mũi thương nhọn hoắt về phía Vương Âm và đâm liên tiếp.

“Àm! Âm! Âm!”

Sau hàng loạt cú đâm, mũi thương có dấu hiệu khựng lại. Không phải vì tên cảm thương ngừng tấn công mà bởi vì Vương Âm đã dùng tay nắm chặt lấy cây thương.

Tên con trai đội Hoàng Kim cố vùng vẫy để lấy cây thương ra nhưng không được. Vương Âm càng ngày càng siết chặt tay lại và...

“Crắc.”

Cây thương bị bẻ gãy làm hai khúc trước sự kinh ngạc của chủ nhân nó. Một bảo vật trung cấp lại có thể bị bẻ gãy dễ như vậy sao? Một lần nữa chứng minh sức mạnh của Vương Âm là không thể xem thường.

Vương Âm gồng nhẹ một cái, mũi tên đang ghim vào vai hắn rớt xuống và tan biến. Rồi hắn đưa đôi mắt màu tím đầy quỷ dị nhìn hai thành viên của đội Hoàng Kim. Đôi mắt ấy làm cả hai người họ run sợ rở rệt.

“Chuyện gì thế? Phía sau hắn... có quỷ!!” Cô gái đưa bàn tay run run lên trước miệng. Có vẻ cô đã thấy điều gì đó đáng sợ lắm. Về phần của tên đang đứng trước Vương Âm, trong khi hắn còn đang sốc vì cây thương bảo vật của mình bị bẻ gãy thì Vương Âm bắt ngờ nắm lấy đầu hắn và nhấc lên. Một luồng hồn lực màu tím truyền từ người Vương Âm sang người của tên đó.

“Cái... cái... gì? Ngươi... ngươi là thứ gì! Thả ta ra... aaaa.” Tên đó vùng vẫy dữ dội.

Ngay khi Vương Âm chạm vào người hắn, một sức ép nặng nề đè lên người hắn. Và bỗng dưng hắn thấy trước mắt mình là một không gian đen tối, ở trong đó, có một thứ gì đó cực đáng sợ đang bị giam cầm. Nó đang nhìn chăm chăm vào hắn, đôi mắt của “thứ đó” như muốn nuốt chửng hắn ta.

“Uh...” Cô gái đứng phía xa quá hoảng sợ nên đành bỏ chạy. Để mặc tên đồng đội ở lại.

“Thả... ta... ra... kh... ông...!” Sắc mặt của tên đó tái nhợt lại. Vương Âm nhìn tên đó rồi siết tay nắm thật chặt đầu hắn lại. Vương Âm giẫm chân lao về phía trước. Cánh tay đang nắm đầu tên thuộc đội Hoàng Kim thì vung mạnh về phía trước, đập thật mạnh đầu tên đó vào Tháp Cự Đỉnh.

“Àm!!”

Một thành viên nữa của đội Hoàng Kim bị loại.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

“Chuyện gì vậy?”

“Tất tạo một cái để tỉnh coi?”

“Ồi vãi... thần linh!”

“Bá con nhà... bà đạo...”

“Thằng đó... ghê quá!”

“Nhìn ốm yếu vậy mà!!”

“Quái vật... là đây?”

Khán giả kinh ngạc sau khi chứng kiến xong màn một cân ba của Vương Âm. Tuy để một người chạy thoát nhưng những gì hắn vừa thể hiện cũng quá đủ để mọi người thần phục rồi.

“Không thể nào?” Hiệu trưởng học viện Hoàng Kim há hốc mồm. Sự việc vừa rồi làm ông ta rất bất ngờ. Ba học sinh vừa giao chiến với Vương Âm đều là con của quý tộc, mỗi người trong chúng đều được hưởng một sự hậu thuẫn cực lớn từ gia đình. Bởi vậy nên thực lực chúng không hề tầm thường. Nhưng cả ba lại bị một tên trông không thể nào yếu đuối hơn đánh bại, trao Tháp Cự Đỉnh cho đội Dã Thú một cách dễ dàng.

“Tên đó...?” Vị hiệu trưởng ấy khẽ nhìn Quốc Bảo. Khác với thái độ khiêu khích lúc nãy, vị hiệu trưởng ấy nhìn một cách đầy nghi ngờ.

“Hức tên đó mạnh quá!” Yên Nhi cũng như bao người khác kinh ngạc trước sức mạnh của Vương Âm.

“Lo cho đội mình quá!!” Mỹ Linh lo lắng nói.

“Hmmm!...” Bích Thảo xoa cằm, nàng lộ vẻ đắm chiều như đang suy nghĩ gì đó.

“Haizzz đội Hoàng Kim nát rồi!” Một vị khán giả gần đó phán.

“Nát gì? Người xem đội Hoàng Kim cũng có một kẻ kinh khủng nữa kia!” Một người khác chỉ tay lên quả cầu nước đang hiện lên hình ảnh của Đăng Quang...

“Ahhh...” Tên đội trưởng của đội Thiên Long bị Đăng Quang đánh bay, té lăn lóc trên mặt đất. Hắn ta cố gượng dậy, đưa ánh mắt tuyệt vọng nhìn Đăng Quang.

“Sao... chứ? Hắn mạnh quá!!” Tên đội trưởng đội Thiên Long kinh sợ nhớ lại những gì vừa xảy ra. Khi hắn cùng hai tên đồng đội khác dùng Cuồng Long Thuật tấn công Đăng Quang...

“Thánh Quang Hộ Thể.”

Cơ thể Đăng Quang chợt phát sáng dữ dội, ánh sáng đó bao phủ cả một vùng rộng lớn. Ba tên thuộc đội Thiên Long bị ánh sáng đó làm cho chói mắt, không thể nhìn thấy gì cả. Không những thế, ánh sáng từ cơ thể Đăng Quang còn mang theo một lượng công kích lớn, đánh bật cả ba tên đội Thiên Long bay ra.

Tiếp theo sau đó là tiếng thét của hai tên trong đội:

“Ahhhh...”

“Chết... mịa rồi!! Ahhh.”

Cơ thể hai tên đó phát sáng rồi biến mất.

“Cái... gì thế?” Tên đội trưởng trong đội không hiểu chuyện gì đang diễn ra bởi hắn chẳng nhìn thấy được gì cả.

“Bình.” Một tiếng va chạm mạnh. Tên đội trưởng ấy cảm nhận được bụng mình đau nhói, hình như có người đã đâm vào bụng hắn. Hắn đã dùng Cuồng Long Thuật nên sức phòng thủ cũng như chịu đựng rất cao nhưng bây giờ hắn vẫn cảm thấy đau. Điều đó chứng tỏ một “thứ” có sức mạnh lớn hơn đã tấn công vào hắn. Và ở đây “lớn hơn” có nghĩa “thứ” có cảnh giới ít nhất là Hồn Tướng tầng 7.

Đội trưởng đội Thiên Long té lăn lóc trên mặt đất. Bây giờ hắn đã có thể thấy được khá rõ những thứ xung quanh. Đứng ngay trước mắt hắn hiện tại chỉ có một mình Đăng Quang, cơ thể tên đó vẫn còn tỏa ánh sáng ra xung quanh. Thứ ánh sáng ấy làm hắn trở nên vô cùng nổi bật, khí chất toát ra mang vẻ thanh khiết đến lạ thường.

“Guhhh...” Tên đội trưởng đội Thiên Long gắng gượng đứng dậy. Hắn dồn toàn bộ sức lực, xông đến và tấn công Đăng Quang.

“Hmmm, vẫn đánh tiếp à! Gan dạ đấy.” Đăng Quang cảm phục trước sự kiên cường của tên đội trưởng. Tuy nhiên không phải vì thế mà hắn nương tay.

“Quang Thuật – Thánh Quang Chi.”

Đăng Quang chìa ngón tay về phía tên kia. Ánh sáng xung quanh hắn chợt thu lại thành một quả cầu nho nhỏ trước ngón tay hắn.

“Uh... đó là Thánh Quang Chi...”

“Ta tưởng nó thất truyền rồi chứ?”

Một vài khán giả tỏ vẻ hiểu biết.

Vậy Thánh Quang Chi là gì mà họ lại kinh ngạc đến thế? Xin giới thiệu luôn, đó là một kỹ năng vô cùng lợi hại. Nó sẽ phóng ra một luồng ánh sáng mang sức mạnh cực lớn và tốc độ siêu nhanh. Khi đứng trước chiêu này hầu như chẳng ai né được.

“Roẹt!” Đăng Quang xuất chiêu. Ánh sáng ấy lao vun vút đến chiếc huy hiệu mà tên kia đang đeo.

“Beng.”

Một âm thanh gì đó như tiếng thủy tinh vỡ. Ngay sau đó, cơ thể tên đội trưởng đội Thiên Long sáng rực lên và biến mất.

“Ức...” Hiệu trưởng trường Thiên Long kinh ngạc. Ba tên vừa bị đánh bại đều đã dùng Cuồng Long Thuật, chiêu thức đặc ý nhất của ông ta. Tính toán sơ thì cả ba đều mạnh ngang một Hồn Tướng tầng 3 sau khi sử dụng. Vậy mà cả ba lại bị đánh bại bởi Đăng Quang, đủ hiểu tên đó mạnh đến nhường nào.

“Ừc... kinh khủng chưa kia!”

“Vừa hiểu biết rộng... vừa có sức mạnh... lại còn đẹp trai... ông trời bắt công vãi!!”

“Hắn là ai vậy chứ...” Hoài Nam lại càng thêm lo lắng khi thấy xuất hiện một kẻ mạnh nữa.

“Hừ...” Một tên ngồi gần đó khó chịu khi nghe mọi người bàn tán về Đăng Quang. Nhìn bộ đồng phục hắn đang mặc thật không khó đoán hắn là một học sinh của học viện Hoàng Kim. Và hắn cũng không xa lạ lắm, hắn chính là một người họ hàng của Khải Minh, Huỳnh Thụ Nhân.

“Guhhh tên khốn đó...” Thụ Nhân có vẻ rất ghét Đăng Quang. Điều đó không phải là “có vẻ” mà “chính xác” là như vậy.

Thụ Nhân và Đăng Quang học chung một lớp ở học viện Hoàng Kim. Trước khi Đăng Quang xuất hiện thì hắn là kẻ được đánh giá khá cao trong những đứa năm nhất, một kẻ được mọi người xung quanh tôn sùng. Nhưng đến khi tên đó xuất hiện thì mọi thứ thay đổi.

Hắn ta là một kẻ có khuôn mặt đẹp trai.

Hắn ta vô cùng thông minh.

Hắn ta lại giỏi trong chiến đấu và tu luyện.

Hắn ta dường như nổi trội ở mọi lĩnh vực.

Một kẻ được thượng đế ưu tiên?

Tài năng của hắn là ánh hào quang có thể làm lu mờ bất kì kẻ nào.

Thiên tài là từ để mọi người nói về hắn... Nhưng có vẻ vẫn chưa đủ...

Bất kì ai cũng phải ghen tị với hắn.

Khi vừa xuất hiện, hắn đã trở thành tâm điểm của mọi người. Và dần dần, mọi người chuyển sự tôn sùng từ Thụ Nhân sang Đăng Quang. Điều này đương nhiên làm Thụ Nhân rất khó chịu, rất bức tức.

Không chỉ lấy đi sự tôn sùng, Đăng Quang còn cướp luôn suất dự thi cuộc thi liên trường mà lẽ ra là của Thụ Nhân. Không thể nào bức tức hơn, Thụ Nhân quyết định thách đấu với Đăng Quang nhằm chứng minh mọi người thấy hắn mới là kẻ xứng đáng.

“Sức mạnh không chỉ đến từ tài năng mà nó đến từ tất cả những gì người có. Một kẻ chỉ có tài thì làm sao bằng một kẻ được đầu tư khủng như ta.” Với suy nghĩ ấy, Thụ Nhân quyết định dùng thứ bảo vật mà hắn được ông nội hắn tặng, Ma Kiếm, một bảo vật cao cấp có sức mạnh ghê gớm, chỉ cần cầm nó trong tay thì Hồn Sư cũng thắng được cả Hồn Tướng.

Nhưng dù cố hết sức, dùng cả bảo vật cao cấp nhưng Thụ Nhân vẫn bị đánh bại bởi Đăng Quang không dùng bất cứ bảo vật gì hỗ trợ.

Và khoảnh khắc ấy hắn nhận ra ý nghĩa của hai chữ “thiên tài”.

...

Quay lại với cuộc thi. Tên Đăng Quang đang đứng xoay cổ tay thì bất chợt Thu Thúy từ phía sau chạy đến.

“Xử hết rồi à...” Thu Thúy nhìn Đăng Quang hỏi.

“Ừm, cậu thi sao?” Đăng Quang hỏi lại.

“Xong rồi nhưng mà để một tên chạy mất... Chúng ta có nên đuổi theo không?”

“Ừm...” Đăng Quang khẽ gật đầu. Hắn cùng Thu Thúy sau đó đi về hướng mà tên cuối cùng của đội Thiên Long bỏ chạy.

...

“Haizz...” Khải Minh thờ dãi ngắm nhìn cặp ngực của Yến Ly và Hồng Diễm. Dù không phải lần đầu hắn ngắm nhưng cảm giác bây giờ rất khác. Bởi lẽ bây giờ ngực của cả hai chẳng khác gì một cái mỏ điểm khoáy lạc, Khải Minh chỉ cần chạm tay vào là có ngay 2000 điểm.

“Chán quá... một tiếng sao lâu vậy trời...” Yến Ly đang mong thời gian trôi qua nhanh hơn. Bởi vì trong khoảng thời gian này mà họ bị mất Tháp Cứu Diễm sẽ rất thốn.

“Haizz em đi thám thính xung quanh thử nha!!” Khải Minh bật dậy nói.

“Không được đâu... đi một mình nguy hiểm lắm...” Hồng Diễm phản đối.

“Thôi mà... chỉ là đi gần đây thôi, không xa đâu. Đi để xem thử xung quanh có gì không?” Khải Minh cố năn nỉ.

“Hmmm, Khải Minh nói cũng đúng, chúng ta cũng nên đi xem xét xung quanh thử, cứ chôn chân ở đây không phải là ý hay!!” Công Khanh gật đầu đồng ý. Sau đó hắn quay sang nói với Khải Minh: “Đi quanh đây thôi nhé! Nhớ phải cẩn thận... 10 phút sau phải quay về ngay.”

“Hé hé...” Khải Minh vui mừng vì đề nghị được chấp nhận. Hắn nhanh chóng chạy lon ton đi.

“Hmmm sao hắn vui thế nhỉ? Cơ mà để hắn đi liệu có ổn không nhỉ?” Hồng Diễm nghi ngờ hỏi.

“Đừng lo, hắn ta là kẻ chạy nhanh nhất trong chúng ta mà, vả lại hắn là loại người khôn ngoan, sẽ biết tự lo cho mình thôi!” Công Khanh nói.

“Ah?” Yến Ly chợt la lên một tiếng. Mọi người nhìn nàng và hỏi: “Gì thế?”

“Tự nhiên giờ ta mới nhớ ra ngày hôm qua ta có mua một hộp bánh kem nướng, biết vậy lúc này đem ra ăn đi... Chậc!” Yến Ly vỗ trán một cái.

“Bánh... kem nướng? Mau đem ra ăn trước khi thằng Khải Minh về...” Công Khanh và Thất Hứa mắt sáng rực lên.

“Ừc nhưng mà...” Yến Ly cảm thấy sợ trước đôi mắt của hai tên đó. Dù không muốn nhưng nàng vẫn phải lấy ra cho hai tên đó ăn. Không ngờ cả hai tên ăn chưa đầy một phút đã hết hộp bánh kem nướng thơm ngon mà chẳng chừa Khải Minh một mẩu bánh nào.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

“Ặc, sao cứ thấy nhột nhột!” Khải Minh vừa đi vừa gãi hông.

“Phew, cứ ở đó chán chết mất, thà đi đâu đó kiếm gái bóp vú kiếm điểm kha kha kha.” Hắn nghĩ thầm trong đầu.

“Oái, có ai ở kia thì phải...” Khải Minh vội nằm xuống. Hắn phát hiện ra có một bóng người đang chạy cách đó không xa. Khải Minh mong rằng đó là nữ nhưng không phải, bóng người đó là một tên nam. Hắn ta có một cái đầu trọc lóc, quần áo rách rưới, đáng vẻ mặt mòi.

Tên: Nguyễn Tiến Thành.

Tuổi: 17.

Sinh lực: 7000/8920.

Hồn Lực: 120/12170.

Cảnh giới: Hồn Sư tầng 6.

Thông tin thêm: Thích bêu xấu người khác.

“Á đù, là thằng lòn đội Thiên Long gây sự với mình nè! Sao hồn lực nó yếu vậy ta...?” Khải Minh mừng thầm vì thấy hồn lực của tên đó đang ở mức thấp. Lý do của việc này là vì hắn vừa chiến đấu với Thu Thúy, dù là có một tên đồng đội nữa cùng đánh nhưng vẫn bị cô nàng kia hạ dễ dàng. Tên đồng đội phải cố sức ghì chân Thu Thúy để hắn chạy thoát.

“Hức... khốn kiếp... con nhãi kia ăn gì mà mạnh thế không biết... Grrr.” Tiến Thành bực tức lắm bầm.

“Khốn kiếp... bây giờ chỉ còn có một mình, mình nhất định phải cố gắng “sống sót”, mang lại chiến thắng cho đội Thiên Long...” Tên đó nắm chặt tay quyết tâm.

“Hmmm, chỉ còn mình thằng Tiến Thành, nó là hi vọng cuối cùng rồi!” Hiệu trưởng của trường Thiên Long đặt hết hi vọng vào Tiến Thành. Không đặt vào hắn thì đặt vào ai nữa.

“Tuông tuông xem, nếu một mình mang chiến thắng về cho cả đội, lúc đó mình sẽ được tung hô như thế nào... muahaha!” Đang trong những giây phút hoang tưởng, Tiến Thành chợt bị kéo về hiện thực bởi vì ngay trước mắt hắn hiện giờ là một thứ gì đó tròn tròn, màu xanh lá cây. Nó hình như bay ra từ phía bụi rậm bên tay phải của hắn.

“Cái lẽ gì thốn?” Tiến Thành chỉ kịp nghĩ như vậy và...

“BÙM!!!!!!” Cái thứ đó bỗng phát nổ ngay trước mắt hắn. Cơ thể hắn đã quá mệt sau khi chiến đấu với Thu Thúy, phản ứng cũng trở nên chậm chạp hẳn. Kết quả là hắn không thể tránh khỏi vụ nổ trước mắt, điều này làm cho chiếc huy hiệu mong manh vỡ thành từng mảnh nhỏ, đồng nghĩa với việc hắn đã bị loại và đội Thiên Long sẽ dừng chân tại đây.

“Cái gì thế!!!!” Hiệu trưởng trường Thiên Long điên loạn hét. Kẻ mà ông ta vừa đặt hi vọng vào lại bị loại ngay sau đó. Còn gì ức chế hơn điều này.

Từ trong bụi cây mà thứ kia bay ra lúc nãy, Khải Minh lồm cồm bò ra.

“Yeah, một mạng đầu tiên...” Khải Minh vui mừng nói.

“Là cái thằng oắt con này sao? Sao nó dám... ta sẽ ghim nó suốt đời!!” Hiệu trưởng trường Thiên Long giận dữ.

“Éc, sao lạnh người vậy!” Khải Minh nhìn ngó xung quanh. Hắn không hiểu cảm giác lạnh gáy mới nãy là do đâu. Nhưng sau đó hắn lại lạnh gáy một lần nữa và lần này hắn biết nguyên nhân.

Không biết từ bao giờ, có lẽ chỉ mới gần đây, Đăng Quang và Thu Thúy xuất hiện ngay trước mắt Khải Minh.

“What the...? Hồn Sur tầng 11, Hồn Tướng tầng 1... Mẹ ơi! Xuân này con không về...” Khải Minh khóc thầm trong lòng.

Thu Thúy và Đăng Quang khi thấy Khải Minh cũng bất ngờ.

“Là hắn...” Thu Thúy nhìn Đăng Quang và nói.

“Ừm...” Đăng Quang khẽ gật đầu.

“Để mình xử hắn cho!”

“Không... Mình có chuyện cần nói với hắn!” Đăng Quang nói rồi nhẹ nhàng bước đến chỗ Khải Minh.

“Ồ, Hoàng Kim và Hoa Sen!”

“Một đánh hai không chột cũng què...”

“Đánh với tên kia của đội Hoàng Kim cũng đủ què rồi!”

Khán giả dường như đoán trước được việc gì sẽ đến với Khải Minh.

“Hic... nguy cho Khải Minh rồi!!” Yến Nhi lo lắng siết chặt vòng tay đang ôm Bạch Long khiến nó đang ngủ mà cũng phải thức giấc.

“Đệt, chạy đi Khải Minh...” Quốc Vinh gào thét.

“Ặc, tẩu vi thượng sách!!” Khải Minh nói rồi quay lưng bỏ chạy.

“Hừ...” Đăng Quang thấy thế liền vận lực đuổi theo.

“Thánh Quang Siêu Tốc.” Đăng Quang nhún nhẹ một cái, cả cơ thể hắn phát sáng rồi bay vút đến gần Khải Minh. Từ vị trí ban đầu của hắn đến Khải Minh cũng khoảng vài chục bước chân, vậy mà chỉ trong tích tắc hắn đã xuất hiện cạnh Khải Minh.

“Gi chứ...” Khải Minh há hốc mồm kinh ngạc.

“Thánh Quang Quyền.” Đăng Quang tung nắm đấm đang sáng rực vào mặt Khải Minh.

“Bình.”

“Cái gì?” Đăng Quang ngạc nhiên bởi... đòn đánh của hắn lại chỉ đánh vào không khí. Chỉ trong chưa đầy một giây, Khải Minh đã dùng Động Gia Bộ Pháp xoay người né sang một bên. Không những thế hắn còn mượn lực xoay người tung một cú đấm cực mạnh vào Đăng Quang. Tuy nhiên Đăng Quang đã kịp thời dùng cánh tay còn lại đỡ đòn.

“Tên này...” Đăng Quang sau đó tấn công liên hoàn vào Khải Minh nhưng không đòn nào trúng. Khải Minh né tránh một cách vô cùng dễ dàng, trông hắn như biết trước được Đăng Quang sẽ tấn công như thế nào.

Nhiều người nhìn vào sẽ nói là cả hai đang đùa với nhau nhưng thật ra không phải vậy. Đăng Quang đang tấn công nghiêm túc và Khải Minh cũng đang né tránh hết sức mình. Chỉ là Khải Minh né tránh quá tài tình nên mới có người nghĩ vậy. Và Khải Minh làm được điều này tất nhiên là nhờ vào Động Gia Bộ Pháp.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ làm tình với Linh Nguyệt, Khải Minh được hệ thống thưởng đến 500000 điểm khoái lạc. Với số điểm này hắn có thể làm khá nhiều thứ và điều hắn ưu tiên làm đó là nâng cấp các kỹ năng mình có. Sau trận chiến ngày hôm qua, hắn nhận ra mình còn né tránh khá yếu nên đã ưu tiên nâng Động Gia Bộ Pháp, hiện tại kỹ năng này đang ở level 7. Không chỉ nâng cao hiệu quả sử dụng mà nó còn mở ra một hiệu quả bị động khác.

Hiệu quả bị động: 15% tự động né tránh một đòn đánh.

Với Đặng Gia Bộ Pháp bây giờ, Khải Minh hoàn toàn né tránh một cách dễ dàng.

“Wow, nhìn hấn né kia!”

“Tên này cũng khá đó, né được cả đòn của tên đội Hoàng Kim...”

“Hmmm, có khi nào tên này gia vờ ngu ngu, đến giờ mới bộc lộ sức mạnh nhỉ?”

“Hmmm, hấn ta cũng giỏi đấy chứ...”

Khán giả vui mừng vì thấy trận đấu đang có phần hấp dẫn hơn.

“Haha, chú tuổi tôm...” Khải Minh đắc chí khi thấy Đặng Quang đánh mãi không trúng. Nhưng người đời có câu “Tự mãn một giây đã là thừa”, Khải Minh đắc chí chưa được bao lâu thì ăn đấm vào mồm.

“Bốp.” Một cú đánh đầy uy lực của Đặng Quang, cú đánh làm Khải Minh bay thẳng về sau.

“Ặc...” Trong lúc Khải Minh còn đang lơ lửng, Đặng Quang lập tức di chuyển về phía hấn ta. Thấy thế, Khải Minh nhanh như chớp thò vào chiếc túi chứa lựu đạn, lấy một quả rồi tháo ngòi thả xuống.

Quả lựu đạn mà hấn vừa thả là loại nổ theo thời gian. Ngay sau khi được thả xuống hai giây, quả lựu đạn ấy phát nổ, ngăn chặn bước tiến của Đặng Quang, nhờ thế mà cứu được Khải Minh một nhịp.

Khải Minh sau đó cố gắng xoay người đáp đất bằng chân. Ngay lúc này hấn suy nghĩ và đưa ra hai lựa chọn cho mình. Một là đánh tiếp và hai là bỏ chạy. Và với một kẻ như hấn thì tất nhiên sẽ chọn... bỏ chạy.

Khải Minh xoay người phóng đi ngay lập tức. Đặng Quang sau vài giây bị chặn bởi vụ nổ đã trở lại truy đuổi Khải Minh.

“Hừ, bom flash đâu chứ?” Khải Minh cố tìm kiếm trong túi nhưng không thấy quả bom flash, thứ mình cần. Và hấn đành lấy ra một quả lựu đạn khác. Sau đó hấn tháo chốt và ném thẳng về phía trước mặt. Quả lựu đạn va vào cái cây to lớn trước mặt rồi bật ngược lại hướng đến Đặng Quang.

“Cái gì?” Đặng Quang ngạc nhiên khi thấy điều Khải Minh vừa làm, thật không ngờ hấn có thể bình tĩnh làm được điều này khi bị truy đuổi.

Tuy cú “bật tường” của Khải Minh rất hay nhưng nó lại bị cản phá. Một thanh đoản đao từ đâu bay đến ghim vào quả lựu đạn và đưa nó đi xa. Nhìn theo hướng đi của thanh đao, ta có thể thấy Thu Thủy là người vừa ném nó.

“BÙM!!” Quả lựu đạn sau đó phát nổ mà chẳng hề gây hại gì đến Đặng Quang. Sau đó, tên đó lập tức xoay người tung một cước vào lưng Khải Minh. Đòn đánh quá nhanh và ở điểm mù nên Khải Minh không thể né tránh được, kết quả là hấn bị đập bay thẳng vào gốc cây trước mặt.

“Bình.”

Ngay sau đó, Khải Minh xoay người lại ngay lập tức để ứng phó với Đặng Quang nhưng có vẻ hấn đã muộn. Đặng Quang nhanh chóng dùng một tay nắm chặt vai Khải Minh lại, tay còn lại thì chĩa ngón tay trước huy hiệu hấn, trên ngón tay còn xuất hiện một quả cầu ánh sáng nho nhỏ, đây chính là chiêu thức mà lúc này Đặng Quang vừa sử dụng, Thánh Quang Chi.

“Nguy rồi...” Khải Minh than thầm. Thánh Quang Chi có tốc độ rất nhanh và khoảng cách bây giờ lại rất gần, muốn thoát khỏi rất khó.

“Hmmm, nguoi cũng khá đấy nhưng bây giờ thì thua rồi... trước khi bị loại, ta muốn nguoi trả lời một câu.” Đặng Quang nhìn thẳng vào mắt Khải Minh và hỏi.

“Hỏi... gì?” Khải Minh thắc mắc. Đặng Quang lặng một tí rồi hỏi hấn: “Nguoi và Nguyễn Xuân Sinh có quan hệ gì?”

“Nguyễn Xuân Sinh? Là tên của người chế tạo thuốc phục sinh mà hệ thống nói... Đờ hơi, biết éo gì nhau đâu... A, hệ thống, nguoi có biết gì về tên đó không?”

“Éo!” Hệ thống trả lời ngắn gọn.

“Ặc! Tự nhiên tên này hỏi vậy chứ? Ồ nhưng mà chẳng phải là cơ hội để mình thoát đây sao... Không được, phải nghĩ cách nào đó trả lời mới được, nhìn mặt thẳng này có vẻ nghiêm trọng quá... Oái, có khi nào thẳng Nguyễn Xuân Sinh là bả nó không? Vãi chương!!” Khải Minh suy nghĩ lung tung.

“Trả lời mau!” Đặng Quang thúc giục. Khải Minh thấy vậy liền trả lời:

“Nguoi... có quan hệ gì với Xuân Sinh?”

Bị Khải Minh hỏi ngược lại, Đặng Quang có phần tức giận. Hấn siết chặt vai Khải Minh lại: “Trả lời mau, tại sao nguoi lại biết cậu ấy là người chế ra

thuốc phục sinh?”

Thái độ điềm tĩnh của Đăng Quang hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một sự tức giận rõ rệt. Khải Minh thấy thế cũng có phần run sợ.

“À... ừm thật ra là... chuyện dài lắm...” Khải Minh cố thu hút sự tập trung của Đăng Quang bằng những câu nói của mình. Trong khi đó, tay hắn thò vào trong chiếc túi chứa lựu đạn.

“Hừ, có lẽ ngươi không muốn nói nhỉ? Nhưng không sao, ta sẽ hỏi ngươi sau vậy...” Đăng Quang có vẻ đã hết kiên nhẫn, hắn dồn lực vào ngón tay chuẩn bị xuất chiêu thì...

“Hmmm, đành gặp lại sau vậy!” Khải Minh khẽ cười một nụ cười ranh mãnh. Hắn khẽ đưa bàn tay trái này giờ đang nằm sau lưng ra ngang hông. Bàn tay trái này thì có gì đặc biệt? Chỉ là bàn tay mà hắn thường thăm du lúc đi tập luyện thôi. Nhưng thứ đáng nói ở đây chính là vật mà hắn đang nắm, nó chính là... lựu đạn flash.

“BUM CHÍU!”

Ánh sáng ngập tràn khắp nơi, Đăng Quang bị luồng sáng ấy làm cho chói mắt. Nhưng hắn đã nhanh chóng xuất chiêu ngay sau đó. Từ ngón tay lúc này của hắn, một tia sáng màu vàng bắn ra, uy lực phải nói vô cùng ghê gớm.

“Khải Minh?” Mọi người của học viện Hoa Sen lo lắng. Ánh sáng ấy cũng làm họ không thấy rõ được chuyện gì đang diễn ra.

“Sao rồi?” Khán giả cũng có phần tò mò muốn biết.

Ánh sáng từ lựu đạn flash dịu đi, mọi người giờ đã thấy rõ. Đứng ngay tại đó chỉ có Đăng Quang và Thu Thúy, còn Khải Minh thì chẳng thấy đâu. Trên thân cây lúc này lại xuất hiện một lỗ thủng, đây là kết quả sau khi dính chiêu của Đăng Quang.

“Huh? Tên đó đâu rồi?”

“Lẽ nào bị loại rồi?”

“Haizz Thánh Quang Chỉ nhanh quá mà! Né được tao tên làm ông nội luôn!” Một tên ngồi gần Yến Nhi nói.

“Hừ, nhất định hắn sẽ né được!” Yến Nhi buộc miệng đáp trả.

“Cô em thiệt tình! Làm sao mà né được... Nếu thật sự như vậy ta nguyện để cả thế giới thông!”

Khán giả nháo nhào khi không thấy Khải Minh. Chẳng ai biết được hắn đã bị loại hay đã thoát được. Chỉ đến khi một hồi chuông vang lên cùng với giọng nói của dẫn chương trình.

“BUM!”

“Một tiếng đầu tiên đã trôi qua! Sau đây tôi xin tổng kết số điểm và tình trạng hiện tại của các đội:

Đội Dã Thú: 100 điểm. Số thành viên còn lại: 5.

Đội Hoàng Kim: 400 điểm. Số thành viên còn lại: 3.

Đội Hải Dương: 0 điểm. Số thành viên còn lại: 4.

Đội Thiên Long: 0 điểm. Số thành viên còn lại: 0.

Đội Nữ Hoàng: 0 điểm. Số thành viên còn lại: 5.

Và... đội Hoa Sen: 440 điểm. Số thành viên còn lại:... 5.”

“CÁI GÌ CHÚ???”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

“Cái gì? 5 người? Vậy tức là tên kia... né được sao?”

“Nhanh như vậy mà vẫn né được sao?”

“Hừ cái!”

Một lần sóng xô xao từ các khán đài.

“Ừ... con lợn gặm tỏi?” Tên ngồi gần Yến Nhi nuốt nước bọt. Hắn có vẻ vẫn chưa tin vào tai mình.

“Hừ, ngươi thấy chưa?” Yến Nhi nói với hắn rồi tiếp tục theo dõi cuộc thi.

“Thế ế nào? Cuộc đời nhiều phi lý! Lẽ nào mình sẽ bị cả thế giới thông... Mà chắc không ai nghe đâu hí hí.” Tên đó mừng thầm. Bỗng nhiên ngay sau đó, một bàn tay đặt lên vai hắn. Tên đó quay lại thì thấy đó là bàn tay của một tên vạm vỡ nhưng lại có khuôn mặt rất... biến thái. Tên đó siết chặt bàn tay đang nắm vai lại, đưa đôi mắt rạo rực của mình và nói một câu:

“Tối nay, phòng 69 khách sạn Tường An nhé! <3” “Ừ...” ... Lời thông báo của dẫn chương trình không chỉ dành cho khán giả bên ngoài mà còn dành cho các thí sinh trong cuộc thi bằng cách thông qua mạng lưới tinh thần (kiểu như thần giao cách cảm ấy). “Hmmm...” Đặng Quang trầm ngâm nhìn lỗ thủng trên thân cây. Không cần nghe thông báo, hắn cũng đã biết được rằng Khải Minh đã kịp né tránh trước đó, chỉ là hắn không nhìn rõ cách mà tên đó né tránh. Thu Thủy đang đứng ở phía sau bỗng bước lại gần hắn. Cô nàng có vẻ khá ngạc nhiên khi có kẻ né được Thánh Quang Chi. “Đặng Quang... có vẻ đội chúng ta rất Thấp Cự Đỉnh rồi!” Thu Thủy nhẹ nhàng nói. Đặng Quang vẫn chăm chú nhìn vào thân cây và trả lời: “Hmmm... đừng lo lắng. Cậu đừng quên mục đích của chúng ta đến đây không phải để chiến thắng... Mà là để tìm những người như hắn!” Nói rồi, Đặng Quang siết chặt tay bước đi. ... Vẫn ở trong khu rừng Chết Chóc đó, có một thiếu niên đang ngồi dựa lưng vào tảng đá lớn sau lưng. “Phù... may quá!! Xém tí bị loại rồi! Học... học.” Thiếu niên ấy lau giọt mồ hôi đang chảy dài trên má. Hắn ta không ai khác chính là Khải Minh, kẻ vừa né tránh thành công Thánh Quang Chi của Đặng Quang. “Học... may là dùng hết tất cả kĩ năng về tốc độ mới thoát được... thắng đó quả nhiên rất mạnh!” Khải Minh cố điều khiển hơi thở gấp gáp của mình. Hắn bây giờ vẫn chưa tin là mình lại né tránh được. Cảm giác lúc ấy như Thánh Quang Chi đã sượt ngang qua hắn vậy, chỉ cần nhích thêm tí nữa thì hắn dính đòn ngay. “Hừ!! Chắc mình phải quay lại chỗ của đội thôi... Ở... chỗ nào nhỉ? Sao mình chẳng nhớ đường nào hết vậy?!” Định mệnh, lạc con mẹ nó rồi huhu... mà không sao, bình tĩnh, định hướng lại cái đã, được rồi, chắc chắn là hướng kia... à không hướng này...” ... 3 tiếng sau... “Định mệnh, lạc thiệt rồi!” Khải Minh ngẩng đầu lên trời than khóc. Đã qua bốn tiếng mà Khải Minh vẫn chưa tìm được Thấp Cự Đỉnh do đội mình chiếm. Hắn đang khá lo lắng. Ít ra thì hắn cũng có thể an tâm vì số điểm sau một tiếng của đội vẫn tăng đều, chứng tỏ cả đội vẫn đang trụ vững. Về phần điểm số của các đội hiện tại thì đội Hoa Sen vẫn đang dẫn đầu với 740 điểm; theo sau là đội Hoàng Kim và đội Dã Thú với 400 điểm; tiếp đó là đội Nữ Hoàng với 210 điểm, đội của những cô gái xinh đẹp này có vẻ đã tìm được một Thấp Cự Đỉnh cho mình; cuối cùng là đội Hải Dương và đội Thiên Long với số điểm là 0. Hiện tại thì số thành viên trong các đội vẫn chẳng biến đổi gì sau lần thông báo đầu tiên. “Hmmm, cố lên, mình tin con đường phía trước chắc chắn sẽ dẫn tới... Oái!” Khải Minh bỗng giật mình nhảy ra phía sau, hai tay giơ sẵn thủ thế. Chuyện gì vậy? Có vẻ có thứ gì đó ở phía trước. “Uh... người là...” Giọng nói run run đến từ phía trước. Đó là giọng của một cô gái, một thành viên của đội Hoàng Kim. Cô gái này chính là một trong ba người đã đối đầu với Vương Âm và cũng là người duy nhất may mắn chưa bị loại. À không! Nếu nói may mắn thì chưa hẳn đúng. “Cô gái này?? Sao mặt mày có vẻ sợ hãi vậy ta?? Mình đã làm ế gì đâu!! Để xem thử... Ồ Hồn Sư tăng 7 thôi à!! Phen này ngon rồi!!” Khải Minh cười khi khi đắc chí, một nụ cười có phần dâm dăng. Hắn nghĩ rằng cô gái kia đang sợ hắn. Nhưng hắn đã sai lầm. Cô gái kia thật ra là kinh sợ những gì mà mình chứng kiến, chính xác rằng nàng sợ Vương Âm. Đã bốn tiếng trôi qua nhưng cô gái ấy vẫn còn sợ như thế, chứng tỏ Vương Âm đã mang lại một nỗi ám ảnh thật sự kinh hoàng. Còn đối với tên như Khải Minh thì... “Hừ, cứ tưởng gặp ai, thì ra là tên ngáo ngơ của đội Hoa Sen, hèn thật. Mà hắn đi một mình sao? Hmmm...” Cô nàng ấy nhìn Khải Minh với ánh mắt hoài nghi. Còn Khải Minh thì nhìn nàng bằng ánh mắt rạo rực, ánh mắt chăm chú vào cặp ngực của nàng. “Ngon à nha. Ngực vừa vặn đó, mặt lại đẹp nữa chứ! Khả khả lại đi một mình, phen này phải kiểm soát gì mới được!” Khải Minh nghĩ. “Sao hắn nhìn mình ghê thế nhở? Hừ, thật kinh tởm. Phải mau loại hắn thôi! Nhìn hắn thế này chắc yếu là...” Có vẻ cô nàng kia khá xem thường Khải Minh. Nhưng sau khi nhớ lại tên Vương Âm thì nàng thay đổi suy nghĩ ngay: “Không được! Mình không được xem thường hắn!” Nói rồi, nàng âm thầm truyền hồn lực vào cây cung đang cầm của mình. “Hmmm, này cô em, ngoan ngoan đưa vú... á nhầm, ngoan ngoan đầu hàng đi thì anh tha cho!” Khải Minh hất càm nói với cô gái kia. “Cái gì?? Ngươi nghĩ sao mà bảo ta đầu hàng...” Cô nàng kia nghiêng răng tức giận. Bị một tên như Khải Minh khinh thường thì còn gì tức hơn nữa. Và lại cô nàng này là một quý tộc, tầng lớp mà đáng lẽ ra chỉ đi khinh thường người khác chứ chẳng quen với việc bị người khác khinh thường. Chính vì vậy cô nàng thật sự đã sôi máu lên sau câu nói của Khải Minh. “Hừ, tên khốn như ngươi dám nói vậy với ta sao!! Nếu đã vậy thì... CHẾT ĐI!!” Cô nàng kia giương cung lên, tạo một mũi tên bằng hồn lực và bắn một cú. Thao tác của nàng nhanh vô cùng. Mũi tên được bắn đi lao vun vút đến chỗ Khải Minh. “Oái hình như cái đó là... bảo vật trung cấp!!” Khải Minh giật mình trước cú đánh bất ngờ đó. Ngay giờ hắn chỉ toàn nghĩ đến việc cô nàng kia ngoan ngoãn đưa tay chịu tội chứ không hề nghĩ đến việc nàng ấy sẽ phản kháng. “Hừ, chết đi!” Cô nàng kia mỉm cười như tin chắc rằng mũi tên sẽ trúng đích và nhìn thấy được cảnh tượng tên Khải Minh biến mất khỏi tầm mắt mình nhưng... “Àm!!” Một tiếng nổ lớn phát ra, nó được tạo bởi vụ va chạm giữa mũi tên của cô gái đội Hoàng Kim và... một gốc cây đối diện. Còn tên Khải Minh vẫn đứng yên một chỗ và bình yên vô sự. Cái gì?? Cô nàng ấy trợn mắt nhìn thân cây ấy đổ xuống. Lẽ ra mũi tên ấy phải trúng vào tên Khải Minh chứ không phải thân cây ấy. Chuyện gì vậy? “Phù... mém tí bị loại cmnr!” Khải Minh kinh ngạc nhìn gốc cây nói. “Ngươi... làm sao chứ? Tại sao mũi tên không trúng ngươi?” Cô nàng kia kinh ngạc. “Há há! Nó đi xuyên qua ta đó!!” Khải Minh chống nạnh cười. Thật ra điều hắn nói không phải sự thật. Lúc này khi mũi tên gần chạm vào thì hắn đã kịp né sang một bên, khi mũi tên đã bay qua thì hắn quay lại vị trí cũ. Tốc độ Khải Minh lúc đó rất nhanh nên tạo cảm giác như hắn đang đứng yên vậy. “Vãi hàng chim én!” “Sao hắn làm được?” “Thánh né!!” “Hmmm, thắng này được đó!!” Khán giả lại một lần nữa kinh ngạc. “Tên đó trông cũng mạnh đó!” “Nhìn mặt hơi ngáo nhưng cũng mạnh phết.” “Hmmm, nhìn hắn lâu cũng thấy hắn đẹp trai chứ bộ...” “Tự nhiên ta cũng thấy thích hắn...” Một vài khán giả nữ thay đổi quan điểm của mình về Khải Minh. Những lời bàn tán nhanh chóng lọt đến tai Yến Nhi và Mỹ Linh. Cả hai trông bộ rất khó chịu. Trong khi đó, tên Quốc Vinh âm thầm xem xét tình hình rồi đứng phắt dậy nói: “Hề, các người có biết không. Tên đó là đồ đệ của ta đó, hắn làm được như vậy đều là nhờ ta chỉ dạy cả đó haha...” “Ồ... Quốc Vinh...” Hoài Nam trợn mắt nhìn Quốc Vinh đang khoan tay đắc chí. Tên đó có vẻ muốn dựa hơi của Khải Minh để lấy le với gái đây mà. “Ồ thật sao...” “Quaooo...” “Hmmm...” Có vẻ có người tin điều Quốc Vinh nói là sự thật. Yến Nhi nhủ thầm nhìn tên đó thờ dài nói: “Chắc, thiệt là...” Ở một khán đài khác, có một vài lão già cũng chăm chú xem trận chiến giữa Khải Minh và cô gái đội Hoàng Kim. “Hình như đó là Đặng Gia Bộ Pháp! Tên đó là người của Đặng Gia Tộc sao?” “Hmmm, ta thấy thể thuật của hắn ta cũng giống với thể thuật của Huỳnh Gia nữa. Tên này có vẻ thú vị đây...” Một lão già ngồi đó vuốt râu nói. Đôi mắt chăm chú nhìn vào Khải Minh. “Ngươi... ngươi nói láo!” Quay lại với cuộc chiến của cả hai. Cô gái đội Hoàng Kim có vẻ không tin những gì Khải Minh nói. “Hehe, tin hay không thì tùy... nhưng mà...” Khải Minh bỗng cúi người thấp xuống, chân phải sai về phía sau. Trông hắn giống như đang lấy đà vậy. Rồi hắn hét lên: “... Bây giờ thì tập trung mà bắn trúng ta đi!!” Khải Minh dồn lực phóng nhanh về trước. Tốc độ có thể nói là không tưởng, khoảng cách của cả hai đang rút ngắn một cách nhanh

chóng. “Cái gì chứ!!” Cô gái kia giật mình khi thấy tên Khải Minh lao đến. Nàng vội giương cung lên, tạo ra ba mũi tên và bắn về phía hắn. Tuy nhiên Khải Minh né tránh vô cùng dễ dàng. Hắn chỉ nhích khẽ sang một bên đã né tránh được hết những mũi tên kia. Đang chạy với tốc độ cao thế này mà vẫn né tránh được, điều này làm rất nhiều người ở ngoài kia thêm phần khâm phục hắn. “Gi chứ!!” “Hề hề, sợ ta chưa!!” Khải Minh tiếp tục lao đến, hắn bây giờ đã áp sát cô được cô nàng kia nhưng... “Cái gì...” Ngay khoảnh khắc hắn vừa áp sát thì cô nàng kia đã nhanh tay giương cung chĩa thẳng vào mặt hắn một mũi tên vàng rực. Có vẻ cô nàng này phản ứng không hề chậm. “Đừng xem thường ta!!” Nói rồi, cô nàng kia nhả dây cung đưa mũi tên bay đi nhưng... “Keng...” Một âm thanh vang lên, âm thanh này giống như sự va chạm của kim loại. Nó được tạo ra bởi mũi tên của cô nàng kia khi va chạm vào... thanh kiếm của Khải Minh. “Gi chứ!!” Cô nàng kia ngạc nhiên trước những gì mình thấy. Chỉ trong tích tắc, Khải Minh đã lấy từ túi không gian của mình thanh Xích Kiếm và dùng nó để chặn mũi tên kia. “Tốc độ này...” “Mượn lại câu lúc nãy nha: Đừng xem thường ta ver 2!” Khải Minh dồn lực đánh bật mũi tên lên trên. Sau đó hắn vung kiếm đánh vào cây cung của cô gái kia. Nàng ta bị lực đánh của hắn làm lùi về phía sau. Khải Minh thừa thắng xông lên, vung tay chường về phía cô nàng kia. Thế nhưng nàng ta lại nhanh chóng dùng một tay để chặn đòn đánh đó. “Bốp!!” Uy lực của Khải Minh mạnh hơn nên cô gái kia bị đánh bật ngược lại. Tuy nhiên thế vẫn tốt hơn bị trúng đòn. “Hừ, tên này nguy hiểm quá... mình phải tìm cách xử hắn nhanh thôi!!” Cô nàng kia lập tức giương cung lên. Tuy biết bắn trúng được Khải Minh là rất khó nhưng chẳng còn cách nào khác. Gặp một tên có thể né tránh thế này thì cung thủ như nàng chẳng phát huy được tác dụng. “Uh... sao vậy?” Cô nàng kia chợt cảm thấy kì lạ. Sao này giờ trên cây cung không xuất hiện mũi tên hồn lực dù nàng vẫn đang truyền hồn lực vào nó. Chuyện gì thế này? Nàng ta liên tục truyền hồn lực vào nhưng... kết quả vẫn như vậy. “Không thể nào... bảo vật của ta bị hư sao?” Nàng ấy rơi vào tình trạng hoang mang vô cùng. Bảo vật này gần như chiếm phần lớn sức mạnh của nàng. Trước giờ chiến đấu, chỉ cần cầm nó trong tay thì đối thủ của nàng đều ngã mũ. Và như vậy nó khiến nàng dựa dẫm nhiều vào bảo vật này. Kết quả khi không sử dụng được nó là tình trạng hoang mang hiện giờ. “Hehe...” Một tiếng cười ghê rợn đến từ Khải Minh. Có vẻ hắn biết cô nàng kia gặp phải vấn đề gì và nguyên do từ đâu. “Có phải ngươi đã làm điều này không...” Cô nàng kia lập tức nghi ngờ hắn ta. Không phải hắn thì còn ai vào đây nữa. “Hề? Ta có làm gì đâu?” Khải Minh giả vờ ngu ngơ. Điều này làm hắn càng đáng nghi hơn nữa. Cô gái kia thấy vậy càng khó chịu hơn. Thật ra vào lúc này, khi cô nàng kia dùng tay cản đòn của Khải Minh, ngay khoảnh khắc tay hắn chạm vào tay nàng, Khải Minh đã nhanh chóng dùng một loại thuật đã giúp hắn bán hành cho Huỳnh Thụ Nhân trong kì kiểm tra gia tộc, thuật phong ấn. Chắc hẳn không ai quên công năng bá đạo của loại thuật này, nó khiến đối phương không thể dùng hồn lực trong một khoảng thời gian nhất định. Thật vô cùng ức chế. Nhược điểm của nó là chỉ dùng cho người có cảnh giới thấp hơn. Bởi vậy Khải Minh rất ít dùng chiêu này vì đối thủ của hắn toàn nẩy tên mạnh hơn. “Hnnnn...” Khải Minh nhẹ nhàng rào bước đến cô gái kia. Nàng ta nhìn hắn bằng ánh mắt sợ sệt, tay liên tục giương cung nhưng vô ích. “Chết thật, mình thua rồi...” Cô nàng kia gần như tuyệt vọng, hạ cung xuống nhắm mắt chờ Khải Minh loại mình. Tiếng bước chân của hắn ta càng ngày càng gần. Và rồi... “Uh?... Ah?... Ahhhhh... tên khốn ngươi làm cái gì vậy!!” Cô nàng mở mắt to và hét lớn. Khuôn mặt ửng đỏ vì lý do nào đấy. Nhưng dựa vào lời nói của nàng có thể xác định tên Khải Minh đã làm gì với nàng. Và chính xác thì hắn đang... sờ ngực nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Khi bước đến gần, đôi bàn tay của hắn như không phanh lao thẳng vào bộ ngực tròn trịa kia. Từng ngón tay hắn quắp lại để tận hưởng độ mềm mại.

“Ôi mềm thật... phê quá!!” Khải Minh hau háu nhìn vào cơ thể đang không ngừng run lên của cô gái đó.

“Ngươi thả ta ra ahhh!!”

Mặc kệ cô nàng kia la hét cỡ nào, hắn vẫn tiếp tục hành sự. Khóe mắt của nàng ta xuất hiện lệ. Từ trước đến giờ thật chẳng có tên con trai nào dám làm như vậy với nàng. Vậy mà lại bị Khải Minh thoải mái sờ soạng. Bực tức hơn là nàng lại không thể phản kháng lại.

“Haha, mềm thật chứ. Chắc ta không dùng lại được rồi...” Khải Minh tiến sát người lại cô nàng đó. Dương vật đang cương cứng trong quần ép vào bụng của cô nàng. Cái này lại khiến nàng ta đỏ mặt hơn nữa.

Đường đường là một người cao quý vậy mà bị một tên con trai sàm sờ thế này. Cô nàng ấy đương nhiên không thể tiếp tục được.

“Ahhh... chết đi!!” Nàng ta lên gối một phát. Đầu gối nàng đập thẳng vào hai hõn bì của Khải Minh khiến hắn thốn đến tận rốn, “tinh trùng lên não”.

“Ahhh... ahhh...” Khải Minh nằm xuống ôm hạ bộ rên rĩ. Đàn ông dù mạnh cỡ nào nhưng luôn có một điểm yếu trên cơ thể đó chính là hai quả trứng nằm phía dưới. Bị đánh vào đó thì... J

Về phần cô gái kia, sau khi thoát khỏi tay Khải Minh liền đưa tay tự phá hủy huy hiệu của mình. Và thế là đội Hoàng Kim lại có thêm một người bị loại.

“Uhhh... đau quá... xem tí nữa lại có hàng ngon rồi... mà thôi kệ, sờ vú vậy đủ rồi... vậy là một em đầu tiên... ha ha, coi bộ kì thi này cũng thú vị phết... Ờ mà khoan xem thử “súng cò” có bị gì không chứ...” Khải Minh đứng dậy nói...

Ở quảng trường lung linh, hiện tại không ồn ào như lúc nãy. Tất cả khán đài đều bao trùm bởi sự im lặng. Và bỗng một tiếng nói cất lên phá vỡ sự im lặng đó:

“Nè, thằng đó vừa làm gì vậy?...”

Sau câu nói đó, những tiếng bàn tán dần dần xuất hiện:

“Biến thái, đích thị là biến thái!”

“Thật kinh tởm, hần nghĩ sao mà có thể làm vậy chứ.”

“Eo ơi. Ta vừa nói thích hần sao... phụt...”

“Đờ mờ, thằng đó sượng vậy...”

“Năm sau ta cũng phải đăng kí thi thôi...”

“Tuyệt đỉnh dâm tà...”

Tất cả những gì Khải Minh vừa làm đều được mọi người đang ngồi ở quảng trường Lung Linh này chứng kiến. Điều này làm cho lượng fan của hần lúc nãy chuyển sang anti-fan ngay. Thật ra hần cũng không biết kì thi này đang được chiếu trực tiếp, nếu biết thì hần đã không làm như vậy. À không, hần vẫn sẽ sờ ngực cô nàng kia nhưng ở một nơi kín đáo hơn. :D

“Haizzz thằng nhóc đó...” Linh Nguyệt lắc đầu thở dài. Nàng thật xấu hổ hết sức trước hành động của Khải Minh. Quả thật thi trong cuộc thi này không có hạn chế mấy việc như này, thậm chí có thể hiếp dâm luôn đối thủ nếu muốn. Nhưng mà từ trước đến giờ chỉ có tên Khải Minh giờ trò đồi bại với thí sinh đội khác thôi. Còn lại đều chơi đẹp.

“...” Yên Nhi, Mỹ Linh và Bích Thảo đơ người khi thấy cảnh tượng đó. Trông cách họ nhìn Khải Minh chứa đầy tức giận.

Trong khi đó, Quốc Vinh cũng nhìn Khải Minh bằng ánh mắt vô cùng tức giận. Lý do là vì...

“Ê, hình như thằng đó là bạn của tên kia đúng không...”

“Ừm, có khi nào hần ta cũng...”

“Thôi tránh xa ra đi, thời buổi bây giờ “dê” ở khắp mọi nơi...”

“Kinh tởm quá đi!”

Những cô gái xung quanh tên này nhìn hần bằng một ánh mắt đầy sự đề phòng và có chút khinh bỉ. Điều này làm hần không thể khó chịu hơn.

“Thằng chóa Khải Minh. Lộn cái bàn...”

...

Tại Tháp Cự Điểm mà đội Hoa Sen đang chiếm cứ. Bốn người trong đội đang lo lắng về một người, đó chính là Khải Minh.

“Hmmm... sao hần đi lâu vậy...” Hồng Diễm đứng ngồi không yên trông ngóng Khải Minh.

“Tên này đi đâu rồi chứ...” Thất Hứa khẽ nói.

Cả đội vẫn biết rằng Khải Minh chưa bị loại nhưng tại sao hần chưa về. Điều này khiến ai cũng thắc mắc.

“Có khi nào hần ta bị mấy đội khác bắt rồi không...” Yên Ly nói lên “thuyết âm mưu” của mình.

“CÁI GÌ!!” Hồng Diễm hét lên. Nàng coi bộ rất lo cho hần.

“Chắc không có đâu... chẳng ai rảnh đi bắt thành viên đội khác đâu... chẳng được lợi gì cả mà còn gây bất lợi.” Công Khanh siết chặt tay và nói. Những điều hần nói là hoàn toàn có lý nên cả đội có thể yên tâm một phần.

“AI ĐÓ!” Thất Hứa bỗng đứng phắt dậy, mặt lộ rõ vẻ đề phòng. Những thành viên khác cũng ngay lập tức theo hần thủ thế.

“Chuyện gì vậy??” Yên ly nhìn Thất Hứa hỏi. Nhưng Thất Hứa chưa đáp lại thì nàng đã có câu trả lời. Từ trong một bụi rậm gần đó, có một cặp nam nữ xuất hiện.

“Bọn họ là...” Hồng Diễm và những người khác ngay lập tức nhận ra những người vừa xuất hiện, bọn họ chính là Đăng Quang và Thu Thúy.

“Ồ... chúng ta gặp phải đối thủ mạnh rồi...” Đăng Quang khẽ nói với Thu Thúy. Trông hần có vẻ khá thích thú.

“Là đội của tên lúc nãy... Bọn họ cũng không hề yếu đâu... Chúng ta đánh lại chứ?...” Thu Thúy hỏi.

“Chắc mình phải dùng sức mạnh thật sự rồi...” Đăng Quang vừa dứt lời, cơ thể lập tức tỏa sáng. Ánh sáng càng ngày càng mạnh và biến thành một cột sáng bắn thẳng lên trời. Hồn lực từ người Đăng Quang tỏa ra vô cùng lớn, lớn hơn những cuộc chạm trán vừa rồi của hần. Có lẽ đây là sức mạnh thật của hần còn những trận chiến vừa rồi hần chỉ như “chơi đùa” thôi. Thấy điều đó, những thành viên trong đội Hoa Sen có cảm giác không lành.

“Hắn ta... mạnh lắm...” Công Khanh như cảm nhận được sự uy áp mà Đăng Quang gây ra.

“Cả hai người này đều rất mạnh...” Hồng Diễm dè chừng nói.

“Có đánh hay không?” Yên Ly hỏi.

“Grrrr phen này căng rồi...” Thất Hứa nghiêng răng, đối thủ của cả bọn không hề tầm thường, điều này hắn tất nhiên biết. Nhưng bọn họ không vì thế mà trao Tháp Cự Đỉnh dễ dàng đâu.

“Lên nào!!!!” Cả bọn đồng loạt xông lên tấn công.

“Hừ... để xem thử các người mạnh đến đâu... BẠO QUANG PHÁO.”

Một luồng sáng khổng lồ bắn thẳng vào đội Hoa Sen. Luồng sáng này trông vô cùng mạnh mẽ. Khi nó bắn ra, không khí như bị xé toạt, cây cối xung quanh đồng loạt đổ ngã, mặt đất bị cày nát. Tốc độ của nó vô cùng lớn và nó lao thẳng vào đội hình đội Hoa Sen.

“Chết rồi...”

...

“~Bâng khuâng mình ta lạc trôi giữa đời~ Ta lạc trôi giữa trời~” Khải Minh vừa đi vừa ngâm nga câu hát.

“Haizz sao giống như mình bị thánh lạc Zoro nhập vậy? Móa nó...” Hắn ta không ngừng than vãn. Nãy giờ hắn vẫn chưa tìm được vị trí của đội mình. Càng đi hắn càng cách xa khỏi đội mình hơn.

“Ừa... kia là...” Khải Minh mở to mắt ra, trông hắn có vẻ ngạc nhiên. Hắn ta khễ chạy nhẹ về phía tay phải rồi nằm sát xuống đất, đôi mắt chăm chú quan sát một ngọn Tháp Cự Đỉnh đang nằm gần đó. Ngọn tháp này đương nhiên không phải vô chủ, nếu là vậy thì Khải Minh đã nhanh chân đến chiếm rồi. Hiện tại, ngọn tháp này đang được đội Nữ Hoàng chiếm đóng.

“Ừc... ngon lành cảnh đào... nếu sờ ngực hết mấy em này thì...” Khải Minh liếm mép cười. Ánh mắt đầy dâm tà lướt qua những thành viên của đội Nữ Hoàng. Đây đều là những cô gái xinh đẹp, cơ thể cũng khá quyến rũ, hỏi sao hắn ta lại không thèm chứ.

“Í, mà khoan... trong đây ai cũng mạnh cả... sao mà...”

Khải Minh lo lắng cũng là đúng. Những cô nàng dưới đây đều có cảnh giới hơn Hồn Sư tầng 4. Một mình Khải Minh cân 5 thì hơi quá sức.

“Làm sao bây giờ?... A!” Khải Minh chợt nghĩ ra sáng kiến gì đó. Hắn thò tay vào trong chiếc túi chứa lựu đạn của mình và lấy ra hai quả lựu đạn flash. Với thứ này, hắn có thể làm đối phương không thể thấy trong một khoảng thời gian và đó chính là lúc hắn hành động một cách dễ dàng hơn.

“Hmmm...”

“Chuyện gì vậy Như Ngọc?...” Một thành viên lên tiếng hỏi khi thấy Như Ngọc có vẻ khác lạ.

“Không! Chỉ là em cảm thấy như có chuyện không lành...” Như Ngọc trả lời. Ngay khi nàng vừa dứt lời thì...

“Cạch!” Hai vật gì đó rơi ngay trước mắt cả đội.

“Cẩn thận!” Một cô gái trong đó hét lên, nàng ta chính là đội trưởng của đội Nữ Hoàng. Với trách nhiệm là đội trưởng, nàng luôn phải cảnh báo cho đồng đội của mình bất kì điều gì kì lạ xảy ra. Lần này nàng đã làm tốt trách nhiệm đó nhưng... có phần hơi trễ.

“Bùm chiu!!!”

“Á...”

“Ahhh... chói quá!!”

Hai vật đó phát nổ, một luồng sáng cực mạnh phát ra làm cho toàn đội Nữ Hoàng bị lóa mắt.

“Mọi người cẩn thận...” Những cô gái ấy cố đưa tay dụi mắt, trong lúc đó cũng không quên đề phòng xung quanh.

“A... không thấy gì cả?”

“Soạt...” Từ bụi cây nọ, một bóng đen phóng thẳng ra với một tốc độ kinh khủng. Bóng đen lao thẳng đến nơi của những cô gái đội Nữ Hoàng đang đứng, đó không ai khác chính là Khải Minh. Ngay sau khi dùng bom flash để gây lóa, Khải Minh đã dùng hết tất cả kỹ năng tốc độ lao thẳng ra như một con trâu điên.

“Ngực oi... ta đến đây!” Khải Minh nhào về phía một cô gái gần đó, đôi tay đưa về phía trước như hổ vồ mồi. Ngay lập tức bàn tay hắn ôm trọn lấy

cặp ngực phồng phao của cô nàng đó.

“Ahhhhhh... Biến thái!!!” Cô nàng đó lập tức hét lên.

“Chuyện gì thế!”

“Có kẻ địch!!”

Bị sàm sỡ ngay lúc không nhìn thấy gì này, cô nàng đang bị Khải Minh bóp vú chỉ có thể hét lên và tung đòn lung tung, đối với Khải Minh thì né những đòn này vô cùng đơn giản.

Sau vài giây tận hưởng khoái cảm, hắn vội rời ngực cô nàng này và tìm đến một đối tượng mới.

“Ahhh... ai vậy! Thả ta ra, biến thái...” Nạn nhân tiếp theo cũng hét lên trong vô vọng, nàng ta hoàn toàn không thể đánh được tên giờ trò đối bại với mình dù chỉ một đòn.

“Hmmm, ta làm cái này là vì nhiệm vụ thôi... ta làm cái này là vì nhiệm vụ thôi...” Khải Minh tự bào chữa cho bản thân. Dù vậy hắn vẫn không giấu nổi nét mặt sung sướng. Sờ vú toàn gái đẹp thế này, hắn đang có nhiều người ganh tị cũng như khinh bỉ hắn nhưng... điều đó không quan trọng (nếu hắn biết) bởi vì không gì ngăn cản được ham muốn khoái cảm của hắn hiện giờ cả.

“Tiếp theo nào!” Khải Minh lại chuyển sang mục tiêu mới. Lần này là đội trưởng đội Nữ Hoàng. Cô nàng này có một bộ ngực cỡ K-cup (Google nếu chưa biết), thật khủng bố mà. Khải Minh thấy vậy lại càng ham muốn bóp được nó. Hắn bay đến nàng với tốc độ cực nhanh, nhanh đến nỗi cô nàng kia tập trung cảm nhận xung quanh cũng không thể nào nhận ra hắn đã ở ngay trước mặt nàng và...

“Ahhhh...” Ngay lập tức, bộ ngực của nàng đội trưởng bị hắn chộp lấy nắn bóp. Cặp ngực mà có lẽ nhiều chàng trai mơ ước được sờ thử kia lại bị Khải Minh sờ nắn như chơi.

“Đậu má! Chảy máu mũi rồi!”

“Ta đi xem thi chứ éo có đi xem phim heo!”

“Thế giới nhiều lắm bắt công!!”

Những thanh niên bên ngoài không ngừng than vãn.

“Thả ta ra... tên khốn nào đó!!! Bạo Lam Trảm!” Cô nàng đội trưởng đó hét lên và tạo trên đầu một lưỡi dao gió khổng lồ màu xanh lam. Và rồi nàng khiển lưỡi dao đó phóng thẳng vào phía trước mặt mình hồng “xé” tên đang sàm sỡ mình nhưng mà nàng không biết rằng Khải Minh là trùm né tránh.

“Hé hé, né dễ ẹc!” Khải Minh xoay người một cái đã né được lưỡi dao đó. Trước khi chuyển sang đối tượng mới, hắn tranh thủ tét vào cặp mông căng đét của nàng đội trưởng một cái.

“Ahhh đồ biến thái, ta sẽ giết ngươi... đồ khốn!”

“Nào tiếp nào...” Khải Minh lao đi hết tốc lực. Nếu mà hết thời gian gây lóa thì hắn xác định toi, bởi vậy hắn phải làm hết tốc độ có thể. Và, con mồi tiếp theo là người mà Công Khanh thích.

“Ủầy em xin lỗi!!” Khải Minh thầm xin lỗi trong lòng. Dù cảm thấy hơi có lỗi nhưng hắn vẫn tiếp tục, cơ hội ngàn năm làm sao có lần hai. Nhưng mà có lẽ hắn đã lầm khi nghĩ mình có thể dễ dàng sờ ngực cô gái này bởi...

“Ahhh...”

Chắc tiếng la này nhiều người sẽ nhầm tưởng là của cô nàng đó nhưng đáng tiếc là không phải. Nó đến từ... Khải Minh. Từ khi nào, bàn tay của cô nàng kia đã nằm gọn trong bụng hắn. Có lẽ hắn vừa ăn một đấm vào bụng.

“Chuyện gì...?” Khải Minh nhìn lên khuôn mặt của nàng ta thì phát hiện cô ta đang mở to mắt nhìn hắn, trông nàng có vẻ đã hết bị lóa. Lần này thì rắc rối đây.

Tuy bị ăn một đấm nhưng hắn chưa hề hấn gì, hắn ta vội nhảy ra phía sau ngay lập tức thế nhưng...

“Cái gì...?” Khải Minh nhìn xuống dưới chân mình, hắn đang đứng trên một vũng nước. Nếu chỉ là vũng nước bình thường thì không có gì đáng nói nhưng không may thay vũng nước này được tạo ra từ hỗn lực và người tạo nó là Như Ngọc.

Như Ngọc dường như cũng đã hết bị lóa, nàng mở thật to mắt ra và hét: “Thủy Ngục!”

“Chết con mẹ nó rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 50

“Chết mẹ rồi!” Khải Minh hét hoảng. Hiện tại hắn đang bị nhốt trong Thủy Ngục, chiêu thức vô cùng ức chế của Như Ngọc. Một khi bị nhốt vào đây hồn lực của hắn sẽ bị bào mòn liên tục và hắn sẽ sớm kiệt sức.

“Grrr... bắt được hắn rồi!” Nàng đội trưởng đội Nữ Hoàng tức giận nói. Có vẻ đôi mắt nàng đã thấy lại được và nàng bây giờ đang nhìn Khải Minh một cách vô cùng tức giận.

Những cô gái khác cũng dần thấy lại được và họ bắt đầu dồn ánh mắt căm hận lên Khải Minh.

“Là Khải Minh sao?” Như Ngọc có hơi bất ngờ khi nhìn thấy anh họ mình. Nàng vẫn tiếp tục duy trì Thủy Ngục và hỏi: “Hắn... đã làm gì vậy?”

“Hicc, tên khốn đó sàm sỡ mình! Huhu.” Cô nàng đầu tiên trong đội bị Khải Minh tấn công nói.

“Cái gì?!” Như Ngọc nhú mày và siết chặt tay lại khiến Thủy Ngục cũng siết chặt theo.

“Uhhh... ahhh!” Khải Minh rên rì.

“Hicc, hắn ta dám sờ ngực của mình! Tên khốn.” Cô nàng thứ hai vừa nói vừa chỉ tay vào Khải Minh.

“Cái gì?!” Như Ngọc nhú mày lộ rõ vẻ tức giận và một lần nữa, nàng siết chặt tay lại.

“Ahhh... sắp chịu hết nổi rồi!” Khải Minh cố chịu đựng.

“Hừ... hắn ta dám sờ ngực lẫn hông của ta, tên khốn nạn!! Ta phải chặt tay hắn mới hả dạ được.” Nàng đội trưởng nghiêm rặng nói. Và câu nói của nàng cũng chính là chất xúc tác khiến Thủy Ngục một lần nữa siết lại.

“Ahhh... uhhh...”

“Hừ thật kinh tởm!” Cô nàng trong mộng của Công Khanh nhìn Khải Minh đầy khinh bỉ.

“Khải Minh... tên khốn... nguoi là đồ con lợn! Nguoi muốn sờ ngực gái đến vậy sao!” Đây là tất cả những điều Như Ngọc muốn nói, tuy nhiên nàng không thể nói ra được vì một lý do nào đó.

“Uh... lần này nguy rồi...” Khải Minh gần như không chịu nổi nữa, hắn sắp ngạt thở rồi.

“Hừ... xử hắn thế nào đây?” Nàng đội trưởng nghiêm mặt hỏi.

“Loại hắn đi!” Mọi người dường như có cùng suy nghĩ, một tên nguy hiểm như Khải Minh thì phải loại ngay khi có thể, không thì các thí sinh nữ gặp nguy mất.

“Được, Như Ngọc, giao cho em...” Nàng đội trưởng nói. Như Ngọc nghe vậy liền siết chặt Thủy Ngục lại, điều đó khiến Khải Minh vô cùng khó chịu. Nhìn thấy hắn bị vậy, Như Ngọc cũng không nhớ nhưng nghĩ đến những việc hắn đã làm, nàng thật không thể chịu nổi. Nàng chỉ có một phần nhỏ tức giận về việc những người bạn của mình bị sàm sỡ, còn điều khiến nàng bức mình nhất là kẻ giờ trở sàm sỡ đó lại là Khải Minh.

“Tại sao... tên khốn này... nguoi đòi bại vậy sao chứ... hừ vậy mà ta... ta...” Như Ngọc bức tức nói không ra lời, chỉ biết mắng Khải Minh thâm trong lòng.

“Uh... khốn kiếp... cứ thế này...” Khải Minh sắp hết chịu nổi, hắn cần có oxy để hô hấp ngay. Sức ép từ Thủy Ngục khiến cơ thể hắn không thể cử động được, chiếc huy hiệu của hắn cũng đang có dấu hiệu nứt ra, trông nó như sẽ vỡ ra bất kì lúc nào vậy.

“Phải tìm cách thoát... phải tìm cách thoát...” Khải Minh cố suy nghĩ để thoát khỏi đây, đầu óc quay cuồng mãi và rồi...

“Uh... liều một phen vậy!” Khải Minh như đã nghĩ ra điều gì đó. Hắn quyết định dùng luôn ý tưởng đó mà không suy nghĩ lại bởi hắn cũng chẳng còn sức để nghĩ lại nữa.

“Guhhh, dù có bị gọi là biến thái hay sao cũng được... KHỎA THÂN CHI THUẬT!”

Khải Minh dùng hết sức xé rách chiếc quần mình đang mặc, không chỉ là quần ngoài mà là cả quần trong. Và cứ như thế, lớp vải che đã bị tước bỏ, để lộ ra cái dương vật của mình. Không những thế, nó lại còn đang cương cứng, toát ra vẻ hùng dũng lạ thường. Thật không tin được trong tình huống này mà hắn còn cương được, quả là thanh niên cứng. Cơ mà hắn làm chuyện này là vì điều gì chứ? Mục đích của hắn chính là...

“Uh...?”

“Cái... cái gì? Thứ kia là gì vậy?????”

“Hắn... hắn làm gì vậy!!!”

“Không... á á!! Biến thái!!”

Tất cả các cô gái đều bất ngờ trước việc Khải Minh làm. Bọn họ đều là những trinh nữ còn trong trắng, nếu nói chưa thấy dương vật là nói dối vì trong đây hẳn đều thấy dương vật bé tí của mấy em bé rồi, nhưng họ thật sự, thật sự chưa bao giờ thấy dương vật khi đang cương cứng, kích thích thì khủng bố như thế này. Tất cả họ đều xấu hổ, đỏ mặt, lấy tay che mắt nhưng sau đó lại liếc nhìn qua khe hở của ngón tay, chứng tỏ họ cũng có phần tò mò về thứ đó.

“Thật kinh tởm...” Cô nàng mà Công Khanh thích quay mặt sang một bên, đôi má ửng hồng vì xấu hổ.

“Hi...” Khải Minh khẽ cười thầm trong lòng. Hắn cười vì thỏa mãn khi thấy những cô nàng kia nhìn thấy dương vật hắn và xấu hổ? Nếu vậy thì hẳn chẳng khác gì một tên biến thái tầm thường. Tất nhiên không ai nói hắn không biến thái nhưng cần xác định rõ rằng hắn là một kẻ biến thái thông minh.

Như đã nói, tất cả các cô gái đều xấu hổ khi và Như Ngọc tất nhiên cũng là một trong số đó. Nàng thậm chí còn xấu hổ hơn tất cả những người trong đây bởi trước giờ nàng chưa từng thấy qua thứ đó của con trai, không những thế nó lại là dương vật của Khải Minh. Và trong khoảnh khắc xấu hổ ấy, nàng đã không tập trung duy trì Thủy Ngục, kết quả là Thủy Ngục lập tức sụp đổ, đem lại tự do cho Khải Minh.

“Học học...” Khải Minh cố hết sức hít thở, lấy càng nhiều oxy càng tốt. Ngay sau đó hắn nhếch môi cười. Có lẽ hắn đang cười vì kế hoạch của mình lại thành công. Ngay từ đầu, hắn đã biết Thủy Ngục có điểm yếu đó chính là người sử dụng phải hết sức tập trung mới duy trì được nó, chỉ một chút lơ đãng cũng khiến nó bị phá vỡ. Dựa trên đó, hắn đã tìm cách khiến Như Ngọc mất tập trung. Trong các cách hắn nghĩ, chỉ có cách “khoe trym”, “hiếp dâm thị giác” là có khả năng thành công nhất.

“Hắn thoát ra rồi!”

“Mọi người cẩn... á á...”

Mấy cô nàng xung quanh định vây lại bắt hắn nhưng khi nhìn thấy thằng em của hắn thì lập tức quay mặt sang một bên không dám tới gần.

“Ahihi, không bắt thì ta chuẩn đây...” Khải Minh bức tốc bỏ chạy, ở lại cho chết à?

“Đứng lại...” Cô nàng trong mộng của Công Khanh lập tức chạy ra cản đường. Dù cũng hơi ngại khi phải nhìn cái dương vật kia nhưng vẫn phải đứng ra cản hắn lại. Nàng lập tức tung đòn đánh vào hắn.

“Ohh... muốn đánh tròng ta lần hai đâu có dễ!!” Khải Minh nhảy lên né tránh một cách dễ dàng. Sau đó, hắn đáp đất ngay phía sau lưng cô nàng kia. Ngay lúc này, hắn lại nghĩ ra hai lựa chọn. Một là tiếp tục chạy và hai là...

“Ahhh...”

Có vẻ như hắn đã không chọn việc chạy tiếp mà thay vào đó, hắn áp sát lại người cô gái kia, đôi tay luồn qua eo và chộp lấy bộ ngực của nàng ta.

Cô nàng ấy lập tức đỏ mặt, khuôn mặt lạnh lùng thường ngày bị thay thế bằng nét xấu hổ vô cùng đáng yêu.

“Tên khốn thả ta ra...ah... ah... ah...” Cô nàng vùng vẫy đẩy hắn ra ngay. Khải Minh đương nhiên cũng không níu kéo làm gì. Tuy chỉ sờ trong một khoảng thời gian ngắn nhưng cảm giác vẫn rất phê. Sau khi rời khỏi nàng ta, hắn ta lập tức tăng tốc bỏ chạy.

“Người... đứng lại...” Lần này, lại một người khác ra cản hắn, đó chính là Như Ngọc. mặt nàng vẫn đang đỏ phừng phừng, một phần vì xấu hổ, một phần vì tức giận việc Khải Minh làm.

“Chết đi!!!” Nàng chấp tay tạo ra ngay trước mình một quả cầu nước. Từ quả cầu ấy, một cánh tay nước phóng ra hướng vào bụng Khải Minh.

“Huh...” Khải Minh bình tĩnh, đợi cánh tay ấy đến gần liền nhảy lên và chạy trên chính cánh tay nước ấy bằng Đạp Thủy.

“Cái gì chứ??” Như Ngọc kinh ngạc khi thấy Khải Minh làm được như vậy.

“Hehe...” Khải Minh tươi cười, vừa né tránh lại vừa có thể tiếp tục tẩu thoát, quả thật cách của hắn rất lợi.

“Đừng tưởng bờ...” Như Ngọc lập tức tạo ra một cánh tay nhỏ khác phía sau Khải Minh trên chính cánh tay nước mà hắn đang chạy. Cánh tay thứ hai này lập tức nắm lấy chân Khải Minh mà giật về phía sau khiến hắn mất thăng bằng và ngã xuống, tuy nhiên lúc này hắn đang ở khá gần Như Ngọc, bởi vậy nên hắn đã ngã nhào vào Như Ngọc.

“Rầm!”

“Chết mẹ... đứng dậy chuẩn ngay... ơ nhưng mà cái gì mềm thế này...” Khải Minh nhận ra cảm giác kì lạ, kích thích ở bàn tay mình.

“Cái cảm giác này quen lắm à nha!! Hình như...”

“Ahhhh... đồ khốn!!!” Như ngọc bỗng thét lên một tiếng. Khải Minh nghe vậy vội vàng ngồi dậy. Ngay trước mắt hắn là Như Ngọc xinh đẹp đang nằm dưới đất. Nhưng mà tại sao mặt nàng lại đỏ thế kia? Và tay của Khải Minh, nó đang nằm ở đâu thế?

“Uh... cù lạc gion tan...” Khải Minh đơ người, hai mắt mở to hết cỡ. Ngay tại thời điểm này, bàn tay của hắn đang dính chặt vào ngực của Như Ngọc. Đó chưa phải là hết, thằng em đang cương cứng của hắn lúc này đang áp sát vào giữa hai chân của Như Ngọc, hắn có thể cảm nhận rõ cảm giác mềm mại ở dưới đó, ngay lúc này, hắn đang nghĩ đến những điều đồi bại nhất có thể.

“Người... người... người... Chết đi!! Ahhhhhh!!” Như Ngọc hét lớn, tung một đấm mạnh thật mạnh vào Khải Minh ngay lúc hắn đang mê trong cơn phê, không phòng bị gì cả. Kết quả là hắn bị đấm bay sang một bên, té lăn lóc.

“Ui da...” Sau khi té xuống vài giây, Khải Minh vội vã đứng dậy ngay để xem xét tình hình, nhưng coi bộ nó rất tệ. Ngay bây giờ, năm cô gái của đội Nữ Hoàng với ánh mắt đầy căm phẫn đang nhìn hắn. Ai mà ngờ được, tất cả bọn họ, những cô gái xinh đẹp này đều đã bị Khải Minh sờ ngực, xem thử sau này làm sao làm họ lấy chồng nữa. Hôi sao họ không giết Khải Minh cơ chứ.

“Người... chết đi!!” Như Ngọc khé mắt uớt lệ nhìn Khải Minh, miệng không ngừng rủa hắn ta.

“Ừc... em sai rồi, mấy chị xin lỗi em đi!” Khải Minh lập tức bỏ chạy.

“Đứng lại tên khốn nhà người...” Nàng đội trưởng thi triển phong thuật vào chân và đuôi theo. Trong khi đó, những cô nàng phía sau thi triển các đòn đánh yểm trợ.

“Àm... ăm... ăm!” Các đòn đánh với đủ các hệ hỏa, lôi, thủy, phong liên tục nhắm vào Khải Minh nhưng chẳng đòn nào chạm vào được hắn, tuy nhiên nó cũng làm giảm tốc độ của hắn đi đáng kể.

“Nhanh lên nào... Oái!” Khải Minh chợt dừng lại. Ngay bây giờ hắn đã cùng đường bởi hắn đang đứng ngay tại một vách đồi cao, phải tầm mười mét so với mặt đất bên dưới. Nhảy xuống đó không phải là chuyện dễ đâu!

“Chạy đằng trời!” Cô nàng đội trưởng kia đã đuổi kịp sát hắn. Tay nàng ta đang được bao quanh bởi những luồng gió kì lạ, có lẽ nàng sắp tung chiêu.

“Xoẹt!” Nàng đội trưởng vung tay về phía Khải Minh, một luồng gió kì lạ lập tức bay về phía hắn. Nếu bị trúng luồng gió này, hắn chắc chắn sẽ bị đẩy rơi xuống vách dốc kia. Tuy nhiên nên nhớ rằng Thánh Quang Chi hắn còn né được vậy con gió với tốc độ chưa bằng một phần hai chiêu thức ấy sao có thể làm khó hắn.

Khải Minh nhanh nhẩu nhảy sang một bên để luồng gió ấy bay ngang qua mình. Ngay lúc hắn vừa đáp đất cũng là lúc nàng đội trưởng kia bỗng né sang một bên. Ngay sau lưng nàng, một quả cầu nước bắn thẳng đến Khải Minh với tốc độ vô cùng nhanh.

Tình huống này, Khải Minh muốn né được rất khó. Quả cầu nước bay rất nhanh, lại còn mang tính bất ngờ, quả thật lần này khó cho Khải Minh rồi. Nếu trúng quả cầu nước ấy thì hắn xác định rơi xuống kia. Nhưng mà ngay lúc này, hắn lại gặp may, công năng “tự động né tránh” của kĩ năng Đặng Gia Bộ Pháp may mắn được kích hoạt, những lúc não không kịp xử lý mà được như vậy thì quá lợi rồi.

Ngay lập tức, Khải Minh tự động ngã người ra phía sau để né tránh. Quả cầu nước ấy đi suột qua bụng hắn, lướt trên khuôn mặt hắn. Có lẽ lúc này hắn đang vui mừng vì né được, nhưng có vẻ hơi sớm. Quả cầu nước ấy đang bay giữa chừng thì bỗng biến dạng dữ dội rồi...

“Bùm!”

“Ahhhh...”

Chỉ trong tích tắc, quả cầu nước ấy phát nổ. Trong tình huống này, dù có bật cả mười công năng tự động né tránh cũng chẳng giúp được hắn thoát khỏi đó an toàn. Kết quả là Khải Minh bị đánh bay xuống vách đồi kia.

“Thành công rồi...” Như Ngọc khẽ cười. Nàng chính là tác giả của quả cầu nước lúc nãy. Nàng biết rằng tên Khải Minh này thế nào cũng né được nên đã sử dụng chiêu thức có thể điều chỉnh thời gian phát nổ, khiến hắn né tránh rồi không kịp trở tay trước vụ nổ.

“Yaaa...” Nàng đội trưởng dường như không buông tha cho Khải Minh, nàng tạo ra một cơn gió rồi phóng thẳng nó xuống đánh vào lưng Khải Minh. Vì hắn ta đang lơ lửng giữa không trung nên chẳng thể né tránh được.

“Bùm!” Ngọn gió ấy đánh thẳng vào lưng Khải Minh, nó có vẻ rất đau.

“Ahhh... ahhh!” Khải Minh gồng mình chịu đựng cảm giác tê rát ở lưng mình. Không chỉ vậy, ngọn gió ấy còn đổi hướng, đẩy Khải Minh sát vào vách đồi và để cơ thể hắn “cày” trên ấy. Chỉ trong vài giây, hắn đã “cày” một quãng đường dài trên vách đồi và đâm sầm xuống đất.

Nhưng như vậy chưa phải là hết, đất đá từ phía trên liên tục đổ xuống, đây là kết quả sau vụ “cày đường” của Khải Minh.

“Àm!” Đất đá đổ xuống, khói bụi mịt mù. Một lúc sau, khói bụi dần tan hết, khung cảnh bây giờ chỉ còn một đồng đất đá nằm sát vách đồi.

“Huh? Hắn bị loại chưa nhỉ?” Các thành viên đội Nữ Hoàng chăm chú quan sát tình hình bên dưới. Họ tìm mãi nhưng không thấy Khải Minh, lòng ai cũng dè dặt nghĩ rằng Khải Minh đã bị loại, rớt xuống từ trên cao thế này, lại còn dính thêm một đòn của nàng đội trưởng trông cũng không hề nhẹ, tuy nhiên chỉ có một mình Như Ngọc vẫn còn hoài nghi về khả năng Khải Minh bị loại.

“... Hắn ta...?”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

“Đù móa, chưa chết!” Tại một nơi tối tăm nào đó, một thằng điên đứng dậy từ đồng đất đá la hét. Hắn ta không ai khác chính là Khải Minh.

“Má nó, ề hết cả người... Ừa, mà sao tối om vậy nè... à nhớ rồi lúc này...”

Lúc này, khi đất đá đang rớt xuống, nếu bị đồng đất đá đó đè thì hắn bị loại là cái chắc, nhưng hắn vô tình phát hiện ra có một hang động ở ngay dưới vách đồi nơi gần hắn, ngay lập tức hắn liền lặn vào bên trong. Đất đá đổ xuống và lấp kín miệng hang.

“Ầy dà... phải kiểm tra ánh sáng mới được!” Khải Minh nói rồi đưa tay mò mẫm trong túi đồ không gian của mình, sau một hồi, hắn lấy ra một chiếc đèn pin, thứ này là do hắn mua trong cửa hàng vài ngày trước đây.

“A, lối ra bị bịt kín rồi! Toàn là mấy tảng đá to đùng, kiểu này thì hết thoát rồi L.” Khải Minh thở dài đầy muộn phiền. Hắn sau đó quay đầu lại nhìn phía sau mình.

“Cái hang này có vẻ sâu đó! Có lẽ vẫn còn lối ra khác...” Nghĩ rồi, Khải Minh lập tức bước đi vào sâu bên trong.

Đi được một quãng khá xa, hắn chợt nhận ra có thứ gì đó phát sáng ở phía trước, Khải Minh lập tức chạy lại chỗ đó. Càng lúc ánh sáng ấy càng rõ hơn.

“Ahh...” Khải Minh dừng chân lại, hai mắt mở to lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Ngay trước mặt hắn lúc này là một cái cây đang phát sáng, chính xác thì chỉ có những quả của cái cây này mới phát sáng, thật vi diệu. Nhưng đó chưa phải là tất cả, điều đáng nói nhất ở đây chính là phía dưới gốc cây, có một cô gái xinh đẹp lại khóa thân đang ngồi dưới đó.

...

Tại một nơi khác trong khu rừng chết chóc...

“Hộc... hộc!” Thất Hứa ngã lưng xuống gốc cây sau lưng mình, ngẩng mặt lên trời thở liên tục. Bộ dạng hắn bây giờ trông rất mệt mỏi.

Không chỉ mình hắn, những thành viên khác trong đội Hoa Sen đang ngồi xung quanh hắn cũng có dáng vẻ như vậy. Ai nấy đều tỏ ra mệt mỏi. Nguyên nhân của việc này là do họ vừa mới đối đầu với một đối thủ cực nặng ký, Đổng Quang.

“Hộc... tên đó... là quái vật hay sao vậy?” Yến Ly vừa thở vừa nói.

“Khải Minh nói... hắn ta là một Hồn Tướng tầng 1 nhưng... ta thấy tên này mạnh như một Hồn Tướng đỉnh phong vậy!” Công Khanh lau mồ hôi trên trán.

“...” Hồng Diễm ngồi trầm ngâm nhớ lại cuộc chiến vừa nãy...

“Bạo Quang Pháo!” Đổng Quang tung một luồng ánh sáng mang sức hủy diệt cực mạnh đánh vào các thành viên đội Hoa Sen.

“Chết rồi...” Các thành viên đội Hoa Sen hoảng hốt.

“Đoàng! Ầmmmmmmmm!” Ánh sáng tràn ngập xung quanh

Mặt đất bị xói tung. Cây cối ngã rạp. Khói bụi mù mịt.

“Chắc họ bị loại hết rồi nhỉ?” Thu Thúy đưa tay lên mặt tránh bụi rồi nói.

“Hmmm...” Đổng Quang nhíu mày nhìn vào nơi lúc nãy đội Hoa Sen đứng. Nơi ấy đang bị che lấp bởi cát bụi, chẳng thể thấy gì. Nhưng... bất ngờ thay, một đốm lửa bỗng xuất hiện. Không phải, là một ngọn lửa! Không! Chính xác là một “chiếc l-ng lửa”. Chưa hết, xung quanh chiếc l-ng ấy còn có sấm sét và phong hồn lực vây quanh. Thật là một cảnh tượng quen thuộc, chiếc l-ng này đã từng xuất hiện trong trận chiến với tên đã bắt cóc Bách Huệ, nó đã đứng vững trước đòn tấn công như vũ bão của tên đó, một Hồn Tướng cao cấp. Và lần này, nó tiếp tục chặn được một đòn đánh uy lực khủng khiếp nữa.

“Giữ chứ?” Thu Thúy cùng Đăng Quang ngạc nhiên. Trước đòn đánh uy lực dữ dội của Đăng Quang, họ vẫn còn có thể trụ vững sao? Tất nhiên là được rồi! Một người thì có thể không được, nhưng nếu hợp sức lại thì họ có thể làm được.

Ngay sau đó, chiếc l-ng lửa tan biến, từ bên trong, một bóng đen lao ra, tốc độ rất nhanh, phía sau lưng còn để tia điện vàng. Hắn ta không ai khác chính là Thất Hứa, hắn nhanh chóng áp sát lại Đăng Quang.

“Guhh...” Thất Hứa lập tức tung nắm đấm vào Đăng Quang, nhưng mà tên đó đã kịp giờ tay lên đỡ đòn. Hai luồng lực mạnh mẽ va chạm vào nhau gây ra một tiếng động dữ dội.

“Uỳnh!”

“Giữ chứ? Hắn nhanh quá vậy!” Thất Hứa kinh ngạc trước phản xạ nhạy bén của Đăng Quang.

“Hmmm...” Đăng Quang dồn lực vung tay một cái khiến Thất Hứa vắng ra. Rồi hắn phóng đến tiếp tục tấn công.

Ngay lúc đó, Công Khanh từ phía sau nhảy đến bất ngờ tấn công Đăng Quang. Thu Thúy thấy vậy cũng vội chạy đến hỗ trợ nhưng lại bị Hồng Diễm và Yến Ly cản đường. Bây giờ hai người đội Hoàng Kim mỗi người sẽ phải đấu với hai người của đội Hoa Sen, cục diện có vẻ đang nghiêng về đội Hoa Sen. Nhưng cũng đừng quên rằng Đăng Quang là một kẻ cực kỳ mạnh, một chấp hai chẳng là gì cả.

Thất Hứa biết điều đó, hắn ta lập tức lấy thanh Khuếch Lôi Dao để chiến đấu. Hắn khẽ liếc sang Công Khanh rồi cả hai lập tức xông lên tấn công.

“Hmmm... để xem đồng đội của tên kia mạnh đến đâu!” Đăng Quang cũng chẳng ngại gì xông lên ngay.

Cuộc chiến của những cô gái của hai đội cũng đã bắt đầu. Hồng Diễm lập tức xông lên với thanh Họa Vương Kiếm rực lửa, Yến Ly đứng sau yểm trợ cho nàng. Thu Thúy cũng đã lấy vũ khí ra.

“Keng... Keng... Keng...”

... Bạn đang đọc truyện sex tại web: TruyenSex.Tv

“Bốp!” Công Khanh ăn trọn một cú đấm của Đăng Quang và bay thẳng vào một gốc cây gần đó.

“Công Khanh... Guhh...” Thất Hứa lập tức chạy lại tấn công Đăng Quang. Tay hắn vung mạnh đao chém vào Đăng Quang. Nhưng hắn ta nhanh chóng biến mất ngay trước mắt Thất Hứa.

“Bình!” Đăng Quang bỗng xuất hiện ngay phía sau Thất Hứa và tung cước đá vào hông hắn.

“Ahhh...” Nổi tiếng Công Khanh, Thất Hứa cũng bay thẳng vào một gốc cây khác.

“Ahhh...” Hồng Diễm bị đòn đánh của Thu Thúy đánh lùi về phía sau. Dù được Yến ly hỗ trợ nhưng nàng vẫn không thể đánh lại Thu Thúy, sức mạnh của cô nàng này cũng không hề tầm thường.

Hồng Diễm cùng Yến Ly lập tức lui lại chỗ của Công Khanh và Thất Hứa. Có vẻ tất cả bọn họ không thể địch lại hai người này. Bây giờ quả thật họ rất mệt mỏi sau trận chiến hôm qua, sức lực cũng chẳng còn nhiều mà lại đối đầu với hai đối thủ nặng cân này, quả thật bất lợi vô cùng.

“Chúng ta rút thôi!” Công Khanh ôm vai nói, có vẻ vì cử động mạnh nên vết thương hôm qua lại giờ chứng.

“Guhh... muốn rút thì cũng khó...” Thất Hứa nghiêng răng.

Trong khi đó, Đăng Quang lại đang bước đến gần, trông hắn như đang chờ điều gì đó.

“Khó chứ... không phải là không thể!” Công Khanh nhếch môi cười. Hắn lấy ra từ túi đồ của mình một thứ rất quen thuộc, bom flash. Thứ này là do hắn xin Khải Minh mà có được, một thứ lợi hại như thế này có ở bên mình thì không phải rất lợi sao?

Đăng Quang cũng nhận ra ngay thứ mà Công Khanh đang cầm. Thứ này mà sử dụng thì vô cùng rắc rối cho hắn.

“Bùm!” Quả bom flash lập tức được ném xuống và phát nổ. Đăng Quang liền lấy tay bịt chặt mắt lại. Cùng lúc đó, các thành viên đội Hoa Sen đồng loạt bỏ chạy. Đăng Quang ngay sau đó bỏ tay ra khỏi mắt, thứ ánh sáng ấy bây giờ đã biến mất và hắn có thể nhìn thấy xung quanh. Đăng Quang lập tức dậm chân thật mạnh phóng về phía trước, tay chỉ ra rất quen thuộc.

“Thánh Quang Chi!”

Một tia sáng cực mạnh bắn ra, người mà Đăng Quang nhắm đến chính là một trong các thành viên đội Hoa Sen, Công Khanh.

“Xoẹt!”

Thánh Quang Chi ngay lập tức bắn trúng Công Khanh đang chạy. Chỉ một đòn duy nhất, Công Khanh lập tức phát sáng rồi biến mất. Trong khi đó,

những thành viên khác có lẽ đã chạy xa rồi.

Thu Thúy từ xa bỗng chạy lại hỏi hấn: “Bọn chúng chạy hết rồi! Mà sao cậu lại bắn vào gốc cây thế kia?”

Nghe được câu nói của nàng, Đăng Quang chợt nhìn vào tay mình rồi lại nhìn vào nơi lúc nãy hấn thấy Công Khanh bị Thánh Quang Chỉ bắn trúng.

“Là ảo giác! Lẽ nào đội đó có người sở hữu Tinh Thần Hệ!” Đăng Quang có lẽ đã nhận ra ngay mình đã bị trúng ảo giác mà Công Khanh tạo ra. Công Khanh biết chỉ bom flash chưa chắc đã đủ kiềm chân Đăng Quang, vì thế hấn đã cố gây ảo giác cho Đăng Quang nhằm làm hấn phân tâm tấn công vào Công Khanh ảo giác, giúp cả bọn thêm thời gian tẩu thoát. Bây giờ có lẽ họ đã cao chạy xa bay.

“Hmmm, thú vị thật... Thánh Quang Chỉ hôm dùng 3 lần nhưng lại hụt hết 2 lần. Bạo Quang Pháo bị chặn... bọn họ có tài đấy!” Đăng Quang khẽ mỉm cười.

Thu Thúy thấy vậy liền nói: “Haizz, dù nói là dùng hết sức nhưng có vẻ cậu vẫn chưa sử dụng nó nhỉ!”

Đăng Quang: “Vẫn chưa nhất thiết phải dùng đến... thứ đó.”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

“Uh... cái eo gì đây... phí lý quá! Dưới đây mà... lại có em gái xinh đẹp thế này sao... chuyện quái gì vậy?” Khải Minh hoài nghi. Quả thật chuyện này khá là kì lạ. Nhưng mà cũng nên nhớ thế giới này không phải là một thế giới bình thường, mọi việc diễn ra ở đây tất nhiên cũng không bình thường nốt.

“Huh...?” Cô nàng ấy cũng mở to mắt nhìn hấn. Không hiểu vì sao nhưng cô nàng này lại khẽ mỉm cười, một nụ cười đậm đắng vô cùng. Và cũng chính nụ cười ấy làm thẳng nhỏ của Khải Minh ngóc đầu dậy. Cơ mà quan trọng là hấn không có mặc quần a.

Cô nàng kia thấy con “mãnh thú” hùng dũng của Khải Minh liền tròn tròn mắt ngạc nhiên. Chắc nàng đang kinh ngạc vì độ lớn cũng như sự uy phong của cái dương vật kia.

“Hi...” Nàng ta bỗng đứng dậy và bước đến Khải Minh. Cơ thể quyến rũ uốn éo theo từng bước đi, khuôn mặt đậm đắng, đôi mắt thì rực lửa tình.

“Cái eo gì đây..” Khải Minh đơ người lại, hấn không biết cô nàng này muốn gì đây. Ngay lúc này, một luồng thông tin bỗng xuất hiện trong não hấn.

Tên: Dâm Ma Nữ.

Tuổi: 18.

Sinh lực: 9000/9000.

Hồn lực: 9880/19130.

Cảnh giới: Cấp 2 đỉnh phong.

Thông tin thêm: Ma thú xinh đẹp sinh ra từ thân cây phát quang, tính tình đậm đắng, hay quyến rũ đàn ông để làm tình và vắt kiệt sức họ, sau đó làm phân bón cho nó.

“Trời đừ. ... là ma thú sao? Cơ mà đẹp thế này thì...” Khải Minh nuốt nước bọt. Nhìn em Dâm Ma Nữ này chắc chắn đang muốn làm tình với hấn để bắt hấn làm phân bón đây mà. Dù có ham muốn cỡ nào nhưng Khải Minh cũng biết đây là nguy hiểm.

Dâm ma Nữ vẫn tiếp tục bước đến sát hấn. Mùi thơm của nàng ta làm hấn vô cùng xuyên xao. Rồi nàng ta nắm lấy tay Khải Minh và khẽ nói:

“Chàng... có muốn vui chơi cùng em một chút không?”

Khi nghe câu này, 10 thằng đàn ông thì hết 11 thằng phải xiêu lòng liền. Nhưng mà Khải Minh thì khác, hấn vẫn còn một chút lý trí ngăn cản.

“Chịch nó là mày thành phân bón đó... nhưng mà đẹp thế này... không, không được!” Khải Minh điên loạn chiến đấu tư tưởng. Và bỗng nhiên lúc đó, một âm thanh gì đó phát ra trong đầu hấn:

“Hệ thống giao nhiệm vụ: Làm tình với Dâm Ma Nữ 5 lần. Thời hạn: 3 giờ. Phần thưởng: 100000 điểm khoái lạc, Thưởng một kỹ năng ngẫu nhiên. Nhiệm vụ thất bại: Chết.”

“Hệ thống! Ngươi... ngươi muốn giết ta sao? Chịch Dâm Ma Nữ để làm phân bón cho nó à, không những thế mà cả 5 lần...” Khải Minh bực tức chửi hệ thống.

“Minh thích thì mình cho nhiệm vụ thôi... ít ra ta cho ngươi chịch gái đó! Lằng nhằng ta bắt phịch trai bây giờ!” Hệ thống bẻ ngược lại.

“Ngươi ngươi...”

“Hừ, đừng làm ta buồn cười chứ! Mang Dâm Thần Huyết Thống mà lại sợ chịch sao?”

“Cái này...”

Bị hệ thống chọc, Khải Minh dường như nhận ra điều gì đó. Tại sao hắn phải sợ chứ? Làm như vậy thật xấu mặt đàn ông.

“Chậc... lần này buộc phải làm rồi... mình nhất định sẽ làm cô ta kiệt sức trước!”

Thấy Khải Minh có vẻ suy nghĩ hơi lâu. Cô nàng Dâm Ma Nữ này liền đưa tay nắm lấy dương vật nóng hổi của hắn mà vuốt ve.

“Uh... khoan đã nào...” Khải Minh sững tê người khi được bàn tay mềm mại kia vuốt ve. Không những thế, nàng ta còn tiến sát môi lại hôn lên môi hắn. Lưỡi nàng ta mạnh bạo tách môi Khải Minh, tìm đến lưỡi hắn.

“Chụt... chụt...”

Khải Minh cũng đáp trả lại ngay, lưỡi của cả hai quấn chặt lấy nhau. Sau đó, tên Khải Minh đẩy lưỡi sang tấn công nàng Dâm Ma Nữ. Chiếc lưỡi của hắn khuấy đảo điên cuồng miệng của nàng ta.

Trong khi đó, tay của nàng Dâm Ma Nữ vẫn tiếp tục vuốt ve dương vật của Khải Minh. Bàn tay nàng ta như có ma thuật, vuốt đến đâu sướng đến đó. Nàng ta trượt tay xuống bên dưới dương vật Khải Minh, tay mân mê hai hòn bi nằm trong búi dái nóng hổi của hắn.

“Ouch... sướng vờ cờ...” Khải Minh nhắm nghiền mắt tận hưởng, cô nàng này có vẻ rất biết cách vuốt ve dương vật. Trong khi đó, tay còn lại của cô nàng tìm cách cởi áo của hắn ta ra.

Nhưng khi chạm tới những nút áo ngang ngực thì bị Khải Minh giữ tay lại. Tại sao hắn lại làm vậy? Rất đơn giản, chiếc huy hiệu mà Khải Minh đang mang sẽ dừng hoạt động nếu nó rời xa hắn quá một mét, vì vậy hắn phải luôn mang nó bên mình.

Cô nàng kia thấy vậy cũng không đòi hỏi hắn cởi áo ra tiếp. Nàng đưa tay sờ vào cơ bụng săn chắc của hắn. Rồi nàng nhẹ nhàng, uyển chuyển cúi thấp người xuống để mặt ngang với dương vật của Khải Minh.

“Em mút cái này của chàng được chứ!” Dâm Ma Nữ nhìn Khải Minh đầy quyến rũ.

“Cứ tự nhiên...” Khải Minh cảm thấy phản kích trước sự bạo dạn của cô nàng này.

Nàng ta liền đưa mặt sát với dương vật hắn, dùng mũi hít một hơi thật sâu như đang cố thu hết mùi dương vật của Khải Minh vậy, trông nàng ta rất là tận hưởng nha. Rồi nàng hé môi ra để chiếc lưỡi hồng ra ngoài. Lưỡi của nàng bắt đầu chạm vào dương vật nóng hổi của Khải Minh. Rồi nó nhanh chóng đến từng phần trên dương vật hắn, không bỏ sót chỗ nào.

Vài phút sau, dương vật của Khải Minh chẳng còn chỗ nào mà cô nàng ấy chưa liếm qua, nơi nào cũng có dấu tích của chiếc lưỡi kia.

Liếm hoài cũng chán, nàng ta liền vén tóc sang một bên, nghiêng đầu và há miệng ngậm lấy dương vật của Khải Minh. Chắc hẳn ai cũng biết nàng đang định làm gì. Đôi môi nàng thít chặt lại và trượt dài trên dương vật.

“Oh...” Khải Minh trông có vẻ rất sướng, hắn chăm chú nhìn cách nàng Dâm Ma Nữ bú liếm dương vật hắn, trông thật dâm đãng, cứ như một con đỉm thèm dương vật vậy. Cô nàng này đem lại cảm giác rất khác cho Khải Minh, có lẽ là do sự bạo dạn cùng kỹ thuật điều luyện của nàng ta. Mà cũng dễ hiểu khi cô ta lại như vậy, bởi lẽ nàng ta là một Dâm Ma Nữ, muốn kiếm được thức ăn thì tất nhiên phải biết quyến rũ và có những kỹ năng khiến đàn ông mê mẩn thế này.

“Chụt... chụt...” Âm thanh bú liếm đầy nhục dục vang khắp nơi. Dâm Ma Nữ liên tục bú liếm dương vật của Khải Minh và kết hợp xoay đầu. Nàng ta “nuốt” dương vật của Khải Minh gần hết rồi lại nhả ra, sau đó làm tiếp như vậy.

“Oh... sướng...” Khải Minh cảm thấy dương vật của mình hiện tại chẳng khác gì một que kem. Nó cứ như đang tan chảy trong cái miệng ấm nóng của Dâm Ma Nữ. Nàng Dâm Ma Nữ dần tấn công dồn dập hơn, mỗi cú nhấp đầu càng nhanh và mạnh hơn. Nàng như đang thách thức độ chịu đựng của Khải Minh vậy.

Khải Minh cắn răng cố kiềm hãm cảm giác muốn xuất tinh. Dâm Ma Nữ bỗng dừng lại, nàng nắm lấy dương vật của Khải Minh và vuốt ve. Song song đó, nàng dùng lưỡi liếm lên lỗ xuất tinh của hắn.

“Uh... uh...” Khải Minh đã cố gắng hết sức nhưng bị liếm vào chỗ đó cũng chính là điểm yếu của hắn. Cả người hắn căng cứng lên, chân bần rần, dương vật giật giật và phun tinh xối xả.

Cô nàng Dâm Ma Nữ biết hân hấp xuất liền há miệng để hân bắn vào trong. Dòng tinh dịch trắng, nóng hổi phun thẳng vào miệng của nàng, có vẻ là rất nhiều.

“Fu fu...” Cô nàng Dâm Ma Nữ nuốt ực một cái, toàn bộ tinh dịch Khải Minh bắn lúc này chui hết xuống cổ họng nàng và đi thẳng xuống bụng.

“Ngon... quá... tinh dịch này... nó thật kì lạ... nó làm mình...”

Chưa hết, nàng ta lại ngâm lấy dương vật Khải Minh và bú liếm, cố vắt hết những giọt tinh còn đọng lại.

“Hmm, tên này có vẻ yếu sinh lý nhỉ? Nếu thế thì mình dễ dàng kiểm soát được mỗi ngon rồi...” Dâm Ma Nữ cười thâm trong bụng. Tuy nói vậy nhưng nàng cũng có phần hơi ngạc nhiên khi thấy dương vật của Khải Minh vẫn cương cứng sau lần xuất tinh.

Vài giây sau, nàng ấy kéo Khải Minh lại dưới gốc cây. Bên dưới gốc cây có một tảng đá mặt phẳng, Dâm Ma Nữ lập tức nằm lên. Hai chân nàng dang ra, để lộ ra vùng đất cấm, nơi có cái âm đạo hồng hào ngự trị.

“Ồ...” Khải Minh tròn mắt nhìn vào nó. Âm đạo của nàng Dâm Ma Nữ này trong rất đẹp, nó có màu sắc hồng hào như những nàng trinh nữ, phía trên có một chùm lông trông rất kích thích.

Cô nàng Dâm Ma Nữ nhìn Khải Minh với ánh mắt đầy sự gọi mời. Nàng khẽ nói: “Đến và hành hạ em đi!”

Chỉ cần một lời nói, Khải Minh như một con thú đói khát nhảy vồ đến miếng mồi “tươi rói” trước mắt. Hân ép sát dương vật mình vào âm đạo nàng ta và nhấn một cú thật mạnh.

“Uh... ah!” Nàng Dâm Ma Nữ mở to mắt hết sức, cổ họng khẽ rên lên một tiếng.

“Cảm giác này là sao... kì lạ quá! Mình... mình chưa bao giờ thấy cả!!” Nàng ấy đang cảm thấy điều gì kì lạ khi Khải Minh đút dương vật vào. Đây không phải là lần đầu tiên nàng đang chân đón nhận dương vật nhưng cảm giác này thật khác biệt. Nó cứ như thế nào ấy, nàng không diễn tả được.

“Ấm quá!” Khải Minh sung sướng khi dương vật mình được nằm trong âm đạo ấm nóng của cô nàng. Hân lập tức hây mông nhấp liên hoàn.

“Uh... uh... uh. Đúng rồi... mạnh lên nào chàng trai của em...” Dâm Ma Nữ rên rỉ theo từng cú nhấp của hân.

“Phạch... phạch... phạch...”

“Uh... cái âm đạo này cứ như sinh ra để chịch vậy... cơ mà đó là sự thật mà...” Khải Minh nghĩ thâm trong đầu. Nhiều lúc hân nghĩ số mình cũng đồ thật, trong khi các thí sinh đang vất vả chiến đấu thì hân lại ngồi đây chịch gái.

“Uh... ah... ah... uh...” Dâm Ma Nữ không ngừng rên rỉ, những âm thanh thật kích thích. Cô nàng này quả thật được tạo ra để chịch, từ cơ thể nóng bỏng đến kĩ thuật điều luyện, kể cả những tiếng rên cũng khiến người ta hưng phấn tột độ.

“Uh...?” Khải Minh khẽ rên một tiếng. Hân bắt đầu cảm thấy điều gì kì lạ.

“Sao mình... cảm thấy hưng phấn vậy nè!” Khải Minh nắm chặt chân của cô nàng ra sức nhấp mạnh hơn nữa.

“Ah... ah... uh... uh...” Dâm Ma Nữ cũng vì thế mà rên rỉ không ngừng. Thoáng trên nét mặt cô có chút gì đó nham hiểm.

“Hi, hân đã dính độc lực Kích Dục của cây phát quang. Giờ thì hân sẽ cương dương liên tục bị kích thích và chịch điên loạn cho đến kiệt sức... lúc đó thì...” Nàng ta buộc phải dừng dòng suy nghĩ lại vì Khải Minh đang dùng tay véo lên cặp vú căng tròn của nàng.

“Haha, vú mềm quá!” Khải Minh sung sướng nói.

“Uh... ah... nắn bóp nó đi chàng... ah... Nó là của riêng chàng mà...”

“Xạo l*oan chính hiệu... cho bao nhiêu đũa bóp rồi mà còn nói vậy...” Khải Minh cười thâm trong đầu.

Hân cuồi sát người xuống cắn lên núm vú đỏ hồng kia trong khi người vẫn còn nhấp liên tục.

“Uh... uh... uh...” Khải Minh liên tiếp bú liếm cặp vú này, quả thật là nó rất ngon. Trông hân như muốn vắt ra những dòng sữa non từ cô gái này.

Cứ tiếp tục, một hồi lâu sau, dương vật của Khải Minh vẫn tiếp tục khoan sâu bên trong cô nàng này. Trông hân có vẻ vẫn còn sung sức.

“Tên này... sao hân... chưa xuất nhì... lúc này... uh... hân xuất nhanh lắm mà... sao bây giờ cộng độc kích dục rồi mà vẫn chưa bắn chứ...” Dâm Ma Nữ thắc mắc.

“Trông hân như càng làm càng hăng vậy...”

“Uh... uh... trong khi mình... sắp đến giới hạn rồi... uh...”

“Ah... ah... uh... chỗ đó... đúng rồi... ahhhh...”

Dâm Ma Nữ rên rỉ đầy sung sướng. Khải Minh nghe vậy càng tăng tốc hơn.

“Huh... chưa ra à? Mà sao mình sung vậy trời... chịch nãy giờ mà vẫn chưa bắn... hí hí...” Chính Khải Minh cũng không hiểu tại sao cơ thể hắn hôm nay lại tuyệt vời như vậy.

Khải Minh ngã người về phía sau, ưỡng dương vật lên trước như để nó vào sâu hơn nữa.

“Ah... ah... sướng... đâm... mạnh lên... ah...” Dâm Ma Nữ bị cú đẩy đó làm sướng tốt độ.

“Đám ra lệnh ta à...” Khải Minh tăng tốc lên.

“Uh... ah... ah... ahhh... xin chàng đó... Mạnh lên đi... khuấy đảo bên trong em đi... giã nát tử cung và bơm căng nó bằng tinh dịch của chàng đi... uh...” Dâm Ma Nữ cầu xin.

“Huh... tại sao mình lại sướng vậy nhỉ... tên này... có gì đó rất khác... mình cảm nhận được khi hắn đút vào... cảm giác sung sướng... sao kì vậy nhỉ... mình... cũng đã từng làm với rất nhiều người... nhưng chỉ có hắn mang lại cảm giác này... không khéo mình kiệt sức trước hắn thôi...”

“Hết sức nè...” Khải Minh điên loạn đâm dương vật thật mạnh, rút ra thật nhanh và tiếp tục đâm vào mạnh hơn nữa.

“Sướng... quá... tha... uh... uh... ah... tha cho em... ahhhh...” Cơ thể Dâm Ma Nữ uốn éo liên tục. Dâm thủy từ bên trong ào ra như lũ.

“Minh... mình ra trước rồi...” Dâm Ma Nữ thở hổn hển, nàng không tin rằng mình lại lên đỉnh trước Khải Minh.

“Khà... ra rồi sao...” Khải Minh tươi cười. Dâm Ma Nữ, một loài sinh vật có khả năng tình dục cao, muốn làm cho Dâm Ma Nữ lên đỉnh không phải chuyện dễ dàng. Nhưng mà Khải Minh đã làm được điều đó, vì vậy hắn cũng có chút tự hào.

“Grrrr... ta còn chưa ra sao lại dám ra chứ...” Khải Minh ra sức đẩy mạnh liên hồi. Trông hắn có vẻ sung sức nhưng hắn đã đạt đến giới hạn của bản thân rồi và bây giờ...

“Uh... ta bắn đây... ahhhhhh...” Khải Minh gào lên một tiếng, dương vật lại giật giật.

“Bắn... bắn vào trong em đi... ah... ah...”

“Phụt...” Một dòng tinh trắng bắn thẳng vào tử cung của Dâm Ma Nữ.

“Ấm... ấm quá...” Dâm Ma Nữ thở hổn hển. Nàng cảm thấy rất kì lạ khi Khải Minh bắn vào trong mình, hình như tình trùng của hắn có điều gì đó rất đặc biệt, nó làm nàng cảm thấy thêm muốn làm tình hơn nữa.

“Uh... sao... thứ đó vẫn còn cứng chứ...” Dâm Ma Nữ kinh ngạc, sau khi xuất tinh, dương vật của Khải Minh vẫn còn cứng đơ.

“Phù... mới một lần... còn tận 4 lần nữa... phải tranh thủ nào...” Khải Minh lau mồ hôi trên trán. Sau đó, hắn tiếp tục hẩy mông vào âm đạo chưa đầy tinh dịch của Dâm Ma Nữ.

“Uh... uh... từ từ... em nghĩ tí... ah... ah...” Dâm Ma Nữ trông có vẻ không thể tiếp tục ngay nhưng Khải Minh chẳng có vẻ gì quan tâm đến chuyện đó.

“Hừ... muốn ta tha à... dám có định thịt ta mà... cung tướng có thể hạ ta bằng trò tình dục này à...” Khải Minh ra sức đẩy điên loạn, tinh dịch bên trong âm đạo chảy ra sau mỗi cú nhấp của hắn.

“Hắn... là thứ gì vậy... sao hắn... càng chịch càng mạnh vậy... hắn... là quái vật sao?” Dâm Ma Nữ nhìn Khải Minh với ánh mắt kinh ngạc. Có lẽ nàng vẫn chưa biết mình đang đối đầu với một Dâm Thần.

“Khà khà... hôm nay ta sẽ chịch cô lên bờ xuống ruộng luôn... Cố mà cầm cự nhé...” Khải Minh cười đầy dâm đãng.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Quảng trường Lung Linh...

“Hmmm, này giờ chẳng có gì đặc sắc!” Hoài Nam nói.

“Đói bụng quá... đi mua gì ăn thôi...” Quốc Vinh đứng dậy kéo tay Hoài Nam đi theo. Cả hai bước đến nơi Yến Nhi, Bích Thảo và Mỹ Linh đang ngồi.

“Nè mọi người đi mua gì ăn không...” Quốc Vinh lên tiếng hỏi thế nhưng chẳng có ai trả lời. Cả ba cô nàng này đều chăm chú theo dõi trận đấu. Này giờ vẫn chưa xảy ra bất kì va chạm nào giữa các đội, tuy nhiên đội Hoa Sen vẫn chưa chiếm được Tháp Cự Đỉnh nào và bị các đội khác vượt mặt về điểm số. Không những thế, qua những gì thấy được trên quả cầu nước giữa sân, ta có thể thấy sự mệt mỏi của các thành viên đội Hoa Sen, họ đang hạn chế di chuyển để tiết kiệm sức lực. Ngoài ra, Khải Minh lại biến đâu mất, dù tìm mồn mắt trên các quả cầu nước kia cũng chẳng thể thấy hắn.

“Hmmm, không biết Khải Minh đâu nhỉ?” Hoài Nam buộc miệng nói.

“Hừ, mặc xác hắn đi!” Bích Thảo, Yến Nhi và Mỹ Linh đồng thanh. Có vẻ họ đang giận Khải Minh vì những việc hắn làm. Sảm sỡ hết em này đến em khác làm xấu danh tiếng của học viện Hoa Sen. Nhưng có vẻ họ không chỉ giận vì bị hắn làm xấu mặt mà còn lý do khác.

Đối với Bích Thảo, nhìn thấy Khải Minh-người từng “chấn gối” với nàng nhiều đêm, người mà nàng gần như đã trao trọn thân xác đi sảm sỡ người khác thì tức cũng phải. Nhưng đối với Yến Nhi và Mỹ Linh cũng thấy tức giận thì thật đáng nghi tình cảm của hai cô nàng này dành cho Khải Minh.

“Hmmm tên ngốc đó không biết có sao không... ngã xuống đó chắc đau lắm... Ồ... mắc gì mình phải quan tâm đến hắn chứ...” Yến Nhi lắc đầu liên tục, tay siết chặt Bạch Long đang nằm ngủ khiến nó bừng tỉnh dậy vì nghẹt thở, chân nó liên tục đạp vào tay nàng nhưng vô ích, trong bộ dạng nó thật buồn cười.

“Cái tên khốn đó, sau đợt này ta sẽ bắt ngươi viết kiểm điểm cho đến mòn tay, bắt ngươi lau dọn toàn bộ nhà vệ sinh trong học viện... Ồ như thế thì có tội hửn quá.. à mà không được... phải phạt hửn vì tội dám làm ô danh học viện...” Mỹ Linh la hét trong lòng.

“E hèm...” Bỗng dung tên dẫn chương trình đứng phắt dậy, háng giọng. Hắn đang chuẩn bị làm công việc sau mỗi tiếng đồng hồ trôi đi, đó chính là thông báo tình hình.

“Tôi xin tổng kết tình hình hiện tại...”

Đội Dã Thú: 800 điểm. Số thành viên: 5 người.

Đội Hoàng Kim: 800 điểm. Số thành viên: 2 người.

Đội Nữ Hoàng: 710 điểm. Số thành viên: 5 người.

Đội Hải Dương: 0 điểm. Số thành viên: 4 người.

Đội Hoa Sen: 740 điểm. Số thành viên: 5 người.” Dẫn chương trình nói rồi lại bước xuống.

Tại khán đài, một vị khán giả bỗng lên tiếng nói:

“Này giờ vẫn chưa thấy Tháp Cự Đỉnh thứ tư nhỉ?”

“Ồ, này giờ vẫn chưa thấy!!”

“Hmmm, không biết ban tổ chức giấu đâu vậy nhỉ?”

Khán giả bắt đầu xôn xao về Tháp Cự Đỉnh thứ tư này giờ vẫn chưa xuất hiện. Các thí sinh tham gia cũng đang truy tìm gát gạo về nó. Nhưng ít ai biết được rằng, Tháp Cự Đỉnh ấy lại nằm rất gần một người...

...

Tại một nơi nào đó trong khu rừng Chết Chóc...

“Phạch phạch phạch...”

“Ah... uh... uh... oh... ah...”

Những âm thanh đầy nhục dục vang khắp nơi. Tiếng va chạm của da thịt. Tiếng rên la đầy hưng phấn, kích thích của nữ nhân.

Tại đây, một cô gái đang đứng dựa hai tay vào một thân cây to, phía sau nàng là một tên con trai đang ra sức hẩy mông, đưa cái dương vật to dài của mình cắm vào sâu hăm trong âm đạo của cô nàng. Hắn cắm vào rồi lại rút ra, liên tục như thế.

Từ âm đạo của nàng ta, có thứ chất lỏng gì đó chảy ra. Nó chính là hỗn hợp giữa dâm thủy và tinh dịch của cả hai. Mỗi cú nhấp của tên kia làm thứ chất lỏng ấy văng ra tung tóe, dính hết lên cặp chân nõn nà, trắng muốt của cô nàng.

“Ta bảo là khép chân chặt lại cơ mà... ngươi không nghe lời Khải Minh đại nhân sao...” Tên nam hùng hổ vừa nhấp vừa nói. Hắn ta không ai khác chính là Khải Minh, kẻ đang được cho là mất tích. Và người mà hắn đang “đẩy” kia không ai khác chính là Dâm Ma Nữ.

“Uh... ah...” Cô nàng ấy chỉ biết ngoan ngoãn làm theo lời Khải Minh. Nãy giờ nàng bị hấn đè ra chịch nhiều lần, dần dần, nàng nhận ra rằng mình đã bị nghiền cái dương vật của Khải Minh. Mỗi lần nó tung hoành âm đạo nàng đều mang lại cảm giác sướng điên dại, kể cả thứ chất lỏng màu trắng kia nữa, mỗi lần bắn vào làm cả người nàng nóng rực lên, cứ muốn thêm càng nhiều càng tốt. Nàng sẵn sàng làm bất cứ thứ gì để được hấn chịch, coi bộ nàng đã quên mất nhiệm vụ là vắt kiệt sức hấn để “thị” chứ không phải ngồi tận hưởng như thế này. Mà quả thật là nàng không thể làm chuyện đó khi chính nàng lại là người bị vắt hết sức lực.

“Ah... em... đứng không... uh... nổi nữa rồi... cho... em nghỉ... uh... uh... tí...” Dâm Ma Nữ lí nhí van xin.

“Hà hà, hết chịu nổi rồi ư...” Khải Minh phấn khích cười. Hấn ra sức đẩy thật mạnh vài cái rồi gồng mình bắn tinh vào trong tử cung. Một lượng tinh dịch lớn lại được phun vào tử cung cô nàng này, nó lấp đầy tử cung rồi lại trào ra bên ngoài rất nhiều.

Khải Minh từ từ rút dương vật ra, tinh dịch ào ạt đổ ra như nước lũ từ một đập nước bị vỡ.

“Uh...” Dâm Ma Nữ từ từ ngã xuống đất, nằm chống hông lên trời. Từ góc nhìn của Khải Minh có thể thấy cái âm đạo dính đầy tinh dịch, xung quanh đỏ như bị sưng lên. Trông nó vô cùng kích thích, Khải Minh nhìn thấy chắc chỉ muốn đè ra chịch nát luôn cái âm đạo kia. Nhưng mà có vẻ hấn còn việc quan trọng hơn để quan tâm.

“Hoàn thành nhiệm vụ: Làm tình với Dâm Ma Nữ 5 lần. Ban thưởng: 100000 điểm khoái lạc, Kỹ năng @#\$(lv1).”

“Chúc mừng người đã trở thành Hồn Sư tăng 12.”

Có vẻ Khải Minh đã hoàn thành xong nhiệm vụ mà hệ thống giao và hấn đang nhận thưởng. Ngoài ra, nhờ có Dâm Ma Nữ Huyền Thống, Khải Minh sau cuộc làm tình này hồn lực tăng lên khá nhiều và đã đạt đến Hồn Sư tăng 12. Thật là vi diệu khi hấn lên cấp nhanh như vậy. Nhưng có vẻ hấn vẫn còn điều chưa hài lòng về một việc.

“Hệ thống? Cái kỹ năng cù lờ này là sao?” Khải Minh đang nói về kỹ năng mà hấn vừa mới nhận được. Một kỹ năng chẳng rõ ràng gì cả, nhìn cứ như bị lỗi, bảo sao Khải Minh không thắc mắc. Thế nhưng hệ thống lại đáp trả bằng một sự im lặng khiến Khải Minh khó chịu.

“...”

“Nói mau...”

“...”

“Khôn nạn, người dám bắt ta chịch mỗi tờ rym rồi đưa ta kỹ năng lỗi sao?”

“...”

Dù mắng chửi thế nào, hệ thống cũng chỉ im lặng, chẳng nói một lời. Điều gì xảy ra với nó vậy? Bình thường Khải Minh chửi câu nào là nó phản pháo lại ngay, sao hôm nay im ru thế kia.

“Grrr...” Khải Minh cổ nuốt giận, hấn cảm thấy hệ thống như đang cố giấu điều gì đó. Và với cái bản tính cứng đầu thì còn lâu nó mới nói điều đang giấu giếm.

“Thôi, bây giờ nên tập trung vào cuộc thi cái đã!” Khải Minh xoa cằm suy nghĩ.

“Bây giờ đội mình đang thua thiệt về điểm số, theo như những gì nghe được thì chỉ mới có ba Tháp Cú Điểm được chiếm. Vậy nghĩa là vẫn còn một cái nữa, đó có lẽ là cơ hội của đội mình... Nhưng mà biết nó ở đâu chứ? Thôi kệ, trước hết là tìm đồng đội mình cái đã...”

Nói rồi, Khải Minh ngồi xuống gọi Dâm Ma Nữ: “Nè cưng, biết đường ra khỏi đây không? Chi ta cái coi!”

“Uh...” Dâm Ma Nữ chỉ rên một tiếng.

“Nào nói cho ta nhanh!” Khải Minh kéo nàng ta ngồi dậy, tay luồn qua hai bên của cô nàng và tóm lấy bộ ngực, hấn bắt đầu nhào nặn.

“Ah... ah... lỗi ra... ở hướng kia ạ!” Dâm Ma Nữ gắng sức nói. Tay của nàng chỉ về hướng Khải Minh đi đến.

“Đường đó bị kẹt rồi, còn lối nào nữa không?” Khải Minh gắng hỏi.

“Lúc trước có... nhiều lối ra lắm nhưng từ khi có vài tên... con người lạ mặt bước vào, chúng lấp hết lối ra, chỉ chừa mỗi con đường đó thôi!”

“Cái gì chứ? Vậy là hết đường ra sao?” Khải Minh hoảng hốt. Nhưng chợt hấn khựng lại một tí.

“Khoan đã, con người vào đây sao? Lúc nào? Họ vào đây làm gì?” Khải Minh hỏi liên tiếp. Dâm Ma Nữ hít một hơi rồi nói:

“Mấy tên đó vào đây khoảng vài tuần trước. Hình như chúng nói với nhau là tổ chức thi cái gì đó, lúc đó em nấp trong thân cây nên nghe không rõ...”

“Cuộc thi sao? Lễ nào...” Khải Minh nhủ mảy nghi ngờ. Rồi hần bật dậy chạy sâu vào trong.

“Chuyện... gì vậy?” Dâm Ma Nữ ngỡ ngác ngạc nhiên. Nàng cũng khá là tò mò nhưng vì cơ thể mệt mỏi của mình khiến nàng chẳng đứng dậy được.

5 phút sau...

10 phút sau...

15 phút sau...

“A! Tìm thấy mảy rồi hahaha...” Giọng của Khải Minh vang khắp nơi. Dâm Ma Nữ nghe vậy nổi máu tò mò. Nàng gắng gượng đứng dậy, đi theo lối mà Khải Minh đi lúc này.

“Hahaha...” Tiếng cười của Khải Minh càng ngày càng lớn.

“Chuyện gì vậy ta?” Dâm ma Nữ tự hỏi bản thân. Nàng đang rất muốn biết Khải Minh cười vì cái gì. Một bước, hai bước, ba bước... và rồi nàng đã thấy được hình bóng của Khải Minh. Hần ta đang đứng ngẩng mặt lên cao và cười. Nhìn hần chẳng khác một thằng điên. Nhưng... nếu ai đó để ý đến thứ đang nằm cạnh hần thì sẽ hiểu cho hần bởi vì thứ đó là... Tháp Cự Đỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Tại một hang động trong Khu Rừng Chết Chóc...

“Hmmm, trời gần tối rồi...” Công Khanh nhìn lên bầu trời nói.

“Uhm...” Thất Hứa khẽ gật đầu.

“Hmmm, hiện giờ chúng ta đang thua điểm của đội Hoàng Kim và Dã Thú, phải mau chóng tìm ra Tháp Cự Đỉnh khác thôi!” Yên Ly thở dài. Ngồi ngay bên cạnh nàng là Hồng Diễm, cô nàng đang siết chặt tay lại và trầm ngâm.

Mục đích của Hồng Diễm đến đây chính là đoạt giải nhất để đem tiền thưởng về trả nợ, giúp mẹ có một cuộc sống yên bình. Thế nhưng mọi chuyện thật chẳng dễ dàng, đối thủ thì mạnh ngoài tầm tưởng tượng, điểm số thì đang bị thua. Nếu cả đội không mau kiếm thêm Tháp Cự Đỉnh khác thì có lẽ sẽ bị bỏ rất xa về điểm số.

“Chắc...” Thất Hứa nhắm mắt, siết chặt tay lại. Trong đầu hần là hàng loạt hình ảnh của Bách Huệ, cô em gái mà hần yêu quý. Mỗi lần nhớ lại hình ảnh Bách Huệ đau đớn trên giường, bị căn bệnh quái ác hành hạ, lòng hần lại càng muốn chiến thắng cuộc thi. Thế nhưng, hần bây giờ lại chẳng thể làm gì. Cơ thể vốn đã mệt mỏi từ hôm qua, cộng thêm việc chiến đấu với Đăng Quang và bị bảo môn sức lực, hần thậm chí không thể di chuyển tiếp nữa. Thất Hứa bây giờ chỉ còn cách chờ sức lực phục hồi. Thế nhưng đợi đến lúc đó, điểm số của các đội khác sẽ vượt xa và họ khó lòng “đuá” lại.

“Ước gì có thể giữ khoảng cách điểm số như bây giờ cho đến lúc hồi phục...”

Cả đội Hoa Sen đều có cùng suy nghĩ. Nhưng đó cũng chỉ là mong ước, nếu họ không làm gì thì đào đâu ra điểm để giữ khoảng cách chứ, chẳng lẽ các đội khác đánh nhau rồi bị loại hết. Làm gì có chuyện đó.

Thất Hứa bỗng đứng phắt dậy. Hần lặng lẽ bước ra khỏi hang động. Mọi người nhìn theo và hỏi:

“Thất Hứa? Đi đâu vậy?”

Thất Hứa không quay lưng lại, thờ dài đáp: “Ta... nhất định phải thắng cuộc thi này... Bởi vậy nên ta không thể cứ ngồi im thế này...”

“Không được, người thế này ra ngoài chẳng khác nào nạp mạng...” Yên Ly khuyên can.

“Không... em đồng ý với anh Thất Hứa, em cũng muốn đi kiếm Tháp Cự Đỉnh” Hồng Diễm lại đồng tình với Thất Hứa. Cả hai người này đều có mục tiêu mãnh liệt là số tiền thưởng kia, vì vậy họ có suy nghĩ giống nhau cũng là điều tất nhiên.

Thấy hai người họ đòi đi tìm Tháp Cự Đỉnh, Công Khanh cũng muốn khuyên ngăn. Thế nhưng khi nghĩ lại, hần mới thấy mình không có tư cách khuyên ngăn. Hần biết Thất Hứa, người bạn thân của mình đang rất cần tiền để chữa bệnh cho em gái. Vậy mà hần chẳng giúp được gì. Hần cảm thấy bản thân thật vô dụng.

Yên Ly cũng chỉ biết ngồi nhìn Thất Hứa và Hồng Diễm bước đi. Nhìn bước chân nặng nề của cả hai, nàng thật không muốn để họ đi. Nhưng nàng

không cản lại được khi nhìn thấy những ánh mắt quyết tâm kia.

Thất Hứa và Hồng Diễm bước ra đến cửa hang thì một âm thanh xuất hiện trong đầu của họ. Âm thanh ấy chính là giọng của tên dẫn chương trình. Chắc chắn tên đó đang chuẩn bị thông báo tình hình nữa.

“Chắc một tiếng qua nhanh vậy sao...”

Các thành viên đội Hoa Sen lắc đầu ngán ngẫm. Một tiếng trôi qua cũng đồng nghĩa là khoảng cách điểm số sẽ bị kéo dài.

“Tôi xin thông báo tình hình các đội...”

Đội Dã Thú: 900 điểm. Số thành viên: 5 người.

Đội Hoàng Kim: 900 điểm. Số thành viên: 2 người.

Đội Nữ Hoàng: 810 điểm. Số thành viên: 5 người.

Đội Hải Dương: 0 điểm. Số thành viên: 4 người...”

Khi nhắc đến đội Hoa Sen, dẫn chương trình bỗng nghẹn lại một chút. Điều này làm các thành viên của đội Hoa Sen cảm thấy kì lạ. Song họ lại nghĩ chẳng cần nghe cũng được vì họ nghĩ rằng số điểm của mình vẫn giữ nguyên như cũ.

“Vâng... và cuối cùng là Đội Hoa Sen:... 840 điểm. Số thành viên còn lại: 5 người...”

“Hả?”

“Cái gì?”

“Điểm của chúng ta? 840??”

“Như vậy là thế nào?”

Các thành viên đội Hoa Sen ngơ ngác nhìn nhau. Coi bộ họ ngạc nhiên lắm vì điểm số của họ bỗng tăng lên 100 điểm.

“Chuyện này là sao chứ? Lê nào...” Hồng Diễm ngập ngừng như đang cố giấu niềm vui sướng.

“Đúng vậy, chỉ có thể là hấn...” Công Khanh khẽ mỉm cười, coi bộ hấn biết nguyên nhân của sự việc vừa rồi. Nãy giờ, bọn họ đã mãi bị quan mà quên mất một kẻ, một thành viên trong đội vẫn còn ngoài kia. Chính hấn, chỉ có thể là hấn đã đem lại 100 điểm vừa rồi. Đúng vậy, hấn ta là...

“Khải Minh!” Các thành viên đồng loạt gọi tên hấn với nét mặt vui sướng.

“Chắc chắn là hấn đã chiếm được Tháp Cự Điểm thứ tư rồi... Ồi thật mừng quá!” Yên Ly nắm chặt hai tay nói. Trong lòng nàng giờ đây Khải Minh chẳng khác gì một người hùng cả. Không, không chỉ trong lòng nàng, mà là trong tất cả các thành viên đội Hoa Sen.

“Cái thằng nhãi đó, không ngờ cũng làm nên chuyện...” Thất Hứa giọng run run vì quá mừng.

“Hmmm, hấn ta...” Hồng Diễm đứng cười, lòng bồi hồi xao xuyến nhớ đến Khải Minh.

“Hãy, vậy mà mới nãy mình còn cảm thấy có lỗi khi để hấn đi một mình...” Công Khanh cũng cười.

Quả thật Khải Minh đã đem lại cho mọi người cảm xúc vui sướng cực độ. Bây giờ, chỉ cần hấn vẫn chiếm giữ Tháp Cự Điểm thì bọn họ có thể an tâm hồi phục rồi.

“Khải Minh. Cố gắng lên nhé!”

...

Khải Minh: “Àt xì...”

“Quái lạ, mình bị cảm hay sao vậy ta??”

...

Ở một nơi khác trong Khu Rừng Chết Chóc...

“Hmmm, trời sắp tối rồi...” Một cô gái nhìn lên trời nói. Cô nàng này là một trong những thành viên của đội Hải Dương, xung quanh nàng là các đồng đội.

“Uhhh, khi mặt trời đã lặn hoàn toàn, đó chính là lúc chúng ta sử dụng nó...” Một thành viên khác nói.

“Đúng vậy, quân cờ bí mật của chúng ta... Bộ Cáp Băng...”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Vài tuần trước...

“Rì rào... rì rào...”

Tại một tòa tháp cao lớn nằm gần bờ biển...

“Hmmm, những học viên ưu tú của chúng ta đều gặp tai nạn... những thành viên trong đội tuyển hiện tại thì vẫn chưa có kinh nghiệm. Rất có nguy cơ chúng ta không thể thắng tại cuộc thi năm nay...” Một lão già khoanh tay ra sau nói. Đứng đối diện lão năm người khoảng tầm 15 – 17 tuổi.

“Bọn con... xin lỗi hiệu trưởng ạ...” Năm người đó buồn rầu nói.

“Các ngươi không cần xin lỗi đâu... các ngươi rất có tiềm năng, chỉ là còn quá trẻ, nếu được đào tạo một hai năm nữa thì ta nghĩ sẽ không thua kém ai...” Lão già được gọi là hiệu trưởng ấy ôn tồn bảo. Lão đảo mắt nhìn quanh một cái rồi nói:

“Và lại hôm nay, ta không gọi các ngươi đến để trách móc đâu... thật ra ta có chuyện muốn nói...”

Năm đứa kia ngơ ngác nhìn nhau rồi hỏi hiệu trưởng: “Chuyện gì vậy ạ?”

“Hmmm, đi theo ta. Ta sẽ cho các ngươi xem một thứ...” Lão già khoanh tay bước đi, năm đứa kia cũng theo sau. Bọn họ đi vào một căn phòng tối om, không khí bên trong căn phòng rất lạnh, chẳng khác gì một phòng đông.

“Lạnh quá...”

“Hiệu trưởng muốn chúng ta xem gì vậy nhi?...”

Vị hiệu trưởng già đó bỗng dừng lại ngay trước một cánh cửa song sắt trong giống cửa phòng tù.

“Đây chính là thứ mà ta muốn cho các ngươi xem...” Ông hiệu trưởng ấy hást cầm về phía song sắt.

“...?” Cả bọn căng mắt nhìn vào cửa sắt xem thử có gì trong đó. Mới đầu thì chẳng thấy gì cả nhưng khi quen dần với bóng tối trong này thì họ nhận ra phía sau song sắt kia có một thứ gì đó, nó có vẻ khá to.

“Kkrét... kkrét...”

Sau một hồi quan sát, thứ mà họ thấy bỗng chuyển động về phía họ, từ nó bỗng tỏa ra một luồng uy áp đáng sợ, một cảm giác lạnh gáy cho những người đứng đối diện với thứ đó.

“Cái... cái gì vậy...?” Những tên đó tay chân run cầm cập, trông chúng có vẻ rất sợ sệt. Chỉ còn mỗi vị hiệu trưởng già đứng yên, lão nhìn thẳng vào thứ đó và bảo với những tên kia: “Đừng sợ, thứ này sẽ giúp các ngươi trong cuộc thi này...”

“Nó, nó là gì vậy...?” Bọn kia cố bình tĩnh hỏi. Vị hiệu trưởng già vuốt râu nói:

“Đây là Bộ Cáp Băng... một con ma thú chỉ sống ở vùng cực Bắc giá lạnh, chẳng hiểu sao lại xuất hiện ở gần bờ biển của chúng ta vài ngày trước... ta đã bắt nó về và thuần phục nó...”

“Thuần phục ạ?? Ngài thuần phục được cả con ma thú này sao?” Lũ kia có vẻ ngạc nhiên.

“Đương nhiên, ta đã dùng thủy thuật để áp chế và bắt nó nghe lời, cũng may là lúc đó nó đang bị suy yếu...”

“Nhưng mà... ngài nói nó giúp cho tụi con trong cuộc thi này là sao?”

“Haha, hãy mang theo nó khi thi vòng thi thực chiến, nó sẽ là vũ khí của các ngươi, thứ giúp các ngươi chiến thắng...”

“...!”

...

“Soạt... soạt...”

Một nhóm người đang di chuyển với tốc độ rất nhanh. Trông họ có vẻ đang rất gấp.

“Hम्म, hình như ở kia có ánh sáng!”

Một người trong nhóm cất giọng nói. Họ lập tức dừng lại, nhẹ nhàng bước đi như sợ gây tiếng động mạnh. Đôi mắt họ dõi theo hướng của ánh sáng đó và thấy một nhóm nữ đang ngồi quanh một ngọn tháp cổ nhỏ, bên trên có một hòn đá phát sáng. Thứ đó chính là Tháp Cự Đỉnh.

“Là đội Nữ Hoàng...” Những người đang ẩn nấp kia thốt lên trong lòng. Họ lập tức nhìn nhau và nói:

“Hên thật, tìm mãi cũng ra...”

“Mau dùng thứ đó đi nào...”

“Ừm, đội Hải Dương chúng ta im hơi lặng tiếng hơi lâu rồi, phải làm một nháy cho mọi người thấy chứ...”

“Đúng vậy... xừ đội Nữ Hoàng, xong đến đội Hoàng Kim, đội Dã Thú và đặc biệt phải đánh bại bọn Hoa Sen để trả mối thù lúc đầu...”

“Được, nếu vậy thì dùng nó thôi...”

Nói rồi, một trong bốn người đó lấy ra một chiếc lon. Hắn khẽ lắc nhẹ chiếc lon sau đó mở nắp lon ra. Ngay lập tức, một luồng khí lạnh toát ra bên ngoài. Từ trong chiếc lon, một thứ gì đó bay ra.

“Huh? Cái gì thế kia?” Như Ngọc đứng phắt dậy, nàng vừa phát hiện ra điều gì kì lạ. Những thành viên khác của đội Nữ Hoàng cũng cảm thấy như vậy.

“Chuyện gì thế này?” Toàn đội Nữ Hoàng tròn mắt ngạc nhiên. Ngay trước mặt họ hiện tại, có một luồng khí lạnh đang tiến đến, nó đi qua nơi nào thì cây cối, mặt đất nơi đó đóng băng lại, không vật gì có thể chịu được sự lạnh giá từ luồng khí này.

Nhưng đó chưa phải là tất cả...

Từ hướng của luồng không khí ấy tỏa ra, có một “thứ gì đó” cũng đang tiến về phía họ. Nó khá là to, xung quanh nó là một lớp vỏ màu xanh dương trông vô cùng cứng cáp. Phía trước nó là hai chiếc càng hung tợn. Điểm đặc biệt nhất ở “thứ này” chính là chiếc đuôi dài uốn cong về phía trước, được chia làm nhiều đốt và ở chiếc đốt cuối cùng có một phần nhô ra nhọn hoắt, chia về phía đội Nữ Hoàng. Thứ này chính là Bọ Cạp Băng, ma thú mà đội Hải Dương nhắc đến.

“Cái... cái gì thế này...?” Đội Nữ Hoàng đơ người khi đối diện với Bọ Cạp Băng.

“Ma... ma thú sao?”

“Con ma thú này chắc cũng tầm Cấp 6-7 gì đó... chúng ta nguy rồi...”

Trước khi bước vào vòng thi này, dẫn chương trình đã nhắc họ về sự hiện diện của ma thú và họ cũng đã chuẩn bị tinh thần đối phó. Nhưng ma thú cao cấp thế này thì đối phó bằng cách nào?

“Chúng ta làm gì bây...” Một thành viên trong nhóm định hỏi nhưng chưa kịp nói hết câu thì Bọ Cạp Băng bỗng tỏa một luồng khí lạnh bay đến đội Nữ Hoàng. Các thành viên trong đội lập tức né tránh, nếu để trúng luồng khí lạnh này thì họ bị đóng băng mất.

Ở phía sau Bọ Cạp Băng vài mét là đội Hải Dương, có vẻ họ cũng sợ không khí giá lạnh từ nó nên chỉ dám đứng xa như vậy.

“Bọ Cạp Băng, xoi tái bọn chúng đi!” Những thành viên đội Hải Dương hét thật to, ra lệnh cho Bọ Cạp Băng.

Ngay lập tức, Bọ Cạp Băng vâng lệnh, nó thoăn thoắt xông đến đội Nữ Hoàng. Thật ngạc nhiên khi một lũ chỉ là Hồn Sư lại có thể ra lệnh cho một ma thú cao cấp như Bọ Cạp Băng, khiến nó nghe lời.

Thật ra với sức của lũ này thì còn lâu mới điều khiển được Bọ Cạp Băng, tất cả đều nhờ thủy thuật áp chế của hiệu trưởng trường Hải Dương nên chúng mới có thể làm vậy.

Lại một điều gây thắc mắc! Sở hữu một ma thú mạnh mẽ thế này nhưng tại sao mãi đến giờ họ mới dùng? Nguyên nhân của việc này là do Bọ Cạp Băng rất sợ ánh nắng mặt trời, khi gặp nắng, nó sẽ bị suy yếu trầm trọng. Vì vậy nên chỉ có thể dùng nó khi không có ánh nắng mặt trời và thời điểm ban đêm này chính là lúc thích hợp.

“Mọi người cẩn thận!” Đội trưởng đội Nữ Hoàng thét lên. Nàng bây giờ đang hoang mang cực độ. Hết gặp tên biến thái đội Hoa Sen rồi lại đến đội Hải Dương với con ma thú khủng này. Thật không hiểu đội Nữ Hoàng ăn gì mà xui vậy!

“Krét... krét...” Bọ Cạp Băng áp sát đến đội Nữ Hoàng, chiếc đuôi của nó liên tiếp lao xuống tấn công những cô gái ấy. Mỗi lần chiếc đuôi nó chạm đất, mặt đất nơi đó liền đông băng lại. Bọ Cạp Băng tuy tấn công liên tiếp nhưng không trúng mục tiêu vì đội Nữ Hoàng đã nhanh chân né tránh hầu hết các đòn đánh của nó.

Đội Nữ Hoàng đương nhiên không chỉ biết né tránh mãi, họ cũng phản công lại Bọ Cạp Băng.

“Phong Ứng!”

“Thùy Long!”

“Hóa Cầu!”

“Ầm... ầm... ầm!!”

Rất nhiều đòn đánh được tung ra nhắm vào Bọ Cạp Băng nhưng... tất cả đều chẳng gây một tí sát thương gì đến nó. Không một đòn đánh nào có thể xuyên qua lớp giáp cứng cáp của nó.

“Cứng quá!” Đội Nữ Hoàng gần như bất lực, họ không biết cách nào để chiến thắng lớp giáp kia.

“Chúng ta không đánh được nó đâu. Chạy thôi!”

“Không được, nếu vậy bọn Hải Dương sẽ lấy mất Tháp Cự Đỉnh thôi...”

“Krét... krét...” Đang trong lúc mải mê bàn tán, Bọ Cạp Băng vung càng đánh vào họ, những cô gái này lập tức nhảy lên.

“Nhanh quá!”

Thế nhưng Bọ Cạp Băng dường như đã tính trước, nó canh sẵn chiếc đuôi, đợi đội Nữ Hoàng nhảy lên và...

“Phọt...” Từ chiếc đuôi của nó, một thứ chất lỏng kì lạ bắn ra.

“Ahhh...” Thứ chất lỏng ấy bắn trúng một cô gái trong đội, ngay lập tức cơ thể cô ấy đóng băng ngay. Tiếp sau đó, cả người cô ấy sáng rực lên và biến mất.

“Cái... gì?”

Tất cả chỉ diễn ra trong vòng vài giây, toàn đội Nữ Hoàng vẫn chưa hết ngạc nhiên.

Cùng thời điểm đó, ở trung tâm của khu rừng, một đôi mắt đỏ xuất hiện trong đêm.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Quảng trường Lung Linh...

Hiện tại chỉ mới 8 giờ tối...

“Hmmm, hần ở đâu chứ?” Yến Nhi nhìn xung quanh trên các quả cầu nước để tìm Khải Minh nhưng chẳng thấy bất kì quả cầu nào chiếu hình ảnh của hần.

Thật ra nàng không phải là người duy nhất tìm Khải Minh, ngay cả ban tổ chức cũng đang ráo riết tìm cách chiếu hình ảnh hần lên nhưng không được.

“Sao lại không được?”

“Đường truyền kém quá!!”

“Chuyện gì vậy chứ?”

Ban tổ chức vò đầu bứt tai cố tìm ra nguyên nhân. Họ chẳng hiểu vì sao đường truyền hình ảnh nơi Tháp Cự Đỉnh thứ tư lại yếu như vậy. Mãi đến khi một chàng trai trẻ đứng dậy nói: “Khoan đã, ở gần đó hình như có một cái cây... Lẽ nào?”

Nghe câu nói của chàng trai trẻ, mọi người liền “ồ” lên.

“Lẽ nào là cây phát quang...”

“Đúng rồi!!”

Cây phát quang chính là nơi sống của cô nàng Dâm Ma Nữ mà Khải Minh gặp. Cái cây này có một đặc điểm đó là thường gây nhiễu các đường truyền thông qua tinh thần thuật.

“Cái gì? Ai đã cài Tháp Cự Đỉnh ở đó mà không chú ý xung quanh vậy?” Một ông bụng bự nói.

“À mà sếp ơi!!”

“Gì nữa?”

“Hình như đội Nữ Hoàng đang chiến với một con ma thú, trông gây cản lắm ạ!”

“Cái gì? Vậy thì mau chiếu lên đi!! Nãy giờ lo tìm cái Tháp Cự Đỉnh với thằng lỏi kia mà không quan tâm đến mấy đội khác... mau chiếu lên!”

Ngay lập tức, trên tất cả các quả cầu nước xuất hiện hình ảnh của đội Nữ Hoàng đang kịch chiến với Bộ Cạp Băng.

“Quào!!”

“Có biến!!”

“Kinh quá!!”

Khán giả nháo nhào lên vì trận chiến. Trong khi ấy, các vị hiệu trưởng quan sát và bình luận.

“Hmmm, Bộ Cạp Băng sao? Đội Hải Dương có đầu tư dữ!”

“Để xem thử có gì thú vị!”

Riêng Quốc Bảo chỉ ngồi trầm ngâm không nói gì.

Quay lại với cuộc chiến của đội Nữ Hoàng với Bộ Cạp Băng. Có vẻ những cô gái này đang tìm ra kẻ sách gì đó để đối phó.

“Chúng ta chỉ cần đánh mấy tên đang điều khiển là được...” Nàng đội trưởng nói.

“Nhưng... làm sao qua được con Bộ Cạp Băng này chứ... chưa kể đánh xong lũ kia chưa chắc con ma thú này buông tha chúng ta...” Như Ngọc phản bác lại ý kiến đó.

“Chắc, nếu thế chúng ta chỉ còn một cách... Rút!”

Nói rồi, đội Nữ Hoàng lập tức bỏ chạy. Bộ Cạp Băng nào dễ buông tha, nó liên tiếp phóng chất đóng băng để tấn công.

“Được rồi! Dừng lại!” Đội Hải Dương ra lệnh cho Bộ Cạp Băng. Cả đội bọn chúng vui mừng chạy đến Tháp Cự Đỉnh. Chúng nhanh chóng chiếm cứ như sợ để ai dành mất. Trông mặt đứa nào cũng vui như trúng số.

Nhưng niềm vui ấy có lẽ sẽ không kéo dài được lâu. Một con địa chấn bỗng xuất hiện làm rung chuyển cả khu rừng.

...

Cùng lúc đó, một nhóm khác gồm 3 người cũng đang chạy trong rừng Chết Chóc.

“Hình như gần đây có người!” Cô gái duy nhất trong nhóm nói.

“Ồ hướng kia... mau lại xem thử!” Tên nam dẫn đầu nói.

Cuối cùng, trong nhóm người vẫn còn một người nữa, hẳn ta là một tên con trai với khuôn mặt xanh xao, cơ thể ốm yếu nhưng đứng vì vậy mà nghĩ hẳn ta tầm thường. Tên này sở hữu một sức mạnh cực kì ghê gớm, một mình đã bại cả ba Hồn Sư đều trang bị bảo vật trung cấp của đội Hoàng Kim.

Không ai khác nữa! Hẳn chính là Vương Ám của đội Dã Thú.

Có vẻ như đội Dã Thú cũng không thể ngồi im trong cuộc đua điểm số này. Dù họ đang dẫn đầu nhưng vẫn cần tìm thêm một Tháp Cự Đỉnh nữa để tạo cách biệt với đội đang cùng dẫn đầu, Hoàng Kim, nâng cao tỉ lệ chiến thắng.

“Àm... Àm!!”

Bỗng dung mặt đất rung chuyển dữ dội, những âm thanh kì lạ liên tục được phát ra.

“Gràooooo!!”

“Chuyện gì thế?!” Những kẻ đi cùng Vương Âm thức mắc. Bọn họ lập tức giảm tốc độ lại và quan sát tình hình.

“Ah...” Cô gái trong nhóm khẽ kêu lên, có vẻ cô đã nhìn thấy thứ gì đó.

...

“Huh? Chuyện gì thế!”

Cũng trong khu rừng Chết Chóc, có hai người cũng đang ngạc nhiên về chấn động vừa xảy ra. Một người là nam với khuôn mặt thanh tú, điển trai, xung quanh toát ra khí chất thanh khiết, tên hắn là Đăng Quang. Người còn lại là một cô gái xinh đẹp, người luôn đi cùng với Đăng Quang, Thu Thúy.

Sau khi chiếm Tháp Cự Đỉnh của đội Hoa Sen, cả hai chỉ ở yên một chỗ hồi sức chứ không đi tìm thêm một Tháp Cự Đỉnh mới.

“Soạt... soạt...” Một tiếng động phát ra gần đó.

“...”

Đăng Quang cùng Thu Thúy lập tức nhìn vào nơi đó. Cả hai đưa mắt nhìn nhau. Chỉ cần một ánh mắt, cả hai đã hiểu được hết ý của người kia. Thu Thúy lập tức lấy vũ khí ra sẵn sàng, trong khi đó, Đăng Quang nhẹ nhàng bước đến chỗ phát ra tiếng động.

Hắn khẽ cất giọng: “Ai đó!”

Chẳng có một tiếng nào đáp trả.

Đăng Quang tiếp tục tiến lại gần, hắn đảo mắt nhìn quanh một cái...

“Ah...” Có vẻ hắn đã phát hiện ra thứ gì đó.

“Chuyện gì vậy?” Thu Thúy lên tiếng hỏi. Đăng Quang quay lại và cười. Tay hắn chỉ vào trong bụi rậm gần đó.

Thu Thúy thấy vậy vội lại xem thử. Nhìn theo hướng tay Đăng Quang chỉ, nàng liền thấy một con mèo đang run sợ nhìn cả hai.

“Hóa ra là mèo rừng à?” Thu Thúy thu vũ khí vào. Con mèo nhìn cả hai với ánh mắt sợ hãi, nó nhanh chóng nhảy lên cành cây gần đó rồi chuyển sang các cành khác để chạy khỏi nơi đây.

“Nó làm gì mà sợ vậy nhỉ?” Đăng Quang tự hỏi bản thân. Nhưng có lẽ hắn cũng chẳng bận tâm mấy đến việc tìm câu trả lời. Hắn liền quay lại chỗ Tháp Cự Đỉnh nhưng chỉ vừa bước được nửa bước, một âm thanh kì lạ khác réo đến tai hắn.

“Soạt... soạt...” Âm thanh của những tiếng bước đi.

“Ầm... ầm... ầm...” Tiếng động của cây cối ngã rạp.

“Gràoooo...” Một vài tiếng gầm.

“Éc... éc...” Một vài tiếng la của heo rừng.

Chuyện gì thế này? Những âm thanh này từ đâu mà ra vậy? Đây chính là những câu hỏi trong đầu của Đăng Quang và Thu Thúy.

Nhưng những câu hỏi này nhanh chóng có lời giải đáp!

“Cái... gì thế này?” Thu Thúy đưa tay lên trước miệng, mắt tròn lại vì ngạc nhiên. Cả Đăng Quang cũng có phần ngạc nhiên, không giống vẻ điềm tĩnh thường thấy.

Thật ra thứ gì đã làm họ ngạc nhiên đến vậy?

Câu trả lời chính là— ngay trước mắt họ lúc này, một khung cảnh vô cùng hỗn loạn, hãi hùng. Hàng chục, hàng trăm con ma thú các loại đang ào ạt chạy về phía họ.

Chuyện gì vậy? Ma thú tổ chức lễ hội sao? Những con ma thú này đi đâu mà kéo bầy, kéo lũ thế này. Mặt đất bị giẫm xéo bởi những dấu chân ma thú, cây cối ngã rạp bởi cuộc hỗn loạn này. Trước mắt cả hai, mọi thứ trở nên hoang tàn đến lạ.

Đăng Quang và Thu Thúy nhanh chóng nhảy lên một cành cây cao, họ sợ nếu đứng dưới lâu có lẽ sẽ bị “dòng lũ ma thú” kia cuốn trôi mất.

“Cái gì thế này...? Lũ ma thú này bị sao vậy chứ?” Thu Thúy nhủ mảy mẩy thắc mắc, Đăng Quang ngồi cạnh nàng cũng đang suy nghĩ về câu hỏi đó.

Trong khi đó, có một bóng đen khổng lồ cách họ vài trăm mét đang liên tục di chuyển tốc độ cao.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

“Àm... âm...”

“Há... há...” Đội Hải Dương vẫn còn vui mừng sau khi chiếm được Tháp Cự Đỉnh.

“Àm... âm...”

“Chuyện gì vậy ta? Sao cứ nghe mấy âm thanh kì lạ vậy ta?” Một thành viên nữ lên tiếng.

“Điều đó không quan trọng... Quan trọng là chúng ta đã có Tháp Cự Đỉnh haha...” Một tên khác tổ lái.

“Ừm. Bây giờ chúng ta nên nhân lúc trời còn tối để xoi tái mấy đội còn lại luôn đi nào!!” Một tên khác nữa bảo.

“Hãy mang Bọ Cạp Băng đi...”

“Àm... âm... âm!” Âm thanh kia ngày càng to hơn. Chúng tỏ nguồn phát đang ở rất gần.

“Ủầy... chuyện gì thế nhỉ?” Vẫn là cô nàng lúc đầu nói. Trông mặt cô có vẻ lo lắng.

“Ta nói rồi... Điều đó không quan... ơ... Cái... cái gì thế kia...”

“Đâu? Ơ... cù lạc giồn tan...”

“Chuyện gì thế này...?”

Toàn đội Hải Dương trợn mắt ngạc nhiên. Ngay trước mắt họ lúc này cũng chính là khung cảnh mà Đăng Quang và Thu Thúy thấy lúc nãy. Hàng trăm con ma thú đang đồ xô chạy. Vì vị trí họ đứng khá cao nên họ có thể thấy toàn cảnh sự hỗn loạn của đám ma thú. Thật chẳng thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Lũ ma thú nhanh chóng đi lên đồi bằng một con đường nằm bên cạnh. Chúng điên cuồng chạy thẳng vào đội Hải Dương.

“Bọ Cạp Băng! Mau giúp bọn ta!” Đội Hải Dương lập tức thả Bọ Cạp Băng trong chiếc lon chứa ra. Ngay lập tức, một con bò sát màu xanh xuất hiện, xung quanh nó là không khí lạnh cực độ.

“Bọ Cạp Băng, xử chúng!!!!”

Ngay lập tức, Bọ Cạp Băng phóng ra một con gió lạnh từ hai chiếc càng của nó đến lũ ma thú kia.

“Vù... vù...” Làn gió lạnh thổi qua lũ ma thú. Chỉ trong vài giây, bọn chúng lập tức bị thổi bay. Một vài con trụ lại được thì bị con gió lạnh ấy đóng băng.

Và rồi khung cảnh hỗn loạn kết thúc, để lại đó là những con ma thú bị đóng băng, đứng bất động tại chỗ. Những con ma thú vẫn còn di chuyển được liền chuyển hướng chạy của mình.

“Haha, Bọ Cạp Băng quả là nhất... Cơ mà lạnh quá!!!”

“Gràooooooooooooooooo...” Một âm thanh kinh khủng hướng về đội Hải Dương.

“Gi nữa đây?”

“Àm... âm... âm...” Những tiếng động thật to kèm theo sự rung chuyển của mặt đất từ nhẹ đến mạnh.

“Cái gì thế này??” Đội Hải Dương ngơ ngác nhìn nhau.

“Àm... âm... âm!” Âm thanh ngày một rõ hơn, nó giống như một thứ gì đó rất to đang bước đi vậy.

Không! Nhịp độ này rất nhanh... có thể “thứ đó” không bước mà là chạy hoặc cũng có thể là nhảy.

“Khoan đã... Thứ kia là gì vậy?” Một thành viên chỉ tay về một bóng đen khổng lồ đang lơ lửng giữa không trung.

“Uh? Thứ đó??? Là gì vậy???”

“Àm!”

Bóng đen khổng lồ kia đáp xuống đất. Sau đó nó tiếp tục nhảy về phía của đội Hải Dương. Chỉ một bước nhảy nó đã đến được ngay sát ngọn đồi.

“Cái... Chuyện điên rồ gì thế này???”

Dưới ánh trăng sáng, đội Hải Dương có thể nhìn thấy rõ bóng đen kia là thứ gì. Nó có một khuôn mặt vô cùng dữ tợn. Khắp cơ thể nó toàn lông lá. Hai cánh tay của nó to, khỏe, trông như sẵn sàng đập nát mọi thứ.

Nếu hỏi nó giống con gì nhất, ắt hẳn câu trả lời sẽ là một con— khi đột.

“Chuyện gì vậy?? Sao lại có con khi này ở...”

“Gràooooooooo!!!!”

Con khi đột hét một tiếng thật lớn. Chỉ một tiếng hét của nó thôi cũng đủ làm mọi thứ rung chuyển. Cây cối run sợ, ngã rạp hết xuống. Con người thì khóc thét vì sự đáng sợ của nó. Nhưng vẫn còn một thứ vẫn có thể đứng vững trước uy áp từ tiếng hét kia, đó chính là Bộ Cạp Băng.

Khi đột nhìn Bộ Cạp Băng với ánh mắt vô cùng giận dữ. Nó liền nhảy lên ngọn đồi và đứng đối diện với Bộ Cạp Băng.

“Cái quái gì thế???”

“Con quái vật này chui đâu ra vậy???”

Ở quảng trường Lung Linh, rất nhiều khán giả đang thắc mắc lý do vì sao xuất hiện con khi đột kia. Một số người lại tỏ ra thích thú, có lẽ họ đang mong chờ điều gì đó giữa hai con ma thú khủng kia.

“Tại sao mấy con ma thú kia chạy ào ạt thế. Rồi tại sao lại xuất hiện con khi đó vậy?” Quốc Vinh xoa cằm suy nghĩ.

“Hmmm, hình như con đó là Ma Hầu Hiếu Chiến?” Hoài Nam bên cạnh lên tiếng.

“Thì sao?”

“Nếu như vậy thì rõ rồi. Ma Hầu Hiếu Chiến, đúng như cái tên, nó là một con khi đột vô cùng hiếu chiến, sở thích của nó là đánh nhau với những kẻ địch mạnh. Có lẽ nó bị thu hút bởi sức mạnh của Bộ Cạp Băng nên đến đây. Và trong lúc di chuyển, nó đã vô tình làm các ma thú khác hoảng loạn, dẫn đến cảnh lúc này.”

“Oh... Ra là vậy!” Quốc Vinh gật gù trước những điều Hoài Nam nói. Quả thật những điều tên đó nói hoàn toàn đúng. Ma Hầu đến đây là vì nó cảm nhận được sức mạnh của Bộ Cạp Băng, bản năng hiếu chiến của nó trỗi dậy, thôi thúc ước muốn đánh bại đối thủ mạnh kia.

“Bộ Cạp Băng! Xử nó cho bọn ta!” Đội Hải Dương ra lệnh cho Bộ Cạp Băng. Nhưng có lẽ không cần ra lệnh, Bộ Cạp Băng cũng đã sẵn sàng đánh với Ma Hầu.

“Gràoooooooo!” Ma Hầu vỗ ngực liên hồi, ra vẻ khiêu khích.

“Krétttttttt!” Bộ Cạp Băng liền đáp lại bằng cách mài nhẹ chiếc đuôi lên lớp giáp của mình, tạo ra âm thanh chói tai để đáp trả.

Hai con ma thú này thực lực đều ngang nhau (cấp 7) vì vậy nên khó biết được ai sẽ là người chiến thắng nếu chúng đánh nhau.

Sau một hồi hăm he, Ma Hầu lập tức lao đến Bộ Cạp Băng. Tay nó nắm chặt lại, vung một đám cực mạnh.

Bộ Cạp Băng vẫn bình tĩnh đứng yên, nó tạo ra một luồng gió cực lạnh giống lúc này, chỉ khác là uy lực lần này mạnh gấp đôi lần trước.

“Gràooooo!” Tuy nhiên luồng gió kia chẳng hề hấn gì với Ma Hầu vì nó đã nhanh chóng tạo ra một chiếc l-ng hồn lực bảo vệ mình.

Và thế là Ma Hầu vẫn tiếp tục lao đến vùng đám. Nắm đám của nó vun vút hướng đến Bộ Cạp Băng. Thế nhưng Bộ Cạp Băng đã nhanh chóng lùi về, khiến Ma Hầu đám hụt. Cùng lúc đó, chiếc đuôi, vũ khí lợi hại của Bộ Cạp Băng phóng ra chất lỏng đóng băng nhắm vào mắt của Ma Hầu.

Ma hầu phản ứng rất nhanh, nó liền đưa một tay ngang mặt để chắn đòn. Cánh tay bị dính chất lỏng kia liền bị đóng băng lại, tuy nhiên điều đó cũng chẳng là gì với Ma Hầu. Nó nhanh chóng vung cánh tay vừa bị đóng băng xuống Bộ Cạp Băng.

“Àm!” Một cú đánh cực mạnh khiến ai xem cũng phải rùng mình. Thế nhưng Bộ Cạp Băng vẫn trụ vững nhờ lớp giáp vô cùng cứng cáp của mình. Nhân

cơ hội Ma Hầu vừa tung đòn, chưa kịp quay về thủ, Bọ Cạp Băng lập tức phóng đuôi đâm vào bả vai của Ma Hầu một cú. Chiếc đuôi xuyên qua lớp da cứng, đẩy kích độc đóng băng vào trong khiến máu huyết của Ma Hầu khó lưu thông qua đó. Ngay lập tức, cánh tay của Ma Hầu tê dại.

Ma Hầu đương nhiên không dễ để yên, nó lập tức dùng cánh tay còn lại nắm lấy đuôi Bọ Cạp Băng, cố rút thứ đó ra khỏi vai nó.

Bọ Cạp Băng vẫn cố gắng giữ chiếc đuôi ghim vào cơ thể Ma Hầu. Chỉ cần giữ lâu một chút nữa, nó sẽ khiến cơ thể Ma Hầu hoàn toàn đóng băng.

“Gràoooo!” Ma hầu gào lên một tiếng và rút chiếc đuôi của Bọ Cạp Băng ra khỏi người mình. Sau đó nó nắm chặt đuôi Bọ Cạp Băng và xoay vòng cả cơ thể. Rồi nó thả tay cho Bọ Cạp Băng văng ra thật xa.

“Àm... ăm!” Bọ Cạp Băng ngã xuống, cày nát một mảng rừng.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

“Hú hú!”

“Hay quá!!!”

Khán giả vô cùng phấn khích trước trận đánh của hai con ma thú này. Dù không phải là cuộc chiến của các đội dự thi nhưng trận đánh quả thật rất hấp dẫn, khiến mọi người không rời mắt đi được.

Ở gần nơi xảy ra trận chiến giữa hai ma thú cũng có một vài “khán giả”, họ đến từ đội Dã Thú.

“Hmmm, xem ra phải đội hai con này giải quyết chúng ta mới chiếm được ngọn tháp!” Cô gái trong nhóm nói.

“Dù con ma thú nào chiến thắng cũng sẽ mất hết sức thôi, lúc đó để Vương Âm dễ dàng xử lý!” Một tên con trai nói. Nghe được vậy, Vương Âm chỉ biết đưa đôi mắt vô hồn nhìn trận đánh ác liệt của Bọ Cạp Băng và Ma Hầu.

Sau khi đánh văng Bọ Cạp Băng, Ma Hầu tiếp tục sấn tới. Hai cánh tay to khỏe vung đến như hai chiếc búa tạ khổng lồ, hăm he đè bẹp Bọ Cạp Băng.

“Bọ Cạp Băng! Coi chừng!!!!”

“Krétttt!” Bọ Cạp Băng có vẻ đang chuẩn bị làm gì đó. Nó tạo xung quanh mình hàng chục gai băng nhọn hoắt và phóng đến Ma Hầu đang lơ lửng trên không sau khi vừa thực hiện một cú nhảy.

“Àm! Àm!”

Những mũi gai nhọn hoắt lao nhanh đến Ma Hầu, tuy nhiên lại không chạm vào được cơ thể nó mà đã bị cản lại từ xa bởi chiếc l-ng hồn lực của Ma Hầu. Lại tuy nhiên, những chiếc gai kia không gây sát thương được nhưng lại có công dụng giúp đánh bay Ma Hầu về sau nhờ uy lực khủng bố của nó.

“Rầm!” Ma Hầu té xuống, làm gãy hàng loạt cây cối và đặc biệt hơn nữa, nơi nó ngã xuống chính là vị trí của nhóm Dã Thú đang ẩn nấp.

“Chậc, chết tiệt Vương Âm...”

“Khụ khụ, hần đâu rồi?!”

Những kẻ đi cùng với Vương Âm đều nhanh chân né tránh khỏi nơi đó trước khi Ma Hầu rời xuống. Nhưng còn Vương Âm, hần bỗng mất đầu chẳng thấy.

Có khi nào hần bị Ma Hầu đè bẹp không?

Thật may vì câu trả lời là không bởi các đồng đội của hần đã tìm thấy hần đang đứng gần chỗ Ma Hầu.

“Gràooooo!” Ma Hầu gầm lên. Nó có vẻ vô cùng tức giận sau khi bị đánh bay. Nó lập tức lao về Bọ Cạp Băng với mục tiêu phục hận.

Thế nhưng trên đường đi của nó lại có Vương Âm, hần vẫn đưa đôi mắt vô hồn nhìn Ma Hầu mà chẳng hề có ý định né tránh. Nhìn kĩ thì hai chân của hần đang run, lẽ nào hần sợ.

“Nguy rồi... chúng ta vẫn chưa nói phong ấn cho hần!”

“Vương Âm!!”

Đồng đội của tên này gào lên khi thấy Ma Hầu đang tiến gần đến hắn. Ma Hầu có lẽ cũng nhận ra vật cản trên đường mình đi, đối với nó Vương Âm chẳng khác gì một con kiến, chỉ một cái vẩy tay cũng đủ thổi bay.

“Vụt!” Ngay lập tức, bàn tay to lớn của nó lao đến Vương Âm.

“Hắn không né sao?”

“Ủây!!”

“Tự nhiên chui ra vậy. Xui cho hắn!”

Khán giả dường như cho rằng Vương Âm chắc chắn sẽ toi sau đòn đánh này của Ma Hầu. Tuy nhiên, vẫn còn một số người không tin rằng mọi thứ dễ dàng như vậy, đó chính là các vị hiệu trưởng. Tất cả các vị hiệu trưởng đồng loạt nhìn về Quốc Bảo, kẻ đang ngồi nhủ mày. Đây là biểu cảm của sự lo lắng chẳng?

“Vụt!!” Bàn tay to tướng kia vẫn tàn nhẫn lao đến Vương Âm. Thôi xong! Cú này mà trúng chắc chắn hắn bị loại.

Vương Âm mở to đôi mắt chứa đầy sự sợ hãi nhìn bàn tay sắp đánh vào mình. Lực bắt tông tâm ư?

“Grrrr!! Không!!” Đồng đội của hắn đơ người, họ chẳng thể làm gì trong lúc này cả.

Và rồi, bàn tay Ma Hầu chỉ còn cách hắn vài centimet. Thế nhưng khoảng cách ấy vẫn được duy trì sau vài giây. Điều này tức là...

“Nó dừng lại sao?” Các vị hiệu trưởng ngạc nhiên khi thấy Ma Hầu, con ma thú đang định đánh bay Vương Âm lại dừng tay ngay trước khi chạm vào hắn ta. Chuyện này là thế nào?

Nhìn kĩ thì Ma Hầu có biểu hiện vô cùng kì lạ. Đôi mắt nó trông vô cùng hoang mang, cả cơ thể đang run lên. Trông như nó đang sợ thứ gì đó.

Nhìn sang Vương Âm, tên này lại càng có biểu hiện kì lạ hơn. Mối này vẫn còn run sợ mà giờ đây bỗng cười một nụ cười vô cùng quái dị. Đôi mắt mở to, chứa đầy cảm giác đe dọa.

“Đáng sợ quá!!” Khán giả thốt lên. Chỉ nhìn qua hình ảnh được chiếu cũng đủ cảm thấy một sự đe dọa cực kì hãi hùng. Ma hầu đối diện trực tiếp còn kinh khủng hơn nữa, trong mắt nó lúc này, đứng đằng sau Vương Âm là một thứ gì đó vô cùng kinh khủng khiến nó run sợ như bây giờ.

“Cút đi con ma thú yếu kém!”

Vài giây sau, xung quanh Vương Âm toát ra một luồng hồn lực màu tím vô cùng mạnh mẽ. Hắn tạo ra ngay trước mắt mình một quả cầu màu đen to lớn và bắn thẳng vào Ma Hầu.

Ma Hầu chỉ đứng đơ ra, không né tránh cũng không phòng thủ. Và rồi nó lãnh toàn bộ quả cầu đó.

“Bùm!”

Một vụ nổ kinh thiên động địa. Ma hầu bị đánh văng ra xa.

“Cái gì...?”

“Không tin được!!”

Mọi người chẳng thể hiểu nổi điều gì vừa xảy ra. Một con ma thú cấp 7 đã bị đánh bay bởi Vương Âm sao. Đùa sao?

“Krétttt!” Bộ Cạp Băng cũng đang run sợ khi thấy đối thủ đánh ngang tầm với mình lại bị đánh bay dễ dàng như thế.

“Mau... mau chạy thôi!!” Đội hải Dương định thu Bộ Cạp Băng vào trong lon và bỏ chạy nhưng đã không kịp rồi. Vương Âm đưa ánh mắt đáng sợ của hắn qua họ.

“Xoẹt!!!!” Vương Âm lướt qua đội Hải Dương.

Chỉ trong chớp nhoáng, cơ thể của tất cả các thành viên đội Hải Dương phát sáng rồi biến mất.

“Cái gì??” Khán giả lại một phen bất ngờ. Họ chẳng thể thấy được Vương Âm đã làm điều gì.

“Krét!” Bộ Cạp Băng đưa đuôi thủ thế. Có vẻ nó biết Vương Âm sắp tấn công mình.

Vương Âm nhẹ nhàng bước đến. Bộ Cạp Băng lập tức tạo ra hàng chục mũi băng nhọn phóng đến hắn. Nhưng... tất cả đều bị chặn đứng bởi luồng hồn lực cực mạnh kia.

Bọ Cạp Băng có vẻ đang vô cùng kinh ngạc. Nó tiếp tục tấn công bằng cách phun chất độc nhưng vô dụng. Thứ chất lỏng đó không thể chạm đến Vương Âm.

Vương Âm chợt dừng lại, hấn cúi người thấp xuống, dồn lực vào chân và phóng lên trời. Sau đó hấn lao xuống với tốc độ cực kinh khủng. Tay hấn nắm chặt vung đâm vào thân Bọ Cạp Băng.

“Àm!!” Nắm đâm hấn va chạm với lớp giáp của Bọ Cạp Băng- thứ mà cả Ma Hầu cũng không thể xuyên phá. Thế nhưng... có thể thấy rõ trên lớp vỏ đó xuất hiện vài vết nứt. Vết nứt ấy dần lan rộng ra và...

“Crắc!” Toàn bộ phần giáp của Bọ Cạp Băng bị nứt, phần cơ thể bên trong tiếp xúc với nắm đâm và bị đánh cho đập nát.

“Ủnh!!!!!!!!!!!!!!” Một sự rung chuyển cực kì mạnh mẽ, mặt đất nứt ra một mảng lớn.

Ở quảng trường Lung Linh, khán giả cũng cảm nhận thấy sức mạnh ghê gớm sau cú đâm vừa rồi của Vương Âm. Uy lực có thể nói là không tưởng. Mọi quả cầu nước chiếu hình ảnh trận chiến vừa rồi đều liên tục rung chuyển và vỡ ra khiến mọi người chẳng thể xem được điều gì diễn ra tiếp theo.

“Kinh khủng quá!”

“Thằng nhóc này...”

“Quốc Bảo... hấn ta đã làm gì với tên nhóc này?”

Các vị hiệu trưởng càng ngày càng cảm thấy tò mò trước sức mạnh của tên Vương Âm.

Bên trong cuộc thi, Vương Âm sau khi đánh bại Bọ Cạp Băng liền đứng bất động một chỗ. Hấn nhìn xung quanh mình một hồi, ánh mắt chuyển sang sợ hãi cực độ. Hai tay hấn vô chặt đầu. Rồi hấn hét thật lớn: “AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!! Không!!!!”

Luồng hồn lực xung quanh hấn ngày càng phình to ra khiến mặt đất xung quanh liên tục nứt ra.

“Nguy rồi... hấn sắp mất kiểm soát!!!” Tên nam đi với Vương Âm lúc này nói.

“Mau dùng phong ấn khẩn thôi!!!” Cô nàng bên cạnh lên tiếng. Nói rồi cô nàng ấy chấp tay lại tập trung trong khi tên kia thì phóng đến Vương Âm.

Thấy có kẻ xông lại, Vương Âm liền tấn công dù đó là đồng đội mình. Thế nhưng khi đang định tung đòn thì cơ thể hấn bỗng giật một cái, luồng hồn lực xung quanh hấn cũng biến mất.

“Được rồi!” Cô nàng kia la lên, có vẻ những chuyện vừa rồi là do cô làm.

Tên nam kia lập tức áp sát Vương Âm, tay hấn lấy ra từ trong túi một mũi tiêm và đâm vào cổ Vương Âm. Rồi hấn bơm thức chất lỏng kia vào bên trong. Lập tức, Vương Âm ngã xuống ngất xỉu.

Ở một nơi khác trong khu rừng Chết Chóc...

“Uh... ah... ta... ra đây!!” Khải Minh giữ chặt đầu Dâm Ma Nữ rồi bắn tinh xối xả vào miệng nàng.

“Bao nhiêu lần rồi ta?” Khải Minh lên tiếng hỏi. Thế nhưng Dâm Ma Nữ chẳng thể trả lời vì hấn vẫn giữ chặt dương vật mình trong miệng nàng.

Nhìn Dâm Ma Nữ bây giờ trông thật tội nghiệp. Khắp người nàng phủ đầy tinh dịch của Khải Minh, trông nàng như một cô gái vừa bị hãm hiếp bởi hàng chục thanh niên vậy.

“Àm! Âm!!”

“Gi vậy ta? Nãy giờ cứ nghe thấy hoài...” Khải Minh thắc mắc trước những âm thanh kì lạ liên tục phát ra bên trên.

“ÀM!!!” Vẫn là âm thanh đó nhưng lần này nó to hơn gấp nhiều lần và kèm theo sự rung chuyển dữ dội.

“Cái gì thế????” Khải Minh hoang mang cực độ.

“Ah...” Hấn nhìn lên trên và phát hiện điều gì đó. Vách đất ngay trên đầu hấn xuất hiện vài vết nứt sau vụ rung chuyển vừa rồi. Nó nhanh chóng lan rộng ra và...

“Àm... ăm...” Đất đá đổ xuống liên tiếp. Khải Minh nhanh chóng bế cô nàng Dâm Ma Nữ ra chỗ khác và quan sát.

Sau vụ đổ đất đá vừa rồi, trên đầu Khải Minh xuất hiện một cái lỗ to tướng. Thông qua cái lỗ ấy, hấn có thể nhìn thấy rõ mặt trăng sáng rực trong đêm. Điều này nghĩa là...

“Haha! Trời cũng chẳng muốn cầm chân ta ở đây!!!”

...

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Đêm đã về khuya, không khí lạnh xuất hiện khắp mọi ngõ ngách của khu rừng Chết Chóc, nơi đang diễn ra cuộc thi liên trường của Diệp Lạc Đế Quốc.

“Ất xì...” Hồng Diễm chấp hai tay trước mũi khẽ hít xì một cái. Hành động của nàng trông thật đáng yêu.

“Lạnh quá...” Hồng Diễm đưa tay vuốt ve hai bắp tay của mình. Hiện tại nàng đang ngồi trước cửa một hang động nằm trên một ngọn đồi, nơi đây chính là địa điểm mà đội Hoa Sen đã chọn để hồi phục sức lực trong suốt mấy tiếng vừa qua.

“Khò... khò...” Bên trong hang động là ba người Yên Ly, Công Khanh và Thất Hứa đang tranh thủ nghỉ ngơi, nét mặt khi ngủ của họ cũng mệt mỏi vô cùng.

Nhưng tại sao chỉ có mỗi Hồng Diễm là không ngủ? Nàng không cảm thấy mệt mỏi hay buồn ngủ sao? Không, nàng thật sự rất mệt, thứ nàng muốn bây giờ nhất chỉ là một giấc ngủ ngắn, chỉ cần được nằm xuống chợp mắt vài ba phút cũng là một điều quá sa xỉ đối với nàng bây giờ.

Nhưng nàng không thể ngủ được, vì bây giờ nàng đang có nhiệm vụ trông chừng xung quanh để mọi người có thể yên giấc nghỉ ngơi. Nếu lỡ đang ngủ mà có đội khác tấn công thì nguy, bởi vậy cần phải có một người trông chừng. Và thế là những thành viên đội Hoa Sen sẽ lần lượt thay nhau trông chừng cho người khác ngủ, mỗi người sau một tiếng sẽ đổi ca cho người khác.

Trong lúc bàn bạc, ba người kia vì là đàn anh nên đã đề xuất Hồng Diễm, một đàn em năm nhất không cần phải canh chừng. Tuy nhiên, Hồng Diễm đã phản đối, nàng không muốn được ưu tiên như vậy. Nàng nghĩ rằng cả ba người kia mới cần được ưu tiên nghỉ ngơi vì họ mới là những quân cờ chủ lực của đội, vì thế nàng không muốn họ vì mình mà mất đi một tiếng nghỉ ngơi. Và cuối cùng cả đội cũng đã quyết định mỗi người sẽ trông chừng những người khác ngủ trong vòng một tiếng bao gồm cả Hồng Diễm.

“Hmmm...” Hồng Diễm đảo mắt quan sát xung quanh. Vì ở vị trí trên cao nên nàng có thể nhìn thấy rất nhiều thứ trong khu rừng. Khung cảnh ban đêm tại đây đem lại cho nàng một cảm giác thú vị khác thường.

Nhìn lên bầu trời cao, ngắm nhìn trăng tròn sáng rực giữa bầu trời đêm tối tăm, nàng chợt có một chút hoài niệm.

“Hôm ấy trăng cũng sáng như vậy...” Hồng Diễm lẩm bẩm điều gì đó. Chợt một cơn gió lạnh thổi qua khiến nàng run nhẹ người một cái.

“Lạnh...” Hồng Diễm cắn môi, tự ôm cơ thể mình. Bỗng, một cái gì đó ấm áp phủ lên nàng. Tiếp theo đó là một giọng nói ấm áp truyền đến tai Hồng Diễm.

“Mặc vào cho đỡ ấm!!!”

Hồng Diễm phản ứng bằng cách quay phắt lại ngay. Vừa quay về phía sau, hai mắt nàng lập tức mở to ra trông vô cùng ngạc nhiên.

“Người...”

Ngay trước mắt nàng lúc này là một bóng hình quen thuộc. Hắn là một trong những đồng đội của nàng, là kẻ bỗng nhiên biến mất khiến toàn đội lo lắng nhưng cũng chính hắn đem lại niềm vui sướng không thể diễn tả khi đưa cả đội ra khỏi sự lo lắng về điểm số trong cuộc thi. Khi nhìn lại được hắn, cả cơ thể nàng run lên không ngừng, cổ họng phát ra từng chữ:

“Khải... Minh!!!”

“Uhm... ta đây...” Khải Minh nở một nụ cười vô cùng thân thiện, đem lại một cảm giác vô cùng ấm áp. Thật là khác điệu cười dâm dề thường ngày của hắn quá.

Vừa cười hắn vừa sửa sang ngay ngắn chiếc áo khoác màu đen mà hắn vừa khoác lên người của Hồng Diễm. Hành động của hắn thật tử tế, thể hiện một sự quan tâm mà ai cũng có thể cảm nhận được.

Nhìn thấy điều này, hai mắt Hồng Diễm chợt long lanh, trông như nàng đang bị “say” bởi những gì Khải Minh làm. Nàng bất giác cúi mặt xuống.

“Khà khà... nhìn điệu bộ này chắc say nắng ta rồi! Kế hoạch tán gái bằng cách quan tâm thành công rồi!! Quả không hổ danh ta mà haha... Cơ mà nàng gần ta quá... tự nhiên muốn đè ra chịch ghê!!!” Ôi định mệnh! Có lẽ tên Khải Minh này không bao giờ biết được tình cảm trong sáng là gì. Nào hắn lúc nào cũng chỉ biết chịch và chịch thôi. Không khí lãng mạn tồn tại chưa được bao lâu thì bị những suy nghĩ đồi trụy của hắn thổi bay hết.

“Khải Minh...” Hồng Diễm chợt đưa mắt lên nhìn Khải Minh.

“Hà? Chuyện gì?” Khải Minh lập tức hỏi.

“Khà... Lẽ nào nàng... Ọc...” Khải Minh đang suy nghĩ thì bỗng la lên. Một cảm giác đau đớn xuất hiện tại bụng của hắn. Lập tức đưa mắt xuống, hắn phát hiện Hồng Diễm đã tung nắm vào bụng hắn.

Cú nắm khá mạnh khiến hắn bị đánh bật vào trong hang, cùng lúc đó, Hồng Diễm hét lên: “Tên khốn, nguoi đi đâu mà giờ mới về! Có biết người ta lo lắng lắm không!!”

“Àm!!!”

“Oái, có chuyện gì thế!!”

“Có kẻ đột nhập!!”

Ba người kia đang ngủ nghe thấy tiếng động mạnh liền tỉnh dậy ngay. Họ lập tức phát hiện có một kẻ lạ đang nằm ở trong hang động. Ba người liền lao vào tấn công.

“Khoan đã mọi người, em là Khải Minh đây!!” Khải Minh lập tức hét lên. Cả ba người kia liền dừng tay lại khi nhận ra đó là Khải Minh.

“Khải Minh!!” Ba người kia cùng thốt lên.

“Phù!!” Khải Minh thở phào nhẹ nhõm, thật may là hắn chưa bị đánh. Nhưng có lẽ hắn cũng không nên vui mừng quá sớm bởi vì...

“Thì ra là Khải Minh sao... nếu thế thì... càng phải đánh!!!!” Cả ba tiếp tục xông vào tấn Khải Minh.

“Cái... á á... uh... tha em!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

“Huhu... sao lại đánh em...” Khải Minh meo meo nói. Cả người hắn bây giờ khá là nhếch nhác, quần áo thì xộc xệch, đầu tóc bù xù. Đây là kết quả sau khi bị cả đội tấn. Nói là đánh nhưng thật ra cả đội cũng chỉ kẹp đầu búng chim... nhằm búng tai hắn mà thôi.

“Hừ, ai bảo nguoi đi đâu biệt tăm làm gì? Làm mọi người lo lắng!!!!” Hồng Diễm nói.

“Uh... nhưng mà ta bị đội khác đánh đuổi nên mới phải đi trốn mà!! Sau đó em bị lạc vào một cái hang và bị kẹt lại bên trong... Nhưng cũng nhờ đó mà em tìm ra Tháp Cú Đỉnh kia đó!” Khải Minh ra sức biện minh.

“Oh... thật sao?” Hồng Diễm và những người khác có vẻ ngạc nhiên.

“Hiccc, không biết rõ mà cứ lao vào đánh...” Khải Minh meo meo lần nữa.

“E hèm... thôi bỏ đi... đừng nhắc đến chuyện đó nữa!!” Công Khanh lên tiếng.

“Đệt, định đánh trống lảng đây mà!!” Khải Minh nghĩ thầm.

“Mọi người nghe ta nói nào! Người xưa có câu “có thưởng có phạt”. Nãy chúng ta phạt hắn rồi. Giờ cũng nên khen thưởng vì Khải Minh đã chiếm được Tháp Cú Đỉnh, giúp đội chúng ta bám đuổi theo những đội khác chứ không bị bỏ xa...” Thất Hứa đồng đặc nói lên ý kiến của mình.

“Ừay... có thưởng luôn à... ngại quá... em nghĩ không cần đâu!!” Khải Minh giả bộ tỏ vẻ không cần nhưng thật sự lòng hắn lại nghĩ khác.

“Hé hé, không biết thưởng gì đây, có khi nào Yến Ly và Hồng Diễm sẽ cho ta chị... Ủay lại hoang tưởng... cơ mà nếu vậy thì tốt!!!!”

“Nào mọi người! Hãy trao cho Khải Minh... một tràng vỗ tay nồng nhiệt nào!!”

“Clap... clap!” Mọi người đồng loạt vỗ tay trước ánh mắt ngạc nhiên của Khải Minh.

“Ồi dờ mờ! Cái kịch bản này quen quen...” Khải Minh tự nhẩm trong lòng. Không ngờ bọn họ lại cho Khải Minh một vở lừa như thế này. Mặt hắn tràn

trẻ nổi thất vọng.

“Haha! Nhìn mặt hần kia.”

“Hô hô!”

Mọi người bùm miệng cười trước biểu cảm thất vọng của Khải Minh.

“Thôi nào, các người đùa vậy tội cho hần quá...” Yến Ly vừa cười mỉm vừa bảo Công Khanh và Thất Hứa. Nói rồi, nàng quay sang Khải Minh:

“Thật ra chị rất cảm kích vì công lao chiếm Tháp Cự Đỉnh của em... vì vậy nên...”

Yến Ly tiến môi sát đến má Khải Minh và nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn.

“Ồ...” Khải Minh lại một phen ngơ ngác.

“Hi... đây là món quà của riêng chị dành cho em đó!” Yến Ly nháy mắt với hần.

“Ồ sướng nha Khải Minh... chú làm anh ghen tị quá.” Thất Hứa lao vào vỗ vai Khải Minh, rồi hần nói tiếp:

“Anh cũng rất mừng vì chú đã đem lại Tháp Cự Đỉnh kia cho đội, nó là một món quà vô giá! Thật sự cảm ơn!”

“Hi... chúng ta là một đội cả mà... làm như vậy là trách nhiệm của em thôi!” Khải Minh gãi đầu đáp.

“Nếu biết ơn thì cũng tặng hần món quà như của Yến Ly đi!” Công Khanh xía ngang.

“Này, ta éo phải bê dê!” Thất Hứa phản pháo, hần lập tức lao vào trừng trị Công Khanh. Trong lúc cả hai tên này oánh nhau, Hồng Diễm đứng yên một chỗ nhìn Khải Minh.

“Chuyện gì vậy Hồng Diễm?” Yến Ly hỏi thăm. Hồng Diễm khẽ giật mình, khuôn mặt trở nên đỏ lúc nào không hay. Nàng lập tức nói như hét lên:

“Tại... tại sao... chị lại h... hôn... hần... chứ!!!”

“Huh? Chị chỉ thương cho Khải Minh thôi mà! Hay là...” Yến Ly đưa đôi mắt lém lỉnh nhìn Hồng Diễm và nói tiếp: “... em cũng muốn hôn Khải Minh!”

Câu nói của Yến Ly khiến Hồng Diễm giật mình như thể bị bắn trúng tim đen vậy. Khuôn mặt nàng lập tức đỏ lên khi nghe đến chữ “hôn”, có vẻ nó mang đến cho nàng một sự kích thích.

“Hôn sao? Nếu Hồng Diễm cũng muốn tặng thì ta sẵn sàng nhận!!” Khải Minh ra sức phối hợp chọc Hồng Diễm.

“Uh... Ngươi... ta... Hừ! Còn lâu mới thêm hôn ngươi!!” Hồng Diễm nói rồi quay mặt đi chỗ khác tỏ vẻ giận dữ. Thấy điều đó, Khải Minh và Yến Ly liền cười. Một lát sau, Công Khanh bỗng lên tiếng:

“E hèm... Thôi mọi người, chúng ta hãy vào vấn đề chính đi!”

“Uhm... Hãy tập trung bàn về cuộc thi!” Thất Hứa đôi sang tông giọng trầm đều, ra vẻ nghiêm túc.

Lúc này, sắc mặt mọi người thay đổi về trạng thái tập trung, không có một chút đùa giỡn trên khuôn mặt.

“Trước tiên, ta muốn biết địa điểm của Tháp Cự Đỉnh mà Khải Minh chiếm được! Nó nằm ở đâu? Có an toàn không?” Công Khanh quay sang Khải Minh hỏi.

“Đừng lo, nó nằm ở một nơi cũng khá gần đây! Nơi đó khá kín, rất ít người có thể tìm thấy được! Ngoài ra, xung quanh nó còn có một lớp đất đá phủ kín, rất dày. Muốn tìm được Tháp Cự Đỉnh đó là điều không tưởng.” Khải Minh trả lời, cùng lúc đó hần nghĩ thầm “Và lại dù có tìm đến được thì cũng bị Dâm Ma Nữ quật thôi, mình đã dặn cô ta xử bất kì kẻ nào đến gần, thiết nghĩ thì chẳng ai có sinh lý mạnh bằng mình cả nên có thể an tâm!”

“Hmmm thế thì tốt... Giờ bàn đến việc điểm số! Theo như những gì gần đây thì đội Dã Thú đang là đội dẫn đầu, có vẻ họ sở hữu đến hai Tháp Cự Đỉnh. Theo sau là đội Hoàng Kim.”

“Đội của chúng ta lại đang đứng ở vị trí thứ ba, điểm của chúng ta cũng bám rất sát đội Hoàng Kim, chỉ cách khoảng 60 điểm thôi...”

“Về phần đội Nữ Hoàng, họ vẫn dậm chân tại chỗ từ nãy đến giờ, có lẽ họ không đáng ngại lắm!”

Công Khanh sơ lược lại thể cục hiện tại của cuộc thi. Sau đó, mọi người tiếp tục bàn bạc.

“Hmmm, muốn chiến thắng, đầu tiên ta phải làm cho đội Dã Thú mất ít nhất một Tháp Cự Đỉnh... đồng thời sở hữu thêm một Tháp Cự Đỉnh...”

“Điều này nghĩa là... chúng ta bắt buộc phải chiếm Tháp Cự Đỉnh từ đội Dã Thú!”

“Hmmm, đội Dã Thú sao?!”

Nhắc đến đội Dã Thú, mỗi thành viên đội Hoa Sen lại kích động. Có thể nói sau những gì đội Dã Thú đã làm, việc đội Hoa Sen căm ghét, xem họ là kẻ thù cũng là điều bình thường.

“Uhm... vậy hãy mau tìm... Ốp!!” Thất Hứa đang nói thì bị ngắt quãng bởi con ngáp, đôi mắt hấn bỗng trĩu xuống trông thấy.

“Thất Hứa...?”

Những người khác thấy vậy cũng không kiềm nổi sự mệt mỏi mà họ giấu bấy giờ. Khác với Khải Minh, kẻ sở hữu Dâm Thần Huyết Thống có thể hồi phục hồn lực khi làm tình với Dâm Ma Nữ, những người khác chỉ có thể hồi phục theo cách thông thường, tốc độ khá là chậm, vì vậy họ trông mệt mỏi so với Khải Minh rất nhiều.

“Hmm, mọi người nên nghỉ thêm tí nữa đi!” Khải Minh giọng quan tâm nói.

“Thôi, không cần đâu... Bọn ta bây giờ đã nghỉ ngơi đủ rồi... vậy nên...”

“Không! Nếu đi với tình trạng bây giờ chúng ta sẽ dễ dàng bị hạ... mọi người nên nghỉ đi, vẫn còn nhiều thời gian mà!”

“...”

Thấy những gì Khải Minh nói đều đúng, bọn họ liền gật đầu đồng tình. Trước khi họ nằm xuống chiếc chiếu trải trong góc hang, Khải Minh liền lên tiếng: “À khoan! Trước đó hãy uống tí thuốc này đi... nó sẽ giúp mọi người hồi phục nhanh hơn!”

Nói rồi, Khải Minh lấy từ túi không gian của mình một số viên thuốc hồi phục hồn lực và thuốc trị thương sơ cấp rồi đưa cho mọi người.

“Woa! Sao người có nhiều thuốc thế?” Hồng Diễm tròn xoe mắt nhìn số thuốc Khải Minh đem ra. Nàng có lẽ khá bất ngờ.

“Ừa... số thuốc này chắc đắt lắm, bọn ta sao có thể nhận...” Thất Hứa lắc đầu nói.

“Anh nói gì kì vậy... số thuốc này chẳng đáng giá bao nhiêu đâu. Nếu coi nhau là đồng đội thì mong mọi người nhận lấy số thuốc này!” Khải Minh đặt tay lên ngực nói.

“Hức... người làm ta cảm động quá!” Công Khanh giả vờ chùi nước mắt để trêu chọc Khải Minh. Thấy vậy ai nấy đều cười. Sau đó, mọi người nuốt những viên thuốc của Khải Minh đưa rồi nằm xuống ngủ. Tên Khải Minh thì đã ngủ quá nhiều lúc ở cái hang động kia nên hẳn tình nguyện thức canh chừng cho mọi người.

“Hmmm... nên nâng cấp kĩ năng hay mua đồ đây ta...” Khải Minh ngồi suy ngẫm về việc chuẩn bị cho bản thân để bước vào cuộc chiến sắp đến. Nhưng hình như có một thứ gì đó làm hắn bồn chồn.

Nhìn lên trời cao, đầu óc hắn bắt đầu mừng rỡ lại cảnh tượng lúc tìm được lối thoát khỏi hang động kia...

Ngay khi thoát ra khỏi đó, thứ đầu tiên hắn thấy làm hắn phải trợn tròn mắt lên vì ngạc nhiên. Nằm ngay gần nơi hắn đứng là một con ma thú khổng lồ, không, đúng hơn là xác của nó. Con ma thú này có khuôn mặt giống khi, trên cơ thể nó có một lỗ thủng to tướng, đây có lẽ là nguyên nhân dẫn đến cái chết của nó.

“Cái gì thế này? Có lẽ con ma thú này vì lý do nào đó mà ngã xuống, gây nứt mặt đất xung quanh, tạo lối thoát cho mình!” Khải Minh xoa cằm phán đoán, tìm ra lý do tạo nên lối thoát cho hắn. Song hắn không thể nghĩ được con ma thú này đã gặp phải thứ gì mà thành ra như vậy.

“Lẽ nào đánh nhau với ma thú khác...”

Theo như thông tin từ Tinh Thông Nhân, Khải Minh biết được con ma thú này có cấp độ khá cao, cấp 6. Vậy nếu hướng theo suy nghĩ “nó đánh nhau với ma thú khác” thì ắt hẳn đối thủ của nó không phải dạng vừa đâu. Nghĩ đến đó, Khải Minh chợt rùng mình. Có thật tồn tại một thứ đáng sợ như vậy trong khu rừng không?

“Oh! Thứ gì kia...” Khải Minh bỗng lại gặp thêm một điều ngạc nhiên nữa. Từ xác con ma thú kia, một lượng lớn các hạt bụi màu đen xuất hiện. Chúng cứ bay xung quanh xác con ma thú như những con ruồi.

Khải Minh không tin vào mắt mình, hắn vội dụi mắt xem thử mình có nhìn lầm hay không và... sau khi nhìn lại, đám bụi đen kia bỗng biến đâu mất.

“Hoa mắt sao?” Khải Minh nghi hoặc.

“Có lẽ mình nhìn gái khỏa thân nhiều quá thôi ahihi...” Hắn tự giễu cợt mình rồi bỏ đi tìm đồng đội.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

“Có lẽ xuống được rồi!”

Tại một nơi khác, Đăng Quang cất giọng nói với Thu Thúy, người đang gần sát ngay bên mình. Sau lời nói của hắn, cả hai thả cơ thể rơi xuống đất từ hai cành cây cao.

Vào đêm hôm qua, cả hai người họ đã phải trốn lên trên cành cây cao kia để trốn khỏi lũ ma thú điên loạn. Mãi đến tận bây giờ họ mới có thể xuống được nhờ lũ ma thú đó đã đi hết.

“Chúng ta làm gì tiếp đây?” Thu Thúy lên tiếng hỏi.

“Hmmm, bây giờ tó đã hồi phục đủ rồi... có lẽ nên đi thăm thú các đội khác!” Đăng Quang khẽ liếc Thu Thúy trả lời.

“Ừm... theo ý cậu!” Thu Thúy gật đầu đồng tình.

Sau đó, Đăng Quang và Thu Thúy rời đi khỏi Tháp Cự Đỉnh của mình. Có vẻ đối với họ Tháp Cự Đỉnh này chẳng có ý nghĩa gì cả, ngay từ đầu họ chẳng quan tâm đến chiến thắng lắm, họ tham gia cuộc thi này vì một mục đích nào đó.

“Hmm...” Vừa bước đi, Đăng Quang vừa ngẫm nghĩ gì đó. Hắn đang dần hồi tưởng về những gì xảy ra tối qua. Ngoài việc lũ ma thú chạy tứ tung, vẫn còn một việc khiến hắn bận tâm, đó chính là hắn nhận thấy có một luồng sức mạnh cực kì lớn hiện hữu trong khu rừng. Hắn tất nhiên vẫn chưa thể cảm nhận được rõ nhưng phần nào hắn nhận biết được sự uy áp đến từ luồng sức mạnh đó. Đường như...

“Cơ thể mình đã phản ứng trước đó... Thứ đó là gì chứ?” Đăng Quang băn khoăn mãi. Nhưng có lẽ hắn chẳng bao giờ biết được trừ khi tự đi tìm câu trả lời cho mình.

...

3 giờ sáng...

“Nào chúng ta xuất phát được rồi!” Tại hang động nơi đội Hoa Sen ẩn náu, một tiếng hô đồng thanh của toàn đội phát ra.

Mọi người trông bây giờ đã đỡ hơn khá nhiều, vẻ mệt mỏi đã biến mất, thay vào đó là nét mặt tràn đầy năng lượng. Họ đã sẵn sàng bước vào mọi trận chiến để giành lấy chiến thắng cuối cùng.

“Chúng ta... liệu có thể thắng không?” Hồng Diễm hỏi trông khi đang cúi đầu xuống đất, nàng có vẻ đang muốn lảng tránh ánh mắt của mọi người. Có lẽ nàng cảm thấy mình có lỗi khi phá bầu không khí tự tin này.

“...” Mọi người chợt thay đổi vẻ mặt vì lời nói của Hồng Diễm. Thấy vậy, Khải Minh liền cười mỉm một cái, ngón cái của hắn đưa lên và nói với giọng điệu vô cùng tự tin: “Chúng ta nhất định sẽ thắng thôi! Hãy tự tin lên!”

Nghe được những lời đó của Khải Minh, mọi người dần lấy lại được sự tự tin lúc ban đầu. Ai nấy đều siết chặt tay với lòng quyết tâm cao độ. Riêng Hồng Diễm, nàng đưa mắt nhìn đến Khải Minh. Trong ánh mắt nàng có gì đó khác thường.

“Chuyện gì vậy Hồng Diễm?” Khải Minh nhìn Hồng Diễm và hỏi. Nàng ta nhắm mắt, lắc đầu mỉm cười và đáp lại một câu băng quơ: “Không có gì đâu...”

Sau đó nàng chạy lên dẫn đầu và nói: “Đi nào mọi người! Chúng ta hãy cùng nhau giành lấy chiến thắng nhé!!”

...

Trong khi đó, cũng trong khu rừng Chết Chóc, tại một nơi vô cùng hoang tàn. Cây cối xung quanh nơi đây đổ gãy gần hết, mặt đất thì lồi lõm, xuất hiện nhiều hố to. Trông cảnh tượng ở đây như vừa mới có một vụ thiên tai xảy ra.

Tuy nhiên nguyên nhân thật sự dẫn đến khung cảnh này là do trận chiến tối qua giữa ma thú Bộ Cạp Băng, Ma Hầu và một tên con người chứa đựng sức mạnh kinh khủng, hắn mang tên Vương Âm. Trong trận chiến ấy, tên Vương Âm chỉ vô tình bị kéo vào, tuy nhiên hắn ta lại dễ dàng đánh bại được cả hai con ma thú bằng một sức mạnh áp đảo, sức mạnh ấy có thể nói là không tưởng. Tuy nhiên, sau sự việc ấy, hắn bỗng trở nên kì lạ, dường như bị mất kiểm soát và tấn công cả đồng đội mình. Những người đi cạnh hắn đã phải sử dụng một phương pháp bí ẩn nào đó để làm dịu hắn ta, tuy nhiên vẫn chưa là hoàn toàn. Sau vài giờ, Vương Âm lại tỉnh dậy và trở nên mất kiểm soát. Họ phải luôn cố gắng kiềm hãm hắn. Càng ngày, hắn càng dễ bị mất kiểm soát hơn, vì vậy họ buộc phải dùng biện pháp cuối cùng.

“Ah...” Vương Âm không ngừng rên rỉ khi cô gái đi cùng với hắn nhấn mạnh tay vào lưng hắn. Ngay lập tức, những kí tự, hoa văn vẽ trên đó phát sáng rồi vụt tắt.

“Phù... Ta buộc phải gia cố phong ấn đến mức cao nhất thôi! Có lẽ hắn sẽ không dùng được sức mạnh Ma Tướng trong vài giờ.” Cô gái lau giọt mồ hôi lăn dài trên trán và nói. Tên con trai đứng cạnh bên lập tức lên tiếng: “Chắc... Tệ vậy sao? Lẽ ra chúng ta nên cẩn thận để hắn không bị vướng vào những chuyện như vừa rồi!”

Giọng điệu của tên con trai có vẻ khó chịu. Cũng phải thôi, Vương Âm đối với đội Dã Thú là quân cờ vô cùng quan trọng, chỉ cần có sức mạnh của hắn, bọn họ nắm đến 99,69% chiến thắng chứ chẳng chơi. Thế nhưng đáng tiếc là hắn ta không kiểm soát được sức mạnh của mình và giờ đây nằm im một chỗ. Điều này thật đáng lo ngại.

“Chắc... lẽ như không có hắn... chúng ta rất dễ thất bại...” Tên nam tiếp tục nói, lần này là giọng run run lo lắng.

“Không... ta không muốn. Lỡ mà thất bại thì ta sẽ bị ngài Quốc bảo đem cho toàn bộ học sinh trong học viện chịch mất...” Cô nàng kia ôm mặt sợ hãi.

“Hừ... nếu mà thất bại thì ta bị giết luôn! Khốn kiếp thật chứ...” Tên con trai cắn răng bực tức. Theo như những gì hắn cùng cô gái kia nói thì Vương Âm gần như nắm quyền quyết định số phận của họ, những thành viên khác trong đội Dã Thú cũng như vậy, họ phụ thuộc hết vào tên Vương Âm.

Thật không hiểu Quốc Bảo muốn chiến thắng cuộc thi đến mức nào mà đe dọa học sinh của mình như vậy. Mục đích mà hắn nhắm đến là gì?

“Ái chà chà...” Bất ngờ, một tiếng nói phát ra từ phía đối diện. Tên con trai cùng cô gái thay đổi sắc mặt, lập tức lao ra trước Vương Âm thủ thế.

Tiếng nói đó đến từ một tên con trai đang rút tay vào túi quần, ung dung bước đến hai người họ. Hắn vừa đi vừa nhếch môi cười một nụ cười mang đầy vẻ kiêu ngạo. Vì trời còn khá tối nên chẳng thể thấy rõ được mặt hắn.

“Hmmm, thật là may mắn, tìm được đội Dã Thú rồi!” Tên con trai ấy vẫn vui mừng nói.

“Hắn... là đội Hoa Sen!” Hai người kia vội vàng nhận ra ngay khi nhìn chiếc huy hiệu có cánh hoa sen đỏ thắm đeo bên ngực của tên con trai đó. Đúng vậy, hắn là một thành viên đội Hoa Sen và đặc biệt hơn, tên của hắn là Khải Minh.

“Chắc... sao tên này tìm ra chứ?”

“Hừ! Ngươi xem có ai không bị thu hút bởi khung cảnh hoang tàn quanh đây chứ!”

Khải Minh nhìn xung quanh một cái rồi nói. Đúng như lời hắn nói, trong lúc tìm kiếm, hắn tìm thấy được cánh rừng hoang tàn này, nhìn vào ai chẳng tò mò. Khải Minh quyết định vào xem và thật may mắn cho hắn khi tìm thấy đội Dã Thú cùng một Tháp Cừ Diêm. Và lại chúng chỉ có ba người, trong đó một tên thì nằm vật vờ. Khải Minh nhìn vào thẩm đoán tên này bị thương, lòng hắn càng thêm vui mừng.

“Hồn Sư tăng 12! Tên này mạnh đây...”

“Hắn đi một mình sao?”

Tên con trai cùng cô gái kia liếc mắt nhìn xung quanh.

“Ah... Nếu các ngươi hỏi về đồng đội ta thì thật đáng tiếc... cho các ngươi vì họ đang ở đây!” Khải Minh chìa tay về phía đối diện. Lập tức hai người kia ngoảnh đầu về phía sau. Họ liền phát hiện ra có 2 tên con trai không biết từ bao giờ đã xuất hiện sau lưng họ, cách chỉ khoảng vài mét. Ngay sau đó, họ quay đầu lại về phía trước thì thấy có thêm hai cô nàng nữa từ xa bước đến bên cạnh Khải Minh.

“Xin chào! Hân hạnh được gặp mặt!”

“Bị bao vây rồi!” Cô nàng bên đội Dã Thú cắn môi nói. Tình thế có vẻ đang bất lợi cho họ.

“Nào! Cho các ngươi hai lựa chọn, một là tự bóp nát huy hiệu, hai là để bọn ta loại các ngươi!” Công Khanh đưa hai ngón tay ra trước, hắn có lẽ muốn đội kia nhanh chóng đầu hàng để giữ sức cho đội mình. Tuy nhiên...

“Các ngươi nghĩ dễ dàng hạ bọn ta sao?” Hai người đội Dã Thú nói. Đối với họ, chiến thắng cuộc thi này rất quan trọng vì nó liên quan đến cuộc đời họ. Nghĩ sao họ dễ dàng chịu thua như vậy được. Và lại, họ không phải là không thể thắng mà chỉ là bất lợi hơn một tí thôi.

“Tên Vương Âm có thể sử dụng sức mạnh không?”

“Không đâu... hắn bây giờ không thể!”

“Hmm, dùng đến nó thôi...” Tên con trai khẽ nói với âm lượng vừa đủ cho cô gái kia nghe.

Nói rồi, cả hai lập tức có những hành động kì lạ. Tên con trai thì kéo tay áo lên sát vai, để lộ một hình xăm tròn bên cánh tay trái. Hắn nhanh chóng đưa tay phải chạm vào đó, hình xăm lập tức phát sáng. Tương tự như hắn, cô nàng bên cạnh kéo áo xuống để lộ một phần ngực trắng phau, trên đó cũng có một hình xăm tròn, nàng ta nhanh chóng lấy tay chạm vào đó.

“Cái gì thế?” Đội Hoa Sen thắc mắc trước hành động kì lạ này. Nhưng họ bỗng nhớ ra mình đã từng gặp hành động này rồi.

“Giống tên lúc đó!” Thất Hứa lập tức nhớ ra ngay kẻ đã làm hành động tương tự. Tên đó là kẻ đã bắt cóc em gái của Thất Hứa. Vì Thất Hứa đứng rất gần tên đó lúc hắn làm hành động trên nên Thất Hứa nhớ rất rõ. Chỉ một cái chạm nhẹ, toàn cơ thể hắn ta phát ra một sức mạnh kinh hồn.

“Nguy rồi, nếu chúng làm vậy...” Thất Hứa lên tiếng cảnh báo nhưng bị ngắt giữa chừng vì ngay trước mắt hắn bây giờ, hai người của đội Dã Thú bỗng phát ra một luồng hồn lực xung quanh người họ. Trông họ bây giờ rất mạnh mẽ, ánh mắt họ trở nên hoang dại, khác hẳn lúc trước.

“Chuyện... chuyện gì vậy?” Khải Minh mở to mắt ngạc nhiên. Hắn vừa xem thông tin của cả hai người đó bằng Tinh Thông Nhãn và phát hiện ra cảnh giới của họ đã có sự thay đổi. Nó bỗng trở nên cao hơn. Tên con trai hiện tại có hồn lực cao gần bằng một Hồn Tướng tầng 7. Trong khi đó, cô nàng kia cũng không thua kém gì với cảnh giới hiện tại là Hồn Tướng tầng 5.

Chỉ mới vài giây trước, hai người này chỉ là những Hồn Sư, vậy mà bây giờ lại có sức mạnh cỡ Hồn Tướng. Điều này làm Khải Minh nhớ lại tên Trần Ngụ và tên Bình, hai kẻ cũng có trường hợp tương tự, thoáng chốc hóa mạnh lên.

“Những cái hình xăm đó!! Chắc chắn đội Dã Thú có bí mật gì đó!” Khải Minh khẳng định ngay trong đầu. Xâu chuỗi những sự việc, hắn có thể kết luận đội Dã Thú có một bí kíp nào đó có thể đẩy mạnh hồn lực của một người lên rất cao và thứ đó liên quan đến những hình xăm kia.

“Các ngươi làm sao mà mạnh lên như thế!!” Khải Minh lập tức thét lên.

“Khà... người nghĩ bọn ta sẽ nói sao?!” tên con trai kia nói với giọng kì lạ, dường như có âm thanh gầm gừ kèm theo tiếng nói của hắn.

“Lên nào!” Cô nàng kia vẫy tay một cái, cả hai người họ liền tách ra, phóng đến tấn công đội Hoa Sen. Tên con trai thì xử Thất Hứa và Công Khanh, hai người đang đứng đằng sau hắn. Còn về phần cô nàng thì xử Hồng Diễm, Yến Ly và Khải Minh.

Đứng trước đối thủ mạnh, đội Hoa Sen không tỏ ra nao núng lắm. Họ lập tức xông lên chiến đấu luôn.

“Gruuu!” Tên con trai bên đội Dã Thú rú lên một tiếng chói tai trước khi nhảy vồ vào Công Khanh. Tay hắn chuyển sang dạng trảo nhắm ngực trái của Công Khanh mà lao đến.

Công Khanh phản xạ rất nhanh, hắn liền lùi về sau. Thế nhưng tên bên đội Dã Thú bất ngờ bức tốc, ngón tay chứa đầy hồn lực thoáng chốc tiến sát đến huy hiệu của Công Khanh.

“Thôi chết...” Công Khanh có lẽ không kịp xoay sở trong tình huống này. Nhưng may mắn cho hắn, Thất Hứa ở bên nhận ra nguy hiểm từ sớm nên đã lao vào ứng cứu. Hắn ta lấy thanh Khuếch Lôi Dao của mình ra, nhảy lên cao rồi vùng thật mạnh xuống đối thủ.

Tên kia lập tức phải khựng lại một nhịp, giờ tay đỡ đòn của Thất Hứa. Một tiếng “keng” rõ to phát ra. Cứ như Thất Hứa vừa chém vào một thanh kim loại vậy.

“Đỡ được sao?” Thất Hứa ngạc nhiên. Cú đánh từ trên cao này của hắn rất mạnh, có thể dễ dàng đập vỡ đầu một con ma thú cấp thấp. Thế nhưng lại bị tên kia đỡ bằng tay không. Điều này làm cho hắn phải ón lạnh.

“Hừ!” Tên kia phát ra kinh lực, đẩy văng Thất Hứa ra.

“Hắn mạnh quá!”

“Hắn đến nữa kia!!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Tên kia không để hai người họ kịp thở. Hắn lại phóng đến như một con mãnh thú vồ mồi. Lần này mục tiêu của hắn là Thất Hứa.

“Nhanh quá...” Thất Hứa định vùng dao tấn công nhưng trước tốc độ của tên kia, hắn biết mình không thể. Vì thế nên hắn đã đưa dao về phòng thủ.

“Keng... keng!” Tên bên đội Dã Thú liên tiếp dùng tay cào vào Thất Hứa, các tia lửa tóe ra, phát sáng trong màn đêm. Song các đòn đó đều bị lưỡi dao của Thất Hứa chặn lại, không cho chúng chạm vào cơ thể.

“Hừ...” Tên đó gia tăng tốc độ cũng như uy lực của mỗi đòn, lập tức Thất Hứa mất thế và bị đẩy lùi về sau. Cùng lúc đó, hắn ta nhảy lên, các ngón tay cong lại hình trảo phóng đến chiếc huy hiệu của Thất Hứa.

Lúc này, thanh dao của Thất Hứa không kịp đưa đến vị trí đó để đỡ đòn. Lẽ nào hắn mặc chiếc huy hiệu bị phá hủy sao?

Tất nhiên là không!

Thất Hứa gồng mình tạo một lớp Lôi hồn lực xung quanh, chặn đòn kia lại.

“Hừ, tầm thường...” Tên con trai đội Dã Thú tỏ vẻ khinh thường lớp hồn lực kia. Với uy lực khủng khiếp, trào của hắn chỉ bị giảm tốc độ một chút rồi tiếp tục đánh đến huy hiệu Thất Hứa. Lòng tên đó đinh ninh sẽ loại được Thất Hứa. Nhưng ai mà ngờ được chữ “ngờ”. Chỉ trong nửa giây khi đòn trào bị làm chậm, Thất Hứa đã nhanh chóng vung đao cực mạnh vào vai kẻ thù.

Điều này khiến tên đó phải dồn lực bảo vệ vai, cùng lúc đòn đánh bị suy yếu và bị chặn lại bởi lớp lôi lực của Thất Hứa. Cộng thêm vào đó, Thất Hứa bị đẩy lùi về phía sau bởi phản lực khi đao hắn đánh vào lớp hồn lực của tên đó. Và thế là chỉ trong vài giây, Thất Hứa đã kịp lùi về, né đòn một cách ngoạn mục.

“Thất Hứa!” Công Khanh đứng sau lên tiếng. Sự việc này giờ nghe có vẻ dài nhưng thực chất kéo dài chưa đầy năm giây. Vì vậy Công Khanh đến giờ mới phản ứng kịp trước những gì vừa chứng kiến.

“Công Khanh!” Thất Hứa đưa đôi mắt chứa đựng điều gì muốn nói về phía Công Khanh. Cả hai đã thân nhau khá lâu nên đều biết được người kia đang muốn nói gì. Công Khanh liền gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

“Hừ!” Tên thuộc đội Dã Thú cũng lùi ra cách Thất Hứa vài mét. Trông hắn như đang dè chừng trước kỹ thuật của Thất Hứa. Quả thật hắn có nhiều hồn lực hơn nhưng lại không thể đánh bại được Thất Hứa. Nguyên nhân của việc này chính là chênh lệch kinh nghiệm.

“Grr, mệt quá! Mình tuy có hồn lực mạnh nhưng thể lực lại quá yếu! Phải giải quyết nhanh hắn thôi!”

Hắn ta cắn răng, đứng yên nhìn Thất Hứa đang giơ đao thủ thế. Trong đầu cả hai đều có cùng một suy nghĩ.

“Hạ đối thủ trong một đòn!”

Cùng lúc đó, trận chiến của cô nàng bên đội Dã Thú cùng nhóm Khải Minh đã bắt đầu. Ngay khi lao đến, cô nàng ấy đã nhắm đến Khải Minh và tấn công tới tấp hắn ta. Mỗi cú đánh đều có tốc độ và uy lực ghê gớm nhưng chỉ tiếc là không trúng, cùng lắm chỉ sượt ngang qua da.

Khải Minh cũng đâu phải vừa, hắn nhanh nhanh chóng đáp trả lại bằng các đòn đánh của Huỳnh Gia Thế Thuật. Trong lúc đánh, tay hắn vô tình, à không, cố tình lao vào ngực của cô nàng kia, nhân cơ hội sơ hở. Và may mắn là hắn đã thành công, ngực phải của cô nàng bị hắn tóm lấy một cách dễ dàng.

“Haha, vui xuân không quên nhiệm vụ!” Khải Minh đắc chí cười. Lại thêm một em nữa bị hắn bóp.

“Nhưng mà sao lần này dễ dàng thế?”

“Bóp!”

Khải Minh thật không ngờ cô nàng kia dùng bộ ngực làm mồi nhử rồi bất ngờ đâm thẳng vào mặt hắn.

“Khải Minh!”

“Grừ, khôn kiếp tên biến thái!” Cô nàng kia cũng có hơi tức giận, tuy nhiên cô nhanh chóng tập trung lại trận chiến khi Hồng Diễm và Yến Ly lao đến.

“Đỡ lấy!” Yến Ly tạo ra sau lưng mình hàng loạt mũi tên từ gió và phóng đến. Những mũi tên này có nhiều quỹ đạo khác nhau, nhắm đến nhiều vị trí trên cô nàng kia. Thế nhưng, cô nàng kia lại né tránh rất giỏi, không một mũi tên gió nào chạm vào được nàng.

“Thử né xem!” Tiếp sau đó, Hồng Diễm vung kiếm đánh vào, cô nàng kia chỉ nhẹ nhàng đạp chân đẩy cơ thể lùi về sau là né được.

“Hừ, không dễ thoát vậy đâu!” Hồng Diễm vung kiếm phóng hồn lực dưới dạng những quả cầu lửa rực cháy. Và thế là hàng chục quả cầu lửa lao đến cô nàng kia.

“Đơn giản!” Cứ tưởng trước nhiều quả cầu lửa như thế, cô nàng sẽ rối trí. Nhưng không, nàng ta nhẹ nhàng đẩy cơ thể sang trái một cái là đã né được hết toàn bộ. Cùng lúc đó, cô nàng phóng thẳng đến Hồng Diễm và tung đòn.

“Nhanh quá!” Hồng Diễm giơ kiếm đỡ đòn, chỉ cần chậm một giây thì có lẽ nàng đã bị đánh trúng vào cơ thể. Dư lực của đòn đánh đẩy Hồng Diễm văng về sau. May là có Yến Ly phía sau tạo một con gió đỡ đỡ nàng, nếu không nàng lại bị đánh bay đi như Khải Minh rồi.

Cô nàng bên đội Dã Thú lại tiếp tục phóng đến, nhưng lần này lại bị chặn trước bởi Khải Minh, kẻ vừa mới quay lại sau khi bị đánh bay.

“Bát Chương!”

Tám cú chương liên tiếp đánh vào cô nàng, nhưng lại chẳng thể đánh trúng trước tốc độ né tránh kia. Cô nàng cũng vừa né vừa đánh trả Khải Minh nhưng cũng không dễ đánh trúng.

Một cuộc chiến cứ né rồi đánh trả mãi, kết quả thì Khải Minh bị ăn một cú ngay cầm vì chênh lệch hồn lực và hắn bị đẩy lùi lại sau.

“Hừ! Muốn đánh bại ta à, mơ đi!” Cô nàng kia đầy vẻ tự tin.

“Vừa mạnh lại vừa có tốc độ cao... chúng ta khó mà thắng nếu không đánh trúng được!” Khải Minh nhú mày nói.

“Mà khoan đã... hay là dùng nó đi Hồng Diễm!”

“Huh?” Bị gọi, Hồng Diễm hơi ngơ người ra nhưng nàng sau đó lại hiểu ý của Khải Minh ngay. Yến Ly bên cạnh cũng biết Khải Minh đang muốn nhắc đến gì.

“Được, ta sẽ làm! Cố dụ cô ta vào đó nhé!”

“Ừm! Chúng ta cùng lên, chị Yến ly hỗ trợ nhé!” Khải Minh vừa nói vừa lấy thanh Xích Kiếm trong túi không gian ra.

“Được thôi!”

Nói rồi, Hồng Diễm và Khải Minh cùng xông lên tấn công.

“Các ngươi còn lâu mới đánh được ta!” Cô nàng kia tự tin nói. Ngay sau đó, nàng ta nhanh như chớp né tránh nhát chém của Khải Minh. Tiếp sau đó, Hồng Diễm lại vung thanh kiếm rực lửa của mình đến nhưng tốc độ lưỡi kiếm của nàng chậm hơn nhiều so với tốc độ của cô nàng kia. Cô nàng kia lập tức nhảy lùi về sau, kết quả thanh kiếm Hồng Diễm chém vào không khí rồi chém xuống mặt đất.

Nhưng ngay sau khi Hồng Diễm chém hụt, một luồng gió lập tức thổi đến cô nàng kia khi còn lơ lửng trên không trung, đây chính là do Yến Ly tạo nên. Ở trong tình huống này thì khó mà né được, cô nàng chỉ còn cách đỡ đòn.

Ngọn gió đó thổi bay cô nàng ra một khoảng không xa lắm. Nàng ta hạ cánh xuống đất, lập tức lên tiếng:

“Hừ, giờ đến ta!”

Cô nàng thuộc đội Dã Thú tiến đến phản công. Tốc độ cực nhanh, áp sát Hồng Diễm chỉ trong vòng một giây. Thế nhưng một lưỡi kiếm đỏ đã ngăn nàng ta tiến tiếp.

“Hừ! Đánh với ta!” Khải Minh vung kiếm thành một đường vòng cung tuyệt hảo. Thế nhưng trên quỹ đạo của nó lại chẳng đánh trúng gì cả. Khi lưỡi kiếm đến sát cổ, cô nàng kia đã nhanh chóng cúi đầu xuống né, khiến lưỡi kiếm của Khải Minh chỉ chém vào không khí.

“Khôn khiếp! Nhanh quá!”

“Hừ!” Cô nàng kia hừ lạnh một cái rồi vung tay đánh vào bụng Khải Minh. Một đòn đánh có uy lực khá mạnh, Khải Minh phải dồn khá nhiều hồn lực vào để đỡ đòn, nếu không lớp hồn lực tạo ra bởi chiếc huy hiệu có thể sẽ vỡ ra dễ dàng.

“Uh!” Khải Minh bị đánh bật về phía sau. Nhưng cũng ngay lúc đó, Hồng Diễm hét lên: “Được rồi!”

Lời nói của nàng có lẽ là một cách để báo hiệu vừa làm xong một việc gì đó bí mật chỉ có đồng đội nàng mới hiểu. Cô nàng kia thấy vậy cũng tỏ vẻ nghi hoặc, thế nhưng cô vẫn tiếp tục tiến đánh. Mục tiêu lần này là Hồng Diễm.

“Bình!”

Cô nàng kia tung một cước nhưng đã bị Hồng Diễm giơ kiếm ngang chặn lại. Thế nhưng uy lực của cô nàng kia mạnh hơn nên Hồng Diễm bị đẩy lùi ngay.

“Hừ!” Cô nàng kia có vẻ rất tự tin. Có lẽ nàng ta nghĩ hạ lũ Khải Minh thật đơn giản. Nhưng khi chân cô dậm đất thì một sự việc bất ngờ xảy ra.

“Cái gì?!”

Ngay dưới chân nàng ta, một vòng tròn kì mang màu đỏ hồng giống lửa xuất hiện. Và chưa đầy nửa giây sau, vòng tròn ấy tạo ra một vụ nổ kinh hoàng. Sự việc này trông như cô nàng kia vừa dậm phải một quả mìn vậy.

“Thành công rồi!” Khải Minh vui mừng hét trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

“Chuyện... chuyện gì vậy?!” Cô nàng kia vô cùng ngạc nhiên, có vẻ là chẳng hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Thật ra thứ cô vừa chạm vào chính là một chiêu thức của Hồng Diễm. Nàng ấy đã đặt một hỏa ấn xuống dưới kèm theo một lượng lớn hỏa hồn lực khi vùng kiếm xuống đất lúc này. Bất kì người nào chạm vào sẽ tự động kích hoạt tạo ra một vụ nổ, thật chẳng khác gì một quả địa lôi.

Đây quả thật là một chiêu thức mang tính bất ngờ rất cao, sử dụng chiêu này đối với những đối thủ có tốc độ cao rất phù hợp vì chúng sẽ khó né tránh được. Tuy nhiên chiêu thức này cần khá nhiều hỏa hồn lực và không có hiệu lực lâu, chỉ trong một phút thì toàn bộ hỏa lực đặt xuống sẽ tự tan rã nên rất ít khi được Hồng Diễm sử dụng.

“Xoẹt... xoẹt...” Sau vụ nổ kinh hoàng kia, một luồng gió mang hình những sợi giây phóng đến cột chặt cô nàng đội Dã Thú, không cho cô ta kịp cử động gì cả.

“Cái gì...?”

“Dứt điểm đi Khai Minh, Hồng Diễm!” Yến Ly, người vừa tạo ra những sợi dây kia kêu gọi Khai Minh cùng Hồng Diễm. Hai người đó lập tức nhìn nhau rồi cùng tung chiêu.

“Hỏa Trảm!”

“Phong Trảm!”

Cả hai vùng kiếm, phóng xuất phong hỏa hồn lực và hỏa hồn lực dưới dạng kiếm khí, mục tiêu đương nhiên là cô nàng kia rồi.

“Guh...” Cô nàng đội Dã Thú tất nhiên không chịu nằm yên, ra sức vùng vẫy hòng thoát ra. Thế nhưng nàng ta không thể làm cách nào để thoát khỏi những sợi dây trói buộc của Yến Ly.

“Hừ, những sợi dây này có thể phong tỏa hỏa hồn lực của ngươi trong vài giây, vì thế ngươi không thể thoát lúc này đâu!” Yến Ly thàn thở đắc chí.

Hai luồng kiếm khí cực mạnh lao đến, cô nàng kia chỉ còn cách cắn răng chịu đòn.

“Ầm!!!” Nàng ta bị đánh bật, bay thẳng về sau, va vào Tháp Cự Đỉnh sau lưng.

“Cái gì?!” Tên con trai kia kinh ngạc khi thấy đồng đội mình bị đánh bại. Trong lúc hấn mất cảnh giác, Thất Hứa liền chớp thời cơ lao đến tấn công.

“Yaaaa...”

“Guhh...”

Cứ tưởng tên đó sẽ không phản ứng kịp, nào ngờ hắn đã nhanh chóng né đòn vùng đao từ trái sang phải của Thất Hứa. Cùng lúc đó, tay hắn lao thẳng đến chiếc huy hiệu của Thất Hứa.

“Tạm biệt nhé!” Tên đó đắc chí, ở khoảng cách này chẳng ai có thể phản ứng nổi. Và cứ thế, tay hắn chạm vào ngực của Thất Hứa, chiếc huy hiệu vỡ nát ra ngay trước mắt hắn.

“Haha... Ở nhưng sao ta có cảm giác chẳng đánh trúng vào đâu hết thế?!” Tên đó cảm nhận được điều kì lạ. Và rồi hắn mở to mắt ra khi nhìn vào kẻ đang đứng đối diện, Công Khanh. Đôi mắt Công Khanh đang nhìn thẳng vào mắt hắn với vẻ tập trung vô cùng.

“Cái... Lê nào... Ảo giác!” Hắn lập tức nhận ra mình đã bị Tinh Thần Thuật của Công Khanh thao túng. Hắn liền chớp mắt một cái rồi mở to mắt lại. Tất cả sự việc hắn nhìn thấy giờ đã khác trước.

Bàn tay đánh vào ngực trái hóa ra chỉ đánh vào khoảng không. Ngay gần sát bàn tay hắn chính là tên Thất Hứa, trên tay vẫn đang cầm thanh đao chuẩn bị vùng.

“Thôi chết!” Tên đó liền nhận ra nguy hiểm mà mình sắp phải đối mặt.

“Chết nè!” Thất Hứa khẽ mỉm cười, tay hắn nắm chặt lại, vùng lưỡi đao đang phát ra những tia điện vàng đến mặt tên thuộc đội Dã Thú. Trong đòn đánh này, Thất Hứa đã sử dụng đến khả năng của Khuếch Lôi Đao nên uy lực rất mạnh.

“Bình!” Một tiếng kêu to vang trời, tên đó bị đánh bay như một viên đạn bị bắn ra khỏi nòng súng. Hắn ta va thẳng vào Tháp Cự Đỉnh rồi té xuống đất.

“Học, học!” Công Khanh ngả người xuống đất. Dùng Tinh Thần Thuật khiến hắn mất nhiều sức lực.

“Công Khanh!” Thất Hứa vội chạy đến đỡ. Hắn ta vừa thở phì phò vừa bảo:

“Làm tốt lắm!”

“Haha, lần này phải cho ta lấy em gái ngươi để đền đáp công lao của ta nha!”

“Ừ, cái đó thì... mơ đi!!!!” Thất Hứa thả cho Công Khanh ngã nhào xuống đất. Rồi hắn quay lại nhìn đội Dã Thú.

“Các ngươi nên ngoan ngoãn đầu hàng đi!”

Từ phía đối diện Thất Hứa, ba người Yến Ly, Khải Minh và Hồng Diễm cũng tiến lại gần bọn chúng để gây sức ép.

“Khốn kiếp!” Tên con trai bên kia cắn răng, đưa tay chạm vào hình xăm của mình, một lần nữa nó lại phát sáng.

“Cái gì?!”

Đội Hoa Sen lập tức kinh sợ. Lẽ nào hắn lại tiếp tục tăng sức mạnh sao? Lúc này đánh thắng cũng rất khó khăn rồi. Bây giờ mà hắn tiếp tục tăng thì nguy mất.

Nhưng mà hành động tiếp theo của hắn lại khiến cả đội Hoa Sen bất ngờ...

“Chạy!!!” Nói rồi, tên đó ôm Vương Âm cùng cô nàng kia vào hai bên hông và ra sức bỏ chạy. Tốc độ của hắn rất nhanh, cả đội Hoa Sen chỉ biết ngơ ngác nhìn. Có lẽ tên đó nghĩ mình không thể đánh lại đội Hoa Sen nên mới bỏ chạy như vậy.

“Ồ? Hắn chạy rồi!” Khải Minh ngơ ngác.

“Đuổi theo chứ?” Thất Hứa nhìn theo hướng chạy của tên kia

“Không... chúng ta hãy chiếm Tháp Cự Đỉnh trước, sắp hết một tiếng rồi!” Công Khanh vẫn luôn sáng suốt.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

mừng vì đạt được mục tiêu lúc đầu đề ra.

...

“Học, học! Một quá!”

Tại một nơi nọ, tên con trai lúc này bên đội Dã Thú ngã bệt xuống đất. Hắn đã chạy một quãng khá dài với tốc độ cao nên bây giờ hắn thấy rất mệt, nhìn vào cách thở của hắn cũng đủ biết điều đó.

Nằm ngay bên cạnh hắn là Vương Âm và cô nàng kia. Tên Vương Âm thì vẫn ngủ li bì, còn cô nàng kia thì bất ngờ ngồi dậy, tay nàng đưa lên xoa đầu.

“Uh... chúng ta thoát được rồi sao?” Cô nàng kia giọng run run nói.

“Hừ! Không ngờ chúng mạnh vậy!”

“Uhm... nhưng mà chúng ta vẫn còn một Tháp Cự Đỉnh mà... hai người kia phụ trách canh giữ nó, họ mạnh hơn nên có lẽ sẽ giữ được! Chúng ta vẫn còn cơ hội.” Cô nàng ấy đặt hi vọng hai người đồng đội kia của mình.

“Ừm... chúng ta cũng đang có số điểm khá cao 2600 lận mà... chắc chưa cần phải lo đâu!” Tên con trai cũng cảm thấy phấn chấn hơn. Thế nhưng...

“E hèm... tôi xin thông báo tình hình hiện tại!” Giọng nói của tên dẫn chương trình vang đều trong đầu. Lại một tiếng nữa trôi qua và mọi người lại được thông báo về tình hình các đội. Và vẫn như thường lệ, tình hình đội Dã Thú được thông báo đầu tiên.

“Đội Dã Thú: 2600 ; số thành viên còn lại: 3...”

“Cái gì?!” Tên con trai và cô nàng nhìn nhau. Họ thật sự không nghe nhầm đấy chứ? Tại sao số điểm của họ chỉ còn lại 2600, số thành viên chỉ còn lại 3 thành viên. Chỉ có một cách để giải thích cho chuyện này, đó chính là Tháp Cự Đỉnh còn lại của họ đã bị một đội khác tấn công và chiếm lấy. Hai thành viên kia có lẽ cũng đã bị loại. Điều này thật là một tin xấu cho bọn họ. Nét mặt hai người họ chuyển từ kinh ngạc sang lo lắng.

...

“Hừ! Hai tên này có hồn lực mạnh đó nhưng kinh nghiệm lại không có, thể lực thì yếu kém...”

Ở tại nơi nọ, nơi có Tháp Cự Đỉnh đã từng là của đội Dã Thú. Có hai bóng người, họ không phải là thành viên của đội Dã Thú mà là đội Hoàng Kim. Họ chính là Thu Thủy và Đăng Quang. Chính hai người họ đã tấn công và chiếm Tháp Cự Đỉnh từ tay đội Dã Thú.

Theo như nhận xét của những người trong đội Dã Thú thì hai đối thủ của họ rất mạnh, thậm chí là mạnh hơn bọn chúng nhưng cũng bị hai người họ đánh bại. Thật không biết hai người này còn mạnh đến cỡ nào.

“Hmmm... không biết còn gì thú vị nữa không?!”

5 giờ 58 phút sáng, Quảng Trường Lung Linh...

Yến Nhi đưa mắt nhìn về phía đỉnh núi xa xa, nơi mặt trời đỏ rực đang dần lộ dạng.

“...”

Ngắm nhìn khung cảnh bình minh ấy, Yến Nhi bỗng cảm thấy trong lòng có vài cảm giác kì lạ. Nàng vừa cảm thấy tràn đầy sức sống, tràn đầy hi vọng nhưng đan xen vào đó là những cảm xúc lo lắng bất chợt.

“Cứ như sắp có chuyện lớn xảy ra vậy...!” Yến Nhi khẽ lẩm bẩm.

“Hà?! Chuyện gì thế?!” Tuy đã cố nói nhỏ hết mức nhưng lời nói của Yến Nhi vẫn bị Mỹ Linh ngồi bên thấp thoáng nghe được. Nàng ta liền lên tiếng hỏi.

“Uh... không có gì... chỉ là...” Yến Nhi lắc đầu.

“Hmm... cậu đang lo lắng cho đội mình à? Chúng ta đã lấy lại lợi thế mà... không cần lo đâu!”

“Uhm...” Yến Nhi khẽ gật đầu.

“Nhưng mà cũng may mắn cho đội chúng ta nhỉ? Không ngờ chiếm được Tháp Cự Đỉnh từ tay đội Dã Thú!”

“Uhm... Mà đội Dã Thú kinh khủng thật, chỉ với hai người mà đánh ngang với năm người đội ta. Nhưng mà vẫn chưa bù với tên ròm kia... nếu hắn không bị bất tỉnh thì có lẽ đội chúng ta đã bị hắn đánh bại dễ dàng...”

“Uhm... đúng vậy!”

Mỹ Linh khẽ rung mình khi Yến Nhi nhắc về tên “ròm” của đội Dã Thú, hắn ta chính là Vương Âm. Một kẻ với sức mạnh kinh khủng, khiến ai cũng phải e dè. Nếu có ai nói hắn ta là quái vật thì cũng chẳng sai là bao.

“Hmm thật không biết nếu hắn trở lại bình thường thì sao nhỉ?” Mỹ Linh xoa cằm tự hỏi.

“Ngoài tên đó ra, vẫn còn một đối thủ mạnh khác!” Yến Nhi lại nói tiếp.

“Ý cậu là... tên thuộc đội Hoàng Kim!?” Mỹ Linh liền nhận ra người mà Yến Nhi nhắc đến.

“Uhm... tên đó cũng khá là đáng ngại, có vẻ cũng không phải tầm thường đâu!”

“Haizz... thiệt là... sao giờ lại thấy lo cho đội mình quá!” Mỹ Linh ôm đầu nói. Sự lạc quan lúc nãy của nàng đã biến mất ngay sau khi nghe Yến Nhi nói.

...

Cùng lúc đó, trên khán đài dành cho các vị hiệu trưởng các trường, Linh Nguyệt đang chăm chú suy nghĩ điều gì đó. Ánh mắt của nàng hướng về phía Quốc Bảo, kẻ đang khiến không chỉ nàng mà tất cả mọi người tò mò.

“Thật ra hắn đã làm gì mà đội tuyển của hắn lại mạnh như vậy? Những dấu ấn đó... Lẽ nào...?” Linh Nguyệt đang dần nghĩ ra điều gì đó. Thế nhưng vào lúc đó, một tiếng nói cất lên cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng.

“E hèm... tôi xin thông báo tình hình các đội...” Câu nói này đã trở nên quá quen thuộc với khán giả ở đây. Cứ sau một giờ, dẫn chương trình lại lên thông báo về số điểm cũng như số thành viên còn lại của từng đội.

“Đội Dã Thú: 2600 điểm; số thành viên còn lại: 3.

Đội Hoàng Kim: 2500 điểm; số thành viên: 2.

Đội Hoa Sen: 2440 điểm; số thành viên: 5.

Đội Nữ Hoàng: 1110 điểm; số thành viên còn lại: 4.”

“Thời gian còn lại là 2 tiếng... Mong các đội thi hãy làm hết sức mình!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 65

6 giờ 45 sáng, Khu Rừng Chết Chóc...

“Hmmm...?” Thất Hứa nhìn lên trời và nói. Đứng xung quanh hắn là những thành viên khác của đội Hoa Sen. Hiện tại cả đội vẫn “đóng quân” tại Tháp Cự Đỉnh vừa chiếm từ đội Dã Thú cách đây 3 tiếng.

“Uhm... để xem nào, chúng ta sắp đuổi kịp đội Dã Thú rồi! Đội Nữ Hoàng thì không còn đáng ngại nữa, dù có chiếm hết 4 Tháp Cự Đỉnh họ cũng không thể thắng được... Đối thủ cần quan tâm nhất của chúng ta bây giờ chính là đội Hoàng Kim!” Công Khanh vừa nhìn đồng đội của mình vừa nói. Mọi người xung quanh gật đầu tỏ vẻ đồng tình với những gì hắn nói.

Hiện tại số điểm của hai đội Hoàng Kim và Hoa Sen chỉ hơn kém nhau vài chục điểm, một khoảng cách khá nhỏ. Tuy nhiên, muốn xóa đi khoảng cách ấy để giành chiến thắng không phải dễ. Hiện tại cả hai đội đều nắm trong tay một phần hai số tháp Cự Đỉnh có trong cuộc thi, vì thế cả hai đội sau một tiếng đều tăng một số điểm bằng nhau, 200 điểm. Vì thế cách biệt vẫn sẽ tồn tại, trừ khi đội Hoa Sen chiếm được một Tháp Cự Đỉnh của đội Hoàng Kim hoặc loại toàn bộ thành viên của đội ấy.

“Humm, Công Khanh, liệu chúng ta có thể đi được chưa?” Thất Hứa giọng nôn nóng nói. Hắn ta đang rất nóng lòng muốn đi tìm thêm một Tháp Cự Đỉnh cho đội mình nhưng lại bị Công Khanh nhất quyết cản lại.

Lý do của chuyện này là do Công Khanh vẫn còn e ngại về sức mạnh của đội mình so với đội Hoàng Kim. Thêm một điều nữa, nếu đi tìm Tháp Cự Đỉnh bây giờ thì lực lượng phòng thủ tại Tháp Cự Đỉnh của sẽ giảm xuống, lúc đó nếu bị đội Hoàng Kim hoặc bất kì đội khác tấn công thì nguy. Bây giờ thời gian không còn nhiều lắm, nếu bất cẩn để mất Tháp Cự Đỉnh thì họ sẽ đánh mất cơ hội chiến thắng.

Nhưng nếu cứ để thời gian trôi qua thế này mà không làm gì thì họ sẽ thật sự thua mất. Điều này đương nhiên Công Khanh cũng nhận ra. Vậy tại sao hắn vẫn chưa hành động? Hay là hắn có toan tính gì?

“Thất Hứa, ta biết ngươi rất sốt ruột, tuy nhiên nếu hành động bất cẩn thì rất có thể chúng ta sẽ bị thiệt. Vì vậy nên kiên nhẫn chờ đợi cơ hội là cách tốt nhất!” Công Khanh nói với Thất Hứa.

“Cơ hội?” Thất Hứa lại hỏi ngược lại.

“Uhm... Ta nghĩ rằng chúng ta bây giờ cứ tập trung phòng thủ... khi thời gian gần hết, chúng ta hãy đánh một đòn bất ngờ, khiến đối thủ trở tay không kịp. Lúc đó mới đảm bảo cơ hội chiến thắng cao...”

“...” Nghe những điều Công Khanh nói cũng có vẻ có lý. Tuy nhiên, nó lại mang một chút gì đó mạo hiểm. Thất Hứa liền hỏi tiếp:

“Vậy phải đợi đến bao giờ?”

“7 giờ hoặc hơn... Trong lúc này, mọi người hãy tập trung nghỉ ngơi đi... chúng ta đã mất sức khá nhiều sau khi đánh với đội Dã Thú rồi...”

“Công Khanh nói đúng đó!” Yên Ly đứng bên cạnh nói với Thất Hứa. Hắn ta bỗng siết chặt tay lại rồi buông lỏng, đây chính là dấu hiệu cho thấy hắn đã đồng tình với ý kiến của Công Khanh. Sau đó tìm đến một gốc cây ngồi xuống nghỉ ngơi. Tuy vậy, trên khuôn mặt hắn vẫn còn nhiều nét lo lắng.

Trong đội cũng có một người có cùng tâm trạng với Thất Hứa, không ai khác đó chính là Hồng Diễm. Đôi mắt nàng cũng chứa đầy nét nôn nóng.

“Bộp!”

“Uh...”

Bất ngờ, một bàn tay đặt lên vai của nàng. Quay sang thì nhìn thấy đó chính là Khải Minh.

“Đừng lo lắng...” Khải Minh vừa cười vừa nói. Hắn đang cố ra sức để động viên cho Hồng Diễm.

Nàng ta thấy vậy cũng miễn cưỡng gật đầu vài cái. Sau đó lại ra một chỗ khác ngồi nghỉ ngơi. Trong lúc đó, Khải Minh liền tiến đến hỏi chuyện với Công Khanh.

“Anh thật sự muốn đợi đến gần hết thời gian rồi mới đi chiếm sao? Như vậy chẳng phải hơi mạo hiểm sao? Lỡ chúng ta không tìm thấy Tháp Cự Đỉnh trong lúc đó thì sao?”

“Humm, về chuyện tìm kiếm thì ta đã xác định được một Tháp Cự Đỉnh, đó chính là Tháp mà chúng ta chiếm được lúc đầu, đường đến đó ta vẫn nhớ. Tuy nhiên... chỉ sợ đội Hoàng Kim còn ở đó.” Công Khanh chống cằm nói.

“Hmm, bọn chúng có khi đã đi chỗ khác rồi chẳng?”

“Không dễ vậy đâu... Hiện tại bọn chúng biết chúng ta đang trong tình thế buộc phải đi tìm Tháp Cự Đỉnh, vì thế bọn chúng có thể sẽ thủ tại Tháp Cự Đỉnh đó vì chúng biết chúng ta biết vị trí của nó...”

“Hmmm... nếu thế thì còn Tháp Cự Đỉnh kia của chúng?”

“Giờ đi tìm thì rất là phí sức... không những thế, nếu phân tán lực lượng thì có thể sẽ bị các đội khác chiếm lấy Tháp Cự Đỉnh này... đặc biệt là đội Dã Thú, chúng đã biết vị trí của Tháp nên có thể sẽ quay lại! Lẽ ra phải loại chúng ngay khi có cơ hội chứ!!” Công Khanh nắm tay vào lòng bàn tay kia.

“Hmmm... vậy chúng ta chỉ biết đợi vô ích thôi sao??”

“Không phải vô ích, chúng ta đang đợi thời cơ đến!!”

“Hmmm, nếu vậy thì đợi đến lúc đó chúng ta cũng phải chạm trán đội Hoàng Kim thôi...”

“...”

Công Khanh bỗng im lặng một thoáng. Sau đó hắn lại nói tiếp:

“Việc đó, em hãy tin tưởng ở anh...”

Nghe được câu nói này, Khải Minh hơi có vẻ hoài nghi. Nhưng cuối cùng hắn vẫn chọn đặt lòng tin vào Công Khanh. Dù sao thì Công Khanh luôn là người sáng suốt trong đội mà.

Khải Minh sau đó quay về phía sau tìm chỗ ngồi thì bất ngờ...

“Bùm!”

Một cơn gió mang hình lưỡi liềm liên tiếp lao đến đội Hoa Sen.

“Mọi người, cẩn thận!!” Thất Hứa lập tức đứng ra trước toàn đội, tay hắn liên tiếp vung đao đánh chặn những lưỡi liềm gió kia.

“Gi thế này??”

Mọi người chưa hết ngạc nhiên thì một loạt giọt nước từ lớn đến bé bắn đến từ phía sau đội Hoa Sen.

“Đề em!” Hồng Diễm liền vung kiếm phóng hồn lực dưới dạng kiếm khí, quét ngang qua những giọt nước kia. Tuy nhiên chỉ đánh tan được một phần, vẫn còn hàng chục giọt nước đang bắn đến.

“Phong Trảm!” Khải Minh cũng đã nhanh chóng lấy kiếm và dùng kỹ năng của mình để đánh chặn những giọt nước kia.

“Bùm!!”

Sau đòn của hắn thì không còn một giọt nước nào nữa, chúng đã hoàn toàn bị quét sạch.

“Là kẻ nào?!” Thất Hứa quát lên một tiếng. Ngay sau đó, có 4 người xuất hiện xung quanh họ. Đó là 4 cô gái vô cùng xinh đẹp.

“Đội... Nữ Hoàng!” Chẳng khó khăn gì để đội Hoa Sen nhận ra 4 người kia là đội Nữ Hoàng cả.

“Hừ, gay rồi!”

“Không ngờ lại đ-ng độ với họ!”

Đội Hoa Sen có vẻ khá nản khi bây giờ gặp phải đội Nữ Hoàng. Lúc này, Công Khanh có nói đội Nữ Hoàng không còn đáng ngại nữa nhưng đó chỉ là vì họ không thể chiến thắng trong cuộc thi nữa. Tuy nhiên xét theo luật thi họ không bị loại ra và vẫn được tiếp tục chiến đấu với các đội khác cũng như được quyền chiếm Tháp Cự Đỉnh.

“Hừ, phải chiến đấu với họ sao?” Thất Hứa nắm chặt thanh đao. Quả thật hắn chẳng muốn mất sức vào lúc này tí nào.

“Hừ...” Bên phía đội Nữ Hoàng cũng đã chuẩn bị để chiến đấu.

Ở bên ngoài, khán giả liền xôn xao khi thấy cuộc chạm trán giữa hai đội.

“Ày da... đội Nữ Hoàng rõ không thể thắng nhưng vẫn muốn tiếp tục sao??”

“Kệ chứ! Tuy họ thua nhưng vẫn chiến đấu... thật đáng khâm phục!!!”

“Vẫn được nhìn mấy em xinh tươi đội Nữ Hoàng như thế này mới vui chứ!!”

“Hmmm... không biết sẽ thế nào đây!”

“Đội Hoa Sen phải đánh với đội Nữ Hoàng ư? Haha, tội đội Hoa Sen!”

“Miễn còn đánh nhau là được!!”

Mỹ Linh nhìn xung quanh rồi bĩu môi lo lắng: “Thiệt là đội Nữ Hoàng rõ là không thể thắng rồi mà còn...!”

“Haizz, biết sao được! Dù sao họ cũng phải tiếp tục thi để giữ sĩ diện cho học viện chứ!” Yên Nhi thở dài nói.

“Mong là đội mình không sao!!” Bích Thảo ngồi bên khê cầu nguyện.

Quay lại nơi hai đội Hoa Sen và đội Nữ Hoàng đang đứng, cả hai đội đều trong tư thế sẵn sàng. Họ đã chuẩn bị tinh thần để lao vào nhau. Tuy nhiên...

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

“DỪNG LẠI!!!”

Ngay lúc cả hai chuẩn bị động thủ, một tiếng hét vang lên. Ai nấy đều bất ngờ trước tiếng hét đó. Mọi người lập tức đổ dồn ánh mắt vào một người...

“Công Khanh? Chuyện gì vậy!” Khải Minh liền lên tiếng hỏi. Hắn cũng như mọi người, bất ngờ trước hành động của Công Khanh.

Công Khanh không nói gì, chỉ bước lên phía trước, đôi mắt nhìn xung quanh rồi lên tiếng nói: “Hmmm... Đội Nữ Hoàng! Tôi có chuyện muốn nói!”

“Hmmm... chuyện gì?” Đội trưởng của đội Nữ Hoàng nhìn Công Khanh với ánh mắt nghi ngờ. Trong lúc đó, những đồng đội của hắn lại nhìn hắn với ánh mắt khó hiểu. Thật ra Công Khanh đang muốn nói gì?

“Hmmm tôi chỉ muốn đưa ra một đề nghị với các người!!” Công Khanh nói to và rõ vô cùng.

“Đề nghị sao?” Cô nàng đội trưởng khẽ liếc nhìn đồng đội mình một vài giây sau đó mới nhìn lại về phía Công Khanh và hỏi: “Đó là gì?”

“Này Công Khanh... người đang làm gì vậy?” Thất Hứa có vẻ không hề hiểu Công Khanh đang muốn làm gì. Chỉ đến khi Công Khanh cất lời...

“Các người chắc cũng biết mình không còn cơ hội để chiến thắng nữa đúng không... Việc còn ở trong đây là vô ích. Nhưng nếu như tôi biến nó thành có ích thì sao?”

“Hả?”

“Người... ý người muốn...”

“Đúng vậy... hãy thành đồng minh với chúng tôi. Nếu chiến thắng, phần thưởng sẽ chia 7-3!” Công Khanh với giọng điệu đầy dụ dỗ. Lúc này, các thành viên khác của đội Hoa Sen mới hiểu ra mục đích của hắn.

“Ồ... ra đây là thời cơ mà hắn nói!”

“Nếu liên minh với đội Nữ Hoàng thì chúng ta sẽ có cơ hội chiến thắng khi đánh với đội Hoàng Kim!”

Mọi người trong đội lập tức gạt gù trước ý kiến của Công Khanh. Dù phần thưởng bị chia nhưng có thể chiến thắng thì quả là không tồi.

Đội Nữ Hoàng nhìn nhau, có vẻ họ đang thảo luận qua ánh mắt. Cuối cùng họ gật đầu với nhau một cái.

“Đồng ý sao?” Khải Minh mỉm cười khi thấy hành động kia, có lẽ hắn nghĩ họ đã đồng ý.

“Không dễ dàng vậy đâu!” Hệ thống bỗng lên tiếng trong đầu hắn.

Những cô nàng đội Nữ Hoàng sau cái gật đầu kia liền nhìn về phía đội Hoa Sen. Cô nàng đội trưởng bên đội ấy nhìn thẳng vào mắt Công Khanh và nói: “Đề nghị có vẻ thú vị đấy...”

Nghe đến đây, Công Khanh khẽ nhủ mất lại, có vẻ hắn đã biết được câu trả lời của cô nàng.

“... Nhưng mà chúng tôi không thể chấp nhận được!”

“Chắc!” Đội Hoa Sen có vẻ đã thất bại trong việc lôi kéo đội Nữ Hoàng, mặt ai nấy đều có vẻ thất vọng.

“Lý do là gì vậy? Nếu là vì phần thưởng còn ít thì chúng tôi có thể chia 6-4... hoặc 5-5 cũng được!” Công Khanh vẫn cố gắng để lôi kéo. Tuy nhiên đội Nữ Hoàng vẫn nhất quyết không chịu:

“Xin lỗi nhưng chúng tôi thật sự chẳng cần phần thưởng là mấy. Và lại, chúng tôi không thể làm những việc ảnh hưởng uy danh của học viện... Còn một điều nữa, chúng tôi không thể liên minh với các người bởi vì...”

“Vì?” Công Khanh nhủ mày một cái. Nàng đội trưởng kia cúi đầu xuống cười mỉm một cái rồi ngược mắt lên nhìn. Nàng cất tiếng:

“Đó là bởi vì... bọn ta không thể liên minh với đội có tên BIẾN THÁI CHẾT TIẾT KIA ĐƯỢC!”

“... Hả?” Công Khanh hơi ngơ ngác một tí, sau đó hắn nhìn theo ánh mắt của cô nàng đội trưởng và phát hiện nàng ta đang nhìn Khải Minh.

“... Ừc!” Khi thấy mọi người nhìn mình, Khải Minh có vẻ lúng túng, ngón tay đưa lên gãi má. Ánh mắt hắn lảng tránh đi chỗ khác như muốn giấu điều gì đó. Rồi hắn nói:

“... Chuyện gì vậy?... Em không biết gì hết!!”

Câu nói của hắn càng củng cố sự nghi ngờ của các thành viên đội Hoa Sen. Rồi Công Khanh quay lại hỏi cô nàng đội trưởng kia:

“Thật ra đã có chuyện gì? Biến thái là sao?”

“Grrr... Tên khốn nạn đó, hắn... hắn dám sàm sỡ bọn ta!” Nàng ta hét lên với khuôn mặt đỏ như cà chua. Những cô nàng khác của đội Nữ Hoàng cũng có vẻ ngượng ngùng khi nhắc đến chuyện này, đặc biệt là Như Ngọc.

Những ánh mắt lại đổ dồn vào Khải Minh, chúng giống như những viên đạn đang bắn thẳng vào hắn.

“Này... Khải Minh? Ngươi đã làm gì vậy?” Hồng Diễm nở một nụ cười “thân thiện” và nói.

“À cái này...” Khải Minh mồ hôi tuôn trào trước đôi mắt túa ra sát khí của nàng.

“Khải Minh... ngươi có làm gì nữ thần của ta không?!” Công Khanh bắt chợt quay lại nắm vai Khải Minh.

“Ừc... em... em...” Mồ hôi hắn càng ngày càng đầm đìa.

“Grrr... có gan làm mà không có gan nhận sao?” Một cô gái khác trong đội Nữ Hoàng lên tiếng. Câu nói này như đ-ng chạm đến lòng tự trọng của Khải Minh, hắn lập tức nói:

“Hừ... đúng vậy... ta đã làm điều tồi tệ với các người...”

“Ừ... hắn thú tội sao?” Mọi người tròn mắt ngạc nhiên. Hồng Diễm nghe đến đây đã khẽ nắm chặt thanh kiếm của mình như chuẩn bị làm điều gì đó với Khải Minh, Công Khanh thì chuyển tay từ vai đến cổ áo của Khải Minh và nắm lại.

“Giờ đây? Đồng đội tương tàn à?”

“Haizzz thằng biến thái đó bị đồng đội đập chết cũng được!”

“Tội cho hắn quá! Ah!hi.”

“Ăn mặn thì khát nước!”

Khán giả có vẻ khá vui mừng khi Khải Minh bị cả đồng đội mình dồn ép. Đa phần những người này đều ghen tị với hắn nên mới có thái độ như vậy.

“Ủầy!! Đội em nói hết đã... Chỉ là do bị dồn ép nên em mới làm vậy thôi mà!!” Khải Minh một mực biện minh.

“Cái gì?! Ngươi... ngươi không phải con người mà! Rõ ràng ngươi đã tấn công bọn ta trước mà!!” Những cô gái đội Nữ Hoàng lập tức điên tiết lên khi thấy Khải Minh nói sai sự thật. Rõ ràng là hắn đã sàm sỡ họ trước mà.

“Hmmm... ngươi thật ếu có lòng tự trọng!” Hệ thống lên tiếng.

“Ặc... Nói sự thật để chết à!!” Khải Minh thầm nghĩ.

“Hmmm...” Đồng đội của hắn hơi ngờ vực một tí. Họ có vẻ không tin tưởng vào câu nói của Khải Minh cho lắm.

“Grrr... Mặc kệ là thế nào... Bây giờ bọn ta đến đây chỉ có một mục đích... Đó chính là xử lý tên đó cùng đội Hoa Sen!” Nàng đội trưởng đội Nữ Hoàng chỉ thẳng mặt Khải Minh và nói.

Những thành viên đội Hoa Sen cảm nhận được chiến ý từ đội Nữ Hoàng nên lập tức gác chuyện kia qua và tập trung thủ thế.

“Thật đáng tiếc...”

“Hmmm... các người chuẩn bị đi!” Nàng đội trưởng đội Nữ Hoàng dứt lời thì đội Hoa Sen khẽ chuyển động một tí, có vẻ họ đang chuẩn bị tấn công. Thế nhưng...

“Cái gì?!”

“Oái!”

Ngay thời điểm ấy, từ dưới chân các thành viên đội Hoa Sen xuất hiện một khối nước. Nó nhanh chóng lớn lên và bao trùm lấy họ trong tức khắc.

“Thủy Ngục!” Khải Minh lập tức nhận ra chiêu thức này, hắn lập tức nhảy ra khỏi đó.

“Hong Diễm!” Ngay sau đó, hắn lao đến kéo Hồng Diễm ra khỏi vùng nước ấy ngay. Thế nhưng hắn lại không kịp để cứu ba người còn lại. Và thế là họ đã bị nhốt trong Thủy Ngục.

“Chuyện gì thế?” Hồng Diễm vẫn chưa nắm bắt được tình hình, mọi thứ diễn ra quá nhanh mà.

“Nguy rồi... mấy anh chị đã bị bắt nhốt trong Thủy Ngục rồi!” Khải Minh hốt hoảng.

“Grrr... gì thế này!” Cả ba người kia khá bất ngờ trước chiêu Thủy Ngục này. Áp lực nước bên trong Thủy Ngục khá lớn, nó khiến ba người bọn họ bất động như bị đóng băng.

“Uh... phải vận lực thoát ra!” Thất Hứa cố vận lực phá chiêu Thủy Ngục, trong hắn rất có khả năng sẽ phá được. Thế nhưng ngay lúc đó, một sợi dây xích làm từ gió bay đến quấn quanh ba quả cầu nước đang nhốt ba người đội Hoa Sen.

“Cái gì?”

“Hừ, sợi dây xích gió này sẽ phong tỏa hồn lực của các ngươi, vì vậy đừng mơ mà thoát!” Nàng đội trưởng đội Nữ Hoàng, tác giả của những sợi dây gió kia lên tiếng. Nếu ba người kia không thoát ra được thì sẽ bị ngạt thở mất. Chưa kể chiếc huy hiệu đang nứt dần ra trước áp lực nước.

“Hừ... bây giờ, còn hai kẻ không bị nhốt. Xử chúng thôi!” Nàng đội trưởng đưa đôi mắt đầy sát khí nhìn Khải Minh.

“Hừ... phải cứu bọn Thất Hứa... Vậy mình chỉ còn cách hạ người tạo ra Thủy Ngục kia!” Khải Minh trầm nghĩ. Rồi hắn quay phắt lại, lao thẳng đến Như Ngọc đang đứng phía sau.

“Hehe... chỉ cần nàng ta mất tập trung là được!” Khải Minh thầm đắc chí. Khi sử dụng Thủy Ngục, người ta cần phải tập trung cao độ. Chỉ cần lơ là một chút là hỏng hết. Vì thế Khải Minh chỉ cần lao đến tấn công Như Ngọc thì Thủy Ngục sẽ bị phá bỏ. Tuy nhiên, Khải Minh đã mắc sai lầm.

“Cái gì?!”

“Vụt!” Một quả cầu nước bay đến hắn và cắt ngang má của hắn. Cũng may hắn đã kịp thời né tránh. Tuy nhiên, đôi mắt của hắn vẫn còn đầy sự ngạc nhiên. Hắn không phải ngạc nhiên vì tính bất ngờ của đòn đánh mà vì người tung đòn lại là Như Ngọc.

“Lẽ ra nàng ta phải tập trung vào Thủy Ngục chứ? Sao vẫn còn tung đòn được?”

“Hừ, có vẻ ngươi đã lầm rồi Khải Minh! Thật ra ta không phải người tạo ra Thủy Ngục... mà là...”

Nghe đến đây Khải Minh quay đầu lại và phát hiện ra cô nàng mà Công Khanh thích đang có vẻ tập trung cao độ, trông giống như nàng ta đang sử dụng Thủy Ngục. Không phải “giống như” nữa mà chính xác là như vậy.

Khải Minh thật không thể ngờ được cô nàng ấy cũng sở hữu thủy nguyên tố trong hồn lực.

“Sơ hở...” Trong lúc Khải Minh ngoảnh đầu về sau, Như Ngọc đã âm thầm tiến sát đến hắn với một con dao trên tay.

Con dao vung thẳng đến chiếc huy hiệu của Khải Minh nhằm hủy nó, thế nhưng lưỡi dao của Như Ngọc lại bị chặn đứng bởi một thanh kiếm đang rực lửa.

“Khải Minh! Mau cứu các anh chị!” Hồng Diễm, người vừa vung kiếm chặn đòn của Như Ngọc hét lên. Khải Minh lúc bấy giờ mới tập trung trở lại, cơ thể hắn xoay 180 độ và lao đến cô nàng đang sử dụng Thủy Ngục kia.

“Hừ! Tránh ra!” Như Ngọc lên tiếng.

“Không!” Hồng Diễm đương nhiên là không chấp nhận rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Về phần Khải Minh, khi hắn lao đến, một cô nàng khác đã nhảy ra trước mặt hắn và tung đòn cản trở.

“Đừng tưởng dễ dàng!” Cô nàng ấy tung chưởng nhắm vào ngực Khải Minh, tuy nhiên hắn đã nhanh chóng né tránh. Sau đó tung “Bát Chưởng” vào bụng cô nàng. Vì Khải Minh bây giờ đã là Hồn Sư tầng 12, hơn cô nàng kia vài tầng nên uy lực cũng như tốc độ của hắn tất nhiên vượt trội hơn.

“Ahh...” Lăn tròn 8 cú chưởng uy lực, cô nàng kia dù đã dồn lực phòng thủ cũng bị hất tung ra sau. Khải Minh sau đó lao đến tiếp tục.

“Hừ, dám đánh cả con gái à, ta băm chết ngươi!” Cô nàng đội trưởng lập tức xông đến, hai tay nàng tạo nên những chiếc lưỡi dao gió phóng đến Khải Minh.

Với Đặng Gia Bộ Pháp, Khải Minh tránh né vô cùng đơn giản, các lưỡi dao gió chẳng thể chạm vào hắn. Khải Minh sau đó phóng đến sát cô nàng đội trưởng và một lần nữa tung đòn Bát Chưởng.

Thế nhưng hắn đã bị bắt bài, cô nàng ấy nhanh chóng chộp lấy cổ tay của hắn, khiến hắn thất bại trong việc tung đòn.

“Uh... ráng chịu đựng thôi!” Ở bên trong Thủy Ngục, ba người Yến Ly, Thất Hứa và Công Khanh cố gắng chịu đựng. Cả ba người đang đối mặt với sức ép khủng khiếp từ nước và điều kiện không thể thở. Chẳng sớm muộn gì họ cũng sẽ bị loại nếu không thoát ra.

Ở trận chiến của Như Ngọc và Hồng Diễm, cả hai đều đang tung hết sức lực để chiến đấu. Trông cả hai khá ngang tài ngang sức, chả ai thua ai.

“Thủy Thần Hung Đạn!” Như Ngọc tạo ra một viên đạn bằng nước rồi bắn thẳng đến Hồng Diễm.

“Hỏa Bích!” Hồng Diễm liền tạo trước mặt mình một bức tường lửa để chống chọi với chiêu thức của Như Ngọc.

Viên đạn của Như Ngọc xuyên phá bức tường lửa của Hồng Diễm thành công, tuy nhiên nó lại bị triệt tiêu hết lực đạo.

“Hừ...!”

“Hừ...!”

Quay lại với Khải Minh, sau khi bị nắm cổ tay, hắn lập tức dùng nốt tay còn lại đánh vào cô nàng đội trưởng. Thế nhưng nàng ta đã nhanh chóng buông tay hắn ra và lùi lại sau né đòn. Cùng lúc đó, nàng lại tạo ra một ngọn gió thổi đến Khải Minh.

“Cái gì?” Khải Minh đưa hai tay thành hình dấu nhân trước mặt để chống chọi với ngọn gió ấy. Khi ngọn gió thổi qua hoàn toàn, hắn lại lao đến tấn công, tay nhanh nhẩu lấy thêm vũ khí là Xích kiếm.

Cô nàng lúc này bị hắn đánh bay cũng đã gượng dậy hợp lực với nàng đội trưởng đối phó với hắn. Dù cảnh giới cao hơn nhưng một chặp hai là điều hoàn toàn không dễ. Và lại hai người kia đánh theo lối câu giờ nên càng khó khăn cho Khải Minh.

“Grrr... phải hạ nàng kia!” Khải Minh cố gắng hết sức nhưng chẳng thể qua lớp phòng thủ hai người này để tấn công cô nàng dùng Thủy Ngục. Cứ mỗi lần hắn vượt qua một người thì người kia lại bọc lót ra sau. Trong khi đó, ba người kia gần như đã đến giới hạn.

“Hi, họ sắp ngủ rồi!” Cô nàng đội trưởng đội Nữ Hoàng đắc chí.

“Khải Minh... mau lên!” Hồng Diễm vừa đỡ đòn của Như Ngọc vừa hét.

“Grrr...” Khải Minh lập tức tập trung hết mức. Hắn vẫn tiếp tục lao đến. Cô nàng đội trưởng liền tung đòn ngăn chặn. Thế nhưng Khải Minh đã đảo người né tránh được. Hắn lách qua người cô nàng đội trưởng thành công. Thế nhưng hắn lại bị cô nàng còn lại cản trở.

“Hừ...” Khải Minh ngã người về bên trái một cái. Cô nàng kia cũng ngã người theo. Tuy nhiên chân của Khải Minh dậm mạnh xuống đất khiến hắn bật lại về bên phải. Một cú lừa ngoạn mục. Khải Minh nắm lấy thời cơ chạy ngang qua người cô gái đó. Hắn dùng hết tất cả các kỹ năng tốc độ lao đến cô nàng đang dùng Thủy Ngục.

Tay hắn nhanh như chớp vung kiếm xuống tấn công, tuy nhiên...

“Keng!” Lưỡi kiếm của hắc bổng dừng lại trước khi kịp chạm đến cô nàng.

“Cái... gì vậy?” Khải Minh hơi ngạc nhiên, sau đó hắn liền nhận ra xung quanh cô nàng còn có một lớp gió bảo vệ, đây chính là tác phẩm của cô nàng đội trưởng.

Ở bên trong Thủy Ngục, mọi người có vẻ đã hết chịu nổi và mở miệng ra thở. Có lẽ bọn họ sắp bị loại rồi.

“Khốn kiếp!” Khải Minh cứ tưởng mình sẽ cứu bọn họ thành công nhưng giờ hắn đã vô vọng rồi. Tuy vậy, một chuyện kì lạ bỗng xảy ra. Những quả cầu nước nhót ba người kia bỗng vỡ tan. Cùng lúc đó, chủ nhân của chúng hét lên: “uh... thả ta ra... tên biến thái... sao tên nào đội Hoa Sen cũng biến thái hết vậy!”

“Hả?”

Mọi người tròn mắt ngạc nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả. Nhưng một ý nghĩ chạy ngang qua đầu Khải Minh và giúp hắn giải thích được chuyện này.

“Tinh thần thuật của Công Khanh!”

Đúng như hắn nghĩ, Công Khanh đã sử dụng tinh thần thuật để tấn công vào tâm trí của cô nàng kia. Không biết hắn đã làm cho cô ta thấy gì nhưng có vẻ nó đã thành công. Một lần nữa, Tinh thần Hệ của Công Khanh lại phát huy tác dụng, cứu nguy mọi người.

“Phù... xem chết!” Ba người kia sau khi thoát ra cô hít lấy hít để không khí càng nhiều càng tốt.

“Cái gì chứ?? Sao lại như vậy!!” Cô nàng đội trưởng cùng toàn bộ thành viên đội Nữ Hoàng ngạc nhiên vô cùng. Họ chẳng hiểu chuyện gì vừa xảy ra cả.

“Phù... may quá!” Khải Minh mừng rỡ nói thầm.

“Hộc...” Thất Hứa giọng dậy, tay hắn nắm chặt thanh đao, cả cơ thể phát ra lời lực vô cùng kinh khủng. Rồi hắn xông thẳng đến phía trước.

“Cái gì...?” Tốc độ choáng ngợp của Thất Hứa làm các thành viên đội Nữ Hoàng ngơ ngác.

“Xoẹt!” Thất Hứa vung đao chém vào chiếc huy hiệu của cô nàng kia. Nàng ta đã nhanh chóng lùi lại thế nhưng...

“Beng!” Chiếc huy hiệu nàng ầm ầm vỡ nát làm đôi. Cô nàng ấy tròn mắt về không hiểu gì cả, nhưng khi nhìn kĩ thì nàng phát hiện ra dù thanh đao của Thất Hứa không chém trúng nhưng nó đã nhanh chóng phóng ra lời lực từ mũi đao đánh vào chiếc huy hiệu. Và thế là cô nàng ấy bị loại.

“Grrr...” nàng đội trưởng đội Nữ Hoàng tối sầm mặt lại, nàng thật không ngờ bị đội Hoa Sen phản công.

“Dù sao cũng không còn gì nữa, đánh với Hắc một trận để xem thực lực mình đến đâu...”

Nói rồi cô nàng ấy tạo ra hàng loạt những lưỡi dao gió phóng đến.

“Hừ...” Thất Hứa dậm mạnh chân xuống đất, lời lực từ cơ thể phát ra xung quanh triệt tiêu hết toàn bộ lưỡi dao gió kia. Rồi hắn lại áp sát đến với tốc độ không tưởng.

“Hừ... nguy rồi!”

Nàng đội trưởng ấy định lùi lại né đòn nhưng...

“Còn ta ở sau đây!!!” Khải Minh ở phía sau đã nhanh chóng nhảy lên, tay nắm chặt thanh Xích Kiếm chém xuống. Trong khi đó Thất Hứa ở trước cũng đã tung đòn, nhắm vào chiếc huy hiệu của cô nàng mà chém.

Bị hai Hồn Sư tăng 12 tấn công, cô nàng đương nhiên không thể làm gì rồi.

“Ahhh...” Cô nàng đội trưởng nhanh chóng bị loại.

“Hừ... còn cô nàng kia nữa!” Khải Minh quay lại ngay lập tức để tấn công cô nàng dùng Thủy Ngục lúc này, tuy nhiên hắn chẳng thấy cô nàng đâu, chỉ thấy Công Khanh cùng Yến Ly đứng đó, tay của Công Khanh hình như đang nắm vật gì đó, trông giống như chiếc huy hiệu của đội Nữ Hoàng. Vậy là đã rõ ràng, Công Khanh và Yến Ly đã thành công loại cô nàng kia.

“Còn Như Ngọc nữa thôi!” Khải Minh lập tức nhìn về trận chiến giữa Như Ngọc và Hồng Diễm, có vẻ cả hai vẫn chưa phân thắng bại.

“Hừ... đội mình bị loại hết rồi!” Như Ngọc nhìn xung quanh, bây giờ chỉ còn mỗi mình nàng và phải đối đầu với cả năm người đội Hoa Sen. Nhìn sơ qua cũng đủ biết thắng bại thế nào rồi.

“Dù vậy... ta cũng không chịu đầu hàng đâu!” Như Ngọc vẫn cố chấp chiến đấu. Đường đường là tiểu thư của Huỳnh gia, một gia tộc lớn, nàng làm sao có thể đầu hàng dễ dàng được chứ.

“Dù vậy... ta cũng không chịu đầu hàng đâu!” Như Ngọc vẫn cố chấp chiến đấu. Đường đường là tiểu thư của Huỳnh gia, một gia tộc lớn, nàng làm sao có thể đầu hàng dễ dàng được chứ. Và lại giờ nàng cũng chẳng có gì để mất cả, cứ đánh một trận xem thực lực của mình đến đâu.

“Khoan đã...” Khải Minh vội chạy đến xen vào giữa Hồng Diễm và Như Ngọc. Rồi hắn nhìn thẳng vào mắt Như Ngọc và nói:

“Như Ngọc...!”

“Khải Minh!” Như ngọc hơi ngạc nhiên.

“Như Ngọc à! Nàng có thể dừng chiến đấu với đội ta không... Dù sao đội nàng cũng không thể thắng nữa... vì thế đừng làm khó bọn ta mà. Bọn ta hiện tại rất cần đến phần thưởng của cuộc thi... vì thế mong nàng vì ta mà nể tình không làm khó nữa được không!?” Khải Minh đưa đôi mắt cầu khẩn nhìn Như Ngọc.

“Cái gì chứ? Cầu xin sao?” Như Ngọc hơi bất ngờ trước thái độ của Khải Minh.

“Làm ơn đi mà!” Khải Minh cúi đầu xuống cầu khẩn.

“Cái gì Khải Minh? Sao lại phải cầu xin thế kia!” Hồng Diễm có vẻ khá là khó chịu. Tuy nhiên Công Khanh đã nhanh chóng chạy đến bên nàng và nói:

“Cứ để hắn... nếu thành công thì chúng ta sẽ đỡ phải tốn sức!”

“...” Như Ngọc nhìn về cầu khẩn của Khải Minh cũng không nổi lòng từ chối. Dù sao thì nàng cũng không muốn làm khó cho đội của Khải Minh.

“Haizz... thôi được rồi... ta sẽ rút!” Như Ngọc thở dài rồi hạ vũ khí xuống.

“Hả? Thật sao?” Khải Minh vội ngẩng đầu lên, nét mặt hắn cười tươi.

“Hừ nể tình người nên ta sẽ không làm khó nữa!” Như ngọc nói.

“May quá!” Đồng đội của Khải Minh cũng vui mừng vì đỡ mất sức.

“Lần này ta nợ nàng rồi!” Khải Minh đưa đôi mắt biết ơn nhìn Như Ngọc. Thấy vậy, Như Ngọc có hơi đỏ mặt. Sau đó nàng lại nói:

“Thôi được rồi! Chúc các người giành lấy chiến thắng!”

Nói rồi, Như Ngọc dùng thanh dao của mình cắt đôi chiếc huy hiệu đeo bên ngực, cơ thể nàng sáng lên rồi biến mất.

“Hả?” Đội Hoa Sen có vẻ ngạc nhiên khi chứng kiến hành động đó.

“Hừ, may là có Khải Minh xin xỏ, chúng ta đỡ mất sức!”

“Hi...” Khải Minh khẽ gật đầu.

“Hừ... để ta đánh rồi hạ cô ta là được rồi!” Hồng Diễm tức giận nói. Khải Minh thấy vậy chỉ biết cười khổ.

“E hèm... tôi xin thông báo...” Một giọng nói quen thuộc vang lên các thành viên đội Hoa Sen. Chỉ vừa nghe được câu đầu, ai nấy đều biết được đây là thông báo về tình hình điểm số.

“Haizz lại một tiếng trời qua nữa rồi!”

“Hic, thật không ngờ đội Nữ Hoàng lại không chịu hợp tác với chúng ta. Haizz cơ hội mà người nói vụt bay mất rồi!” Thất Hứa nhìn Công Khanh và nói. Hắn vẫn còn tiếc khi đội Nữ Hoàng không chịu liên minh với đội của hắn.

“Hừ? Cơ hội?!” Công Khanh nhìn lại Thất Hứa.

“Chứ không phải đó là thời cơ mà người nói sao?”

“À... thì đó đúng là một cơ hội tốt nếu tận dụng được thì rất lợi... nhưng đó không phải thứ mà ta muốn nói đến.”

“Chứ đó là gì?”

“Thật ra này giờ ta đang đợi để sử dụng được tuyệt chiêu, thứ có thể đánh bại đội Hoàng Kim!”

“Cái... gì chứ?”

Câu nói của Công Khanh khiến tất cả các thành viên đội Hoa Sen há hốc mồm. Một câu nói gây sốc thật sự. Nhưng sau đó, còn một điều sốc hơn nữa, một giọng nói bỗng vang lên:

“Ồ! Có thật vậy không?”

Giọng nói ấy vừa lọt vào tai, Khải Minh cùng tất cả thành viên đội Hoa Sen quay lại. Đội mắt họ tròn tròn lên vì ngạc nhiên, đó là bởi vì... đứng ngay sau họ chính là Đăng Quang và Thu Thúy.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Tại một nơi khác trong Khu Rừng Chết Chóc...

“Đội Dã Thú: 2600 điểm; số thành viên còn lại: 3.

Đội Hoàng Kim: 2700 điểm; số thành viên: 2.

Đội Hoa Sen: 2640 điểm; số thành viên: 5.

Đội Nữ Hoàng: 1110 điểm; số thành viên còn lại: 0...

Thời gian còn lại là 1 tiếng!”

“Grrr... nguy rồi, hai đội kia đã vượt qua đội chúng ta rồi!” Một tên con trai giọng bực tức nói.

“Hừ... Mẹ kiếp!” Một cô nàng đứng cạnh hắn vì quá tức giận nên đã văng tục. Hai người này sau đó cùng đưa ánh mắt nhìn về một phía, nơi đó có một tên con trai ốm yếu nằm bất tỉnh nhân sự.

Thật không quá khó để đoán ra ba người này chính là thành viên của đội Dã Thú. Hiện tại thì đội Dã Thú đã mất đi vị trí dẫn đầu. Thời gian cũng không còn nhiều cho họ, chỉ có một tiếng. Nếu bây giờ họ không làm gì thì họ chắc chắn sẽ thua. Tuy nhiên, họ bây giờ có thể làm gì? Mọi thứ bây giờ đều đặt hết lên vai tên Vương Ám, vậy mà hắn ta lại nằm bất tỉnh thế kia.

“Khốn kiếp!

Tất cả là tại mày!” Tên con trai lao đến nắm cổ áo Vương Ám và kéo hắn ngồi dậy. Tay hắn nắm chặt lại và tung đấm vào mặt Vương Ám, một cú đấm rất đau.

“Uh!” Cú đấm đó đau đến nỗi đánh thức được Vương Ám. Đôi mắt hắn lim dim mở ra.

“Hừ!” tên con trai quăng Vương Ám xuống đất rồi dùng chân liên tiếp đá, đạp vào bụng hắn.

“Grrr...” Cô nàng kia cũng tiến lại tham gia, nàng dùng chân của mình liên tiếp đạp vào đầu của Vương Ám.

“Chết mẹ mày đi!”

“Thằng chó khốn nạn! Tại mày... tất cả là tại mày...”

Bọn họ trông thật man rợ khi hành hạ Vương Ám. Tuy nhiên cũng khó trách được khi mà số phận của họ lại đặt vào một kẻ không thể làm gì vào lúc này. Bảo sao họ không tức.

Với cái cơ thể ốm yếu và tình trạng không hồn lực mà phải hứng chịu những đòn đánh mạnh bạo hiểm ác kia, dù có được bảo vệ bởi lớp hồn lực từ chiếc huy hiệu thì cơ thể của hắn cũng khó lòng chịu nổi. Máu bắt đầu chảy ra từ các vết thương trên đầu, bụng liên tiếp thất lại vì cơn đau quằn quại. Nước mắt của Vương Ám bắt chợt lăn xuống.

“Làm ơn... tha tôi đi... Ah!”

Vương Ám chưa kịp nói hết thì bị cô nàng kia tọng nguyên bàn chân vào mặt.

“Không... tha tôi đi... làm ơn tha tôi Điiiiiiii!” Vương Ám bỗng thét lên, một luồng hồn lực màu tím khổng lồ hất tung hai người kia ra. Luồng hồn lực ấy nhanh chóng bao trùm cơ thể hắn.

“Cái gì thế này?”

“Hắn lấy lại sức mạnh rồi sao... thế thì tốt... nhưng mà...”

Luồng hồn lực bao quanh cơ thể Vương Âm liên tục biến dạng đủ kiểu. Cuối cùng, nó tạo ra hai cánh tay với bàn tay đầy móng vuốt, trông như tay của một con quỷ vậy. Hai cánh tay ấy lập tức phóng đến chụp lấy hai người kia.

“Cái... không... thả ta ra!!!!” Hai người đó la hét dữ dội, trông họ có vẻ rất sợ hãi. Và rồi, hai bàn tay siết chặt lại...

“Aaaaaaaa...”

“Khônggggggggg...”

Những tiếng la thất thanh vang lên.

Máu văng ra tứ tung.

Vài giây sau đó, có một tiếng cười khúc khích nghe vô cùng kinh dị. Tiếng cười ấy chính là do Vương Âm phát ra.

“Ha... ha... Giết... đánh bại... giết tất cả bọn chúng!!” Vẻ mặt Vương Âm bây giờ không còn như bình thường nữa, ánh mắt vô hồn của hắn được thay bằng một ánh mắt điên loạn, một ánh mắt như muốn tiêu diệt mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

“Nào mọi người, thời gian của cuộc thi chỉ còn 1 tiếng, hãy xem các đội đang làm gì nào?” Dẫn chương trình hét thật to.

“Hử? Sao tự nhiên bây giờ ông dẫn chương trình sung thế? 23 tiếng vừa rồi chỉ thông báo kết quả thôi sao giờ lại nổi hứng bình luận thế?”

“Chắc còn một tiếng nên ông mới vậy!”

“Và lại bây giờ lại đang khúc gậy con mẹ nó cán nữa chứ!!”

“Ừm nhìn xem đội Hoàng Kim giáp mặt đội Hoa Sen rồi, hai đội này chắc chắn sẽ đánh một trận nảy lửa đây!!”

“Ừm... nhưng mà... tên thuộc đội Dã Thú bị gì vậy?”

“Hmmm...? Bị gì là... Hả?” Khán giả đồng loạt nhìn vào quả cầu nước, nơi có chiếu hình ảnh của Vương Âm. Sau khi bị đồng đội đánh đập dã man, Vương Âm bỗng rơi vào trạng thái kì lạ. Tên đó hiện giờ đang bị bao bọc trong một lớp hồn lực màu tím đầy ma mị. Đôi mắt hắn thì có vẻ khát máu bất thường. Miệng của hắn liên tục nhe răng cười như có vẻ thích thú việc gì đó. Trông hắn bây giờ thật đáng sợ. Tuy nhiên thứ gây kinh sợ nhất vẫn là việc hắn vừa làm với đồng đội mình. Luồng hồn lực màu tím kia biến đổi thành hai cánh tay hai bên, vô lý đồng đội hắn và “nghiền nát” họ. Không biết rằng họ đã bị loại và dịch chuyển ra ngoài hay... đã chết.

“Kinh khủng quá!”

“Hắn bị sao vậy?”

“Mất kiểm soát rồi!”

Ai ai cũng cảm thấy ghê sợ trước “Vương Âm hiện tại”. Hắn trông khá giống một con quái vật điên loạn vậy.

“Chuyện này là sao? Quốc Bảo, người hãy trả lời đi!” Hiệu trưởng học viện Hoàng Kim bật dậy khi trông thấy sự biến đổi của Vương Âm. Trước đây ông ta cũng từng thấy Vương Âm biến đổi thất thường, từ một tên trông yếu xù bỗng biến thành một kẻ có sức mạnh kinh khủng. Tuy nhiên lần này khác hoàn toàn, sức mạnh của hắn ta đã tăng lên quá cao, cao đến ngất ngưỡng, chỉ cần nhìn qua hình ảnh được chiếu lên quả cầu nước cũng đủ cảm nhận được điều đó. Ngoài ra, còn một nữa điều khiến ông ta hoảng hốt đến như vậy.

“Thứ sức mạnh đó, sao có cảm giác trông giống... Ma Thần Tộc vậy?” Vị hiệu trưởng ấy tự hỏi mình. Sau đó ông hét lớn lên, khiến toàn bộ khán giả phải tập trung nhìn vào ông ta.

“Quốc Bảo? Người đã làm gì? Nói mau!!”

Trước tiếng hét kèm theo uy lực của vị hiệu trưởng, Quốc Bảo vẫn chẳng có một chút động tĩnh gì. Trông hắn như đang muốn cho vị hiệu trưởng ấy ăn “bò”.

“Hmmm... Khốn kiếp!” Vị hiệu trưởng học viện Hoàng Kim có vẻ tức giận đến mất bình tĩnh. Cả người ông tỏa ra hồn lực để tạo áp lực lên Quốc Bảo. Luồng hồn lực của ông không chỉ tác dụng lên hắn mà cả với những người xung quanh. Các vị khán giả xung quanh có cảm giác lạnh hơn Hồn Hoàng đều cảm thấy một sức ép dữ dội lên cơ thể.

“Người có biết mình đã làm gì không?” Vị hiệu trưởng ấy nói với giọng điệu chậm rãi, rắn đẽ. Trông lời vừa rồi giống như một lời cảnh báo vậy.

“Hmmm...” Sau lời nói ấy, Quốc Bảo đã có chút động thái. Hắn từ từ ngoảnh đầu về phía sau, ánh mắt đầy chiến ý nhìn thẳng vào mắt vị hiệu trưởng kia, đồng thời hắn cũng tỏa hồn lực ra để chống lại luồng hồn lực của vị hiệu trưởng kia.

“Đây là chuyện của tôi! Mong ngài đừng xen vào!”

“Guh...” Vị hiệu trưởng học viện Hoàng Kim hơi nhíu mày khi thấy sắc mặt của Quốc Bảo, đây là lần đầu tiên hắn tỏ ra đáng sợ như vậy.

“Uh... không chịu nổi nữa rồi!” Một tên khán giả gần đó gục xuống, có lẽ hắn đã bị sức ép hai luồng hồn lực kia làm bất tỉnh.

“Ah...”

“Uh...” Khán giả đồng loạt chạy xa nơi giao tranh hai luồng hồn lực khổng lồ kia.

“Này... hai vị, mau dừng lại đi!” Linh Nguyệt bỗng lên tiếng, đồng thời nàng cũng tỏa hồn lực để chống lại hai người kia.

Sau lời nói của Linh Nguyệt, Quốc Bảo cùng vị hiệu trưởng kia mới chịu dừng lại. Tên Quốc Bảo sau đó liền quay đầu lại nhìn về phía trước. Lòng hắn bất chợt có vài suy nghĩ.

“Khốn kiếp... Ta phải thắng giải đấu này... bằng mọi giá! Grrr... sự nghiệp của ta nhất định sẽ tiếp tục phát triển... Công nghệ Cấy Ghép Linh hồn của ta... nhất định!”

Quốc Bảo nghiêng chặt răng nhìn lên quả cầu nước có chiếu hình ảnh Vương Âm.

“Hm, có vẻ nó mất kiểm soát rồi! Bây giờ đội mình lại thua điểm hai đội kia nữa chứ!! Thật là...” Quốc Bảo càng nghĩ càng thấy cơ hội thắng là mong manh.

Trong lúc đó, bên trong khu rừng. Sau khi xử lý hai đồng đội của mình, Vương Âm bỗng bật cười lớn, xen kẽ vào đó là một giọng nói quái dị, có lẽ không phải giọng nói của Vương Âm.

“Ha... ha... ha... ta... sẽ giết hết... xóa sổ con người... Hahaha!”

“Guh...”

Bỗng nhiên Vương Âm ngã quỵ xuống. Hai tay hắn vội đưa lên ôm đầu.

“Không... đừng... không...”

Khuôn mặt đáng sợ của Vương Âm bỗng biến mất, nhường chỗ cho vẻ mặt sợ hãi. Đôi mắt Vương Âm mở to hết cỡ, nước mắt bắt đầu đổ dài xuống má. Trông hắn như đang sợ hãi trước cái gì đó kinh khủng lắm.

“Thằng nhãi! Chống cự vô ích thôi!”

Lại là giọng nói quái dị kia, nó không phát ra bên ngoài mà lại tuôn ra bên trong tâm trí của Vương Âm. Chỉ cần một câu nói, nét mặt sợ hãi kia lập tức biến mất.

“A...” Vương Âm đứng dậy trở lại, hắn bắt đầu những bước đi loạng choạng. Sau đó, hắn bỗng dừng lại, mặt ngược lên trời và lắp bắp:

“Có... người ở phía đó!”

Nói rồi, môi hắn khẽ nhếch, tạo nên một nụ cười man rợ. Chân hắn hơi có vẻ khụy xuống rồi hắn dồn lực xuống chân và phóng thẳng về phía trước, hướng đến nơi có hai đội Hoa Sen và Hoàng Kim.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Hiện tại, một cuộc chạm trán được thú vị nhất trong cuộc thi đã xảy ra. Đó chính là cuộc chạm trán giữa đội Hoa Sen và đội Hoàng Kim. Đây có thể xem là một nước cờ quyết định của hai đội.

Nếu đánh bại đội Hoàng Kim, đội Hoa Sen sẽ nắm được 99,99% chiến thắng. Đây chính là cơ hội của họ. Nhưng nếu họ bị đánh bại, đội Hoàng Kim sẽ thêm phần vững chắc trên ngôi vị của kẻ thắng cuộc.

Tuy nhiên xét cho cùng, đội Hoàng Kim vẫn có thể chạy nếu không thể thắng. Chỉ cần họ bảo toàn được lực lượng và giữ vững cách biệt thì đến cuối họ vẫn là người chiến thắng. Trong khi đó đội Hoa Sen lại trong tư thế buộc phải đánh bại đội Hoàng Kim. Nếu họ bỏ chạy và giao Thập Cự Đỉnh này thì cơ hội chiến thắng của họ gần như bằng không. Vì thế nên họ chỉ còn một cách. . .

“Nhất định phải đánh bại đội Hoàng Kim, bảo vệ Thập Cự Đỉnh này!”

Tất cả mọi thành viên đội Hoa Sen đều có chung một suy nghĩ. Dù là vì những mục đích khác nhau, nhưng cuối cùng thứ họ mong muốn ở cuộc thi này nhất vẫn là chiến thắng.

“Mẹ! Con nhất định sẽ đem tiền về trả nợ. . .” Hồng Diễm nghiêng chặt răng. Tâm trí nàng phảng phất hình bóng người mẹ tàn tạ sớm hôm lo làm việc vừa để nuôi nàng vừa để trả số nợ khổng lồ kia. Nghĩ đến những điều này, lòng Hồng Diễm càng quyết tâm hơn.

“Bách Huệ. . .” Thất Hứa cũng đang sôi sục ý chí khi nhớ về cô em gái đáng thương của mình. Chỉ cần đánh bại đội Hoàng Kim, hắn sẽ có tiền để chữa bệnh cho Bách Huệ, hoàn thành ước muốn bấy lâu nay của hắn.

“Nhất định. . . nhất định. . . Phải thắng!”

Thất Hứa nghiêng răng rồi quay mặt lại nhìn Công Khanh, ánh mắt hắn toát lên vẻ nghiêm túc thật sự.

“Điều lúc này người nói. . . là thật chứ?”

“Đương nhiên. . .”

Công Khanh khẽ trả lời. Sự nghiêm túc trên khuôn mặt hắn làm cho câu trả lời trở nên đáng tin hơn.

“Chiêu thức này ta đã chuẩn bị ngay sau khi gặp tên đó. . . Chỉ cần dùng chiêu đó. . . chúng ta có thể hạ được hắn. . . nhưng. . . ta vẫn cần thêm một chút thời gian nữa mới có thể sử dụng.”

“Khoảng bao lâu?” Khải Minh bên cạnh liền lên tiếng hỏi.

“Nhanh nhất cũng phải mất 5 phút! Trong khoảng thời gian đó ta sẽ thiền và tập trung tinh thần, vì vậy không thể di chuyển hay chiến đấu được!”

“Hmmm. . . 5 phút sao!” Hồng Diễm và Yến Ly hơi cau mày khi nghe Công Khanh nói. Có lẽ họ không tự tin cảm chân nổi 2 người kia đến tận 5 phút.

“Đừng lo mọi người, chỉ 5 phút thôi mà! Chúng ta nhất định sẽ đánh bại họ và ôm trọn phần thưởng của cuộc thi.” Khải Minh quả quyết nói với chất giọng tràn đầy tự tin. Trông hắn có vẻ chẳng sợ gì cả.

“Khải Minh!”

Trước sự dũng cảm của hắn, cả đội như được tăng cường thêm sự tự tin cùng dũng khí để đối đầu với đội Hoàng Kim, một đối thủ vô cùng nặng ký. Tuy nhiên ít ai biết được rằng phía sau cái sự tự tin của Khải Minh lại là. . .

“Hic, nói thì nói vậy chứ hai đứa kia mạnh đâu phải bình thường, nhất là thằng đẹp mã kia nữa. . .”

Khải Minh đưa mắt nhìn về phía kẻ mình đang nhắc đến, Đổng Quang và vô tình bắt gặp hắn cũng đang nhìn mình, lại còn có vẻ rất tập trung.

“Ặc, ánh nhìn này là sao? Sao trông hắn như có ý định xoạc mình vậy?? Nghi lắm à nha! Mấy thằng đẹp trai thường hay bị bóng lấm! À mà ngoại trừ ta!”

Trong lúc đó, Đổng Quang khi thấy Khải Minh đang nhìn mình cũng liền nghĩ: “Hừ, tên này nhìn gì mà dữ vậy? Ánh mắt hắn cứ như đang nhìn thẳng. . . bóng xà ban vậy!”

“Chắc. . . nhưng mà tại sao nhìn hắn ta, mình lại có cảm giác kì lạ vậy chứ. . . Có vẻ hắn đã mạnh hơn lần trước. . . và. . . trông hắn đã có một sự thay đổi gì đó. . . có vẻ rất thú vị. . .”

Đổng Quang khẽ nhếch môi cười. Rồi hắn nói:

“Nếu không nhầm thì các người lúc này có nói có cách để đánh bại bọn tôi sao? Nếu thật sự là thế. . . HÃY LÀM ĐI!” Ở ba chữ cuối, sắc mặt cùng chất giọng của Đổng Quang thay đổi rõ rệt, ra vẻ đầy thách thức. Thế nhưng Khải Minh có vẻ không hề nao núng trước sự thách thức kia, tay hắn chỉ thẳng mặt Đổng Quang và hét thật lớn:

“Chắc. . . cái đồ nghe lén! Nhưng mà thôi kệ. . . chống mắt mà xem bọn ta đá đít mi đây!”

Nghe vậy, nét mặt Đăng Quang toát lên một vẻ nghiêm túc khác với thường ngày, có vẻ câu nói kia đã tác động đến hắn.

“Ồ, được lắm...”

Trước vẻ mặt kia của Đăng Quang, Khải Minh cảm thấy hơi hồi hộp trước lời nói của mình.

“Hic, lại mạnh mẽ rồi! Cái miệng hại cái thân...”

Tuy vậy, câu nói của hắn cũng mang đến một phần lợi ích nào đó...

“Hay lắm Khải Minh!”

“Đúng vậy... đội chúng ta sẽ đánh bại họ!”

Đồng đội của Khải Minh tràn đầy ý chí chiến đấu, mới này họ còn khá e dè, tuy nhiên bây giờ trông họ đã thoải mái, tự tin hơn.

“Thu Thúy, cậu xử hai cô nàng kia nhé!” Đăng Quang nhìn sang Thu Thúy và khẽ nói.

“Tuân lệnh!” Thu Thúy gật đầu biểu lộ vẻ đồng ý.

“Hmm, có lẽ để Hồng Diễm và Yến Ly xử nàng ta được rồi! Còn mình và Thất Hứa sẽ xử tên Đăng Quang kia!”

Nghĩ thế, Khải Minh định quay sang báo với Hồng Diễm và Yến Ly. Thế nhưng hai cô nàng này lại biết trước được ý hắn nên lên tiếng trước:

“Hai người cứ lo tên con trai, còn cô nàng kia để bọn ta!”

Thấy vậy, Khải Minh liền nhoen môi cười và nói: “Uhm, cẩn thận nha!”

“Ngươi cũng vậy... cố gắng đánh bại hắn nha!”

Sau lời nói của Khải Minh, Hồng Diễm có trả lời lại còn Yến Ly chỉ gật đầu một cái. Sau đó họ quay mặt về phía Thu Thúy. Ánh mắt của hai người như tủa ra những ngọn lửa chiến ý. Và không đợi lâu thêm nữa, hai bên liền lao vào nhau.

“Họ bắt đầu rồi! Còn chúng ta cũng triển luôn đi!” Khải Minh nhìn sang Thất Hứa và nói.

“Được!” Thất Hứa đưa đao lên phía trước ra vẻ đã chuẩn bị.

“Các ngươi phải cẩn thận đó!” Công Khanh đằng sau giọng lo lắng báo.

“Đừng lo, ngươi hãy tập trung vào việc đó đi!” Thất Hứa đưa nắm tay lên ngang vai và nói với Công Khanh.

“Được... chúng ta nhất định sẽ thắng...” Công Khanh nói rồi nhắm mắt tập trung để chuẩn bị cho chiêu thức mà hắn nói, con bài tẩy để đánh bại đội Hoàng Kim.

“Hmmm, đến đây đi nào!” Đăng Quang bỗng buông lời khiêu khích.

“Hừ, cứ đứng đó đợi khuôn mặt tự tin của ngươi bị đập nát đi!” Khải Minh siết tay hét.

“Lên nào Khải Minh!” Thất Hứa giẫm chân phóng nhanh về phía trước. Khải Minh cũng phóng ngay theo sau.

“Hừ vậy thì tiếp chiêu đây!” Đăng Quang đương nhiên không đợi hai tên kia đến nơi rồi mới động thủ. Hắn chỉ đợi bọn chúng chuyển động rồi mới tấn công bởi trong lúc chuyển động luôn để lại nhiều sơ hở.

“Quang Tốc Thần Cước!” Đăng Quang hơi ngã người về phía Khải Minh và Thất Hứa, rồi bỗng nhiên, hắn biến mất. Điều này làm cho Khải Minh và Thất Hứa hết sức bất ngờ.

“Cái gì?”

“Xoẹt!”

Nhưng chỉ vài giây sau, Đăng Quang xuất hiện ngay trước mặt của Thất Hứa. Chân của hắn co lại rồi phóng một cước với tốc độ siêu nhanh, nhắm thẳng vào ngực Thất Hứa.

May mắn thay Thất Hứa đã phản ứng kịp, hắn nhanh chóng đưa thanh Khuếch Lôi Đao của mình ngang ngực chặn đòn.

“Bình!” Một luồng dư chấn cực mạnh phóng ra xung quanh từ cuộc va chạm giữa chân của Đăng Quang và thanh Khuếch Lôi Đao.

“Guh...” Thất Hứa cắn răng chịu đựng. Trông có vẻ hắn đang rất đau sau cuộc va chạm kia, bằng chứng là tay hắn đang không ngừng run lên.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

Cùng lúc đó, khi cuộc va chạm vừa diễn ra được 1 giây, Khải Minh đã nhanh chóng chạy sang bên trái của Thất Hứa. Và rồi hắn nhảy lên thật cao, tay nắm chặt kiếm vung xuống thân Đăng Quang. Động tác của hắn vô cùng nhanh gọn, kéo dài chưa đầy 2 giây.

“Hừ...”

Cú chém của hắn tuy nhanh nhưng lại quá đơn giản. Đăng Quang đã dễ dàng né tránh bằng cách dùng thanh đao của Thất Hứa làm bàn đạp phóng ra sau, khiến thanh Xích Kiếm chỉ chém vào không khí.

Ngay sau cú chém hụt của Khải Minh, Thất Hứa lập tức xông lên, không để phí một giây nào cả. Lúc này Đăng Quang phía trước đã vừa kịp đáp đất và sẵn sàng tiếp chiêu của Thất Hứa.

“Grrrr...” Thất Hứa gầm lên một tiếng. Cả người hắn phóng ra những tia điện vàng đầy nguy hiểm. Rồi hắn giẫm chân nhẹ một cái và...

“Nhanh vậy...” Đăng Quang hơi ngạc nhiên vì Thất Hứa thoát cái đã đến sát trước mắt hắn, tốc độ còn nhanh hơn hắn lúc này.

“Đờ đây!” Thất Hứa vung đao thật mạnh ngang đầu của Đăng Quang. Thế nhưng tên đó đã kịp ngã người xuống đất né tránh. Hai chân hắn lập tức khép lại gần nhau và tung thẳng vào bụng của Thất Hứa.

Trúng đòn, Thất Hứa bị đánh văng lên cao. Đăng Quang lập tức ngồi dậy, phóng lên theo cùng Thất Hứa. Tay hắn nắm lại tung đấm về Thất Hứa.

“Thánh Quang Quyền.” Năm đấm của hắn sáng rực lên, toát ra uy lực hùng mạnh.

“Đừng tưởng bở!” Một tiếng thét làm Đăng Quang giật mình. Đó là tiếng thét của Khải Minh. Nhưng tại sao hắn lại giật mình?

Câu trả lời chính là do Đăng Quang không biết tựa khi nào mà Khải Minh lại áp sát ngay phía dưới hắn.

“Yaaa...” Khải Minh chìa mũi kiếm nhọn hoắt về phía trước rồi lao đến, nhắm mũi kiếm vào ngay chiếc huy hiệu của Đăng Quang.

“Gia Tốc... Tốc Biến...” Đồng thời Khải Minh dùng thêm các chiêu thức gia tăng tốc độ, khiến hắn thoáng cái đã đưa mũi kiếm đến cách Đăng Quang vài centimet chỉ trong chưa đầy một giây.

“Hừ...” Đăng Quang tức thời tạo một lớp hồn lực xung quanh mình, ngăn cản mũi kiếm của Khải Minh. Và cũng vì thế nên hắn không thể tiếp tục đòn tấn công vào Thất Hứa được.

“Thất Hứa... mau làm đi!”

“Được...”

Thất Hứa hét lên một tiếng, cơ thể lại tỏa ra những luồng điện vàng đầy nguy hiểm. Thế nhưng những luồng điện này nhanh chóng truyền hết vào thanh đao của hắn. Và bây giờ nó đang sáng rực bởi những tia điện phóng ra xung quanh.

“Cái gì...” Đăng Quang hơi bất ngờ trước những gì Thất Hứa đang làm.

“Đón nhận lấy sức mạnh của ta đi!” Thất Hứa vung mạnh thanh đao chém vào vai của Đăng Quang.

“Nguy rồi...”

“Ầm!” Một tiếng va chạm dữ dội khiến mọi thứ rung chuyển. Xung điện từ thanh Khuếch Lôi Đao liên tục tỏa ra xung quanh, khiến không khí nóng lên và nổ liên tiếp. Cát bụi bay lên mù mịt, chẳng nhìn thấy gì cả...

Song song với cuộc chiến của Thất Hứa, Khải Minh với Đăng Quang là cuộc chiến giữa những cô gái ở hai đội. Ngay khi vào cuộc, Hồng Diễm đã nhanh chóng tung các kiếm thức của mình để hòng áp đảo được Thu Thủy. Thế nhưng nàng ta cũng không kém cạnh về mặt đánh giáp lá cà này.

Tuy nhiên, Hồng Diễm còn có sự hỗ trợ của Yến Ly, người liên tục tạo ra các mũi tên gió tấn công Thu Thủy, khiến nàng ta chật vật vô cùng.

“Ầm...” Tiếng nổ từ đòn đánh của Thất Hứa vào Đăng Quang vang đến tai của Thu Thủy. Nàng lập tức nhìn sang xem thử.

“Sơ hở, đỡ đây...” Hồng Diễm lập tức nắm cơ hội, bây giờ nàng mới tung ra một chiêu thức có chứa Hòa hồn lực bên trong.

“Hòa Long Liên Đạn!”

Một loạt các quả cầu lửa xuất hiện ngay trước mặt Hồng Diễm. Rồi nàng vẫy tay về trước một cái, những quả cầu lửa nóng rực bay đến Thu Thúy.

“...” Thu Thúy lập tức tập trung lại ngay. Chân nàng khẽ động để né tránh. Tuy nhiên Yến Ly đã kịp nhận ra điều đó. Nàng phóng ra những ngọn thương làm từ gió ghim xung quanh Thu Thúy khiến nàng không thể di chuyển ra, chỉ còn cách đối mặt trực tiếp với đòn đánh của Hồng Diễm.

“Hừ...” Thu Thúy có vẻ đã từ bỏ ý định tránh né, nàng đưa tay lên phía trước, khuôn mặt tập trung. Chỉ một giây sau, một quả cầu nước xuất hiện ở lòng bàn tay nàng.

“Vèo!” Quả cầu nước ngay lập tức được phóng đi, tốc độ của nó ngang với tốc độ của những quả cầu lửa của Hồng Diễm.

Tuy nhiên, Hồng Diễm có đến hàng chục quả cầu lửa trong khi Thu Thúy lại chỉ tạo ra một quả cầu nước. Làm sao nàng có thể chống đỡ được?

Nhưng thắc mắc này lại được giải đáp ngay sau đó. Quả cầu nước kia sau đó tách ra thành hàng chục giọt nước nhỏ hơn. Về số lượng có vẻ ngang bằng với những quả cầu lửa của Hồng Diễm. Không những thế, uy lực của mỗi giọt nước cũng ngang bằng, có vài giọt còn mạnh hơn.

“Bùm! Bùm!” Những quả cầu lửa của Hồng Diễm va chạm với những giọt nước của Thu Thúy và tạo ra những vụ nổ liên tiếp trong không khí. Không những thế, chúng còn tạo ra một luồng hơi nước cản trở tầm nhìn hai bên.

“Cái... gì?”

Trong khi Hồng Diễm vẫn chưa biết phải làm gì, Thu Thúy đã nhanh chóng chạy xuyên qua màn hơi nước kia và tung đòn vào nàng.

“Làm sao cô ta nhanh như vậy... những tia điện kia... Lẽ nào?”

Hồng Diễm ngạc nhiên trước tốc độ của Thu Thúy, nãy giờ cô ta không hề nhanh như vậy. Nhưng Hồng Diễm đã nhận ra lý do khi nhìn vào những tia điện sau mỗi bước chân của Thu Thúy.

“Lôi hồn lực!”

Đúng vậy. Lôi hệ, một trong số các loại hệ hồn lực có thể giúp người sử dụng tăng tốc độ. Điều này giúp Hồng Diễm dễ dàng lý giải về tốc độ của Thu Thúy. Nhưng sau khi biết được điều này, nàng lại càng bất ngờ thêm nữa bởi vì...

“Làm sao... cô ta sở hữu cả hai loại hệ sao?”

“Hồng Diễm cẩn thận!” Yến Ly hét lên khi thấy Hồng Diễm mãi suy nghĩ mà không để ý đến Thu Thúy đang tiến đến gần mình. Đồng thời, Yến Ly cũng tạo ra một loạt mũi tên gió phóng đến Thu Thúy hòng cản bước của nàng, ứng trợ cho Hồng Diễm.

“Hừ...” Thu Thúy ngay lập tức nhận ra sự đe dọa từ những mũi tên ấy. Vì thế nên nàng đã “thăng gập” cơ thể lại. Tuy nhiên, những mũi tên gió kia lại nhanh ngoài dự tính, chúng đang lao đến nàng rất nhanh và ở cự li rất gần. Với khoảng cách này muốn né được rất khó, vì vậy nên Thu Thúy đã không chọn né tránh mà trực tiếp đối đầu với chúng. Nàng giẫm chân mạnh xuống đất, ngay lập tức một khối đất, đúng hơn là một bức tường xuất hiện ngay trước mặt nàng cản những mũi tên gió kia lại.

“Cái gì chứ? Thổ hệ...” Yến Ly há hốc mồm ngạc nhiên. Thủy, Lôi, Thổ, cả ba hệ hồn lực Thu Thúy đều sở hữu. Người bình thường chỉ sở hữu một hệ thôi, những kẻ đặc biệt hơn thì may mắn sở hữu hai hệ. Nhưng ba hệ thì hơi quá mức rồi.

“Àm! Àm!” Bức tường đất của Thu Thúy tuy cản được hết những mũi tên gió của Yến Ly nhưng nó cũng không thể trụ vững mãi. Bức tường đất nứt đổ ra. Những mảnh vỡ của nó bắn tung tóe lên cao, khói bụi bay mù mịt.

Từ trong đám khói bụi đó, Thu Thúy nhảy lên thật cao. Cùng lúc đó, nàng xoay người liên tục để tung cước vào những mảnh vỡ kia, nhắm chúng vào vị trí của Hồng Diễm cùng Yến Ly.

“Hừ...” Hồng Diễm đâu thể đứng yên chịu đòn, nàng liên tục vung kiếm để phá hủy những khối đất đang lao đến tấn công mình cũng như Yến Ly.

“Bùm! Bùm!”

“Hừ, đỡ chiêu này đây!” Trong lúc đó, Yến Ly không nghỉ ngơi một giây nào sau đòn đánh vừa rồi, nàng đưa tay lên cao, cố tích tụ gió trên lòng bàn tay. Và tiếp sau đó, một con chim ưng tạo bởi những cơn gió xuất hiện.

“Xé ả ta ra!” Yến Ly vẫy tay. Con chim ưng ấy lập tức bay thẳng về phía Thu Thúy vẫn đang lơ lửng trên cao.

Thu Thúy dù đối mặt trực tiếp với con chim ưng đó nhưng nàng vẫn không hề nao núng. Nàng cũng giơ tay lên tương tự như Yến Ly. Trên bàn tay nàng có thứ gì đó trong giống như một khối khí đang chuyển động xoay vòng trên đó.

“Khoan đã... Lẽ nào?” Yên Ly cùng Hồng Diễm mở to mắt ngạc nhiên khi khói khí kia dần biến đổi thành một cây thương gió dài và nhọn.

“... Không thể tin được!” Yên Ly trông vô cùng sốc, với một người sở hữu phong hệ hồn lực như nàng dễ dàng nhận ra cây thương kia được tạo bởi phong hồn lực. Vậy có nghĩa là...

“B... Bốn hệ luôn sao?” Hồng Diễm chắc không tin vào mắt mình, sở hữu cả bốn hệ thì quả là không thể tin được.

“Hừ, không chỉ bốn đâu... mà là năm hệ!” Thu Thúy khẽ cười đắc chí, cùng với đó là một ngọn lửa đỏ rực xuất hiện bao quanh lấy mũi thương gió kia.

“Năm... năm hệ sao?” Hồng Diễm và Yên Ly thật sự không còn tin vào điều mà mình nhìn thấy nữa.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Sở hữu cùng lúc năm hệ luôn sao? Thật sự không biết nên so sánh Thu Thúy với thứ gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72

Không chỉ riêng mỗi Hồng Diễm và Yên ly, những người đối đầu trực tiếp ngạc nhiên mà Thu Thúy còn khiến tất cả khán giả theo dõi từ quảng trường Lung Linh phải kinh ngạc.

“Năm hệ sao?”

“Không thể nào?”

“Ngày hôm qua cô ta chỉ dùng có ba hệ... Thật không ngờ hôm nay mới biết cô ta sở hữu đến năm hệ.”

Các vị khán giả ai cũng bất ngờ, từ những người theo dõi các trận chiến của Thu Thúy đến những người chẳng biết gì. Họ đều dành cho Thu Thúy một sự kinh ngạc vô cùng.

“Nguy cho đội ta rồi!” Yên Nhi chấp tay lo lắng.

“Huhu, sao kì vậy!” Mỹ Linh cũng có tâm trạng hệt Yên Nhi.

“Hmmm, tình hình này thì khó mà thắng đây!” Bích Thảo xoa cằm nói.

Quay lại với trận chiến, sau khi tạo nên cây thương gió xoáy và bao bọc lên nó một lớp hỏa hồn lực, Thu Thúy lập tức ném nó về phía con chim ưng gió kia. Mũi thương dễ dàng xé nát con chim và lao thẳng xuống mặt đất, tạo thành một vụ nổ chấn động.

“Ầm!!!!!!”

“Huh?” Khải Minh nghe tiếng nổ liền nhìn qua bên Hồng Diễm và Yên Ly. Hắn không thấy họ đâu cả bởi khói lửa mịt mù. Tuy nhiên một lát sau hắn đã thấy Hồng Diễm cùng Yên Ly lùi ra sau, cả người họ lấm lem khói bụi.

“Khải Minh, tập trung đi!” Thất Hứa quát lên một cái khiến Khải Minh quay mặt lại.

Sau khi đánh cho Đăng Quang một cú trời giáng, Thất Hứa vẫn đang thủ thế với thanh Khuếch Lôi Dao và vẻ mặt vô cùng tập trung.

“Hmm, hắn vẫn chưa bị loại à?” Khải Minh khẽ hỏi. Hắn thật sự không tin lắm nếu trúng đòn đó của Thất Hứa mà Đăng Quang vẫn chưa bị loại. Đó thật sự là một đòn rất mạnh, nếu là hắn trúng đòn này thì xác định toi.

“Không dễ vậy đâu! Lúc nãy chém hắn, ta có cảm giác mình chỉ chém vào lớp... hồn lực ở bên ngoài thôi chứ chưa chạm sâu vào trong!” Thất Hứa cẩn thận nói. Từng lời nói của hắn trông có vẻ nặng nề hơn. Có lẽ hắn đã thấm mệt khi tung nhiều sức vào đòn lúc nãy.

“Hừ, biết là hắn mạnh nhưng cũng phải có mức độ chứ... có lẽ hắn đã bị l... Lật bệ!”

Khải Minh đang nói ngon lành thì bất ngờ vắng tục. Lý do là vì làn khói bụi trước mắt hắn bỗng dưng bị xé đôi ra và đứng ở giữa đó lại chính là Đăng Quang.

“Hừ, biết ngay hắn vẫn chưa sao mà...” Thất Hứa siết chặt đao nói. Trong khi đó, Khải Minh có vẻ hơi xanh mặt: “Không bị sao ư?”

Đúng là nhìn Đăng Quang chẳng có vẻ trầy xước gì cả, vô cùng lạnh lặn. Nhưng nếu nhìn kĩ thì chiếc áo của hắn đã bị rách ngay tại vị trí Thất Hứa chém vào.

“Hmmm...” Đấng Quang đưa tay sờ lên chỗ bị rách. Rồi hắn khẽ mỉm cười và nói với Thất Hứa cùng Khải Minh.

“Ta công nhận sức mạnh của các ngươi đấy...”

“Hừ, ta đéch cần!” Khải Minh đáp lại ngay.

“Hừ, đây chắc là trận chiến cuối trong kì thi này. Vậy thì... ta sẽ tung hết TOÀN BỘ SỨC MẠNH thử, xem các ngươi trụ được bao lâu!” Đấng Quang với khuôn mặt đầy thách thức nói.

“Cái...”

“Toàn bộ sao?”

Khải Minh và Thất Hứa cắn răng khi nghe Đấng Quang nói. Bây giờ hắn đã mạnh khủng khiếp, vậy khi dùng “toàn bộ sức mạnh” thì sẽ ra sao?

“...” Đấng Quang khẽ hít một hơi thật sâu. Và sau đó...

“Thánh Quang Hộ Thể!” Đấng Quang hét lên, cả cơ thể hắn phát sáng và tạo thành một cột sáng xuyên thủng trời xanh.

“Chối quá!” Thất Hứa, Khải Minh che mắt lại vì không chịu nổi ánh sáng dữ dội kia đập thẳng vào mắt.

Được một lúc sau, cột sáng ấy mờ dần rồi biến mất, để lộ ra Đấng Quang với một cơ thể đang tỏa ra những ánh sáng thanh khiết. Nó không mạnh mẽ, dữ dội như ánh sáng lúc nãy mà lại rất êm dịu. Tuy nhiên, thứ ánh sáng đang bao quanh người hắn kia lại đem đến một cảm giác đầy áp lực cho Khải Minh cùng Thất Hứa.

“Cái... gì đây chứ?” Khải Minh hơi dơ người trước những gì mình thấy. Tên Đấng Quang bây giờ trông khác hẳn, thứ ánh sáng kia làm hắn giống như một thiên thần vậy.

“Ặc... nếu hắn không phải là con trai thì... Oái mình nghĩ cái gì vậy?” Khải Minh tự đập tay vào đầu như để xóa đi những dòng suy nghĩ kì quặc của mình. Sau đó hắn nghiêm mặt tập trung lại nhìn Đấng Quang.

“Thánh Quang Hộ Thể ư? Đó là chiêu gì?” Khải Minh thắc mắc. Sau đó, hắn lập tức kết nối đến cửa hàng kỹ năng của Khoái Lạc Hệ Thống để xem thông tin về “Thánh Quang Hộ Thể.”

“Thánh Quang Hộ Thể (Lv1): Chỉ khi sở hữu Thánh Quang mới có thể sử dụng được. Khi dụng chiêu sẽ đưa người sử dụng vào trạng thái (Lv1). Thời hạn duy trì tùy theo người sử dụng.”

“Trạng thái (Lv1): Mỗi 3 giây sẽ hồi phục 50% hồn lực cùng 90% sinh lực. Đồng thời gia tăng các thông số sau thêm 100% gồm: thể lực, tốc độ, độ chịu đựng v.v.”

“Cái l** gì thế?” Khải Minh ngỡ ngàng trước dòng thông tin về kỹ năng “Thánh Quang Hộ Thể” vừa chảy vào trong não hắn ta. Để có thể nhận xét về chiêu này, Khải Minh chỉ cần một từ thôi cũng đủ rồi.

“Bá con nhà bà đạo!”

Quả thật là như vậy. Cứ mỗi 3 giây lại hồi phục đến một nửa hồn lực cùng 90% thể lực. Kiểu này chẳng khác gì sở hữu một lượng hồn lực vô hạn cùng khả năng bất tử cả. Dù hắn có dùng hết hồn lực hay bị đánh cho cạn sinh lực thì sau 6 giây, hắn sẽ phục hồi lại tất cả thôi.

“Hack à!” Khải Minh nuốt nước bọt trông như đang sợ hãi vậy.

“Chuyện gì thế này? Trông hắn mạnh quá!” Thất Hứa tuy không biết rõ về chiêu thức “Thánh Quang Hộ Thể” như Khải Minh nhưng hắn cũng cảm nhận được hiện tại Đấng Quang đang ở một trạng thái vô cùng mạnh mẽ, một đẳng cấp cách xa hắn rất nhiều.

“Hm... thể này vẫn chưa phải toàn bộ đâu!” Đấng Quang bỗng tuôn ra một câu khiến Khải Minh và Thất Hứa sốc nặng.

“Cái... cái gì?”

“Hắn vừa nói gì vậy?”

Đấng Quang khẽ mỉm cười khi thấy biểu hiện của Khải Minh và Thất Hứa. Sau đó, hắn đưa tay vào hư không, một vòng sáng xuất hiện ngay trước lòng bàn tay hắn. Từ trong vòng sáng ấy, một thứ gì đó từ từ chui ra.

“Đó... đó là... một thanh kiếm!” Khải Minh lập tức nhận ra ngay thứ đó là gì. Đúng vậy, nó là một thanh đại kiếm, một thanh kiếm rất đặc biệt. Chuôi kiếm được chạm trổ bằng những hoa văn tinh xảo. Lưỡi kiếm của nó trông như đang phát sáng, thứ ánh sáng giống với ánh sáng tỏa ra từ Đấng Quang. Ngoài ra chạy dọc trên lưỡi kiếm còn có một đường thẳng to bản màu vàng, làm thanh kiếm càng thêm vẻ sáng ngời. Điểm đặc biệt cuối cùng, thanh kiếm mà Đấng Quang đang cầm kia lại chính là... một bảo vật cao cấp.

“Khoan đã... thanh kiếm kia là... Thánh Quang Kiếm!”

“Đúng vậy! Chính là Thánh Quang Kiếm!”

Một số kẻ có hiểu biết liền nhận ra ngay thanh kiếm kia.

“Thánh Quang Kiếm sao? Tương truyền đây là thanh kiếm được rèn từ tia sáng của nữ thần, nếu được người có Quang hệ sử dụng thì dễ dàng xé trời rạch đất. Nếu thứ này mà đem bán đấu giá chắc hẳn to, rất nhiều kẻ trên thế giới muốn có nó.” Một tên nào đó ngồi trên khán đài khẽ nói.

“Hay tui mình chôm nó đi đại ca!” Một tên đồ con ngồi bên cạnh nói.

“Haha, nghe hay đó!” Một cô gái khác ngồi bên cạnh tên đồ con cũng lên tiếng.

“Hmmm... Làm sao mà chôm được chứ... thằng nhóc này xem ra thân thể cũng không phải vừa đâu... nếu chôm đồ của nó thì chúng ta không chắc sống yên đâu!! Haizz, thôi tập trung coi tiếp đi!” Tên được gọi là đại ca ấy hằng giọng bảo.

“Hic, đội chúng ta sẽ làm sao đây!” Hoài Nam, Quốc Vinh ôm đầu lo lắng nói. Quả thật bây giờ đội Hoa Sen đang trong tình huống nguy khốn khi phải đối đầu với hai người mạnh như vậy. Liệu họ có thể trụ vững được cho đến khi Công Khanh hoàn thành kỹ năng của mình không?

“...” Thất Hứa khẽ liếc mắt nhìn về sau, hắn chỉ thấy Công Khanh vẫn đang tập trung, chứng tỏ tên đó vẫn chưa chuẩn bị xong. Sau đó Thất Hứa đảo mắt nhìn về Đổng Quang, lòng thầm nghĩ: “Hừ, nhất định phải cầm chân được hắn! Chỉ có như vậy mình mới có thể chiến thắng! Mới có thể chữa bệnh cho Bách Huệ...”

Nghĩ đến đây, thất Hứa siết chặt tay lại. Cơ thể hắn bắt đầu phóng những tia điện vàng ra xung quanh.

“Khải Minh, dù thế nào chúng ta cũng phải cầm chân hắn cho đến khi Công Khanh chuẩn bị xong!”

“... Được!” Khải Minh ngập ngừng gật đầu. Cái vẻ mạnh mẽ, ngang tàn của hắn lúc nãy chẳng còn nữa, thay vào đó là sự e dè. Cũng phải thôi, Đổng Quang bây giờ hoàn toàn khác Đổng Quang lúc nãy. Thánh Quang Hộ Thể cùng Thánh Quang Kiếm đã làm cho hắn trở nên mạnh hơn bao giờ hết, vượt xa Khải Minh cùng Thất Hứa.

“Hmm... vẫn tiếp tục chiến đấu sao? Các người thực sự rất tốt để làm vật thí nghiệm kiểm chứng sức mạnh của ta!” Đổng Quang lên tiếng nói. Đến cả giọng nói của hắn bây giờ cũng gây ra một áp lực vô hình lên Khải Minh cùng Thất Hứa.

“Grrr...” Thất Hứa tập trung quan sát Đổng Quang, mọi nhất cử nhất động đều bị hắn chú ý.

“Hừ... Xem đây!” Đổng Quang bỗng biến mất trong không gian, y hệt như lúc ban đầu. Ngay sau đó, hắn xuất hiện trước mặt Thất Hứa.

“Cái gì... nhanh quá!!!!!!” Thất Hứa kinh ngạc, phải nói là cực kỳ kinh ngạc. Tốc độ của Đổng Quang bây giờ khác hẳn, nhanh hơn lúc nãy rất nhiều. Đồng thời Đổng Quang cũng đưa thanh kiếm của mình lên cao và vung xuống nhắm vào Thất Hứa.

“Àm!”

Thất Hứa nhanh chóng dồn hết lực vào chân để tránh né bằng cách lùi về sau. Thánh Quang Kiếm cũng vì thế mà chỉ chém vào không khí rồi lao xuống đất, làm nứt một mảng lớn trên mặt đất.

Chỉ với một cú chém bình thường mà đã gây thiệt hại đến thế kia, quả thật không ngoa khi thanh kiếm ấy là một bảo vật cao cấp.

“Kinh khủng thật...” Thất Hứa xanh mặt, nếu trúng đòn hồi nãy có khi hắn đã bị loại rồi cũng nên.

“Hừ...” Đổng Quang tiếp tục lần tới tấn công, lần này mục tiêu lại là Khải Minh. Hắn ta thoát cái hiện ra ngay bên phải của Khải Minh rồi chém vào vai hắn.

Tốc độ, uy lực của nhát chém đều rất nguy hiểm cho Khải Minh. Tuy vậy hắn ta lại may mắn tránh né nhờ Đổng Gia Bộ Pháp.

“May quá!”

Lại tuy vậy, Đổng Quang vẫn tiếp tục tấn công không cho hắn một giây nghỉ ngơi. Khải Minh chật vật né tránh liên tục, hồn lực hao tổn kinh khủng. Cuối cùng hắn cũng cầm cự được vài giây thì bị Đổng Quang bắt bài, thanh Thánh Quang Kiếm bẻ hướng chém vào hông Khải Minh.

“Nguy to rồi!” Khải Minh biết nếu trúng đòn này thì hắn có thể sẽ bị loại. Vì thế hắn đang tìm mọi cách tránh né nhưng có vẻ không khả thi, cuối cùng trong giây phút cận kề ấy, Khải Minh lại nhanh trí đưa Xích Kiếm vào đỡ đòn.

“Keng!” Thánh Quang Kiếm va chạm Xích Kiếm. Khải Minh bị đánh văng ra một bên, trượt dài trên mặt đất.

“Khải Minh!” thất Hứa lo lắng khi thấy Khải Minh bị đánh văng, tuy nhiên hắn bây giờ nên lo lắng cho chính mình thì hơn. Đổng Quang sau khi đánh bay Khải Minh liền lao đến xử hắn ta.

“Keng!”

Thánh Quang Kiếm lại vẽ vào không trung một đường kiếm tuyệt mỹ rồi va chạm với vũ khí của Thất Hứa, Khuếch Lôi Dao.

“Aaaa...” Thất Hứa rên lên, tay hắn như muốn rụng ra sau khi đỡ nhát chém của Đấng Quang. Nhưng cho dù vậy, hắn vẫn cố gắng nén đau, dồn lực hút vũ khí của Đấng Quang ra, sau đó phản công lại.

“Lôi Long Oanh Tạc!”

Thất Hứa truyền lôi lực vào và giương đao lên cao rồi bỏ xuống toàn lực, nhắm vào Đấng Quang mà đánh. Đối với Đấng Quang, cú chém đơn giản này hắn có thể né dễ dàng, tuy nhiên vì một lý do nào đó nên hắn vẫn chẳng hề tránh né. Hắn định chống đỡ bằng Thánh Quang Kiếm sao? Cũng không phải vậy, tay cầm kiếm của hắn vẫn chẳng hề chuyển động chút nào.

“Cái gì?” Thất Hứa hơi nghi ngờ khi thấy điều đó. Dù vậy, hắn bây giờ không thể dừng lại chiêu thức của mình nữa rồi, “phóng lao thì phải theo lao thôi”. Hắn chỉ còn biết dồn hết sức mà đánh thôi.

Quả vậy, Đấng Quang vẫn đứng yên dù thanh Khuếch Lôi Dao đã gần chạm đến mình. Nó hiện tại chỉ còn cách hắn vài centimet thôi. Và tiếp sau đó, thanh đao bỗng đứng yên lại, không thể tiến thêm nữa. Đồng thời, luồng điện đang phát ra từ nó cũng biến mất.

“Cái gì?” Thất Hứa kinh ngạc vô cùng nhưng sau đó hắn hiểu ngay vấn đề. Thanh đao của hắn đã bị thứ ánh sáng phát ra từ người Đấng Quang cản trở, vì thế nên nó không thể di chuyển được.

“Hmm, quả nhiên phòng ngự cũng tăng...” Đấng Quang khẽ cười như một người vừa khám phá ra một điều thú vị gì đó. Cản được cả một đòn đánh toàn lực mạnh kinh hồn vừa rồi mà không chuyển động tí nào, điều này làm cho mọi người ai cũng phải thần phục hắn.

“Đến lượt ta nhé!” Đấng Quang phản công trở lại, lưỡi kiếm của Thánh Quang Kiếm chém vào bụng Thất Hứa.

“Aaaa...” Thất Hứa dồn gần hết hồn lực của mình vào bụng để đỡ đòn. May mắn rằng sau khi lãnh cú đó, hắn chỉ bị đánh bay đi chứ chưa bị loại.

“Rầm!” Thất Hứa ngã ngay phía sau Công Khanh.

“Chết!” Thất Hứa sắc mặt lo lắng ngay khi vừa ngã xuống. Lý do là vì Đấng Quang đã phát hiện ra Công Khanh đang thiên và hiện tại chẳng ai bảo vệ hắn cả.

“Hmmm. đó là tên đã dùng Tinh Thần Thuật thì phải... sao hắn tập trung vậy? Lẽ nào!” Đấng Quang lập tức nhận ra Công Khanh là mối đe dọa lớn nhất trong đội Hoa Sen, vì vậy hắn quyết định loại Công Khanh ngay.

“Xoẹt!” Đấng Quang vung kiếm vào không khí phóng ra một luồng kiếm khí đến Công Khanh.

“Không!!!” Thất Hứa gào lên. Công Khanh hiện tại chẳng hề phòng bị gì cả. Nếu trúng đòn thì hắn ta nhất định bị loại. Điều này cũng có nghĩa là đội Hoa Sen sẽ không còn cơ hội thắng nữa.

“Công Khanh!” Khải Minh như một tia chớp lao đến để bảo vệ Công Khanh. Tuy vậy, hắn vẫn không kịp. Kiếm khí ấy phóng đến sát Công Khanh và chẳng có vẻ ngại ngần gì khi lao vào hắn.

“Công Khanh!” Bỗng một tiếng hét vang đến tai Khải Minh, hắn lập tức quay lại thì thấy Yến Ly đang đưa tay về phía Công Khanh. Hắn lại quay về phía Công Khanh thì phát hiện xung quanh tên đó bỗng xuất hiện một chiếc l-ng gió. Chiếc l-ng này chắc chắn là do Yến Ly tạo ra rồi.

“Bình!” Chiếc l-ng gió đối chọi với kiếm khí của Đấng Quang. Nó rung lên dữ dội nhưng cuối cùng vẫn đứng vững. Trong khi đó, luồng kiếm khí kia vì không thể xuyên phá chiếc l-ng gió, để mất hết lực nên tiêu tán.

“Hay quá!” Khải Minh, Thất Hứa mừng rỡ. Thật may mắn khi Yến Ly đã kịp bảo vệ cho Công Khanh, nếu không thì mọi thứ đã chấm dứt rồi. Nếu nàng được phong danh hiệu “vị cứu tinh của năm” thì chắc chắn Khải Minh và Thất Hứa sẽ đồng ý hai tay hai chân luôn.

“Ahhhh...”

Tuy nhiên, cũng chính vì việc này mà nàng phải trả một cái giá khác. Thu Thúy, người đang chiến đấu với Hồng Diễm bỗng lui lại về sau rồi nhảy lên cao. Tay nàng ta chấp lại tạo ra một cơn gió cùng một luồng xoáy nước xung quanh cơn gió ấy rồi phóng thẳng đến Yến Ly.

“Làn Sóng Đại Dương.”

“Cái gì!” Hồng Diễm cũng không tài nào cản nổi được chiêu thức kia vì nó quá nhanh. Còn về phần Yến Ly thì nàng vừa tung chiêu bảo vệ Công Khanh nên chẳng thể né tránh hay chống đỡ kịp chiêu thức kia nên trúng đòn dễ dàng.

“Aaaaaaa...”

“Yến Ly!” Các thành viên đội Hoa Sen gào lên khi thấy chiếc huy hiệu của Yến Ly vỡ ra. Nàng lập tức ngã xuống, cơ thể phát sáng rồi biến mất. Trước khi bị dịch chuyển ra ngoài, nàng cố nói vài câu: “Cố gắng chiến thắng nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Đội hình của họ đã yếu giờ mất Yên Ly lại càng mỏng manh hơn. Không biết họ có thể cầm cự đến lúc ấy được không?

“Hừ, tốt hơn nên lo lắng cho mình đi!” Khải Minh nghe câu nói ấy liền giật mình. Đẳng Quang từ lúc nào đã đến sát bên hắn và tung đòn. Quá đổi bất ngờ! Hắn chỉ biết ngờ ngác nhìn, tay chân không kịp cử động gì cả.

“Khải Minh! Cẩn thận!” Thất Hứa bỗng xen vào giữa, đưa đao cản đòn của Đẳng Quang dùm hắn.

“Thất Hứa...” Khải Minh bây giờ mới tập trung trở lại, giây phút lúc này thực sự làm hắn kinh sợ, bay cả hồn vía. Không có Thất Hứa thì hắn đã bị loại rồi.

“Grrr...” Thất Hứa gào lên cố đẩy lui Đẳng Quang nhưng không được.

“Hmmm... làm gì tốt hơn thử xem nào!” Đẳng Quang khiêu khích làm Thất Hứa sôi máu thật sự. Hắn ta la lên một tiếng, cả cơ thể một lần nữa phóng ra những tia điện vàng dữ dội. Đôi mắt hắn giờ chỉ còn lại một màu trắng điên cuồng.

“Yaaaa...” Thất Hứa đẩy lui Đẳng Quang về sau cái một. Sau đó hắn ta liền tiếp thoát ần thoát hiện đồng thời tung đao tấn công Đẳng Quang nhưng mọi đòn đều bị hắn ta đỡ được bằng Thánh Quang Kiếm. Mà dù Thánh Quang Kiếm không cản được thì Thất Hứa cũng đâu thể xuyên qua luồng sáng xung quanh Đẳng Quang đâu. Mục đích của những đòn tấn công thực chất chỉ để kéo dài thời gian.

“Hừ... đơn giản quá!” Đẳng Quang có vẻ chuẩn bị phản công lại. Hắn nắm chặt thanh kiếm của mình và tung liên tục, mỗi nhát chém đều nhanh như chớp.

“Keng! Keng! Keng!” Thất Hứa chỉ biết đưa đao lên đỡ đòn. Thanh Khuếch Lôi Đao tội nghiệp của hắn sau mỗi lần đỡ đòn liền xuất hiện một vết nứt. Dần rồi những vết nứt xuất hiện khắp trên nó và...

“Beng!”

Khuếch Lôi Đao vỡ ra thành nhiều mảnh sau cú chém đầy uy lực của Đẳng Quang.

“Cái...” Thất Hứa ngơ ngàng khi thấy thanh đao của mình bị đánh vỡ.

“Hmmm, tạm biệt!” Đẳng Quang nắm chặt đao và đâm vào chiếc huy hiệu của Thất Hứa. Không còn vũ khí, hắn ta chỉ có thể lùi lại để tránh đòn. Vì phản ứng kịp thời nên mũi kiếm của Đẳng Quang không thể chạm đến hắn nhưng...

“Hừ...” Đẳng Quang khẽ nhếch môi cười, cùng lúc đó, thanh Thánh Quang Kiếm sáng rực lên và bắn ra một tia sáng cực nhanh đến chiếc huy hiệu của Thất Hứa.

“Thánh Quang Kiếm Chỉ.”

Khoảnh khắc ấy, Thất Hứa biết rằng mình không thể nào tránh khỏi số phận bị loại.

“Beng!” Chiếc huy hiệu vỡ ra đồng nghĩa với việc Thất Hứa sẽ bị dịch chuyển ra ngoài.

“Thêm một thành viên nữa từ đội Hoa Sen bị loại! Liệu đội họ vẫn tiếp tục chiến đấu chứ!” Tên dẫn chương trình gào lên, giọng vô cùng bất ngờ.

“Nguy rồi!”

“Học viện của ta làm sao thắng được đây!”

Toàn thể học sinh từ học viện Hoa Sen đều có một tâm trạng chung đó là lo lắng cho đội tuyển của họ. Bây giờ đội Hoa Sen chỉ còn mỗi ba người, trong khi đó chỉ có Khải Minh và Hồng Diễm chiến đấu. Nếu miêu tả đây là tình huống “ngàn cân treo sợi tóc” thì không còn gì hợp hơn.

“Thất Hứa...” Khải Minh ngờ ngác nhìn Thất Hứa bị loại mà chẳng thể làm gì cả. Sức mạnh của Đẳng Quang thật sự nằm ngoài tầm của hắn.

“Hừ, bỏ cuộc rồi sao?” Đẳng Quang nhìn Khải Minh và hỏi.

“Hừm, quả thật giành chiến thắng cuộc thi này đúng là khó...” Khải Minh gượng cười nói.

“Vậy ngươi sẽ bỏ cuộc?”

“Bỏ cuộc sao?... CÒN LÂU NHÉ!!!!” Khải Minh hét lên với tất cả cảm xúc của mình, điều này khiến Đăng Quang hơi bất ngờ.

Đồng đội của hắn, ai cũng cố gắng chiến đấu, không ngại hy sinh để giành lấy chiến thắng. Làm sao hắn có thể nghĩ đến hai chữ bỏ cuộc được chứ. Nhìn thấy Yên Ly, Thất Hứa bị loại không làm cho hắn nhụt chí mà lại càng tăng thêm ý chí chiến đấu của hắn.

“Lúc đầu mình tham gia cái này cũng chỉ vì muốn được chơi cô giáo Thảo và không hề có ý muốn chiến thắng. Nhưng mà bây giờ mình đã tìm được lý do nhất định phải thắng rồi. Nếu Hồng Diễm, Thất Hứa muốn giành chiến thắng để có tiền trả nợ, chữa bệnh. Vậy thì mình sẽ là người bảo vệ ước muốn của họ!!! Nhất định phải... thắng!... Uh!” Khải Minh đang suy nghĩ thì bỗng nhận một con đau nhói ở bụng. Không biết từ bao giờ, Đăng Quang đã áp sát hắn và dùng chuỗi kiếm đánh vào bụng hắn.

“Cái gì...” Chỉ một cú duy nhất, Khải Minh ngã xuống ôm bụng đau đớn. Hắn ngược nhìn lên thì gặp phải mũi kiếm của Đăng Quang đang chĩa về phía mình.

“Hừ... không chịu bỏ cuộc sao?” Đăng Quang nhướn mày như khó chịu với cách nói của hắn.

“Khải Minh!” Hồng Diễm thấy Khải Minh gặp nguy định chạy sang ứng cứu nhưng bị Thu Thúy cản đường: “Đối thủ của ngươi là ta!”

“Grrr... tránh đường!” Hồng Diễm cố gắng vượt qua Thu Thúy nhưng có vẻ không dễ.

“Hmmm... so với những kẻ đồng trang lứa thì ngươi cũng có tài đấy! Nhưng mà có lẽ như vậy còn chưa đủ...” Đăng Quang lắc đầu tỏ vẻ thất vọng.

“Đủ... đủ gì chứ?” Khải Minh ôm bụng hỏi.

“Thôi... chuyện đó ngươi không cần biết... Giờ thì tạm biệt. Ra ngoài đó ta sẽ còn hỏi ngươi vài chuyện nữa!” Đăng Quang nói rồi đưa kiếm lên cao chuẩn bị chém xuống thì...

“Lời tạm biệt ấy phải là của bọn ta dành cho ngươi... PHÁO TINH THẦN!” Một giọng nói đầy hùng hổ vang lên. Giọng nói này rất quen thuộc đối với Khải Minh bởi vì đó là giọng của đồng đội hắn. Một giọng nói khiến hắn mừng khôn siết. Đúng vậy, giọng nói này là của Công Khanh.

Hắn ta sau khoảng thời gian thien 5 phút đã mở mắt ra, tay hắn từ lúc nào đã áp chặt các ngón tay vào nhau còn lòng bàn tay thì để hở. Hắn đưa khoảng cách giữa hai lòng bàn tay lên trước mắt và nhắm vào Đăng Quang.

“Pháo Tinh Thần? Nguy rồi!” Đăng Quang nghe đến ‘thứ’ này liền kinh sợ lùi ra khỏi Khải Minh.

Vì sao vậy? Pháo Tinh Thần là gì mà hắn lại sợ đến vậy?

Pháo Tinh Thần thực ra là tên gọi của một loại chiêu thức, một chiêu thức cực kỳ nguy hiểm. Nó chỉ có thể sử dụng bởi những người sở hữu tinh thần hệ. Nó được thực hiện bằng cách tập trung tinh thần sau đó phóng xuất nó ra. Người bị trúng chiêu sẽ rơi vào trạng thái tinh thần suy sụp trong một khoảng thời gian. Nghe thì có vẻ hơi cùi mía nhưng thực sự nó là một chiêu nguy hiểm bởi dù có cảnh giới cao đến bao nhiêu thì vẫn không thể kháng lại chiêu này, trừ một số ít người sở hữu tinh thần hệ thì còn có cơ may phản kháng. Và đây chính là lá bài tẩy để đánh bại Đăng Quang mà Công Khanh nói.

Mọi thứ đều có hai mặt của nó. Bên cạnh những ưu điểm thì Pháo Tinh Thần cũng có khuyết điểm của mình. Chiêu thức này cần phải chuẩn bị một thời gian rất dài, khi thực hiện rất dễ thất bại vì khó mà bắn trúng đối phương nếu họ đang di chuyển.

“Yaaa đỡ đây!!!” Công Khanh hét lên, có vẻ hắn vừa tung ra chiêu thức pháo tinh thần.

“Grrr...” Đăng Quang lập tức di chuyển liên tục như để tránh né. Nhưng sau đó hắn lập tức đứng lại ngay.

“Thành công rồi à? Không...” Khải Minh ngờ ngàng khi thấy Đăng Quang vẫn bình thường, chẳng có gì thay đổi từ hắn cả. Trong khi đó, Công Khanh ở phía sau bỗng ngã gục xuống.

“Cái gì vậy?” Khải Minh ngờ ngàng, chiêu thức dùng để đánh bại Đăng Quang lẽ nào lại thất bại. Nếu vậy thì...

“Làm sao mà thắng được chứ?” Khải Minh như một kẻ mất đi niềm tin. Nãy giờ hắn vẫn tin rằng chỉ cần cầm cự đến khi Công Khanh tung chiêu thì hắn sẽ thắng nhưng bây giờ chiêu thức lại thất bại, hắn hoàn toàn sụp đổ.

“Không thể nào!” Hồng Diễm cũng rơi vào tình trạng y hệt Khải Minh.

“Đáng tiếc thật...” Đăng Quang nhìn Khải Minh và nói. Đồng thời hắn cảm thấy mình thật may mắn khi né được chiêu thức Pháo Tinh Thần kia. Nếu trúng phải thì hắn cũng chẳng biết làm sao để kháng lại.

“Uh...” Đăng Quang bỗng giật người một cái.

“Gi... vậy?” Khải Minh ngạc nhiên trước biểu hiện của Đăng Quang. Ánh sáng xung quanh bỗng tắt ngúm đi, thanh Thánh Quang Kiếm tụt khỏi tay hắn và rơi xuống đất. Và đặc biệt nhất, đôi mắt hắn trở nên vô hồn hơn bao giờ hết.

“Đáng tiếc thật nhĩ?” Công Khanh gượng dậy và cười.

“Lẽ nào... Thành công ư?” Khải Minh khi thấy vậy mừng rỡ như lượm được vàng.

Đúng vậy, chiêu thức ấy đã thực hiện thành công. Thật sự Công Khanh đã bắn trúng khi Đăng Quang di chuyển liên tục vậy sao? Thật ra thì không phải, Công Khanh chẳng bắn ra bất kì thứ gì cả. Vậy làm sao Đăng Quang lại trúng chiêu vậy? Đó là vì Công Khanh đã tấn công từ bên trong.

Còn nhớ lúc trước, Công Khanh đã từng dùng tinh thần thuật để gây ảo giác cho Đăng Quang. Và kể từ lúc đó, hắn vẫn luôn giữ kết nối với Đăng Quang. Và khi thực hiện chiêu pháp tinh thần, hắn đã dùng nó trên đường dây kết nối tinh thần chứ không phải bắn ra ngoài như bình thường. Vì vậy nên dù Đăng Quang dù có di chuyển cỡ nào cũng bị trúng đòn thôi.

“100% trúng không trật.”

“Khải Minh! Mau hạ hắn đi!!” Công Khanh hét lên khiến Khải Minh quay mặt về phía Đăng Quang. Hắn gượng dậy rồi lao đến với thanh Xích Kiếm chĩa về phía Đăng Quang.

“Grrrr...” Thu Thúy thấy Đăng Quang gặp nguy hiểm liền lao đến ứng trợ nhưng lại bị Hồng Diễm cản đường.

“Hề? Không phải đối thủ của cô là tôi sao?” Hồng Diễm chĩa kiếm ngăn cản.

“Grrr.. Tránh đường!!” Thu Thúy nôn nóng tung chiêu. Nàng phóng ra một luồng lôi lực đến tấn công Hồng Diễm.

“Hóa Phượng Hoàng!” Hồng Diễm đưa kiếm lên trời cao, từ mũi kiếm của nàng một tia lửa phóng lên và tạo ra ngay một con phượng hoàng lửa. Con phượng hoàng ấy lập tức lao đến đối đầu với luồng lôi lực của Thu Thúy.

“Xoẹt!” Luồng lôi lực dễ dàng xé nát con phượng hoàng và đánh vào Hồng Diễm.

“Aaaaa...” Tuy trúng đòn nhưng Hồng Diễm vẫn cố đưa tay về trước và nắm chặt bàn tay lại. Ngay lập tức, những luồng hỏa lực từ con phượng hoàng lúc nãy bị xé ra lại một lần nữa hợp lại.

“Phượng Hoàng Tái Sinh!”

“Cái gì?!” Thu Thúy khá bất ngờ trước chiêu thức này của Hồng Diễm, thật không ngờ nàng có thể làm vậy.

Phượng hoàng lửa một lần nữa lao đến. Không còn vướng mắc luồng lôi lực kia, nó lao thẳng vào Thu Thúy.

“Aaaaa...”

“Beng!”

“Beng!”

Chiếc huy hiệu của cả hai đồng thời vỡ ra. Cơ thể họ phát sáng rồi bị dịch chuyển ra ngoài.

“Khải Minh... NHẤT ĐỊNH PHẢI HẠ HẮN!” Hồng Diễm hét lên trước khi bị loại.

“Tất nhiên rồi!” Khải Minh điên cuồng lao đến phía trước.

“Tiến lên Khải Minh” Công Khanh gào lên.

“Khải Minh, hạ thằng đó đi!” Quốc Vinh, Hoài Nam la lên.

“Khải Minh...” Bích Thảo, Mỹ Linh, Yến Nhi nhìn hắn đầy hi vọng.

“Hmmm...” Linh Nguyệt khẽ mỉm cười.

“Khải Minh!!!” Một số học viên của học viện Hoa Sen la to cổ vũ Khải Minh.

“Hồng Diễm, Thất Hứa, Yến Ly, Công Khanh, tất cả mọi người ở học viện... Hãy xem ta đây!!!!!!”

Mũi kiếm của Khải Minh lao đến chiếc huy hiệu của Đăng Quang. Bây giờ, hắn có thể cảm thấy sức mạnh của mọi người đang tập trung vào mũi kiếm. Chỉ cần đâm trúng huy hiệu, mọi thứ sẽ kết thúc và họ sẽ chiến thắng?- Đó là suy nghĩ của Khải Minh.

“CHIẾN THẮNG!!!” Khải Minh gào lên. Bây giờ chẳng ai có thể tiến tới chiến thắng nữa.- Đó cũng là suy nghĩ của Khải Minh.

Chỉ còn 10 centimet trên con đường chiến thắng của hắn...

5 centimet...

3 centimet...

1 centimet...

“Àm!”

“Xoẹt!”

...

“Cái... gì?” Khải Minh ngơ ngác. Trước mắt hắn, cơ thể Đăng Quang đã phát sáng trở lại, đôi mắt trở lại vẻ tinh anh như thường. Và... tay hắn lại đang nắm chặt lưỡi Xích Kiếm khi mũi kiếm chỉ còn cách chiếc huy hiệu một khoảng bằng con kiến.

Khải Minh chẳng hiểu gì cả. Lẽ nào chiêu thức hết tác dụng nhanh vậy? Không, chừng ấy thời gian chưa đủ để nó hết tác dụng được.

“Uh...” Bỗng dung một luồng chấn động dữ dội kéo đến thổi bay cả hắn và Đăng Quang.

“Ahh...” Đăng Quang thả Xích Kiếm ra khiến Khải Minh không còn điểm tựa và té lăn lóc xuống đất. Còn Đăng Quang thì đáp đất bằng hai chân hoàn mỹ.

“Tại... tại sao?” Khi thấy Đăng Quang bình thường trở lại như vậy Khải Minh thực sự rất ức chế và hắn cũng chẳng màng đến chấn động vừa rồi. Chỉ còn một chút nữa thì hắn đã thắng rồi. Tại sao vậy?

“Huh... không thể nào!” Khải Minh quay mặt lại để nhìn Công Khanh thì chẳng thấy hắn đâu cả. Vị trí mà hắn ngồi lúc này bây giờ đã trở thành một cái hố to. Đứng ngay trước cái hố ấy là một ‘thứ’ vô cùng kinh khủng. Một thiếu niên với nụ cười man rợ đang đứng giữa một luồng hồn lực tím đầy ma mị.

Không ai khác nữa, hắn chính là Vương Âm.

“Tiêu diệt hết con người!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74

“DỪNG LẠI!!!”

Ngay lúc cả hai chuẩn bị động thủ, một tiếng hét vang lên. Ai nấy đều bất ngờ trước tiếng hét đó. Mọi người lập tức đổ dồn ánh mắt vào một người...

“Công Khanh? Chuyện gì vậy!” Khải Minh liền lên tiếng hỏi. Hắn cũng như mọi người, bất ngờ trước hành động của Công Khanh.

Công Khanh không nói gì, chỉ bước lên phía trước, đôi mắt nhìn xung quanh rồi lên tiếng nói: “Hmmm... Đội Nữ Hoàng! Tôi có chuyện muốn nói!”

“Hmmm... chuyện gì?” Đội trưởng của đội Nữ Hoàng nhìn Công Khanh với ánh mắt nghi ngờ. Trong lúc đó, những đồng đội của hắn lại nhìn hắn với ánh mắt khó hiểu. Thật ra Công Khanh đang muốn nói gì?

“Hmmm tôi chỉ muốn đưa ra một đề nghị với các người!!” Công Khanh nói to và rõ vô cùng.

“Đề nghị sao?” Cô nàng đội trưởng khẽ liếc nhìn đồng đội mình một vài giây sau đó mới nhìn lại về phía Công Khanh và hỏi: “Đó là gì?”

“Này Công Khanh... người đang làm gì vậy?” Thất Hứa có vẻ không hề hiểu Công Khanh đang muốn làm gì. Chỉ đến khi Công Khanh cất lời...

“Các người chắc cũng biết mình không còn cơ hội để chiến thắng nữa đúng không... Việc còn ở trong đây là vô ích. Nhưng nếu như tôi biến nó thành có ích thì sao?”

“Hả?”

“Người... ý người muốn...”

“Đúng vậy... hãy thành đồng minh với chúng tôi. Nếu chiến thắng, phần thưởng sẽ chia 7-3!” Công Khanh với giọng điệu đầy dụ dỗ. Lúc này, các thành viên khác của đội Hoa Sen mới hiểu ra mục đích của hắn.

“Ồ... ra đây là thời cơ mà hấn nói!”

“Nếu liên minh với đội Nữ Hoàng thì chúng ta sẽ có cơ hội chiến thắng khi đánh với đội Hoàng Kim!”

Mọi người trong đội lập tức gật gù trước ý kiến của Công Khanh. Dù phần thưởng bị chia nhưng có thể chiến thắng thì quả là không tồi.

Đội Nữ Hoàng nhìn nhau, có vẻ họ đang thảo luận qua ánh mắt. Cuối cùng họ gật đầu với nhau một cái.

“Đồng ý sao?” Khải Minh mỉm cười khi thấy hành động kia, có lẽ hấn nghĩ họ đã đồng ý.

“Không dễ dàng vậy đâu!” Hệ thống bỗng lên tiếng trong đầu hấn.

Những cô nàng đội Nữ Hoàng sau cái gật đầu kia liền nhìn về phía đội Hoa Sen. Cô nàng đội trưởng bên đội ấy nhìn thẳng vào mắt Công Khanh và nói: “Đề nghị có vẻ thú vị đấy...”

Nghe đến đây, Công Khanh khẽ nhủ mất lại, có vẻ hấn đã biết được câu trả lời của cô nàng.

“... Nhưng mà chúng tôi không thể chấp nhận được!”

“Chắc!” Đội Hoa Sen có vẻ đã thất bại trong việc lôi kéo đội Nữ Hoàng, mặt ai nấy đều có vẻ thất vọng.

“Lý do là gì vậy? Nếu là vì phần thưởng còn ít thì chúng tôi có thể chia 6-4... hoặc 5-5 cũng được!” Công Khanh vẫn cố gắng đề lời kéo. Tuy nhiên đội Nữ Hoàng vẫn nhất quyết không chịu:

“Xin lỗi nhưng chúng tôi thật sự chẳng cần phần thưởng là mấy. Và lại, chúng tôi không thể làm những việc ảnh hưởng uy danh của học viện... Còn một điều nữa, chúng tôi không thể liên minh với các người bởi vì...”

“Vì?” Công Khanh nhíu mày một cái. Nàng đội trưởng kia cúi đầu xuống cười mỉm một cái rồi ngược mắt lên nhìn. Nàng cất tiếng:

“Đó là bởi vì... bọn ta không thể liên minh với đội có tên BIẾN THÁI CHẾT TIỆT KIA ĐƯỢC!”

“... Há?” Công Khanh hơi ngơ ngác một tí, sau đó hấn nhìn theo ánh mắt của cô nàng đội trưởng và phát hiện nàng ta đang nhìn Khải Minh.

“... Ừc!” Khi thấy mọi người nhìn mình, Khải Minh có vẻ lúng túng, ngón tay đưa lên gãi má. Ánh mắt hấn lảng tránh đi chỗ khác như muốn giấu điều gì đó. Rồi hấn nói:

“... Chuyện gì vậy?... Em không biết gì hết!!”

Câu nói của hấn càng củng cố sự nghi ngờ của các thành viên đội Hoa Sen. Rồi Công Khanh quay lại hỏi cô nàng đội trưởng kia:

“Thật ra đã có chuyện gì? Biến thái là sao?”

“Grrr... Tên khốn nạn đó, hấn... hấn dám sàm sỡ bọn ta!” Nàng ta hét lên với khuôn mặt đỏ như cà chua. Những cô nàng khác của đội Nữ Hoàng cũng có vẻ ngượng ngùng khi nhắc đến chuyện này, đặc biệt là Như Ngọc.

Những ánh mắt lại đổ dồn vào Khải Minh, chúng giống như những viên đạn đang bắn thẳng vào hấn.

“Này... Khải Minh? Ngươi đã làm gì vậy?” Hồng Diễm nở một nụ cười “thân thiện” và nói.

“À cái này...” Khải Minh mồ hôi tuôn trào trước đôi mắt túa ra sát khí của nàng.

“Khải Minh... ngươi có làm gì nữ thần của ta không?” Công Khanh bất chợt quay lại nắm vai Khải Minh.

“Ừc... em... em...” Mồ hôi hấn càng ngày càng đầm đìa.

“Grrr... có gan làm mà không có gan nhận sao?” Một cô gái khác trong đội Nữ Hoàng lên tiếng. Câu nói này như đ-ng chạm đến lòng tự trọng của Khải Minh, hấn lập tức nói:

“Hừ... đúng vậy... ta đã làm điều tồi tệ với các người...”

“Ừ... hấn thú tội sao?” Mọi người tròn mắt ngạc nhiên. Hồng Diễm nghe đến đây đã khẽ nắm chặt thanh kiếm của mình như chuẩn bị làm điều gì đó với Khải Minh, Công Khanh thì chuyển tay từ vai đến cổ áo của Khải Minh và nắm lại.

“Gi đây? Đồng đội tương tàn à?”

“Haizzz thằng biến thái đó bị đồng đội đập chết cũng được!”

“Tội cho hấn quá! Ahihi.”

“Ăn mặn thì khát nước!”

Khán giả có vẻ khá vui mừng khi Khải Minh bị cả đồng đội mình dồn ép. Đa phần những người này đều ghen tị với hấn nên mới có thái độ như vậy.

“Ủầy!! Đội em nói hết đã... Chỉ là do bị dồn ép nên em mới làm vậy thôi mà!!” Khải Minh một mực biện minh.

“Cái gì?! Ngươi... ngươi không phải con người mà! Rõ ràng ngươi đã tấn công bọn ta trước mà!!” Những cô gái đội Nữ Hoàng lập tức điên tiết lên khi thấy Khải Minh nói sai sự thật. Rõ ràng là hấn đã sàm sỡ họ trước mà.

“Hmmm... ngươi thật ếu có lòng tự trọng!” Hệ thống lên tiếng.

“Ặc... Nói sự thật để chết à!!” Khải Minh thầm nghĩ.

“Hmmm...” Đồng đội của hấn hơi ngờ vực một tí. Họ có vẻ không tin tưởng vào câu nói của Khải Minh cho lắm.

“Grrr... Mặc kệ là thế nào... Bây giờ bọn ta đến đây chỉ có một mục đích... Đó chính là xử lý tên đó cùng đội Hoa Sen!” Nàng đội trưởng đội Nữ Hoàng chỉ thẳng mặt Khải Minh và nói.

Những thành viên đội Hoa Sen cảm nhận được chiến ý từ đội Nữ Hoàng nên lập tức gác chuyện kia qua và tập trung thủ thế.

“Thật đáng tiếc...”

“Hmmm... các người chuẩn bị đi!!” Nàng đội trưởng đội Nữ Hoàng dứt lời thì đội Hoa Sen khẽ chuyển động một tí, có vẻ họ đang chuẩn bị tấn công. Thế nhưng...

“Cái gì?!”

“Oái!”

Ngay thời điểm ấy, từ dưới chân các thành viên đội Hoa Sen xuất hiện một khối nước. nó nhanh chóng lớn lên và bao trùm lấy họ trong tức khắc.

“Thủy Ngục!” Khải Minh lập tức nhận ra chiêu thức này, hấn lập tức nhảy ra khỏi đó.

“Hong Diễm!” Ngay sau đó, hấn lao đến kéo Hồng Diễm ra khỏi vùng nước ấy ngay. Thế nhưng hấn lại không kịp để cứu ba người còn lại. Và thế là họ đã bị nhốt trong Thủy Ngục.

“Chuyện gì thế?” Hồng Diễm vẫn chưa nắm bắt được tình hình, mọi thứ diễn ra quá nhanh mà.

“Nguy rồi... mấy anh chị đã bị bắt nhốt trong Thủy Ngục rồi!” Khải Minh hốt hoảng.

“Grrr... gì thế này!” Cả ba người kia khá bất ngờ trước chiêu Thủy Ngục này. Áp lực nước bên trong Thủy Ngục khá lớn, nó khiến ba người bọn họ bất động như bị đóng băng.

“Uh... phải vận lực thoát ra!” Thất Hứa cố vận lực phá chiêu Thủy Ngục, trong hấn rất có khả năng sẽ phá được. Thế nhưng ngay lúc đó, một sợi dây xích làm từ gió bay đến quấn quanh ba quả cầu nước đang nhốt ba người đội Hoa Sen.

“Cái gì?”

“Hừ, sợi dây xích gió này sẽ phong tỏa hồn lực của các ngươi, vì vậy đừng mơ mà thoát!” Nàng đội trưởng đội Nữ Hoàng, tác giả của những sợi dây gió kia lên tiếng. Nếu ba người kia không thoát ra được thì sẽ bị ngạt thở mất. Chưa kể chiếc huy hiệu đang nứt dần ra trước áp lực nước.

“Hừ... bây giờ, còn hai kẻ không bị nhốt. Xử chúng thôi!” Nàng đội trưởng đưa đôi mắt đầy sát khí nhìn Khải Minh.

“Hừ... phải cứu bọn Thất Hứa... Vậy mình chỉ còn cách hạ người tạo ra Thủy Ngục kia!” Khải Minh thầm nghĩ. Rồi hấn quay phắt lại, lao thẳng đến Như Ngọc đang đứng phía sau.

“Hehe... chỉ cần nâng ta mất tập trung là được!!” Khải Minh thầm đắc chí. Khi sử dụng Thủy Ngục, người ta cần phải tập trung cao độ. Chỉ cần lơ là một chút là hỏng hết. Vì thế Khải Minh chỉ cần lao đến tấn công Như Ngọc thì Thủy Ngục sẽ bị phá bỏ. Tuy nhiên, Khải Minh đã mắc sai lầm.

“Cái gì?!”

“Vụt!” Một quả cầu nước bay đến hấn và cắt ngang má của hấn. Cũng may hấn đã kịp thời né tránh. Tuy nhiên, đôi mắt của hấn vẫn còn đầy sự ngạc nhiên. Hấn không phải ngạc nhiên vì tính bất ngờ của đòn đánh mà vì người tung đòn lại là Như Ngọc.

“Lẽ ra nàng ta phải tập trung vào Thủy Ngục chứ? Sao vẫn còn tung đòn được?”

“Hừ, có vẻ người đã lầm rồi Khải Minh! Thật ra ta không phải người tạo ra Thủy Ngục... mà là...”

Nghe đến đây Khải Minh quay đầu lại và phát hiện ra cô nàng mà Công Khanh thích đang có vẻ tập trung cao độ, trông giống như nàng ta đang sử dụng Thủy Ngục. Không phải “giống như” nữa mà chính xác là như vậy.

Khải Minh thật không thể ngờ được cô nàng ấy cũng sở hữu thủy nguyên tố trong hồn lực.

“Sơ hở...” Trong lúc Khải Minh ngoảnh đầu về sau, Như Ngọc đã âm thầm tiến sát đến hấn với một con dao trên tay.

Con dao vung thẳng đến chiếc huy hiệu của Khải Minh nhằm hủy nó, thế nhưng lưỡi dao của Như Ngọc lại bị chặn đứng bởi một thanh kiếm đang rực lửa.

“Khải Minh! Mau cứu các anh chị!” Hồng Diễm, người vừa vung kiếm chặn đòn của Như Ngọc hét lên. Khải Minh lúc bấy giờ mới tập trung trở lại, cơ thể hấn xoay 180 độ và lao đến cô nàng đang sử dụng Thủy Ngục kia.

“Hừ! Tránh ra!” Như Ngọc lên tiếng.

“Không!” Hồng Diễm đương nhiên là không chấp nhận rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

Về phần Khải Minh, khi hấn lao đến, một cô nàng khác đã nhảy ra trước mặt hấn và tung đòn cản trở.

“Đừng tưởng dễ dàng!” Cô nàng ấy tung chưởng nhắm vào ngực Khải Minh, tuy nhiên hấn đã nhanh chóng né tránh. Sau đó tung “Bát Chưởng” vào bụng cô nàng. Vì Khải Minh bây giờ đã là Hồn Sư tầng 12, hơn cô nàng kia vài tầng nên uy lực cũng như tốc độ của hấn tất nhiên vượt trội hơn.

“Ahh...” Lãnh trọn 8 cú chưởng uy lực, cô nàng kia dù đã dồn lực phòng thủ cũng bị hất tung ra sau. Khải Minh sau đó lao đến tiếp tục.

“Hừ, dám đánh cả con gái à, ta băm chết ngươi!” Cô nàng đội trưởng lập tức xông đến, hai tay nàng tạo nên những chiếc lưỡi dao gió phóng đến Khải Minh.

Với Đặng Gia Bộ Pháp, Khải Minh tránh né vô cùng đơn giản, các lưỡi dao gió chẳng thể chạm vào hấn. Khải Minh sau đó phóng đến sát cô nàng đội trưởng và một lần nữa tung đòn Bát Chưởng.

Thế nhưng hấn đã bị bắt bài, cô nàng ấy nhanh chóng chộp lấy cổ tay của hấn, khiến hấn thất bại trong việc tung đòn.

“Uh... ráng chịu đựng thôi!” Ở bên trong Thủy Ngục, ba người Yến Ly, Thất Hứa và Công Khanh cố gắng chịu đựng. Cả ba người đang đối mặt với sức ép khủng khiếp từ nước và điều kiện không thể thở. Chẳng sớm muộn gì họ cũng sẽ bị loại nếu không thoát ra.

Ở trận chiến của Như Ngọc và Hồng Diễm, cả hai đều đang tung hết sức lực để chiến đấu. Trông cả hai khá ngang tài ngang sức, chả ai thua ai.

“Thủy Thần Hung Đạn!” Như Ngọc tạo ra một viên đạn bằng nước rồi bắn thẳng đến Hồng Diễm.

“Hỏa Bích!” Hồng Diễm liền tạo trước mặt mình một bức tường lửa để chống lại với chiêu thức của Như Ngọc.

Viên đạn của Như Ngọc xuyên phá bức tường lửa của Hồng Diễm thành công, tuy nhiên nó lại bị triệt tiêu hết lực đạo.

“Hừ...!”

“Hừ...!”

Quay lại với Khải Minh, sau khi bị nắm cổ tay, hấn lập tức dùng nốt tay còn lại đánh vào cô nàng đội trưởng. Thế nhưng nàng ta đã nhanh chóng buông tay hấn ra và lùi lại sau né đòn. Cùng lúc đó, nàng lại tạo ra một ngọn gió thổi đến Khải Minh.

“Cái gì?” Khải Minh đưa hai tay thành hình dấu nhân trước mặt để chống lại với ngọn gió ấy. Khi ngọn gió thổi qua hoàn toàn, hấn lại lao đến tấn công, tay nhanh nhau lấy thêm vũ khí là Xích kiếm.

Cô nàng lúc này bị hấn đánh bay cũng đã gượng dậy hợp lực với nàng đội trưởng đối phó với hấn. Dù cảnh giới cao hơn nhưng một chặp hai là điều hoàn toàn không dễ. Và lại hai người kia đánh theo lối câu giờ nên càng khó khăn cho Khải Minh.

“Grrr... phải hạ nàng kia!!” Khải Minh cố gắng hết sức nhưng chẳng thể qua lớp phòng thủ hai người này để tấn công cô nàng dùng Thủy Ngục. Cứ mỗi lần hấn vượt qua một người thì người kia lại bọc lót ra sau. Trong khi đó, ba người kia gần như đã đến giới hạn.

“Hi, họ sắp ngủ rồi!” Cô nàng đội trưởng đội Nữ Hoàng đắc chí.

“Khải Minh... mau lên!!” Hồng Diễm vừa đỡ đòn của Như Ngọc vừa hét.

“Grrr...” Khải Minh lập tức tập trung hết mức. Hấn vẫn tiếp tục lao đến. Cô nàng đội trưởng liền tung đòn ngăn chặn. Thế nhưng Khải Minh đã đảo người né tránh được. Hấn lách qua người cô nàng đội trưởng thành công. Thế nhưng hấn lại bị cô nàng còn lại cản trở.

“Hừ...” Khải Minh ngã người về bên trái một cái. Cô nàng kia cũng ngã người theo. Tuy nhiên chân của Khải Minh dậm mạnh xuống đất khiến hấn bật lại về bên phải. Một cú lừa ngoạn mục. Khải Minh nắm lấy thời cơ chạy ngang qua người cô gái đó. Hấn dùng hết tất cả các kỹ năng tốc độ lao đến cô nàng đang dùng Thủy Ngục.

Tay hấn nhanh như chớp vung kiếm xuống tấn công, tuy nhiên...

“Keng!” Lưỡi kiếm của hấn bỗng dừng lại trước khi kịp chạm đến cô nàng.

“Cái... gì vậy?” Khải Minh hơi ngạc nhiên, sau đó hấn liền nhận ra xung quanh cô nàng còn có một lớp gió bảo vệ, đây chính là tác phẩm của cô nàng đội trưởng.

Ở bên trong Thủy Ngục, mọi người có vẻ đã hết chịu nổi và mở miệng ra thở. Có lẽ bọn họ sắp bị loại rồi.

“Khốn kiếp!” Khải Minh cứ tưởng mình sẽ cứu bọn họ thành công nhưng giờ hấn đã vô vọng rồi. Tuy vậy, một chuyện kì lạ bỗng xảy ra. Những quả cầu nước nhốt ba người kia bỗng vỡ tan. Cùng lúc đó, chủ nhân của chúng hét lên: “uh... thả ta ra... tên biến thái... sao tên nào đội Hoa Sen cũng biến thái hết vậy!”

“Hà?”

Mọi người tròn mắt ngạc nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả. Nhưng một ý nghĩ chạy ngang qua đầu Khải Minh và giúp hấn giải thích được chuyện này.

“Tinh thần thuật của Công Khanh!”

Đúng như hấn nghĩ, Công Khanh đã sử dụng tinh thần thuật để tấn công vào tâm trí của cô nàng kia. Không biết hấn đã làm cho cô ta thấy gì nhưng có vẻ nó đã thành công. Một lần nữa, Tinh thần Hệ của Công Khanh lại phát huy tác dụng, cứu nguy mọi người.

“Phù... xem chết!” Ba người kia sau khi thoát ra có hít lấy hít để không khí càng nhiều càng tốt.

“Cái gì chứ?? Sao lại như vậy!!” Cô nàng đội trưởng cùng toàn bộ thành viên đội Nữ Hoàng ngạc nhiên vô cùng. Họ chẳng hiểu chuyện gì vừa xảy ra cả.

“Phù... may quá!” Khải Minh mừng rỡ nói thầm.

“Hộc...” Thất Hứa gượng dậy, tay hấn nắm chặt thanh đao, cả cơ thể phát ra lời lực vô cùng kinh khủng. Rồi hấn xông thẳng đến phía trước.

“Cái gì...?” Tốc độ chói ngợp của Thất Hứa làm các thành viên đội Nữ Hoàng ngơ ngác.

“Xoẹt!” Thất Hứa vung đao chém vào chiếc huy hiệu của cô nàng kia. Nàng ta đã nhanh chóng lùi lại thế nhưng...

“Beng!” Chiếc huy hiệu nàng amng bỗng nứt làm đôi. Cô nàng ấy tròn mắt về không hiểu gì cả, nhưng khi nhìn kĩ thì nàng phát hiện ra dù thanh đao của Thất Hứa không chém trúng nhưng nó đã nhanh chóng phóng ra lời lực từ mũi đao đánh vào chiếc huy hiệu. Và thế là cô nàng ấy bị loại.

“Grrr...” nàng đội trưởng đội Nữ Hoàng tối sầm mặt lại, nàng thật không ngờ bị đội Hoa Sen phản công.

“Dù sao cũng không còn gì nữa, đánh với Hấn một trận để xem thực lực mình đến đâu...”

Nói rồi cô nàng ấy tạo ra hàng loạt những lưỡi dao gió phóng đến.

“Hừ...” Thất Hứa dậm mạnh chân xuống đất, lời lực từ cơ thể phát ra xung quanh triệt tiêu hết toàn bộ lưỡi dao gió kia. Rồi hấn lại áp sát đến với tốc độ không tưởng.

“Hừ... nguy rồi!”

Nàng đội trưởng ấy định lùi lại né đòn nhưng...

“Còn ta ở sau đây!!” Khải Minh ở phía sau đã nhanh chóng nhảy lên, tay nắm chặt thanh Xích Kiếm chém xuống. Trong khi đó Thất Hứa ở trước cũng đã tung đòn, nhắm vào chiếc huy hiệu của cô nàng mà chém.

Bị hai Hồn Sư tấn công, cô nàng đương nhiên không thể làm gì rồi.

“Ahhh...” Cô nàng đội trưởng nhanh chóng bị loại.

“Hừ... còn cô nàng kia nữa!” Khải Minh quay lại ngay lập tức để tấn công cô nàng dùng Thủy Ngục lúc này, tuy nhiên hắn chẳng thấy cô nàng đâu, chỉ thấy Công Khanh cùng Yến Ly đứng đó, tay của Công Khanh hình như đang nắm vật gì đó, trông giống như chiếc huy hiệu của đội Nữ Hoàng. Vậy là đã rõ ràng, Công Khanh và Yến Ly đã thành công loại cô nàng kia.

“Còn Như Ngọc nữa thôi!” Khải Minh lập tức nhìn về trận chiến giữa Như Ngọc và Hồng Diễm, có vẻ cả hai vẫn chưa phân thắng bại.

“Hừ... đội mình bị loại hết rồi!” Như Ngọc nhìn xung quanh, bây giờ chỉ còn mỗi mình nàng và phải đối đầu với cả năm người đội Hoa Sen. Nhìn sơ qua cũng đủ biết thắng bại thế nào rồi.

“Dù vậy... ta cũng không chịu đầu hàng đâu!” Như Ngọc vẫn cố chấp chiến đấu. Đường đường là tiểu thư của Huỳnh gia, một gia tộc lớn, nàng làm sao có thể đầu hàng dễ dàng được chứ.

“Dù vậy... ta cũng không chịu đầu hàng đâu!” Như Ngọc vẫn cố chấp chiến đấu. Đường đường là tiểu thư của Huỳnh gia, một gia tộc lớn, nàng làm sao có thể đầu hàng dễ dàng được chứ. Và lại giờ nàng cũng chẳng có gì để mất cả, cứ đánh một trận xem thực lực của mình đến đâu.

“Khoan đã...” Khải Minh vội chạy đến xen vào giữa Hồng Diễm và Như Ngọc. Rồi hắn nhìn thẳng vào mắt Như Ngọc và nói:

“Như Ngọc...”

“Khải Minh!” Như Ngọc hơi ngạc nhiên.

“Như Ngọc à! Nàng có thể dừng chiến đấu với đội ta không... Dù sao đội nàng cũng không thể thắng nữa... vì thế đừng làm khó bọn ta mà. Bọn ta hiện tại rất cần đến phần thưởng của cuộc thi... vì thế mong nàng vì ta mà nể tình không làm khó nữa được không!” Khải Minh đưa đôi mắt cầu khẩn nhìn Như Ngọc.

“Cái gì chứ? Cầu xin sao?” Như Ngọc hơi bất ngờ trước thái độ của Khải Minh.

“Làm ơn đi mà!” Khải Minh cúi đầu xuống cầu khẩn.

“Cái gì Khải Minh? Sao lại phải cầu xin thế kia!” Hồng Diễm có vẻ khá là khó chịu. Tuy nhiên Công Khanh đã nhanh chóng chạy đến bên nàng và nói:

“Cứ để hắn... nếu thành công thì chúng ta sẽ đỡ phải tốn sức!”

“...” Như Ngọc nhìn về cầu khẩn của Khải Minh cũng không nở lòng từ chối. Dù sao thì nàng cũng không muốn làm khó cho đội của Khải Minh.

“Haizz... thôi được rồi... ta sẽ rút!” Như Ngọc thở dài rồi hạ vũ khí xuống.

“Hả? Thật sao?” Khải Minh vội ngẩng đầu lên, nét mặt hắn cười tươi.

“Hừ nể tình người nên ta sẽ không làm khó nữa!” Như Ngọc nói.

“May quá!” Đồng đội của Khải Minh cũng vui mừng vì đỡ mất sức.

“Lần này ta nợ nàng rồi!” Khải Minh đưa đôi mắt biết ơn nhìn Như Ngọc. Thấy vậy, Như Ngọc có hơi đỏ mặt. Sau đó nàng lại nói:

“Thôi được rồi! Chúc các người giành lấy chiến thắng!”

Nói rồi, Như Ngọc dùng thanh dao của mình cắt đôi chiếc huy hiệu đeo bên ngực, cơ thể nàng sáng lên rồi biến mất.

“Hả?” Đội Hoa Sen có vẻ ngạc nhiên khi chứng kiến hành động đó.

“Hừ, may là có Khải Minh xin xỏ, chúng ta đỡ mất sức!”

“Hi...” Khải Minh khẽ gật đầu.

“Hừ... để ta đánh rồi hạ cô ta là được rồi!” Hồng Diễm tức giận nói. Khải Minh thấy vậy chỉ biết cười khổ.

“E hèm... tôi xin thông báo...” Một giọng nói quen thuộc vang lên các thành viên đội Hoa Sen. Chỉ vừa nghe được câu đầu, ai nấy đều biết được đây là thông báo về tình hình điểm số.

“Haizz lại một tiếng trời qua nữa rồi!”

“Hic, thật không ngờ đội Nữ Hoàng lại không chịu hợp tác với chúng ta. Haizz cơ hội mà người nói vụt bay mất rồi!” Thất Hứa nhìn Công Khanh và nói. Hắn vẫn còn tiếc khi đội Nữ Hoàng không chịu liên minh với đội của hắn.

“Hử? Cơ hội?!” Công Khanh nhìn lại Thất Hứa.

“Chứ không phải đó là thời cơ mà người nói sao?”

“À... thì đó đúng là một cơ hội tốt nếu tận dụng được thì rất lợi... nhưng đó không phải thứ mà ta muốn nói đến.”

“Chứ đó là gì?”

“Thật ra này giờ ta đang đợi để sử dụng được tuyệt chiêu, thứ có thể đánh bại đội Hoàng Kim!”

“Cái... gì chứ?”

Câu nói của Công Khanh khiến tất cả các thành viên đội Hoa Sen há hốc mồm. Một câu nói gây sốc thật sự. Nhưng sau đó, còn một điều sốc hơn nữa, một giọng nói bỗng vang lên:

“Ồ! Có thật vậy không?”

Giọng nói ấy vừa lọt vào tai, Khải Minh cùng tất cả thành viên đội Hoa Sen quay lại. Đội mắt họ tròn tròn lên vì ngạc nhiên, đó là bởi vì... đứng ngay sau họ chính là Đăng Quang và Thu Thúy.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Tại một nơi khác trong Khu Rừng Chết Chóc...

“Đội Dã Thú: 2600 điểm; số thành viên còn lại: 3.

Đội Hoàng Kim: 2700 điểm; số thành viên: 2.

Đội Hoa Sen: 2640 điểm; số thành viên: 5.

Đội Nữ Hoàng: 1110 điểm; số thành viên còn lại: 0...

Thời gian còn lại là 1 tiếng!”

“Grrr... nguy rồi, hai đội kia đã vượt qua đội chúng ta rồi!” Một tên con trai giọng bức tức nói.

“Hử... Mẹ kiếp!” Một cô nàng đứng cạnh hắn vì quá tức giận nên đã văng tục. Hai người này sau đó cùng đưa ánh mắt nhìn về một phía, nơi đó có một tên con trai ôm yếu nằm bất tỉnh nhân sự.

Thật không quá khó để đoán ra ba người này chính là thành viên của đội Dã Thú. Hiện tại thì đội Dã Thú đã mất đi vị trí dẫn đầu. Thời gian cũng không còn nhiều cho họ, chỉ có một tiếng. Nếu bây giờ họ không làm gì thì họ chắc chắn sẽ thua. Tuy nhiên, họ bây giờ có thể làm gì? Mọi thứ bây giờ đều đặt hết lên vai tên Vương Ám, vậy mà hắn ta lại nằm bất tỉnh thế kia.

“Khốn kiếp!

Tất cả là tại mày!” Tên con trai lao đến nắm cổ áo Vương Ám và kéo hắn ngồi dậy. Tay hắn nắm chặt lại và tung đấm vào mặt Vương Ám, một cú đấm rất đau.

“Uh!” Cú đấm đó đau đến nỗi đánh thức được Vương Ám. Đôi mắt hắn lim dim mở ra.

“Hử!” tên con trai quăng Vương Ám xuống đất rồi dùng chân liên tiếp đá, đập vào bụng hắn.

“Grrr...” Cô nàng kia cũng tiến lại tham gia, nàng dùng chân của mình liên tiếp đập vào đầu của Vương Ám.

“Chết mẹ mày đi!”

“Thằng chó khốn nạn! Tại mày... tất cả là tại mày...”

Bọn họ trông thật man rợ khi hành hạ Vương Ám. Tuy nhiên cũng khó trách được khi mà số phận của họ lại đặt vào một kẻ không thể làm gì vào lúc

này. Bảo sao họ không tức.

Với cái cơ thể ốm yếu và tình trạng không hồn lực mà phải hứng chịu những đòn đánh mạnh bạo hiểm ác kia, dù có được bảo vệ bởi lớp hồn lực từ chiếc huy hiệu thì cơ thể của hắn cũng khó lòng chịu nổi. Máu bắt đầu chảy ra từ các vết thương trên đầu, bụng liên tiếp thất lại vì cơn đau quằn quại. Nước mắt của Vương Ám bắt chợt lăn xuống.

“Làm ơn... tha tôi đi... Ah!”

Vương Ám chưa kịp nói hết thì bị cô nàng kia tọng nguyên bàn chân vào mặt.

“Không... tha tôi đi... làm ơn tha tôi Điiiiiiii!” Vương Ám bỗng hét lên, một luồng hồn lực màu tím không lồ hất tung hai người kia ra. Luồng hồn lực ấy nhanh chóng bao trùm cơ thể hắn.

“Cái gì thế này?”

“Hắn lấy lại sức mạnh rồi sao... thế thì tốt... nhưng mà...”

Luồng hồn lực bao quanh cơ thể Vương Ám liên tục biến dạng đủ kiểu. Cuối cùng, nó tạo ra hai cánh tay với bàn tay đầy móng vuốt, trông như tay của một con quỷ vậy. Hai cánh tay ấy lập tức phóng đến chụp lấy hai người kia.

“Cái... không... thả ta ra!!!!” Hai người đó la hét dữ dội, trông họ có vẻ rất sợ hãi. Và rồi, hai bàn tay siết chặt lại...

“Aaaaaaaa...”

“Khônggggggggg...”

Những tiếng la thất thanh vang lên.

Máu văng ra tứ tung.

Vài giây sau đó, có một tiếng cười khúc khích nghe vô cùng kinh dị. Tiếng cười ấy chính là do Vương Ám phát ra.

“Ha... ha... Giết... đánh bại... giết tất cả bọn chúng!!” Về mặt Vương Ám bây giờ không còn như bình thường nữa, ánh mắt vô hồn của hắn được thay bằng một ánh mắt điên loạn, một ánh mắt như muốn tiêu diệt mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

“Nào mọi người, thời gian của cuộc thi chỉ còn 1 tiếng, hãy xem các đội đang làm gì nào?” Dẫn chương trình hét thật to.

“Hử? Sao tự nhiên bây giờ ông dẫn chương trình sung thế? 23 tiếng vừa rồi chỉ thông báo kết quả thôi sao giờ lại nổi hứng bình luận thế?”

“Chắc còn một tiếng nên ông mới vậy!”

“Và lại bây giờ lại đang khúc gậy con mẹ nó cán nữa chứ!!”

“Ừm nhìn xem đội Hoàng Kim giáp mặt đội Hoa Sen rồi, hai đội này chắc chắn sẽ đánh một trận nảy lửa đây!!”

“Ừm... nhưng mà... tên thuộc đội Dã Thú bị gì vậy?”

“Hmmm...? Bị gì là... Hả?” Khán giả đồng loạt nhìn vào quả cầu nước, nơi có chiếu hình ảnh của Vương Ám. Sau khi bị đồng đội đánh đập dã man, Vương Ám bỗng rơi vào trạng thái kì lạ. Tên đó hiện giờ đang bị bao bọc trong một lớp hồn lực màu tím đầy ma mị. Đôi mắt hắn thì có vẻ khát máu bất thường. Miệng của hắn liên tục nhe răng cười như có vẻ thích thú việc gì đó. Trông hắn bây giờ thật đáng sợ. Tuy nhiên thứ gây kinh sợ nhất vẫn là việc hắn vừa làm với đồng đội mình. Luồng hồn lực màu tím kia biến đổi thành hai cánh tay hai bên, vỗ lấy đồng đội hắn và “nghiền nát” họ. Không biết rằng họ đã bị loại và dịch chuyển ra ngoài hay... đã chết.

“Kinh khủng quá!”

“Hắn bị sao vậy?”

“Mất kiểm soát rồi!”

Ai ai cũng cảm thấy ghê sợ trước “Vương Âm hiện tại”. Hắn trông khá giống một con quái vật điên loạn vậy.

“Chuyện này là sao? Quốc Bảo, ngươi hãy trả lời đi!” Hiệu trưởng học viện Hoàng Kim bật dậy khi trông thấy sự biến đổi của Vương Âm. Trước đây ông ta cũng từng thấy Vương Âm biến đổi thất thường, từ một tên trông yếu xù bỗng biến thành một kẻ có sức mạnh kinh khủng. Tuy nhiên lần này khác hoàn toàn, sức mạnh của hắn ta đã tăng lên quá cao, cao đến ngất ngưỡng, chỉ cần nhìn qua hình ảnh được chiếu lên quả cầu nước cũng đủ cảm nhận được điều đó. Ngoài ra, còn một nữa điều khiến ông ta hoảng hốt đến như vậy.

“Thứ sức mạnh đó, sao có cảm giác trông giống... Ma Thần Tộc vậy?!” Vị hiệu trưởng ấy tự hỏi mình. Sau đó ông hét lớn lên, khiến toàn bộ khán giả phải tập trung nhìn vào ông ta.

“Quốc Bảo? Ngươi đã làm gì? Nói mau!”

Trước tiếng hét kèm theo uy lực của vị hiệu trưởng, Quốc Bảo vẫn chẳng có một chút động tĩnh gì. Trông hắn như đang muốn cho vị hiệu trưởng ấy ăn “bơ”.

“Hmmm... Khốn kiếp!” Vị hiệu trưởng học viện Hoàng Kim có vẻ tức giận đến mất bình tĩnh. Cả người ông tỏa ra hồn lực để tạo áp lực lên Quốc Bảo. Luồng hồn lực của ông không chỉ tác dụng lên hắn mà cả với những người xung quanh. Các vị khán giả xung quanh có cảnh giới thấp hơn Hồn Hoàng đều cảm thấy một sức ép dữ dội lên cơ thể.

“Ngươi có biết mình đã làm gì không?” Vị hiệu trưởng ấy nói với giọng điệu chậm rãi, rắn đẽ. Trông lời vừa rồi giống như một lời cảnh báo vậy.

“Hmmm...” Sau lời nói ấy, Quốc Bảo đã có chút động thái. Hắn từ từ ngoảnh đầu về phía sau, ánh mắt đầy chiến ý nhìn thẳng vào mắt vị hiệu trưởng kia, đồng thời hắn cũng tỏa hồn lực ra để chống lại luồng hồn lực của vị hiệu trưởng kia.

“Đây là chuyện của tôi! Mong ngài đừng xen vào!”

“Guh...” Vị hiệu trưởng học viện Hoàng Kim hơi nhíu mày khi thấy sắc mặt của Quốc Bảo, đây là lần đầu tiên hắn tỏ ra đáng sợ như vậy.

“Uh... không chịu nổi nữa rồi!” Một tên khán giả gần đó gục xuống, có lẽ hắn đã bị sức ép hai luồng hồn lực kia làm bất tỉnh.

“Ah...”

“Uh...” Khán giả đồng loạt chạy xa nơi giao tranh hai luồng hồn lực khổng lồ kia.

“Này... hai vị, mau dừng lại đi!” Linh Nguyệt bỗng lên tiếng, đồng thời nàng cũng tỏa hồn lực để chống lại hai người kia.

Sau lời nói của Linh Nguyệt, Quốc Bảo cùng vị hiệu trưởng kia mới chịu dừng lại. Tên Quốc Bảo sau đó liền quay đầu lại nhìn về phía trước. Lòng hắn bất chợt có vài suy nghĩ.

“Khốn kiếp... Ta phải thắng giải đấu này... bằng mọi giá! Grrr... sự nghiệp của ta nhất định sẽ tiếp tục phát triển... Công nghệ Cây Ghép Linh hồn của ta... nhất định!”

Quốc Bảo nghiêng chặt răng nhìn lên quả cầu nước có chiếu hình ảnh Vương Âm.

“Hm, có vẻ nó mất kiểm soát rồi! Bây giờ đội mình lại thua điểm hai đội kia nữa chứ!! Thật là...” Quốc Bảo càng nghĩ càng thấy cơ hội thắng là mong manh.

Trong lúc đó, bên trong khu rừng. Sau khi xử lý hai đồng đội của mình, Vương Âm bỗng bật cười lớn, xen kẽ vào đó là một giọng nói quái dị, có lẽ không phải giọng nói của Vương Âm.

“Ha... ha... ha... ta... sẽ giết hết... xóa sổ con người... Hahaha!”

“Guh...”

Bỗng nhiên Vương Âm ngã quỵ xuống. Hai tay hắn vội đưa lên ôm đầu.

“Không... đừng... không...”

Khuôn mặt đáng sợ của Vương Âm bỗng biến mất, nhường chỗ cho vẻ mặt sợ hãi. Đôi mắt Vương Âm mở to hết cỡ, nước mắt bắt đầu đổ dài xuống má. Trông hắn như đang sợ hãi trước cái gì đó kinh khủng lắm.

“Thằng nhãi! Chống cự vô ích thôi!”

Lại là giọng nói quái dị kia, nó không phát ra bên ngoài mà lại tuôn ra bên trong tâm trí của Vương Âm. Chỉ cần một câu nói, nét mặt sợ hãi kia lập tức biến mất.

“A...” Vương Âm đứng dậy trở lại, hắn bắt đầu những bước đi loạng choạng. Sau đó, hắn bỗng dừng lại, mặt ngước lên trời và lẩm bầm:

“Có... người ở phía đó!”

Nói rồi, mỗi hán khẽ nhếch, tạo nên một nụ cười man rợ. Chân hán hơi có vẻ khụy xuống rồi hán dồn lực xuống chân và phóng thẳng về phía trước, hướng đến nơi có hai đội Hoa Sen và Hoàng Kim

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

Hiện tại, một cuộc chạm trán được thú vị nhất trong cuộc thi đã xảy ra. Đó chính là cuộc chạm trán giữa đội Hoa Sen và đội Hoàng Kim. Đây có thể xem là một nước cờ quyết định của hai đội.

Nếu đánh bại đội Hoàng Kim, đội Hoa Sen sẽ nắm được 99,99% chiến thắng. Đây chính là cơ hội của họ. Nhưng nếu họ bị đánh bại, đội Hoàng Kim sẽ thêm phần vững chắc trên ngôi vị của kẻ thắng cuộc.

Tuy nhiên xét cho cùng, đội Hoàng Kim vẫn có thể chạy nếu không thể thắng. Chỉ cần họ bảo toàn được lực lượng và giữ vững cách biệt thì đến cuối họ vẫn là người chiến thắng. Trong khi đó đội Hoa Sen lại trong tư thế buộc phải đánh bại đội Hoàng Kim. Nếu họ bỏ chạy và giao Tháp Cự Đỉnh này thì cơ hội chiến thắng của họ gần như bằng không. Vì thế nên họ chỉ còn một cách...

“Nhất định phải đánh bại đội Hoàng Kim, bảo vệ Tháp Cự Đỉnh này!”

Tất cả mọi thành viên đội Hoa Sen đều có chung một suy nghĩ. Dù là vì những mục đích khác nhau, nhưng cuối cùng thứ họ mong muốn ở cuộc thi này nhất vẫn là chiến thắng.

“Mẹ! Con nhất định sẽ đem tiền về trả nợ...” Hồng Diễm nghiêng chặt răng. Tâm trí nàng phảng phất hình bóng người mẹ tần tảo sớm hôm lo làm việc vừa để nuôi nàng vừa để trả số nợ khổng lồ kia. Nghĩ đến những điều này, lòng Hồng Diễm càng quyết tâm hơn.

“Bách Huệ...” Thất Hứa cũng đang sôi sục ý chí khi nhớ về cô em gái đáng thương của mình. Chỉ cần đánh bại đội Hoàng Kim, hán sẽ có tiền để chữa bệnh cho Bách Huệ, hoàn thành ước muốn bấy lâu nay của hán.

“Nhất định... nhất định... Phải thắng!”

Thất Hứa nghiêng răng rồi quay mặt lại nhìn Công Khanh, ánh mắt hán toát lên vẻ nghiêm túc thật sự.

“Điều lúc này ngươi nói... là thật chứ?”

“Đương nhiên...”

Công Khanh khẽ trả lời. Sự nghiêm túc trên khuôn mặt hán làm cho câu trả lời trở nên đáng tin hơn.

“Chiêu thức này ta đã chuẩn bị ngay sau khi gặp tên đó... Chỉ cần dùng chiêu đó... chúng ta có thể hạ được hán... nhưng... ta vẫn cần thêm một chút thời gian nữa mới có thể sử dụng.”

“Khoảng bao lâu?” Khải Minh bên cạnh liền lên tiếng hỏi.

“Nhanh nhất cũng phải mất 5 phút! Trong khoảng thời gian đó ta sẽ thiền và tập trung tinh thần, vì vậy không thể di chuyển hay chiến đấu được!”

“Hmmm... 5 phút sao?” Hồng Diễm và Yên Ly hơi cau mày khi nghe Công Khanh nói. Có lẽ họ không tự tin cầm chân nổi 2 người kia đến tận 5 phút.

“Đừng lo mọi người, chỉ 5 phút thôi mà! Chúng ta nhất định sẽ đánh bại họ và ôm trọn phần thưởng của cuộc thi.” Khải Minh quả quyết nói với chất giọng tràn đầy tự tin. Trông hán có vẻ chẳng sợ gì cả.

“Khải Minh!”

Trước sự dũng cảm của hán, cả đội như được tăng cường thêm sự tự tin cùng dũng khí để đối đầu với đội Hoàng Kim, một đối thủ vô cùng nặng ký. Tuy nhiên ít ai biết được rằng phía sau cái sự tự tin của Khải Minh lại là...

“Hic, nói thì nói vậy chứ hai đứa kia mạnh đâu phải bình thường, nhất là thằng đẹp mã kia nữa...”

Khải Minh đưa mắt nhìn về phía kẻ mình đang nhắc đến, Đăng Quang và vô tình bắt gặp hán cũng đang nhìn mình, lại còn có vẻ rất tập trung.

“Ặc, ánh nhìn này là sao? Sao trông hấn như có ý định xoạc mình vậy?? Nghi lắm à nha! Mấy thằng đẹp trai thường hay bị bóng lắm! À mà ngoại trừ ta!”

Trong lúc đó, Đăng Quang khi thấy Khải Minh đang nhìn mình cũng liền nghĩ: “Hừ, tên này nhìn gì mà dữ vậy? Ánh mắt hấn cứ như đang nhìn thẳng... bóng xà ban vậy!”

“Chắc... nhưng mà tại sao nhìn hấn ta, mình lại có cảm giác kì lạ vậy chứ... Có vẻ hấn đã mạnh hơn lần trước... và... trông hấn đã có một sự thay đổi gì đó... có vẻ rất thú vị...”

Đăng Quang khẽ nhếch môi cười. Rồi hấn nói:

“Nếu không nhầm thì các người lúc này có nói có cách để đánh bại bọn tôi sao? Nếu thật sự là thế... HÃY LÀM ĐI!” Ở ba chữ cuối, sắc mặt cùng chất giọng của Đăng Quang thay đổi rõ rệt, ra vẻ đầy thách thức. Thế nhưng Khải Minh có vẻ không hề nao núng trước sự thách thức kia, tay hấn chỉ thẳng mặt Đăng Quang và hét thật lớn:

“Chắc... cái đó nghe lên! Nhưng mà thôi kệ... chống mắt mà xem bọn ta đá đít mi đây!”

Nghe vậy, nét mặt Đăng Quang toát lên một vẻ nghiêm túc khác với thường ngày, có vẻ câu nói kia đã tác động đến hấn.

“Ồ, được lắm...”

Trước vẻ mặt kia của Đăng Quang, Khải Minh cảm thấy hơi hồi hộp trước lời nói của mình.

“Hic, lại mạnh mẽ rồi! Cái miệng hại cái thân...”

Tuy vậy, câu nói của hấn cũng mang đến một phần lợi ích nào đó...

“Hay lắm Khải Minh!”

“Đúng vậy... đội chúng ta sẽ đánh bại họ!”

Đồng đội của Khải Minh tràn đầy ý chí chiến đấu, mới này họ còn khá e dè, tuy nhiên bây giờ trông họ đã thoải mái, tự tin hơn.

“Thu Thúy, cậu xử hai cô nàng kia nhé!” Đăng Quang nhìn sang Thu Thúy và khẽ nói.

“Tuân lệnh!” Thu Thúy gật đầu biểu lộ về đồng ý.

“Hmm, có lẽ để Hồng Diễm và Yến Ly xử nàng ta được rồi! Còn mình và Thất Hứa sẽ xử tên Đăng Quang kia!”

Nghĩ thế, Khải Minh định quay sang bảo với Hồng Diễm và Yến Ly. Thế nhưng hai cô nàng này lại biết trước được ý hấn nên lên tiếng trước:

“Hai người cứ lo tên con trai, còn cô nàng kia để bọn ta!”

Thấy vậy, Khải Minh liền nhoen môi cười và nói: “Uhm, cẩn thận nha!”

“Ngươi cũng vậy... cố gắng đánh bại hấn nha!”

Sau lời nói của Khải Minh, Hồng Diễm có trả lời lại còn Yến Ly chỉ gật đầu một cái. Sau đó họ quay mặt về phía Thu Thúy. Ánh mắt của hai người như túa ra những ngọn lửa chiến ý. Và không đợi lâu thêm nữa, hai bên liền lao vào nhau.

“Họ bắt đầu rồi! Còn chúng ta cũng triển luôn đi!” Khải Minh nhìn sang Thất Hứa và nói.

“Được!” Thất Hứa đưa đao lên phía trước ra vẻ đã chuẩn bị.

“Các ngươi phải cẩn thận đó!” Công Khanh đằng sau giọng lo lắng bảo.

“Đừng lo, ngươi hãy tập trung vào việc đó đi!” Thất Hứa đưa nắm tay lên ngang vai và nói với Công Khanh.

“Được... chúng ta nhất định sẽ thắng...” Công Khanh nói rồi nhắm mắt tập trung để chuẩn bị cho chiêu thức mà hấn nói, con bài tẩy để đánh bại đội Hoàng Kim.

“Hmmm, đến đây đi nào!” Đăng Quang bỗng buông lời khiêu khích.

“Hừ, cứ đứng đó đợi khuôn mặt tự tin của ngươi bị đập nát đi!” Khải Minh siết tay hét.

“Lên nào Khải Minh!” Thất Hứa giẫm chân phóng nhanh về phía trước. Khải Minh cũng phóng ngay theo sau.

“Hừ vậy thì tiếp chiêu đây!” Đăng Quang đương nhiên không đợi hai tên kia đến nơi rồi mới động thủ. Hấn chỉ đợi bọn chúng chuyển động rồi mới tấn

công bởi trong lúc chuyển động luôn để lại nhiều sơ hở.

“Quang Tộc Thần Cước!” Đấng Quang hơi ngã người về phía Khai Minh và Thất Hứa, rồi bỗng nhiên, hấn biến mất. Điều này làm cho Khai Minh và Thất Hứa hết sức bất ngờ.

“Cái gì?”

“Xoẹt!”

Nhưng chỉ vài giây sau, Đấng Quang xuất hiện ngay trước mặt của Thất Hứa. Chân của hắn co lại rồi phóng một cước với tốc độ siêu nhanh, nhắm thẳng vào ngực Thất Hứa.

May mắn thay Thất Hứa đã phản ứng kịp, hắn nhanh chóng đưa thanh Khuếch Lôi Dao của mình ngang ngực chặn đòn.

“Bình!” Một luồng dư chấn cực mạnh phóng ra xung quanh từ cuộc va chạm giữa chân của Đấng Quang và thanh Khuếch Lôi Dao.

“Guh...” Thất Hứa cắn răng chịu đựng. Trông có vẻ hắn đang rất đau sau cuộc va chạm kia, bằng chứng là tay hắn đang không ngừng run lên.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79

Cùng lúc đó, khi cuộc va chạm vừa diễn ra được 1 giây, Khai Minh đã nhanh chóng chạy sang bên trái của Thất Hứa. Và rồi hắn nhảy lên thật cao, tay nắm chặt kiếm vung xuống thân Đấng Quang. Động tác của hắn vô cùng nhanh gọn, kéo dài chưa đầy 2 giây.

“Hừ...”

Cú chém của hắn tuy nhanh nhưng lại quá đơn giản. Đấng Quang đã dễ dàng né tránh bằng cách dùng thanh đao của Thất Hứa làm bàn đạp phóng ra sau, khiến thanh Xích Kiếm chỉ chém vào không khí.

Ngay sau cú chém hụt của Khai Minh, Thất Hứa lập tức xông lên, không để phí một giây nào cả. Lúc này Đấng Quang phía trước đã vừa kịp đáp đất và sẵn sàng tiếp chiêu của Thất Hứa.

“Grrrr...” Thất Hứa gầm lên một tiếng. Cả người hắn phóng ra những tia điện vàng đầy nguy hiểm. Rồi hắn giẫm chân nhẹ một cái và...

“Nhanh vậy...” Đấng Quang hơi ngạc nhiên vì Thất Hứa thoát cái đã đến sát trước mắt hắn, tốc độ còn nhanh hơn hắn lúc nãy.

“Đờ đây!” Thất Hứa vung đao thật mạnh ngang đầu của Đấng Quang. Thế nhưng tên đó đã kịp ngã người xuống đất né tránh. Hai chân hắn lập tức khép lại gần nhau và tung thẳng vào bụng của Thất Hứa.

Trúng đòn, Thất Hứa bị đánh văng lên cao. Đấng Quang lập tức ngồi dậy, phóng lên theo cùng Thất Hứa. Tay hắn nắm lại tung đấm về Thất Hứa.

“Thánh Quang Quyền.” Nắm đấm của hắn sáng rực lên, toát ra uy lực hùng mạnh.

“Đừng tưởng bở!” Một tiếng thét làm Đấng Quang giật mình. Đó là tiếng thét của Khai Minh. Nhưng tại sao hắn lại giật mình?

Câu trả lời chính là do Đấng Quang không biết tựa khi nào mà Khai Minh lại áp sát ngay phía dưới hắn.

“Yaaa...” Khai Minh chĩa mũi kiếm nhọn hoắt về phía trước rồi lao đến, nhắm mũi kiếm vào ngay chiếc huy hiệu của Đấng Quang.

“Gia Tộc... Tộc Biến...” Đồng thời Khai Minh dùng thêm các chiêu thức gia tăng tốc độ, khiến hắn thoáng cái đã đưa mũi kiếm đến cách Đấng Quang vài centimet chỉ trong chưa đầy một giây.

“Hừ...” Đấng Quang tức thời tạo một lớp hồn lực xung quanh mình, ngăn cản mũi kiếm của Khai Minh. Và cũng vì thế nên hắn không thể tiếp tục đòn tấn công vào Thất Hứa được.

“Thất Hứa... mau làm đi!”

“Được...”

Thất Hứa hét lên một tiếng, cơ thể lại tỏa ra những luồng điện vàng đầy nguy hiểm. Thế nhưng những luồng điện này nhanh chóng truyền hết vào thanh đao của hắn. Và bây giờ nó đang sáng rực bởi những tia điện phóng ra xung quanh.

“Cái gì...” Đẳng Quang hơi bất ngờ trước những gì Thất Hứa đang làm.

“Đón nhận lấy sức mạnh của ta đi!” Thất Hứa vung mạnh thanh đao chém vào vai của Đẳng Quang.

“Nguy rồi...”

“Ầm!” Một tiếng va chạm dữ dội khiến mọi thứ rung chuyển. Xung điện từ thanh Khuếch Lôi Đao liên tục tỏa ra xung quanh, khiến không khí nóng lên và nổ liên tiếp. Cát bụi bay lên mù mịt, chẳng nhìn thấy gì cả...

Song song với cuộc chiến của Thất Hứa, Khai Minh với Đẳng Quang là cuộc chiến giữa những cô gái ở hai đội. Ngay khi vào cuộc, Hồng Diễm đã nhanh chóng tung các kiếm thức của mình để hồng áp đảo được Thu Thúy. Thế nhưng nàng ta cũng không kém cạnh về mặt đánh giáp lá cà này.

Tuy nhiên, Hồng Diễm còn có sự hỗ trợ của Yến Ly, người liên tục tạo ra các mũi tên gió tấn công Thu Thúy, khiến nàng ta chật vật vô cùng.

“Ầm...” Tiếng nổ từ đòn đánh của Thất Hứa vào Đẳng Quang vang đến tai của Thu Thúy. Nàng lập tức nhìn sang xem thử.

“Sơ hở, đỡ đây...” Hồng Diễm lập tức nắm cơ hội, bây giờ nàng mới tung ra một chiêu thức có chứa Hỏa hồn lực bên trong.

“Hỏa Long Liên Đan!”

Một loạt các quả cầu lửa xuất hiện ngay trước mặt Hồng Diễm. Rồi nàng vẫy tay về trước một cái, những quả cầu lửa nóng rực bay đến Thu Thúy.

“...” Thu Thúy lập tức tập trung lại ngay. Chân nàng khẽ động để né tránh. Tuy nhiên Yến Ly đã kịp nhận ra điều đó. Nàng phóng ra những ngọn thương làm từ gió ghim xung quanh Thu Thúy khiến nàng không thể di chuyển ra, chỉ còn cách đối mặt trực tiếp với đòn đánh của Hồng Diễm.

“Hừ...” Thu Thúy có vẻ đã từ bỏ ý định tránh né, nàng đưa tay lên phía trước, khuôn mặt tập trung. Chỉ một giây sau, một quả cầu nước xuất hiện ở lòng bàn tay nàng.

“Vèo!” Quả cầu nước ngay lập tức được phóng đi, tốc độ của nó ngang với tốc độ của những quả cầu lửa của Hồng Diễm.

Tuy nhiên, Hồng Diễm có đến hàng chục quả cầu lửa trong khi Thu Thúy lại chỉ tạo ra một quả cầu nước. Làm sao nàng có thể chống đỡ được?

Nhưng thắc mắc này lại được giải đáp ngay sau đó. Quả cầu nước kia sau đó tách ra thành hàng chục giọt nước nhỏ hơn. Về số lượng có vẻ ngang bằng với những quả cầu lửa của Hồng Diễm. Không những thế, uy lực của mỗi giọt nước cũng ngang bằng, có vài giọt còn mạnh hơn.

“Bùm! Bùm!” Những quả cầu lửa của Hồng Diễm va chạm với những giọt nước của Thu Thúy và tạo ra những vụ nổ liên tiếp trong không khí. Không những thế, chúng còn tạo ra một luồng hơi nước cản trở tầm nhìn hai bên.

“Cái... gì?”

Trong khi Hồng Diễm vẫn chưa biết phải làm gì, Thu Thúy đã nhanh chóng chạy xuyên qua màn hơi nước kia và tung đòn vào nàng.

“Làm sao cô ta nhanh như vậy... những tia điện kia... Lẽ nào?”

Hồng Diễm ngạc nhiên trước tốc độ của Thu Thúy, này giờ cô ta không hề nhanh như vậy. Nhưng Hồng Diễm đã nhận ra lý do khi nhìn vào những tia điện sau mỗi bước chân của Thu Thúy.

“Lôi hồn lực!”

Đúng vậy. Lôi hệ, một trong số các loại hệ hồn lực có thể giúp người sử dụng tăng tốc độ. Điều này giúp Hồng Diễm dễ dàng lý giải về tốc độ của Thu Thúy. Nhưng sau khi biết được điều này, nàng lại càng bất ngờ thêm nữa bởi vì...

“Làm sao... cô ta sở hữu cả hai loại hệ sao?”

“Hồng Diễm cẩn thận!” Yến Ly hét lên khi thấy Hồng Diễm mãi suy nghĩ mà không để ý đến Thu Thúy đang tiến đến gần mình. Đồng thời, Yến Ly cũng tạo ra một loạt mũi tên gió phóng đến Thu Thúy hồng cản bước của nàng, ứng trợ cho Hồng Diễm.

“Hừ...” Thu Thúy ngay lập tức nhận ra sự đe dọa từ những mũi tên ấy. Vì thế nên nàng đã “thăng gáp” cơ thể lại. Tuy nhiên, những mũi tên gió kia lại nhanh ngoài dự tính, chúng đang lao đến nàng rất nhanh và ở cự li rất gần. Với khoảng cách này muốn né được rất khó, vì vậy nên Thu Thúy đã không chọn né tránh mà trực tiếp đối đầu với chúng. Nàng giẫm chân mạnh xuống đất, ngay lập tức một khối đất, đúng hơn là một bức tường xuất hiện ngay trước mặt nàng cản những mũi tên gió kia lại.

“Cái gì chứ? Thổ hệ...” Yến Ly há hốc mồm ngạc nhiên. Thủy, Lôi, Thổ, cả ba hệ hồn lực Thu Thúy đều sở hữu. Người bình thường chỉ sở hữu một hệ thôi, những kẻ đặc biệt hơn thì may mắn sở hữu hai hệ. Nhưng ba hệ thì hơi quá mức rồi.

“Ầm! Ầm!” Bức tường đất của Thu Thúy tuy cản được hết những mũi tên gió của Yến Ly nhưng nó cũng không thể trụ vững mãi. Bức tường đất nứt đổ ra. Những mảnh vỡ của nó bắn tung tóe lên cao, khói bụi bay mù mịt.

Từ trong đám khói bụi đó, Thu Thúy nhảy lên thật cao. Cùng lúc đó, nàng xoay người liên tục để tung cước vào những mảnh vỡ kia, nhắm chúng vào vị trí của Hồng Diễm cùng Yến Ly.

“Hừ...” Hồng Diễm đầu thế đứng yên chịu đòn, nàng liên tục vung kiếm để phá hủy những khối đất đang lao đến tấn công mình cũng như Yến Ly.

“Bùm! Bùm!”

“Hừ, đỡ chiêu này đây!” Trong lúc đó, Yến Ly không nghỉ ngơi một giây nào sau đòn đánh vừa rồi, nàng đưa tay lên cao, cố tích tụ gió trên lòng bàn tay. Và tiếp sau đó, một con chim ưng tạo bởi những cơn gió xuất hiện.

“Xé à ta ra!” Yến Ly vẫy tay. Con chim ưng ấy lập tức bay thẳng về phía Thu Thúy vẫn đang lơ lửng trên cao.

Thu Thúy dù đối mặt trực tiếp với con chim ưng đó nhưng nàng vẫn không hề nao núng. Nàng cũng giơ tay lên tương tự như Yến Ly. Trên bàn tay nàng có thứ gì đó trong giống như một khối khí đang chuyển động xoay vòng trên đó.

“Khoan đã... Lẽ nào?” Yến Ly cùng Hồng Diễm mở to mắt ngạc nhiên khi khối khí kia dần biến đổi thành một cây thương gió dài và nhọn.

“... Không thể tin được!” Yến Ly trông vô cùng sốc, với một người sở hữu phong hệ hồn lực như nàng dễ dàng nhận ra cây thương kia được tạo bởi phong hồn lực. Vậy có nghĩa là...

“B... Bốn hệ luôn sao?” Hồng Diễm chắc không tin vào mắt mình, sở hữu cả bốn hệ thì quả là không thể tin được.

“Hừ, không chỉ bốn đâu... mà là năm hệ!” Thu Thúy khẽ cười đắc chí, cùng với đó là một ngọn lửa đỏ rực xuất hiện bao quanh lấy mũi thương gió kia.

“Năm... năm hệ sao?” Hồng Diễm và Yến Ly thật sự không còn tin vào điều mà mình nhìn thấy nữa.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Sở hữu cùng lúc năm hệ luôn sao? Thật sự không biết nên so sánh Thu Thúy với thứ gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Không chỉ riêng mỗi Hồng Diễm và Yến ly, những người đối đầu trực tiếp ngạc nhiên mà Thu Thúy còn khiến tất cả khán giả theo dõi từ quảng trường Lung Linh phải kinh ngạc.

“Năm hệ sao?”

“Không thể nào?”

“Ngày hôm qua cô ta chỉ dùng có ba hệ... Thật không ngờ hôm nay mới biết cô ta sở hữu đến năm hệ.”

Các vị khán giả ai cũng bất ngờ, từ những người theo dõi các trận chiến của Thu Thúy đến những người chẳng biết gì. Họ đều dành cho Thu Thúy một sự kinh ngạc vô cùng.

“Nguy cho đội ta rồi!” Yến Nhi chấp tay lo lắng.

“Huhu, sao kì vậy!” Mỹ Linh cũng có tâm trạng hết Yến Nhi.

“Hmmm, tình hình này thì khó mà thắng đây!” Bích Thảo xoa cằm nói.

Quay lại với trận chiến, sau khi tạo nên cây thương gió xoáy và bao bọc lên nó một lớp hỏa hồn lực, Thu Thúy lập tức ném nó về phía con chim ưng gió kia. Mũi thương dễ dàng xé nát con chim và lao thẳng xuống mặt đất, tạo thành một vụ nổ chấn động.

“Ầm!!!!!!”

“Huh?” Khải Minh nghe tiếng nổ liền nhìn qua bên Hồng Diễm và Yến Ly. Hắn không thấy họ đâu cả bởi khói lửa mịt mù. Tuy nhiên một lát sau hắn đã thấy Hồng Diễm cùng Yến Ly lùi ra sau, cả người họ lấm lem khói bụi.

“Khải Minh, tập trung đi!” Thất Hứa quát lên một cái khiến Khải Minh quay mặt lại.

Sau khi đánh cho Đổng Quang một cú trời giáng, Thất Hứa vẫn đang thủ thế với thanh Khuếch Lôi Dao và vẻ mặt vô cùng tập trung.

“Hmm, hấn vẫn chưa bị loại à?” Khải Minh khẽ hỏi. Hấn thật sự không tin lắm nếu trúng đòn đó của Thất Hứa mà Đăng Quang vẫn chưa bị loại. Đó thật sự là một đòn rất mạnh, nếu là hấn trúng đòn này thì xác định toi.

“Không dễ vậy đâu! Lúc nãy chém hấn, ta có cảm giác mình chỉ chém vào lớp... hồn lực ở bên ngoài thôi chứ chưa chạm sâu vào trong!” Thất Hứa cắn răng nói. Từng lời nói của hấn trông có vẻ nặng nề hơn. Có lẽ hấn đã thấm mệt khi tung nhiều sức vào đòn lúc nãy.

“Hừ, biết là hấn mạnh nhưng cũng phải có mức độ chứ... có lẽ hấn đã bị l... Lật bệ!”

Khải Minh đang nói ngon lành thì bất ngờ vắng tục. Lý do là vì làn khói bụi trước mắt hấn bỗng dưng bị xé đôi ra và đứng ở giữa đó lại chính là Đăng Quang.

“Hừ, biết ngay hấn vẫn chưa sao mà...” Thất Hứa siết chặt đao nói. Trong khi đó, Khải Minh có vẻ hơi xanh mặt: “Không bị sao ư?”

Đúng là nhìn Đăng Quang chẳng có vẻ trầy xước gì cả, vô cùng lành lặn. Nhưng nếu nhìn kĩ thì chiếc áo của hấn đã bị rách ngay tại vị trí Thất Hứa chém vào.

“Hmmm...” Đăng Quang đưa tay sờ lên chỗ bị rách. Rồi hấn khẽ mỉm cười và nói với Thất Hứa cùng Khải Minh.

“Ta công nhận sức mạnh của các ngươi đấy...”

“Hừ, ta đéch cần!” Khải Minh đáp lại ngay.

“Hừ, đây chắc là trận chiến cuối trong kì thi này. Vậy thì... ta sẽ tung hết TOÀN BỘ SỨC MẠNH thử, xem các ngươi trụ được bao lâu!” Đăng Quang với khuôn mặt đầy thách thức nói.

“Cái...”

“Toàn bộ sao?”

Khải Minh và Thất Hứa cắn răng khi nghe Đăng Quang nói. Bây giờ hấn đã mạnh khủng khiếp, vậy khi dùng “toàn bộ sức mạnh” thì sẽ ra sao?

“...” Đăng Quang khẽ hít một hơi thật sâu. Và sau đó...

“Thánh Quang Hộ Thể!” Đăng Quang hét lên, cả cơ thể hấn phát sáng và tạo thành một cột sáng xuyên thủng trời xanh.

“Chối quá!” Thất Hứa, Khải Minh che mắt lại vì không chịu nổi ánh sáng dữ dội kia đập thẳng vào mắt.

Được một lúc sau, cột sáng ấy mờ dần rồi biến mất, để lộ ra Đăng Quang với một cơ thể đang tỏa ra những ánh sáng thanh khiết. Nó không mạnh mẽ, dữ dội như ánh sáng lúc nãy mà lại rất êm dịu. Tuy nhiên, thứ ánh sáng đang bao quanh người hấn kia lại đem đến một cảm giác đầy áp lực cho Khải Minh cùng Thất Hứa.

“Cái... gì đây chứ?” Khải Minh hơi đơ người trước những gì mình thấy. Tên Đăng Quang bây giờ trông khác hẳn, thứ ánh sáng kia làm hấn giống như một thiên thần vậy.

“Ặc... nếu hấn không phải là con trai thì... Oái mình nghĩ cái gì vậy?” Khải Minh tự đập tay vào đầu như để xóa đi những dòng suy nghĩ kì quặc của mình. Sau đó hấn nghiêm mặt tập trung lại nhìn Đăng Quang.

“Thánh Quang Hộ Thể ư? Đó là chiêu gì?” Khải Minh thắc mắc. Sau đó, hấn lập tức kết nối đến cửa hàng kỹ năng của Khoái Lạc Hệ Thống để xem thông tin về “Thánh Quang Hộ Thể.”

“Thánh Quang Hộ Thể (lv1): Chỉ khi sở hữu Thánh Quang mới có thể sử dụng được. Khi dụng chiêu sẽ đưa người sử dụng vào trạng thái (Lv1). Thời hạn duy trì tùy theo người sử dụng.”

“Trạng thái (Lv1): Mỗi 3 giây sẽ hồi phục 50% hồn lực cùng 90% sinh lực. Đồng thời gia tăng các thông số sau thêm 100% gồm: thể lực, tốc độ, độ chịu đựng v.v.”

“Cái l** gì thế?” Khải Minh ngơ ngác trước dòng thông tin về kỹ năng “Thánh Quang Hộ Thể” vừa chảy vào trong não hấn ta. Để có thể nhận xét về chiêu này, Khải Minh chỉ cần một từ thôi cũng đủ rồi.

“Bá con nhà bà đạo!”

Quả thật là như vậy. Cứ mỗi 3 giây lại hồi phục đến một nửa hồn lực cùng 90% thể lực. Kiểu này chẳng khác gì sở hữu một lượng hồn lực vô hạn cùng khả năng bất tử cả. Dù hấn có dùng hết hồn lực hay bị đánh cho cạn sinh lực thì sau 6 giây, hấn sẽ phục hồi lại tất cả thôi.

“Hack à!” Khải Minh nuốt nước bọt trông như đang sợ hãi vậy.

“Chuyện gì thế này? Trông hấn mạnh quá!” Thất Hứa tuy không biết rõ về chiêu thức “Thánh Quang Hộ Thể” như Khải Minh nhưng hấn cũng cảm nhận

được hiện tại Đấng Quang đang ở một trạng thái vô cùng mạnh mẽ, một đẳng cấp cách xa hẳn rất nhiều.

“Hmm... thế này vẫn chưa phải toàn bộ đâu!” Đấng Quang bỗng tuôn ra một câu khiến Khải Minh và Thất Hứa sốc nặng.

“Cái... cái gì?”

“Hắn vừa nói gì vậy?”

Đấng Quang khẽ mỉm cười khi thấy biểu hiện của Khải Minh và Thất Hứa. Sau đó, hắn đưa tay vào hư không, một vòng sáng xuất hiện ngay trước lòng bàn tay hắn. Từ trong vòng sáng ấy, một thứ gì đó từ từ chui ra.

“Đó... đó là... một thanh kiếm!” Khải Minh lập tức nhận ra ngay thứ đó là gì. Đúng vậy, nó là một thanh đại kiếm, một thanh kiếm rất đặc biệt. Chuôi kiếm được chạm trổ bằng những hoa văn tinh xảo. Lưỡi kiếm của nó trông như đang phát sáng, thứ ánh sáng giống với ánh sáng tỏa ra từ Đấng Quang. Ngoài ra chạy dọc trên lưỡi kiếm còn có một đường thẳng to bản màu vàng, làm thanh kiếm càng thêm vẻ sáng ngời. Điểm đặc biệt cuối cùng, thanh kiếm mà Đấng Quang đang cầm kia lại chính là... một bảo vật cao cấp.

“Khoan đã... thanh kiếm kia là... Thánh Quang Kiếm!”

“Đúng vậy! Chính là Thánh Quang Kiếm!”

Một số kẻ có hiểu biết liền nhận ra ngay thanh kiếm kia.

“Thánh Quang Kiếm sao? Tương truyền đây là thanh kiếm được rèn từ tia sáng của nữ thần, nếu được người có Quang hệ sử dụng thì dễ dàng xé trời rạch đất. Nếu thứ này mà đem bán đấu giá chắc hơi to, rất nhiều kẻ trên thế giới muốn có nó.” Một tên nào đó ngồi trên khán đài khẽ nói.

“Hay tội mình chôm nó đi đại ca!” Một tên đồ con ngồi bên cạnh nói.

“Haha, nghe hay đó!” Một cô gái khác ngồi bên cạnh tên đồ con cũng lên tiếng.

“Hmmm... Làm sao mà chôm được chứ... thằng nhóc này xem ra thân thế cũng không phải vừa đâu... nếu chôm đồ của nó thì chúng ta không chắc sống yên đâu!! Haizz, thôi tập trung coi tiếp đi!” Tên được gọi là đại ca ấy hằng giọng bảo.

“Hic, đội chúng ta sẽ làm sao đây!” Hoài Nam, Quốc Vinh ôm đầu lo lắng nói. Quả thật bây giờ đội Hoa Sen đang trong tình huống nguy khốn khi phải đối đầu với hai người mạnh như vậy. Liệu họ có thể trụ vững được cho đến khi Công Khanh hoàn thành kỹ năng của mình không?

“...” Thất Hứa khẽ liếc mắt nhìn về sau, hắn chỉ thấy Công Khanh vẫn đang tập trung, chứng tỏ tên đó vẫn chưa chuẩn bị xong. Sau đó Thất Hứa đảo mắt nhìn về Đấng Quang, lòng thầm nghĩ: “Hừ, nhất định phải cầm chân được hắn! Chỉ có như vậy mình mới có thể chiến thắng! Mới có thể chữa bệnh cho Bách Huệ...”

Nghĩ đến đây, thất Hứa siết chặt tay lại. Cơ thể hắn bắt đầu phóng những tia điện vàng ra xung quanh.

“Khải Minh, dù thế nào chúng ta cũng phải cầm chân hắn cho đến khi Công Khanh chuẩn bị xong!”

“... Được!” Khải Minh gật đầu. Cái vẻ mạnh mẽ, ngang tàn của hắn lúc nãy chẳng còn nữa, thay vào đó là sự e dè. Cũng phải thôi, Đấng Quang bây giờ hoàn toàn khác Đấng Quang lúc nãy. Thánh Quang Hộ Thể cùng Thánh Quang Kiếm đã làm cho hắn trở nên mạnh hơn bao giờ hết, vượt xa Khải Minh cùng Thất Hứa.

“Hmm... vẫn tiếp tục chiến đấu sao? Các ngươi thực sự rất tốt để làm vật thí nghiệm kiểm chứng sức mạnh của ta!” Đấng Quang lên tiếng nói. Đến cả giọng nói của hắn bây giờ cũng gây ra một áp lực vô hình lên Khải Minh cùng Thất Hứa.

“Grrr...” Thất Hứa tập trung quan sát Đấng Quang, mọi nhất cử nhất động đều bị hắn chú ý.

“Hừ... Xem đây!” Đấng Quang bỗng biến mất trong không gian, y hệt như lúc ban đầu. Ngay sau đó, hắn xuất hiện trước mặt Thất Hứa.

“Cái gì... nhanh quá!!!!!!” Thất Hứa kinh ngạc, phải nói là cực kỳ kinh ngạc. Tốc độ của Đấng Quang bây giờ khác hẳn, nhanh hơn lúc nãy rất nhiều. Đồng thời Đấng Quang cũng đưa thanh kiếm của mình lên cao và vung xuống nhắm vào Thất Hứa.

“Àm!”

Thất Hứa nhanh chóng dồn hết lực vào chân để tránh né bằng cách lùi về sau. Thánh Quang Kiếm cũng vì thế mà chỉ chém vào không khí rồi lao xuống đất, làm nứt một mảng lớn trên mặt đất.

Chỉ với một cú chém bình thường mà đã gây thiệt hại đến thế kia, quả thật không ngoa khi thanh kiếm ấy là một bảo vật cao cấp.

“Kinh khủng thật...” Thất Hứa xanh mặt, nếu trúng đòn hồi nãy có khi hắn đã bị loại rồi cũng nên.

“Hừ...” Đấng Quang tiếp tục lần tới tấn công, lần này mục tiêu lại là Khải Minh. Hắn ta thoát cái hiện ra ngay bên phải của Khải Minh rồi chém vào vai hắn.

Tốc độ, uy lực của nhát chém đều rất nguy hiểm cho Khải Minh. Tuy vậy hắn ta lại may mắn tránh né nhờ Đặng Gia Bộ Pháp.

“May quá!”

Lại tuy vậy, Đặng Quang vẫn tiếp tục tấn công không cho hắn một giây nghỉ ngơi. Khải Minh chật vật né tránh liên tục, hồn lực hao tổn kinh khủng. Cuối cùng hắn cũng cầm cự được vài giây thì bị Đặng Quang bắt bài, thanh Thánh Quang Kiếm bẻ hướng chém vào hông Khải Minh.

“Nguy to rồi!” Khải Minh biết nếu trúng đòn này thì hắn có thể sẽ bị loại. Vì thế hắn đang tìm mọi cách tránh né nhưng có vẻ không khả thi, cuối cùng trong giây phút cận kề ấy, Khải Minh lại nhanh trí đưa Xích Kiếm vào đỡ đòn.

“Keng!” Thánh Quang Kiếm va chạm Xích Kiếm. Khải Minh bị đánh văng ra một bên, trượt dài trên mặt đất.

“Khải Minh!” Thất Hứa lo lắng khi thấy Khải Minh bị đánh văng, tuy nhiên hắn bây giờ nên lo lắng cho chính mình thì hơn. Đặng Quang sau khi đánh bay Khải Minh liền lao đến xử hắn ta.

“Keng!”

Thánh Quang Kiếm lại về vào không trung một đường kiếm tuyệt mỹ rồi va chạm với vũ khí của Thất Hứa, Khuếch Lôi Dao.

“Aaaa...” Thất Hứa rên lên, tay hắn như muốn rụng ra sau khi đỡ nhát chém của Đặng Quang. Nhưng cho dù vậy, hắn vẫn cố gắng nén đau, dồn lực hất vũ khí của Đặng Quang ra, sau đó phản công lại.

“Lôi Long Oanh Tạc!”

Thất Hứa truyền lôi lực vào và giương đao lên cao rồi bỏ xuống toàn lực, nhắm vào Đặng Quang mà đánh. Đối với Đặng Quang, cú chém đơn giản này hắn có thể né dễ dàng, tuy nhiên vì một lý do nào đó nên hắn vẫn chẳng hề tránh né. Hắn định chống đỡ bằng Thánh Quang Kiếm sao? Cũng không phải vậy, tay cầm kiếm của hắn vẫn chẳng hề chuyển động chút nào.

“Cái gì?” Thất Hứa hơi nghi ngờ khi thấy điều đó. Dù vậy, hắn bây giờ không thể dừng lại chiêu thức của mình nữa rồi, “phóng lao thì phải theo lao thôi”. Hắn chỉ còn biết dồn hết sức mà đánh thôi.

Quả vậy, Đặng Quang vẫn đứng yên dù thanh Khuếch Lôi Dao đã gần chạm đến mình. Nó hiện tại chỉ còn cách hắn vài centimet thôi. Và tiếp sau đó, thanh đao bỗng đứng yên lại, không thể tiến thêm nữa. Đồng thời, luồng điện đang phát ra từ nó cũng biến mất.

“Cái gì?” Thất Hứa kinh ngạc vô cùng nhưng sau đó hắn hiểu ngay vấn đề. Thanh đao của hắn đã bị thứ ánh sáng phát ra từ người Đặng Quang cản trở, vì thế nên nó không thể di chuyển được.

“Hmm, quả nhiên phòng ngự cũng tăng...” Đặng Quang khẽ cười như một người vừa khám phá ra một điều thú vị gì đó. Cản được cả một đòn đánh toàn lực mạnh kinh hồn vừa rồi mà không chuyển động tí nào, điều này làm cho mọi người ai cũng phải thán phục hắn.

“Đến lượt ta nhé!” Đặng Quang phản công trở lại, lưỡi kiếm của Thánh Quang Kiếm chém vào bụng Thất Hứa.

“Aaaa...” Thất Hứa dồn gần hết hồn lực của mình vào bụng để đỡ đòn. May mắn rằng sau khi lãnh cú đó, hắn chỉ bị đánh bay đi chứ chưa bị loại.

“Rầm!” Thất Hứa ngã ngay phía sau Công Khanh.

“Chết!” Thất Hứa sắc mặt lo lắng ngay khi vừa ngã xuống. Lý do là vì Đặng Quang đã phát hiện ra Công Khanh đang thiên và hiện tại chẳng ai bảo vệ hắn cả.

“Hmmm. đó là tên đã dùng Tinh Thần Thuật thì phải... sao hắn tập trung vậy? Lẽ nào!” Đặng Quang lập tức nhận ra Công Khanh là mối đe dọa lớn nhất trong đội Hoa Sen, vì vậy hắn quyết định loại Công Khanh ngay.

“Xoẹt!” Đặng Quang vung kiếm vào không khí phóng ra một luồng kiếm khí đến Công Khanh.

“Không!!!” Thất Hứa gào lên. Công Khanh hiện tại chẳng hề phòng bị gì cả. Nếu trúng đòn thì hắn ta nhất định bị loại. Điều này cũng có nghĩa là đội Hoa Sen sẽ không còn cơ hội thắng nữa.

“Công Khanh!” Khải Minh như một tia chớp lao đến để bảo vệ Công Khanh. Tuy vậy, hắn vẫn không kịp. Kiếm khí ấy phóng đến sát Công Khanh và chẳng có vẻ ngại ngần gì khi lao vào hắn.

“Công Khanh!” Bỗng một tiếng thét vang đến tai Khải Minh, hắn lập tức quay lại thì thấy Yến Ly đang đưa tay về phía Công Khanh. Hắn lại quay về phía Công Khanh thì phát hiện xung quanh tên đó bỗng xuất hiện một chiếc l-ng gió. Chiếc l-ng này chắc chắn là do Yến Ly tạo ra rồi.

“Bình!” Chiếc l-ng gió đối chọi với kiếm khí của Đặng Quang. Nó rung lên dữ dội nhưng cuối cùng vẫn đứng vững. Trong khi đó, luồng kiếm khí kia vì không thể xuyên phá chiếc l-ng gió, để mất hết lực nên tiêu tán.

“Hay quá!” Khải Minh, Thất Hứa mừng rỡ. Thật may mắn khi Yến Ly đã kịp bảo vệ cho Công Khanh, nếu không thì mọi thứ đã chấm dứt rồi. Nếu

nàng được phong danh hiệu “vị cứu tinh của năm” thì chắc chắn Khải Minh và Thất Hứa sẽ đồng ý hai tay hai chân luôn.

“Ahhhh...”

Tuy nhiên, cũng chính vì việc này mà nàng phải trả một cái giá khác. Thu Thúy, người đang chiến đấu với Hồng Diễm bỗng lui lại về sau rồi nhảy lên cao. Tay nàng ta chấp lại tạo ra một cơn gió cùng một luồng xoáy nước xung quanh cơn gió ấy rồi phóng thẳng đến Yến Ly.

“Làn Sóng Đại Dương.”

“Cái gì!” Hồng Diễm cũng không tài nào cản nổi được chiêu thức kia vì nó quá nhanh. Còn về phần Yến ly thì nàng vừa tung chiêu bảo vệ Công Khanh nên chẳng thể né tránh hay chống đỡ kịp chiêu thức kia nên trúng đòn dễ dàng.

“Aaaaaa...”

“Yến Ly!” Các thành viên đội Hoa Sen gào lên khi thấy chiếc huy hiệu của Yến Ly vỡ ra. Nàng lập tức ngã xuống, cơ thể phát sáng rồi biến mất. Trước khi bị dịch chuyển ra ngoài, nàng có nói vài câu: “Cố gắng chiến thắng nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Đội hình của họ đã yếu giờ mất Yến Ly lại càng mỏng manh hơn. Không biết họ có thể cầm cự đến lúc ấy được không?

“Hừ, tốt hơn nên lo lắng cho mình đi!” Khải Minh nghe câu nói ấy liền giật mình. Đấng Quang từ lúc nào đã đến sát bên hắn và tung đòn. Quá đổi bất ngờ! Hắn chỉ biết ngơ ngác nhìn, tay chân không kịp cử động gì cả.

“Khải Minh! Cẩn thận!” Thất Hứa bỗng xen vào giữa, đưa đao cản đòn của Đấng Quang dùm hắn.

“Thất Hứa...” Khải Minh bây giờ mới tập trung trở lại, giây phút lúc này thực sự làm hắn kinh sợ, bay cả hồn vía. Không có Thất Hứa thì hắn đã bị loại rồi.

“Grrr...” Thất Hứa gào lên cố đẩy lui Đấng Quang nhưng không được.

“Hmmm... làm gì tốt hơn thử xem nào!” Đấng Quang khiêu khích làm Thất Hứa sôi máu thật sự. Hắn ta la lên một tiếng, cả cơ thể một lần nữa phóng ra những tia điện vàng dữ dội. Đôi mắt hắn giờ chỉ còn lại một màu trắng điên cuồng.

“Yaaaa...” Thất Hứa đẩy lui Đấng Quang về sau cái một. Sau đó hắn ta liền tiếp thoát ẩn thoát hiện đồng thời vung đao tấn công Đấng Quang nhưng mọi đòn đều bị hắn ta đỡ được bằng Thánh Quang Kiếm. Mà dù Thánh Quang Kiếm không cản được thì Thất Hứa cũng đâu thể xuyên qua luồng sáng xung quanh Đấng Quang đâu. Mục đích của những đòn tấn công thực chất chỉ để kéo dài thời gian.

“Hừ... đơn giản quá!” Đấng Quang có vẻ chuẩn bị phản công lại. Hắn nắm chặt thanh kiếm của mình và vung liên tục, mỗi nhát chém đều nhanh như chớp.

“Keng! Keng! Keng!” Thất Hứa chỉ biết đưa đao lên đỡ đòn. Thanh Khuếch Lôi Đao tội nghiệp của hắn sau mỗi lần đỡ đòn liền xuất hiện một vết nứt. Dần rồi những vết nứt xuất hiện khắp trên nó và...

“Beng!”

Khuếch Lôi Đao vỡ ra thành nhiều mảnh sau cú chém đầy uy lực của Đấng Quang.

“Cái...” Thất Hứa ngơ ngàng khi thấy thanh đao của mình bị đánh vỡ.

“Hmmm, tạm biệt!” Đấng Quang nắm chặt đao và đâm vào chiếc huy hiệu của Thất Hứa. Không còn vũ khí, hắn ta chỉ có thể lùi lại để tránh đòn. Vì phản ứng kịp thời nên mũi kiếm của Đấng Quang không thể chạm đến hắn nhưng...

“Hừ...” Đấng Quang khẽ nhếch môi cười, cùng lúc đó, thanh Thánh Quang Kiếm sáng rực lên và bắn ra một tia sáng cực nhanh đến chiếc huy hiệu của Thất Hứa.

“Thánh Quang Kiếm Chỉ.”

Khoảnh khắc ấy, Thất Hứa biết rằng mình không thể nào tránh khỏi số phận bị loại.

“Beng!” Chiếc huy hiệu vỡ ra đồng nghĩa với việc Thất Hứa sẽ bị dịch chuyển ra ngoài.

“Thêm một thành viên nữa từ đội Hoa Sen bị loại! Liệu đội họ vẫn tiếp tục chiến đấu chứ!” Tên dẫn chương trình gào lên, giọng vô cùng bất ngờ.

“Nguy rồi!”

“Học viện của ta làm sao thắng được đây!”

Toàn thể học sinh từ học viện Hoa Sen đều có một tâm trạng chung đó là lo lắng cho đội tuyển của họ. Bây giờ đội Hoa Sen chỉ còn mỗi ba người, trong khi đó chỉ có Khải Minh và Hồng Diễm chiến đấu. Nếu miêu tả đây là tình huống “ngàn cân treo sợi tóc” thì không còn gì hợp hơn.

“Thất Hứa...” Khải Minh ngơ ngác nhìn Thất Hứa bị loại mà chẳng thể làm gì cả. Sức mạnh của Đăng Quang thật sự nằm ngoài tầm của hắn.

“Hừ, bỏ cuộc rồi sao?” Đăng Quang nhìn Khải Minh và hỏi.

“Hừm, quả thật giành chiến thắng cuộc thi này đúng là khó...” Khải Minh gượng cười nói.

“Vậy ngươi sẽ bỏ cuộc?”

“Bỏ cuộc sao?... CÒN LÂU NHÉ!!!!” Khải Minh hét lên với tất cả cảm xúc của mình, điều này khiến Đăng Quang hơi bất ngờ.

Đồng đội của hắn, ai cũng cố gắng chiến đấu, không ngại hy sinh để giành lấy chiến thắng. Làm sao hắn có thể nghĩ đến hai chữ bỏ cuộc được chứ. Nhìn thấy Yên Ly, Thất Hứa bị loại không làm cho hắn nhụt chí mà lại càng tăng thêm ý chí chiến đấu của hắn.

“Lúc đầu mình tham gia cái này cũng chỉ vì muốn được chơi cô giáo Thảo và không hề có ý muốn chiến thắng. Nhưng mà bây giờ mình đã tìm được lý do nhất định phải thắng rồi. Nếu Hồng Diễm, Thất Hứa muốn giành chiến thắng để có tiền trả nợ, chữa bệnh. Vậy thì mình sẽ là người bảo vệ ước muốn của họ!!! Nhất định phải... thắng!... Uh!” Khải Minh đang suy nghĩ thì bỗng nhận một con đau nhói ở bụng. Không biết từ bao giờ, Đăng Quang đã áp sát hắn và dùng chuôi kiếm đánh vào bụng hắn.

“Cái gì...” Chỉ một cú duy nhất, Khải Minh ngã xuống ôm bụng đau đớn. Hắn ngược nhìn lên thì gặp phải mũi kiếm của Đăng Quang đang chĩa về phía mình.

“Hừ... không chịu bỏ cuộc sao?” Đăng Quang nhướn mày như khó chịu với cách nói của hắn.

“Khải Minh!” Hồng Diễm thấy Khải Minh gặp nguy định chạy sang ứng cứu nhưng bị Thu Thúy cản đường: “Đôi thủ của ngươi là ta!”

“Grrr... tránh đường!” Hồng Diễm cố gắng vượt qua Thu Thúy nhưng có vẻ không dễ.

“Hmmm... so với những kẻ đồng trang lứa thì ngươi cũng có tài đấy! Nhưng mà có lẽ như vậy còn chưa đủ...” Đăng Quang lắc đầu tỏ vẻ thất vọng.

“Đủ... đủ gì chứ?” Khải Minh ôm bụng hỏi.

“Thôi... chuyện đó ngươi không cần biết... Giờ thì tạm biệt. Ra ngoài đó ta sẽ còn hỏi ngươi vài chuyện nữa!” Đăng Quang nói rồi đưa kiếm lên cao chuẩn bị chém xuống thì...

“Lời tạm biệt ấy phải là của bọn ta dành cho ngươi... PHÁO TINH THẦN!” Một giọng nói đầy hùng hổ vang lên. Giọng nói này rất quen thuộc đối với Khải Minh bởi vì đó là giọng của đồng đội hắn. Một giọng nói khiến hắn mừng khôn siết. Đúng vậy, giọng nói này là của Công Khanh.

Hắn ta sau khoảng thời gian thien 5 phút đã mở mắt ra, tay hắn từ lúc nào đã áp chặt các ngón tay vào nhau còn lòng bàn tay thì để hở. Hắn đưa khoảng cách giữa hai lòng bàn tay lên trước mắt và nhắm vào Đăng Quang.

“Pháo Tinh Thần? Nguy rồi!” Đăng Quang nghe đến ‘thứ’ này liền kinh sợ lùi ra khỏi Khải Minh.

Vì sao vậy? Pháo Tinh Thần là gì mà hắn lại sợ đến vậy?

Pháo Tinh Thần thực ra là tên gọi của một loại chiêu thức, một chiêu thức cực kỳ nguy hiểm. Nó chỉ có thể sử dụng bởi những người sở hữu tinh thần hệ. Nó được thực hiện bằng cách tập trung tinh thần sau đó phóng xuất nó ra. Người bị trúng chiêu sẽ rơi vào trạng thái tinh thần suy sụp trong một khoảng thời gian. Nghe thì có vẻ hơi cùi mía nhưng thực sự nó là một chiêu nguy hiểm bởi dù có cảnh giới cao đến bao nhiêu thì vẫn không thể kháng lại chiêu này, trừ một số ít người sở hữu tinh thần hệ thì còn có cơ may phản kháng. Và đây chính là lá bài tẩy để đánh bại Đăng Quang mà Công Khanh nói.

Mọi thứ đều có hai mặt của nó. Bên cạnh những ưu điểm thì Pháo Tinh Thần cũng có khuyết điểm của mình. Chiêu thức này cần phải chuẩn bị một thời gian rất dài, khi thực hiện rất dễ thất bại vì khó mà bắn trúng đối phương nếu họ đang di chuyển.

“Yaaa đồ đây!!!” Công Khanh hét lên, có vẻ hắn vừa tung ra chiêu thức pháo tinh thần.

“Grrr...” Đăng Quang lập tức di chuyển liên tục như để tránh né. Nhưng sau đó hắn lập tức đứng lại ngay.

“Thành công rồi à? Không...” Khải Minh ngờ ngàng khi thấy Đăng Quang vẫn bình thường, chẳng có gì thay đổi từ hắn cả. Trong khi đó, Công Khanh ở

phía sau bỗng ngã gục xuống.

“Cái gì vậy?” Khải Minh ngỡ ngàng, chiêu thức dùng để đánh bại Đấng Quang lẽ nào lại thất bại. Nếu vậy thì...

“Làm sao mà thắng được chứ?” Khải Minh như một kẻ mất đi niềm tin. Nãy giờ hắn vẫn tin rằng chỉ cần cầm cự đến khi Công Khanh tung chiêu thì hắn sẽ thắng nhưng bây giờ chiêu thức lại thất bại, hắn hoàn toàn sụp đổ.

“Không thể nào!” Hồng Diễm cũng rơi vào tình trạng y hệt Khải Minh.

“Đáng tiếc thật...” Đấng Quang nhìn Khải Minh và nói. Đồng thời hắn cảm thấy mình thật may mắn khi né được chiêu thức Pháo Tinh Thần kia. Nếu trúng phải thì hắn cũng chẳng biết làm sao để kháng lại.

“Uh...” Đấng Quang bỗng giật người một cái.

“Gi... vậy?” Khải Minh ngạc nhiên trước biểu hiện của Đấng Quang. Ánh sáng xung quanh bỗng tắt ngấm đi, thanh Thánh Quang Kiếm tụt khỏi tay hắn và rơi xuống đất. Và đặc biệt nhất, đôi mắt hắn trở nên vô hồn hơn bao giờ hết.

“Đáng tiếc thật nhỉ?” Công Khanh gượng dậy và cười.

“Lẽ nào... Thành công ư?” Khải Minh khi thấy vậy mừng rỡ như lượm được vàng.

Đúng vậy, chiêu thức ấy đã thực hiện thành công. Thật sự Công Khanh đã bắn trúng khi Đấng Quang di chuyển liên tục vậy sao? Thật ra thì không phải, Công Khanh chẳng bắn ra bất kì thứ gì cả. Vậy làm sao Đấng Quang lại trúng chiêu vậy? Đó là vì Công Khanh đã tấn công từ bên trong.

Còn nhớ lúc trước, Công Khanh đã từng dùng tinh thần thuật để gây ảo giác cho Đấng Quang. Và kể từ lúc đó, hắn vẫn luôn giữ kết nối với Đấng Quang. Và khi thực hiện chiêu pháo tinh thần, hắn đã dùng nó trên đường dây kết nối tinh thần chứ không phải bắn ra ngoài như bình thường. Vì vậy nên dù Đấng Quang dù có di chuyển cỡ nào cũng bị trúng đòn thôi.

“100% trúng không trật.”

“Khải Minh! Mau hạ hắn đi!” Công Khanh hét lên khiến Khải Minh quay mặt về phía Đấng Quang. Hắn gượng dậy rồi lao đến với thanh Xích Kiếm chĩa về phía Đấng Quang.

“Grrrr...” Thu Thủy thấy Đấng Quang gặp nguy hiểm liền lao đến ứng trợ nhưng lại bị Hồng Diễm cản đường.

“Hề? Không phải đối thủ của cô là tôi sao?” Hồng Diễm chĩa kiếm ngăn cản.

“Grrr.. Tránh đường!” Thu Thủy nôn nóng tung chiêu. Nàng phóng ra một luồng lôi lực đến tấn công Hồng Diễm.

“Hỏa Phượng Hoàng!” Hồng Diễm đưa kiếm lên trời cao, từ mũi kiếm của nàng một tia lửa phóng lên và tạo ra ngay một con phượng hoàng lửa. Con phượng hoàng ấy lập tức lao đến đối đầu với luồng lôi lực của Thu Thủy.

“Xoẹt!” Luồng lôi lực dễ dàng xé nát con phượng hoàng và đánh vào Hồng Diễm.

“Aaaaa...” Tuy trúng đòn nhưng Hồng Diễm vẫn cố đưa tay về trước và nắm chặt bàn tay lại. Ngay lập tức, những luồng hỏa lực từ con phượng hoàng lúc nãy bị xé ra lại một lần nữa hợp lại.

“Phượng Hoàng Tái Sinh!”

“Cái gì?!” Thu Thủy khá bất ngờ trước chiêu thức này của Hồng Diễm, thật không ngờ nàng có thể làm vậy.

Phượng hoàng lửa một lần nữa lao đến. Không còn vướng mắc luồng lôi lực kia, nó lao thẳng vào Thu Thủy.

“Aaaaa...”

“Beng!”

“Beng!”

Chiếc huy hiệu của cả hai đồng thời vỡ ra. Cơ thể họ phát sáng rồi bị dịch chuyển ra ngoài.

“Khải Minh... NHẤT ĐỊNH PHẢI HẠ HẮN!” Hồng Diễm hét lên trước khi bị loại.

“Tất nhiên rồi!” Khải Minh điên cuồng lao đến phía trước.

“Tiến lên Khải Minh” Công Khanh gào lên.

“Khải Minh, hạ thằng đó đi!” Quốc Vinh, Hoài Nam la lên.

“Khải Minh...” Bích Thảo, Mỹ Linh, Yến Nhi nhìn hắn đầy hi vọng.

“Hmmm...” Linh Nguyệt khẽ mỉm cười.

“Khải Minh!!!” Một số học viên của học viện Hoa Sen la to cổ vũ Khải Minh.

“Hong Diễm, Thất Hứa, Yến Ly, Công Khanh, tất cả mọi người ở học viện... Hãy xem ta đây!!!!”

Mũi kiếm của Khải Minh lao đến chiếc huy hiệu của Đấng Quang. Bây giờ, hắn có thể cảm thấy sức mạnh của mọi người đang tập trung vào mũi kiếm. Chỉ cần đâm trúng huy hiệu, mọi thứ sẽ kết thúc và họ sẽ chiến thắng?- Đó là suy nghĩ của Khải Minh.

“CHIẾN THẮNG!!!” Khải Minh gào lên. Bây giờ chẳng ai có thể tiến tới chiến thắng nữa.- Đó cũng là suy nghĩ của Khải Minh.

Chỉ còn 10 centimet trên con đường chiến thắng của hắn...

5 centimet...

3 centimet...

1 centimet...

“Àm!”

“Xoẹt!”

...

“Cái... gì?” Khải Minh ngỡ ngàng. Trước mắt hắn, cơ thể Đấng Quang đã phát sáng trở lại, đôi mắt trở lại vẻ tinh anh như thường. Và... tay hắn lại đang nắm chặt lưỡi Xích Kiếm khi mũi kiếm chỉ còn cách chiếc huy hiệu một khoảng bằng con kiến.

Khải Minh chẳng hiểu gì cả. Lẽ nào chiêu thức hết tác dụng nhanh vậy? Không, chừng ấy thời gian chưa đủ để nó hết tác dụng được.

“Uh...” Bỗng dung một luồng chấn động dữ dội kéo đến thổi bay cả hắn và Đấng Quang.

“Ahh...” Đấng Quang thả Xích Kiếm ra khiến Khải Minh không còn điểm tựa và té lăn lóc xuống đất. Còn Đấng Quang thì đáp đất bằng hai chân hoàn mỹ.

“Tại... tại sao?” Khi thấy Đấng Quang bình thường trở lại như vậy Khải Minh thực sự rất ức chế và hắn cũng chẳng màng đến chấn động vừa rồi. Chỉ còn một chút nữa thì hắn đã thắng rồi. Tại sao vậy?

“Huh... không thể nào!” Khải Minh quay mặt lại để nhìn Công Khanh thì chẳng thấy hắn đâu cả. Vị trí mà hắn ngồi lúc này bây giờ đã trở thành một cái hố to. Đứng ngay trước cái hố ấy là một ‘thứ’ vô cùng kinh khủng. Một thiếu niên với nụ cười man rợ đang đứng giữa một luồng hồn lực tím đầy ma mị.

Không ai khác nữa, hắn chính là Vương Âm.

“Tiêu diệt hết con người!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82

“Cái quái gì đây?” Khải Minh với cặp mắt mở rộng hết mức nhìn về phía mớ hồn lực màu tím mà mị đang bao trùm lấy Vương Âm.

Tên: Vương Âm.

Tuổi: 15.

Sinh lực: 12500/14000.

Hồn lực: 165000/184890.

Cảnh giới: Hồn Vương tầng 10.

Thông tin thêm?

Tinh Thông Nhân như thường lệ đem thông tin soi được từ Vương Âm đưa vào đầu Khải Minh.

“Hồn... Hồn Vương tầng 10 sao?” Khải Minh lại một lần nữa há hốc mồm ngạc nhiên khi biết được sức mạnh của Vương Âm. Mới hôm qua hắn vẫn còn là một Hồn Sĩ vậy mà chỉ sau một ngày, sức mạnh của hắn đã nằm ở đẳng cấp Hồn Vương, đây quả là một điều mà chẳng ai tin nổi, chẳng lý lẽ thông thường nào có thể giải thích được.

Sức mạnh của Vương Âm bây giờ đã cách xa sức mạnh của Khải Minh lẫn Đăng Quang đang đứng bên cạnh, không những thế, khoảng cách ấy lại càng xa vời hơn. Cứ sau vài giây, sức mạnh của Vương Âm lại tăng thêm nữa.

“Hmmm...” Đăng Quang nhú mày khi nhìn về phía Vương Âm, tuy không có khả năng xem xét chính xác như Khải Minh nhưng hắn cũng cảm nhận được rất rõ “thứ” đang đứng trước mặt mình vô cùng mạnh và đáng sợ.

“Huh?” Đăng Quang khẽ giật mình. Khi chăm chú nhìn vào luồng hồn lực kia hơn, hắn dường như bị hút vào trong đó, những ảo giác ma quái xuất hiện trong mắt hắn. Và đặc biệt hơn, hắn còn thấy được phía sau luồng hồn lực kia là một thứ gì đó cũng đang nhìn hắn với đôi mắt chứa đầy sát khí.

“Khà... Thánh Quang sao?” Một giọng nói ma quái phát ra từ Vương Âm, đúng hơn là đến từ cái mớ đang bao bọc hắn. Không hiểu lý do vì sao nhưng khi giọng nói ấy đến tai Khải Minh và Đăng Quang, cả hai đều rợn cả người lên, khuôn mặt lộ rõ nét sợ hãi.

Ở quảng trường Lung Linh, nơi cũng đang theo dõi cuộc đ-ng độ giữa Khải Minh, Đăng Quang và Vương Âm, các khán giả đang bàn tán dữ dội với nhau về trận chiến sắp xảy ra giữa ba tên này.

“Hmmm... ta chỉ mong tên thuộc đội Hoàng Kim với tên đội Dã Thú kia đánh nhau thôi, còn thằng thuộc học viện Hoa Sen đánh đấm được quái gì đâu, so với hai thằng kia thì phế chết mẹ!”

“Ừm thằng lòn đội Hoa Sen đó chỉ được cái dê gái là giỏi!”

“Hmm... nhưng mà tên thuộc đội Dã Thú kinh khủng quá, tên thuộc đội Hoàng Kim làm éo gì đánh lại nổi...”

“Đúng thằng đó tuổi gì sánh vai...”

“Hừ, các người biết gì mà nói... hắn ta còn giấu nghề mà...”

“Hừ... tên đó lúc nãy nói rồi mà, hắn tung hết toàn bộ thực lực mà...”

“Dù sao ta cũng chẳng thể nào ủng hộ tên thuộc đội Dã Thú kia được, hắn trông đáng sợ quá!”

Lời qua tiếng lại, tất cả chủ đề đều xoay quanh cuộc thi. Tuy nhiên, hình ảnh của Khải Minh dường như quá mờ nhạt so với Đăng Quang và Vương Âm. Dù có thì cũng chỉ là những lời chê bai hắn khi so sánh với hai kẻ còn lại. Quả thật hắn không phải quá phế so với những kẻ chê bai hắn nhưng so với hai tên kia thì còn quá yếu, đẳng cấp khác biệt.

“Hừ, sao lại chê hắn chứ!” Mỹ Linh siết chặt tay như muốn tấn cho mấy tên đang chê bai Khải Minh. Tuy chê hắn nhưng nó đ-ng đến cả danh dự của học viện Hoa Sen. Từ học viên đến giáo viên đều cảm thấy khó chịu.

“Hừ tại thằng Khải Minh đó mà mình bị ê cả mặt...”

“Ừm, nó yếu quá mà...”

Một vài học viên của chính học viện Hoa Sen bức tức đỏ gien lên Khải Minh. Điều này làm Mỹ Linh tức giận lắm. Nàng ghét nhất những kẻ như thế này. Chúng có giỏi thì vào mà thay Khải Minh đi. Nếu thật sự chúng mạnh hơn Khải Minh thì đã được chọn đi thi rồi chứ không phải ở đây múa võ mồm.

“Bình tĩnh đi Mỹ Linh...” Yên Nhi ngồi bên cạnh đặt tay lên tay của Mỹ Linh như để xoa dịu cơn giận của nàng.

“Đừng bận tâm những kẻ như thế làm gì, chúng ta tốt hơn nên để tâm đến Khải Minh...” Yên Nhi giọng điệu dịu dàng khuyên nhủ Mỹ Linh.

“... Uhm...” Mỹ Linh hít một hơi như nén giận rồi nói:

“Hmmm... hai tên kia sức mạnh quả thật rất khủng bố. Liệu Khải Minh có vượt qua được thử thách lần này không nhỉ?”

“Khó biết được lắm... nếu hắn chẳng còn giấu diếm gì thì có lẽ sẽ thua mất...” Yên Nhi dù không muốn nhưng cũng phải nói ra. Thật sự cả hai đều có một chút hi vọng Khải Minh có thể thắng nhưng hai nàng đâu phải là những cô gái mộng mơ tới mức tin vào điều đó được.

Trong lúc cả hai đang nói chuyện với nhau, chẳng ai để ý rằng Bạch Long trong vòng tay Yên Nhi đã mở mắt tự bao giờ. Tuy nhiên điều đó cũng không quan trọng lắm nếu đôi mắt của nó không ra vẻ đáng sợ như hiện tại. Bộ mặt ngây thơ dễ thương của nó bây giờ đã được thay bằng vẻ nghiêm túc, hết như một con rồng trưởng thành. Ánh mắt của nó lúc này chỉ nhìn chăm chăm vào một người, không phải Khải Minh mà là Vương Âm.

“Thôi mà Quốc Vinh...” Cũng ở trong khán đài ấy, Hoài Nam đang ôm lấy Quốc Vinh để giữ hắn không đứng lên. Tên này lúc này khi nghe lũ kia nói xấu Khải Minh liền không chịu được và cũng định đánh chúng một trận như Mỹ Linh, tuy vậy lại bị Hoài Nam phát giác và giữ chân.

“Hừ...” Quốc Vinh có vẻ đã từ bỏ trước sự ngăn cản quyết liệt của Hoài Nam. Hắn ngồi xuống rồi nói:

“Chết tiệt thật, thằng Khải Minh dù không thắng được thì lũ kia cũng đừng buông lời cay đắng vậy chứ!”

“Hmmm... không thắng ư? Ta nghĩ đây lại là cơ hội để hắn chiến thắng ấy chứ!” Hoài Nam nói một cách bí ẩn.

“Hả... ý ngươi là...”

“Uhm... nếu để hai tên kia đánh nhau còn hắn thì chạy trốn rồi nhân cơ hội đánh úp, đóng vai ngư ông đắc lợi, như thế chẳng phải sẽ chiến thắng sao?”

“Wow... ngươi nói cũng đúng... nhưng mà chỉ sợ... tên thuộc đội Hoàng Kim đánh éo lại tên kia!”

“Càng tốt, Khải Minh chỉ cần bỏ chạy thôi! Dù sao thì nếu hắn cầm cự được đến cuối cuộc thi thì đội chúng ta sẽ thắng!”

“Đúng rồi ha...” Quốc Vinh cười lớn.

“Uhm nhưng quan trọng là Khải Minh có chịu bỏ chạy hay không thôi...” Hoài Nam thầm nói trong lòng.

“Huh...” Ở trong cuộc thi, Khải Minh cũng đang nghĩ y hệt những gì mà Hoài Nam nói. Với tính cách của hắn thì việc nhận ra kẻ sách này cũng không phải việc gì quá đặc biệt, chỉ khi hắn làm ngược lại thì mới đáng lo ngại.

“Chỉ cần chạy ngay đi thôi! Mình có thể thắng, đây là cơ hội của mình!”

Thế nhưng...

“KHÔNGGGGGG!”

Một giọng hét vang lên dội vào tai của Khải Minh, khiến hắn khựng người lại. Giọng hét này đến từ một người không thể ngờ được, đó chính là Vương Âm.

“Không... thả ta... ai đó... cứu tôi với...” Ngay sau đó Vương Âm lại tiếp tục hét lên với vẻ mặt bi thống.

“Huh... thằng nhóc này vẫn còn phản kháng sao?” Giọng nói quý dị kia lại vang lên với vẻ bức tức.

“Chuyện gì vậy?” Khải Minh ngờ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra cả.

“Hmm... lẽ nào?” Đăng Quang thì có vẻ nhận ra điều gì đó.

“AAAAAAA...” Vương Âm ôm chặt đầu gục xuống, khối hồn lực xung quanh hắn bắt đầu biến dạng, méo mó. Duy chỉ có hai cánh tay mà quái của nó là chẳng bị gì cả.

“Graooo!”

Hai cánh tay ấy vùng vẫy qua lại liên hồi, sau đó nó tạo ra một quả cầu hồn lực màu tím và ném về phía Khải Minh, Đăng Quang.

“Nhanh quá!”

Đăng Quang và Khải Minh đều phản ứng kịp thời, họ nhanh chóng chạy về hai hướng nhằm tránh quả cầu ấy.

“Đoànggggggg!”

“Ầm!”

Một vụ nổ kinh hoàng diễn ra ngay sau lưng cả hai.

“Kinh... kinh khủng quá!” Đăng Quang và Khải Minh lập tức nhìn về phía sau, họ hoảng hốt khi thấy sức tàn phá kinh khủng của quả cầu kia. Một mảng rừng lớn khoảng 1 ha đã bị thổi bay không còn chút dấu hiệu gì về việc nó từng tồn tại.

“Ừc...” Khải Minh nuốt một ngụm nước bọt, trong đầu hắn đang thầm nghĩ sẽ ra sao nếu như hắn trúng đòn ấy. Chắc chỉ có nước tan xương nát thịt.

“Không... thả ta ra... đừng... Ai đó... cứu tôi với!” Vương Âm lại tiếp tục kêu gào thống thiết.

“Cứu? Chính ta mới là người cần được cứu nè!” Khải Minh giọng run run nói.

“Bịch!” Một tiếng động phát ra gần Khai Minh. Hắn quay mặt sang nhìn thì thấy Đăng Quang đang đứng cạnh hắn.

“Giờ đây?!” Khai Minh giơ kiếm lên thủ thế, bất ngờ Đăng Quang cũng vung kiếm về phía hắn. Kiếm chạm kiếm, thế nhưng trong đòn vung của Đăng Quang lại chẳng có uy lực gì cả, cứ như hắn chỉ muốn để hai lưỡi kiếm chạm vào nhau thôi.

“Ngươi muốn gì?” Khai Minh mặt nghiêm trọng nói. Trông có vẻ hắn vẫn còn bức bối về việc Đăng Quang đánh tan nát đội của hắn, trong từng câu chữ hắn nói ra đều có mùi thuốc súng.

“Ta muốn ngươi hợp sức với ta đánh bại tên đó!” Đăng Quang với vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Cái gì chứ?” Khai Minh bất ngờ trước lời nói của Đăng Quang. Hắn cố nhìn thẳng vào mắt tên đó xem có phải hắn đang nói đùa không nhưng có lẽ tên ấy đang nói thật, chẳng có chút đùa giỡn nào trong mắt hắn cả.

“Ngươi muốn đánh bại hắn thì tự mình đi, ta không thích!” Khai Minh cứng rắn đáp lại.

“Hừ... vậy là ngươi không chịu giúp?”

“Tại sao ta phải giúp? Và tại sao phải đánh bại hắn, không phải ngươi chỉ cần chạy thôi cũng sẽ thắng mà!”

“Để ta nói rõ. Ngươi nhìn xem, hắn ta đang bị mất kiểm soát, sức mạnh khủng khiếp kia sẽ giết hắn mất. Vì vậy phải loại hắn ra ngoài để người khác có thể áp chế hắn.”

“Hả? Ngươi nói vậy là muốn cứu hắn sao?”

“Nói vậy cũng không sai!”

“Hừ, nhưng tại sao chứ? Ngươi cũng có thể chạy đi mà!”

“Đó là vì...” Đăng Quang đưa mắt nhìn xuống Thánh Quang Kiếm. Khai Minh thấy thế cũng nhìn theo.

“Ah...” Khai Minh la lên một tiếng vì phát hiện ra điều đặc biệt, thanh Thánh Quang Kiếm đang rung lắc dữ dội không ngừng. Không phải do Đăng Quang run tay mà chính nó tự động rung lên, không những thế nó còn phát sáng lên với ánh sáng mờ ảo.

“Có vẻ Thánh Quang Kiếm đang phản ứng với luồng sức mạnh kia. Ta có thể cảm nhận nó đang muốn ta cứu tên đó!”

“Cái gì? Cảm nhận sao? Nghe lời một thanh kiếm?”

“Thánh Quang Kiếm tượng trưng cho ánh sáng chỉ đường của nữ thần, nó sẽ không bao giờ sai...” Đăng Quang nói một cách quả quyết.

“Nghe giống ánh sáng của Đấng nhỉ? Nhưng mà tại sao ta phải giúp ngươi? Để ta nói cho ngươi biết luôn, ta không hề thích cái học viện Dã thú kia tí nào đâu!” Khai Minh bỗng dưng lực đẩy về phía Đăng Quang.

“Thứ nhất... một mình ta không thể đánh bại hắn. Ta cần ngươi thu hút sự chú ý của thứ kia!”

“Ý ngươi là ta làm chim mồi!”

“Nói trắng ra là vậy!”

“Đệt!”

“Thứ hai... liệu ngươi có thể bỏ mặc hắn ta đau đớn như vậy không?” Đăng Quang nhấn mạnh từng câu từng chữ trong lời nói mình như để nó ghim sâu vào não của Khai Minh.

“...” Khai Minh quay mặt nhìn về phía Vương Âm đang gào thét, hắn có vẻ hơi nhú mày.

“Cứu tôi... Aaaaa... không... tôi chỉ muốn sức mạnh thôi mà... Tại sao... Tại sao lại như vậy?” Vương Âm càng ngày càng la hét thảm khốc, máu từ mắt bỗng chảy xuống hòa cùng với những giọt nước mắt. Xung quanh hắn là những vụ nổ do va chạm giữa sức mạnh của phong ấn và luồng hồn lực màu tím kia, nó không ngừng gây hại lên bản thân hắn. Quả đúng như Đăng Quang nói, hắn sẽ chết nếu như tiếp tục tình trạng này.

“Grrr...” Khai Minh cắn răng như cảm thấy xót thương cho tên kia. Dù sao thì hắn cũng đâu phải một con người vô tâm, lạnh lùng đến mức cảm thấy bình thản khi chứng kiến những chuyện trên.

“Vậy... ngươi sẽ làm gì?” Một câu nhưng đến hai kẻ hỏi. Một là Đăng Quang và còn lại là... Khoái Lạc Hệ Thống.

“Hmmm... thôi được rồi!” Khai Minh trông có vẻ miễn cưỡng chấp nhận.

“Vậy thì tốt!” Đăng Quang bỏ kiếm ra.

“Nhưng mà ta hết sức...” Khải Minh đang định than vãn gì đó thì Đăng Quang búng cho hắn một viên thuốc và bảo: “Uống đi!”

Khải Minh nghi ngờ nhìn vào viên thuốc, ngay lúc này, Tỉnh Thông Nhân phát huy công dụng của mình. Với thông tin soi được, hắn biết đây là một viên thuốc trị thương lần hồi hồn lực loại cao cấp. Thật không ngờ Đăng Quang lại cho hắn thứ quý giá như vậy.

“May không phải thuốc độc. Thôi tạm tin hắn vậy!” Khải Minh bỏ viên thuốc vào miệng và nuốt xuống. Ngay sau đó, cơ thể hắn bắt đầu hồi phục với tốc độ nhanh, các vết thương lành lại, con mắt mờ tan biến.

“Graoooo!” Vương Âm lại gào lên, lần này còn to và thảm khốc hơn rất nhiều.

“Chuẩn bị chưa?” Đăng Quang chìa kiếm về trước.

“Hừ... ta còn một câu muốn hỏi, nếu ta không đồng ý thì ngươi sẽ làm gì?” Khải Minh nhìn sang Đăng Quang và hỏi.

“Ta sẽ loại ngươi!” Một cách quả quyết, Đăng Quang trả lời.

“Haizz... quả nhiên...” Khải Minh cũng chìa kiếm về trước rồi nói: “Lên thôi!”

“Được!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Ngay sau đó, cả hai như hai tia chớp phóng về phía Vương Âm.

“Ồ hợp tác sao?”

“Hay thật!”

“Năm ngoài dự tính nhỉ?”

Khán giả bất ngờ khi thấy Khải Minh cùng Đăng Quang bắt tay với nhau. Nếu xét về sức mạnh thì mỗi người trong họ đều khó địch lại Vương Âm, nhưng nếu biết phối hợp với nhau chiến đấu cộng với tình trạng hiện tại của Vương Âm thì không phải không có phần trăm thắng.

“Nhưng nếu hợp tác thì tỉ lệ chiến thắng của chúng ta...” Hoài Nam cắn răng suy nghĩ.

“Graoooo!” Khối hồn lực vây quanh Vương Âm phản ứng dữ dội khi thấy Khải Minh cùng Đăng Quang xông đến.

“Ngạc nhiên khi ngươi nhanh bằng ta đấy!” Đăng Quang vừa chạy vừa nói.

“Hừ...” Khải Minh chỉ đáp lại bằng một cái “hừ” lạnh. Hắn rõ biết Đăng Quang chưa tung hết tốc độ của mình.

“Tung chiêu đi!” Đăng Quang la lên một cái. Cả hai lập tức vùng kiếm, động tác nhanh, gọn, lẹ vô cùng.

“Phong Trảm!”

“Quang Trảm!”

Hai luồng hồn lực phong hệ và quang hệ đồng thời được phóng xuất dưới dạng kiếm khí nhắm đến Vương Âm.

“Graooo!” Hai cánh tay quỷ dị kia lập tức bắt chéo trước mặt Vương Âm để chống đỡ đòn tấn công của Khải Minh và Đăng Quang.

“Ầm!” Hai cánh tay quỷ dị ấy có vẻ rất cứng cáp. Bằng chứng là hai trảm của Khải Minh và Đăng Quang đều bị chặn đứng. Tuy vậy, nó vẫn tạo thành một vụ nổ, khói bụi xung quanh bị thổi lên mù mịt.

“Yaaa...” Khải Minh cùng Đăng Quang đồng thời nhảy lên, đưa kiếm lên cao để chuẩn bị cho một cú chém toàn lực.

“Xoẹt!” Xé tan lớp khói bụi, hai cánh tay kia vùng đâm đến hai người họ.

“Keng!” Một lần nữa, Đăng Quang và Khải Minh đồng thời vùng kiếm, họ dùng lưỡi kiếm để đỡ hai cú đâm kia.

Tuy đỡ được nhưng cả hai đều bị hất tung về sau. Ngay sau đó, khi họ còn lơ lửng trong không trung, hai cánh tay kia cùng với nhau tạo ra một quả cầu màu tím ở giữa rồi phóng đến.

“Cái gì? Ah...” Khải Minh hét lên với vẻ ngạc nhiên. Quả cầu ấy uy lực rất kinh khủng vậy mà việc tạo nó lại rất nhanh. Việc này hẳn bất ngờ cũng phải. Tuy nhiên, vẫn còn một thứ khác khiến hắn chú ý.

“Khải Minh!” Tiếng hét của Đăng Quang dội vào tai Khải Minh. Hắn lập tức quay mặt qua thì thấy Đăng Quang vùng kiếm về phía hắn.

Chuyện gì đây? Lẽ nào Đăng Quang muốn đánh hắn?

Khải Minh mới đầu cũng có những suy nghĩ như vậy nhưng ngay sau đó...

“Ah...” Khải Minh như hiểu ý của Đăng Quang. Tay hắn nắm chặt Xích Kiếm đồng thời chém vào quỹ đạo của Thánh Quang Kiếm.

“Keng!” Hai thanh kiếm chạm vào nhau, phản lực từ vụ va chạm đẩy cả hai sang hai bên. Cũng vì thế, quả cầu kia chẳng gặp vật cản nào trên quỹ đạo của mình, nó bay thẳng lên trời và phát nổ.

“Đoàngggggggg!”

“Phù!” Khải Minh thở phào ngay sau khi đáp đất. Pha thoát nguy hồi nãy đúng là mạo hiểm. Bởi nếu cả hai không tung lực ngang bằng nhau thì chỉ một người bị hất ra, kẻ còn lại sẽ xui xẻo dính đòn.

“Cẩn thận!”

Thở chưa trọn hơi, Khải Minh lại nghe lời cảnh báo của Đăng Quang lọt vào tai. Hai cánh tay kia lại tiếp tục vuron dài, lao đến truy sát hắn.

“Oái!” Khải Minh nhanh nhẹn né các đòn tấn công. Tuy những bàn tay ấy tấn công một cách loạn xạ, chẳng đảm bảo tính chính xác cao song vẫn làm Khải Minh chật vật. Nếu hắn không có Đăng gia Bộ Pháp thì có lẽ giờ đây đã bị hai bàn tay kia đánh bay.

“Chết đi!” Bất ngờ, Đăng Quang từ khi nào đã xuất hiện bên hông của Vương Âm, hắn vùng một đường kiếm cực mạnh tấn công.

“Guh...” Lốp hồn lực bao quanh Vương Âm rên lên với vẻ ngạc nhiên. Có vẻ nó mãi tập trung tấn công Khải Minh mà quên mất đi Đăng Quang nên mới bị hắn tấn công bất ngờ thế này.

“Roẹt!” Thánh Quang Kiếm sáng lên chém bay một phần hồn lực đang bao quanh Vương Âm. Tuy Đăng Quang ra đòn rất mạnh song vẫn không chém đến cơ thể Vương Âm được.

“Hà? Hồn lực của nó đang giảm!” Khải Minh nhờ vào Tinh Thông Nhãn đã nhận ra điều đặc biệt. Ngay sau khi bị Đăng Quang đánh, hồn lực của Vương Âm suy giảm mạnh, tụt hơn chục nghìn điểm.

“Được nếu vậy!” Khải Minh lập tức xuất chiêu.

“Phong Trảm!”

Lưỡi dao gió đầy uy lực và sắc bén lao đến cửa vào khối hồn lực ấy và phá nổ, tuy nhiên...

“Đệt... sao giảm có 200 điểm hồn lực vậy?” Khải Minh hơi cảm thấy nhục khi thiệt hại mình gây ra quá là nhỏ, so với Đăng Quang quả là một trời một vực.

“Hmm, có lẽ Thánh Quang có tác dụng mạnh đối với luồng hồn lực kia hơn!” Khoái Lạc Hệ Thống lên tiếng như an ủi Khải Minh, hiếm khi thấy nó tốt như vậy.

“Hmmm... đỡ nhục hơn một chút!” Khải Minh thầm cười khở trong lòng.

Nhưng có lẽ thay vì suy nghĩ những điều đó, hắn nên để ý xung quanh thì hơn. Một cánh tay bên trái bất ngờ lao đến hắn.

“Cái gì?” Khải Minh giật mình quay sang đồng thời chân hắn bật lùi về sau.

“Không kịp rồi...” Khải Minh dường như nhận ra với tốc độ hiện tại thì hắn trúng đòn là cái chắc. Với đòn đánh này, rất có thể hắn sẽ bị loại ra ngoài. Ngoài việc cố đưa hồn lực bảo toàn cơ thể, hắn chẳng còn giải pháp nào khả thi.

“Khải Minh cẩn thận!” Yên Nhi, Bích Thảo, Mỹ Linh hét lên khi thấy hắn sắp trúng đòn.

“Coi chừng!” Quốc Vinh và Hoài Nam đứng phát dậy.

“Định mệnh... ta chưa thua được!” Khải Minh gào lên trong lòng, ngay khoảnh khắc ấy, một làn bụi đen mờ ảo xuất hiện dưới chân hắn, góp thêm lực đẩy hắn lùi về sau. Cánh tay lướt ngang qua người hắn làm bay mất một mảng vải bên hông.

“Bộp!” Khải Minh ngã xuống đất, mắt không chớp tí nào. Có vẻ hắn còn khá ngạc nhiên.

“Lần bụi ấy?” Khải Minh bắt đầu cảm thấy mơ hồ về những gì mà mình thấy từ những sự kiện gần đây. Những hạt bụi đen ở xác tên bắt cóc, ở xác con ma thú và lần này là ngay trước mắt hắn. Xấu chuối sự việc lại, hắn chắc chắn không phải do hắn hoa mắt mà thấy. Nhưng dù vậy, hắn vẫn chẳng biết nguồn gốc của lần bụi đen ấy.

“Ah...” Đấng Quang sau một hồi giao tranh thì bị đánh bật về sau, hắn vội đến chỗ của Khải Minh.

“Lần này ta sẽ tung hết sức, chắc chắn sẽ đánh bại được hắn... ngươi hãy thu hút hắn dùm ta!” Đấng Quang nói với giọng chắc chắn, có vẻ hắn đã chuẩn bị kế hoạch.

“Hừ... được rồi!” Khải Minh cảm thấy hơi bức mình khi bị Đấng Quang ra lệnh. Hắn lập tức đứng dậy, hít một hơi rồi lao đến trước.

“A... không... dừng mà... tôi... không!” Vương Âm vẫn không thể dứt điệp khúc kêu gào của mình. Ngay trong thâm tâm hắn lúc này, có một bóng đen với đôi mắt quỷ dị nhìn hắn chằm chằm.

“Không phải ngươi muốn có sức mạnh sao? Không phải ngươi rất muốn trả thù những kẻ đã đối xử tệ bạc với ngươi sao? Hãy trao cơ thể cho ta! Hãy cùng ta phục hận!”

Những lời dụ dỗ đầy ma mị cứ vang khắp tai Vương Âm. Dù cố bịt tai lại hắn vẫn nghe thấy.

“Không... thả ta ra...” Những bàn tay ma quỷ cứ xuất hiện trước mắt hắn như muốn tóm lấy hắn. Hắn cố chạy khỏi chúng nhưng không được, những bàn tay ấy nắm lấy toàn bộ cơ thể hắn.

“Hừ... rốt cuộc cũng chỉ là một kẻ yếu đuối!” Bóng đen ấy nói.

“Làm ơn cứu tôi!” Vương Âm hét lên trước khi bị bao phủ bởi những cánh tay kia.

Trong lúc đó, Khải Minh và Đấng Quang đang chật vật né tránh các đòn tấn công từ hai cánh tay. Phải nói càng ngày, những cánh tay này tấn công càng chuẩn xác hơn khiến việc né tránh của cả hai khó khăn hơn. Không những thế, nó giờ không tập trung tấn công một người mà biết cách dàn trải tấn công cả hai, khiến họ không thể lại gần được.

“Hmmm, phải mau kết thúc nó thôi!” Đấng Quang lộ vẻ nôn nóng.

“Hắn sắp hết rồi ư?” Khải Minh dường như biết Đấng Quang nôn nóng vì lý do gì. Cũng đã được khá lâu, từ lúc Đấng Quang sử dụng Thánh Quang Hộ Thể, có lẽ cũng sắp đến lúc nó không còn duy trì nữa.

“Hừ... mau xử tên Vương Âm đi... trước khi Thánh Quang Hộ Thể mất tác dụng... và sau đó, ta sẽ xử ngươi!” Khải Minh cười thầm trong lòng. Quả nhiên, ngay từ đầu hắn đã toan tính điều này.

“Guh...” Bất ngờ, cánh tay tấn công bọn họ dừng lại. Khải Minh và Đấng Quang lập tức nhận cơ hội lao đến.

“Khốn kiếp... vẫn còn kháng cự à!” Bên trong Vương Âm, bóng đen vẫn đang cố sức nhấn chìm hắn. Thế nhưng hắn ta vẫn cố cầm cự, hi vọng vào một điều gì đó.

Hai cánh tay kia vội thu ngắn về để kịp cản Khải Minh và Đấng Quang.

“Keng!” Khải Minh giương kiếm chặn đứng đòn tấn công của cánh tay bên trái, hắn đã dồn hết lực vào nên chỉ bị đẩy lùi chút xíu.

“Mau lên tên khốn!” Khải Minh hét lên bảo Đấng Quang.

“Hừ...” Đấng Quang giẫm chân xuống đất đưa cơ thể bay lên cao.

“Không dễ thế đâu!” Cánh tay còn lại lao đến đưa bàn tay khổng lồ của mình bao trùm lên Đấng Quang.

“Xoẹt!” Thế nhưng, ngay sau đó, bàn tay đang nắm Đấng Quang bỗng sáng rực lên và nát ra thành hàng trăm mảnh. Chắc chắn việc này là do Đấng Quang làm.

“Hừ! Đâu có dễ nhỉ?” Đấng Quang đáp xuống ngay trước mặt Vương Âm. Hắn chìa thanh kiếm sáng rực của mình về phía đối diện rồi hét.

“Bạo Quang Pháo!”

Ngay lập tức, Thánh Quang Kiếm biến đổi. Lưỡi kiếm tách thành hai phần, ở giữa chúng, một luồng ánh sáng cực mạnh phóng ra.

“Kết thúc rồi!”

“Hừ... Quả là không dễ thế đâu.” Khối hồn lực với giọng khinh thường nói. Ngay lúc ấy, nó tạo ra ngay trước mặt một quả cầu hồn lực màu tím để đấu với luồng ánh sáng của Đấng Quang.

“Cái gì? ” Đấng Quang kinh ngạc.

Như hệ thống đã nói, Thánh Quang có khả năng gây sát thương cao cho khối hồn lực ấy, bởi vậy nên nó tạo ra quả cầu ấy nhằm mục đích phản công và chặn cho Bạo Quang Pháo không thể chạm đến mình.

Hai luồng kinh lực chạm nhau, kết quả tạo nên một vụ nổ kinh thiên. Đấng Quang cùng khối hồn lực kia bị hất bay về sau. Đấng Quang thì có vẻ thương tích khá nặng dù đã dùng hồn lực bảo vệ quanh cơ thể, cũng chẳng trách khi hắn đứng quá gần vụ nổ.

Trong khi đó, Vương Âm chẳng bị gì cả. Mọi tổn thương đều được khối hồn lực kia đỡ, có vẻ nó không muốn Vương Âm bị thương. Tuy nhận khá nhiều sát thương, song khối hồn lực có vẻ còn vui vẻ chán, bởi lẽ nó sắp chiếm được toàn bộ thân xác của Vương Âm rồi và ngay sau khi làm được điều đó, nó sẽ...

“Giết hết lũ con người! Haha...” Một giọng cười điên loạn phát ra từ khối hồn lực.

“Cười cái lone! ” Một giọng nói ngạo mạn vang lên, ngay sau đó là một thân ảnh lao ra từ đám khói bụi sau vụ nổ. Tay hắn đang nắm chặt một thanh kiếm màu đỏ, rất quen thuộc. Không ai khác nữa, hắn chính là Khải Minh.

“Hắn định làm gì? ” Đấng Quang ở phía sau ngơ ngác. Phải biết đến cả hắn với Thánh Quang Kiếm có khả năng gây sát thương cao cho khối hồn lực kia cũng không thể chạm đến Vương Âm. Vậy thì hắn với thanh Xích Kiếm kia có thể làm gì?

Thế nhưng điều không ngờ lại xảy ra. Khải Minh dồn hết sức đâm thanh kiếm của mình vào đầu của Vương Âm. Cứ ngỡ nó sẽ bị chặn đứng lại bởi khối hồn lực kia nhưng... nó lại lao thẳng đi mà chẳng có gì cản trở.

“Thế này là sao? ”

Ai cũng ngạc nhiên trước việc này, ngay cả khối hồn lực kia, nó không thể hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra.

“Tại sao? ”

“Quá đơn giản... Ta đã để ý rằng, mỗi lần tạo quả cầu kia, người đều làm rất nhanh. Điều đó làm ta tự hỏi rằng người đã dùng cách gì và có để lộ sơ hở gì không. Một cô máy khi làm việc một cách quá nhanh thì sẽ bị hỏng hóc và người cũng vậy. Khi dùng chiêu đó, ta đã để ý một phần hồn lực ở xung quanh đầu tên Vương Âm có kẻ hở... và đó chính là thứ ta cần lợi dụng để đánh bại các người! ”

Tất cả những lời trên đều chỉ là ý nghĩ của cả hai và được trao đổi bằng “mắt” với nhau. Tuy khó hiểu nhưng lại dễ hiểu vô cùng.

Quả thật đáng kinh ngạc khi Khải Minh lại có thể nhận ra chi tiết trên, thứ mà cả Đấng Quang cũng không tài nào phát hiện.

“Yaaaa...” Xích Kiếm lao vun vút và đâm vào đầu của Vương Âm. Lập tức có tiếng gì đó trông như thủy tinh vụn vỡ, đây chính là âm thanh tạo nên bởi sự rạn nứt lớp hồn lực bảo vệ do ban tổ chức tạo nên. Điều này đồng nghĩa rằng, Vương Âm bị loại.

“Cảm... ơn! ” Vương Âm khẽ nhấp nháy môi. Sau đó, cơ thể hắn sáng rực lên rồi biến mất trước con mắt ngỡ ngàng của hàng trăm người.

“Mau cho người đến phòng hồi sức để áp chế hắn! ” Vị hiệu trưởng học viện Hoàng Kim đứng phắt dậy rồi chạy ngay đến phòng hồi sức. Trước khi biến mất trong không khí, ông khẽ nhìn vào Quốc Bảo, khuôn mặt hắn vẫn không có chút gì thay đổi. Thế nhưng khi vị hiệu trưởng kia đi mất, hắn khẽ nghiêng răng.

“Chắc! ”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84

“Giờ thì... chỉ còn lại hai đội đó là Hoa Sen và Hoàng Kim! Nào, hãy xem điều gì sẽ diễn ra tiếp theo. ” Dẫn chương trình cất giọng khiến mọi người tập trung lại trận đấu, này giờ họ cứ bị lời nói của vị hiệu trưởng kia thu hút.

“Á đù! Không ngờ thắng đó ghê dữ, đánh bại luôn tên quái vật kia! ” Một người nào đó lên tiếng nói về Khải Minh.

“Ừm ta cũng thấy vậy đó! ”

“Hừ tất cả nhờ công của tên kia chứ hắn chỉ được cái ăn hôi thôi! ”

“Ừm...”

“Nhưng không nhờ hấn thì sao đánh bại tên kia!”

Hàng loạt những ý kiến trái chiều nhau được khán giả nêu lên. Cuối cùng, một câu nói vang lên khiến tất cả im lặng:

“Hmmm, bây giờ quan trọng nhất là trận đấu giữa hai tên còn lại thôi... nhưng có vẻ kết quả đã ngã ngũ rồi.”

Tất cả mọi người nhìn vào quả cầu nước nằm giữa sân. Ở trong đó, Khải Minh sau khi đánh bại Vương Âm liền chĩa kiếm về phía Đăng Quang, kẻ đang nằm dưới đất, trông hấn có vẻ thương tích khá nặng. Quần áo thì rách bươm, mặt hơi trầy trụa. Quan trọng nhất, thứ ánh sáng của Thánh Quang Hộ Thể đã tắt ngúm từ khi nào.

“Hmmm, giờ thì đến lượt ngươi!” Khải Minh cất giọng nói.

“Ngươi đã tính toán điều này ư?” Đăng Quang gượng dậy nói.

“Haha... ta đâu phải Gia Cát Dự... chỉ là đặt cược một ván “được ăn cả, ngã về không” thôi mà!” Khải Minh giờ điệu cười gian xảo.

“Thật mừng khi nữ thần may mắn đứng về phía ta!”

...

“Khải Minh!”

Dưới sân quảng trường Lung Linh bỗng có 4 người chạy ra, họ là những thành viên của đội Hoa Sen. Sau khi được kiểm tra ở phòng hồi sức, họ lập tức chạy ra ngoài sân để xem tình hình thế nào.

“Khải Minh...” Mọi người bất ngờ trước những gì mình thấy. Có thật là Khải Minh đang áp đảo Đăng Quang không thể? Tất cả đều chẳng thể ngờ được.

“Hmmm... đã có chuyện gì thế nhỉ?” Công Khanh buộc miệng nói.

“Không cần biết... nhưng có lẽ chúng ta sắp thắng rồi!” Thất Hứa nhảy cẫng lên, tay nắm chặt vui mừng. Lúc này, khi thấy Công Khanh xuất hiện ở phòng hồi sức, hấn đã rất lo sợ rằng đội mình sẽ thua. Nhưng khi bước đến đây, tận mắt mình chứng kiến khung cảnh trước mắt, hấn thật sự rất vui.

“Khải Minh!” Hồng Diễm chấp tay lại với cặp mắt rung rung như muốn khóc.

Có lẽ họ đều nghĩ cán cân chiến thắng đã nghiêng về mình nhưng...

“Haha... tiếc thay! Có thể nữ thần may mắn đứng về phía ngươi nhưng... người được nữ thần chiến thắng chọn lại là ta!” Đăng Quang có vẻ thích thú khi nói ra những lời vừa rồi.

“Cái gì? Gần thua mà vẫn tỏ ra ngầu à?” Khải Minh ra vẻ bình tĩnh nói nhưng thật ra hấn đang run vì câu nói kia của Đăng Quang.

“Hmm...” Đăng Quang chẳng có vẻ quan tâm đến những gì Khải Minh nói. Hấn ta đứng thẳng dậy, mắt nhắm lại tập trung. Xung quanh hấn bắt đầu xuất hiện những hạt ánh sáng nhỏ li ti.

“Khoan đã... lẽ nào?” Khải Minh lộ rõ vẻ sợ sệt của mình.

Những hạt ánh sáng ấy ngày càng dày đặc, chúng hợp lại tạo thành một cột sáng khổng lồ. Một cảnh tượng không mấy xa lạ, đặc biệt là đối với Khải Minh.

Cột sáng ấy dịu dần rồi biến mất, làm lộ ra một Đăng Quang được ánh sáng mờ ảo bao quanh. Cơ thể hấn trông khỏe hấn ra, các vết dơ, trầy trụa trên người đều bị xóa bỏ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Khải Minh thốt lên: “Thánh... Quang Hộ Thể... ngươi có thể dùng nó lần hai sao?”

“Tại sao không?” Đăng Quang dừng dừng nói.

Ở quảng trường Lung Linh, ai nấy đều ngạc nhiên trước việc Đăng Quang lật ngược thế cờ.

“Quá!”

“Hay quá!”

“Đập chết mẹ tên kia đi!”

Khán giả có vẻ khá là hào hứng, trong khi đó, những người thuộc học viện Hoa Sen lại tràn ngập trong hụt hẫng, thất vọng. Lại một lần nữa, cứ tưởng

chiến thắng trong tay nhưng nó lại vụt bay mất.

Cũng tại quảng trường Lung Linh, một lão già đứng ở một góc khuất nhìn vào quả cầu nước và nói: “Hmmm, thằng nhóc này tiến bộ nhanh thật, đến cả hai lần một ngày! Quả là có tương lai.”

“Không thể nào!” Khải Minh hai mắt tròn xoe ngạc nhiên cực độ. Hắn thật không ngờ vào phút cuối Đăng Quang lại đảo ngược tình thế. Giờ đây hắn đã có Thánh Quang Hộ Thể, Khải Minh có lẽ chẳng còn cách nào để chiến thắng nữa.

“Khoan đã... đứng rồi hệ thống, có cách gì mau giúp ta...” Khải Minh kêu gào trong lòng. Thế nhưng hệ thống chẳng có chút phản hồi nào cả.

“Tạm biệt nhé!” Đăng Quang có vẻ không chân chừ gì cả, vung kiếm tạo thành một vòng cung kiếm khí về phía Khải Minh.

“Khải Minh...” Tất cả người của học viện Hoa Sen đều chết lặng. Bây giờ họ chỉ biết trông chờ một điều gì đó đến từ Khải Minh, một điều làm nên kì tích, dấu biết điều đó có lẽ còn “khó hơn lên trời”.

“Àm!”

“Rẹt!”

...

“... Vậy là thua rồi ư?”

“Minh không thể làm gì cả...”

“Xin lỗi mọi người!”

“... Hắn quá là mạnh!”

“Nếu mình mạnh thêm chút nữa... chắc có lẽ...”

“Không, thứ mình cần là nhiều, thật nhiều chứ không phải một chút!”

“Haizz... thua thật rồi.”

“Có lẽ VẬN MỆNH đã được sắp đặt hết rồi!”

“Haha! Buồn cười thay! Kẻ được cho là sẽ thay đổi VẬN MỆNH toàn thế giới lại chịu thua trước chính VẬN MỆNH của mình sao?”

“Hả? Ngươi nói gì vậy hệ thống? Thay đổi VẬN MỆNH? Chắc ngươi làm người rồi!”

“Không! Ta không làm bởi vì... chính ta là kẻ đã chọn ngươi mà!”

“Haha, ngươi thật biết đùa. Dẫu vậy, làm gì có cách thay đổi được số phận khi nó đã an bài chứ?”

“Đã có Khoái Lạc Hệ Thống ta đây, ngươi nghĩ rằng mình không có cách?”

“Ngươi nói vậy là...”

“Chắc ngươi biết thứ mình cần để đánh bại tên kia chứ?”

“Đương nhiên, ta cần nhiều, nhiều, nhiều, nhiều, nhiều, nhiều, nhiều, nhiều, nhiều, nhiều, nhiều, nhiều, nhiều, nhiều, nhiều, nhiều... thật nhiều sức mạnh!”

“Được thôi, ta sẽ giúp ngươi có sức mạnh!”

“Thật sao?”

“Nhưng trước đó ta muốn nói với ngươi hai điều. Thứ nhất ngươi hãy nhớ rằng sức mạnh càng lớn thì trọng trách ngươi gánh càng nặng.”

“...”

“Điều thứ hai là một câu hỏi. Ngươi muốn sức mạnh để làm gì?”

“Không phải quá đơn giản sao? Ta muốn đánh bại hắn ta!”

“Chỉ vậy thôi đúng không?”

“Đúng vậy!”

“Hmm... có lẽ còn quá sớm để người nhận thức rõ về điều này. Thôi được rồi... ta sẽ đáp lại mong muốn của người... hãy nhận lấy thứ này!”

“—Rẹt!”

“Kỹ năng: @\$% (Lv1).”

“—Rẹt!”

“Kỹ năng: Tử Thần Thuật (Lv1).”

“—Rẹt!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

“Àm!”

Kiểm khí hình vòng cung kia lao thẳng vào Khải Minh và tạo thành một vụ nổ sáng rực. Khói bụi bay lên mịt mù.

“Thế là hết!” Yên Nhi, Mỹ Linh, Bích Thảo cúi mặt xuống thờ dài.

“Thật là...” Quốc Vinh, Hoài Nam cũng thờ dài.

“Hmmm...” Hiệu trưởng Linh Nguyệt trầm ngâm.

“Không thể nào!” Hồng Diễm ngã quỵ xuống đất, mặt lộ rõ vẻ buồn rầu. Không chỉ mình nàng, những thành viên trong đội tuyển cũng có vẻ không cam lòng.

“Bách Huệ!” Thất Hứa cố cầm nước mắt khi nhớ về em mình. Thật khó tin rằng hắn lại khóc. Có lẽ bây giờ hắn không thể chống chọi nổi cơn sóng cảm xúc mang tên “thất vọng” kia. Chẳng phải hắn đã hứa rằng sẽ chiến thắng cuộc thi, đem tiền thưởng về chữa bệnh cho Bách Huệ sao? Vậy mà giờ đây mọi thứ lại tan tành. Xung quanh hắn tối sầm lại.

“Hmmm... đội của ta thắng rồi nhỉ?” Hiệu trưởng học viện Hoàng Kim nói với vẻ mặt đắc thắng.

“Hmmm...” Ông lão bí ẩn đứng ở góc khuất khán đài vuốt râu, hai mắt lão nhắm lại nhìn vào quả cầu nước. Rồi hai hàng lông mày chợt nhú xuống, dường như lão đã nhận ra điều gì đó.

“Ủa tại sao chưa thông báo ai thắng vậy?”

“Ủa... thông báo mẹ đi!”

Một số khán giả, đặc biệt là học viên học viện Hoàng Kim la ó dữ dội, đòi ban tổ chức công bố kết quả. Thế nhưng...

“Xin lỗi ạ... chắc có lỗi gì đó vì tôi vẫn chưa thấy thành viên còn lại của đội Hoa Sen dịch chuyển đến phòng y tế!” Dẫn chương trình gãi đầu nói.

“Hả?”

“Thế là thế nào?”

“Có khi nào?”

Mọi người đổ dồn mắt vào quả cầu nước, đặc biệt quan sát vị trí khói bụi mịt mù kia. Lốp khói bụi cứ dai dẳng chẳng chịu tan đi như vẻ thách thức người nhìn. Thế nhưng ngay sau đó, nó bỗng bị xé làm đôi, đẩy sang hai phía.

Ngay khoảnh khắc ấy, tất cả mọi người, từ khán giả, ban tổ chức đến Đặng Quang – người đang tham dự cuộc thi phải đồng thanh thốt lên:

“Cái... gì?”

Chuyện gì thế? Tại sao tất cả mọi người lại tỏ vẻ ngạc nhiên đến vậy?

Chắc hẳn họ đã thấy thứ gì đó khi lớp khói bụi kia phân tách, một thứ khiến họ bất ngờ thực sự.

“Đó là...” Hồng Diễm chấp tay trước miệng, hai mắt tròn xoe trông rất bất ngờ, cổ họng nghẹn từng chữ.

“Không phải chứ...” Linh Nguyệt cũng thốt lên với vẻ bất ngờ.

“Không phải nằm mơ...” Tất cả mọi người thuộc học viện Hoa Sen ngỡ ngàng, nhiều kẻ còn tự tát vào mặt mình như để đảm bảo những gì mình thấy không phải nằm mơ.

“Không thể nào? Đáng lẽ người phải bị loại chứ? Tại sao?” Đổng Quang thốt lên, đồng thời tay chìa kiếm về phía đối diện, về kẻ đang đứng trước mặt hắn.

Không ai khác nữa, chỉ có thể là hắn.

Kẻ đang làm nên một cơn sóng trong lòng tất cả mọi người chứng kiến.

Và hắn chính là...

“KHẢI MINH!”

Đúng vậy! Là Khải Minh.

Vẫn là thân hình ấy.

Vẫn là khuôn mặt ấy.

Nhìn ở góc độ nào cũng vẫn là hắn.

Nhưng... kì lạ thay, đã có điều gì đó thay đổi ở hắn, làm hắn vô cùng khác thường.

Xung quanh hắn là một vẻ u ám, lạnh lẽo, kinh dị đến mức sơn gai ốc.

Khắp cơ thể hắn nổi lên những đường gân xanh làm hắn trông ốm yếu hơn bình thường.

Nét mặt hắn mang một vẻ u sầu, lạnh lùng, bí ẩn.

Đặc biệt phải kể đến đôi mắt của hắn. Nếu để ý kĩ, ta có thể thấy được con ngươi hắn đen thẫm hơn.

-- Một màu đen ma mị.

Có lẽ cũng vì thế, đôi mắt hắn không còn vẻ ranh ma như bình thường, thay vào đó là một ánh nhìn vô hồn, hời hợt với tất cả mọi thứ xung quanh. Nhưng sâu thẳm trong đó là một cái gì đó— vô cùng TÀN ÁC.

Hướng ánh mắt ấy về phía Đổng Quang vài giây, sau đó Khải Minh biến mất trong không khí và...

“Bình!”

Khải Minh xuất hiện ngay trước mặt Đổng Quang, ngay trước sự ngỡ ngàng của đối phương cũng như toàn thể khán giả. Càng bất ngờ thêm khi tay hắn nhanh như chớp tung đâm vào Đổng Quang.

Đổng Quang may mắn vẫn còn giữ sự tỉnh táo chứ không bị phân tâm bởi việc vừa rồi. Hắn nhanh chóng đưa thanh Thánh Quang Kiếm ngang mặt để đỡ đòn.

Cú đâm vội vàng của Khải Minh va chạm với Thánh Quang Kiếm. Nếu như cuộc va chạm này diễn ra vào vài phút trước, chắc hẳn hơn 99, 69% khán giả sẽ nghĩ rằng Khải Minh sẽ bị đánh bật dù hắn là người chủ động tấn công. Thế nhưng bây giờ, chẳng ai dám nói trước điều gì cả.

Vài giây sau khi tay Khải Minh chạm vào Thánh Quang Kiếm, lại thêm một điều bất ngờ xảy ra.

Cả cơ thể Đổng Quang bỗng giật mạnh và...

“Cái gì?”

Một tràng ngỡ ngàng hiện rõ trên mặt Đổng Quang khi hắn thấy mình bỗng di chuyển xa dần Khải Minh.

Đúng vậy! Đổng Quang đã bị bật lui về sau.

“Không thể nào...” Hiệu trưởng học viện Hoàng Kim há hốc trước những gì mình thấy. Làm sao ông có thể tin được khi Khải Minh lại có thể đánh lui

Đặng Quang được chứ. Nếu những cảm xúc khó tin ấy có thể biến thành chữ thì có lẽ mặt vị hiệu trưởng này sẽ bị lấp kín bởi chúng mất.

Không chỉ mình hiệu trưởng học viện Hoàng Kim, tất cả những ai chứng kiến khung cảnh vừa rồi đều bất ngờ, rơi vào trạng thái “chuyện quái gì đang diễn ra vậy? ”.

“Wow, thật thú vị! Khai Minh của đội Hoa Sen đánh hơn cơ Đặng Quang của đội Hoàng Kim sao? Đây chính là cơ hội tốt để đội Hoa Sen lật ngược tình thế! ” Dẫn chương trình nắm bắt thời cơ chen vào câu bình luận vào khiến mọi thứ trở nên hấp dẫn hơn. Có vẻ tên này cũng không kìm nổi sự ngạc nhiên thể hiện qua giọng nói của mình.

Nhưng trên tất cả, người ngạc nhiên nhất vẫn là Đặng Quang.

“Huh... ” Đặng Quang dậm mạnh chân xuống đất để phanh cái cơ thể đang không ngừng lui về sau. Ngay khi dừng lại, hắn vội nhìn vào bàn tay đang cầm Thánh Quang Kiếm. Đôi mắt hắn giật mạnh bởi vì tay của hắn... đang run bần bật cả lên.

“Uy lực ghê gớm thật! ” Đặng Quang buộc miệng nói. Thật không ngờ hắn phải nói câu này khi đối đầu với Khai Minh.

Phải biết lúc này hắn đã dùng một lượng lớn hồn lực để phòng thủ, thế nhưng lại bị đánh bật, tay cầm kiếm còn run lên thế này. Chứng tỏ Khai Minh cũng đã dùng không ít hồn lực, tối thiểu cũng phải nhiều hơn Đặng Quang. Nhưng sau khi tung đòn sao hắn vẫn chẳng có dấu hiệu xuống sức vậy? Hắn đảo ở đâu ra nhiều hồn lực vậy?

“Hmm... ” Trong lúc này, Khai Minh đưa mắt nhìn xuống bàn tay vừa ra đòn của mình. Bàn tay vẫn bình thường, chẳng hề thấy xướt chút gì sau cú đâm.

Tuy nhiên, đó không phải điều mà hắn thật sự muốn kiểm tra. Khai Minh khẽ cử động ngón tay trên đó và bỗng nhiên... một đóm lửa đen bỗng xuất hiện.

Nhìn thấy điều đó, Khai Minh khẽ cười khẩy. Đôi mắt sau đó lại chuyển hướng nhìn về Đặng Quang.

“Hmm... rốt cuộc ngươi đã làm gì? Hay bây giờ ngươi mới dùng sức mạnh thật sự? ” Đặng Quang nghi hoặc hỏi.

“Chà... ai biết nhỉ? ” Khai Minh bây giờ mới trả lời một câu với vẻ đầy khiêu khích. Có vẻ đến cách nói chuyện của hắn cũng đã thay đổi. Bình thường hắn vẫn mạnh mẽ, khua môi múa mép rất dữ dội. Nhưng tất cả chỉ là “thùng rỗng kêu to”. Còn bây giờ, chỉ một câu ngắn gọn nhưng lại khiến người khác cảm thấy bất an, dè chừng.

Thêm vào đó nữa, cái phong thái tự tin, ngạo mạn kia cũng rất khác thường. Rốt cuộc điều gì đã khiến hắn thay đổi đến vậy?

“Hmmm... ngươi quan tâm mấy chuyện đó làm gì chứ? Tiếp tục cuộc vui nào! ” Với âm lượng đủ để Đặng Quang nghe thấy, Khai Minh nói. Đồng thời, hai mắt Khai Minh chợt mở rộng, miệng chạy dài ra hết mức tạo nên một nụ cười đáng sợ. Bất kể ai nhìn thấy nụ cười này đều mang một cảm giác ám ảnh.

“Khai Minh đây ư? ” Yến Nhi với dáng vẻ sợ sệt khi nhìn vào Khai Minh và nói.

“Cứ như một người khác vậy... ” Mỹ Linh ngồi cạnh lên tiếng.

Cả hai lúc đầu rất vui vì Khai Minh chưa bị loại. Nhưng mà thấy biểu hiện của hắn lúc này, họ bất chợt thấy lo lắng.

“Xoạt... xoạt! ” Khai Minh ung dung rảo bước về phía Đặng Quang. Nhưng thật kì lạ, hắn vẫn bước đi như bình thường thôi. Thế nhưng sau mỗi bước chân của hắn, cây cỏ cạnh đầu chân hắn chợt héo úa, cứ như nó bị rút cạn sinh lực vậy.

“Thứ đó là gì vậy... ” Đặng Quang không hề bỏ qua chi tiết trên. Nhìn những cây cỏ kia héo úa đi, hắn lập tức bị thu hút. Với đôi mắt tinh tường của mình, Đặng Quang lập tức nhận ra từ đôi chân của Khai Minh, một làn bụi đen kì lạ xuất hiện, làn bụi ấy lướt qua đến đâu, cây cỏ lại ngã rạp xuống vì khô héo. Trông làn khói ấy chẳng khác gì một dịch bệnh, thậm chí còn kinh khủng hơn nữa.

“Nhìn đi đâu vậy? ”

Đặng Quang giật mình khi nghe những tiếng thì thầm từ phía sau lọt vào tai. Chủ nhân của những lời ấy, không ai khác ngoài Khai Minh cả. Không biết bằng cách nào, từ lúc nào mà hắn lại ở ngay sau Đặng Quang thế kia.

Nhưng nếu nói Đặng Quang chỉ bất ngờ thì chưa đủ. Ngay khoảnh khắc nhận ra Khai Minh đang ở phía sau mình, một cảm giác ớn lạnh đến tận sống lưng xuất hiện trong hắn. Nó khiến hắn thoáng chốc bất động.

Và,

“Bình! ”

Khai Minh tung đòn tấn công. Lần này là một cú đá nhắm thẳng vào hông của Đặng Quang. Cú đá này uy lực chẳng kém gì cú đâm lúc này, có khi còn mạnh hơn. Nó lao đi như sấm sét rồi đánh trúng luồng sáng xung quanh, hay nói cách khác lớp hồn lực bao quanh Đặng Quang.

Lớp hồn lực đang bảo vệ Đặng Quang tương đối vững chắc, nên nhớ là Thất Hứa từng tung toàn lực đánh nhưng nó vẫn chẳng hề rung chuyển. Vậy

Khải Minh chỉ với một cú đá bình thường, không có sự hỗ trợ của bảo vật thì làm được gì?

Những tưởng sẽ chẳng làm được gì, thế nhưng Khải Minh lại làm được điều khiến ai cũng phải kinh ngạc.

Lớp hồn lực bảo vệ Đăng Quang bị méo lại, nứt ra ngay tại vị trí mà Khải Minh đá vào. Ngay sau đó, thuận theo chiều mà Khải Minh tung cước, Đăng Quang bị đá văng đi.

Lần này, Đăng Quang phải cảm cả kiếm xuống đất để chống lại lực đẩy mà Khải Minh tạo ra. Tay hắn vội sờ xuống hông xem xét vị trí Khải Minh đá vào. Ngay tại đó có một vài hạt bụi đen bám vào.

“Không thể tin được... Khải Minh...” Thất Hứa ngơ ngác khi nhìn thấy chuyện vừa rồi. So với những người khác, hắn có thể xem là người rõ nhất về độ vững chắc của luồng sáng xung quanh Đăng Quang. Vậy nên khi thấy Khải Minh vượt qua lớp phòng ngự ấy, lại còn đánh văng cả Đăng Quang, Thất Hứa đương nhiên là người bất ngờ nhất rồi.

“Hay quá... chúng ta có cơ may thắng rồi!” Yên Ly chấp tay vui mừng. Cảm xúc vui sướng bộc lộ rõ trên gương mặt nàng.

“Đúng không... Hồng Diễm...”

Yên Ly quay sang nói với Hồng Diễm, người đang đứng gần mình nhất. Thế nhưng đang nói giữa thì nàng buộc phải ngắt quãng. Lý do là vì Hồng Diễm hiện tại đang chăm chăm nhìn vào Khải Minh.

Khi thấy Khải Minh bỗng trở nên mạnh mẽ như vậy, đối với người được xem là khá gần gũi với hắn như Hồng Diễm tất nhiên sẽ vô cùng bất ngờ. Vậy đây là ánh mắt của sự bất ngờ?

Không!

Hoàn toàn không!

Ánh mắt của nàng bây giờ thể hiện rõ sự lo lắng, đúng hơn là lo sợ.

Tại sao lại nhìn Khải Minh như vậy chứ? Không phải hắn đang cố giành chiến thắng để giúp nàng hay sao? Lẽ ra nàng phải thể hiện sự biết ơn cũng như vui mừng chứ?

Thoạt đầu Yên Ly cũng thắc mắc vì chuyện này. Thế nhưng khi nhìn lại quả cầu nước, nhìn vào hình ảnh của Khải Minh thì nàng đã rõ vì sao Hồng Diễm lại có thái độ như vậy.

Trên gương mặt của Khải Minh, không biết từ đâu, những vết đen kì bí xuất hiện chiếm gần nửa mặt hắn. Những vết đen này làm khuôn mặt hắn như bị rạn nứt. Chúng đã góp phần khiến Khải Minh trông kinh dị hết mức. Nếu đem so với Vương Âm về phần đáng sợ, Khải Minh lúc này không hề kém cạnh gì.

“Haha... quả nhiên đây... là sức mạnh!”

Khải Minh nhìn xuống đôi bàn tay mình, vừa cười vừa nói, giọng điệu vô cùng thỏa mãn. Trong lúc đó, từ cơ thể hắn, hàng loạt những hạt bụi li ti màu đen bay ra tạo thành một cơn bão bụi khổng lồ bao xung quanh Khải Minh.

“Linh Nguyệt... học viện của cô cũng có một tên quái vật đây!” Vị hiệu trưởng học viện Hoàng Kim mặt nghiêm trọng nói.

Nghe vậy, Linh Nguyệt cũng chỉ gật đầu một cái rồi im lặng theo dõi tiếp.

“Giờ đây?” Đăng Quang trở mắt nhìn Khải Minh. Đứng trước cơn bão bụi kia, tự dưng Đăng Quang lại cảm thấy bị đe dọa. Lúc này chỉ với một ít, làn bụi ấy đã rút cạn sinh lực của những cây cỏ xung quanh, khiến chúng trở nên khô héo. Vậy thì với một lượng khổng lồ thế này, có khi Khải Minh sẽ biến cả Khu Rừng Chết Chóc này thành một khu rừng chết thật sự mất. Chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ cảm thấy rùng mình.

“Uh...” Đăng Quang bất chợt nhìn xuống hai cánh tay.

“Không thể nào... mình đang run sao?”

Đúng vậy. Không thể phủ nhận một điều rằng, hai tay Đăng Quang đang run liên hồi. Không chỉ hai tay mà cả chân, không, cả cơ thể hắn.

Tim hắn đập mạnh như muốn thoát ra khỏi lồng ngực.

Mồ hôi chảy nhễ nhại trên trán.

Da đang không ngừng sần lên lớp da gà.

Bộ dạng này, dáng vẻ này. Thật không ngờ đó lại là Đăng Quang.

“Mình sợ hắn sao...” Đăng Quang tự hỏi rồi nhìn về phía Khải Minh.

Khải Minh bây giờ thật mạnh mẽ, mạnh đến đáng sợ. Nhưng liệu với chừng này đủ để Đổng Quang cảm thấy run sợ?

“Không! Ta không sợ hắn... mà những cảm xúc này chính là...”

Đổng Quang rút kiếm ra khỏi mặt đất. Hai tay hắn nắm chặt chuôi kiếm và hét lên trong lòng: “ĐÂY CHÍNH LÀ HUNG PHẤN!”

“Hmm... mãi mới có một đối thủ đích thực cho nó!” Lão già bí ẩn kia vuốt râu nói.

Đúng như lão ấy nói, đây cũng chính là những gì mà Đổng Quang nghĩ. Chỉ có thể là Khải Minh mới đáng là đối thủ của Đổng Quang.

Không như Vương Âm, một kẻ mạnh nhưng không thể kiểm soát chính sức mạnh của mình. Khải Minh trông có vẻ rất tự tin, hoàn toàn tự chủ được.

“Vụt!”

Khải Minh bất ngờ lao đến Đổng Quang, tốc độ lần này có vẻ chậm hơn mấy lần trước. Làn bụi đen kia cũng bám theo Khải Minh, trông nó cứ như một chiếc áo choàng cỡ lớn trang bị cho hắn.

“Đến đây đi!” Đổng Quang nói với ánh mắt sôi sục chiến ý. Lần đầu tiên trong suốt cuộc thi, hắn có ánh mắt như thế này.

“Quang Trảm!” Đổng Quang vung kiếm tạo ra một vòng cung ánh sáng phương thẳng đứng lao đến Khải Minh.

Chẳng hề có ý muốn né tránh, Khải Minh vẫn tiếp tục lao đến. Đồng thời, tay hắn đưa lên, làn khói đen kia bỗng tập trung trên bàn tay hắn thành một quả cầu. Và sau đó, quả cầu bỗng hóa thành một quả cầu lửa màu đen.

“Hỏa hồn lực?” Đổng Quang ngạc nhiên. Trước giờ hắn chưa bao giờ thấy Khải Minh sử dụng hỏa hồn lực cả. Vừa kinh ngạc vừa thích thú, máu huyết Đổng Quang lại thêm phần sôi sục.

Tuy nhiên liệu thứ kia có thực sự là hỏa hồn lực?

“Vèo!” Khải Minh không chần chừ ném ngay quả cầu lửa đen ấy vào quang trảm đang tiến lại gần mình.

“Ầm!” Vừa mới chạm nhau, cả hai liền phát nổ. Vụ nổ khá là to, chắn hết tầm nhìn của cả hai.

“Xoẹt!”

Rồi ngay sau đó, một thứ gì đó xuyên qua vụ nổ lao đến Đổng Quang.

Đổng Quang phản ứng rất nhanh, nắm chặt Thánh Quang Kiếm trong tay, hắn vung mạnh chém vào thứ đang bay đến kia.

“Keng!” Một tiếng thanh thúy vang lên. Âm thanh này chứng tỏ thứ Đổng Quang chém vào là một thứ rất cứng, một vật kim loại nào đó. Chính xác thì nó là vũ khí thường dùng của Khải Minh, Xích Kiếm.

“Huh...” Đổng Quang khá bất ngờ vì Khải Minh lại có thể dùng thanh Xích Kiếm như vậy. Ném nó sao? Hắn nghĩ chỉ với vậy thì hắn có thể làm được gì Đổng Quang?

Nhưng mục đích thật sự của Khải Minh không phải dùng để gây sát thương cho Đổng Quang. Mà chỉ để thu hút sự chú ý của hắn.

Ngay lúc Đổng Quang cản phá Xích Kiếm, Khải Minh cũng đã xông qua vụ nổ, tay hắn đang thủ sẵn thế tấn công.

Bàn tay với những ngón tay quắp lại cùng với ngọn lửa đen phừng phực bao phủ xung quanh lao thẳng đến ngực đối phương. Xem chừng đòn này rất mạnh, dễ dàng xuyên thủng lớp phòng ngự của Đổng Quang chứ chẳng chơi.

Đổng Quang vừa mới vung kiếm chém Xích Kiếm, không thể nào trở tay cầm kiếm về kịp.

Thế nhưng chỉ vì lý do ấy mà hắn dễ dàng đứng im chịu đòn sao? Hắn vẫn còn một tay nữa.

“Thánh Quang Quyền!”

Nắm chặt bàn tay còn lại, Đổng Quang vung nắm đấm sáng rực đến trước, đối đầu với trào phấp của Khải Minh.

“Ầm!”

Hai luồng hồn lực lớn va chạm nhau, tạo thành một chấn động dữ dội. Mặt đất dưới chân cả hai lồm xồm khá sâu. Những tảng đất nứt ra từ đó đều bị hất tung lên cao.

“Grr...” Đổng Quang cắn chặt răng. Đẩy mạnh hồn lực vào cú đấm của mình, lần này hắn quyết không thua.

“...” Khải Minh lần này có vẻ không thể độ sức với Đấng Quang được. Dù sao thì chiêu của hắn cũng là dạng tráo, khó lòng địch lại quyền.

Và thế là Khải Minh bị đẩy lui lại.

Đấng Quang thừa thắng xông lên, Thánh Quang Kiếm giờ đã có thể dùng.

Đột nhiên một tầng đất bay sang chắn đường, chắn luôn tầm nhìn của Đấng Quang. Với vẻ không hài lòng, hắn ta chém phẳng tầng đất ấy. Thế nhưng sau khi tầng đất ấy bị chia đôi ra, Đấng Quang không còn thấy Khải Minh trước mắt mình nữa.

Hắn ta lập tức ngoảnh lại phía sau và phát hiện Khải Minh đang chuyển từ tầng đất này sang tầng đất khác khi chúng đang lơ lửng trên không trung. Chỉ trong một khắc, Khải Minh đã lần ra ngay sau Đấng Quang.

Dồn lực vào chân, mượn tầng đất đang đứng làm bàn đạp, Khải Minh phóng đến Đấng Quang với tốc độ không tưởng.

“Hừ...”

Nhưng thật không ngờ, Đấng Quang kịp thời xoay mình một cái cực nhanh, giải phóng hàng loạt cú chém.

Thao tác của hắn vô cùng nhanh, đến nỗi những đường kiếm để lại hàng loạt tàn ảnh trong không khí.

Tuy vậy, đáng tiếc cho hắn rằng lại không thể đánh trúng Khải Minh. Hắn ta đã nhanh chóng tạo một bức tường với lớp bụi đen kia. Thật không ngờ chúng lại cản phá được không ít đòn tấn công của Đấng Quang.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Ngay khi thoát khỏi sự đe dọa của những đòn đánh đó, Khải Minh búng tay một cái. Bức tường khói đen giờ đây bỗng hóa thành một tràng lửa đen tiến đến bao trùm Đấng Quang.

“Guh!” Đấng Quang đưa Thánh Quang Kiếm lên trước mặt. Ánh sáng từ nó tỏa ra bao quanh lấy cơ thể Đấng Quang, kết hợp với ánh sáng sẵn có của Thánh Quang Hộ Thể, Đấng Quang bây giờ sáng rực như một vì sao.

Ánh sáng ấy ngăn cho ngọn lửa đen hung tàn kia chạm đến hắn, tuy vậy Đấng Quang vẫn bị đánh lùi về sau bởi uy lực của ngọn lửa.

Ngay khi vừa thoát khỏi đám lửa đen, Đấng Quang lại phải đối mặt với một đòn tấn công khác từ Khải Minh.

Hắn ta sau khi tung chiêu vừa nãy liền tăng tốc chạy đến áp sát Đấng Quang. Tay hắn liên tiếp tung ra tám cú chưởng.

Đúng vậy, đây là chiêu Bát Chưởng!

“Uỳnh! Uỳnh!”

Không kịp trở tay, Đấng Quang trúng đòn bị đánh văng xa thêm vài mét.

Khải Minh được nước lấn tới, hắn nhảy đến sát Đấng Quang, chân phải co lại rồi tung một cú đá thật mạnh vào cằm hắn ta.

Cú đá tuy không chạm vào cơ thể Đấng Quang vì lớp hồn lực bảo vệ bên ngoài nhưng cũng khiến Đấng Quang bay thẳng lên cao.

Vẫn chưa từ bỏ, Khải Minh nhảy thẳng lên cao theo Đấng Quang. Ở ngay sau tên đó, Khải Minh đưa bàn tay đang nắm một quả cầu lửa đen mà hắn mới tạo đến sát lưng của Đấng Quang.

Và...

“Đoàng!”

Một vụ nổ rất tai. Sau đó, thân ảnh của Đấng Quang lao thẳng xuống mặt đất. Tàn lửa đen văng tung tóe, thiêu cháy cả một khu vực.

“Kết thúc đây!” Khải Minh dồn lực vào chân, tạo ra phong hồn lực ở chân để đẩy cơ thể phóng xuống vị trí Đấng Quang. Tay hắn nắm chặt, những hạt bụi đen tụ lại ở nắm tay, hóa thành ngọn lửa đen quỷ dị.

Xem chừng đây là đòn quyết định của Khải Minh. Thế nhưng, từ chỗ của Đấng Quang, một tia sáng giống laze màu trắng bắn thẳng lên trời. Tất nhiên,

Khải Minh đang ở trên quỹ đạo của nó.

“Xoẹt! ”

Thấy vậy, Khải Minh vội vùng nắm đấm mang lửa đen kia sang ngang. Ngọn lửa đen thoát khỏi tay hắn tạo thành một tấm khiên che chắn.

Dù đã phòng thủ nhưng cũng chẳng được gì. Tia sáng xé toạc chiếc khiên lửa đen kia và đâm thẳng vào Khải Minh.

“Đoàng! ”

Lại một vụ nổ nữa. Từ trong vụ nổ ấy, Khải Minh văng ra ngoài với cơ thể bốc khói đen.

“Tiếp nữa đây! ” Đấng Quang bỗng dung xuất hiện ngay trước mặt Khải Minh. Theo như những gì hắn nói, có thể chắc chắn tia sáng kia là của hắn.

“Trúng Thánh Quang Kiếm Chỉ mà vẫn chưa bị loại sao? Cứng chắc đây! Nhưng xem thử người chị nổi chiêu này không! ”

Đấng Quang vừa nói xong liền đưa kiếm sang ngang. Sau vài giây, hắn hét lớn: “Yaaaa! ”

“Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! ” Hàng chục đường kiếm được Đấng Quang vẽ trong không khí, mỗi đường kiếm đều đánh chính xác vào Khải Minh.

“Ầm! Ầm! Ầm... ”

“... ” Khải Minh bắt chéo hai tay trước mặt, cơ thể co lại nhằm chống chọi với những cú chém của Đấng Quang. Thật không ngờ hắn vẫn chịu đựng được, nếu là trước đây thì chắc đã “ngủm” từ lâu rồi.

“Ầm! ” Đấng Quang dồn lực chém một cú thật mạnh khiến Khải Minh văng xa.

Chưa dừng lại ở đó, Đấng Quang xoay người vùng kiếm, phóng ra những kiếm khí vòng cung ánh sáng. Và tất nhiên người hắn nhắm đánh chỉ có thể là Khải Minh.

“Ầm! Ầm! ”

Trúng thêm đòn, tốc độ Khải Minh lao xuống mặt đất ngày càng nhanh. Cuối cùng hắn đáp đất một cách không thể đẹp đẽ hơn.

“Ầm! ”

Khải Minh trượt dài trên mặt đất, tạo thành một con mương nhỏ. Mãi đến khi đ-ng vào vách đất phía sau, hắn mới dừng lại.

“Bịch! ” Đấng Quang đáp đất ngay tại vị trí Khải Minh rơi xuống lúc đầu. Mắt hắn dán chặt vào vị trí của tên Khải Minh để không bỏ sót động tĩnh nào từ hắn.

“... ” Khải Minh sau khi bị đánh toi tã vẫn gượng đứng dậy. Đôi mắt lạnh lùng kèm theo vẻ khó chịu nhìn Đấng Quang.

“Cái... gì thế này? ” Một vị khán giả bất chợt lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng nãy giờ của quảng trường. Trong những phút Khải Minh và Đấng Quang đánh nhau, khán giả chẳng hề hờ hê một tiếng động nào cả. Bởi lẽ cái không khí sôi sục chiến ý kia đã bóp nghẹt cổ họng họ.

Chẳng ai nói gì cả.

Chỉ biết lặng thinh theo dõi.

Nhưng đôi mắt của họ đã nói lên tất cả.

“Ngầu thật! ”

“Hai tên này là cái gì vậy? ”

“Không tin nổi! ”

Tất cả mọi người nhìn vào các quả cầu nước và thốt lên những lời tán phục.

“Hay quá Khải Minh ơi! ” Quốc Vinh nhảy cẫng lên sung sướng, giọng run run chắc vì quá vui mừng.

“Uhm đúng vậy... nhưng mà... ” Hoài Nam cũng có vẻ khá vui nhưng bỗng dung mặt hắn toát lên vẻ lo lắng.

“Sao vậy? ” Thấy vậy, Quốc Vinh hỏi.

“Liệu Khải Minh có thắng nổi không? ” Hoài Nam lí nhí nói như sợ Quốc Vinh nghe, hắn không muốn phá vỡ cảm xúc vui vẻ lúc này của bạn mình.

Nhưng điều hấn lo lắng không có gì là sai. Khải Minh mạnh nhưng Đăng Quang cũng mạnh. Khó lòng phân thắng bại dễ dàng.

Tuy nhiên...

Đăng Quang sau những đòn tấn công vẫn còn khỏe mạnh chán, trông khi Khải Minh lại có vẻ toi tả, mệt mỏi hơn nhiều.

Điều này cũng dễ hiểu khi Đăng Quang có Thánh Quang Hộ Thể, hồi lại toàn bộ sinh lực và hồn lực chỉ trong vài giây. Còn Khải Minh, năng lực kì lạ của hấn vẫn là một dấu chấm hỏi lớn.

“Phải giải quyết hấn trong một đòn, đánh càng lâu Khải Minh càng bất lợi!” Công Khanh nói. Đây là một điều ai cũng có thể suy ra.

Nhưng làm sao Khải Minh có thể dễ dàng hạ Đăng Quang chỉ trong một đòn chứ?

“Khải Minh...”

Mọi người bắt đầu đổ dồn ánh mắt vào Khải Minh. Hấn vẫn đứng im chưa có động tĩnh gì cả. Ngó sáng Đăng Quang cũng vậy. Có vẻ cả hai đang giao chiến với nhau qua ánh mắt.

Và...

“Nhất kích nhất quyết!”

Khải Minh thẳng tay, đưa bàn tay mình về trước.

Đăng Quang hai tay nắm chặt kiếm và chĩa về phía đối diện.

“...”

Những hạt bụi đen chui ra từ cơ thể Khải Minh và tập trung lại trước bàn tay hấn, tạo thành một ngọn lửa đen.

“...”

Thanh kiếm của Đăng Quang sáng rực lên, lưỡi kiếm tách ra làm đôi. Những hạt ánh sáng dần xuất hiện xung quanh và tập trung vào vị trí lưỡi kiếm tách đôi.

“...”

Ngọn lửa đen của Khải Minh ngày càng khổng lồ hơn nhờ vào sự góp sức của những hạt bụi liên tục thoát ra từ cơ thể hấn.

“...”

Một ánh sáng mãnh liệt dữ dội đang dần được hình thành ở thanh kiếm của Đăng Quang.

“Lớn hơn nữa!”

“Mạnh hơn nữa!”

“Ta sẽ đánh bại ngươi!”

“Đề rồi xem!”

... “KẾT THÚC ĐI!”

“Grrr...” Ngọn lửa đen chạm ngưỡng to nhất có thể, Khải Minh lập tức phóng nó đi.

“Bạo Quang Pháo!” Đăng Quang hét lên phóng xuất chùm sáng tích tụ này giờ về trước.

“Phùng phực!” Ngọn lửa đen hung tàn sẵn sàng thiêu trụi mọi thứ nó đi qua.

“Roẹt!” Chùm sáng chói lóa sẵn sàng hủy diệt tất cả những gì ngang đường.

Hai nguồn kinh lực chạm nhau.

Ngọn lửa đen dừng lại.

Chùm pháo sáng cũng chẳng thể tiến thêm.

Ngay bây giờ là cuộc đấu về hồn lực của chủ nhân chúng. Ai có nhiều hơn để duy trì sẽ chiến thắng.

Tuy nhiên...

“Guh...”

Tình trạng cân bằng duy trì không được bao lâu liền xuất hiện sự chênh lệch. Chùm sáng của Đăng Quang đang dần đẩy lùi đám lửa đen của Khải Minh.

“Không thể nào!”

“Khải Minh cố lên!”

“Cố lên!”

“Cố lên!”

Khi thấy tình trạng trên, các học viên học viện Hoa Sen ra sức cổ vũ cho Khải Minh. Dù biết rằng những lời này không thể đến tai hắn được nhưng chúng vẫn tiếp tục.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

“Khải Minh...” Yên Nhi cắn môi theo dõi, lòng thầm gọi tên Khải Minh.

“Cố lên...” Mỹ Linh hai tay nắm chặt đưa lên đưa xuống.

“Tên nhóc này, nhất định phải thắng đó!” Bích Thảo bật dậy nói.

“Hmmm...” Linh Nguyệt vẫn giữ khuôn mặt bình tĩnh khi thấy tình cảnh này. Tuy nhiên, lòng nàng cũng đang thầm cổ vũ cho Khải Minh rất nhiều.

“Không thể thua được!” Thất Hứa nhìn thế cục với đôi mắt hoảng loạn. Chẳng lẽ Khải Minh đã làm được đến đây mà vẫn thua sao? Hắn làm sao cam lòng.

“Khải Minh ráng lên!” Công Khanh, Yên Ly nắm chặt tay rồi đâm vào không khí như muốn truyền thêm sức mạnh cho Khải Minh.

“Khải Minh...” Hồng Diễm nhắm chặt mắt lại, chấp tay cầu nguyện. Dường như nàng không dám mở mắt để xem tiếp.

Tất cả mọi người đều chỉ có một mong ước rằng ngọn lửa đen kia của Khải Minh sẽ đẩy lùi được chùm sáng của Đăng Quang.

Thế nhưng, đó chỉ là mong ước. Sự thật tàn khốc vẫn tiếp diễn trước mắt họ. Chùm sáng của Đăng Quang tiếp tục lấn tới trong khi ngọn lửa đen thu ngắn hết mức.

“Hết rồi sao?”

Hụt hẫng, thứ cảm giác mà học viện Hoa Sen đã nếm phải nhiều lần.

Và lại thêm một lần nữa?

“Người thua rồi!” Đăng Quang có vẻ đã nắm chắc phần thắng trong tay.

“Thua? Còn lâu!” Khải Minh chỉ cười nhẹ. Hắn đưa bàn tay còn lại nắm chặt lấy cổ tay kia. Ngay sau đó, một dòng bụi đen lại được truyền vào ngọn lửa, tăng thêm uy lực cho nó.

“Grrrrr...” Khải Minh cắn răng ken két, những vết đen xuất hiện gần hết trên gương mặt hắn.

“Dồn sức cũng chẳng làm được gì đâu!” Đăng Quang như muốn dập tắt sự cố gắng của Khải Minh. Đôi mắt hắn như muốn nói lên với Khải Minh: “Bỏ cuộc đi... Bỏ cuộc đi... Bỏ cuộc đi...”

“Người thua là người mới đúng!” Khải Minh cười khẩy và nói.

Cái gì? Hắn điên rồi à? Với tình thế này mà vẫn nghĩ mình thắng sao?

Nhưng ai ngờ rằng...

“Cái... gì?” Đổng Quang đang mãi chú ý đến Khải Minh thì bất ngờ la lên. Bỗng dưng từ dưới đất, một ngọn lửa đen bùng cháy ngay trước mặt hắn.

Chuyện gì thế này, tại sao lại có ngọn lửa đen này? Chẳng phải Đổng Quang đã đẩy lùi toàn bộ rồi sao?

Lý do của chuyện này?

Chỉ có thể là do Khải Minh làm!

Nhưng hắn làm thế nào?

“Ah...” Chỉ trong thoáng chốc, Đổng Quang đã nhanh nhạy nhận ra cách mà Khải Minh làm nên điều này.

Muốn biết được cần phải nhớ lại lúc Khải Minh rơi xuống đất và trượt dài.

Phải! Ngay lúc hắn trượt dài, hắn đã nhanh chóng rải các hạt bụi đen xuống đất. Chính những thứ này đã “bắt lửa” với tròng lửa đen mà Khải Minh phóng lúc nãy. Vì chúng nằm ngay sát dưới đất nên Đổng Quang không hề nhận ra và chúng cũng không bị Bạo Quang Pháo triệt tiêu hay đẩy lùi. Dẫn đến một sự bất ngờ, đối phương không thể lường trước.

Quá tuyệt vời!

Không biết có phải là do Khải Minh tính trước hay vô tình. Nếu do hắn nghĩ ra thì đây là một chiến thuật cực kì xuất sắc.

Ngọn lửa đen nhanh chóng bao trùm lấy Đổng Quang. Dù có nhận ra cách thức đối phương làm nhưng hắn cũng không thể tránh khỏi.

“Bùm!”

Vì đang liên tục truyền hồn lực vào chiêu Bạo Quang Pháo nên lớp hồn lực bảo vệ hắn vô cùng mỏng manh. Ngọn lửa đen kia dễ dàng đánh lui hắn, khiến hắn tụt mất Thánh Quang Kiếm khỏi tay dẫn đến việc truyền hồn lực bị gián đoạn.

“Không! Nguy rồi...”

Mất nguồn cung hồn lực, Bạo Quang Pháo dần tan biến trong không khí, nhường đường cho dòng lửa đen của Khải Minh xông đến.

“Phùng phực!”

Ma mị.

Nóng rát.

Thiếu rụi.

Chết chóc.

Vừa thoát ra khỏi đám lửa đen kia, Đổng Quang lại phải đối mặt với nguy hiểm lần nữa. Nhìn sơ qua, hắn cũng biết trước được chuyện gì sẽ xảy ra nếu trúng chiêu đó.

“Bị loại...”

“Không thể được! Phải né thôi!”

Đúng là Đổng Quang. Quả nhiên hắn không phải là người dễ dàng bỏ cuộc khi chưa đến phút cuối cùng.

“Chỉ cần né thôi...”

Đúng vậy, Khải Minh có vẻ đã dùng toàn lực vào đòn này. Sau đòn đánh này, hắn sẽ kiệt sức. Lúc đó sẽ là cơ hội hạ hắn dễ dàng.

“Đúng vậy...”

Với lối nghĩ đó, Đổng Quang vận hết hồn lực vào chân, xoay người tìm cách né tránh.

Nhưng...

“Cái... gì?”

Đôi mắt Đổng Quang hiện lên một vẻ đầy ngờ ngàng.

Cơ thể hắn bỗng ngừng lại mọi chuyển động.

Gi thế này? Không phải hắn định tránh đòn sao? Sao còn đứng đây?

Đó là vì...

“Phùng phục!”

Ngay đằng sau hắn bây giờ cũng là một biển lửa.

“Từ khi nào...”

“Hừ... Ngươi có phải quá tự tin không? Ngươi chỉ nhìn về phía trước, về phía ta mà chẳng hề để ý xung quanh. Những ngọn lửa đen rơi rải ra từ những đòn đánh của ta lúc đầu với ngươi, chúng đã âm thầm thiêu rụi sự sống của mọi thứ xung quanh để bốc lên thành một ngọn lửa khổng lồ như kia, thành rào cản chặn đường thoát thân của ngươi! Giờ đây ngươi chẳng thể né tránh được đâu!” Khải Minh cười đắc thắng.

“... Ngươi thua rồi, Đăng Quang!”

“Xoẹt! Phùng!”

Thân thể Đăng Quang nhanh chóng bị bao trùm trong biển lửa.

Một cái cười nhè nhẹ trên khuôn mặt hắn ta.

“Kết thúc rồi!”

Cùng lúc đó, Khải Minh ngã xuống đất.

...

Tại một không gian u tối.

Hàng trăm người mặc áo đen có mũ trùm đang quỳ rạp dưới một bức tượng người khổng lồ, miệng liên tục đọc những câu chữ cổ quái, kì quái. Nhìn vào đây, nhiều người sẽ nghĩ đến một giáo phái đang tiến hành nghi lễ gì đó. Nhưng chắc với bầu không khí vô cùng âm u, ảm đạm thế này, họ sẽ không tiếc tặng thêm hai chữ “tà đạo” cho những người đang quỳ kia.

“Xoẹt!” Bỗng dung, một tia sáng màu đen xuất hiện ở trong đôi mắt của bức tượng.

“Chuyện gì thế?”

“Ánh sáng đó, lẽ nào...”

Những người đang quỳ dưới kia nhón nháo khi thấy điều kì lạ.

“Chuyện này là sao vậy cha?”

Ở hàng đầu tiên, nơi gần với bức tượng nhất, một cô gái ước chừng 14 – 15 tuổi lên tiếng. Nàng có nước da trắng toát, mái tóc đen huyền óng ả, khuôn mặt rất xinh đẹp. Chưa phải là tất cả, cơ thể nàng lại còn vô cùng quyền rũ, nhất là bộ ngực của nàng, chúng khá là to và trắng, ẩn hiện qua cô áo hơi hở. So với những cô gái cùng trang lứa thì ít ai đạt được bộ ngực hấp dẫn như nàng. Tuy nhiên, điều khiến người ta chú ý nhất ở nàng không phải là những thứ trên mà là đôi mắt của nàng, một đôi mắt vô hồn nhưng cùng ẩn chứa nỗi u sầu gì đó. Hiện tại, đôi mắt đó còn chèn thêm một chút ngạc nhiên nữa. Có lẽ vì thấy điều kì lạ diễn ra ở bức tượng.

“Hmmm... ta cũng không rõ nữa?” Một vị khoảng trung niên gần đó trả lời. Có vẻ ông là người mà cô nàng kia gọi bằng “cha”.

Vừa dứt lời, vị trung niên ấy đứng dậy và bước đến sát bức tượng. Bàn tay đưa lên khẽ chạm vào.

“Rooooooooo!”

Từ trong bức tượng, hàng loạt những con bướm đen thoát ra ngoài, phủ kín cả không gian ấy. Cảnh tượng này làm đám người đang quỳ dưới kia chấn động.

“Đứng rồi!”

“Chắc chắn là như vậy...”

Người đàn ông trung niên kia với đôi mắt kinh ngạc quay xuống, giọng nghẹn ngào nói: “Tù thần đã hồi sinh!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88

“Hơ...” Khải Minh tỉnh giấc ở một không gian sáng rực với một cơ thể nặng trĩu, mỗi một.

“Ủa chỗ này quen quen...” Hắn ta cố đưa tay lên dụi mắt để nhìn rõ mọi thứ xung quanh. Vài giây sau, hắn bật dậy rồi la lên: “Ah... đó là...”

Khải Minh chỉ tay về phía trước khi nói. Nhìn theo hướng đó, ta có thể thấy một người – một nữ nhân mặc y phục trắng, mái tóc đen dài, dáng người mảnh khảnh. Nàng ta đang đứng quay lưng về phía Khải Minh.

“Hmmm...” Khải Minh lập tức đứng phắt dậy, đôi mắt nhìn xuống cặp mông đầy đặn của nữ nhân kia bằng ánh mắt dâm dề, đồng thời đưa tay xoa cằm, đầu gật gật tỏ vẻ ưng ý. Rồi hắn bước lại gần và lên tiếng: “Tiểu thư gì đó... Oái!”

Vừa mới cất tiếng, cô nàng kia bỗng biến mất. Đồng thời xung quanh Khải Minh tối sầm lại. Một cảm giác mất cân bằng xuất hiện, Khải Minh cảm thấy như mình đang rơi xuống.

“Ahhhhh...”

Khải Minh giật mình tỉnh dậy. Lần này là tỉnh thật sự.

“Cái giấc mơ kì lạ này!” Khải Minh đưa tay vỗ trán nói. Ngay sau đó, hắn đảo mắt nhìn xung quanh để xem mình đang ở chốn nào.

Hiện tại hắn đang nằm trên một chiếc giường đặt trong một căn phòng mang đầy mùi thuốc, xung quanh hắn là những tủ kính đựng thuốc, băng gạc trắng và vô số vật phẩm dùng trong cứu thương khác. Không khó khăn cho hắn khi đoán ra đây là phòng y tế.

Đúng vậy, hắn đang nằm trong phòng y tế của quảng trường Lung Linh.

“Cạch!” Bỗng nhiên, cánh cửa phòng mở toang ra, đứng ngay đó là một cô nàng xinh đẹp với đôi mắt sáng rực nhìn vào Khải Minh.

“Hồng Diễm!”

“Khải Minh... người tỉnh rồi à?” Hồng Diễm la lên rồi chạy đến sát giường.

“À ừm...” Khải Minh gật đầu nói, hắn hơi bất ngờ với dáng vẻ của Hồng Diễm.

“Hmmm người làm người ta lo quá! Ngất mãi không chịu dậy!”

“À thì... Mà... Ủa?” Khải Minh bỗng khựng người lại.

“Chuyện gì vậy?” Hồng Diễm ngơ ngác hỏi.

“Tại sao ta lại ở đây nhỉ?”

“HẢ? Người không nhớ gì sao? Sau khi đánh bại tên Đổng Quang của học viện Hoàng Kim, người bỗng ngất đi mất!”

“Đánh bại...” Khải Minh nghe vậy vội giật mình. Đầu óc cố mường tượng lại quá khứ.

“Đúng rồi! Mình đã đánh bại tên đó!” Có vẻ Khải Minh đã nhớ ra. Rồi bỗng nhiên, hắn quay mặt về một bên. Đôi môi mím chặt, hai mắt rung rung, bàn tay nắm chặt rồi “yeah” một cái.

“Thắng rồi! Haha... cuối cùng anh đã thoát khỏi cái kiếp “phế” rồi. Từ giờ ai còn chê ta sẽ thông nát ass!”

Có vẻ Khải Minh khá là xúc động. Mà cũng phải thôi, hắn bỗng dung bá thể kia mà.

“Ủa nhưng mà... kĩ năng Từ Thần Thuật đó là sao vậy nhỉ?”

Khải Minh chợt nhớ ra, ngón tay gãi nhẹ lên má và suy nghĩ. Nguồn gốc nguyên nhân của chuyện này đều do Khoái Lạc Hệ Thống. Cái gì mà “thay đổi vận mệnh thế giới”, rồi lại còn kỹ năng “@#\$\$%” bỗng dung biến đổi thành kỹ năng “Từ Thần Thuật” bá đạo. Khải Minh tức thì muốn tìm hiểu ngay mọi thứ.

“Ê hệ thống! Cái kỹ năng này là sao?” Không chờ đợi, Khải Minh hỏi ngay.

“Lỗi 69. Không thể liên lạc với hệ thống. ” Một giọng nói máy móc vang lên trong đầu Khải Minh.

“Ừa vậy là sao? Hệ thống trả lời mau! ”

“Lỗi 69. Không thể liên lạc với hệ thống. ” Vẫn là giọng nói máy móc sắt lạnh đó.

“Con lợn gọi tình! Định mệnh! 69 Cờ cò! Chuyện éo gì đây? ” Khải Minh tức giận mắng thầm trong lòng. Tự dưng lúc cần thì hệ thống biến đầu mất tiêu bảo sao hắn không bực.

Khoảng một phút sau, Khải Minh bình tĩnh lại. Hắn biết rằng dù có mắng thế nào thì hệ thống cũng không nghe được, chỉ bằng ngồi suy nghĩ lý do vì sao nó bỗng dưng không liên lạc được xem có phải tốt hơn không.

“Hmmm... Tại sao vậy nhỉ? Tại sao vậy nhỉ... Ahhh! Đúng rồi! ”

Khải Minh đập tay vào nhau, có vẻ hắn đã nghĩ ra. Lý do hệ thống không liên lạc với hắn là bởi vì... hình phạt khi không hoàn thành nhiệm vụ. Ngay khi bắt đầu vòng thứ hai, hệ thống đã giao cho cho hắn nhiệm vụ sờ ngực tất cả nữ sinh tham gia vào kì thi này. Cứ sờ được một người hắn được 200 điểm khoai lạc, nhưng nếu quá kì hạn (24 giờ), cứ mỗi em chưa sờ thì hệ thống đóng cửa 1 tiếng.

“Á đù, hóa ra là vậy! Để xem mình sờ được 1, 2... 7! 7 Em rồi, vậy là còn 6 em! 6 Tiếng! Haizzz, lại phải đợi rồi! ” Khải Minh thờ dãi, hắn cứ mãi lo đánh nhau mà quên mất nhiệm vụ. Nếu để ý thì hắn ít nhất cũng giảm 2 tiếng chờ đợi bằng ngực của Hồng Diễm và Yến Ly, hai cô gái luôn bên cạnh hắn.

“Hồng Diễm... ” Nhắc đến Hồng Diễm, Khải Minh liền quay sang nhìn nàng. Nãy giờ cứ mãi độc thoại nội tâm mà quên mất cô nàng.

“Huh? ” Khải Minh hơi giật lông mày khi nhìn thấy Hồng Diễm. Bởi lẽ cô nàng đang chăm chăm nhìn vào hắn không chịu rời mắt đi.

“Chuyện gì vậy? ” Khải Minh thắc mắc hỏi đồng thời hắn đưa tay sờ lên mặt xem thử có dính gì hay không mà Hồng Diễm lại nhìn chăm chú đến vậy.

“À không có gì đâu! ” Hồng Diễm giật mình, mặt ửng hồng lên, hai tay quơ loạn xạ. Sau đó nàng quay mặt sang một bên, thế nhưng mắt nàng vẫn liếc nhìn Khải Minh.

“Rõ ràng là có gì đó mà! ” Khải Minh bắt ngay ánh mắt của Hồng Diễm như một bằng chứng và “buộc tội” nàng.

“Uh... đã nói là không có mà... ” Hồng Diễm vẫn cố cãi nhưng rồi khi nhìn vào mắt Khải Minh, nàng dừng lại, cúi đầu xuống. Vài giây sau, nàng đã chịu nói ra. Khải Minh thấy vậy cười đắc thắng trong lòng, thầm nghĩ: “Chắc là do ta đẹp trai quá mà! ”

“Hmmm... thật ra thì... ta muốn xem thử người có ổn không thôi! ” Câu nói của Hồng Diễm như một viên đạn bắn xuyên cái suy nghĩ ảo tưởng của Khải Minh. Thấy Khải Minh “ặc” lên một tiếng, nàng dừng lại một chút rồi tiếp tục nói:

“Khi mà người thay đổi ấy... Ta... ta đã rất sợ... Người cứ như một con người khác vậy ấy! Ta sợ... ”

“Heh? ” Khải Minh như hóa đá khi nghe Hồng Diễm nói. “Sợ” sao? Khải Minh cứ tưởng bộ dạng của mình lúc đó ngầu lăm nhưng ai lại ngờ khiến người khác sợ hãi như vậy. Thấy biểu hiện của Khải Minh Hồng Diễm vội chỉnh lại: “Không... ý ta là... Ta... ta rất lo cho người! Sợ người sẽ không còn trở về con người bình thường nữa! ”

“À... Là vậy à! Thôi kệ, nàng ta lo cho mình là tốt rồi! Tương lai có vẻ tươi sáng nha haha! ” Khải Minh cười thầm trong lòng. Ở bên ngoài khuôn mặt cũng biểu lộ chút cảm xúc vui mừng.

Lặng một chút, Hồng Diễm lại lên tiếng: “Mà nè Khải Minh, người làm sao mà bỗng mạnh lên dữ vậy? ”

“À thật ra thì... ” Khải Minh vừa nói vừa đưa tay lên trán tỏ vẻ ngầu.

“Thực ra, ta đã định buông xuôi tất cả vào lúc ấy rồi! Nhưng mà... khi nhớ về nàng, người ta bỗng tuôn trào ra một sức mạnh. Phải, là nhờ nàng đó Hồng Diễm! ” Khải Minh nắm lấy tay Hồng Diễm mà nói, đôi mắt say đắm nhìn nàng.

“Chém gió! ” Hồng Diễm có vẻ chẳng hề tin những gì mà Khải Minh nói.

“Ặc! ”

Khải Minh ho sặc sụa, có lẽ là vì đang diễn sâu mà bị phá.

“Hihi. Mà... Khải Minh, còn một chuyện nữa ta muốn nói với người! ”

“Hà là gì vậy? ”

“Uhm đó là... ”

Hồng Diễm bỗng đưa hai tay nắm lấy bàn tay của Khải Minh.

“Khải Minh! Cảm ơn người! Ta biết ơn người nhiều lắm! ”

“Huh...” Khải Minh hơi bất ngờ trước lời nói của Hồng Diễm. Giọng của nàng vô cùng dịu dàng, ấm áp khác hẳn bình thường.

“Đó là vì người đã cố gắng đánh bại tên kia, giành chiến thắng vì ta... À không, vì mọi người chứ! Nhờ người mà ta đã có đủ tiền để trả nợ cho gia đình. Thật sự... thật sự biết ơn người nhiều lắm! Không biết trả ơn người thế nào cho đủ! ” Hồng Diễm nghẹn ngào đầy xúc cảm.

“Nếu mà không có người... ta thật sự... không biết phải làm sao cả! ” Hồng Diễm cúi đầu xuống để che đôi mắt rung rung.

“...” Khải Minh thấy vậy liền cười. Hắn biết Hồng Diễm đang vô cùng xúc động vì hành động anh hùng của mình nên lòng cũng cảm thấy ấm áp.

Khải Minh lặng thinh vài giây rồi lên tiếng: “Hồng Diễm... Nàng biết không... Ta là người tham lam lắm bởi vậy nên... một lời cảm ơn vẫn chưa đủ với ta đâu! ”

“Huh?” Hồng Diễm nghe vậy vội ngẩng đầu lên.

“Uh...”

Nàng bất ngờ rên một tiếng, bởi vì... Khải Minh đang say đắm nhìn nàng.

Ánh mắt của hắn có ý gì đây?

Hồng Diễm bất giác bị hút vào đôi mắt ấy.

Đôi gò má nàng ửng hồng lên.

Môi nàng định mấp máy gì đó nhưng lại thôi.

Vài giây sau...

Chủ động tiến tới, Hồng Diễm đưa tay đặt lên hai bên má Khải Minh.

Cả hai vẫn giữ nguyên ánh mắt nhìn nhau, chỉ khác là gương mặt cả hai đang tiến sát lại với nhau.

“...”

Mắt nhắm lại, môi tiến sát đến nhau.

Một chút nữa, chỉ còn một chút nữa chúng sẽ chạm nhau.

Và...

...

“Àm! ”

Cánh cửa phòng bỗng bị đá bay sang một bên khiến Hồng Diễm và Khải Minh giật mình. Cả hai lập tức lùi lại, giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Ngay sau đó, là một thân ảnh và một giọng nói quen thuộc: “HÚÚÚÚ! Khải Minh! Chú tỉnh rồi à! ”

Thân ảnh đó lao đến, ôm chầm lấy Khải Minh. Không ai khác, hắn chính là Thất Hứa.

“Trời ạ! Chú làm ta lo quá! Ngất mãi không chịu tỉnh! Để xem nào! Có bị gì không? Có đau chỗ nào không? Bây giờ người thấy thế nào rồi? ” Như một khẩu súng liên thanh, Thất Hứa liên tục hỏi Khải Minh như tra khảo tội phạm.

“Ta đang rất có sao đấy dờ mờ tên phá đám! ” Khải Minh mắng thầm trong lòng, mặt hắn nhăn nhó lại thấy rõ.

“Hả? Bị gì hả? Để ta gọi người đến! ” Thất Hứa lại không hiểu, tưởng Khải Minh bị gì nên định gọi y sư ở đây đến chữa trị cho hắn.

“Haizz! Người ôm hắn thế kia sao hắn thờ? ” Bước vào trong phòng thêm hai người nữa đó là Công Khanh và Yến Ly.

“À quên! ” Thất Hứa vội lùi lại gãi đầu. Khải Minh sờ lên cổ họng và nhìn hắn với vẻ khó chịu.

Rồi sau đó, căn phòng bỗng ngập trong im lặng.

“Hả? Cái quái gì vậy? ” Khải Minh ngờ ngác trước tình thế này. Chẳng ai nói gì cả mà chỉ tập trung nhìn hắn với ánh mắt giống Hồng Diễm lúc nãy (tất nhiên là trừ Hồng Diễm đang cúi đầu vì xấu hổ kia).

“Mọi người bị sao vậy...” Khải Minh lên tiếng phá vỡ bầu không khí này. Nghe vậy, 3 người kia nhìn nhau. Bắt đầu từ Thất Hứa, hần lên tiếng trước: “Khải Minh!”

“Dạ?!” Khải Minh hơi giật mình trước dáng vẻ nghiêm nghị của Thất Hứa.

“Phịch!”

Bất ngờ, Thất Hứa quỳ xuống, cả người hần cúi rạp xuống đất. Điều này làm Khải Minh cũng như những người khác vô cùng bất ngờ.

“Khải Minh! Ta thật sự rất biết ơn người!”

“Heh? A không cần phải làm như vậy đâu! Như vậy em khó xử lắm!” Khải Minh lộ vẻ khản khoản.

“Không! Cứ để ta như vậy đã!” Thất Hứa vẫn cứng đầu quỳ. Đoạn hần nói tiếp: “Khải Minh, mọi việc đều nhờ người! Nếu không có người thì ta chẳng còn cách nào để cứu Bách Huệ. Thân là anh trai nó vậy mà lại quá vô dụng... Một lần nữa đội ơn người! Ta nhất định sẽ báo đáp! Có việc gì cứ nhờ đến ta! Dù có phải làm trâu làm ngựa ta cũng chẳng màng!”

Sau vài giây đứng hình, Khải Minh thở dài rồi lên tiếng: “Haizz! Chúng ta là bạn mà Thất Hứa... Chẳng lẽ giúp nhau chút ít ấy mà cũng phải lễ trọng vậy sao? Anh mau đứng dậy đi nếu không thì đừng nhìn mặt nhau nữa!”

Những lời Khải Minh tuôn ra là từ tận đáy lòng hần. Nghe vậy Thất Hứa ngẩng đầu lên nhìn Khải Minh. Miệng hần khẽ cười mằn nguyện, rồi đứng dậy.

Tiếp theo đó, Yến Ly và Công Khanh lần lượt tiến đến sát giường.

“Khải Minh...” Yến Ly bất ngờ tóm lấy đầu Khải Minh và ôm vào lòng... chính xác là vào ngực.

Quá đổi bất ngờ, Khải Minh nằm yên tận hưởng cảm giác mềm mại, thoải mái của hai cái bánh bao kia. Trong khi đó, Hồng Diễm mặt đỏ như gấc, tóc dựng ngược lên trước hành động của Yến Ly.

“Mồ... Cưng làm chị lo quá chừng à! Nhưng mà cũng cảm ơn cung vì đã cố hết sức giành chiến thắng cho đội chúng ta.”

“Dạ... ừ hi!” Khải Minh trả lời cho có thôi chứ hần có nghe Yến Ly nói gì đâu. Thứ hần chú ý nhất bây giờ là ngực, bộ ngực của Yến Ly. Nó mềm mại vô cùng, Khải Minh ước gì được đưa tay lên tận hưởng chúng. Nghĩ vậy, thằng nhóc của hần liền cương cứng lên.

Nhưng có lẽ ông trời không muốn hần tận hưởng lâu. Tự nhiên có thứ gì đó nắm lấy cổ áo hần và kéo về sau, khiến hần buộc phải rời xa ngực Yến Ly.

“Uh...” Đang định kêu réo gì đó thì một vòng tay siết qua cổ hần. Cánh tay này là của... Công Khanh.

“Haha... Người giỏi thật đấy Khải Minh! Có tuyệt chiêu mà giấu! Nếu người dùng sớm hơn thì đâu cần bọn ta phải khổ sở như vậy...” Công Khanh nói.

“Ặc... Nếu được thì ta đã dùng rồi!” Khải Minh thở dài trong lòng. Bên ngoài, hần chỉ cười cho qua chuyện. Nói nhiều lỡ bị hỏi về cái kỹ năng đó cũng phiền, thôi cứ cho nó trôi đi đỡ rắc rối.

“Mà thôi... Em khỏe rồi! Mọi người, chúng ta mau đi thôi!” Sau một hồi hỏi thăm, Khải Minh cười nói.

“Uhm đúng vậy!”

“Đến giờ rồi...”

“Nào, chuẩn bị rồi đi thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

“Ừa...” Khải Minh đứng đơ người. Một làn gió cuốn theo một chiếc lá bay ngang trym hần.

“Chuyện gì vậy Khải Minh? Mau đi về học viện thôi! Hành lý ta đã chuẩn bị hết rồi!” Thất Hứa vỗ vai Khải Minh nói.

“Nhanh nào... cô hiệu trưởng đang đợi đó!” Công Khanh đi qua nói.

“Khoan đã... Mọi người... mọi người không nghĩ mình quên cái gì à?” Khải Minh liên tục cử động các ngón tay khi nói, mặt hấn lấm tấm mồ hôi.

“Ah!” Công Khanh chợt la lên.

“Nhớ ra rồi đúng không?” Khải Minh vui mừng nói.

“Đúng rồi! Ta để quên cái quần mới mua chiều hôm bữa! Cảm ơn nha Khải Minh!” Công Khanh nói rồi chạy đi, để lại đằng sau khuôn mặt thất vọng của Khải Minh. Thấy vậy, Yến Ly bèn hỏi: “Khải Minh? Để quên gì à?”

“Không phải... mọi người chắc mình chưa quên không... cái chuyện đại loại như... tuyên dương... trao giải thưởng sau cuộc thi đó!” Khải Minh cố gắng nói.

“À, về chuyện đó thì đã giải quyết xong xuôi hết rồi!”

“Hả? Là sao?”

Thất Hứa thấy vậy bèn chen vào nói: “Lúc mà nguoi ngủ say! Bọn ta đã lên nhận hết rồi! Công nhận trao thưởng thôi mà long trọng thiệt! Khán giả ở dưới vỗ tay quá trời! Ta còn được một em gái nào đó khen là đẹp trai nữa chứ!”

“...” Một con quạ bay ngang qua đầu Khải Minh. Mặt hấn lộ rõ vẻ thất vọng, trông giống như một kẻ dò vế số, trùng hết số nhưng phát hiện ra mình tra nhầm đài.

Phải biết đối với hấn, cái lễ trao giải, tuyên dương này cực kì quan trọng. Trong cuộc thi hấn chẳng thể nghe khán giả nói gì về mình, hay nhìn mình ra sao thì ít nhất cũng phải cho hấn xem những thứ đó vào lễ tuyên dương kia chứ. Nhất là sau khi chiến thắng với đáng vẻ không thể ngẫu hơn, còn gì hạnh diện bằng được nghe mọi người tung hô, nhìn mình với ánh mắt “ôi ngẫu quá!”, “Nam thần là có thật!” Hay đại loại giống vậy.

Vẫn còn hi vọng vào điều gì đó, Khải Minh hỏi Hồng Diễm: “Chuyện này là thật chứ?”

“Ồ!” Hồng Diễm trả lời ngắn gọn trong khi nhìn Khải Minh với ánh mắt như muốn thiêu cháy hấn. Có lẽ nàng vẫn còn giận chuyện lúc nãy.

Khải Minh thấy vậy chỉ biết thờ dài.

“A... cô hiệu trưởng kia!” Yến Ly nói. Khải Minh nhìn lên phía trước thì thấy Linh Nguyệt đang đứng đợi bọn chúng, cạnh nàng là một chiếc xe ngựa.

Cả bọn lần lượt leo lên xe. Riêng Khải Minh thì đứng nói chuyện với Linh Nguyệt.

“Hmmm... làm tốt lắm Khải Minh!” Linh Nguyệt khen ngợi Khải Minh. Hấn gãi đầu và đáp: “Dạ... chỉ là làm hết khả năng thôi ạ!”

Rồi, cả hai im lặng một lát. Lúc này Linh Nguyệt nhìn Khải Minh nghĩ thầm: “Mình có nên hỏi không nhỉ?”

Thứ mà Linh Nguyệt đang băn khoăn nên hỏi hay không là về chuyện Khải Minh bỗng thay đổi đó. Tuy nhiên sau vài giây suy nghĩ nàng lại quyết định: “Thôi... để lúc khác nhĩ? Giờ để hấn nghỉ ngơi, thư giãn cái đã!”

Nghĩ xong, Linh Nguyệt tiến đến thì thầm vào tai Khải Minh: “Tối nay ta nhất định sẽ ‘thưởng’ cho chàng!”

Nghe được vậy, Khải Minh cảm giác như người mình tràn trề lại sinh lực. Chuyện lễ tuyên dương lúc nãy cũng bị hấn vứt vào xó luôn. Rồi hấn cũng nói nhỏ vào tai Linh Nguyệt:

“Tối nay chúng ta thử tư thế mới nha!”

Nghe vậy Linh Nguyệt đỏ mặt. Nàng mỉm cười, đánh yêu vào má hấn một cái rồi quay đi, bước lên xe.

Ngay sau đó, Công Khanh chạy đến với cái quần mới trong tay. Hấn cùng Khải Minh bước lên xe và...

“KHỞI HÀNH VỀ HỌC VIỆN NÀO!” Yến Ly hào hứng nói.

“Yeah!” Thất Hứa, Công Khanh, Hồng Diễm la lên. Còn Khải Minh?

Hấn ta đang lăm nhăm cái gì đó hình như là: “Tiên ông trông củ cái rồi, La hán đẩy xe bò? Rồi luôn! A... 69 chưa thử nè... Rồi còn... abexyz!”

Thứ Khải Minh lăm nhăm chắc ai cũng hiểu (không thì ta cũng lạy). Mãi nói, hấn bỗng quên luôn một việc vô cùng quan trọng.

...

“Uh...” Ở trong một căn phòng tương tự căn phòng Khải Minh nằm lúc nãy, một thiếu niên nằm trên giường mở đôi mắt tỉnh anh ra.

“Tỉnh rồi à?” Một lão già đứng ở góc căn phòng, vuốt râu nhìn hấn. Nếu để ý, lão già này chính là người đứng ở góc khuất trong khán đài, âm thầm theo dõi cuộc thi.

Tên thiếu niên ngồi dậy, mắt hấn khê động sang bên trái. Ở bên tay trái hấn, có một cô nàng đang gối đầu vào giường hấn ngủ say. Cô nàng này rất là xinh đẹp nhưng từ nàng cũng toát ra một vẻ gì đó lạnh lùng khiến người ta tuyệt nhiên không dám có thái độ hay hành vi đùa giỡn nào trước mặt nàng.

Và nàng ta cũng là một thí sinh tham dự vào cuộc thi này. Nàng thuộc đội Hoàng Kim. Không ai khác nữa, đây chính là Thu Thúy.

Vậy cũng không khó đoán ra tên thiếu niên kia là ai. Chỉ có thể là người mà Thu Thúy lúc nào cũng ở bên thôi. Và đó là Đấng Quang. Sau khi bị Khải Minh đánh bại, hấn cũng ngắt đi. Lý do là vì hấn đã sử dụng quá nhiều hồn lực, cơ thể không chịu nổi dẫn đến bị quá tải.

“Hmmm... con bé đã ở cạnh ngươi suốt đấy!” Lão già kia lại lên tiếng.

Đấng Quang nghe vậy nhìn Thu Thúy và mỉm cười, tay đưa lên xoa đầu nàng. Rồi sau đó, hấn quay sang ông lão kia.

“Sư phụ...”

Đấng Quang chưa kịp nói xong thì lão già đã ngắt lời: “Ta biết ngươi đang muốn nói gì? Là về tên Khải Minh kia đúng không?”

“Vâng ạ!” Đấng Quang gật đầu.

“Hmmm... tên đó đúng là thú vị...” Lão già lại vuốt râu. Đoạn nói tiếp: “Thật không ngờ rằng... Trong cuộc thi, trước mặt nhiều người như vậy mà hấn có thể... sỡ vù con nhà ngươi ta! Quả là nam nhi đại trượng phu, về khoản này ta cũng phải học hỏi hấn.”

Lão già thay đổi 180 độ. Thật không ngờ người nhìn trông nghiêm nghị như lão mà có thể nói mấy chuyện này. Mà giờ đây lão cũng có còn vẻ nghiêm nghị nữa đâu, thay vào đó là khuôn mặt giống mấy thằng cha dê già. Hai tay còn lăm vè như đang nắn bóp thứ gì đó (vù) trong không khí.

“Trời ạ! Sư phụ!” Đấng Quang như muốn ngã xuống giường trước những gì lão kia nói.

“À hà... ta đùa thôi! Giờ vào vấn đề chính! Ngươi đang muốn biết về thứ sức mạnh của tên đó đúng không?” Lấy lại vẻ nghiêm túc, lão nói.

“Vâng ạ!”

“Được rồi! Ngươi có biết về Tử Thần Tộc không?”

“Tử Thần Tộc? Có phải là tộc người có thể điều khiển tử khí, thứ sinh ra từ các xác chết, biến nó thành hồn lực hoặc dùng nó làm vũ khí... Khoan đã, lẽ nào là hấn?”

“Đúng vậy! Tên đó là người của Tử Thần Tộc, hoặc có liên quan gì đó!”

“Hmmm... Tử Thần Tộc vốn xưa nay tuyệt giao với những người khác, vậy mà giờ đây lại để con cháu đi thi sao?”

“Hmmm... Chuyện này ta cũng chưa rõ? Có thể bọn chúng đang âm mưu gì đó! Nhưng mà thôi, quay lại chủ đề...”

Đoạn lão già nói tiếp: “Như đã biết, Tử Thần Tộc sử dụng tử khí để làm sức mạnh cho bản thân. Đối với người thường như chúng ta, tử khí là thứ không thể nhìn thấy được. Tuy nhiên, nếu nó được hấp thu qua người của Tử Thần Tộc thì lại khác. Tùy theo cơ thể, tử khí sẽ sau khi hấp thụ sẽ có màu khác nhau. Theo ta được biết, tử khí có ba màu và dựa vào màu sắc để phân ra đẳng cấp.”

“Thấp nhất là màu đỏ, đây là của những kẻ bình thường của Tử Thần Tộc. Tiếp đến là màu tím, những kẻ sở hữu màu tím được xếp vào hàng ngũ tinh anh của tộc. Và màu cuối cùng cũng là loại tử khí mạnh nhất, MÀU ĐEN!”

“Là của tên đó!” Đấng Quang khê nhú mày.

“Màu sắc của tử khí không chỉ khác biệt sức mạnh mà còn nói lên độ hiếm nữa! Đi từ đỏ đến đen, độ hiếm tăng dần.”

“Hmmm... vậy đen là hiếm nhất sao?”

“Đúng vậy! Màu đỏ thì có rất nhiều, màu tím thì khoảng vài trăm kẻ sở hữu... Còn riêng màu đen thì...”

“Khoảng bao nhiêu ạ?” Đấng Quang nôn nóng hỏi. Lão già nhìn hấn rồi nói: “Trước tên nhóc kia, chỉ có duy nhất một người chuyên được tử khí sang màu đen, hấn ta chính là Tử Thần, kẻ sáng lập nên Tử Thần Tộc.”

“Cái gì? Một người thôi sao?” Đấng Quang trở mắt ngạc nhiên. Sau vài giây suy nghĩ, hấn nói tiếp: “Có khi nào tên đó là Tử Thần không?”

“Không thể nào! Tử Thần đã chết cách đây vài trăm năm rồi. Theo ta nghĩ tài giỏi cỡ nào cũng đâu thể đội mồ sống dậy được chứ?”

“Hmm... Tử Thần, kẻ điều khiển cái chết mà cũng không thể kháng cự lại nó sao?” Đấng Quang xoa cằm nói.

“Nhưng mà tên Khải Minh đó sở hữu tử khí màu đen trước giờ chỉ xuất hiện một lần. Đối với Tử Thần Tộc, hấn chẳng khác gì bảo vật cả? Vậy mà để tham dự mấy cuộc thi như thế này, lại còn để lộ ra sức mạnh! Không phải chúng quá chủ quan sao?” Đấng Quang lại thắc mắc.

“Từ Thần xưa kia đắc tội với cả thiên hạ. Hắn như một kẻ điên, liên tục tàn sát rất nhiều người, bất kể là người của bang phái nào hắn cũng chẳng kiêng nể. Nghe đâu hắn làm vậy là vì muốn thỏa mãn sở thích, hoặc là để bổ sung tử khí để tu luyện. Cũng vì thế nên hắn có rất nhiều kẻ thù. Sau khi hắn chết, con cháu của hắn phải gánh tội thay hắn, bị người đời truy sát, dẫn đến phải trốn chui trốn rủi, tuyệt giao với bên ngoài. Vậy mà giờ đây lọt ra ngoài một thằng nhóc sở hữu tử khí màu đen! Thật làm ta khó hiểu.”

“Hmmm... Sư phụ! Nếu như kéo tên đó về phe ta thì sẽ có lợi cho ta?” Đổng Quang nhìn lão già như xin ý kiến.

“Cũng chưa biết được! Dính líu với Từ Thần Tộc không phải điều hay.”

“Hmmm...” Đổng Quang nghe vậy cúi đầu xuống, tay hắn chìa ra. Trên bàn tay hắn, những hạt ánh sáng tụ tập lại rồi hiện thành một thanh kiếm. Đây chính là bảo vật của Đổng Quang, Thánh Quang Kiếm.

“Quả thật không muốn hắn làm kẻ thù chút nào! Nhưng mà... nếu một mai hắn dám ngăn cản con đường của mình thì...”

“Xoẹt!”

Đổng Quang chém mạnh vào không khí, ánh mắt quả quyết.

“Ta sẽ không ngần ngại tiêu diệt ngươi!”

Lão già thấy vậy mỉm cười.

Rồi, khi nghĩ đến đây, Đổng Quang chợt nhớ ra một chuyện: “Khoan đã... Minh vẫn chưa hiểu tại sao tên này lại biết chuyện của Xuân Sinh?”

...

“Khải Minh... Khải Minh... dậy đi nào!” Hồng Diễm liên tục lay người Khải Minh. Trên đường đi, gió thổi hiu hiu mát làm tên này đâm ra buồn ngủ và hắn lại đánh thêm một giấc nữa.

“Ủa tới nơi chưa?” Khải Minh lim dim mở mắt và hỏi.

“Chúng ta về đến học viện rồi!” Hồng Diễm nhìn ra cửa sổ xe và nói.

Khải Minh dụi mắt rồi cũng lò đầu ra khỏi xe để nhìn. Ngay trước mặt hắn bây giờ chính là học viện Hoa Sen thân thương.

Chiếc xe ngựa giảm tốc độ, từ từ đi qua cổng học viện. Vào trong khuôn viên, Khải Minh cùng tất cả mọi người la lên ngạc nhiên.

“Woa...”

“Cái gì kia?”

Ngay ở giữa sân, gần như tất cả học viên đang đứng đợi bọn họ. Những học viên này còn dựng lên một tấm bảng to có đề dòng chữ: “Mừng đội tuyển trở về! Chúc mừng Hoa Sen vô địch!”

Phải! Những học viên này đang chào đón năm người trong đội tuyển trở về, những anh hùng mang lại vinh dự cho học viện.

“Họ trở về rồi kìa!”

“Hoan hô!”

“Hoan hô!”

“Hoan hô! X 3, 14”

“Khải Minh...”

“Khải Minh...”

Những tiếng chào mừng, hoan hô liên tiếp được cất lên. Trong đó, tên Khải Minh được tung hô rất nhiều. Tuy không được dự lễ tuyên dương ở quảng trường Lung Linh nhưng trước sự chào đón nồng nhiệt của mọi người tại đây, Khải Minh cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

“Haha...” Khải Minh vừa bước xuống xe ngựa thì một người lao đến ôm chặt cổ hắn. Tên đó là Quốc Vinh.

“Mừng ngươi trở về! Ngầu lắm nha!” Quốc Vinh tươi cười nói. Sau đó, một tên con trai khác tiến lại, hắn tên là Hoài Nam.

“Chúc mừng chiến thắng!” Hoài Nam vẫn kiêu lời như ngày nào, song khuôn mặt hắn lộ rõ nét hân hoan.

Tiếp theo đó, một con rồng con màu trắng bay đến chui vào lòng hắn.

“Kri...”

“A Bạch Long...”

Phải, con rồng đó chính là Bạch Long, thú cưng của Khải Minh. Con rồng cứ như đứa con làm nũng với mẹ, cò quây mãi trong vòng tay Khải Minh.

Nếu Bạch Long ở đây thì tức cô nàng hay giúp Khải Minh trông coi nó, Yến Nhi đang ở gần.

Chính xác là vậy. Yến Nhi vừa bước đến trước mặt Khải Minh vừa cười vừa nói: “Mừng người trở về nha Khải Minh! Người tuyệt lắm đó!”

“Um... Chúc mừng người! Bọn ta tự hào lắm!” Đứng bên cạnh Yến Nhi, cô nàng Mỹ Linh nhanh chóng nối tiếp lời chúc mừng của bạn mình.

“Ahaha... cảm ơn các nàng nha!” Khải Minh vừa cố giữ yên Bạch Long vừa trả lời.

Những lời chúc mừng, tán dương chưa dừng lại ở đó. Những học viên trong lớp, đến cả ngoài lớp, gặp vài lần đến lần đầu gặp cũng bu vào ca ngợi Khải Minh. Làm hắn trông giống như một thần tượng vậy.

Đặc biệt là đám con gái cứ bu vào hỏi han, nịnh nọt đủ kiểu. Khiến Khải Minh hai mũi muốn nổ phồng ra. Mấy tên con trai thấy vậy đâm ghen tị nhưng cũng bất lực đứng nhìn.

Được một lúc sau, cô hiệu trưởng lên tiếng: “Tất cả mọi học viên, xin hãy lắng nghe! Nhân dịp học viện chúng ta vô địch kì thi liên trường lần này, tối hôm nay, học viện sẽ tổ chức một bữa tiệc nhằm tuyên dương cho những anh tài trong đội tuyển! Các học viên hãy về sửa soạn, chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay đi nào!”

“YEAHHHHH!”

“Tối nay được quây rồi!”

“Hú hú!”

Học viện gần như rung chuyển bởi tiếng la hét của đám học viên.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90

7 Giờ tối...

“Cạn ly! Chúc mừng chiến thắng của học viện!”

Ở khuôn viên của học viện Hoa Sen, đang có một bữa tiệc linh đình diễn ra. Từ học viên đến giáo viên, tất cả đều tham gia.

Vào các buổi tiệc tùng thế này, học viện không bắt học viên phải mang đồng phục mà có thể lựa chọn trang phục tự do, miễn đừng có quá phản cảm. Cũng vì thế, dưới sân lúc này, các nam sinh diện những bộ đồ bánh bao, lịch thiệp nhất. Còn nữ sinh thì mang trên người những trang phục, trang sức lộng lẫy nhất mà họ có. Cả năm mới có một dịp, họ đương nhiên phải ăn mặc đẹp nhất có thể chứ.

Cũng vì lẽ đó, Khải Minh cũng đã chọn một bộ trang phục đẹp nhất mà hắn có để tham gia buổi tiệc này. Hắn mặc bên ngoài một chiếc áo choàng cổ cao có viền vàng, hai bên cổ tay được sấn cao. Bên trong lại là một chiếc áo sơ mi trắng mỏng sọc đen. Ngoài ra trên cổ hắn còn trang bị một chiếc khăn màu trắng pha hồng, xếp lớp của các quý tộc hay mang, trông rất thanh lịch.

Người ta nói “người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân” quả không sai, mặc bộ đồ trên vào, Khải Minh trông bánh bao, đẹp trai hơn hẳn. Chắc cũng vì vậy, mà hắn hiện giờ đang bị bu quanh bởi rất nhiều nữ sinh.

“Oa, Khải Minh, cậu đẹp trai thật!”

“Khải Minh ơi, cậu lúc đó ngầu lắm nha! Minh thần tượng lắm!”

“Khải Minh ơi, khi nào rảnh thì chỉ dạy tụi mình vài chiêu nha!”

“Khải Minh tuyệt vời quá à!”

Vân vân và mây mây. Những cô nàng này cứ bám mãi Khải Minh không rời. Mà cũng chẳng trách được vì hắn đã trở thành thần tượng của đám nữ sinh này rồi mà. Nhờ vào những gì thể hiện ở kì thi, hắn đã khiến những cô nàng này phải chết mê chết mệt.

“Haha... số của ta đúng là đào hoa mà! ” Khải Minh cười thầm trong lòng rồi tiếp tục tiếp chuyện với mấy cô nàng kia.

“Khải Minh đúng là tuyệt vời! ” Hoài Nam hai mắt sáng rực nhìn Khải Minh đầy vẻ ngưỡng mộ. Trong khi đó, Quốc Vinh thì trái ngược hoàn toàn:

“Ghen tị với hắn quá! ”

“Hừ... nhìn khuôn mặt hắn xem! Tự đắc kinh khủng... ” Hồng Diễm nháu mày lộ rõ vẻ khó chịu khi nhìn Khải Minh.

“Haizz, tên này thiệt là... ” Yến Nhi đứng bên cạnh cười gượng gạo. Một tay nàng đang ôm Bạch Long, tay còn lại thì lấy vài quả trái cây cho nó ăn.

“Ừa... Yến Nhi, sao lại giữ Bạch Long đùm Khải Minh vậy, để hắn tự giữ chứ! ” Yến Ly với một ly nước cam vắt trong tay nhìn Bạch Long rồi nói.

“Hừ... Tại hắn ta năn nỉ em miết nên đành giúp hắn thôi! ” Yến Nhi thành thật trả lời.

“Hề? ” Yến Ly liếc sang Khải Minh rồi quay lại nói: “Cứ như người vợ ở nhà giữ con cho chồng đi trêu gái vậy! ”

Nghe vậy, mặt Yến Nhi đỏ bừng lên: “Ahhhh... chị nói gì thế? ”

“Haha... ta đùa thôi! ” Yến Ly vẩy vẩy tay như xua tan câu đùa lúc nãy. Rồi một lát sau nàng lại nói tiếp: “Mà công nhận Khải Minh số sướng thiệt, cả khối nàng vây quanh thế kia... Không chừng... ”

Đánh mắt sang Hồng Diễm và Yến Nhi, nàng cười tinh nghịch bảo: “Hai đứa mà không biết giữ thì coi chừng mất đó! ”

Hồng Diễm và Yến Nhi đồng loạt đỏ mặt khi nghe những lời ấy. Cả hai lấp bắp nói:

“Ý... ý chị là sao? Mất... mất gì chứ? ”

“Uhm... bọn em không... không hiểu chị nói gì hết! ”

“Haha... Đùa thôi đùa thôi mà! Mấy đứa làm gì gắt vậy, không có thì thôi! Càng tốt cho chị, chị sẽ độc chiếm lấy Khải Minh! ”

“Hả? Đùa nhau à? Ai cho chị có quyền đó chứ? ” Hồng Diễm giật mình, cứ như lời nói của Yến Ly vừa chạm vào cái gì đó của nàng vậy.

“Uhm... đúng vậy! ” Yến Nhi gật đầu quả quyết đồng tình với Hồng Diễm. Trong lúc đó, tay nàng vô tình siết chặt lại khiến Bạch Long nghẹt thở, mặt nó biến sắc dữ dội, chân liên tục khều vào tay nàng nhưng chẳng có tác dụng.

“Ồ... không hiểu à? Hehe! ” Yến Ly nhìn hai cô nàng kia với ánh mắt như thám tử vừa phát hiện ra manh mối của một vụ án.

“Ah... ” Thấy vậy, Hồng Diễm và Yến Nhi bất giác cúi đầu xuống che đi khuôn mặt đỏ như gấc. Lúc này đây, Bạch Long mới thoát ra và thở hổn hển.

Khoảng vài phút sau, chương trình văn nghệ bắt đầu. Mọi người thay nhau lên trình diễn những tiết mục âm nhạc vô cùng đặc sắc.

“... Đừng làm tan nát con tim anh nữa! Xin hãy trở về bên anh... ”

“Wow! Hay quá! ”

“Clap! Clap! ”

Những lời tán dương cùng những tiếng vỗ tay vang khắp nơi ngay sau khi Thất Hứa và Công Khanh kết thúc màn song ca. Nhìn hai tên này vậy mà hát lại rất hay.

“Được! Ta cũng phải lên làm một bài! ” Quốc Vinh đứng phắt dậy, thoăn thoắt về hướng sân khấu. Hoài Nam bên cạnh nghe vậy giật mình vội chạy theo cản nhưng đã quá muộn.

“E hèm... Sau đây, tôi – Quốc Vinh xin trình bày một ca khúc mang tên “Yêu Em 99 Năm”! ”

“Ồ bài này có vẻ hay nè! ”

“Hát đi! ”

“Hú hứ”

“Clap! Clap! Clap! ”

Khán giả có vẻ khá ủng hộ. Bằng chứng là họ đang trao cho hắn hàng loạt những tràng vỗ tay nồng nhiệt.

“Thôi xong rồi! ” Hoài Nam với khuôn mặt lo sợ như nhìn thấy tận thể. Hai tay bịt chặt tai lại.

Và rồi, Quốc Vinh bắt đầu cất giọng hát.

“Ú ú u... Nguyên cho em thuê đất 99 năm... Vậy mà sao em nỡ phản bội anh...”

Chỉ sau một câu hát, khán giả bên dưới dậy sóng:

“Trời má cứu tao! ”

“Tao đang nghe cái gì đây?!”

“Ahhhhh...”

“Không! ”

“Tao chết đây! ”

“Đừng đi... đợi tao với...”

“Không tha tao...”

“Á... vĩnh biệt! ”

“Tiếng hát của hắn như ghim vào trong não tao rồi... Ừ ư! ”

Chỉ toàn lời chê bai. Mà cũng chẳng trách được vì giọng hát của Quốc Vinh thật sự... quá kinh tởm.

“Thằng này họ hàng với Chaien à? Kinh thật! ” Khải Minh trầm nghĩ trong khi cố bịt tai tránh những âm thanh như muốn xé màng nhĩ, đầu óc nào bộ kia xâm lăng.

Cuối cùng, sau những giây bị hành hạ, tra tấn, đám học viên cũng đứng lên “khởi nghĩa”, kéo tên Quốc Vinh xuống đập một trận. May mà Khải Minh cùng Hoài Nam ra can chứ không thì tên đó xác định sung mồm.

“Huhu... ta chỉ muốn hát thôi mà...” Quốc Vinh cúi gầm mặt nức nở nói. Hoài Nam đứng bên cạnh an ủi với vẻ mặt gượng gạo. Khải Minh đứng nhìn cảnh tượng này cũng chỉ biết cười khổ.

Rồi chợt hắn nhìn xung quanh và hỏi Hoài Nam: “Mà nè Hoài Nam, Việt An đâu rồi? Tao kiếm mãi chẳng thấy. ”

“À, thằng đó về quê rồi, nghe đâu sáng mai mới trở về kìa! ” Hoài Nam trả lời.

“À ra là vậy... Tiếc thật. ” Khải Minh gật đầu.

“Ah... Khải Minh kìa. ” Hồng Diễm nắm chặt bàn tay trước ngực khi nhìn thấy Khải Minh. Xung quanh hắn hiện tại không có cô gái nào cả. Hồng Diễm hít một hơi và nói thầm: “Cơ hội...”

Nàng định bước đến, vẫy tay chào Khải Minh một cách bình thường nhưng...

“...” Hồng Diễm khựng người lại bởi vì... ngay lúc này bỗng xuất hiện một cô nàng khác đến nói chuyện với Khải Minh. Chỉ vài giây sau cả hai bỗng dẫn nhau đi đâu đó.

Hồng Diễm thấy vậy cúi đầu thở dài, lộ rõ vẻ buồn bã, tiếc nuối.

“Khải Minh...” Yến Nhi cũng định lại nói chuyện với Khải Minh, nàng muốn có một chút thời gian với hắn, thế nhưng cũng bị cô nàng bí ẩn kia phá đám.

“Cô gái đó... là ai vậy? Hình như mình chưa từng thấy qua trong học viện...” Yến Nhi nhún mày nhìn cô nàng đi cùng Khải Minh. Hiện hữu trong nàng là cảm giác vô cùng xa lạ.

“Kri...” Trong lúc này, Bạch Long đang xoi đĩa thịt trên bàn gần đó. Con rồng con này bỗng chuyển sự chú ý sang Khải Minh. Như một thói quen, nó âm thầm chạy theo chủ của nó.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91

“Haizzz... trong khi người ta vui chơi còn mình thì phải đi tuần!” Mỹ Linh thở dài khi nhìn vào buổi tiệc. Thân là đội trưởng đội Sao Đỏ, nàng phải đảm bảo trị an của học viện. Vì thế ngay cả khi có tiệc tùng, nàng cũng phải thực thi nhiệm vụ của mình.

“Ừa... Khải Minh?” Mỹ Linh lập tức nhận ra ở phía trước, cách mình không xa chính là Khải Minh. Thế nhưng không chỉ có mỗi hân. Bên cạnh Khải Minh còn có một cô nàng xinh xắn khác.

“Hả? Đây là... bạn gái của hân à?” Mỹ Linh nghi hoặc. Rồi nàng lại tự hỏi: “Mà hai người này đi đâu vậy... Ừa mà không phải chuyện của mình!”

Mỹ Linh lắc đầu vài cái như xua tan ý nghĩ vừa rồi. Nàng định quay gót bước đi nhưng...

“Hmmm... tò mò quá! Không được, đây là chuyện của người ta... nhưng mà...” Mỹ Linh đang chiến đấu tư tưởng rất dữ dội. Bằng chứng là tay nàng đang ôm chặt đầu như để có thể đưa ra quyết định đúng đắn nhất. Và cuối cùng...

“... hay đi theo xem thử tí thôi! Dù gì mình cũng phải đảm bảo kỷ luật của học viện, lỡ hai người này làm gì quá đà thì còn cản trở chứ! Đúng, mình chỉ làm tròn trách nhiệm thôi...”

Với lý do trên, Mỹ Linh âm thầm bám theo Khải Minh và cô nàng kia. Hai người này đi mãi đến khu vườn sau trường mới dừng lại.

“Xin lỗi nha... bắt cậu phải ra tới đây!” Cô nàng kia mở lời.

“À không có gì...” Khải Minh gãi đầu nói. Đôi mắt lướt từ trên xuống dưới cơ thể của cô nàng. Nhìn chung, cô nàng này khá xinh đẹp. Khuôn mặt có nét dễ thương, ngây thơ trong sáng. Cơ thể cân đối, ba vòng phù hợp.

Tên: Phạm Hồng Uyên.

Tuổi: 18.

Sinh lực: 4000/4000.

Hồn lực: 5750/6750.

Cảnh giới: Hồn Sư tầng 1.

Thông tin thêm: Chuyên gia sử dụng các loại mê hương và bom khói.

Những thông tin của cô nàng này lập tức bị Tinh Thông Nhân đào ra, đưa cho Khải Minh.

“Ồ... tên dễ thương ghê... hơn tuổi mà xưng ngang hàng à? Thôi không sao. Mà không biết nàng ta gọi mình ra đây có chuyện gì không nữa? Có khi nào...” Khải Minh trông có vẻ khá thích cô nàng Hồng Uyên này, cũng vì lý do đó mà hân dễ dàng chấp nhận yêu cầu “tìm một chỗ vắng vẻ để nói chuyện” của Hồng Uyên lúc này.

Suy nghĩ của Khải Minh lúc này rất đơn giản. Khi một cô gái gọi ra chỗ vắng thế này, chỉ có thể nàng ta đang chuẩn bị tỏ lộ tình cảm. Vậy thì hân đại gì mà không đi?

“Đầu tiên cho mình xin tự giới thiệu, mình tên là Hồng Uyên... Uhm... mình... mình có chuyện muốn nói với cậu nhưng vì sợ ồn ào nên mới gọi cậu ra đây...” Khuôn mặt Hồng Uyên xuất hiện chút ửng đỏ như đang xấu hổ, nàng có nhìn vào mắt Khải Minh nói chuyện nhưng không dám.

Thấy biểu hiện ấp úng dễ thương của nàng, Khải Minh càng thêm phần thích thú và chắc chắn như đinh đóng cột rằng cô nàng này chuẩn bị tỏ tình với hân.

“Uhm... thì mình... để ý cậu từ lâu rồi... Khải Minh à! Cậu trông rất đẹp trai, ngẫu nhiên còn tài giỏi nữa...” Hồng Uyên tay nắm chặt váy cúi đầu nói như đang thú tội.

“Đến rồi đây!” Khải Minh thầm nhủ trong lòng.

“Mỗi lần nhìn cậu... mình... tìm mình cứ thổn thức, loạn nhịp cả lên. Mình không hiểu lý do là gì? Nhưng đến ngày hôm nay, mình đã hiểu... Mình đã thích cậu rồi Khải Minh! Cậu có thể cho mình một cơ hội được không?!”

Hồng Uyên khuôn mặt đỏ như gấc nhìn Khải Minh. Trong khi đó, hân ta lại nhìn nàng với ánh mắt bất ngờ. Dù đã chuẩn bị tinh thần trước, song mọi việc lại đến quá nhanh. Cộng với việc từ trước đến giờ chưa từng biết gái tỏ tình là thế nào, Khải Minh đứng ngơ ra vài giây.

“Haha...” Mừng thầm trong lòng. Hân giờ đã hiểu ra tại sao mấy thằng nhân vật chính trong nhiều tiểu thuyết lại được gái dễ dàng tỏ tình vậy. Hân thấy việc này vô cùng phi lý. Nhưng bây giờ hân đã hiểu. Chỉ cần mạnh, ngẫu, đẹp trai là có gái. Có lẽ là vậy...

“Uh... cô nàng kia tỏ tình sao?” Mỹ Linh núp trong bụi rậm gần đó nhìn cả hai với khuôn mặt vô cùng ngạc nhiên kèm theo chút ửng hồng. Mãi chú ý đến chuyện đó, nàng không biết rằng phía sau mình xuất hiện một bóng đen.

Sau đó một lát, Khải Minh hít một hơi và tiến đến sát Hồng Uyên. Hành động của hắn làm Hồng Uyên hơi bất ngờ.

“Khải Minh...”

Khải Minh nghiêng mặt lại, tiến sát đến thì thâm vào tai nàng: “Hồng Uyên... ta rất tiếc nhưng mà...”

Khuôn mặt Hồng Uyên xuất hiện những hoang mang. Cho đến khi Khải Minh nói câu tiếp theo:

“... Ta không thể nào từ chối một lời tỏ tình dễ thương như vậy được!”

“Ah... vậy tức là...” Hồng Uyên mặt mày rạng rỡ trở lại, giọng vui mừng nói với Khải Minh: “Cảm ơn Khải Minh nhiều! Minh hứa mình sẽ cố gắng trở thành một người bạn gái tốt...”

Nói đến đây, Hồng Uyên buộc dừng lại, nàng say đắm nhìn Khải Minh.

“Huh?” Khải Minh như nhận ra điều muốn nói của Hồng Uyên qua đôi mắt nàng. Ánh mắt nàng như một người say vậy, không phải say rượu mà là say tình.

Và rồi, hắn chợt nhận ra khoảng cách của cả hai đang dần thu hẹp lại đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

Hồng Uyên đang chủ động tiến đến.

“Trời! Cô nàng này nhìn vậy mà bạo quá ta... Thôi kệ... mở dằm mềo dóp!” Khải Minh biết rất rõ Hồng Uyên đang muốn gì. Hắn tỏ vẻ khá bất ngờ trước sự chủ động của cô nàng. Nhưng hắn cũng chẳng phản đối gì, ngược lại rất thích thú. Nàng ta chủ động thì hắn đỡ tốn công. Tuy nhiên, Khải Minh lại có chút nghi ngờ khi mọi thứ đến quá dễ dàng.

Không có gì ngăn cản, môi cả hai tiến sát đến nhau.

“Ah... mềm quá!”

Cảm giác mềm mại ở đôi môi kia khiến Khải Minh hưng phấn.

“Chụt!”

Chiếc lưỡi của Hồng Uyên mạnh dạn tách môi Khải Minh, khiến hắn lại thêm phần bất ngờ.

Lưỡi của nàng ta xâm chiếm khoang miệng Khải Minh, quấn chặt lấy lưỡi hắn. Một thứ gì đó âm ẩm truyền vào trong, khiến hắn cảm thấy lâng lâng.

“Điều luyện quá!”

Khải Minh thốt lên trong lòng khi chứng kiến kỹ năng “đá lưỡi” kia. Có vẻ Hồng Uyên khá dày dặn trong chuyện này. Thoáng qua đầu hắn vài chữ như “đồ vô”, khiến hắn có chút lo sợ. Song khoái cảm lúc này đã làm lu mờ lý trí hắn. Lưỡi hắn cũng quấn chặt lấy lưỡi đối phương. Cùng lúc đó, dương vật trong quần bắt đầu cương cứng lên.

Khải Minh đánh bạo, hắn đưa tay trượt dài tằm lưng của cô nàng, tìm đến cặp mông đầy đặn dưới lớp váy.

Hắn sờ nhẹ quanh đó. Không thấy động tĩnh gì từ Hồng Uyên, hắn biết nàng đã “bật đèn xanh” cho hắn “chạy”. Không chần chừ gì, hắn luồn tay vào bên trong váy nắn bóp cặp mông mềm mại của nàng.

Dù qua một lớp quần lót nữa nhưng Khải Minh vẫn cảm thấy rất phê. Phải hắn đang rất phê!

“Cảm giác này... Phê quá... Nhưng sao... mình buồn ngủ quá...” A” Đầu óc Khải Minh bắt đầu choáng váng. Hắn cố mở mắt ra nhưng đôi mắt hắn mờ mịt.

“Bịch!” Khải Minh ngã xuống đất. Trong khi đó, Hồng Uyên đứng ở trên, khuôn mặt thay đổi đến kinh ngạc. Không còn vẻ ngây thơ gì nữa mà là một nét mặt xảo trá, trông khá nguy hiểm.

Rồi nàng nhìn xuống Khải Minh, cười khẩy và nói: “Quá dễ dàng!”

Từ trong miệng nàng bay ra một ít khói màu hồng. Loại khói này trông khá bình thường, vô hại nhưng thật ra nó vô cùng nguy hiểm. Bởi nó chính là Mê Hồn Hương, một loại khói tấn công thẳng vào não bộ, khiến đối tượng rơi vào giấc ngủ dễ dàng. Dù là cảnh giới cao nhưng một khi để nó xâm nhập vào thì khó tránh khỏi cơn buồn ngủ mãnh liệt.

Dùng đến thứ này, cô nàng Hồng Uyên kia chắc chắn đang có âm mưu gì đó với Khải Minh.

“Xoạt... xoạt! ”

Từ trong bụi cây gần đó, một tên nam nhân to cao bước đến, xách bên hông một cô gái rất quen thuộc. Nàng ta chính là đội trưởng đội Sao Đỏ học viện Hoa Sen, Mỹ Linh.

“Hừ? Con nhóc này là sao đây?” Cô nàng kia nhìn Mỹ Linh với vẻ khó chịu.

“Hừ... nó núp ở đây theo dõi. May mà ta kịp thời đánh ngắt nó. ” Tên to con kia nói. Sau đó hắn đánh mất xuống Mỹ Linh, liếm mép cười dè.

“Nhìn con nhỏ này cũng xinh ghê. Hay là...” Tên to con cười tay mò đến ngực của Mỹ Linh. Thế nhưng...

“Thôi đi! Chúng ta không có thời gian đâu... mau đem thằng nhóc này về! Vụ này cả bọn tiền đây. ” Cô nàng kia ngồi xuống vỗ vào mặt Khải Minh đang ngủ say, trông nàng ta nhìn Khải Minh như nhìn một món hàng.

“Rời rời! ” Tên to con thả Mỹ Linh xuống đất rồi bước đến chỗ nàng ta.

Thế nhưng bước đi chưa được ba bước, hắn đột nhiên xoay mạnh cả người về sau, tay vung mạnh.

“Keng! ”

Một tia sáng cùng một âm thanh va chạm kim loại phát ra. Một con dao văng ra ngay sau cú vung tay của tên to con rồi cắm vào thân cây đối diện.

“Ai đó! ” Hồng Uyên la lên. Ngay sau đó, một tia chớp màu xanh phóng đến tấn công tên to con. Hắn buộc phải vận hồn lực vào tay để phòng thủ.

“Xoẹt! ” Đòn đánh khiến hắn ta bị bật lui về sau. Song hắn không bị tổn thất gì nhiều.

Ở phía sau tia chớp ấy, một thiếu nữ trang bị trên mình một bộ đồ màu đen bí ẩn xuất hiện.

“Ngươi là ai? ” Hồng Uyên đáng vẻ lo sợ hỏi.

“Mau thả hắn ra! ” Cô gái kia trừng đôi mắt đáng sợ nhìn hai kẻ kia.

“Grr... không phải dạng vừa đâu. Thực lực hơn cả ta đây! ” Tên to con cắn răng nói.

“Hừ...” Cô nàng lạnh lùng tiến đến, trong tay là một con dao mang theo tia chớp màu xanh.

Tên to con vội lao đến ứng chiến. Hắn tạo một lớp hồn lực bao quanh cánh tay và tung đòn.

“Keng! Keng! ”

Con dao của cô nàng kia va chạm với cánh tay của tên to con tạo ra những tia lửa bắn tung tóe.

Quả đúng như tên to con nói, cô nàng này thực lực mạnh hơn hẳn. Bằng chứng là nàng ta liên tục áp đảo, khiến tên to con chỉ biết co cụm phòng thủ.

“Uh...” Đang chiếm lợi thế, bỗng dưng khuôn mặt cô nàng biến sắc, thân pháp rối loạn. Tên to con nắm bắt cơ hội liền tung đòn vào bụng nàng. Khiến nàng văng thẳng vào một gốc cây gần đó.

“Cơ hội, chuẩn mau! ” Tên to con chạy đến vác Khải Minh lên vai, còn Hồng Uyên thì lấy ra vài quả cầu quán băng rồi ném xuống đất. Một làn khói trắng xuất hiện dưới chân họ.

“Guh...” Cô nàng kia gắng gượng chạy đến, tay vận lõi hồn lực xé tan làn khói. Thế nhưng đã quá muộn, hai người kia đã tranh thủ cao chạy xa bay mất rồi.

Cô nàng bí ẩn này ngã quỵ xuống đất, tay ôm vết thương đang rỉ máu. Thật không thể ngờ chỉ một cú đâm mà có thể gây hại nhiều đến vậy cho nàng.

Mọi chuyện đều có nguyên do của nó. Thật ra cô nàng này đã bị thương từ trước, chính việc này đã ảnh hưởng đến cô trong trận chiến lúc này. Vết thương này là do đỡ đòn cho Khải Minh vào hôm giải cứu Bách Huệ.

Phải! Nói đến đây ai cũng đã biết rõ thân phận nàng. Nàng chính là Kim Sa, người được Văn Nghĩa cho lệnh âm thầm bám theo bảo vệ Khải Minh. Thế nhưng hôm nay, nàng lại thất bại trong nhiệm vụ của mình.

Cố gắng gượng, Kim Sa lao đi trong màn đêm để tìm Khải Minh.

...

“Cà rộp... Cà rộp! ”

Một chiếc xe ngựa phóng như bay trong đêm.

“Phù... may mà thoát kịp!” Hồng Uyên thở phào nhẹ nhõm.

“Mà không biết cô nàng kia có quan hệ gì với tên nhóc này nhỉ? Người yêu chăng?” Tên to con xoa bóp cánh tay mỏi mệt sau trận chiến vừa rồi đồng thời đánh mắt về phía Khải Minh đang nằm trong xe.

“Hừ! Quan tâm làm gì. Bây giờ ta đã có hấn trong tay... Chúng ta sẽ kiếm được rất nhiều tiền!” Hồng Uyên đưa bàn tay vuốt ve cơ thể Khải Minh như một thứ gì đó vô cùng quý giá. Đoạn nàng quay sang nói với lái xe: “Mau cho ngựa chạy nhanh! Chúng ta phải kịp đến trước khi buổi đấu giá bắt đầu!”

Chiếc xe ngựa lại tăng tốc. Nó lướt ngang qua một cái cây to. Không ai để ý rằng, trên cái cây ấy, có một con vật nhỏ bé đang nhìn chiếc xe với đôi mắt đáng sợ. Tên của nó là... Bạch Long.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92

Học viện Dã Thú...

“Aaaa... tha... tha tôi!”

“Không... đừng... Aaa!”

Hai giọng nữ la thất thanh. Chúng đến từ hai cô nàng nữ sinh thuộc học viện Dã Thú, đặc biệt hơn nữa, đây là hai nữ sinh đã tham gia vào kì thi liên trường vừa rồi.

Tại sao họ lại la hét bi thảm như vậy?

Đó là vì, hiện tại, họ đang bị vây quanh bởi một bầy ma thú hung tợn.

Chúng làm gì họ? Ăn thịt?

Không!

Vậy chúng làm gì?

Lũ ma thú vây chặt lấy hai nữ sinh này. Chúng đang thực hiện một hành động được xem là bản năng—Giao phối.

Đúng vậy. Chúng xem hai nữ sinh kia chẳng khác gì con cái cùng loài. Lũ ma thú dùng chân giữ chặt tứ chi của mỗi cô nàng. Đồng thời thay phiên dùng dương vật của mình đẩy vào sâu bên trong âm đạo của mỗi nàng.

“A... đau quá... Tha ta ra... lũ súc vật!” Một cô nàng la lên liên hồi khi bị một con Gấu Đỏ “cưỡi”. Hai chi trên to lớn đầy vuốt nhọn của nó giữ chặt lấy đôi tay của cô nàng trong khi phần dưới ra sức đẩy cái dương vật đỏ chót của nó vào sâu tận tử cung của nàng ta. Mà cái dương vật của con Gấu Đỏ đâu phải bình thường, nó to gấp 4 – 5 lần dương vật của một người bình thường, trong khi lại dài đến 50 cm. Khi đút nó vào bên trong, âm đạo của cô nàng xấu số như bị xé toạc, giãn rộng hết mức.

“Grrr...” Con Gấu Đỏ gầm gừ rồi thúc mạnh dương vật, từ trong đó, một lượng lớn tinh dịch màu vàng phóng ra. Ngoài của quý khổng lồ, loài Gấu Đỏ này còn nổi tiếng về lượng tinh dịch mỗi lần phóng ra, nhiều vô kể, có khi bằng lượng tinh dịch phóng ra trong suốt cuộc đời của một tên đàn ông.

“Uh...” Cô nàng kia trợn ngược mắt lên và ngất đi, lũ ma thú thấy thế vẫn tiếp tục hành hạ.

“Ahhhh... không...” Về phần cô nàng còn lại cũng chẳng khá khẩm hơn gì, bị một lũ Thỏ Bóng Tối cùng nhau chịch. Tuy lũ này không có dương vật to như Gấu Đỏ, song chúng lại có tập tính “chia sẻ bạn tình” với nhau. Bằng chứng là chỉ một âm đạo nhưng chúng đút tất cả vào cùng lúc, khiến âm đạo giãn ra hơn rộng hơn những gì Gấu Đỏ có thể làm được.

Đứng trước loạn cảnh thế này, ai ai cũng phải khiếp sợ, tiếc thương thay số phận của những cô nàng đang làm đồ chơi cho ma thú dưới kia.

Thế nhưng, có một kẻ đứng nhìn với thái độ dửng dưng, chẳng tỏ chút cảm xúc đau xót nào. Hắn chính là —Hiệu trưởng học viện Dã Thú, Quốc Bảo.

“Ngài Quốc Bảo... xin... xin tha... cho tôi... hãy cho tôi... ahhh... uh... một cơ hội nữa...”

“Hừ! Tha? Chúng mày đã thất bại ở nhiệm vụ lần này, chẳng có lý do gì để ta tha cả. Chỉ vì tội mày mà Công Nghệ Cây Ghép Linh Hồn của ta bị chùn

một bước. Những hình phạt này là vô cùng thích đáng! ” Quốc Bảo lạnh lùng nói.

Thất bại ở kì thi liên trường, hấn vô cùng tức giận. Ngay khi về đến học viện, hấn đã thẳng tay trừng trị những thành viên trong đội tuyển. Nam thì bị hấn quăng làm thức ăn cho ma thú, nữ thì như đã nói, bị đem làm “đồ chơi tình dục” cho lũ ma thú giải trí. Theo cách nào cũng vô cùng tàn nhẫn.

Tuy nhiên, chỉ có 4 người trong đó bị phạt. Còn một kẻ đã bị hiệu trưởng học viện Hoàng Kim giữ lại. Đó chính là Vương Âm.

“Grrr... tên khốn kiếp đó... hấn dám giữ lại người của ta...” Quốc Bảo bực tức khi nhớ đến chuyện này.

Sau đó, hấn quay gót bước đi, đồng thời kêu cô gái đứng bên cạnh — Huệ Hương đi cùng.

Cả hai nhanh chóng đi đến một khu bí ẩn nằm sâu trong học viện. Dù là học viên ở đây cũng ít ai biết về nó. Vì nơi đây chính là phòng nghiên cứu bí mật của Quốc Bảo.

Có lẽ vì thuộc sở hữu của Quốc Bảo, nên ở đây toát lên một vẻ đáng sợ, kì bí y hệt chủ nhân.

“Huh...” Đứng trước lối vào, Quốc Bảo chợt nhíu mày như phát hiện ra điều gì đó.

“Mùi máu...” Huệ Hương đứng bên cạnh cũng có vẻ hơi kinh ngạc, nàng đã đánh hơi được mùi huyết tinh đậm đặc ở sâu trong phòng nghiên cứu.

Cả hai không chần chừ, tiến vào trong để xem thử chuyện gì đang xảy ra và...

“Chuyện này là sao?” Huệ Hương kinh hãi nói.

“Cái gì?” Mặt Quốc Bảo biến sắc dữ dội. Điều này thật hiếm thấy. Quốc Bảo vì một lý do nào đó luôn tiết chế cảm xúc của mình. Vậy mà giờ đây lại biểu hiện rõ ra mặt thế kia.

Nhưng điều này cũng có thể hiểu được vì trước mặt hấn lúc này, căn phòng thí nghiệm của hấn trở nên vô cùng lộn xộn, tài liệu nghiên cứu văng tứ tung, các mẫu vật thí nghiệm bị đập vỡ, bàn ghế ngã nghiêng. Và còn một điều đặc biệt nữa chính là... căn phòng này được nhuộm đầy máu đỏ.

Máu này chắc hẳn đang đến từ những xác người nằm la liệt trên sàn. Đây đều là những kẻ cùng Quốc Bảo nghiên cứu, không hiểu vì lý do gì mà ra nông nổi này. Nhưng nếu được hỏi, nhiều người sẽ cho rằng đây là kết quả của một vụ thảm sát.

Bất ngờ thay khi đó lại chính là câu trả lời chính xác.

Tất cả những người ở đây đều bị sát hại và đều do một kẻ duy nhất...

“Về rồi đấy à?” Ngồi trên chiếc bàn đối diện, một bóng đen lên tiếng hỏi.

“Ngươi... là ai?” Quốc Bảo nhíu mày lại, chiến ý cường đại toát ra.

“Là ai? Không quan trọng!” Bóng đen ấy đáp.

“Grr... Tại sao lại giết người của ta?” Quốc Bảo đổi câu hỏi.

“Haizz... một lũ yếu nhược dùng phương pháp bản thủ, cấy linh hồn khác vào cơ thể để tạo nguồn hồn lực sao? Haha, ta cảm thấy ngứa mắt nên giết hết rồi!” Bóng đen vừa cười vừa nói, trông có vẻ đối với hấn, việc giết người rất bình thường.

“Hừ! Dám khinh thường công nghệ của ta sao?” Quốc Bảo lại lên cơn tức giận khi công nghệ Cấy ghép Linh Hồn của hấn bị người khác xem thường.

“Ái chà... ta quên mất, trước mặt ta còn một kẻ như vậy!” Giọng điệu bốn cọt phát ra từ bóng đen.

“Tên khốn! Ngươi đến đây với mục đích gì?”

“À... chỉ là đến tìm một thứ thôi. Tìm mãi không ra, cuối cùng mới biết nó nằm trong ngươi ngươi.”

“Cái... gì? Lẽ nào ngươi...”

Quốc Bảo chưa nói hết câu thì bóng đen kia lao đến trước mặt hấn. Lộ ra trước mắt hấn bây giờ là một thiếu niên với mái tóc xoắn đầy bí ẩn. Bàn tay thiếu niên ấy nhanh như chớp phóng đến ngực hấn và...

“Ahhhh...”

Thiếu niên rút tay trở lại, theo bàn tay ấy, một quả cầu nhỏ màu đen chui ra khỏi cơ thể Quốc Bảo.

Ngay sau đó, Quốc Bảo ngã quỵ xuống đất, hộc một ngụm máu.

“Haha... thật đẹp để làm sao. Cuối cùng cũng tìm được rồi!” Thiếu niên kia cười lớn khi nhìn vào quả cầu đen kia, trông hấn như mới tìm được một thứ

gì đó vô cùng quý giá vậy.

“Ngài Quốc Bảo! ” Huệ Hương lao đến đỡ Quốc Bảo. Đến bây giờ nàng mới phản ứng kịp trước những gì vừa xảy ra. Tên thiếu niên kia hành động vô cùng nhanh, quả thật không thể xem thường.

“Hừ! Ngươi thật không biết trời cao đất dày, dám để Ngài chung với cái linh hồn rác rưởi, phế vật của ngươi sao? Đáng chết! ” Thiếu niên bỗng tỏa ra sát khí mạnh mẽ lan tỏa khắp căn phòng.

“Gì chứ... ” Quốc Bảo kinh ngạc, lộ rõ nét run sợ trên khuôn mặt. Đứng trước tên thiếu niên này, hẳn chẳng là cái thá gì cả. Tên đó quá mạnh, lại còn vô cùng đáng sợ. Thật ra hẳn là ai?

“Ngài Quốc bảo... Chạy mau đi! ” Huệ Hương chợt la lên. Nói rồi, nàng phóng thẳng đến tên thiếu niên kia, hồn lực tỏa ra khắp cơ thể để chiến đấu.

“Huệ Hương... ” Bất ngờ trước hành động của Huệ Hương, Quốc Bảo đứng trơ ra. Nàng ta đang định cầm chân tên kia để bảo vệ hắn sao? Nàng ta sẽ chết mất.

“Không... Huệ Hương... ” Quốc Bảo mấp máy môi chuẩn bị nói thì...

“Hừ, mi cũng bị giết! ”

Thiếu niên ấy trừng mắt nhìn Huệ Hương và...

“Xoẹt! ”

Huyết tinh bắn tung tóe.

Một thứ gì đó rơi xuống rồi lăn đến trước mặt Quốc Bảo.

“... ”

Một thoáng im lặng và...

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! ”

Quốc Bảo điên loạn, la lên kinh hãi. Thứ đang nằm trước mặt hắn lúc này chính là... đầu của Huệ Hương.

“Không... không! ” Quốc Bảo bật miệng lại như tránh nôn ra. Rồi hắn cầm đầu bỏ chạy.

“Hmmm... chạy à? Mà thôi, dù sao hắn cũng chết thôi! ” Thiếu niên cũng chẳng thừa hơi để đuổi theo Quốc Bảo.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Ở dưới một cổng ngầm nọ.

“Hộc... hộc! ”

Quốc Bảo ngồi phịch xuống vách cổng và thở hổn hển. Nét mặt hắn vẫn chưa hết kinh hãi sau những gì vừa xảy ra.

“Không được... mình không được sợ... hộc... chỉ cần còn sống... mình sẽ làm lại mọi thứ... thắng nhãi đó... rồi tao sẽ trả thù... như những kẻ đã từng khinh thường ta...”

Quốc Bảo tựa đầu vào vách mê man nói. Không hiểu vì sao, những ký ức ngày xưa của hắn bỗng ủa về...

Ngày xưa, Quốc Bảo cũng là một kẻ vô cùng đáng thương. Hắn sinh ra trong một gia đình nghèo, cha hắn mất sớm, một mình mẹ hắn gồng gánh nuôi con. Tuy cực khổ, thế nhưng bà vẫn cố gắng tích góp tiền để hắn có thể vào học viện Dã Thú. Thật là một người mẹ tuyệt vời.

Thế nhưng ông trời thích trêu người, khi đang học tại học viện, lúc đó Quốc Bảo 17 tuổi và hắn nhận ra rằng linh hồn có tu vi quá yếu, bằng chứng là sau 2 năm (15 tuổi bắt đầu tu luyện) hắn vẫn ở mãi cảnh giới Hồn Sĩ tầng 1.

Trong cái thế giới mà hồn lực và tiền gần như là tất cả, những kẻ như Quốc Bảo khác nào rác rưởi.

“Cái gì? Hấn tỏ tình cậu sao?”

“Nghe ghê tởm quá!”

“Ai mà thích được tên yếu nhọt đó!”

“Nhìn nó kia...”

“Đâu đâu...”

“Thằng phế vật đó đó...”

“Haha... thâm hại quá!”

“Như một con chó vậy!”

Ai ai trong học viện cũng xem thường, khinh bỉ hấn.

“Mày không đem tiền đến à?”

“Vậy thì tui tao đánh mày để bù vào vậy!”

“Đánh nó đi anh em!”

“Haha... mẹ kiếp, thằng này đánh sướng tay quá!”

Quá yếu ớt, hấn dễ dàng trở thành đối tượng bị mấy tên đầu gấu bắt nạt.

Ngày qua ngày, hấn bị chôn vùi dưới những lời sỉ nhục, ánh mắt xem thường, những đòn đánh của kẻ bắt nạt. Dần dần, hấn chẳng biết mình sống để làm gì. Tại sao số phận hấn lại trở trêu như vậy?

Nhiều lúc hấn muốn buông xuôi, từ bỏ việc tu luyện ở học viện.

Nhưng...

Nghĩ đến người mẹ cực khổ ở nhà.

Nghĩ đến khuôn mặt vui mừng của mẹ khi hấn được vào học viện.

Nghĩ đến giọng tự hào của mẹ khi kể về hấn với mọi người.

Hấn đã trở thành động lực sống duy nhất của mẹ.

Hấn không thể để mẹ thất vọng.

Cũng vì vậy, hấn vẫn bám trụ ở học viện. Mỗi lần về thăm mẹ, hấn phải nói dối rằng việc học hành vẫn ổn. Nhưng nó thật sự không ổn tí nào.

Những ngày tháng đen tối ở học viện vẫn cứ hiện hữu trước mắt Quốc Bảo. Cho đến một ngày, Huệ Hương – cô bạn thuở nhỏ xuất hiện trong học viện. Nàng ta là người duy nhất đối xử tốt với hấn trong học viện, không phân biệt đối xử với hấn. Có lẽ là vì cả hai từng chơi thân với nhau lúc nhỏ.

Không chỉ đối tốt với hấn, nàng còn đem đến cho hấn một ý chí quật cường mạnh mẽ.

“Huệ Hương... ở thế giới này... hồn lực và tiền là tất cả sao? Những người như tôi là rác rưởi sao? Thật... bất công... Tại sao ông trời lại cho tôi sinh ra trong một hoàn cảnh như thế này? Không tiền, không hồn lực... haha... Chỉ như một con chó vô dụng sao?”

“Không... không đâu! Cậu... không phải là con chó vô dụng... Quả thật thế giới này, hồn lực và tiền là hai thứ quan trọng... nhưng nó không phải tất cả...”

“Hừ... cậu định chống lại thực tế hay sao?”

“Không! Cậu sai rồi... Những thứ đó, chúng ta vẫn có thể đạt được bằng sự nỗ lực và cố gắng của mình!”

“Hả... Cứ như đùa vậy!”

“Không! Mình không đùa!”

“Nếu có như vậy... thì cũng chỉ là những kẻ khác, tôi có nỗ lực cỡ nào cũng vậy... một con chó thua cuộc thì mãi là một con chó thua cuộc!”

“Không! Cậu bị sao vậy chứ... Cậu có thể vượt qua được mà... Cậu có thể không có hồn lực, không có tiền nhưng cậu vẫn còn sự thông minh đó. Cậu không nhớ à, ngày xưa, khi còn nhỏ, cậu luôn vận dụng trí thông minh để vượt qua mọi chuyện... Tại sao vậy? Sao bây giờ cậu không dùng nó chứ?”

“Huê... Hương... Ngày xưa... mình đã từng như vậy sao... Tại sao... trí thông minh của mình? Nó đâu rồi?”

“Trí thông minh... liệu nó có thể giúp tôi sao?” Quốc Bảo với đôi mắt chờ đợi hỏi.

“Nhất định! Nếu cậu cố gắng hết sức vận dụng nó... Minh tin... cậu sẽ làm được tất cả mọi thứ...” Huê Hương cười tươi đáp.

“Tại sao lại tin tưởng tôi đến như vậy?” Quốc Bảo lại hỏi.

“Bởi vì... Đơn giản bởi vì cậu chính là... Quốc Bảo!”

Một thứ gì đó thức tỉnh trong đôi mắt hắn.

Kể từ đó, Quốc Bảo đắm đầu vào nghiên cứu. Đến giờ hắn mới chợt nhận ra, hắn thật sự có thể làm được. Hắn hối hận vì không bắt đầu sớm hơn. Có lẽ trong thời gian qua, hắn đã thiếu đi niềm tin. Chính Huê Hương đã thắp sáng lại niềm tin cho hắn.

Tuy khó khăn về kinh tế, song không bao lâu sau hắn đã tìm ra cách để hắn trở nên mạnh hơn, bù đắp lại linh hồn yếu ớt bằng công nghệ Cây Ghép Linh Hồn.

Bằng cách tách linh hồn của vật thể khác rồi ghép vào trong linh hồn mình, Quốc Bảo đã trở nên mạnh hơn. Tuy nhiên, với những loại linh hồn tâm thường của lũ ma thú mà hắn nuôi, sức mạnh hắn chỉ tăng lên được một chút.

Vẫn chưa đủ.

Hắn muốn trở nên thật mạnh để cho lũ đã khinh thường hắn phải bái phục.

Và rồi, Quốc Bảo vô tình phát hiện ra một thứ.

Một quả cầu nhỏ màu đen.

Cảm giác như bị hút vào khi nhìn vào nó.

Chẳng biết gì nhiều về thứ này, nhưng có một điều Quốc Bảo chắc chắn. Thứ này là một dạng linh hồn và cây nó sẽ giúp hắn mạnh hơn, không phải một chút mà là cực kì mạnh.

Chẳng cần chần chừ gì, hắn đã tiến hành ghép nó vào linh hồn mình.

Sức mạnh lan tỏa khắp cơ thể hắn.

Hắn lập tức đột phá Hồn Hoàng.

Chẳng còn gì khiến hắn vui hơn được nữa. Từ giờ hắn sẽ hết bị người khác xem thường.

Thế nhưng, khi cấy thứ đó vào linh hồn, hắn bắt đầu thay đổi.

Trong lòng hắn cứ như có một ngọn lửa khiến hắn vô cùng rạo rức và khó chịu.

Sự hận thù đối với những kẻ đã xem thường hay bắt nạt bỗng trực trào, lớn mạnh hơn bao giờ hết, cứ như bị khuếch đại lên gấp nhiều lần vậy.

Thêm một thứ gì đó thức tỉnh trong mắt hắn.

Và rồi, hắn làm một công việc... Trả thù.

Tất cả những kẻ khi xưa khinh thường hắn đều đón nhận kết cục vô cùng bi thảm.

Nếu là nam thì tra tấn bằng cực hình đến chết, còn nữ thì biến thành nô lệ tình dục, chỉ biết đến dương vật và tình dục.

Không kẻ nào thoát khỏi khi bị hắn thêm vào sổ đen.

Tuy biết bọn chúng từng đối xử tệ bạc với Quốc Bảo nhưng trả thù thế này có phải quá tàn bạo?

Những tưởng sau khi trả thù xưa xong, Quốc Bảo sẽ dừng những việc tàn ác kia lại. Nhưng không, hắn vẫn tiếp tục.

Đối tượng của hắn? Từ những kẻ khiến hắn ngứa mắt đến cả những người vô tội. Đường như hắn đã trở nên nghiện việc hành hạ người khác. Nếu dùng từ gì dễ mô tả hắn thì “ác quỷ” là một lựa chọn không tồi.

“Quốc Bảo... Đủ rồi! Mau ngừng những việc này đi!” Huệ Hương lên tiếng ngăn cản. Những việc Quốc Bảo làm trước giờ đều vô cùng bí mật, cẩn thận không để lại dấu vết gì. Thế nhưng nó khó qua được con mắt của Huệ Hương. Làm bạn thân của hắn, nàng tự nghĩ phải có trách nhiệm ngăn cản hắn, trước khi nó trở nên quá tồi tệ.

“Grrr...” Quốc Bảo bất ngờ lao đến bóp cổ Huệ Hương nhắc lên cao. Giọng bực tức nói: “Huệ Hương? Sao lại ngăn cản ta? Ta không muốn làm hại nàng... nhưng nếu đã làm thế thì... ta sẽ biến nàng thành nô lệ của ta!”

“Uh... Quốc Bảo... thả ra...” Huệ Hương cố vùng vẫy nhưng không được. Đứng trước đôi mắt đáng sợ của Quốc Bảo, nàng gần như mất toàn bộ sức lực. Hắn ta nhanh chóng ép nàng vào tường rồi lên tiếng: “Ngoan ngoãn làm nô lệ của ta đi!”

“Kh...” Huệ Hương định nói gì đó nhưng không thể. Đôi mắt nàng trở nên bất lực và sau đó...

Quốc Bảo tiến sát đến hôn nàng thật chặt...

Những tiếng la hét dữ dội...

Tình dịch tuôn trào...

Ngày qua ngày...

Cuối cùng, đôi mắt Huệ Hương trở nên vô hồn. Quốc Bảo nhìn nàng và nói: “Từ giờ, hãy làm theo lời ta!”

“Vâng... ạ!” Huệ Hương cúi đầu nói.

Sau đó ít lâu, Quốc Bảo thành công trừ khử hiệu trưởng học viện Dã Thú và lên làm tân hiệu trưởng. Và hắn đã phủ bóng tối khắp toàn học viện.

Hắn quên đi Công Nghệ Cấy Ghép Linh Hồn, bắt đầu những thí nghiệm mới. Học viên bị hắn đem làm vật thí nghiệm cho nghiên cứu của mình. Nếu nữ sinh có chút nhan sắc thì hắn giữ lại để thỏa mãn những trò vui thú bệnh hoạn.

Hắn cũng chẳng quan tâm đến mẹ già ở nhà nữa. Mọi liên lạc đều tuyệt giao. Mẹ hắn đến tìm thì bị đuổi về.

Thật khó tin, khi xưa hắn yêu thương mẹ mình vậy mà.

Hắn đã thay đổi quá nhiều.

Khoảng một thời gian sau, Quốc Bảo bỗng cảm thấy khó chịu trong người. Thứ mà hắn cấy vào linh hồn cứ liên tục tìm cách thoát ra ngoài, khiến linh hồn Quốc Bảo như muốn xé toạc ra.

Cảm giác khó chịu cứ mãi trong người hắn, mãi không dứt.

Cuối cùng hắn quyết định quay lại với Công Nghệ Cấy Ghép Linh Hồn để tìm cách cứu vãn.

Tuy nhiên, Quốc Bảo lại gặp vấn đề về kinh phí.

Nếu muốn, hắn có thể đưa công nghệ của mình cho hiệp hội Nghiên Cứu Hoàng Gia cùng tìm hiểu và phát triển, vấn đề kinh phí cũng sẽ được giải quyết. Nhưng không, hắn không muốn chia sẻ công nghệ này cho bất kì ai cả vì lo sợ rằng mọi thứ sẽ trở nên mất cân bằng, uy thế của hắn sẽ giảm xuống.

Quốc Bảo đã chọn một con đường khác, nhắm đến giải thưởng khổng lồ của kì thi liên trường.

Hắn áp dụng công nghệ của mình để nâng cao lực chiến đội tuyển. Không những thế, hắn còn chơi chiêu trò hèn hạ, triệt tiêu những học viên ưu tú của từng học viện để dễ dàng chiến thắng.

Không biết rằng liệu ông trời có mắt hay không.

Rốt cuộc, hắn lại thất bại.

Mất đi giải thưởng.

Mất đi thứ đó.

Mất cả Huệ Hương.

“Huệ... Hương... hức... hức...” Nhắc đến đây Quốc Bảo bật khóc. Thật khó tin hắn lại khóc.

Có thể sau khi lấy thứ đó... nguồn gốc dẫn đến sự thay đổi của hắn, cảm xúc đã trở lại với hắn.

Nhưng đó lại là đau buồn.

“Ồ kia... ngài Quốc Bảo!” Một giọng nữ vang vọng khắp ống cống.

Quốc Bảo nghe thấy chợt giật mình run sợ. Đôi mắt dò dẫm xung quanh. Cuối cùng, hắn nhận ra có một cô nàng đang đứng cạnh hắn, đặc biệt chẳng có mảnh vải nào che thân.

“Ồi... Cuối cùng em cũng được gặp lại ngài rồi!” Cô nàng ấy tiến sát đến trước mặt Quốc Bảo và nói. Khoảng cách hiện tại đủ cho Quốc Bảo nhìn rõ mặt nàng ta.

“Ngọc... Lan!” Không khó cho hắn để nhận ra cô nàng trước mặt chính là Châu Ngọc Lan, nữ sinh đã được hắn đưa vào học viện Hoa Sen để làm gián điệp. Sau khi nhiệm vụ thất bại, nàng ta đã bị hắn trừng phạt bằng cách cho rất nhiều tên đàn ông “chơi” không ngừng nghỉ.

“Ừc...” Quốc Bảo nuốt nước miếng khi nhìn hết một lượt cơ thể Ngọc Lan. Thân thể nàng trông vô cùng tàn tạ. Hai bầu vú xệ xuống trông thấy rõ, có lẽ do bị bóp quá nhiều, đầu ti thâm tím hết như màu của những vết bầm trài dài trên khắp cơ thể. Thật không tưởng được, cô nàng xinh đẹp, dễ thương ngày nào nay còn đâu.

“Thật là may mắn cho em quá... bỗng dưng mấy tên chịch em bị giết hết... Em thoát ra được thì gặp lại được ngài! Haha...” Ngọc Lan cười, một nụ cười điên loạn. Trông có vẻ việc bị “chơi” liên tục đã ảnh hưởng đến tâm lý của cô nàng.

Rồi nàng ta tiến đến Quốc Bảo gần hơn. Thấy vậy, hắn ta vùng vẫy tay chân xua đuổi: “Không... tránh xa ta ra!”

“Ngài Quốc Bảo! Em rất nhớ ngài đó!” Ngọc Lan nói rồi lao đến ôm hôn Quốc Bảo.

“Uh...” Khá bất ngờ, Quốc Bảo tưởng rằng nàng ta định trả thù mình nhưng có lẽ không phải.

Lưỡi Ngọc Lan liên tục khuấy đảo bên trong miệng Quốc Bảo. Hắn ta có thể ngửi thấy mùi tinh dịch ngọt ngào ở đầu lưỡi Ngọc Lan. Cũng chẳng trách được khi nàng đã bị ép phải uống rất nhiều tinh dịch.

“Ah... em thật sự nhớ cái cảm giác lần đầu tiên ngài cưỡng hiếp em... ngài như đã khắc vào tâm trí em vậy... Em không thể nào quên được!” Một hồi sau, Ngọc Lan rời khỏi miệng Quốc Bảo, đôi mắt say tình nói.

Nàng ta vội kéo khóa quần của Quốc Bảo xuống và móc cái dương vật của hắn ra. Nàng vuốt ve cái dương vật ấy. Chỉ một lát sau, nó cương cứng lên một chút. Rồi nàng ta chinh cho nó ngay mép âm đạo, sau đó ngồi xuống thật mạnh. Dương vật lọt sâu vào bên trong.

“Ah... sướng quá... em nhớ quá!” Ngọc Lan vừa cười vừa nói.

“Điên... điên thật rồi! Thả ta ra!” Quốc Bảo cố vùng vẫy thoát ra, nhưng hắn không thể bởi người hắn chẳng còn chút sức nào.

“Ahhh... Uh... Thích quá!” Ngọc Lan rên rỉ, trông nàng có vẻ sung sướng.

“Ahhh... Ngài Quốc Bảo... ngài có thích l-n (dùng cho nó hợp) của em không...”

“Tránh xa tao ra... con đĩ!” Quốc Bảo bực tức nói. Cơ thể hắn đã mệt mỏi rồi, giờ lại bị Ngọc Lan hành nữa bảo sao không bực.

“Ah... chắc là ngài không thích rồi... l-n em bây giờ chẳng còn thít chặt nữa... nó giãn rộng... uh... cực kì rồi! Dân đến nỗi đứt hai, ba cái dương vật vào còn vừa nữa haha... Em xin lỗi... Ahhhh!” Ngọc Lan chẳng màng đến câu nói của Quốc Bảo mà nói liên tục.

“Khốn kiếp...” Quốc Bảo đành cam chịu. Hắn thật sự không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu chống lại Ngọc Lan đang điên loạn kia.

Dù không thích, nhưng cảm giác sung sướng vẫn xuất hiện, kích thích não bộ Quốc Bảo.

Và rồi, với thái độ khó chịu, hắn ép bản thân mình xuất tinh sớm.

“Phọt!”

Một dòng tinh dịch trắng đ-c bắn thẳng vào bên trong Ngọc Lan khiến nàng ta rên lên đầy sung sướng.

“Ahh... tinh dịch...” Ngọc Lan vội đứng lên giải thoát cho dương vật Quốc Bảo. Thế nhưng ngay sau đó nàng lại dùng miệng ngậm nó lại.

“Uhm...” Nàng ta mút thật chặt dương vật để rút từng giọt tinh cuối cùng. Và rồi nàng mân mê nó và nói: “Ah... dương vật của ngài... em thích nó lắm...”

“Thích sao? Được thôi... mau giúp ta ra khỏi đây... ta sẽ làm tình với người thường xuyên!” Quốc Bảo thờ dõc nói, hắn bắt đầu cảm thấy mệt mỏi dữ dội. Thế nhưng Ngọc Lan chẳng hề để tâm đến lời nói của hắn.

“Nhìn nó thật hấp dẫn... em luôn mong chờ đến một ngày được ăn nó... không biết ra sao nhỉ?” Ngọc Lan cười khi sau lời nói của mình, trông nụ cười của nàng không ổn chút nào. Quốc Bảo thấy vậy mặt mày hơi tối lại.

“Khoan...”

“Uhm...” Ngọc Lan cố gắng há miệng thật to ngậm lấy dương vật lẫn bùi dái đen xì nằm dưới của Quốc Bảo.

“Khoan... đừng nói... nguoi...” Quốc Bảo tái xanh mặt mày lại.

“Phật!”

Máu đỏ bắn lên khuôn mặt của Ngọc Lan.

Nàng nhìn Quốc Bảo và mỉm cười, bên trong miệng vẫn là một đồng thịt bùi nhùi kèm máu.

...

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!” Quốc Bảo la lên đầy đau đớn, tay hắn giữ chặt vào giữa hai chân, nơi đang không ngừng chảy máu.

“Nguoi...” Ánh mắt căm phẫn nhìn Ngọc Lan.

“Hihi...” Nàng ta nhai nhóp nhép thứ đang nằm trong miệng rồi nuốt.

“Ừc!”

“Khôn... kiếp...” Hai mắt Quốc Bảo trợn ngược lên, chỉ còn trắng tròng. Sau cùng hắn ngã xuống, dứt hơi thở cuối cùng.

Trong ống cống chỉ còn vang vọng lại nụ cười của Ngọc Lan.

...

Không biết luật nhân quả có tồn tại hay không?

Thế nhưng việc xảy đến với Quốc Bảo ngày hôm nay đều do những việc làm tàn ác của hắn ngày xưa.

Ác giả ác báo.

...

“Hiiiiiii!”

Chiếc xe ngựa dừng lại ngay trước một tòa lâu đài u tối nằm trên núi. Từ trên xe, Hồng Uyên bước xuống.

“Tới nơi rồi!” Hồng Uyên ưỡn người một cái, ngực nàng đẩy về phía trước trong khi mông lùi về sau. Trông tư thế nàng thật khiêu gợi. Có lẽ cũng vì thế mà dương vật to con đứng thẳng sau cương cứng lên. Hắn ta nhìn nàng với ánh mắt đầy ham muốn tình dục.

“Về rồi đấy à? Bắt được chưa?” Một tên đứng trước cửa lâu đài khản khoản chạy ra.

“Đạ được rồi đại ca!” Hồng Uyên nói rồi đánh mắt sang tên to con đang nhìn lên mông nàng. Hắn ta hiểu ý rồi quay lại xe, vác ra một tên thiếu niên đang ngủ say, chân tay bị trói chặt bằng dây thừng, trên cổ còn đeo một cái vòng màu đen.

Không ai khác, hắn ta chính là Khải Minh.

“Hmmm... Đúng là thằng ở kì thi rồi! Haha!” Tên được gọi là đại ca vui mừng nói.

Theo như lời nói trên, có vẻ hắn đã từng có mặt ở kì thi liên trường vừa rồi. Chính xác hắn cùng Hồng Uyên và tên to con là ba kẻ đã bàn đến việc chôm chĩa Thánh Quang Kiếm của Đấng Quang ở kì thi vừa rồi.

“Được rồi! Mau đem nó cất vào kho hàng!” Tên đại ca bảo.

“Mà đại ca... thằng này đáng giá vậy sao?” Tên to con hỏi.

“Hừ... theo tao biết thì thằng này có huyết thống tử thần, bằng cớ là nó có thể điều khiển tử khí, đem bán đấu giá đảm bảo lời to! May mà ít người biết nên chúng ta mới hốt được của quý này dễ dàng!”

“Quào... nhưng người ta mua nó làm gì?”

“Đem về làm thí nghiệm hay đại loại như vậy... Mà mày hỏi nhiều quá! Mau đem nó vào kho hàng để còn chuẩn bị cho buổi đấu giá nữa!”

“Tuân lệnh!” Tên to con cùng Hồng Uyên gật đầu đáp.

Chương 94

“Hmm... được rồi! ” Tên to con nhẹ nhàng đặt Khải Minh trong một căn phòng rộng lớn. Sau đó, hắn quay sang Hồng Uyên bên cạnh nói: “Ha... thế là xong... Nhưng mà lỡ lát nữa thằng này tỉnh giấc rồi sao?”

“Haha... hắn chẳng thoát nổi đâu! Và lại trúng mê hồn hương của ta đây, sợ rằng đến khi bán xong rồi vẫn chưa tỉnh dậy được! ” Hồng Uyên tự tin nói, tay che nụ cười có phần lố lỉnh.

“Thôi được rồi... Đi ra thôi! À... mà...”

Hồng Uyên chợt tiến sát đến tên kia, nâng đưa tay sờ lên cơ ngực săn chắc của hắn, cơ thể uốn éo tạo dáng vẻ khiêu gợi, giọng nhỏ nhẹ nói: “Muốn thư giãn một chút không?”

“Ừ... được... được! ” Tên to con hiểu ý, lập tức gật đầu lia lịa. Trong quần hắn, dương vật cương lên biểu tình nhiệt liệt.

Cả hai kéo nhau ra ngoài, trước khi đi khỏi còn nói với mấy tên lính canh cửa phòng: “Canh mật cẩn thận! Toàn là hàng quý cho buổi đấu giá đó. ”

“Vâng ạ! ”

Gật đầu trước thái độ của mấy tên đó, Hồng Uyên khoác tay tên to con dẫn đi.

“Cạch! ”

Cánh cửa phòng nhanh chóng khép lại, cùng lúc đó, Khải Minh nằm dưới sàn nhà chợt mở mắt.

“Dù... nhức đầu quá! ” Khải Minh gắng gượng ngồi dậy, tựa lưng vào tường than vãn. Hắn ta thực chất đã tỉnh cách đây vài phút, tuy nhiên vì tác dụng phụ của Mê Hồn Hương mà đến tận bây giờ, đầu óc của hắn vẫn còn chút choáng váng.

Nhưng tại sao hắn có thể tỉnh dậy sớm như vậy? Chẳng phải Hồng Uyên đã tự tin nói rằng mất một thời gian rất lâu hắn mới có thể tỉnh lại sao?

Câu trả lời là vì Khải Minh khi xưa đã nghĩ đến tình thế bản thân bị trúng độc, thế nên hắn đã dùng điểm khoái lạc để nâng cấp khả năng kháng độc của mình. Tuy không cao nhưng còn hơn không có. Cũng nhờ vậy, hắn đã kháng lại Mê Hồn Hương, khiến khả năng gây mê của nó suy giảm ít nhiều.

“Grr... lũ khốn kiếp! Dám bắt mình đi bán à... Mà cũng tại mình... đại gái nên mới lâm vào tình trạng thế này! ” Khải Minh cắn răng, dáng vẻ bức tức nói. Lòng hắn còn thể sẽ trừng trị Hồng Uyên vì dám lừa dối trái tim mong manh của hắn. Nhưng đó là khi hắn thoát được ra khỏi đây.

Đợi một lát sau, con choáng váng qua đi, hắn ta thử vận hồn lực để thoát khỏi những sợi dây thừng đang trói chặt tay chân.

“Grrr...”

Mặt Khải Minh nhăn nhó như rắn đẻ. Dù đã cố hết sức song hai sợi dây thừng vẫn trơ trơ quấn chặt tay chân hắn. Bình thường, đối với những sợi dây này, hắn ta chỉ cần vận hồn lực một tí đã có thể bứt ra làm đôi. Vậy tại sao bây giờ lại không thể làm được?

“Cái gì vậy trời... sợi dây này làm bằng cái gì vậy? ” Khải Minh nghi ngờ về chất liệu của sợi dây. Thế nhưng nhờ vào Tinh Thông Nhãn, hắn biết được đây chỉ là những sợi dây thừng bình thường.

“Tại sao vậy? ” Khải Minh lại cố sức để thoát khỏi những sợi dây thừng ấy nhưng chẳng có tác dụng, dù hắn đã dùng rất nhiều hồn lực.

“Ừa khoan...” Sau một hồi bất lực, Khải Minh chợt phát hiện ra điều gì đó.

“Cái vòng cổ này ở đâu ra vậy?”

Sờ tay lên cổ, hắn cảm thấy có gì đó đeo ở cổ hắn. Cổ nhìn xuống kết hợp với những ngón tay cố kéo thứ đó ra, hắn phát hiện đó là một chiếc vòng cổ màu đen.

Không chỉ thế, nhờ vào Tinh Thông Nhãn, hắn còn biết được thêm thông tin từ chiếc vòng cổ đó.

Vòng Cổ Trói Buộc (Bảo vật sơ cấp): Chiếc vòng cổ chuyên dùng để chế ngự người khác. Khi đeo vào một đối tượng, nó sẽ phát ra một luồng Sóng Kiểm Hãm (I) khiến đối tượng ấy không thể vận hồn lực.

“Á ù! Hèn gì... ” Khải Minh xem tí la to lên nhưng may mắn kiềm chế được. Hóa ra nãy giờ là do thứ cù lín này hại hắn không thể vận hồn lực. Lúc này hắn cũng có cảm giác hồn lực không đến được tay chân song hắn lại chẳng chú tâm đến.

“Vậy phải làm sao để thoát ra bây giờ? ”

Khải Minh cố tháo cái vòng ra khỏi cổ, thế nhưng nó lại càng siết chặt hơn. Nếu cố thêm nữa hắn sẽ bị nghẹt thở chết mất.

“Má nó... chẳng lẽ cam chịu bị bán thịt à? ” Khải Minh hoang mang nói. Hắn tưởng tượng đến viễn cảnh sau khi bị bán mà không khỏi rùng mình.

“Không được phải thoát khỏi đây! ”

Nói thì nói vậy, nhưng khi nào còn cái vòng cổ kia, hắn khó lòng thoát được.

“Ồ, quyết tâm dữ! ”

Một giọng nói châm biếm vang lên trong đầu Khải Minh. Ấy vậy mà hắn chẳng tỏ chút khó chịu nào, ngược lại còn rất vui mừng.

“HỆ ~ THỐNG ~ ”

Hệt như Nôbita mỗi lần gặp khó khăn, nhờ vả Đơrêmôn. Khải Minh hai mắt rung rung, giọng cảm động nói: “Hicc, ta nhớ người làm đó hệ thống! ”

“Nhớ à? Ta tưởng người mãi nghĩ mấy cái tư thế gì đó mà quên mất ta luôn rồi chứ...” Giọng lạnh lùng, vô cảm của hệ thống vang vọng trong đầu Khải Minh.

“... hìhì...” Bị nắm đuôi, Khải Minh chỉ biết cười trừ.

Vì không hoàn thành nhiệm vụ, hệ thống đã tự động đóng cửa trong khoảng 6 tiếng. Khải Minh định sẽ hỏi vài chuyện về Tử Thần Huyết Thống cũng như Tử Thần Thuật ngay sau khi hệ thống trở lại. Thế nhưng vì mãi lo tính chuyện “xoạc” với Linh Nguyệt, hắn đã quên mất. Trong khi đó, hệ thống trở lại cũng chẳng thèm thông báo gì nên hắn chẳng thèm nhớ tới luôn.

“Thôi chuyện đó bỏ đi... Giờ mau giúp ta tìm cách thoát với! Có cách nào trị được cái vòng này không hệ thống! ”

“Bỏ là bỏ thế nào được chứ? Người nghĩ xem, người có ngày hôm nay là nhờ ai? ” Hệ thống lại bắt bẻ.

“Thôi mà! Ta xin người đó! ” Khải Minh thấy vậy đành xuống nước cầu xin trong lòng không thể không mắng thăm hệ thống: “Khốn nạn! ”

“Khốn nạn à? ”

Khải Minh quên mất rằng tâm trí mình thông với hệ thống. Hắn nghĩ gì nó đều nghe thấy.

“Á á... ý ta là mấy tên bắt ta khốn nạn quá đó mà! Đờ mờ, gấp lại tên bự con ta sẽ thông nát ass, gấp con nhỏ Hồng Uyên ta sẽ chịch cho nó tối mặt! ” Khải Minh vội chống chế.

“Ồ vậy à! ” Hơi có chút bức tức trong giọng của mình, hệ thống nói.

“Mà thôi... mau giúp ta với! ”

“Hmmm muốn thoát khỏi cái vòng này sao? ”

“Đúng đúng! ”

“Đơn giản thôi. ” Hệ thống nói rồi truyền vào não Khải Minh một luồng thông tin.

“Huy Hiệu Tự Do (Bảo vật sơ cấp): Khi đeo vật phẩm này, người sử dụng sẽ nhận được Kháng Sóng Kiềm Hãm (I). ”

“Wow... hay quá! Ta mua liền! ” Thấy được cách thoát, Khải Minh vui mừng nói.

“Giá: 20000 Điểm khoái lạc. ”

“Fuck... bớt đi anh ơi! ”

“Éo! ”

“Định mệnh. Bán kiểu này éo ai mua đâu! ”

“Ồ vậy thôi khỏi bán...”

“Á á... em mua!”

Vẫn như thường lệ, một khi hệ thống đã ra giá thì miễn thương lượng. Khải Minh ngậm ngùi nhìn 20000 điểm khoái lạc đội nón ra đi.

Ngay sau đó, trong đầu Khải Minh vang lên một âm thanh: “Giao dịch thành công. Có muốn trang bị Huy Hiệu Tự Do ngay không?”

“Có!” Vô cùng dứt khoát, Khải Minh lên tiếng.

“Xác nhận!”

Hệ thống vừa dứt lời, một ánh sáng huyền bí xuất hiện trước ngực Khải Minh. Từ ánh sáng đó hiện ra một chiếc huy hiệu màu vàng hình cánh chim. Không còn gì khác, nó chính là Huy Hiệu Tự Do mà Khải Minh vừa mua.

Chiếc huy hiệu ngay lập tức dính vào áo của Khải Minh. Hắn ta lập tức vận thử hồn lực và...

“Rệt!”

Dây thừng trói ở chân tay đều bị đứt ra.

“Phù... Thoát rồi!”

Khải Minh lau mồ hôi trên trán, cuối cùng hắn cũng mở trói được rồi.

“Giờ thì... tìm cách thoát ra... nhưng mà trước đó... hệ thống...”

“Chuyện gì?”

“Hãy cho ta biết về Tử Thần Thuật cũng như Tử Thần Huyết Thống!”

Khải Minh thật muốn biết về những thứ này. Chính chúng đã tạo nên cho hắn sức mạnh kinh khủng. Vậy nên hắn càng phải biết rõ về chúng.

“... Được thôi!” Không giấu diếm gì, hệ thống truyền thẳng thông tin của những thứ kia vào não Khải Minh.

Đón nhận một lượng lớn thông tin, Khải Minh mở to mắt ra ngạc nhiên. Bây giờ hắn đã có thể biết được những thứ bí ẩn kia.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95

“Tử Thần Huyết Thống: (Độ đậm: 50%, Màu sắc: Đen): Người sở hữu huyết thống sẽ nhận được:

[Kĩ năng bộ tộc]:

(Lv3): Thấy được tử khí tự do. Khả năng tự động nâng cấp theo cảnh giới.

<Điều khiển Tử Khí> (Lv1) (Cảnh giới mở: Hồn Sư tầng 1): Có khả năng điều khiển tử khí.

(Cảnh giới mở: Hồn Tướng tầng 12):?

<Điều Khiển Tử Thi> (Cảnh giới mở: Hồn Vương tầng 1):?

“Cái éo gì vậy...” Khải Minh ngơ ngác trước những gì mình vừa mới tiếp. Nhưng đó chưa phải là tất cả.

“Tử Thần Thuật (Lv1): (Đặc biệt khi sở hữu huyết thống màu đen): Duy trì trong 10 phút. Sau khi sử dụng phải đợi 10 phút mới có thể tiếp tục dùng. Người sử dụng sẽ nhận được trạng thái: Biến đổi tử khí thành hồn lực (20000 hồn lực/1 mét khối tử khí/30s), tăng 50% khả năng hấp thụ tử khí, tăng 40% khả năng chuyển hóa tử khí, tăng 50% khả năng sản sinh tử khí, tăng Máu Lạnh: 20%, Áp Chế Lo Sợ: 20%.”

“...”

Mắt Khải Minh không hề chuyển động, phải chăng vì quá ngạc nhiên. Sau một hồi im lặng như để xâu chuỗi những gì mình có, môi hắn nhấp máy:

“... TUYỆT... VỜI!”

Khải Minh thật sự muốn nói nhiều hơn nữa về cảm xúc của mình đối với những thông tin vừa rồi. Tuy nhiên, sự ngạc nhiên đã khiến câu chữ của hắn cô đọng lại chỉ còn hai từ “tuyệt vời”.

Trong lòng hắn bây giờ, ngoài sự ngạc nhiên còn xuất hiện thêm một cảm giác khó tả khác.

Sung sướng, hưng phấn, vui mừng... một “quả bom cảm xúc” bùng nổ trong con người của hắn.

Hắn mừng đến mức cười không ra cười. Đôi mắt hắn rung rung như muốn khóc.

Khải Minh bật dậy nhảy tung tung như bị điên. Tay chân hắn liên tục vung vào không khí.

Ngay bây giờ, hắn chỉ muốn hét lên thật to. Nhưng mà tình thế bị bắt này không cho phép hắn. Bởi vậy hắn nửa muốn mở miệng mà nửa lại cắn chặt răng trông thật buồn cười.

Một lát sau, Khải Minh ngồi xuống thở dốc. Chỉ vui thôi mà mệt đến vậy sao?

“Học... học... Hệ thống... ta hỏi thử cái này... Mấy cái hạt đen đen kia là từ khí đúng không?”

“Đúng!”

“Haha... quá ngon rồi...” Khải Minh vui mừng nói rồi lại nhảy như điên.

Tại sao hắn lại vui đến như vậy?

Đơn giản vì hắn nhận thức rõ những thứ vừa biết đã giúp hắn có một sức mạnh không tưởng.

Lúc đầu Khải Minh tuy chưa biết gì về những thứ trên nhưng hắn đã cảm nhận được trong cơ thể có một sức mạnh bá đạo. Bây giờ, khi đã biết rõ về nó, hắn lại càng cảm thấy thứ sức mạnh ấy bá đạo đến mức kinh khủng.

Bá đạo ở chỗ nào?

Đầu tiên là Từ Thần Thuật, một kỹ năng cho phép Khải Minh có thể biến đổi từ khí thành hồn lực. Theo như thông tin từ hệ thống, hắn ta có thể tạo ra 20000 (điểm) hồn lực từ 1 mét khối từ khí chỉ trong vòng ba mươi giây. Để có tương quan, lượng hồn lực của một Hồn Sư tăng 12 trong trạng thái bình thường cũng chỉ nằm khoảng 20000 (điểm) hồn lực. Nghĩa là nếu cho Khải Minh 1 mét khối từ khí, hắn dễ dàng tạo một lượng hồn lực ngang với một Hồn Sư tăng 12 sở hữu trong chỉ nửa phút.

Trong khi đó, bản thân Khải Minh có thể tự động sản sinh từ khí cũng như hấp thu từ khí từ bên ngoài, giới hạn chứa của hắn lên đến 20 mét khối từ khí. Một lượng cung khá ổn định.

Nếu Khải Minh sử dụng hết lượng từ khí dự trữ bên trong cơ thể, chỉ trong 10 phút (600 giây) hắn dễ dàng tạo ra 400000 (điểm) hồn lực, ngang với lượng hồn lực một Hồn Hoàng sở hữu. Đó là chưa kể hắn vẫn tiếp tục tạo ra hoặc hấp thụ từ khí từ bên ngoài. Vậy thì hắn có thể liên tục tạo ra hồn lực rồi.

“Có khi nào... quát một phát lên Hồn Thần luôn không nhỉ?” Khải Minh trầm nghĩ, đôi mắt không hề chớp tí nào. Điều hắn nghĩ không phải không phải không có cơ sở, với tốc độ tạo hồn lực như thế này việc tạo ra lượng hồn lực khoảng Hồn Thần không phải điều không thể.

“Ahaha... ảo tưởng hả con?” Hệ thống chột buồm lời trêu chọc.

“Sao chứ? Với tốc độ tạo hồn lực thế này, có lẽ vài ngày đã đủ để anh lên cảnh giới max.”

“Không được đâu!” Lời của hệ thống như đinh đóng cột khiến Khải Minh thất vọng.

“Tại... tại sao chứ?”

“Để ta giải thích cho... Linh hồn của người bình thường có khả năng tự sản sinh hồn lực và bản chất của việc tu luyện là sử dụng hồn lực để tự mở rộng linh hồn của mình nhằm giúp tăng năng suất sản sinh hồn lực.”

“Thế nhưng, một kẻ sở hữu linh hồn khuyết tật như ngươi thì khác.”

“Khuyết... tật!” Khải Minh hơi có vẻ khó chịu, cái hệ thống này lúc nào cũng tìm cách đay nghiến hắn.

“Linh hồn của ngươi vốn không thể sản sinh hồn lực, nhờ vào Dâm Thần Huyết Thống mà ta trao tặng, linh hồn ngươi mới có thể sản sinh hồn lực nhờ vào việc làm tình.”

“Ừ... rồi sao nữa?”

“Lại phải nói về linh hồn, có thể ngươi thừa biết người ta nói linh hồn sản sinh hồn lực, nhưng thực chất chỉ có một phần của nó làm nhiệm vụ này, đó

chính là phần trung tâm linh hồn, phần còn lại chỉ làm nhiệm vụ chứa hồn lực do trung tâm tạo ra. ”

“Ừm... đúng! ” Khải Minh đã từng tìm hiểu qua về điều này nên nhanh chóng gật đầu.

“Vậy khi người ta muốn tăng năng suất sản sinh hồn lực thì thứ cần mở rộng nhất chính là phần trung tâm. Bằng cách nào? ”

Khải Minh nhanh nhẩu đáp: “À ừm... theo ta nhớ thì... người ta sẽ tích tụ hồn lực đến mức cực đại trong phần bên ngoài trung tâm linh hồn, tạo nên một sức ép cho phần trung tâm khiến hồn lực được sinh ra từ đó bị dồn nén lại. Chúng sẽ liên tục tìm cách thoát ra và đến một lúc, khi bên trong trung tâm bị quá tải...”

“Phần trung tâm sẽ bị lượng hồn lực ấy đẩy rộng ra! Và chính lúc ấy sẽ tính là đột phá một tầng. ” Hệ thống nói nốt những gì Khải Minh định nói.

“Thế thì sao? ”

“Người vẫn chưa hiểu à? Vậy nghe tiếp đây. Khi phần trung tâm mở rộng thì phần còn lại cũng được mở rộng, tuy nhiên nếu phần còn lại mở rộng chưa chắc phần trung tâm sẽ mở rộng theo. Còn nữa, hồn lực chỉ có thể đi từ phần trung tâm ra bên ngoài chứ tuyệt nhiên không có con đường ngược lại. Nói đến đây chắc người hiểu rồi chứ. ”

“Ah... Ý người là... ” Khải Minh như vừa tỉnh ngộ ra điều gì đó.

“Đúng vậy! Từ khi sẽ nằm ở ngoài linh hồn, khi dùng nó tạo hồn lực, lượng hồn lực đó chỉ có thể nằm ở bên ngoài phần trung tâm. Không có hồn lực bên trong trung tâm, thì làm sao người có thể đột phá? ”

“Vậy chỉ có thể tu luyện bằng cách chịch gái thôi à? ”

“Hé hé... tất nhiên! ”

“Định mệnh... Làm ta cứ tưởng. Nhưng mà không sao, nếu tạo ra lượng hồn lực lớn như vậy thì anh đây cũng mạnh như Hồn Thần thôi... Cần gì phải mở rộng trung tâm? ”

“Haha... có lẽ ta phải thông não mi thêm lần nữa. Tạo ra lượng hồn lực lớn như vậy thì người chứa ở đâu? ”

“Tất nhiên là ở trong linh hồn, bên ngoài trung tâm linh hồn. ”

“Hmm... Vậy người nghĩ người chứa nổi? Người hiện tại chỉ là một Hồn Sư, linh hồn của người chỉ có thể chứa một lượng hồn lực đúng với cảnh giới của mình. Nếu như nhận một lượng lớn hồn lực vượt quá mức chịu đựng, người sẽ bị quá tải và... giống như một quả bong bóng khi bị bơm quá nhiều khí...”

“BÙM! Linh hồn người sẽ bị xé nát, chưa kể phần trung tâm sẽ bị nghiền nát luôn! ”

Hệ thống bất ngờ lên giọng nghiêm trọng khiến Khải Minh có chút sợ sệt. Có vẻ nó đang cảnh báo Khải Minh đừng làm điều dại dột.

“Kính vậy à...”

“Bởi vậy, người chỉ có thể nâng cao cảnh giới bằng cách chịch gái thôi! Linh hồn của người sẽ mở rộng từ từ để thích nghi. Còn Từ Thần Thuật chỉ để giúp người tạo ra nguồn hồn lực dồi dào để chiến đấu bên bị thôi! ”

“Thôi kệ... chậm mà chắc! ” Khải Minh ngậm ngùi nói. Hắn đã từ bỏ cái ước mơ hảo huyền lúc nãy sau khi nghe những gì hệ thống nói.

“... Mà... giờ điều quan trọng nhất là tìm cách thoát ra khỏi đây! ” Khải Minh đứng dậy thăm nhủ trong lòng. Nếu cứ ở đây lâu, số phận của hắn sẽ trở thành món hàng bị đem đi bán mất.

“Ừa... mà mấy cái này là gì vậy ta? ”

Khải Minh chuyển sự chú ý sang những chiếc thùng đang được phủ vải trắng nằm gần mình. Căn phòng rộng lớn này không phải dành riêng cho hắn mà còn phải chia sẻ cho những chiếc thùng ấy nữa.

“Có khi nào... ” Khải Minh rón rén bước chân đến và tháo thử một tấm vải trắng xuống. Chiếc thùng lộ rõ ra trước mắt hắn, ở nắp thùng là một tấm kính nên Khải Minh dễ dàng nhìn thấy vật được chứa bên trong.

Nằm gọn trong một chiếc gối đỏ mềm mại là một chiếc găng tay to, màu bạc lấp lánh, những ngón tay của găng tay này nhọn hoắt trông như móng vuốt của quái vật. Ở phần mu trên găng tay còn đính một viên đá quý màu đỏ tía trông vô cùng sang trọng.

“Găng Tay Bạc (Bảo vật trung cấp) (Có thể tiến hóa): Chiếc găng tay được làm từ xương Ác Long và phủ thêm một lớp bạc cường hóa nên cực kì cứng chắc. Khi trang bị vào, người sử dụng sẽ được tăng 200% tấn công vật lý (nếu tấn công bằng găng tay). Ngoài ra trên găng tay còn khảm một viên Đá Linh Hồn, có thể chứa hồn lực và phóng xuất khi cần. ”

“Trời... là bảo vật... vậy mấy cái thùng kia... ” Khải Minh vội mở thêm vài thùng nữa. Kết quả là...

“Tất cả... đều là bảo vật... Đây chắc hẳn là hàng mà bọn chúng chuẩn bị bán đấu giá rồi! Haha... phen này số đỏ vờ lò.”

Khải Minh thầm cười trong lòng. Đặt trước hắn bây giờ là vô số những bảo vật cùng hàng loạt thứ quý giá khác. Khải Minh không thể kiềm hãm lòng tham trời dậy. Dù gì hắn cũng là con người mà.

“Haha... Quá ngon... ta sẽ vơ vét hết đồng hàng này!”

Nhưng ngay sau đó, Khải Minh gặp chút vấn đề.

“... Eh... nhưng mà chứa ở đâu bây giờ?”

Khải Minh có một túi không gian, tuy nhiên nó không thể nào chứa hết đồng hàng này được. Hắn cần phải có không gian rộng hơn.

“Hừ...” Khải Minh lập tức lục tung mấy cái thùng đó lên để tìm kiếm một thứ gì đó. Sau cùng, hắn đã tìm thấy...

“Túi không gian cao cấp (Bảo vật cao cấp): Bên trong là một khối không gian nén hình lập phương thể tích 20 mét khối đã triệt tiêu trọng lực (Bỏ qua trọng lượng bên trong). Độ bảo mật cao.”

“Haha... 20 mét khối, dư sức chứa hết đồng hàng này rồi. Ta sẽ lấy hết, coi như quà đền bù cho việc chúng mày bắt ta đến đây! Hahaha...”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96

Ngay trước cửa căn phòng chứa hàng chuẩn bị cho buổi đấu giá.

“Rộp rộp!”

“Ừa tiếng gì vậy?”

Hai tên lính canh cửa nhìn nhau khi nghe thấy tiếng động lạ phát ra từ trong căn phòng.

“Vào xem thử đi.”

“Ờ...”

Nói rồi, chúng nhẹ nhàng mở khóa, đẩy cửa bước vào.

“Cái...”

“Hàng đâu hết rồi?”

Khuôn mặt cả hai biến sắc dữ dội. Bởi lẽ căn phòng vốn chất đầy những thùng hàng bỗng dưng trống rỗng. Lẽ nào chúng tự bốc hơi hết?

“Mau... mau đi báo...” Tên đứng trước quay lại nói với tên ở sau, thế nhưng hắn buộc phải dừng lời giữa chừng khi thấy tên đó bỗng lao xao, sau đó ngã xuống đất.

“Bịch!”

“Chuyện gì vậy... Uh... sao ta thấy choáng váng vậy... A!” Tên còn lại đưa tay sờ đầu, một cảm giác mệt mỏi tấn công vào não bộ hắn. Sau cùng, hắn ngã xuống theo tên kia.

“Hmm... thế là xong!” Nép sau cánh cửa phòng, một thiếu niên với một chiếc mặt nạ hình chó bước ra. Không ai khác, hắn chính là Khải Minh.

Sở dĩ hắn đeo cái mặt nạ này không phải vì muốn che đậy dung mạo đẹp trai (hắn tự nhận) mà thực chất là để dùng đến chức năng lọc khí của nó, ngăn cho Mê Hồn Hương mà hắn rải trong không khí xâm nhập.

Mê Hồn Hương? Làm sao Khải Minh có được.

Tất nhiên là lấy từ đồng hàng bán đấu giá kia rồi, cả cái mặt nạ lọc khí kia cũng vậy.

“Chắc, loại Mê Hồn Hương cao cấp này hít phải một cái là ngủ 7 ngày 7 đêm không tỉnh... Ta muốn dùng cho con nhỏ Hồng Uyên kia để trả thù... Nhưng mà ưu tiên hạ hai người cái đã... thôi chúc bé ngủ ngon nha!”

Khải Minh lắc đầu tiếc nuối nói, sau đó hắn quay gót bước ra ngoài.

“Giờ thì thoát thôi haha... Cơ mà đi đường nào giờ?”

...

“Hmmm... Rốt cuộc người trời ta lại để làm gì vậy?”

Hồng Uyên với ánh mắt bức tức nhìn về phía tên to con đang hí hục trói nàng vào đuôi giường bằng những sợi dây màu đỏ tươi.

Vài phút trước, Hồng Uyên tâm trạng đang vui nên đã ngộ lòi muốn “thư giãn” với tên to con. Nàng đương nhiên rất tự tin trước sắc đẹp cùng độ quyến rũ của mình, một khi đã ngộ lòi thì mười thắng đồng ý hết cả mười.

Quả đúng như vậy, hắn ta đã đồng ý ngay lập tức. Cả hai sau đó dạt nhau vào một căn phòng cách âm để thoải mái hành sự.

Vừa vào phòng, nàng đã chủ động tiến đến, đôi mắt say đắm nhìn tên kia trong khi bàn tay thon gọn chui tọt vào trong quần hắn, bắt lấy con “mãnh thú” nóng hổi kia.

“A...” Thế nhưng trái với dự đoán của nàng. Hắn ta bất chợt đẩy nàng ra rồi kéo về phía chiếc giường duy nhất nằm trong phòng.

“A... thích làm trên giường sao?” Một suy nghĩ thoáng qua đầu Hồng Uyên. Thế nhưng nàng lập tức nhận ra điều đó không phải.

Tên kia lột sạch quần áo của Hồng Uyên, sau đó đè nàng ngồi xuống dưới đuôi giường. Hắn ta mò từ trong túi một vài sợi dây màu đỏ rồi cột tay chân nàng vào trong giường.

Hồng Uyên khá bất ngờ, nàng ra sức vùng vẫy song chẳng được ích lợi gì. Tên kia đã ra sức áp chế hoàn toàn nàng.

Sau một hồi, hắn ta có vẻ đã hoàn thành công việc của mình. Hắn ta đứng dậy, tay xoa cảm gật đầu, vẻ ưng ý.

Trước mặt hắn lúc này, Hồng Uyên đã hoàn toàn bị trói chặt vào giường. Nhìn dáng vẻ của nàng lúc này đảm bảo chẳng nam nhân nào không xuất hiện ham muốn.

Cơ thể nàng vốn đã đẹp, khi trần trụi càng khiến người ta mê mẩn hơn. Làn da trắng hồng kết hợp với màu đỏ tươi của những sợi dây khiến nàng thêm phần quyến rũ.

“Haha... đẹp quá!” Tên to con không nhịn được, buộc miệng khen ngợi.

“Grrr... Mau thả ta ra!” Hồng Uyên bức tức nói, đồng thời vận hồn lực để thoát. Song dù cố thế nào nàng cũng không thể thoát khỏi. Bởi lẽ những sợi dây này làm bằng chất liệu vô cùng đặc biệt, một Hồn Sư khó mà tháo bỏ nếu bị trói.

“Bình tĩnh đi nào người đẹp... Ta trói nàng tất cả đều có lý do mà!”

“Hừ... Lý do lý trấu gì?”

“Haizz... nàng thật không biết sao? Bị trói như thế này làm tình sẽ thú vị hơn đó! Haha!”

“Gi chứ...” Hồng Uyên dịu giọng xuống. Lời nói của tên kia khiến nàng có chút kích thích. Đầu nàng mừng rỡ đến cảm giác làm tình khi bị trói chặt như thế này. Quả thật nàng có chút tò mò về thứ cảm giác ấy. Có lẽ đây là cơ hội tốt để nếm trải thử.

“Uh...” Chỉ nghĩ một chút về nó mà âm đạo của nàng đã xuất hiện cảm giác ngứa ngáy. Ngay bây giờ nàng đang rất cần một thanh dương vật đút vào trong để giải tỏa.

“Haha... nghe cũng kích thích lắm đúng không?” Tên kia như nhìn thấu được tâm tư của nàng. Hắn ta chăm chú nhìn vào âm đạo hồng hào đang ban rộng ra của Hồng Uyên. Vốn dĩ hai chân nàng đã bị hắn banh ra rồi cột chặt vào chân giường, vậy nên giờ đây âm đạo nàng đã bị phơi ra hoàn toàn, chẳng gì có thể che lại cái âm đạo đang phát ra lửa tình kia.

“Grr... Mau làm đi!” Hồng Uyên lên giọng ra lệnh cho tên kia, có vẻ nàng đang rất thèm thuồng.

“Haha... được thôi!” Tên kia chẳng còn chần chừ gì nữa, hắn tụt quần xuống và trình diện cho Hồng Uyên cái dương vật đang cương cứng của mình. Không chỉ sở hữu cơ thể to lớn, vạm vỡ, đến cả dương vật của hắn cũng thuộc hàng khủng.

Dương vật hắn khá dài, màu hơi đen, đường kính tầm khoảng 2.5 Cm. Trông nó khi cương lên rất hùng dũng, có thể ví như một mãnh thú.

“Uhm...” Nhìn thấy dương vật của tên đó, Hồng Uyên lại càng thêm ham muốn. Nàng chỉ mong nó đến và xâm lấn bên trong nàng.

Không để Hồng Uyên chờ đợi thêm nữa, tên kia lập tức sấn đến, về mặt vô cùng hào hứng.

Cứ tưởng hắn có thể thưởng thức “miếng mồi” thơm ngon mà mình mất công chuẩn bị này giờ, nào ngờ...

“Cạch!”

Cánh cửa phòng bỗng mở ra.

“Chết mẹ... quên khóa cửa...” Hồng Uyên cùng tên kia lúc này vội vàng quá nên quên mất khóa cửa.

Một kẻ với khuôn mặt đeo mặt nạ lò đầu vào trong. Thấy cảnh tượng trước mặt mình, hắn ta chột la lên: “A... Xin lỗi ta vào nhầm phòng!”

“Rầm!” Sau đó, hắn ta lập tức đóng cửa lại.

“...” Hồng Uyên cùng tên kia nhìn nhau, vài giây sau, cả hai đồng thanh hét: “Là... là thằng đó!”

Chẳng khó khăn gì cho họ khi nhận ra kẻ vừa rồi là Khải Minh. Dù hắn có đeo mặt nạ nhưng bộ đồ hắn mặc đã nói lên tất cả.

“Làm sao hắn thoát được chứ?”

“Biết làm gì... mau bắt nó!” Hồng Uyên cổ rướn người ra lệnh, những sợi dây kia giờ lại hóa ra phiền phức.

Tên bự con vội vã chạy ra ngoài mà quên cả mặc quần vào. Khi hắn ra đến cửa, Khải Minh đã chạy đến cuối hành lang. Tuy vậy, hắn vẫn dễ dàng đuổi kịp chỉ với một cái giẫm chân.

“Yaaa...” Tên kia vung tay về Khải Minh như hổ vồ mồi. Trông tốc độ và lực tay vô cùng ấn tượng.

“Guh...” Khải Minh vừa quay mặt lại đã thấy cánh tay cơ bắp của tên ấy gần ngay sát mặt.

“Hehe...” Tên đó có vẻ khá tự tin, nghĩ rằng sẽ dễ dàng đánh trúng Khải Minh tuy nhiên...

“Vụt!” Khải Minh như một con lốc, xoay người nép sát vào vách tường khiến đòn đánh của tên kia bị hụt.

Quả nhiên, với Đặng Gia Bộ Pháp, muốn đánh trúng Khải Minh không phải chuyện dễ dàng.

Tên kia sau đòn đánh hụt liền hăm mạnh cơ thể, quay phát lại sẵn sàng ứng chiến.

“Grrr... Số nó xui thiệt chứ!” Khải Minh nhìn tên đó, thầm than trong lòng. Ngay giờ hắn đi lòng vòng mãi chẳng tìm thấy lối thoát. Tìm thấy một căn phòng định vào xem thử thì gặp tên này cùng Hồng Uyên. Chẳng trách sao hắn bảo số mình xui dù cách đây vài phút hắn còn tự khen mình số đỏ.

“Hừ... nhóc con, mau ngoan ngoãn chịu thôi!”

Tên kia chỉ vào Khải Minh và nói.

“... Hòn Tảng tầng 8. Má nó, ăn gì mà mạnh vậy ba...” Nhờ vào Tinh Thông Nhãn, Khải Minh đã biết được thực lực đối phương. Điều này làm hắn thêm lo lắng vì chênh lệch thực lực khá cao.

“Hừ...” Tên kia hừ lạnh một tiếng rồi lao đến tấn công.

“Grr... Mà khoan, đây là cơ hội tốt để thử cái đó!”

Khải Minh khẽ nhếch môi cười, đồng thời hắn lập tức sử dụng đến kỹ năng mà mình mới nhận gần đây, kỹ năng đã giúp hắn đánh bại Đặng Quang, giành lấy chiến thắng ở kì thi vừa rồi.

“Tử Thần Thuật!”

Sắc mặt Khải Minh có chút biến đổi, những đường gân xanh lại nổi lên trên khắp cơ thể hắn.

Y hệt như lúc đó.

Một cảm giác rùng rợn phát ra khiến tên to con có hơi chùn bước.

“Khà khà...” Khải Minh mỉm cười tự tin. Từ trong cơ thể hắn, hàng loạt những hạt tử khí đen chui ra. Sau đó, hắn chỉ vẫy nhẹ tay một cái, những hạt tử khí ấy theo luồng lao đến tấn công đối phương.

Tên to con kia vận hồn lực phủ toàn cơ thể, ngăn cho da thịt tiếp xúc với luồng bụi đen kia. Hắn biết rõ rằng, nếu để tử khí chạm vào, cơ thể của hắn sẽ bị mục rữa, thối nát.

“Hừ... Từ Hòa!”

Khải Minh nắm chặt tay lại, luồng tử khí bao quanh tên kia bất ngờ biến đổi thành ngọn lửa đen. Có vẻ Khải Minh đang muốn thiêu cháy đối phương.

Phải biết rằng ngọn lửa đen ấy chính là Từ Hòa, là một dạng của Từ Khí, nó được xem như ngọn lửa ở Hỏa Ngục. Ngọn lửa này có không chỉ thiêu đốt da thịt, mà còn có khả năng thiêu đốt trực tiếp vào sinh lực của đối phương. Thật là ghê gớm, nếu đề trúng phải nó, tính mạng khó mà bảo toàn.

Tuy nhiên, một Hồn Tướng tăng 8 như tên kia nào dễ dàng chịu thua ngọn lửa ấy. Hắn ta xoay người, phóng kích hồn lực ra xung quanh đã lập tức đẩy lùi đám lửa đen ấy, không những thế còn khiến chúng tắt ngúm trong không khí.

“Cái gì?” Khải Minh trông bộ bất ngờ.

“Đờ đây!”

Tên to con tiếp tục tiến đến, tay hắn mạnh mẽ vung đâm vào mặt Khải Minh.

“Guh...”

Khải Minh lập tức lùi lại, tránh đề cú đâm ấy chạm vào mặt. Tuy đã kịp thời né tránh, song hồn lực phát ra từ nắm đấm tên kia khiến chiếc mặt nạ của Khải Minh nứt làm đôi.

“Uy lực kinh khủng...” Khải Minh thầm nói. Đây chính là đẳng cấp Hồn Tướng sao?

“Nhóc con, mau đầu hàng!” Tên kia vẫn tiếp tục nhào tới tấn công. Khải Minh nhanh nhẩu sử dụng Đặng Gia Bộ Pháp kết hợp cùng các kỹ năng gia tăng tốc độ đã dễ dàng né tránh. Không những thế, hắn còn lượn ra được phía sau của đối phương.

Khải Minh dồn toàn lực vào chân, tung một cú sút cực mạnh vào điểm mù của tên kia. Hắn biết muốn đánh bại tên này cần rất nhiều hồn lực nên chẳng ngại tập trung toàn bộ lượng hồn lực mình có. Dù sao hắn cũng đã kích hoạt Từ Thần Thuật, hồn lực không phải là vấn đề khiến hắn dè dặt. Tuy nhiên...

“Phật!”

Đối phương lại nhanh hơn hắn, tay tên đó đã bắt được chân Khải Minh, đồng thời ra lực bóp mạnh khiến hồn lực ở đó tiêu tan.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97

“Guh...” Cổ chân bị bóp chặt khiến Khải Minh đau đớn.

“Hết chạy nha nhóc!” Tên kia vẫn giữ chặt chân Khải Minh và lùi về phía trước. Cánh tay còn lại vung mạnh xuống đầu Khải Minh.

“Nguy rồi!” Khải Minh biết rõ, nếu trúng đòn này thì hắn xác định bị đánh bại.

Cố vận hồn lực đến bảo vệ, thế nhưng chỉ còn một chút ít ỏi.

“...”

Khải Minh đã quá chủ quan, nghĩ rằng với nguồn hồn lực cung cấp từ Từ Thần Thuật, hắn sẽ không phải lo sợ. Tuy nhiên, khi gặp những tình huống “quá nhanh, quá nguy hiểm” như thế này, Từ Thần Thuật không thể nào cung cấp kịp hồn lực cho hắn.

Đôi mắt Khải Minh lộ vẻ tuyệt vọng.

“Uh...”

Cánh tay tên kia gần chạm vào mục tiêu thì bất ngờ dừng lại. Đồng thời cơ thể hắn giật mạnh về sau.

“Cái gì vậy?”

Một cảm giác đau đớn xuất hiện ở vai của hắn ta. Cứ như có con gì cắn vào đó vậy.

“Con... quý gì đây?” Tên đó ngoảnh đầu nhìn phía sau vai mình, một con vật nhỏ, màu trắng đang cắn vào vai hắn.

“Làm sao... nó cần xuyên được lớp hồn lực hộ thể của mình?”

Lớp hồn lực hộ thể đến cả Tử Hòa của Khải Minh còn chưa thể phá được, vậy mà con vật này lại dễ dàng cần xuyên qua. Nó rốt cục là gì?

“Uh...” Tên đó định vung tay đánh bật con vật đó ra, thể nhưng hấn vô tình chạm phải ánh mắt của con vật đó, một ánh mắt vô cùng đáng sợ khiến tên đó lộ rõ vẻ hoảng loạn.

“Guh... Đờ đây!”

Khải Minh nhân cơ hội thoát khỏi tay đối phương liền lập tức vung chân tấn công. Bởi hồn lực hiện có rất ít, hấn phải tìm điểm yếu để tung đòn mới mong có hiệu quả. Và hạ bộ chính là lựa chọn của hấn.

“Bốp!”

Khải Minh chẳng có cảm giác cản trở gì cả, chân lao thẳng vào háng của tên kia.

“Uh...”

Tên đó chẳng la chẳng rằng gì cả, đôi mắt căm phẫn nhìn Khải Minh, miệng như muốn nôn ra thứ gì đó (trứng dái?), Sau đó hấn nương theo trọng lực ngã sấp “mặt lờ” xuống mặt đất. Vì quá đau nên hấn đã ngất đi.

Ngay lúc này, Khải Minh thở phào vì đã hạ được đối thủ. Phen vừa rồi hấn quá khinh suất, xem tí bị bắt thêm một lần nữa. Đây quả thật là một bài học quý giá cho hấn.

Khải Minh sau đó ngẩng đầu lên và...

“... Khoan... con này là...” Đôi mắt Khải Minh khẽ động khi nhìn thấy con vật đang cần vai tên kia, có thể gọi là cứu tinh của hấn lúc vừa rồi.

Đôi mắt hấn tràn ngập ngạc nhiên.

Trông con vật ấy rất lạ sao?

Không. Ngược lại nó rất thân quen với Khải Minh. Bằng chứng là hấn đã gọi đúng tên nó:

“Bạc – h – h – h – h – h... Long!”

Không hề xa lạ, đó chính là Bạch Long, con rồng bí ẩn nở ra từ cái trứng đầy bí ẩn do một cô nàng siêu bí ẩn đưa cho hấn.

Con rồng nhỏ nghe gọi tên, đưa đôi mắt dễ thương cùng vui mừng nhìn Khải Minh. Sau đó, nó rời khỏi vai tên kia và lao vào lòng hấn.

“Kri...”

Bạch Long dùng ánh mắt ngây thơ của mình như để khỏa lấp những việc mình vừa làm. Thế nhưng cái miệng dính đầy máu của nó đã phản bội nó.

Ôm Bạch Long trong lòng, đầu Khải Minh xuất hiện hàng loạt câu hỏi.

“Tại sao Bạch Long lại ở đây? Nó vừa cần tên kia sao? Là nó cứu mình sao? Làm sao nó cần được lớp hồn lực kia chứ? Rốt cuộc nó là cái quái gì vậy...”

Khải Minh có chút sợ sệt nhìn Bạch Long. Hấn cố mở to mắt ra như để Tinh Thông Nhãn có thể soi kỹ Bạch Long, đem về thông tin hữu ích. Thế nhưng kết quả thu được chỉ toàn là những dấu “?”.

Bạch Long thấy chủ nhân nhìn mình dữ dội có chút khó hiểu, nghiêng đầu nhìn lại. Bất chợt đôi mắt nó có chút biến đổi.

Lại là cặp mắt đáng sợ nhìn tên kia lúc nãy sao?

Không phải.

Đôi mắt nó có chút mệt mỏi, mi mắt khẽ chùng xuống và...

“Hừ... nó ngủ mất rồi!” Khải Minh nhận ra Bạch Long đã nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ, trông có vẻ nó rất mệt mỏi.

Thấy vậy, hấn tạm gác những lo nghĩ nãy giờ. Điều hấn cần ưu tiên bây giờ chính là tìm lối thoát khỏi đây. Cứ ở mãi trong lòng địch thể này sớm muộn gì hấn cũng bị bắt.

“Haizz mệt ghê!” Bất chợt có tiếng người vang ở đầu hành lang bên kia.

Khải Minh nghe thấy giết nãy mình, luống cuống tìm chỗ trốn. Không chỉ thế, hấn còn phải xử lý tên to con này nữa, để hấn nằm ở đây sẽ gây chú ý đến những người kia.

Và rồi, Khải Minh dồn hết lực kéo lê tên to con kia. Trông hấn có vẻ đang nguyên rửa tên đó ăn gì mà nặng dừ thế. Giọng nói đùa ngày càng gần, Khải Minh cũng đang gần đến nơi mà hấn định trốn.

Chỉ có một nơi tốt nhất hiện tại.

Căn phòng duy nhất không khóa cửa.

“Rầm! ” Khải Minh đóng sầm cửa lại. Cuối cùng hấn cũng đã đến đích. Cùng lúc đó, ở đầu hành lang có hai người bước ra.

“Ủa? Tiếng cửa sao? Ai vậy ta? ”

“Là hai người đó đó... chắc bây giờ đang chịch cuồng nhiệt lắm! ”

“Má nó... tao cũng muốn được một lần chịch con nhỏ Hồng Uyên. Nhìn nó ngon vãi! ”

“Bé bé cái mồm! ”

“Sợ gì... phòng cách âm mà! Haha... ”

“Thôi đi lệ chuẩn bị buổi đầu giá nữa... người tham dự đang đến đó! ”

“Ủa... ”

Hai người đó nhanh chóng bước đi khuất.

...

“Tên nhóc kia... khôn hồn thì giờ tay chịu trời đi! Ngươi chẳng thoát khỏi đây được đâu! ”

Ở bên trong phòng, Hồng Uyên liên tục cứng giọng nói với Khải Minh kể từ khi thấy hấn bước vào. Nghe như đang mắng chửi hấn vậy.

Thế nhưng, Khải Minh chẳng chút để tâm. Tâm trí của hấn bây giờ chỉ biết đến cơ thể đẹp đẽ, quyến rũ đang bị trói chặt trước mắt thôi.

Mất hấn như một cái máy quét, quét từ trên xuống dưới cơ thể của Hồng Uyên. Chẳng một mảnh vải che thân, tay chân cũng bị trói chặt. Không gì có thể ngăn ánh mắt đắm đuối của Khải Minh soi mói toàn bộ cơ thể nàng.

Nhìn cặp vú trắng muốt, căng mọng lên vì bị một sợi dây quấn quanh, siết chặt lại.

Nhìn vòng eo thon gọn uốn éo qua lại.

Nhìn âm đạo hồng hào đang cố khép lại nhưng bất lực.

Dương vật Khải Minh lập tức cương cứng.

Không chỉ thế, nhìn thấy sự hòa hợp giữa nước da trắng của Hồng Uyên cùng màu đỏ của những sợi dây, Khải Minh bắt giắc đưa ngón tay cái lên khen ngợi tên to con đang nằm sấp mặt ở cửa, lòng thầm cảm ơn hấn vì đã cho thấy một nghệ thuật.

Bình thường, nếu gặp tình huống này, hấn sẽ chẳng ngần ngại lao vào chịch tới tấp dù Hồng Uyên có chịu hay không. Thế nhưng bây giờ tình thế ép buộc hấn phải ra khỏi đây càng sớm càng tốt.

Khải Minh mặc kệ lời kêu gào của Hồng Uyên, nhìn xung quanh tìm lối thoát.

May mắn cho hấn, trong căn phòng có một cái cửa sổ, Khải Minh có thể thoát ra từ đó.

“Haizz, xôi mờ gì không quan trọng, giờ ưu tiên thoát thân! ”

Nghĩ là làm, hấn bước đến toan mở cửa thì...

“Hệ thống giao nhiệm vụ: Làm tình với Hồng Uyên. Thời hạn: 1 Tiếng. Ban thưởng: 80000 Điểm khoái lạc, +10 điểm Kháng Độc. Nhiệm vụ thất bại: Chết! ”

“Fuck! ”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 98

“Hệ thống! Mi muốn chọc ta tức chết hay sao? ”

Khải Minh giận dữ quát, khuôn mặt đỏ chót lên.

Hỏi vì sao hấn như vậy?

Tất cả đều do Khoái Lạc Hệ Thống.

Lý trí của Khải Minh vốn đã chiến thắng được dục vọng, nó mách bảo hấn phải ưu tiên cho việc trốn thoát chứ không phải mớ “xôi thịt” đang ngồi ở kia. Thế nhưng cái hệ thống “mất dạy” này lại níu chân hấn ở lại bằng một nhiệm vụ vô cùng khắt

“Hệ thống giao nhiệm vụ: Làm tình với Phạm Hồng Uyên. Thời hạn: 1 Tiếng. Ban thưởng: 80000 Điểm khoái lạc, +10 điểm Kháng Độc. Nhiệm vụ thất bại: Chết! ”

“Hí hí... Chuyện gì vậy? Ta tưởng ngươi muốn trả thù con nhỏ này lắm mà. Đây là cơ hội đó! ” Giọng hệ thống đầy vẻ trêu chọc vang lên trong đầu Khải Minh.

“Grr... Định công mạnh! ”

Mặt Khải Minh tối sầm lại, phảng phất chút bất lực. Ngay lúc này, hấn chỉ ước hệ thống là một thứ gì đó mà hấn có thể “cầm, nắm” được. Hấn sẽ không ngần ngại lao vào tấn vào mồm, “thái diễn”, phanh thây, từng xẻo, hỏa thiêu... hay dùng hàng ngàn cách khác để trừng trị hệ thống cho hả dạ. Thế nhưng ước vẫn chỉ là ước.

Khải Minh hít một hơi để lấy lại bình tĩnh. Lúc này, hấn chỉ còn cách chấp nhận thôi. Vậy thì thay vì đứng đây than phiền, hấn tốt nhất nên bắt tay vào công việc rồi hoàn thành nhanh chóng thì hơn.

“Hừ... ” Khải Minh quay lại nhìn Hồng Uyên lúc này đang kêu réo bảo hấn đầu hàng.

“Guh... Đứng lại... ngươi không trốn khỏi đây được đâu! Tốt nhất nên ngoan ngoãn giao tay chịu trói! ”

Vẫn là những lời hăm dọa trong bất lực của Hồng Uyên. Trong tình thế này, nàng chỉ biết làm thế là cùng.

“Hừ... Đã vậy thì xoi luôn! ” Khải Minh hạ quyết tâm, bước đến Hồng Uyên. Cả người bốc ra “dâm khí” ngùn ngụt. Trong khi đó, mặt hấn là một vẻ đề tiện hiếm ai có được.

“Uh... ” Hồng Uyên hơi sợ sệt khi thấy Khải Minh lại gần. Nhìn biểu hiện dâm dê kia, nàng thừa biết Khải Minh đang tính làm gì.

“Mau... mau lùi lại... ngươi... ngươi tính làm gì? ”

“Hả? Ta cứ thích tới đó sao? ”

“Tên khốn... dám đ-ng đến tao thì coi chừng không giữ được mạng! ”

“Hừ... Chưa thấy trym dài chưa đồ lệ mà! ”

Khải Minh vốn đã bức mình, nay nghe mấy lời của Hồng Uyên càng khiến hấn sôi máu thêm. Phen này phải cho nàng ta biết thế nào là lợi hại.

Khải Minh kéo khóa quần xuống rồi móc “thằng em” của mình ra. Thoát khỏi giam cầm, dương vật hấn vươn dài ra “thế giới bên ngoài”.

Và rồi...

“Uh... ” Hồng Uyên bỗng im phất, đôi mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc. Mọi sự tập trung dồn về phía cây thịt khổng lồ đang tỏa ra khí nóng hùng hực trước mặt mình.

“To... To quá! ”

Hồng Uyên không thể kiềm mà thốt lên trong lòng. Nàng tự hỏi cái dương vật của Khải Minh rốt cục đã chích bao nhiêu liều thuốc tăng trưởng để đạt được kích cỡ này?

Thậm chí nó còn to và dài hơn tên đang nằm ở kia. Trông nó cương lên vô cùng hùng dũng, những đường gân xanh nổi lên từ đó khiến nó càng thêm

phản uy phong lẫn lộn.

Không những thế, từ dương vật của hắn còn toát ra một khí chất gì đó vô cùng thu hút, khiến Hồng Uyên cứ phải dán mắt không rời.

Một khí chất đặc biệt.

Tại sao dương vật Khải Minh lại có khí chất này?

Đơn giản vì hắn là kẻ sở hữu... Dâm Thần Huyết Thống.

Và đó chính là khí chất của Dâm Thần!

“Hừ... Ta không có thời gian đâu... nên sẽ làm nhanh thôi!”

Khải Minh nói rồi quỳ xuống, hai tay nắm chặt cặp đùi đang cố khép lại của Hồng Uyên banh rộng ra hai bên. Đồng thời để đầu dương vật vào đúng cửa âm đạo. Sau đó...

“Khoan... dừng lại...”

“Phập!” (Nghe âm thanh ảo vcl:)))

“Cộng 20 điểm khoái lạc!”

Hồng Uyên chưa kịp ú ớ gì thì dương vật của Khải Minh đã “xâm lược” âm đạo nàng. Hắn đã dùng một lực đẩy khá mạnh, khiến dương vật chỉ trong một phát đã có thể chạm vào nơi sâu nhất bên trong Hồng Uyên.

“Ahhhhhhhhhhhhhh...”

Hồng Uyên há họng la thốt thanh.

Khóe mắt bắt chợt chảy lệ.

Tay chân vùng vẫy trong bất lực.

Cơ thể uốn éo lên xuống dữ dội.

Trông nàng có vẻ đau đớn. Mà cũng phải thôi, bị một cái dương vật khổng lồ như vậy cắm vào theo một cách mạnh bạo vô cùng, không đau mới lạ.

“Ah... không... đau quá... làm ơn... rút... ahhh... rút ra đi!”

Hồng Uyên nhăn mặt cầu xin, đôi mắt nhắm tịt như không chịu nổi đau đớn.

“Hừ... còn lâu!”

Khải Minh trông chẳng thèm thương hoa tiếc ngọc tí nào. Hắn sau đó bắt đầu di chuyển. Dương vật nhẹ nhàng rút ra một chút sau đó...

“Phập!”

“Cộng 20 điểm khoái lạc!”

“Bạch!”

Thêm một cú đẩy nữa, lần này uy lực mạnh hơn lần trước nhiều.

“Ahhhhhh... Uh... ahhh... không!”

Một lần nữa, Hồng Uyên gào lên. Cảm giác đau đớn lan tỏa khắp cơ thể, khiến nàng mệt nhừ.

“Hừ... ngoan ngoãn đi! Sẽ xong nhanh thôi!”

Khải Minh trông có vẻ không vui nói. Không thể phủ nhận cảm giác đẩy vào âm đạo của một người phụ nữ khiến hắn vô cùng sướng khoái, song áp lực phải làm xong nhanh chóng lại khiến hắn mất đi vài phần hứng thú.

“Bạch... bạch... bạch!”

“Cộng 20 điểm khoái lạc... Cộng 25 điểm khoái lạc... Cộng 20 điểm khoái lạc...”

Hồng Khải Minh bắt đầu chuyển động liên hồi khiến dương vật ra rồi lại vào.

“Ah... Không... Mau rút... Ahhh... ra... Mau dừng... lại... khôn kiếp! Ahh... uh... Uh... Ah... ahh... không!”

Hồng Uyên rên rỉ không ngừng theo từng nhịp nháp của Khải Minh. Tay chân vẫn cố gắng ra sức vùng vẫy hòng thoát khỏi những sợi dây kia. Dù biết là không thể nhưng nàng vẫn cố gắng giữ hi vọng vào một điều gì đó giúp nàng thoát khỏi tình huống này.

Tất cả những loại khoái độc mà nàng có đều nằm hết trong bộ quần áo ở trên giường. Kể cả Mê Hồn Hương hay được chứa trong khoang miệng cũng đã hết. Chẳng còn gì có thể giúp nàng phòng thủ. Hi vọng cuối cùng là có người đến giúp.

Nhưng liệu họ có đến kịp?

Có khi đến lúc Khải Minh làm xong xuôi rồi họ mới đến cũng nên.

“Hừ...” Thấy đáng vẻ bất lực của Hồng Uyên, Khải Minh chợt cảm thấy thích thú. Và rồi hấn cất tiếng: “Haa... Cảm giác thế nào? Đây coi như sự trừng phạt ta dành cho cô vì dám làm tổn thương trái tim bé bỏng của ta!”

“Ah... uh... nguoi... ah... nguoi nói... cái... uh... gì thế?” Hồng Uyên cắn răng chịu đau nói.

“Hừ... Sao cô dám lừa dối ta hả? Có biết rằng trước giờ chưa có cô gái nào chủ động tỏ tình ta không? Vậy mà cô dám tỏ tình ta rồi chuốc thuốc ta hả? Lần này ta sẽ cho cô dục tiên dục tử!” Khải Minh nói rồi nháp càng nhanh hơn. Sau đó, hấn há miệng ngoạm một cú thật đau vào ngực Hồng Uyên khiến cô nàng chợt lên giọng rên cao hơn.

“Ah... Uh...”

Không chỉ thế, bàn tay hấn đưa lên bóp mạnh vào bên ngực còn lại. Sau đó, những ngón tay dần thu hẹp về một điểm, đó chính là đầu ti. Khải Minh sờ sờ quanh đầu ti Hồng Uyên một tí, sau đó kéo thật mạnh.

“Ahhhh... đau lắm... dừng... uh... uh...”

Hồng Uyên la réo lên khiến Khải Minh vô cùng thích thú. Hấn vẫn tiếp tục đẩy dương vật ra vào đồng thời hai tay véo ti Hồng Uyên khiến nàng ta nhăn mặt rên rỉ không thôi. Điều này càng khiến Khải Minh tăng khoái cảm.

Hấn vẫn tiếp tục thú vui ấy đến nỗi đầu ti của Hồng Uyên đỏ chót lên rồi chuyển sang cả màu tím. Mỗi lần hấn chạm vào là đau vô cùng.

Thế nhưng...

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99

Về phần Hồng Uyên, cảm giác đau đớn đeo bám bỗng dần chuyển sang sướng khoái kì lạ. Đối với một người đã từng trải qua làm tình, nàng hiểu lý do vì sao. Tuy nhiên, cảm giác sướng sướng ở đây khác hẳn những lần làm tình trước của nàng.

Khoái cảm theo một cách đặc biệt.

Tại sao?

Là do cảm giác kích thích khi bị hiếp dâm?

Hay do kẻ đang hiếp dâm nàng sở hữu dương vật đặc biệt?

Câu trả lời là cả hai.

Vào lúc này, mỗi lần Khải Minh nháp mộng chẳng khác gì đang đẩy dương vật đâm đến tận não nàng.

Cảm giác sung sướng đang dần lan tỏa đến từng phần trong cơ thể.

“Uh... sướng sao... cơ thể mình như vỡ vụn... mỗi lần tên khốn này đẩy vào... Vậy mà khoái cảm vẫn có sao? Rốt cục... Ah...”

Đầu óc Hồng Uyên rối bời, chẳng biết suy nghĩ gì nữa. Thứ duy nhất nàng cảm nhận được hiện giờ chỉ có khoái lạc mà thôi.

“Ah... mình muốn nữa... tuy mỗi lần hấn đẩy vào đau chết được... cái dương vật hung tợn ấy như muốn xé toạc âm đạo mình... giã nát tử cung mình...”

nhưng mình vẫn muốn... ”

“Cơ thể mình... bất lực thật rồi... Tại sao lại mong hấn đẩy vào chứ? Không... Ah... ah... ”

Từ kháng cự chuyển sang chấp nhận, giờ lại thành ra thêm khát. Tình dục quả là thứ kì diệu.

Hồng Uyên sững khoải đến mức lè lưỡi ra, đôi mắt mờ hồ như bị khoải lạc làm lu mờ.

“Mạnh quá... ah... ah... không... ah... ta muốn nữa... ah... uh... uh... ah... ta thêm... ”

Cổ họng Hồng Uyên vẫn không ngừng rên rỉ, tiếp thêm khoái cảm cho Khải Minh.

“Haha... ”

Khải Minh được đà lấn tới, hai tay bấu chặt cặp đùi trắng muốt của Hồng Uyên khiến nó đỏ tấy lên trong khi ra sức đẩy dương vật nhanh nhất có thể.

“Bạch... bạch... bạch! ”

“Uh... ah... khoan... đau quá... ah... ah... ah... ”

Tốc độ di chuyển ngày càng tăng, mỗi cú nhấp mang theo đầy uy lực như muốn phá nát cơ thể Hồng Uyên.

Trông Khải Minh lúc này chẳng khác gì một chiếc máy đóng đinh công suất lớn đang làm việc tối đa.

“Ah... ah... ah... không... cảm giác này... khác biệt quá... ah... ah... nữa... nữa! ”

“Hừ... người nên biết ơn vì được tận hưởng dương vật của ta đi! Ta đã chuẩn bị nó để tối nay chịch Linh Nguyệt... Ugh... vậy mà phải đâm nó vào bên trong người! Thật là uổng phí! ”

“Uh... không... ah... làm ơn... mạnh nữa... ”

“Cái gì? Lúc đầu bảo rút ra mà... Bộ ta luyện được “Thông Nào Đại Pháp” luôn rồi à! Phê quá lú hả cưng? Vậy ta cho phê lên tới nóc luôn! ”

Lại một lần nữa Khải Minh tăng tốc, thật không biết giới hạn tốc độ của hấn là bao nhiêu.

“Bạch... bạch... bạch... bạch! ”

Tiếng da thịt va chạm nhau vang lên rõ to, ngang với tiếng rên la của Hồng Uyên.

“Ah... Đau... sững... ah... mạnh... làm ơn... dừng... tiếp... ah... không... ”

“Haha... trừng phạt kiểu này quá sướng cho cô rồi đó! ”

“Làm ơn... mạnh thêm tí nữa... ah... uh! ”

“Má... vậy còn chưa đủ sao... nếu vậy... ”

Khải Minh cười đậm, sau đó...

“Gia Tộc! ”

Hấn ta vừa thi triển xong một kỹ năng tăng tốc độ. Lập tức cơ hông hấn di chuyển đến mức khó tin. Cứ mỗi giây hấn nhấp lên đến 3 – 4 cú.

“Ah... ah... chết... chết mất... dừng lại... ah! ”

“Mày làm gì cò quyền ra lệnh! ” Khải Minh đưa sát mặt đến Hồng Uyên, đôi mắt đáng sợ vô cùng. Sau đó, hấn ra sức đập hung tợn hơn nữa.

Liên tục như thế.

Và rồi...

“Uh... ah... không... đau quá... uh... ah... mẹ ơi... ah... sướng quá... lần đầu... thấy sướng như vậy... ah... không... ta... ta ra mất! ”

Hồng Uyên không thể kiềm nổi nữa, cơ thể nàng giật mạnh, uốn éo liên tục rồi xuất ra một lượng lớn dịch thủy, ướt cả quần Khải Minh.

“Hừ... dám ra à... cơ mà ta cũng tới giới hạn rồi... Ugh... ”

“Không... dừng... dừng bắn vào bên trong... không... AHHHHHHHHH! ”

Hồng Uyên dùng chút sức còn lại can ngăn, thế nhưng Khải Minh chẳng thèm nghe. Nếu không bắn vào trong thì làm sao hắn hoàn thành nhiệm vụ?

“Ahhh... Hãy biết ơn vì ta đã bắn vào bên trong đó... Xuất Tinh Đại Pháp (Cái này nó phê quá nên nói thôi chứ ẻo phải skill gì đâu:))! ”

“Không... Ahhhhhhh! ”

Dương vật Khải Minh căng phồng lên đến mức cực đại. Sau đó, một lượng lớn tinh dịch được phóng ra, bom căng cả tử cung Hồng Uyên.

“Hoàn thành nhiệm vụ: Làm tình với Phạm Hồng Uyên. Ban thưởng: 80000 Điểm khoái lạc, +10 điểm Kháng Độc. ”

“Ahh... không... ” Hồng Uyên dường như đã cạn sức, giọng thì thảo nói. Nàng nằm yên tận hưởng cảm giác ấm nóng của tinh dịch ở bên trong.

“Uh... ” Khải Minh rút dương vật ra, tinh dịch theo đó tuôn ra như suối, đổ đầy trên sàn nhà.

Hắn đã hoàn thành xong nhiệm vụ, giờ nên gấp rút rời khỏi đây.

Thế nhưng có gì đó níu chân hắn lại...

“Uh... ” Bất chợt, Khải Minh bắt phải ánh mắt say đắm của Hồng Uyên. Ánh mắt ấy dành cho hắn.

Rồi, đôi môi nàng bỗng tiến sát lại gần môi hắn.

Một nụ hôn chẳng?

Đúng vậy, đó là thứ nàng thật sự mong muốn.

Thế nhưng...

“Dừng lại đi” Khải Minh đưa tay lên chặn Hồng Uyên lại.

“Cô nghĩ ta sẽ bị lừa lần hai à? Anh đâu đẹp trai chứ đâu có đại! ”

“Ugh... ” Nghe Khải Minh nói vậy, Hồng Uyên sực nhớ rằng nàng đã cố tình dùng nụ hôn để dụ hắn nuốt Mê Hồn Hương. Thế nhưng lần này nàng hoàn toàn không có ý định đó. Nàng thật sự muốn hôn Khải Minh.

Chỉ một nụ hôn thôi mà.

“Hừ... Thay vào đó, ta có thứ này thích hợp cho cô hơn... ” Khải Minh nói rồi nhẹ nhàng đứng dậy. Sau đó, hắn đưa tay bóp má Hồng Uyên để nàng mở rộng miệng ra rồi... hắn mạnh bạo đút cái dương vật dính đầy dâm thủy cũng như tinh dịch vào trong.

“Uh... ”

Đón nhận một cách bất ngờ, song Hồng Uyên lại chẳng phản kháng gì. Thay vào đó, nàng rất tích cực hợp tác bú liếm dương vật cho Khải Minh.

“Chụt... chụt... ”

Môi nàng thít chặt lại mút sạch toàn bộ dâm thủy cùng tinh dịch còn dính trên dương vật hắn. Lưỡi nàng thì không ngừng kích thích đầu rùa.

“Uh... ta vẫn còn một chút... được lắm... hãy uống nó đi! AAA! ”

Khải Minh nói rồi ghi chặt đầu Hồng Uyên lại, ra sức đẩy dương vật vào miệng nàng ta đến tận gốc. Vào lúc này, đầu dương vật đã đi qua cổ họng nàng.

Cơ thể Khải Minh giật giật rồi...

“Phọt! ”

Thêm một dòng tinh nữa được xuất ra, có vẻ ít hơn lúc nãy. Dòng tinh ấy chảy quanh họng Hồng Uyên sau đó chạy thẳng xuống bụng.

Hắn vẫn giữ chặt đầu Hồng Uyên trong nửa phút tiếp theo, sau đó mới chịu thả ra. Hồng Uyên khi được thả lại không vội nhả dương vật Khải Minh mà vẫn ra sức mút chặt nó với tốc độ không tương. Nàng như không muốn bỏ sót một giọt tinh nào từ cái dương vật ấy.

“Haha... tốt lắm... nhớ lấy hương vị này đến cuối đời nha! ”

Khải Minh cười lớn, khuôn mặt thỏa mãn vô cùng.

...

“Hmm... Khách sắp đến rồi! Mau đi chuẩn bị hàng!”

Một đám người kéo đến trước cửa căn phòng từng nhốt Khải Minh, căn phòng chứa các loại hàng bán đấu giá.

“Cạch!”

Cánh cửa phòng mở ra và sự kinh ngạc xuất hiện trên tất cả khuôn mặt của đám người.

“HÀNG ĐẤU?”

Đám người đó nhón nhào cả lên. Bởi lẽ trước mắt họ, những thứ chuẩn bị được bán đấu giá bỗng bốc hơi hết. Thay vào đó, lại có hai tên lính canh cửa nằm ngủ say như chết trong đây.

Một tên to cao lớn giọng nói:

“Khốn kiếp! Hai người mau báo với đại ca có kẻ cướp hàng! Còn lại chia ra truy tìm, bắt kì ai khả nghi đều bắt giữ lại!”

...

“Hmmm...” Khải Minh chỉnh trang lại y phục rồi bước về phía cánh cửa sổ. Nhiệm vụ hắn đã xong, chẳng còn lý do gì phải lưu luyến tại đây cả.

Khải Minh lạnh lùng bước đi không thêm ngoảnh lại. Để lại đằng sau ánh mắt tiếc nuối của Hồng Uyên.

Cánh cửa sổ mở ra.

Thân ảnh ấy biến mất.

Ánh mắt nàng nhìn ra bầu trời sao.

Cuộc làm tình vừa rồi chỉ trong chớp nhoáng. Thế nhưng nó sẽ là ký ức mà đến tận cuối đời nàng sẽ không quên.

Cảm giác ấy...

Mùi vị tinh dịch ấy...

“Thật ngon!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100

“Mau chia ra tìm kiếm!”

“Bất cứ kẻ nào khả nghi đều bắt lại!”

“Xiết chặt an ninh, không cho ai ra khỏi đây!”

Đám người thuộc tổ chức quản lý buổi đấu giá ngằm chạy loạn cả lên. Chúng lùng soát từng ngõ ngách của lâu đài, quyết tâm bắt được kẻ to gan dám cuỗm toàn bộ số hàng bán đấu giá của bọn chúng.

“Cộc... cộc... cộc!”

“Có ai ở trong phòng không?”

Một tên trong đám tìm kiếm vừa kêu la vừa ra sức gõ mạnh cửa.

“Đồ ngu! Phòng này cách âm, mày kêu bằng niềm tin à?”

Một tên khác chạy lại tán đầu tên gõ cửa.

“Ồ ha... Vậy phải làm sao?”

“Theo lệnh của đại ca phải lục soát toàn bộ! Vậy nên cứ phá cửa đi!”

“Được... Có gì mà chịu trách nhiệm đó!”

“1... 2... 3! Dô!”

“1... 2... 3! Dô!”

“Àm!”

Sau hai ba lần ra sức phá cửa, cuối cùng cánh cửa cũng đã chịu mở ra. Đập vào mắt hai tên đó là một kẻ to con đang nằm sấp mặt dưới đất, không chỉ thế, còn có một cô gái khóa thân đang bị trói ở đuôi giường. Trông cô nàng này mới vừa trải qua một cuộc làm tình, bằng chứng là ở âm đạo vẫn còn dính đầy tinh dịch.

“Đ- móa... là Hồng Uyên đó!”

“Trời... số đó!”

Không khó để hai tên này nhận ra cô nàng kia chính là Hồng Uyên. Nhìn bộ dạng của nàng ta lúc này, dương vật của chúng cương lên, đôi mắt hau háu như muốn ăn thịt nàng.

Hồng Uyên đỏ mặt xấu hổ vì bị bọn chúng nhìn chằm chằm, nàng ta quát lên: “Lũ khốn... nhìn cái gì mà nhìn... Mau... mau đuổi theo tên kia nhanh!”

“Hả? Đuổi... đuổi theo ai?”

“Là tên mà ta vừa mới bắt về đó, hấn trốn thoát rồi!”

“Cái gì? Khoan đã... Lẽ nào chính hấn là kẻ đã trộm toàn bộ hàng à?”

“Cái gì...”

Hồng Uyên ngờ ngác khi nghe hai tên kia nói. Chúng nói hàng đầu giá bị trộm? Vậy chắc chắn là do tên Khải Minh đó rồi.

“Không chỉ hiếp dâm mình mà còn... Lân này bắt nhảm rần về nhà rồi!”

Hồng Uyên cắn răng, sau đó quay sang quát tháo hai tên kia: “Chắc chắn hàng đầu giá do tên đó trộm rồi! Hấn đã tẩu thoát qua cửa sổ, các người mau đuổi theo! Nhanh lên!”

Hai tên kia vội vã chạy ra ngoài báo tin. Ngay sau đó, một lượng lớn người được huy động chia ra, lùng sục khắp khu rừng, quyết tìm bằng được Khải Minh.

...

“Bốp!”

“Rừng này nhiều muỗi ghê!” Khải Minh vừa chạy vừa than vãn. Hiện tại hấn đang ở trong một khu rừng rậm, cách xa lâu đài mà hấn bị bắt đến.

Sau khi nhảy ra bằng lối cửa sổ, hấn phát hiện mình đang ở khu sau cùng của lâu đài. Ở đây có khá nhiều người, canh mật chặt chẽ. Khải Minh đợi mãi mới thấy lũ này sơ hở, vội vã thoát ra ngoài.

Vừa thoát ra, hấn lập tức chạy thẳng một mạch, cuối cùng thì lạc vào khu rừng rậm chết tiệt này.

“Phù... mệt quá... ngồi nghỉ tí...” Khải Minh dựa lưng vào một gốc cây nghỉ mệt.

“Ah... đứng rồi! Mở ra cho nó thở...” Ngay sau đó, hấn ta nhẹ nhàng mở nút áo choàng của mình ra, để lộ Bạch Long đang ngủ say trong lòng ngực hấn. Lúc này, để thuận tiện cho việc chạy trốn, hấn ta đã nhét nó vào trong ngực.

“Hmmm...” Ngắm nhìn Bạch Long đang say giấc, hấn bỗng cảm thấy yên bình đến lạ.

Đôi mắt Khải Minh chợt khép lại, cơ thể thả lỏng ra để thư giãn. Trong đầu hấn lúc này, một vài dòng suy nghĩ xuất hiện.

Cũng đã được khá lâu kể từ khi hấn xuyên không, nhập vào thân xác này. Cuộc sống so với trước kia nói tốt cũng đúng mà không tốt cũng chẳng sai.

Ở thế giới này, hấn được tận hưởng những điều mà ở thế giới cũ đến mơ cũng không dám. Chẳng hạn như việc được nếm trải mùi vị phụ nữ (lại còn toàn mỹ nữ), thứ mà đến tận lúc chết ở thế giới cũ vẫn chưa được làm (Xém).

Thế nhưng sóng gió hấn gặp cũng không ít. Vào rừng săn quái gặp Hắc Hồ vồ xém chết. Đi học gặp sát thủ chặn đường. Vào trường được vài ngày thì

phải chiến đấu với lũ học viên học viện Dã Thú. Đi thi lại phải chiến đấu với lũ bắt cóc, còn làm liên lụy đến Kim Sa. Trong kì thi thì gặp đối thủ mạnh kinh hồn. Thi xong thì bị bắt cóc đem đi bán.

“Haizzz... nghĩ lại sao số mình nó đen như nhọ vậy ta...” Một thoáng rung mình của Khải Minh.

Nhưng...

Sóng gió thì sao?

Cuối cùng hấn cũng vượt qua thôi.

Mọi chuyện trước giờ vẫn thế mà.

“Đừng! Mình nhất định sẽ tìm được đường về học viện!” Khải Minh nắm chặt tay hạ quyết tâm.

“Nhanh lên... nhanh lên!”

Chợt có tiếng người vang đến.

Khải Minh đứng dậy, nép sau thân cây quan sát. Ngay cách hấn không xa, một nhóm người đèn đuốc đầy đủ đang chạy đến khắp rừng, trông như đang tìm kiếm gì đó.

“Nhất định phải bắt được thằng trộm hàng đầu giá!”

“Ặc...” Khải Minh nghe thấy những lời đó không khỏi giật mình. Chắc chắn là đang nói hấn. Vậy là hấn bị phát hiện rồi sao?

“Má nó... sao nhanh vậy!” Hấn thào nhủ trong lòng, sau đó định tiếp tục bỏ chạy thì...

“Soạt.” Chợt một tiếng động phát ra phía sau lưng hấn.

Khải Minh quay phắt lại, phát hiện ra một kẻ mặc áo đen. Chắc hấn tên này cũng là người đang truy tìm hấn.

“Ồ... tìm thấy rồi! Mau ới hết đồng hàng đầu giá đây!” Tên mặc áo đen ấy nở một nụ cười nham hiểm về phía Khải Minh. Không nghi ngờ gì nữa, hấn là người đang truy đuổi Khải Minh.

“Còn lâu... Ngon nhào vô... Á đù Hồn Tượng tầng 12... Chạy!” Khải Minh mới đầu ra vẻ hùng hổ hòng dọa nạt đối phương. Thế nhưng sau khi biết được cảnh giới của tên đó, hấn vội cụp đuôi bỏ chạy ngay.

“Cái gì? Chạy hả? Mơ đi con!” Tên áo đen khề nhếch môi, sau đó hấn vận hồn lực vào chân rồi phóng theo Khải Minh.

“Haha... chạy đằng trời!”

Bàn tay tên đó phóng đến cổ Khải Minh.

“Tốc Biến.”

“Gia Tốc.”

“Đặng Gia Bộ Pháp.”

Khải Minh một lần thi triển tổ hợp ba chiêu thức tốc độ khiến cơ thể như một tia chớp, vụt khỏi bàn tay tên kia.

“Cái gì?”

Tên kia khá ngạc nhiên trước tốc độ của Khải Minh. Hấn cứ tưởng đã dễ dàng tóm được rồi chứ.

“Hừ... Chạy nhanh đó! Nhưng không thoát nổi tay ta đâu... Một mình ta sẽ bắt được ngươi trước khi lũ kia đến, như thế đỡ phải chia công cán! Một mình ta sẽ được đại ca trọng thưởng... Haha...”

Nói rồi, tên áo đen chạy theo Khải Minh.

“Nguy quá, tên này sắp đuổi kịp mình rồi...”

Khải Minh dù tăng tốc hết mức nhưng khoảng cách giữa cả hai đang thu hẹp lại một cách nhanh chóng. Nói cho cùng, hấn ta cũng chỉ là một Hồn Sư tầng 12, chỉ với vài kỹ năng làm sao bù với tốc độ của Hồn Tượng tầng 12.

“Hãy da...” Tên áo đen chợt bật lên cao, chân phải lao đến vai Khải Minh.

“Bình!”

Khải Minh trúng đòn, văng xa cả chục mét.

“Uh...”

Thế nhưng ngay sau đó, hắn vẫn tiếp tục đứng dậy để chạy. Hắn biết chỉ cần chần chừ đứng lại một giây thôi sẽ bị tóm ngay.

“Đề coi nguoi chạy đi đâu nữa!” Tên áo đen bỗng dừng truy đuổi.

“Hả? Chuyện gì vậy?” Khải Minh ngạc nhiên. Tại sao tên đó không truy đuổi hắn nữa?

Có khi tên đó đã buông tha?

Đời nào có chuyện đó.

Khải Minh lúc đầu không hiểu nhưng vài giây sau đã nhận ra vấn đề.

Chân hắn giảm tốc độ lại và rồi dừng hẳn, không chạy nữa.

Tại sao?

Bởi vì phía trước mặt Khải Minh, con đường chợt thu hẹp lại, xung quanh là một khoảng không gian vô cùng trống trải... một VỰC THẳM.

Một vực thẳm sâu hun hút, không nhìn được dưới đáy.

Nếu rớt xuống đó, e rằng chỉ có chết. Một cái chết tan xương nát thịt.

“...”

Ngay khoảnh khắc này, Khải Minh biết rằng mình đã rơi vào đường cùng, chẳng thể tiếp tục chạy nữa.

“Hừ...” Khải Minh từ từ quay người lại nhìn tên áo đen.

Trước có vực thẳm, sau lại có tên này. Hắn đã rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Hắn biết, nếu muốn thoát, chỉ còn cách...

“Đánh bại tên đó!”

Khải Minh lộ rõ chiến ý thông qua ánh mắt của mình.

Con chó bị dồn vào đường cùng sẽ quay đầu lại cắn.

“Hề hề... Chạy đi đâu nữa... mau giao tất cả những gì nguoi trộm ra đây!” Tên áo đen chỉ vào mặt Khải Minh và nói.

“Hừ, ta không thích đó!” Khải Minh cứng rắn đáp.

“Cái gì? Nguoi đã ăn trộm mà còn vênh váo à?”

“Hừ! Làm như ta không biết mấy thứ các nguoi đem đi bán đấu giá cũng chỉ toàn đi cướp của nguoi ta thôi chứ tốt lành gì? Ta đây trộm chúng để trả lại cho chủ nhân chúng thôi... Nhưng mà khi nào gặp được mới trả, còn bây giờ cứ giữ dùm vậy...”

“Không ngờ nguoi trắng trợn đến vậy! Hmmm... nếu nguoi không tự nguyện thì thôi, ta đây sẽ tự tay lấy lại!”

Nói rồi, tên áo đen tỏa chiến ý ra nhằm chèn ép Khải Minh.

“Hừ... nhất định phải thoát được!”

Khải Minh với quyết tâm mãnh liệt không hề e ngại trước chiến ý của tên kia. Cùng lúc đó, hắn bỗng thọc tay vào quần, lấy ra một viên thuốc màu đỏ.

“Hả... Chơi thuốc hả con?”

“Hừ... thuốc này không phải loại thuốc tầm thường mà nguoi có thể uống... đây là thuốc cường lực trung cấp đó!”

“Nguoi nói sao... Cường Lực Đan?” Tên áo đen hơi giật mình hỏi.

Khải Minh không hề nói xạo. Viên thuốc hắn đang cầm chính là Cường Lực Đan, một loại thuốc hiếm cũng là một trong những thứ mà hắn trộm được.

Một khi uống vào, ngay lập tức linh hồn sẽ được mở rộng, hồn lực tăng lên gấp bội. Nhờ viên thuốc này, rất nhiều người đã đánh bại được đối thủ có cảnh giới cao hơn mình.

Tuy vậy, nó cũng là một con dao hai lưỡi, khi thuốc hết tác dụng, linh hồn sẽ teo lại khiến người dùng suy yếu, không thể vận hồn lực một khoảng thời gian. Xem ra nếu dùng thuốc xong mà không đánh bại được đối thủ thì xác định thua.

“Ừc...” Khải Minh không chút đắn đo, nuốt viên thuốc xuống họng. Với sức mạnh của hắn hiện tại chưa đủ để đánh bại đối phương, vì thế phải đánh liều uống thêm viên thuốc này vào.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101

Ngay sau đó, hắn cảm thấy chút biến động trong người mình. Một cảm giác nóng rực.

“Sức mạnh... đang chảy dữ dội trong ta...”

Khải Minh nắm chặt bàn tay lại. Hắn có thể cảm nhận được hồn lực trong cơ thể đang tăng dữ dội.

“Hừ... thêm cái này nữa... Từ Thần Thuật!”

Chưa dừng lại ở đó, Khải Minh thi triển thêm kỹ năng Từ Thần Thuật, lượng hồn lực lại tiếp tục tăng.

“Hừ...”

Ánh mắt lạnh lùng đầy sát khí nhìn về phía tên áo đen. Từ tay Khải Minh từ khí chui ra hàng loạt. Hắn sau đó vung tay một cái, một luồng từ khí đậm đặc phóng đến tên áo đen.

“Hừ...” Tên áo đen không hề né tránh, từ cơ thể toát ra hồn lực xé toạc luồng từ khí đen kia.

Ngay sau đó, Khải Minh lập tức lao đến, tốc độ nhanh hết như lần hắn thoát khỏi bàn tay tên áo đen.

“Tốc độ cỡ đó thì chưa làm gì được ta đâu!” Tên áo đen trông rất tự tin, tay hắn phản ứng cực nhanh, vung đấm vào mặt Khải Minh đang lao đến.

May mắn thay, Khải Minh phản xạ như xuất thần, lập tức cúi người né đòn. Đồng thời, tay hắn nắm chặt lại, Từ Hỏa xuất hiện bao quanh.

“Chết nè!”

“Bỉnh!”

Nắm đấm của Khải Minh lao thẳng vào bụng đối phương, khiến tên đó văng ra sau với tốc độ không tưởng rồi va vào một gốc cây lớn.

“Àm!”

“Đánh bại được hắn chưa?”

Khải Minh thu hồi nắm đấm. Đòn vừa nãy không hề nhẹ, hắn đã dồn rất nhiều hồn lực vào trong, rất có thể sẽ đánh bại được tên kia.

“Hừ... Phụt!”

Đáng tiếc thay, tên đó vẫn đứng dậy được. Đòn đánh của Khải Minh đã khiến tên đó bị thương, nhưng vẫn chưa đủ để đánh bại hắn.

“Khá lắm nhóc con... Làm ta mất một ngụm máu... Kiểu này ta phải đập cho mày bầm dập rồi mới mang về!”

Tên áo đen xoa xoa vị trí Khải Minh đánh vào để làm dịu cơn đau. Sau đó, hắn hướng tập trung về Khải Minh.

“Vụt!”

Cơ thể tên đó chuyển động nhanh như chớp, chưa đầy ba giây đã áp sát được Khải Minh. Cánh tay chứa đầy hồn lực nhắm vào ngực Khải Minh mà đánh.

“Không được!”

Khải Minh vội bắt chéo tay trước ngực đỡ đòn. Hiện Bạch Long đang nằm trước ngực hắn, hắn không thể để nó trúng đòn được.

“Ugh...”

Xương tay Khải Minh rung lắc dữ dội khi chặn đòn đối thủ. Không chỉ thế, cơ thể hắn còn bị bật lùi về sau chục bước.

“Haa...” Tên kia thừa nước lấn tới, hắn nhảy lên rồi giáng một cước uy lực xuống đầu Khải Minh.

“Àm!”

Khải Minh nhanh chóng lùi về sau để né tránh, xem tí thì bước nhầm chân xuống vực.

Tại vị trí tên kia đánh vào, một vết nứt to xuất hiện. Tuy vậy, cả hai chẳng ai để ý đến.

“Hừ... Đừng tưởng ta để mi bắt nạt mãi!” Khải Minh la lên, đồng thời tay đưa về phía trước. Một quả cầu Tử Hỏa lập tức xuất hiện. Mới đầu trông khá nhỏ nhưng càng về sau nó lại càng phình to ra.

“Đờ đây!”

Quả cầu lửa đen ấy lập tức được phóng xuất.

“Hả... Né cái này dễ như bốn...” Tên áo đen khinh thường nói, nhưng hắn đã quá đắc ý...

“Phùng!”

“Cái gì?”

Bất ngờ, một ngọn lửa đen xuất hiện từ dưới mặt đất, bao quanh lấy hắn ta, khiến hắn không kịp xoay chuyển né quả cầu Tử Hỏa đang lao đến.

“Hehe... trúng bẫy anh rồi!”

Khải Minh thâm cười đắc chí.

“Phùng!”

“Aaaaa...”

“Àm!”

Một vụ nổ chấn động khiến mặt đá nứt ra dữ dội, Tử Hỏa bùng cháy mạnh mẽ hơn.

“Phù...” Khải Minh lau mồ hôi trên trán, phen này thật may mắn, hắn đã thành công áp dụng lại chiến thuật mà mình sử dụng để đánh bại Đăng Quang.

Khi di chuyển, hắn vẫn không ngừng rải tử khí xuống mặt đất. Và khi bắn quả cầu Tử Hỏa lúc này, hắn cũng đã dùng “Chuyển Đổi Tử Khí”, biến lượng tử khí nằm trên mặt đất thành Tử Hỏa, bao vây lấy đối phương, khiến hắn không thể né được đòn tấn công.

“Hmm... lần này xem thử mi còn đứng nổi nữa không?”

Khải Minh nhếch môi cười nhìn về phía đám Tử Hỏa đang cháy bùng phục kia. Xem ra hắn tự tin nghĩ rằng đối phương đã bị nướng chín.

Nhưng...

“Mày có hơi đắc chí đó!”

Một giọng nói vang lên kèm theo một luồng hồn lực mạnh mẽ được phóng thích ra xung quanh, không gian bị chấn động, mặt đá rung chuyển, đám Tử Hỏa bất chợt bị dập tắt.

“Hộc... hộc...” Tên áo đen lê bước ra khỏi đám lửa, bộ dạng vô cùng thê thảm. Hơn một nửa cơ thể hắn bị bỏng nặng. Vết bỏng lại không phải bình thường, trông chúng có màu đen kì dị.

“Sao hắn ta vẫn chưa bị đánh bại à... điểm sinh lực gần cạn rồi mà còn...”

Như đã nói, Tử Hỏa là ngọn lửa đặc biệt, không chỉ sát thương trên da thịt mà còn thiêu đốt trực tiếp vào sinh lực đối phương. Cũng vì vậy, sau khi dùng Tinh Thông Nhãn xem xét, Khải Minh nhận thấy điểm sinh lực của tên đó bị hao tổn nặng, chỉ còn dưới 8%.

Nhưng hắn vẫn còn gắng gượng di chuyển được sao?

“Guh... thằng khốn... tao sẽ giết mày...”

Cơ thể bị thương nặng khiến tên đó vừa đau đớn vừa tức giận. Bị Khải Minh làm cho ra nông nỗi này, hắn thề không băm Khải Minh ra làm trăm mảnh hắn không làm người nữa. Từ hắn, sát khí tỏa ra ngùn ngụt như muốn nuốt sống Khải Minh.

“Thằng khốn!”

Nói rồi, hắn dồn lực, giẫm chân phóng đến.

Nhờ cú giẫm chân đầy uy lực, hắn lao như chớp đến Khải Minh.

Nhưng...

Cũng vì cú giẫm chân đó, mặt đất phía sau bị chấn động mạnh, dẫn đến...

“Rắc!”

“Rắc!”

“Ầm... ầm... ầm!”

Vị trí cả hai chiến đấu vốn đã bị chấn động nhiều, nên xuất hiện nhiều vết nứt.

Giờ đây, nó không thể chịu nổi nữa.

Một phần mỏm đá bị nứt ra.

Và Khải Minh đang đứng trên phần đó.

“Cái gì?”

Tên áo đen vội thu hồi lực, giẫm chân vào không khí đẩy cơ thể vào trong kịp lúc. Thế nhưng, Khải Minh lại không thể...

Mất cân bằng, mất chỗ đứng, Khải Minh rơi xuống vực, khuôn mặt còn đầy nét ngạc nhiên.

“Minh sẽ chết?”

“Minh sẽ chết sao?”

“Một lần nữa?”

“Chết – chết – chết – chết – chết – chết – chết – chết – chết – chết – chết – chết...”

“Minh không muốn...”

“KHÔNGGGGGG!”

Tiếng la thất thanh nhỏ dần.

Ở phía trên nhìn xuống, tên áo đen hai mắt mở to hết cỡ. Số hàng mà Khải Minh đã trộm cũng đã theo hắn xuống vực. Lần này tổ chức của bọn hắn sẽ bị tổn thất nặng nề.

Với vực sâu cỡ này, khó lòng cho bọn chúng có thể xuống lấy.

“Hết... hết thật rồi!”

...

“Chết ư? Minh chỉ mới xuyên không vài tháng thôi mà...”

“Còn biết bao mỹ nữ còn đang đợi ta chinh phục...”

“Không lẽ chết?”

“Không lẽ nằm yên không làm gì?”

“Chưa được... Ta... ta chưa chết được! Chỉ cần còn sống, ta nhất quyết không chịu thua số phận!”

Một ý chí mạnh mẽ thức tỉnh.

Khải Minh bừng tỉnh khi cơ thể vẫn đang rơi tự do.

“Nhất định phải có cách...”

“Minh phải sống!”

Khải Minh mở căng đôi mắt, cố quan sát xung quanh xem có cách nào để giúp hắn thoát khỏi tình huống nguy hiểm này không.

Bộ não của hắn hoạt động hết công suất, liên tiếp thực hiện những bước tính toán chồng lên nhau.

Cũng vì vậy, thời gian đối với hắn như trời chậm lại.

Hắn vẫn cứ rơi song song với vách đá.

Cứ vậy...

Cho đến khi...

Một thứ gì đó lòi ra từ vách đá.

Và, Khải Minh đã tìm ra, thứ có thể cứu vớt lấy sinh mạng hắn.

“Phắc!”

Khải Minh quơ tay chop lấy một nhánh cây.

Phải, một nhánh cây mọc ngay giữa vách đá này.

Thật không biết có phải số phận đã sắp đặt nó mọc ở đây không. Để nó chờ đón ngày có thể cứu người.

“Học... học... học... học...”

Khải Minh không ngừng thở dốc, đôi mắt không hề chớp một tí nào. Mặt hắn là một vẻ ngạc nhiên cùng vui mừng đến lạ.

Hắn vẫn còn sống.

Hắn thật sự vẫn còn sống.

“Haha... Hên thật...”

Khải Minh không thể không cười, tuy đang bận thở dốc liên tục nhưng hắn vẫn cố sức mà cười.

“Hahaha... ông trời thật có mắt, người đẹp trai như ta... làm sao mà chết được!”

“Rắc!”

“Hả... tiếng gì vậy?”

“Rắc!”

“Uh... sao nghe quen quen...”

“Rắc!”

“Đừng nói là...”

Mặt mũi Khải Minh tối sầm lại. Rồi...

“Rắc!”

Nhánh cây hắn bám vào gãy làm đôi, có lẽ việc phải gánh thêm Khải Minh đã khiến nó ra nông nổi như vậy.

Điều này cũng đồng nghĩa rằng, Khải Minh tiếp tục lao thẳng xuống vực.

“Ông trời, ông bị đui thật rồi!”

Chương 102

Học viện Hoa Sen, phòng hiệu trưởng...

“Hmmm...”

Linh Nguyệt vờn vai, điệu bộ trông vô cùng mỗi mọt. Nàng sau đó ngã lưng vào chiếc ghế dựa, đôi mắt nhắm lại, đầu óc thư giãn.

Ba ngày qua, đã có nhiều chuyện rắc rối, bất ngờ xảy đến, khiến đầu óc nàng lúc nào cũng phải căng thẳng suy nghĩ, không được nghỉ ngơi.

“Haizz...”

Trút một hơi phiền muộn, nàng những tưởng sẽ tạm quên được những lo lắng trong lòng. Nhưng không, đầu óc nàng hoàn toàn chống lại nàng. Kể cả trong những giây phút nghỉ ngơi hiếm hoi, nàng lại nhớ về những sự việc diễn ra gần đây, những sự việc khiến nàng phiền muộn.

Mọi chuyện bắt đầu từ đêm hôm ấy, cái đêm mà học viện Hoa Sen tổ chức tiệc...

Linh Nguyệt lặng lẽ bước ra từ phòng hiệu trưởng, dù hôm nay có tiệc nhưng nàng chỉ tham gia một chút sau đó vào phòng làm xong hồ sơ, sổ sách còn sót lại mấy ngày trước. Quả là một người hiệu trưởng tận tâm, tận tụy với công việc.

“Hmm... xong rồi, giờ thì... chắc mình sẽ gặp tên đó...”

Linh Nguyệt khẽ mỉm cười, lòng rạo rực lên khi nhớ về Khải Minh. Kể từ lúc chiều, sau khi nàng và hắn hẹn nhau, nàng luôn có cảm giác rạo rực kì lạ ấy.

Cũng đã khá lâu rồi, Linh Nguyệt chưa làm tình cùng Khải Minh. Nàng rất nhớ cảm giác khi cái dương vật to lớn của hắn công phá âm đạo nàng rồi phun những giọt tinh dịch nóng hổi vào trong. Nhớ lại những cảm giác ấy, hai chân Linh Nguyệt càng bước nhanh hơn, trông bộ tối nay nàng sẽ vất kiệt tinh trùng của Khải Minh.

“Huh?” Linh Nguyệt bỗng dừng bước lại ngay trước thư viện. Đôi mắt nghi hoặc nhìn vào đó.

Nàng có vẻ hơi đắn đo một chút nhưng sau đó lại quyết định đẩy thử cửa bước vào.

“Kì lạ... cửa không khóa!”

Khi thấy cánh cửa dễ dàng đẩy vào, Linh Nguyệt lộ rõ nét lo lắng trên khuôn mặt.

Nàng lập tức bước thật nhanh vào bên sâu bên trong thư viện, vào thẳng căn phòng chứa các loại sách hiếm.

Trong căn phòng này có khá nhiều tủ và kệ sách, song Linh Nguyệt chỉ tập trung vào một tủ sách nằm ở cuối phòng. Nàng bước lại tủ sách ấy, tay nhẹ nhàng kéo một quyển sách nằm ở ngăn thứ hai.

“Cạch...”

Một âm thanh vang ra. Ngay sau đó là những âm thanh máy móc ồn ào phát ra. Và rồi tủ sách trước mặt nàng lùi về sau và chạy qua bên trái, mở ra một lối vào.

Lối vào ấy dẫn đến một căn phòng bí mật, cả học viện này chỉ có Linh Nguyệt biết đến.

Nàng vội vã bước vào trong và...

“Mất... mất rồi...”

Linh Nguyệt kinh ngạc nói, trước mặt nàng là chiếc tủ với cánh cửa tủ bị phá hỏng, bên trong hoàn toàn trống rỗng.

“Không thể nào!”

Nàng vội vã chạy lại xem thật kĩ. Nhưng kết quả vẫn thế.

Thứ mà nàng đã tốn công cất giấu đã bị mất.

Bị lấy mất.

“Là ai chứ? ”

Linh Nguyệt mở mắt ra dứt dòng hồi tưởng, tay đưa lên chống cằm về suy tư.

Câu hỏi “là ai? ” Cứ đeo bám đầu óc nàng suốt mấy ngày qua.

“Hmm... đó là tài liệu cấm. Thật không biết kẻ lấy nó có mục đích gì nữa? ”

Không biết thân phận lẫn động cơ của kẻ trộm, Linh Nguyệt rơi vào một vòng xoáy rối bời. Thật nhức đầu.

Tuy vậy, đó chỉ là một trong những sự việc rắc rối gần đây. Vẫn còn hai vụ nữa khiến nàng bận tâm.

Đầu tiên là về cái chết đầy bất ngờ của Quốc Bảo, hiệu trưởng học viện Dã Thú.

Theo như thông tin nhận được, Quốc Bảo chết vì bị một nữ sinh có dấu hiệu tâm thần cắn nát dương vật. Quả là một cái chết nhục nhã. Tuy nhiên, Linh Nguyệt không hề tin cái lý do ấy.

“Làm sao Quốc Bảo lại dễ dàng bị một nữ sinh hạ thủ như vậy? Hắn phải có uẩn khúc. Có khi... hắn đã bị thương từ trước chăng? ”

Lại một vấn đề khó hiểu nữa. Dù Linh Nguyệt suy nghĩ cỡ nào cũng không thể biết được. Thông tin nàng có quá ít, chỉ dựa vào suy đoán không thể chắc chắn được.

Vậy vụ còn lại là gì?

Đó chính là về... việc Khải Minh mất tích. Vụ này cũng rắc rối không kém.

Thứ nhất, Khải Minh là học viên của học viện, lại là con cháu của Huỳnh gia, thân là hiệu trưởng, nàng phải chịu trách nhiệm không ít.

Thứ hai, Khải Minh đối với nàng cũng là một người đặc biệt. Nếu hắn mất tích, nàng đương nhiên lo lắng rất nhiều.

“Haizz, không biết giờ... hắn đang nơi đâu? ”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103

Huỳnh gia trang, phòng của gia chủ.

Huỳnh Văn Nghĩa ngồi trầm ngâm, tay xếp tháp chuông, khuôn mặt vẫn điềm tĩnh nhưng lại ẩn hiện chút suy tư, lo lắng.

Đứa cháu của Văn Nghĩa, Khải Minh hiện đang mất tích, đương nhiên ông phải lo lắng rồi.

Trong mắt Văn Nghĩa, Khải Minh là một đứa trẻ thiệt thòi về nhiều thứ. Vì thế nên ông luôn yêu thương hắn hết mực, cố sức bảo vệ hắn. Thế nhưng lần này, ông đã có phần hơi chủ quan, dẫn đến việc Khải Minh mất tích.

“Đình! ”

Một âm thanh vang lên, nó đến từ quả cầu thủy tinh đang phát sáng nằm trên bàn của Văn Nghĩa. Ông vội đưa một ngón tay chạm vào nó, ánh sáng trong quả cầu biến đổi, bên trong quả cầu ấy, hình ảnh một thiếu nữ xinh đẹp xuất hiện.

Nếu còn nhớ, thiếu nữ ấy cũng là một người thuộc Huỳnh gia, là cháu của Văn Nghĩa và là chị gái của Khải Minh. Phải. Nàng chính là Huỳnh Thiên Thư.

“Thưa chú, con đã quét sạch tổ chức bắt cóc Khải Minh rồi ạ! ” Thiên Thư giọng trầm nói.

Sau khi nghe tin em trai bị bắt cóc, nàng đã tức tốc từ đế đô trở về Huỳnh gia, sau đó mang theo một lực lượng lớn đến hỏi tội tổ chức đã bắt cóc Khải Minh. Như đã nói trên, tổ chức ấy đã hoàn toàn bị đánh nát.

“Hmm... có tìm được Khải Minh không? ” Văn Nghĩa hỏi.

“Không... ạ...” Thiên Thư lắc đầu, giọng buồn rầu nói.

“Thật sao? Không có một chút tin tức gì à?” Văn Nghĩa có vẻ hơi kinh ngạc.

“Không phải là không có...” Giọng Thiên Thư bắt đầu nghẹn ngào.

“Nói ta nghe thử xem?”

“Chú... Khải Minh... bị rớt xuống vực rồi!” Thiên Thư chột rai lệ. Thật bất ngờ về điều này. Nàng vốn nổi tiếng là người cứng rắn, lạnh lùng, hiếm có việc gì lấy được nước mắt của nàng. Tuy nhiên, nếu là chuyện liên quan đến đứa em trai của nàng thì lại khác.

“Vực sao?”

“Đúng vậy... ạ!”

“Ta hiểu rồi... Con hãy về đi, ta sẽ cho người xuống dưới tìm kiếm. Dù sao ta cũng có lỗi trong đây nên ta nhất định phải tìm được Khải Minh!”

“Ngộ nhờ... Khải Minh...”

“Thiên Thư!” Văn Nghĩa gầm lên một tiếng cắt đứt lời Thiên Thư.

“Nam nhân gia tộc họ Huỳnh không dễ chết đến vậy. Nếu Khải Minh chết chỉ vì lý do như vậy, nó không phải con cháu Huỳnh gia. Cả con nữa Thiên Thư, nữ nhân gia tộc không được khóc, không được yếu nhược như vậy, càng lúc khó khăn càng phải bình tĩnh!”

Nghe những lời Văn Nghĩa nói, Thiên Thư vội gạt nước mắt đi. Quả đúng như vậy, đây không phải là lúc yếu đuối.

Thấy vậy, Văn Nghĩa gạt đầu hải lòng rồi đưa ngón tay chạm vào quả cầu. Hình ảnh bên trong tắt ngấm đi, trả nó về một quả cầu thủy tinh trong suốt bình thường.

“Haizz...” Ngắm nhìn bầu trời trong xanh qua cửa sổ, Văn Nghĩa chột thở dài. Chẳng biết được ông đang nghĩ gì.

“Cạch!” Cánh cửa phòng bất ngờ mở ra, một cô gái xinh đẹp bước vào.

“Không biết cho gọi ta có chuyện gì?” Cô gái nở một nụ cười quyến rũ rồi hỏi Văn Nghĩa.

“A... Thất trưởng lão, thật ra ta gọi ngài vì...” Văn Nghĩa đứng dậy, giọng hơi ngập ngừng.

“Hmm...” Cô nàng được gọi là Thất trưởng lão ấy dường như hiểu lý do Văn Nghĩa ngập ngừng. Nàng ta búng tay một cái và bảo: “Cứ nói đi, ta đã phong tỏa âm thanh rồi!”

“Vâng, ngài vẫn chu đáo như thường... Thật ra, chuyện tôi muốn nói là về... THỨ ĐÓ.”

Lời Văn Nghĩa vừa dứt, sắc mặt thất trưởng lão có chút biến động, nhất là khi Văn Nghĩa nói đến “thứ đó”.

“Có chuyện gì sao?”

“Vâng! Đạo này... nó có dấu hiệu kháng cự.”

“Làm sao có chuyện này chứ?” Thất trưởng lão xem bộ hơi khó tin.

“Rất có thể, có chuyện gì đó với các mảnh khác và dẫn đến việc chúng phản ứng với nhau.”

“Thôi được rồi! Ta sẽ giúp... Chuyện này đáng lo đấy.”

“Hmm... nếu như lỡ, có kẻ nào đó cố gắng sử dụng chúng thì...”

“RẤT NHIỀU ĐIỀU TÔI TỆ SẼ ĐẾN... Không chỉ ở lục địa này, mà toàn cõi Lam Tinh Cầu sẽ có chấn động!”

Thất trưởng lão và Văn Nghĩa nhìn nhau. Thật không biết họ đang nói gì nhưng trông có vẻ sắp có chuyện không lành sẽ xảy đến.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

Núi Đầu Lâu...

Một ngọn núi nổi tiếng về độ đáng sợ. Bầu trời phía trên ngọn núi lúc nào cũng là một màu đen u ám.

Ở trong một gian điện nằm trên đỉnh núi.

“Thưa tộc trưởng, chúng tôi đã tìm được thông tin về Tân Từ Thần rồi!”

Một nhóm người mặc áo choàng màu đen đang quỳ xuống, bẩm báo với một người đàn ông trung niên ngồi trên một chiếc ghế cao, phía đằng sau có hình đầu lâu trong vô cùng đáng sợ.

“Mau nói ta nghe.” Người đàn ông ngồi trên ghế nói. Giọng nói có chút vui mừng.

“Vâng ạ, theo như chúng tôi tìm kiếm thì... Tân Từ Thần có tên là Trương Khải Minh, hiện đang là học viên tại học viện Hoa Sen.”

“Hmmm... các ngươi chắc chứ?”

“Vâng ạ! Nếu ngài chưa tin, có thể xem qua cái này!”

Một kẻ mang ra một quả cầu thủy tinh rồi đưa cho người được gọi là tộc trưởng kia. Ở bên trong là hình ảnh của Khải Minh khi đang ở dạng Từ Thần Thuật.

“Đúng... đúng rồi! Cuối cùng cũng tìm được rồi... Haha... Từ Thần Tộc sẽ phục hưng, Từ Thần Tộc sẽ không phải cúi đầu nữa rồi!”

Tộc trưởng Từ Thần Tộc ngẩng đầu cười lớn, trông bộ rất vui mừng. Ngay sau đó, ông quay sang nói với những kẻ ở dưới:

“Mau... mau đưa ngài ấy về.”

Những tên đó nhìn nhau rồi ậm ừ nói: “Nhưng mà... tộc trưởng... Tân Từ Thần hiện tại... đang mất tích ạ!”

“Cái gì?”

Lời nói của tên đó chẳng khác gì một gáo nước lạnh tạt vào mặt vị tộc trưởng kia.

“Mất tích... Là sao?”

“Dạ thưa ngài! Vài ngày trước Tân Từ Thần đã bị bắt cóc rồi... trong lúc chạy trốn, đã bị đánh rơi xuống vực.”

“Ngươi nói sao?”

Vị tộc trưởng bật dậy, khuôn mặt vô cùng tức giận. Ông nghiêm giọng lại nói một câu:

“Mau cho người đi tìm kiếm. Không thể để mọi chuyện kết thúc như thế được, nhất định phải tìm được Tân Từ Thần. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

...

Tạm gác những chuyện khác sang một bên. Hãy nhớ rằng đây là câu chuyện của Huỳnh Khải Minh. Hắn mới là nhân vật chính. Điều đáng quan tâm hiện tại là hắn đang ở đâu? Đã xuống địa ngục uống trà với Diêm Vương hay vẫn còn sống?

...

Một thảo nguyên rộng lớn với sắc xanh mon mon của cỏ non trải dài đến tận cuối chân trời. Một cột khói bếp lừng thừng bay trong nắng mai, nó phát ra từ một căn nhà nhỏ nằm trên ngọn đồi ở phía tây thảo nguyên.

“Hmm...” Một thiếu nữ xinh đẹp, khoảng chừng 16 – 17 tuổi đang loay hoay nấu thứ gì đó trong bếp củi. Hơi ấm từ bếp lửa làm khuôn mặt nàng ửng hồng lên trông vô cùng đáng yêu.

Sau vài phút, thiếu nữ nhấc cái ấm nhôm ra khỏi bếp lửa, sau đó đưa tay lau mồ hôi trên trán, dáng điệu vô cùng thanh tao.

“Xong rồi!” Nàng vui vẻ cất giọng nói ngọt ngào, đầy lời cuốn của mình.

“Aaa...” Chợt, có một tiếng la phát ra từ trong nhà. Thiếu nữ vội vã chạy vào trong.

Trên chiếc giường tre trong nhà, một thiếu niên trông như vừa mới tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, đôi mắt hoảng loạn nhìn xung quanh. Trông hắn ta khá

tàn tạ, khắp cơ thể không đâu không có vài trắng băng bó. Cứ như hấn ta vừa mới gặp một tai nạn khủng khiếp nào đó vậy.

Chính xác thì hấn ta vừa mới bị té vực.

Nói đến đây, chắc ai cũng biết, kẻ đang nằm trên giường kia không ai khác ngoài Khải Minh.

Đúng, hấn vẫn chưa chết.

Thật may mắn. (Nó chết end truyện:)))

Ngay sau đó, thiếu nữ kia bước vào. Nhìn thấy Khải Minh, nàng ta vui mừng nói: “A, người tỉnh rồi! Thật tốt quá! ”

Tên: Linh Chi.

Tuổi: 16.

Sinh lực: 800/800.

Hồn lực: 1050/1450.

Cảnh giới: Hồn Sĩ tầng 6.

Thông tin thêm: Rất am hiểu về y thuật.

Như thường lệ, Tinh Thông Nhãn tự động đưa thông tin của đối tượng trước mắt vào não Khải Minh.

Thế nhưng, Khải Minh chẳng có vẻ gì quan tâm, đôi mắt cứ chăm chăm nhìn Linh Chi. Nàng ta thấy vậy bất giác nghiêng đầu hỏi: “Có... chuyện gì sao? ”

Khải Minh mấp máy môi, cổ họng phát ra một câu khiến Linh Chi sửng sốt: “Đây là đâu? Và... ”

“...Tôi là ai? ”

...

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105

Ở Đông Phương đại lục, thời tiết quanh năm được chia thành bốn mùa gồm: Xuân, hạ, thu, đông. Mỗi mùa là một vẻ đặc trưng khác nhau, có thể xem như bốn cô gái với những nét quyến rũ của riêng mình.

Mùa hạ là nữ chiến binh nóng bỏng, gợi cảm.

Mùa thu là quý cô kiêu sa, lãng mạn.

Mùa đông là thiếu nữ lạnh lùng, trong trắng.

Còn mùa xuân?

Có lẽ đó là một nàng công chúa ấm áp và dịu dàng.

...

Hiện tại, mùa xuân đã về trên Đông Phương đại lục, mang theo tiết khí ấm áp, dịu dàng khiến người ta dễ chịu. Không chỉ thế, “nàng Xuân” còn mang đến những cơn mưa kèm theo sinh khí dồi dào ban tặng cho thực vật khắp nơi, giúp chúng đâm chồi nảy lộc, phát triển mạnh mẽ, tạo thành những khung cảnh tuyệt đẹp.

Một trong những khung cảnh đẹp ấy, không thể không nhắc đến thảo nguyên thơ mộng—Cao Linh.

Những thảm cỏ xanh mượt.

Những hàng cây chạy dài.

Những cánh đồng hoa rực rỡ.

Tất cả đều có ở thảo nguyên Cao Linh.

Và còn hơn thế nữa, khi ở đây lại có sự hiện diện của một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp.

Tên của nàng là Linh Chi.

...

Ở khu vườn đằng sau căn nhà nhỏ của mình, Linh Chi đang chăm chút hái những cây thuốc do chính tay nàng gieo trồng cách đây vài tháng.

Nhờ vào sự ân cần trong khâu chăm sóc cũng như sự ưu đãi của khí hậu mùa xuân, những cây thuốc này vườn mình phát triển một cách mẽ. Từ những hạt mầm nhỏ xíu, giờ đây chúng đã trở thành những bụi cây cao tầm một mét với những chiếc lá xanh tươi, trông vô cùng đã mắt.

Và như để trả ơn cho chủ nhân mình, người đã ban cho chúng “cuộc sống” hiện tại, những cây thuốc ấy đã hiến dâng một phần thân thể của mình vào bàn tay ngọc ngà của Linh Chi, để nàng có thể biến chúng thành những dược phẩm giúp ích cho đời.

Phải, chế tạo được phẩm chữa bệnh, cứu chữa người bị thương là nhiệm vụ của một y sư như nàng.

Nhưng không biết, với thái độ u sầu, lo lắng trên khuôn mặt thế kia, liệu nàng có thể chế được một thứ ra hồn không? Nếu không tận tâm khi chuẩn bị nguyên liệu sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến việc chế thuốc. Linh Chi tất nhiên rất hiểu điều đó. Nhưng... nàng vẫn cứ giữ tâm trạng ấy, chẳng hề thay đổi chút nào.

Đã có chuyện gì làm nàng bận tâm?

“Haizz... ” Linh Chi thờ dãi trông đầy phiền muộn. Đôi mắt nàng cứ nhìn về phía xa như đang trông ngóng gì đó.

Nhưng nhìn càng lâu, nét lo lắng, bồn chồn lại càng xuất hiện trên gương mặt xinh đẹp của nàng.

“Thiệt tình... hắn đi đâu vậy ta...”

Hắn? Là kẻ mà nàng đang trông mong? Không biết hắn là ai nhưng tên đó thật đáng chết vì dám làm một mỹ nhân lo lắng như vậy.

Linh Chi để giỏ thuốc mà nàng hái nãy giờ xuống đất, sau đó nhìn sang một hòn đá gần đó. Ở trên hòn đá ấy, có một con vật màu trắng vô cùng dễ thương đang nằm phơi nắng. Nó to bằng khoảng một con chó con ba tháng tuổi, đôi mắt long lanh, phía trên lưng có một đôi cánh nho nhỏ. Nhìn nó rất giống với một loài vật hiếm, toàn đại lục này tồn tại chưa đến 50 cá thể, đó chính là loài RỒNG.

Chính xác, con vật đang nằm trên hòn đá kia chính là một chú rồng con. Khoảng hai năm trước, nó bỗng xuất hiện trước cửa nhà Linh Chi trong tình trạng kiệt sức, nàng đã chữa trị cho nó và giữ lại làm vật nuôi vì không cưỡng lại được sự dễ thương của nó.

Tuy nhiên, ngày hôm đó, không chỉ có mình nó mà còn kèm theo một thiếu niên khác, cũng trong tình trạng kiệt sức, lại còn mang theo nhiều thương tích nặng trên cơ thể, trông như vừa gặp tai nạn rất khủng khiếp. Sinh mạng của hắn lúc đó hết như một ngọn nến sắp lụi tàn.

Thân là một y sư, nàng đâu thể thấy chết mà không cứu, đã cứu chữa cho một con vật thì làm sao có thể bỏ mặc mạng sống của một con người.

Và nàng đã mang hắn vào nhà để chữa trị.

Phải nói một chút về Linh Chi. Nàng là học trò của một trong những thần y nổi tiếng nhất Đông Phương đại lục, vì thế nên nàng rất am hiểu về y thuật cũng như khả năng chế thuốc rất tuyệt vời.

Nàng đã cứu thương thành công cho những người bị chấn thương gần như thập tử nhất sinh, chế ra những loại thuốc chữa trị những căn bệnh quái ác trước giờ chưa có cách chữa.

Nói không ngoa, nếu tiếp tục phát triển y thuật của mình, chẳng bao lâu nữa, nàng sẽ trở thành một thần y.

Quay lại câu chuyện cứu chữa cho tên thiếu niên kia của nàng. Cơ thể hắn bị thương khá nghiêm trọng, xuất huyết não, xương nhiều chỗ đã bị gãy, kinh mạch đứt đoạn, hồn lực hỗn loạn, nhiều chỗ trên linh hồn bị xé rách.

Nếu là một y sư bình thường chắc đã phán câu: “Chúng tôi đã cố gắng hết sức... bla... bla...” rồi sau đó tiễn hắn về với đất mẹ luôn. Nhưng may mắn cho tên thiếu niên đó vì đã gặp được Linh Chi.

Sau khi xem xét thương tích, nàng lập tức bắt tay vào cứu chữa.

Đầu tiên là cầm máu trên đầu. Tiếp đó nối kinh mạch và xương lại. Rồi vá linh hồn hấn lại. Mỗi công đoạn nàng đều hoàn thành xuất sắc, không có đến một lỗi nhỏ.

Tình trạng tên thiếu niên tạm thời đã qua cơn nguy kịch, giờ chỉ cần cho hấn uống một vài viên trị thương sơ cấp để hấn sớm bình phục thôi.

Tên thiếu niên vẫn cứ nằm bất tỉnh, đến ngày thứ ba thì hấn tỉnh lại. Linh Chi rất vui mừng, làm một y sư, còn gì vui sướng hơn khi thấy bệnh nhân của mình bình phục? Tuy nhiên, tên thiếu niên ấy khi tỉnh dậy đã nói một câu khiến nàng sững sờ:

“Tôi là ai? ”

Thật xui xẻo.

Hấn không nhớ bất cứ thứ gì về bản thân cả.

Hấn đã bị mất trí nhớ.

Có lẽ là do chấn thương ở vùng đầu gây nên.

Về việc bị mất trí nhớ, đây là một thứ rất khó điều trị. Muốn phục hồi lại trí nhớ cần khá nhiều thời gian, y sư không thể can thiệp vào nhiều, đa phần đều phụ thuộc vào bệnh nhân.

Và Linh Chi cũng đành bó tay.

Nếu chỉ với tình trạng bị thương lúc trước, nàng sẽ để hấn lưu lại ở nhà vài ngày nữa rồi đuổi đi, dù gì thương tích cũng đã lành rồi. Tuy nhiên, hấn đã bị mất trí thể này, đến người thân cũng không biết thì nàng làm sao nỡ đuổi hấn đi. Thiết nghĩ phức.

Sau một hồi suy nghĩ đắn đo, nàng đã quyết định sẽ cho hấn ở lại cho đến khi hồi phục trí nhớ. Đã ra tay giúp thì giúp cho trót vậy. Tuy hơi phiền phức vì một nam một nữ sống chung nhà thế này, nhưng mà xem ra tên thiếu niên kia cũng không phải hạng bỉ ổi, vô ơn dám giờ trò gì với nàng. Và lại, hấn còn giúp đỡ nàng rất nhiều trong những công việc nặng, giữ hấn lại cũng không phải ý kiến tồi.

Không chỉ cho hấn chỗ ở, nàng còn cho hấn một cái tên nữa.

“Hồi Trí. ”

Đó là tên của thiếu niên đó, nàng đặt như vậy vì mong muốn hấn sẽ sớm hồi phục trí nhớ nhưng đã hai năm trôi qua rồi mà hấn vẫn chưa có dấu hiệu bình phục..)

“Nè Bạch Long, em có biết Hồi Trí đi đâu không? ”

Linh Chi lên tiếng hỏi Bạch Long – con rồng trước mắt mình. Đương nhiên nó làm sao hiểu được nàng nói gì. Nhưng nó cũng khá thông minh, biết điều mà Linh Chi đang phiền muộn, nó vội vàng lắc đầu.

“Haizzz... ” Linh Chi thở dài, đôi mắt vẫn cứ trông ngóng về phía xa.

Thật không biết, tên Hồi Trí từ sáng đến giờ biến đâu mất, chẳng nói gì với nàng một tiếng, làm nàng vô cùng lo lắng.

Lẽ nào hấn giận nàng chuyện gì? Không thể nào.

Hay hấn đã hồi phục trí nhớ và bắt đầu tìm về người thân? Nếu là vậy cũng phải báo nàng một tiếng chứ.

Từ khi có hấn ở cùng, cuộc sống của nàng bớt buồn tẻ hơn trước. Mỗi ngày có người trò chuyện giúp nàng cảm thấy vui vẻ hơn. Đặc biệt tên đó lại rất biết pha trò làm nàng cười nữa. Giờ mà hấn đột ngột bỏ đi, chắc nàng buồn chết mất.

“Kriiiii... ” Đột nhiên Bạch Long réo lên một tiếng và nhảy cẫng lên trông rất vui mừng.

“Linh Chi! ”

Một tiếng gọi vang đến thấp sáng lên hi vọng của Linh Chi. Từ đằng xa, một thiếu niên chạy lại, tay trái vẫy vẫy như chào nàng.

Không ai khác nữa.

Hấn chính là Hồi Trí, kẻ mà nàng đang mong chờ.

Cuối cùng thì hấn đã quay trở lại. Linh Chi rất mừng nhưng nàng không biểu lộ trên khuôn mặt. Ngược lại nàng tỏ ra giận dữ với hấn ta để hấn biết lỗi về việc đi mà không báo, làm nàng lo lắng từ sáng đến giờ.

“Linh Chi! ” Hồi Trí chạy đến trước mặt Linh Chi, tay phải đang giấu diếm thứ gì đó sau lưng. Cùng lúc đó, Bạch Long cũng chạy lại quẩn quýt dưới chân hấn nhưng tên đó chẳng thèm chú ý gì đến nó. (Bạch Long: “Đmm”)

“Hừ... người đi đâu từ sáng đến giờ?” Về mặt lạnh lùng, giọng nói trầm đều, quả nhiên Linh Chi giả vờ rất tốt. Nàng nghĩ hẳn ta sẽ nhận ra lỗi lầm của mình và bắt đầu xin lỗi rồi rít.

“Hehe... ta vừa mới đi đến ngọn đồi ở phía tây...” Trái với dự tính của Linh Chi, Hồi Trí cười nói.

“Hả? Ngọn đồi ở gần Thung Lũng Sương Mù sao? Sao lại tới đó? Người có biết ở đó nguy hiểm lắm không?” Linh Chi giật mình khi nghe thấy câu trả lời của Hồi Trí.

Thung Lũng Sương Mù và xung quanh đó vô cùng nguy hiểm, vì nó có tồn tại nhiều loài ma thú rất hung dữ, sẵn sàng xẻo thịt bất cứ ai lại gần. Nghe đâu ở đây còn có ma thú cấp 9. Thật không biết Hồi Trí đi đến đó làm gì?

“Hehe... nàng sẽ bất ngờ cho mà xem...” Hồi Trí cười nham hiểm. Rồi sau đó, hắn đưa cánh tay phải đang nấp sau lưng kia ra...

Một chùm hoa trắng xuất hiện trước mặt Linh Chi.

Những cánh hoa xếp hình vòng xoáy một cách tinh tế.

Ở giữa vòng xoáy ấy có sự hiện diện của một đốm xanh như để nhấn mạnh vẻ đẹp.

Thật đẹp đề!

Không chỉ thế, từ mỗi bông hoa đều toát lên một mùi hương quyến rũ.

“Đây là loài hoa mà nàng thích nè! Ta đã lên đó để hái về cho nàng đó!” Hồi Trí cười nói, khuôn mặt trông bộ rất tự hào.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106

Vài hôm trước, Linh Chi có nói về loài hoa này, nàng rất thích nó một phần vì đẹp, một phần vì khi nấu nó lên và tắm sẽ tạo nên mùi hương quyến rũ trên cơ thể. Tuy nhiên, loài hoa này rất hiếm, chỉ mọc ở ngọn đồi gần Thung Lũng Sương Mù. Và chẳng ai dại gì chỉ vì một chùm hoa mà lao đầu vào chốn nguy hiểm như thế. Tất nhiên là trừ thằng đại gái Hồi Trí kia.

“Hồi Trí...” Linh Chi nhìn Hồi Trí, nhìn một cách chăm chú.

“Nàng thích chứ?” Vẫn là vẻ mặt tự hào, Hồi Trí nói. Trông bộ hắn đang nghĩ Linh Chi sẽ cảm động trước món quà của hắn.

Nhưng không...

“Người bị ngốc à? Sao lại làm như thế! Chỉ vì mấy bông hoa đó mà mất mạng thì làm sao?”

Hồi Trí đơ người khi Linh Chi giận dữ nhìn mình, trong đôi mắt nàng có chút hối hận. Có lẽ nàng hối hận vì đã nói cho hắn nghe về loài hoa này. Thật không ngờ hắn sẽ đi hái vì nàng.

“Người có bị thương chỗ nào không, mau cởi áo ra cho ta xem?” Linh Chi nói với Hồi Trí, tông giọng đã chuyển sang dịu dàng. Đồng thời, nàng tiến sát đến cơ thể hắn để xem xét.

“Uh... không... không sao đâu!” Cơ thể cả hai đang gần sát nhau khiến Hồi Trí bối rối. Hương thơm từ cơ thể Linh Chi xông thẳng vào mũi hắn. Quả thật nó còn hơn bất kì loại độc dược nào, nó đã khiến Hồi Trí phải mê mẩn. Đôi mắt hắn chột nhìn xuống bộ ngực ẩn hiện sau lớp vải mỏng kia.

Hiện tại Linh Chi đang 18 tuổi, độ tuổi của sự phát triển cơ thể đạt đến mức hoàn mỹ. Chẳng có gì khó hiểu khi nàng sở hữu một bộ ngực to, tròn, lại trông rất mềm mại nữa. Không chỉ ở ngực, những đường cong còn lại trên cơ thể nàng dễ dàng mê hoặc bất cứ nam nhân nào. Vòng eo thon gọn khiến ai cũng muốn vòng tay qua, cặp mông đầy đặn không quá phô trương nhưng lại rất thanh tao.

Đáng ghen tị với tên Hồi Trí khi mỗi ngày hắn đều được ngắm nhìn thân thể của người đẹp. Tuy nhiên cũng tội nghiệp cho hắn, cái gì nhiều quá cũng không hẳn là tốt. Ngắm nhiều mà không làm (làm gì thì tự hiểu) được gì dễ gây ức chế, nhất là đối với mấy thanh niên đang hùng hực sức trẻ như Hồi Trí lại càng nguy hiểm. Nhiều lúc hắn thấy bứt rứt vô cùng. Tuy nhiên, hắn không thể giở trò gì với Linh Chi được, hắn sẽ không làm thế với người đã cứu mạng hắn, cho hắn chỗ ở khi hắn chẳng biết gì về cả bản thân mình.

“Nè... Hồi Trí...” Tiếng nói của Linh Chi kéo ánh mắt Hồi Trí về khuôn mặt nàng. Tránh vò dưa gấp vò dưa. Vừa thoát khỏi những đường cong quyến rũ kia lại chạm phải khuôn mặt xinh đẹp của Linh Chi, hiện tại đang khá gần mặt hắn. Hình như nàng ta đang cố xem trên mặt hắn có bị thương gì không.

“Aha... ta... ta không bị gì đâu, đừng lo!” Hồi Trí vội tách ra khỏi Linh Chi, đồng thời đưa tay trái vỗ ngực. Nhưng chính hành động đó đã biến lời nói vừa rồi thành một lời nói dối vụng về.

“Ồ... không bị gì luôn à?” Linh Chi nhú mày nhìn Hồi Trí, nhìn vào cánh tay trầy trụa của hắn.

“Á... Chết...” Hồi Trí sực nhớ, định giấu tay đi nhưng không kịp, Linh Chi đã bắt lấy tay hắn.

“Trời... nguoi bị con gì cào à?” Linh Chi kinh ngạc khi nhìn thấy vết thương của Hồi Trí, xem ra không nhẹ.

“Chỉ... chỉ là bị té thôi mà...” Hồi Trí cười cười, lảng tránh ánh mắt của Linh Chi.

“Thiệt tình...”

Nàng thừa biết hắn nói dối nhưng cũng chẳng nói gì thêm, chỉ kéo tay hắn vào trong nhà để băng bó. Khuôn mặt vừa giận, vừa lo lại chen thêm một biểu cảm kì lạ khác.

...

“Uh... ah... ah... uh... nhẹ... nhẹ thôi...”

Những tiếng rên rỉ vang khắp gian nhà.

“Hồi Trí... đừng...” Linh Chi la lên.

“Ah... không...” Hồi Trí không kiềm chế nổi, buộc phải la lên.

...

“Thiệt tình, chỉ là sát trùng thôi mà... nguoi là gì giữ vậy?” Linh Chi nhú mày nhìn Hồi Trí, hiện nàng đang băng vết thương cho hắn.

“Huhu... tại nó đau quá mà...” Hồi Trí bủi môi nói.

“Haizz... Nguoi cứ như con nít vậy... chẳng bao giờ chịu lớn... Rồi, băng xong rồi đó!”

Linh Chi cột đoạn băng còn thừa thành hình chiếc nơ rồi đứng dậy.

“Cảm ơn nàng!” Hồi Trí nhìn cánh tay được băng cẩn thận bằng vải trắng, vui mừng nói. Linh Chi chỉ cười không nói gì. Ánh mắt nàng chợt chuyển hướng về phía chiếc bàn gỗ gần đó, ở trên nó là chùm hoa mà Hồi Trí mang về. Nàng nhẹ nhàng bước đến, tay cầm chùm hoa đưa lên mũi ngửi.

Quả thật là rất thơm.

Mùi hương êm dịu nhưng vô cùng quyến rũ. Khi hít vào có cảm giác khoan khoái.

Nếu nữ nhân nào sở hữu mùi hương này, mị lực sẽ tăng lên rất nhiều.

Linh Chi khẽ mỉm cười sau khi thưởng thức hương thơm của chùm hoa. Nàng sau đó quay sang nói với Hồi Trí: “Hồi Trí... Cảm ơn nguoi vì chùm hoa này!”

Giọng nói nàng lúc này thật dịu dàng. Nó dễ dàng đánh bại Hồi Trí, khiến hắn ngẩn ngơ. Hắn còn thăm nhủ trong lòng rằng: “Mỗi ngày hái một chùm... mỗi ngày hái một chùm...”

Đúng là tên đại gái.

“Nhưng mà sau này không được làm mấy việc nguy hiểm như vậy nữa nghe chưa! Lỡ mà có bề gì thì phải làm sao?” Linh Chi không quên dặn dò, không nói lại sợ sau này hắn tiếp tục làm điều đại dột.

“Nàng lo lắng cho ta à?” Hồi Trí mỉm cười nói.

“Tất nhiên rồi... Ta xem nguoi như em trai vậy, làm sao không lo lắng được chứ?”

Linh Chi với vẻ mặt “hiển nhiên” nói.

“Ặc... e – em trai?” Hồi Trí hơi có chút giật mình. (Em trai zone nhé cưng!)

“Hmm... thôi được rồi, giờ thì đi xuống làng giao thuốc đi!” Linh Chi ra lệnh.

“Uh... không chịu đâu!” Hồi Trí giãy nảy.

“Hả? Sao hôm nay ngươi nhõng nhẽo vậy?” Linh Chi hơi có chút khó hiểu.

“Nàng... chỉ cảm ơn vậy thôi hả?”

“Ngươi muốn gì nữa sao?” Linh Chi nheo mắt lại nhìn Hồi Trí, xem bộ tên này đang định vò vĩnh gì đây.

“Ta... ta muốn được thưởng!”

“Thưởng... thưởng sao? Haizz... thôi được rồi, ngươi muốn gì, nói đi rồi ta sẽ thưởng cho!”

Linh Chi rộng lượng nói. Dù sao hắn ta đã tốn rất nhiều công sức để mang chùm hoa kia về cho nàng, một lời cảm ơn thôi chắc không đủ.

“Ta... muốn... một nụ hôn.” Hồi Trí nói trong khi đưa ngón tay chỉ lên má mình.

“Hề? Hôn... hôn sao?” Linh Chi hơi bất ngờ, khuôn mặt có chút ửng hồng bối rối. Phải biết nàng trước giờ chưa từng hôn một tên con trai nào cả. Một đề nghị như vậy có hơi quá sức với nàng chăng?

Chỉ là hôn má thôi mà.

Linh Chi trông có vẻ hơi đắn đo. Nhưng sau cùng, nàng đã đưa ra quyết định.

“Thôi được rồi... Hôn chứ gì? Nhắm mắt lại đi!”

Một câu nói quả quyết. Nàng sẽ hôn hắn ư?

Hồi Trí nghe vậy vui hơn lụn vàng, lập tức nhắm mắt lại. Trong lòng hồi hộp không thôi.

Qua mùi hương từ cơ thể, hắn biết Linh Chi đang đến gần. Tim hắn đập thình thịch, thình thịch như muốn thoát ra khỏi lồng ngực.

Sắp rồi. Một nụ hôn từ người đẹp.

Bờ môi mềm mại của Linh Chi sẽ chạm vào má hắn.

Quả không uống phí cho hắn khi đi hái hoa.

“Nhanh nào... nhanh nào...” Tim hắn lại đập mạnh hơn nữa, nếu Linh Chi không nhanh chóng hôn hắn thì hắn sẽ bị chết vì đau tim mất.

Thứ gì đến rồi cũng sẽ đến...

Cảm giác mềm mại ấy, Hồi Trí đã cảm nhận được.

Nhưng...

Không phải ở má.

Mà lại là... MÔI.

Gì chứ? Hắn chỉ yêu cầu hôn má thôi mà? Sao lại thành ra hôn môi thế kia?

Không thể nào!

Như vậy quá lòi cho hắn rồi.

Nhịp tim Hồi Trí đột ngột giảm xuống.

Nhưng ngay sau đó, nó còn đập mạnh liên hồi, mạnh hơn cả lúc nãy nữa. Một cảm giác vui sướng khó tả mà trước giờ hắn chưa từng biết đến.

“Linh Chi vừa hôn môi... hôn môi... hôn môi... môi... môi... môi...”

Hồi Trí thật sự chẳng hiểu vì sao mọi chuyện lại thành ra thế này. Nhưng mà cũng tốt thôi, Linh Chi vừa hôn môi hắn, vậy tức nàng có tình ý với hắn chăng? Muốn nhân cơ hội này để nói với hắn chăng?

Không thể chịu được nữa, Hồi Trí lập tức mở mắt ra và...

“Eh?”

Một giây im lặng.

Thêm một giây nữa.

Và...

“Ahhhhhhhhh! ”

Một tiếng thét bi thảm, nó đến từ Hồi Trí. Hắn ta té ghế ngã xuống đất, khuôn mặt vô cùng hoảng loạn.

Vì sao?

Đó là vì ngay trước mặt hắn lúc này không phải Linh Chi mà là... Bạch Long. Còn Linh Chi đứng sau, hai tay xách Bạch Long.

Vậy nghĩa là nụ hôn lúc này không phải của Linh Chi mà là... của Bạch Long.

“Kri... ” Bạch Long tỉnh giấc vì tiếng hét của Hồi Trí, đôi mắt lim dim nhìn hắn trong khi chân khều khều lên miệng như gãi ngứa. Như vậy là đúng rồi. Hồi Trí vừa hôn Bạch Long.

“Không... chuyện... chuyện này là sao chứ? ” Hồi Trí hét lên.

“Hihi... thì người nói muốn một nụ hôn mà. Ta để cho Bạch Long hôn người rồi đó, lại còn hôn môi nữa chứ, lời quá rồi còn gì! Mà biểu cảm của người... làm ta cười chết mất! ” Linh Chi vừa cười vừa nói, trông bộ dạng rất vui.

Hai mắt Hồi Trí rung rung như muốn khóc, quá uất ức đi mà.

“Không... TA KHÔNG CHỊU ĐÂU! ”

Một tiếng thét vọng đến trời xanh

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107

Haizz... ” Hồi Trí vừa đi vừa thở dài, hiện tại hắn đang trên đường đến làng Cao Linh, một ngôi làng nhỏ cách nhà Linh Chi không xa. Mục đích là giao thuốc cho một số người dân trong làng.

Đi giao thuốc thì tất nhiên phải mang thuốc theo. Hắn đã trang bị cho mình một cái giỏ xách để làm điều đó, một cái giỏ màu hồng trông khá là “nam tính”.

Tuy nhiên, trong chiếc giỏ đâu chỉ chứa mỗi thuốc, bên trong còn có Bạch Long nữa.

“Krii... ” Con rồng đội nắp giỏ lên để nhìn ra bên ngoài, trông có vẻ rất thích thú.

“Hmmm... ” Nhìn thấy Bạch Long, Hồi Trí chợt thấy nhột. Cũng phải thôi, mới vừa nãy, hắn đã bị Linh Chi lừa một vỏ bằng cách cho Bạch Long hôn hắn. Nghĩ lại vẫn thấy tức.

“Đáng lòng thanh niên. Haizz... ”

Lại một tiếng thở dài. Bạch Long thấy vậy liền thoát khỏi túi, leo lên đầu Hồi Trí ngồi, chân nó nhẹ nhàng xoa xoa lên đầu hắn như an ủi.

“Haha... mi bảo ta đừng buồn sao? Đừng lo, ta không sao đâu. ” Hồi Trí cười khò, thật không ngờ phải để một con vật an ủi như vậy.

Đi được vài bước nữa, mặt hắn hiện vẻ trầm tư, bàn tay đưa lên vuốt ve Bạch Long trong khi đôi mắt hơi nhướng lên để nhìn nó. Rồi, hắn chợt hỏi:

“Thật không biết lúc trước ta là người thế nào nhỉ, Bạch Long?”

Một kẻ mất trí muốn biết về quá khứ của mình. Không có gì khó hiểu.

Nhưng tại sao lại hỏi Bạch Long?

Tất phải có lý do gì đó.

Hồi Trí đã được nghe Linh Chi kể lại rằng, hần cùng Bạch Long đều được nâng tìm thấy ở trước cửa nhà, cả hai đều trong tình trạng kiệt sức và đều bị thương rất nặng.

Chẳng ai nghĩ đó là một sự trùng hợp.

Hần là hần và Bạch Long có liên hệ gì đó với nhau.

Hồi Trí cho rằng, Bạch Long lúc trước là vật nuôi của hần vì nó tỏ ra rất thân thiết với hần, luôn quấn quýt bên hần kể từ lúc tỉnh dậy sau chấn thương. Có lẽ cả hai đã gặp một tai nạn gì đó rồi lạc đến nhà của Linh Chi.

Một suy nghĩ cũng khá hợp lý.

Và từ đó, hần nghĩ Bạch Long sẽ biết gì đó về quá khứ của hần.

Tuy nhiên, đáng tiếc thay, nó lại không thể nói được, điều này làm hần hết sức khổ tâm.

“Haizz, rốt cục mình là ai chứ? ”

Câu hỏi về thân phận của bản thân vẫn cứ đau đầu mãi trong lòng hần. Hồi Trí thật sự rất muốn biết, cực kỳ muốn.

Nhưng, “cưỡng cầu vô ích”. Mỗi lần suy nghĩ về điều này, đầu óc hần nhức dữ dội cứ như muốn ngăn cản hần nhớ lại. Cuối cùng, kết quả vẫn chẳng được gì.

“Chắc phải đợi đến một ngày nào đó, duyên số sẽ sắp đặt cho ta nhớ lại... Còn bây giờ, cứ sống khỏe, chăm sóc cho Linh Chi là được rồi! ”

Nếu cố gắng vô ích, vậy thì đừng cố gắng làm gì, chỉ khiến những cảm giác tiêu cực phát sinh. Cứ sống lạc quan cho đời đỡ khổ.

Hồi Trí hít một hơi như lấy tinh thần, sau đó hần vừa nhảy chân sáo vừa ngâm nga câu hát: “La... la... la...”

Trong lúc đó, hần lại không để ý rằng, ánh mắt của Bạch Long thay đổi khi nhìn hần, một ánh mắt không hài lòng.

...

Làng Cao Linh, một ngôi làng nhỏ, dân số chỉ khoảng 150 người.

Hồi Trí hiện đã đứng trước cổng làng, bây giờ bắt đầu công việc tìm người nhận thuốc thôi. Hần lập tức tiến vào bên trong.

Ở đầu làng, hiện không có nhiều người lắm, chỉ khoảng năm người, gồm hai đàn ông và ba phụ nữ. Trông họ đang vui vẻ trò chuyện gì đó với nhau.

“A, Hồi Trí, cháu đến giao thuốc đây à? ” Một người phụ nữ có nét đẹp dịu hiền bước ra hỏi han Hồi Trí.

“Dạ dì Thi, hi hi. ” Hồi Trí vui vẻ đáp.

Chợt, ngay khi hần đưa mắt nhìn về phía người phụ nữ thì...

Tên: Trần Ái Thi.

Tuổi: 30.

Sinh lực: 200/200.

Hồn lực: 200/400.

Cảnh giới: Hồn Sĩ tầng 3.

Thông tin thêm: Chủ cửa hàng gạo.

Một luồng thông tin xuất hiện trong não hần.

Đây chắc hần là thông tin của người phụ nữ kia.

Chính xác là như vậy.

Chính xác đến từng chút một.

Làm sao Hồi Trí có thể làm được như vậy?

Hần không hề biết và cũng chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên lắm. Bởi thứ năng lực kì diệu kia đã xuất hiện từ lúc mà hần tỉnh dậy sau chấn thương, có khi nó đã có

trước đó nữa. Mỗi khi nhìn vào ai đó, hay một thứ gì đó, những thông tin của đối tượng sẽ tự động truyền vào não hần.

Hần đã nói với Linh Chi về điều này, lúc đầu nàng chỉ nghĩ đây là một căn bệnh kiểu rối loạn suy nghĩ, nhưng sau một đợt kiểm tra bằng cách cho hần nhìn khoảng mười cây thuốc hiếm, hần đều nói chuẩn xác thông tin về chúng.

Một căn bệnh sao? Nó giống một năng lực đặc biệt thì đúng hơn.

Nhìn thấu mọi thứ, biết được thông tin về chúng.

Nếu vậy, sao hần không dùng lên bản thân mình?

Làm như vậy hần sẽ biết được đôi chút về quá khứ của mình, thứ mà hần luôn tìm kiếm.

Nhưng điều đó là không thể, bởi hần không thể dùng nó lên chính mình được.

Dù nhìn trực tiếp hay nhìn qua gương đều vậy.

Còn khi nhìn vào Bạch Long thì sao? Hần tự cho rằng giữa mình và Bạch Long có quan hệ gì đó với nhau nên cũng đã thử nhìn vào nó với hi vọng sẽ biết được chút ít thông tin.

Nhưng, kết quả thu được chỉ toàn dấu “?”.

Điều này khiến hần vô cùng thất vọng.

Sở hữu năng lực này không giúp ích gì cho hần trong việc tìm hiểu về quá khứ mà chỉ càng làm hần tò mò thêm thôi.

“Dì Thi, đây là thuốc cho mẹ dì nè, Linh Chi có nói là sau khi dùng hết số này chắc chắn sẽ khỏi bệnh. Nên dì nhớ khuyên bà uống đều đặn nha!” Hồi Trí nói đồng thời lấy ra một bịch thuốc được gói giấy cẩn thận.

“Cảm ơn cháu. Linh Chi lúc nào cũng chu đáo quá... Ráng mà chăm sóc con bé thật tốt nha!” Dì Thi vỗ vai Hồi Trí vài cái rồi nhận lấy thuốc.

“Dạ, tất nhiên rồi!” Hồi Trí vỗ ngực nói.

“Được rồi, bữa sau dì đem gạo đến cho nha!”

“Vâng ạ! Thôi, cháu đi giao thuốc tiếp đây, tạm biệt dì.”

Hồi Trí từ biệt và bước đi tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108

10 Giờ sáng, Hồi Trí đã hoàn thành công việc giao thuốc của mình, giờ hần đang trên đường về nhà.

“Dò... dò... dò!” Bỗng một vài tiếng reo hò vang đến níu chân hần lại. Hần ngó nghiêng một chút và xác định được ngay những tiếng reo hò ấy đến từ đâu.

Ở bãi đất trống gần đó, có một đám đông đang cổ vũ nhiệt tình cho một việc gì đó.

Tò mò, Hồi Trí vội chạy đến xem thử.

Ở giữa đám đông, có hai thanh niên trai tráng đang đấu võ mồm với nhau.

“Thằng kia! Sao mày dám giành bò với tao?”

“Ủa? Của mày? Đến nắm tay còn chưa được mà bày đặt.”

“Á đù, chứ mày làm được gì?”

“Tao... tao...”

“Hé hé... Thế mà cũng bày đặt! ”

“Ồ... chuyện đó không quan trọng... bữa nay chỉ cần tao thắng mày tao sẽ có được em! ”

“Làm như tao để mày thắng vậy á... Nhào vô kiếm ăn. ”

Tuy nói vậy nhưng hai thanh niên vẫn đứng “gầm gừ” nhau chứ chẳng ai dám manh động trước.

“A... cho tui qua với...” Hồi Trí sau một hồi chen lấn cũng tìm được đến được một vị trí tốt để quan sát.

Tên: Tiểu Đại.

Tuổi: 20.

Sinh lực: 17000/17000.

Hồn lực: 18135/19130.

Cảnh giới: Hồn Sư tầng 11.

Thông tin thêm: Bạn từng thân của Đại Tiểu.

Tên: Đại Tiểu.

Tuổi: 20.

Sinh lực: 16000/16000.

Hồn lực: 18755/19130.

Cảnh giới: Hồn Sư tầng 11.

Thông tin thêm: Bạn từng thân của Tiểu Đại.

Như thường lệ, chẳng thứ gì thoát khỏi năng lực bí ẩn của Hồi Trí, thông tin của hai tên thanh niên lập tức xuất hiện trong não hần.

“Đù... huynh đệ tương tàn chỉ vì một nữ nhân... Haizz, đúng là đại gái. ” (Mày có tư cách nói à:))

Hồi Trí lắc đầu.

“Ừa Hồi Trí, anh cũng xem đánh nhau hả? ”

Một đứa nhóc tầm 10 tuổi đứng ngay bên cạnh hồi hần.

“Ừm, chỉ tại thấy đông vui quá thôi! ”

“Hehe, anh hèn đó, hai anh kia nghe nói mạnh lắm, biết rất nhiều loại võ công, lần này đánh nhau xem cho đã mắt. ” Đứa trẻ lạnh lùng nói.

“Thiệt... thiệt hả? ” Hồi Trí nghe vậy lòng thấy vô cùng kích thích.

Không để hần đợi lâu, hai thanh niên kia sau một hồi đấu võ mồm đã chuyển sang dùng tay chân.

“Trẻ trâu, hôm nay tao cho mày lên bàn thờ. ” Tiểu Đại chỉ mặt Đại Tiểu nói.

“Hừ để xem! ” Đại Tiểu bẻ tay rắc rắc rồi lao đến.

“Dô... dô... dô! ” Đám người xung quanh cổ vũ dữ dội.

“Đờ đây... Liên Hoàn Đấm! ” Tiểu Đại là người xuất chiêu trước, hần ta vận hồn lực vào hai tay, sau đó tung hàng loạt cú đấm. Mỗi cú đều có tốc độ và uy lực không tưởng.

“Wow...” Hồi Trí thốt lên đầy thán phục, lần đầu tiên hần thấy có người làm được như thế.

“Chỉ vậy thôi sao? ” Đại Tiểu trông chẳng hề sợ sệt, hai tay bắt chéo chịu đòn.

“Ừnh... ỳnh... ỳnh...” Những tiếng va chạm vang lên rõ to. Tuy nhiên trông nó không hề hần gì với Đại Tiểu.

“Trời mạnh dữ! ”

“Hay quá. ”

“Chẳng bị sao luôn! ”

Đại Tiểu cười khinh rồi tung một cước chớp nhoáng.

Ai cũng nghĩ Tiểu Đại sẽ trúng đòn, nhưng hắn đã nhanh chóng lùi về.

Đại Tiểu thừa thắng xông lên, tay phải nắm chặt lại tạo thành nắm đấm. Nhưng không phải nắm đấm thường, xung quanh nó bỗng xuất hiện một ngọn lửa.

“Hỏa quyền. ”

Một thanh niên ra vẻ thông thái nói.

Hỏa Quyền (Lv2): Dùng hồn lực hệ hỏa bao quanh nắm đấm, tăng 20% tốc độ tấn công, tăng 30% sát thương.

“Éo hiểu gì hết... nhưng mà tuyệt thật! ” Đây cũng là lần đầu tiên Hồi Trí thấy người sử dụng hỏa hệ.

“Hừ! ” Khi đối phương đang dần tiến sát đến, Tiểu Đại hừ lạnh rồi giậm mạnh chân xuống đất. Một bức tường đất trồi lên ngay trước mặt hắn, ngăn cản đòn tấn công của Đại Tiểu.

“Ồ... Đó là Thổ Bích. ”

Lại là thanh niên thông thái kia.

Thổ Bích (Lv2): Dùng hồn lực hệ thổ kiến tạo nên một bức tường đất (cao: 2M, rộng 1m, dày 0.09M), sức phòng thủ gấp đôi điểm phòng thủ của bản thân.

“Éo hiểu luôn... nhưng mà cũng tuyệt thật! ” Hồi Trí trầm trồ, đôi mắt long lanh nhìn trận chiến của cả hai.

“Àm! ” Nắm đấm rực lửa kia bị chặn đứng lại trước sự vững chắc của tường đất. Ngay sau đó, Tiểu Đại từ sau bức tường nhảy lên, cánh tay bao bọc bởi thổ hồn lực cứng chắc vung xuống tấn công Đại Tiểu.

“Yaa... ”

Đại Tiểu không thể né kịp, nhưng cũng không dễ dàng cam chịu ăn đòn một mình. Tay trái vùng Hỏa Quyền hòng ăn thua với Tiểu Đại.

“Bình! ”

“Bình! ”

Cả hai đều trúng đòn.

Tưởng rằng họ không thể đánh tiếp. Nhưng không, cả hai lại tiếp tục lao vào nhau, trở hết chiêu thức, tài nghệ hòng hạ đối phương.

“Tuyệt quá... tuyệt quá... tuyệt quá! ”

Vừa theo dõi trận đấu, Hồi Trí vừa trầm trồ thán phục. Đôi mắt hắn tròn xoe lại lộ rõ vẻ thích thú, ngưỡng mộ.

Hồn lực thật tuyệt vời.

Hắn thật sự rất muốn có thể dùng hồn lực và làm được những điều mà hai kẻ kia làm.

Nhưng...

Một khoảng lặng trong lòng Hồi Trí.

Hắn muốn.

Nhưng hắn không thể.

Vì... hắn không có hồn lực.

Linh hồn hắn, không thể sản sinh hồn lực.

Điều này là chắc chắn vì Linh Chi đã khám cho hắn nhiều lần.

“Hi...”

Hồi Trí cười khỏ, số hần đúng là xui xẻo.

Nhưng hần cũng không thất vọng lắm. Cuộc sống của hần hiện tại đâu cần dùng đến hồn lực.

“A...”

“A...”

Tiểu Đại cùng Đại Tiểu đồng loạt trúng đòn và đều ngã xuống, trông bộ không thể tiếp tục đánh nữa.

“Hôm nay... tạm tha cho mày...”

“Hừ... tao mới là người nói... câu đó...”

Nói rồi, cả hai rút lui. Đám đông vì thế cũng giải tán. Hồi Trí chẳng còn lý do gì ở lại nên quyết định đi về. Thế nhưng, một giọng nói níu chân hần lại:

“A... anh Hồi Trí... anh Hồi Trí...” Thăng nhóc lúc này réo lên trong khi chạy đến chỗ hần.

“Hả... chuyện gì vậy nhóc?”

“Hộc... hộc... Xém tí thì quên nói với anh... Ông của em về rồi!” Thăng nhóc vừa thở vừa nói.

“Cái gì? Thật sao?”

...

Hồi Trí hiện đang đứng trước sân nhà của thăng nhóc kia, mục đích của hần ở đây là gặp ông nội của nó.

Nhưng gặp để làm gì?

Phải biết rằng, ông nội của thăng nhóc chính là trưởng làng Cao Linh. Công việc của ông là quản lý an sinh của làng, đồng thời giao lưu, học hỏi ở những làng, thị trấn khác để tạo nên mối quan hệ tốt đẹp, đem về làng những kiến thức bổ ích nhằm giúp làng phát triển.

Mới gần đây, ông đã có một chuyến công tác tại ngôi làng lớn nhất ở trong vùng. Nơi đó phát triển hơn so với làng Cao Linh rất nhiều. Từ đời sống, lao động đến học thức. Đặc biệt, ở đó nổi tiếng có nhiều chế tạo sư cũng như thẩm định sư, những chức nghiệp mà ở làng Cao Linh không có.

Hồi Trí biết vậy, nên đã gửi cho vị trưởng làng những món đồ trước khi bị mất trí của mình, nhờ ông mang đến đó thẩm định, tìm chút thông tin về quá khứ của mình. (Sẵn tiện nói luôn, mấy món đồ này tuy thăng đó có thể soi thông tin được nhưng không đầy đủ, chỉ biết đại khái như vật liệu chế tạo, người chế tạo.)

“Ồ, Hồi Trí đấy à? Vào nhà đi cháu.” Trưởng làng bước ra tươi cười nói.

“Dạ...” Hồi Trí khẽ gật đầu rồi đi vào trong nhà.

Cả hai ngồi vào bàn. Trưởng làng biết bây giờ đã khá trưa, Hồi Trí không có nhiều thời gian nên sau khi rót cho hần một chén trà liền bước vào vấn đề chính luôn.

“Ta đã đem những thứ cháu gửi cho tất cả những chế tạo sư và thẩm định sư xem qua.” Trưởng làng nói, đồng thời đặt lên bàn hai chiếc túi không gian, chúng là thứ mà Hồi Trí gửi cho ông.

“Có thu được kết quả gì không ạ?” Hồi Trí hỏi hộp hỏi.

“Về chiếc túi này... dù đã qua tay nhiều người giỏi nhưng không thể mở được, họ bảo nó bảo mật rất cao, chỉ khi biết mật khẩu mới mở được thôi.”

Trưởng làng lắc đầu bảo. Hồi Trí nghe vậy thất vọng.

“Nhưng mà... ta có thu được chút ít thông tin này...”

“Dạ? Tin gì vậy trưởng làng?”

Hồi Trí nghe vậy vui mừng trở lại. Dù là một chút thông tin đối với hần cũng rất quý giá.

Trưởng làng lấy từ trong chiếc túi còn lại một thanh kiếm với lưỡi kiếm màu đỏ rực.

“Khi cho một vị thẩm định sư xem cái này... ông ta đã bảo rằng... đây là một bảo vật của Huỳnh gia tộc.”

“Huỳnh... gia?”

...

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109

Huỳnh gia?” Linh Chi hơi nhường mày khi nói. Đôi mắt nàng hiện vẻ ngạc nhiên nhìn về Hồi Trí.

“Ừm...” Hồi Trí gật đầu, ngừng một chút rồi nói tiếp:

“Trưởng làng có nói rằng... Huỳnh gia là một trong những gia tộc lớn ở Diệp Lục Đế Quốc... thế lực của họ chủ yếu tập trung ở Bình Minh Thành.”

“Bình Minh Thành sao? Hình như nơi đó cách rất xa.” Một lần nữa, Linh Chi ngạc nhiên.

“Ừm...” Nét mặt Hồi Trí có vẻ suy tư.

“VẬY... người tính sẽ làm gì?”

Nghe hỏi vậy, Hồi Trí rút từ túi không gian một thanh kiếm với lưỡi kiếm màu đỏ nổi bật.

“Hmmm... đây là Xích Kiếm, một bảo vật của Huỳnh gia. Ta thật không biết vì sao ta lại có nó, nhưng rất có thể ta có liên quan gì đó với họ. Vậy nên, ta nghĩ mình sẽ đi một chuyến đến Bình Minh thành để tìm hiểu.”

“Người... người sẽ... đi sao?”

Linh Chi cúi mặt xuống khi nói, điều này làm Hồi Trí chú ý.

“Chuyện gì vậy Linh Chi?”

“À không có gì đâu... Chi là...”

“Chi là gì?”

“Chi là... Ta sẽ rất mừng nếu người tìm lại ký ức... nhưng mà ta cũng sợ...”

“Sợ... nàng sợ điều gì?”

“Liệu... người có quên ta hay không?”

Tuy nói lí nhí nhưng từng chữ một trong câu nói của Linh Chi, Hồi Trí đều nghe hết. Và như một chất xúc tác, nó khiến hắn phản ứng rất mạnh.

“Không... không bao giờ ta quên nàng đâu. Dù có tìm được ký ức hay không, ta vẫn sẽ về với nàng!”

Linh Chi hơi lộ vẻ bất ngờ, nàng lại nói:

“Người nói gì vậy? Nếu người tìm được ký ức, tìm được người thân thì hãy sống cùng họ, người đã xa họ quá lâu rồi. Ta chỉ cần người không quên ta là đủ rồi.”

Linh Chi không thể giữ chân Hồi Trí ở đây được. Nàng không muốn biến mình thành một con người ích kỷ.

Nhưng, nàng cũng không muốn phải xa Hồi Trí.

“Không đâu... ta vẫn sẽ tới tìm nàng và sống cùng nàng!”

Hồi Trí vẫn bước bình nói.

“Tại sao chứ?”

“Bởi vì... vì... vì... ta y – y – yêu...”

Khuôn mặt Hồi Trí đỏ chót lên còn Linh Chi lại đang hồi hộp, trông chờ điều gì đó từ hấn.

“Yêu? Ngươi... ngươi nói gì?”

“Linh Chi... thật ra ta... y – y – yêu... yêu...”

“Yêu... yêu gì?”

Linh Chi nắm chặt hai tay lại, mặt nàng cũng đang đỏ lên. Có lẽ, nàng biết Hồi Trí chuẩn bị nói gì, một thứ mà nàng rất mong đợi.

“Lần này... nhất định phải nói ra!”

Những cảm xúc mà Hồi Trí chôn giấu bao lâu nay.

Ngay tại thời điểm này, chúng đã hóa thành một ngọn lửa mạnh mẽ bùng cháy trong lòng hấn.

Hấn sẽ không chần chừ.

Hấn sẽ nói ra tất cả.

“Linh Chi! Ta yêu...”

“—Rẹt!”

Một cảm giác đau nhói ở não bộ.

Cứ như có thứ gì đó khoan vào não hấn vậy.

“Aaaa...”

Hồi Trí ôm đầu, ngã khụy xuống đất.

Từ mũi hấn, máu thành dòng đổ ra.

“Hồi Trí!”

Linh Chi vội chạy đến đỡ hấn.

“Aaaa...”

Mọi thứ xung quanh dần trở nên mơ hồ với Hồi Trí.

Cuối cùng, trước mắt hấn chỉ còn một màu đen.

Hấn ngất đi.

Nhưng, trước khi ngất, hấn đã nghe được một giọng nói bí ẩn vang trong đầu.

“Mau lấy lại ký ức đi! Ta chờ ngươi lâu rồi, KHẢI MINH!”

“—Rẹt.”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110

“Uh...”

Hồi Trí cố mở đôi mắt còn đang lim dim của mình ra.

Sau một vài giây mơ hồ, nhận thức của hấn đã trở về trạng thái bình thường.

“Uh... Minh đã ngắt đi thì phải... Được bao lâu rồi nhỉ?”

Hồi Trí tự hỏi, ánh mắt dòm lên chiếc đồng hồ treo tường.

“9 Giờ tối rồi sao...”

Hắn gấp phải con đầu đầu và ngắt đi vào khoảng 12 giờ trưa. Vậy nghĩa là đã 9 tiếng trôi qua.

Hắn không ngờ mình ngắt lâu đến vậy.

“Ừa... mà đây là giường của Linh Chi mà... Còn nàng ta...”

Hồi Trí vội vàng bật dậy ngó nhìn xung quanh.

“Phù... ra là ở kia...”

Không khó cho hắn trong việc tìm Linh Chi, nàng hiện đang úp mặt ngủ ở chiếc bàn gỗ duy nhất trong nhà.

“Haizz... sao lại nhường giường cho mình xong rồi ngủ thế kia chứ?”

Hồi Trí lắc đầu, vẻ mặt hắn có chút không hài lòng, nhưng trên đó lại xuất hiện một nụ cười khó hiểu.

Nụ cười mang vẻ mãn nguyện.

Vốn dĩ có đến hai chiếc giường trong nhà, một của Linh Chi nằm ở gian trên và một của Hồi Trí đặt ở gian dưới.

Nếu nhường cho Hồi Trí chiếc giường của mình, Linh Chi vẫn có thể dùng giường của hắn thay thế chứ không đến nỗi phải ngủ ở bàn thế kia. Nhưng nàng lại không làm vậy.

Vì sao?

Chỉ có một cách giải thích cho việc này, nàng đã ngồi trông nom cho hắn đến nỗi ngủ gật.

“...”

Tuy biết sự quan tâm này chủ yếu xuất phát từ tinh thần trách nhiệm của một y sư, nhưng Hồi Trí vẫn cảm thấy vô cùng ấm áp. Sinh ra làm nam giới, mấy ai được một mỹ nữ quan tâm chăm sóc như hắn.

Hồi Trí bước xuống giường và tiến đến chỗ Linh Chi. Sau đó, hắn nhẹ nhàng bế nàng lên mà không để nàng phải tỉnh giấc.

“Uh... Mùi hương này...”

Như thường lệ, mỗi lần ở gần Linh Chi, mùi hương từ cơ thể nàng tự động xông vào mũi hắn, khiến hắn phải ngắt ngay.

Nhưng, mùi hương hiện tại rất khác. Nó thơm hơn, lại còn rất dễ chịu.

Và nó rất giống với mùi hương từ những bông hoa mà Hồi Trí đã hái về ban sáng.

“Vậy là nàng ta đã dùng chúng... hìhì!”

Chỉ vậy thôi cũng đủ khiến Hồi Trí vui.

Tận hưởng cảm giác mềm mại cũng như mùi hương từ cơ thể Linh Chi thêm một chút nữa rồi hắn đem nàng đặt lên giường.

Sau khi cẩn thận phủ lên cơ thể nàng tấm chăn, ánh mắt của hắn lại say đắm chìm vào gương mặt yêu kiều kẻ cả khi ngủ của Linh Chi.

“Haizz... rốt cục mình vẫn chưa thể nói cho nàng ấy biết.”

Trút xong một hơi thở dài tiếc nuối, Hồi Trí lặng lẽ xuống bếp kiểm com. Từ trưa đến giờ chưa có gì bỏ bụng nên bao tử hắn đang kêu réo dữ dội.

Sau khi ăn xong, hắn ra ngoài dạo một tí, dù gì hắn cũng đã ngủ 9 tiếng rồi, bây giờ khó lòng yên giấc ngay được.

Không khí buổi đêm vô cùng trong lành và dễ chịu. Hồi Trí muốn hít một hơi thật sâu để tận hưởng thứ không khí ấy, nhưng hắn không thể vì mỗi lần làm thế đều gây cảm giác ran rát ở mũi, thứ vừa ra rất nhiều máu lúc trưa.

“Phịch!”

Hắn đặt mông xuống thảm cỏ xanh mượt, hai tay chống về sau, đôi mắt dán lên những vì sao đêm.

Hắn cố thả hồn bay bổng theo những làn gió mát, nhưng chỉ được một lát...

“Hmmm...”

Hắn lại suy tư.

Chủ đề vẫn xoay quanh ký ức, quá khứ của hắn.

Sau cơn đau đầu lúc trưa, hắn lại càng tò mò.

Đặc biệt về giọng nói bí ẩn lúc ấy.

“Mau lấy lại ký ức đi! Ta chờ ngươi lâu rồi, KHẢI MINH!”

Tuy lúc đó hắn đã gần ngất đi, nhưng hắn vẫn nhớ rõ giọng nói ấy.

Một cảm giác xa lạ nhưng cũng khá thân quen.

Rất cục giọng nói ấy là của ai?

Hơn thế nữa, trong câu nói đó có một chi tiết vô cùng quan trọng.

“KHẢI MINH!”

Hồi Trí chắc chắn mình không hề nghe nhầm. Giọng nói ấy có nhắc về “Khải Minh”.

“Khải Minh? Đó là ai chứ? Là người quen của mình ư? Hay...”

“... Đó chính là mình?”

Không thể loại trừ khả năng này được.

Rất có thể, lúc trước, hắn tên là Khải Minh bởi giọng nói ấy rõ ràng nhắm đến hắn.

“Khải Minh... Huỳnh gia... Huỳnh Khải Minh?”

Hồi Trí la lớn lên, một thứ gì đó đang xuất hiện trong đầu hắn.

Huỳnh Khải Minh? Khi nhắc cái tên này rõ ràng có cảm giác rất thân thuộc.

“Ugh...” Hai tay Hồi Trí ôm chặt đầu lại như cố nhớ ra điều gì đó.

“Gần được... gần được rồi... mình cảm giác quen lắm... Huỳnh Khải Minh... Huỳnh Khải Minh...”

Một ánh sáng lóe lên.

Nhưng ngay lập tức bị dập tắt.

“Bịch!”

“Học... học... học...”

Hồi Trí ngã người xuống đất thở dốc.

“Chết tiệt thật... vẫn chưa được!”

Nét giận dữ hòa cùng thất vọng hiện lên trên mặt hắn.

Tuy lần này có chút hi vọng hơn, nhưng kết quả vẫn thế.

Sau vài phút ức chế, Hồi Trí đứng dậy đi vào nhà, cảm giác hụt hẫng này dù sao hắn cũng đã gặp rất nhiều lần, chẳng khó lắm cho hắn khi vượt qua nó.

“Ừa...” Đôi mắt Hồi Trí nheo lại nhìn về phía xa. Có một người đang cười ngửa chạy từ làng Cao Linh ra.

“Hmmm... đi éo gì mà nhanh vậy ta? À mà liên quan gì tới mình?”

Hồi Trí chẳng quan tâm nữa, đi thẳng một mạch vào nhà.

Nhưng có lẽ hắn sẽ không làm như vậy nếu biết được rằng kẻ cưỡi ngựa kia lại là... do thám của một băng cướp.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111

Ở một căn phòng nhỏ...

Một người đàn ông tuổi tầm 40 đang ra sức nháp hông, đẩy cái dương vật to dài của mình tàn phá âm hộ của một nữ nhân.

“Bạch... bạch... bạch!”

“Nè con đi, ưỡng mông cao lên... ta đang cảm thấy phát ngán với cái âm đạo của mày đó! Nếu mày không làm tao sướng thì ngày mai tao sẽ quăng mày cho đàn em của tao!”

“Vâng... uh... uh...” Cô nàng sợ hãi bởi những lời tên đàn ông nói, vội vã ưỡng mông cao lên. Âm đạo của cô siết chặt lấy cái dương vật to chẳng trông nó như sắp bị xé rách ra vậy.

“Guh... haha... vậy mới ngoan chứ! Lát nữa tao sẽ thưởng cho... Mày muốn tao thưởng gì nào?”

“Uh... Xin ngài... hãy thả... gia đình chúng tôi ra... uh... ah... ah...”

Cô nàng vừa rên vừa nói.

“Thả hả? Cái đó thì không được rồi, chồng mày buộc phải chết, con mày thì tao bán làm nô lệ... còn mày thì phải ở đây mãi mãi để làm đồ chơi cho bọn tao. Haha!”

“Ugh... Lũ ác ôn... chúng mày không phải là con người.” Quá uất ức, cô nàng hét lên.

“Cái gì?”

Tên đàn ông lộ vẻ tức giận, nhưng ngay lập tức được giấu đi, thay vào đó là một nụ cười dê tiện.

“Ác ôn? Haha... Nghe ngầu thật! Nó làm tao muốn xuyên thủng mày theo đúng nghĩa đen rồi đó.”

“Hả... Ugh... uh... không... dừng... ah... đau... làm ơn... ah... ah...”

Không hề nhân nhượng.

Tên đó dùng hai tay giữ chặt hông cô gái trong khi thực hiện những cú đẩy hông đầy uy lực.

Nó còn kèm theo cả hồn lực nữa.

Dương vật của hắn tìm đến nơi sâu nhất của cô gái.

Đầu khắc của hắn gõ mạnh vào tử cung cô.

Những thanh âm va chạm: “BẠCH... BẠCH... BẠCH!”

Liên tiếp, liên tiếp...

“Ugh... ĐAU QUÁ...”

Cô nàng rống lên một tiếng. Ngay sau đó, máu chảy ra từ âm đạo cô.

Chắc chắn không phải là máu trinh.

“Hừ! Dơ bẩn thật chứ...”

Nói rồi, tên đàn ông kia gồng mình phun tinh vào bên trong, biểu cảm trông không vui lắm.

“Bịch. ”

Cô gái ngã xuống, đôi mắt trở nên trắng dã.

Cô bất tỉnh.

“Hừ... Vứt con đĩ này ra ngoài! ”

Tên đàn ông ngã người xuống ghế, giọng bức dọc nói. Một kẻ khác từ bên ngoài bước vào và xách cô gái kia ra.

“Hừ... ”

Rót đầy chiếc ly thủy tinh bằng rượu đỏ thượng hạng, tên đàn ông đưa lên tu hết chỉ trong một hơi.

“Khà... ”

Con tức giận như được những giọt rượu gột rửa sạch, nét bình tĩnh đã trở lại trên khuôn mặt hắn.

“Đại ca... đại ca Tài Dê... ”

Từ bên ngoài, thêm một tên khác chạy vào.

“Về rồi đấy à? Thám thính sao rồi? ”

Tên đàn ông, hay còn được gọi là đại ca Tài Dê kia hỏi.

“Dạ ở phía Tây có một ngôi làng nhỏ. Ở đó không có một lực lượng phòng vệ nào cả, rất dễ dàng cho chúng ta tấn công. ”

“Hmm... vậy à? Ở đó giàu không? ”

“Dạ cũng tạm tạm. ”

“Vậy... có gái đẹp không? ”

“Dạ... cũng có nhiều lắm ạ. ”

Nghe đến đây, Tài Dê cong môi cười.

“Được! Báo với thằng Hiệu Chột và thằng Lộc Mũi Dài, ngày mai chuẩn bị 100 anh em băng Nanh Sói, quét sạch cái làng ấy cho ta! ”

“Tuân lệnh! ”

Bi kịch sắp sửa giáng xuống ngôi làng Cao Linh.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112

Khoảng 8 giờ sáng...

Một đoàn người cưỡi ngựa, binh khí đầy mình tiến về phía làng Cao Linh. Dẫn đầu là một tên mặt mũi bặm trợn, tóc tai bù xù, râu ria lôm chôm, nhìn vào không kiềm nổi một điểm thiện cảm, mười phần đáng sợ hết cả mười.

Tuy nhiên, đó lại chưa phải là tất cả. Điểm khiến người ta kinh hãi nhất ở hắn chính là con mắt phải bị chột. Hắn đã mất nó trong một cuộc chiến ác liệt, cũng vì thế, hắn không dùng bất cứ thứ gì để che vết thương ấy lại vì hắn xem nó như một chiến tích lừng lẫy, ngoài ra, hắn muốn dùng nó để tạo cho bản thân một khí chất uy áp tinh thần người khác. Hắn đã thành công mỹ mãn rồi đấy chứ.

Và cũng nhờ con mắt phải bị mất ấy, hắn được mọi người gọi bằng biệt danh Hiệu “Chột”.

Hiệu “Chột” hiện đang là một trong những thống lĩnh của băng cướp Nanh Sói. Một băng cướp mới thành lập gần đây nhưng đã tạo nên những thành tích đáng sợ, trở thành con ác mộng của mọi ngôi làng trên thảo nguyên Cao Linh. Cướp của, giết người, hiếp dâm, buôn bán nô lệ... không gì là bọn chúng

không làm. Bất kì ngôi làng nào bị bọn chúng nhắm tới đều chỉ có một kết cục, tan hoang dưới gót ngựa của bọn chúng.

Lại nói về Hiệu “chột”, ở trong băng cướp, xét về cấp bậc, hắn chỉ thua mỗi đại ca Tài “dê”, nhưng xét về độ tàn ác, máu lạnh, hắn là kẻ đứng nhất, chẳng ai có thể sánh bằng.

Có một lần, hắn dẫn quân tấn công vào một thị trấn nọ. Sau khi hoàn thành việc cướp bóc, hắn ta đã ra lệnh giết tất cả người dân ở đó bằng một hình phạt vô cùng man rợ, đóng cọc xiên người. (Dùng cọc gỗ xiên qua người)

Một thị trấn vốn tràn ngập tiếng cười, sau chuyến viếng thăm của hắn và đồng bọn đã trở thành một nghĩa trang tan hoang với những xác chết bị những cọc gỗ nhọn hoắt đâm xuyên.

Thật man rợ.

Tên Hiệu “chột” này đã không còn chút tính người nào sao?

“Hmm... thằng Lộc đâu?”

Giọng nói ồ ồ của Hiệu “chột” vang lên, một đàn em bên cạnh lập tức trả lời, chẳng dám để hắn đợi lâu:

“Dạ thưa, anh Lộc nói sẽ đến sau ạ. Nghe nói anh còn đang thí nghiệm cái gì đó...”

“Hừ... tên này thiệt tình! Muốn trốn việc đây mà.”

Một thoáng khó chịu trên gương mặt của Hiệu “chột” khiến mấy tên đàn em xung quanh sợ tái mặt. Chỉ cần hắn không vui một chút sẽ gây nên điều tồi tệ.

“Hề... có vẻ tới nơi rồi!”

Nhưng ngay sau đó, một nụ cười đáng sợ đã xuất hiện, ấy thế mà lũ đàn em của hắn lại thở phào nhẹ nhõm. Thà thấy hắn đáng sợ khi cười còn hơn đáng sợ khi tâm trạng tức giận.

“Hehe... lần này phải bắt thật nhiều gái vào!”

“Đại ca sẽ trọng thưởng cho chúng ta...”

Những cái liếm mép dễ tịen của lũ cướp. Đôi mắt bọn chúng hau háu nhìn về phía ngôi làng phía xa – làng Cao Linh như một miếng thịt thơm ngon.

Một lát sau, Hiệu “chột” rút thanh kiếm giắt ngang hông ra, chỉ về phía làng và hét:

“Tất cả nghe đây! Hôm nay mục tiêu của chúng ta chính là ngôi làng kia. Lúa gạo, thịt, rượu và phụ nữ đang chờ chúng ta. Xông vào và quét sạch mọi thứ! Cho chúng biết sức mạnh của băng cướp Nanh Sói là như thế nào!”

Ngay sau lời của hắn, những tên cướp đằng sau đồng loạt phi ngựa xông lên.

“Haha... Xông lên. Gà chó không tha!”

...

Hồi Trí hiện đang ở làng Cao Linh. Tất nhiên hắn không đến đây để giao thuốc vì hắn mới làm việc đó hôm qua, hôm nay hắn đến đây để mua thức ăn.

“Ah... Hồi Trí, tới mua thịt đó hả em?”

Một anh chàng bán thịt béo bở tươi cười khi nhìn thấy Hồi Trí.

“Dạ!” Hồi Trí lịch sự gật đầu đáp.

“Mua thịt gì?”

“Dạ... thịt dê.”

“Cái gì?”

Anh chàng kia có vẻ hơi ngạc nhiên.

“Dạ... có gì sao anh? Cái này Linh Chi bảo em mua...”

Hồi Trí gãi đầu hỏi.

“Ây chà, vậy là chú mày không biết rồi. Biết ‘dê’ không?”

“Dạ biết, con màu trắng trắng đen đen ở kia phải không?”

Hồi Trí ngây ngô chỉ vào một con dê đang gặm cỏ gần đó.

“Không phải. Dê anh muốn nói là dê gái đó!”

“HẢ? Dê gái? Em... em trong sáng... không biết gì hết!”

Hồi Trí lắc đầu tỏ vẻ trong sạch. Rồi sau đó, hấn lại hỏi:

“Mà... ăn thịt dê có liên quan gì tới ‘dê’ đó?”

“Haizz... không biết à? Ăn thịt dê vào sẽ kích thích máu dê... lúc đó mà chú không giữ được bình tĩnh trước Linh Chi thì...”

“Aaa... anh đừng nói nữa!” Hồi Trí nghe vậy đỏ mặt.

“Hehe... đùa thôi mà! Sao, muốn mua bao nhiêu?”

“Để em xem...” Hồi Trí xoa cằm nhớ lại những gì Linh Chi dặn.

“Dạ bán cho em...”

“Cà rộp... cà rộp!”

Những tiếng vỗ ngựa dồn dập vang đến tai Hồi Trí, buộc hấn dừng lời giữa chừng.

“Tiếng ngựa?”

“Nghe kiểu này chắc nhiều người tới lắm... không biết lẽ lộc gì đây? Ra xem thử không?”

Anh bán thịt hớn hờ chạy đi xem, Hồi Trí thấy vậy cũng đuổi theo.

Cả hai tón chưa đầy nửa phút đi đến cổng sau của làng. Ở đây cũng có nhiều người đang đứng hóng chuyện.

“Ah... một đoàn người...”

Một vài người vui mừng reo lên. Ở một nơi xa xôi hẻo lánh như thế này, rất hiếm khi có người từ nơi khác đến làng. Vậy mà hôm nay lại kéo đến nhiều thế kia, đây sẽ là cơ hội tốt để người trong làng giao lưu, học hỏi với những vị khách kia cũng như có thể quảng bá cho họ về làng của mình.

Tuy nhiên, một số người khác lại tỏ vẻ lo lắng trước sự kéo đến ồ ạt kia.

Và... họ đã không lo thừa.

Đoàn người kia nhanh chóng tiến gần.

Niềm vui của người dân làng Cao Linh đã hoàn toàn biến mất khi họ trông thấy gương mặt kẻ dẫn đầu, một gương mặt mà nếu chỉ dùng từ hung tàn sẽ chẳng thể lột tả được hết.

Và khi hấn chìa kiếm về phía họ, tâm trạng họ chỉ còn hoang mang, lo lắng và hoảng sợ, tất cả đều ở mức cùng cực.

“Xong vào! CUỐP!”

Một tiếng hét vang đến.

Khoảnh khắc ấy...

Nó như chậm lại đối với người dân làng Cao Linh.

“CHẠY!”

“Cướp! Chạy... chạy đi!”

Họ bỏ chạy.

Nhưng, những bước chạy chậm chạp kia không thể cứu họ khỏi những tên cướp.

Hiệu “chột”, kẻ dẫn đầu đám cướp bất ngờ thúc ngựa khiến nó phóng nhanh hơn.

“Xoẹt! ”

Một đường kiếm dứt khoát.

Một người dân ngã xuống khi chưa kịp kêu la bất cứ điều gì.

“Tất cả nghe đây! Đàn ông thì giết, phụ nữ và trẻ con giữ lại, cứ theo thể mà làm. . . Kẻ nào bất tuân, giết! ” Hiệu “chột” vung mạnh thanh kiếm đánh đầy máu của mình.

“Tuân lệnh! ”

Lũ cướp bắt đầu xuống ngựa và tràn vào làng.

“Chạy đằng trời! ”

“Cứu. . . ”

“Chết đi con! ”

“Haha. . . ”

“Không. . . ”

“Aaa. . . ”

Không một chút nhân nhượng, chúng thẳng tay tàn sát.

“Chuyện. . . chuyện gì thế này? ”

Hồi Trí đứng bất động, hai mắt không hề chớp một tí nào khi chứng kiến thảm cảnh trước mắt.

Hắn không hiểu.

Hắn không thể hiểu.

Cướp?

Bọn chúng là ai?

Ai cho bọn chúng quyền lấy đi sinh mạng người khác một cách dễ dàng như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113

“Aaa. . . ”

“Không. . . ”

Những tiếng la hét đầy đau đớn của người dân.

“Haha. . . ”

“Chết đi! ”

Trong khi đó bọn cướp lại cười thỏa mãn.

Hơn chục người đã ngã xuống.

“Giết! ”

“Xông lên! ”

Còn dám cướp lại tiếp tục tiến lên.

Chúng đang tiến gần đến chỗ Hồi Trí. Thế nhưng, hắn vẫn đứng đó bất động.

Mãi cho đến khi...

“Chạy đi Hồi Trí! ”

Tiếng hét của anh bán thịt như xuyên thủng màng nhĩ của Hồi Trí, lúc này hắn mới ngẩn người ra.

Chạy?

Vì sao phải chạy?

Vì hắn là kẻ yếu.

Hắn không thể đánh lại lũ cướp kia.

Phải rồi.

Hắn phải chạy.

Như con nai chạy trốn trước đàn sói.

Chạy để bảo toàn tính mạng.

Mạng sống vốn là thứ rất mong manh.

Vì vậy...

“Chạy để sống! ”

Hồi Trí quay lưng bỏ chạy. Chạy bằng toàn bộ sức lực mà hắn có.

“Aaa...”

Những tiếng la vang vọng từ phía sau càng thúc giục hắn chạy nhanh hơn.

Hắn không muốn chết.

Vừa chạy, khoe mắt của hắn vừa tuôn lệ.

Hắn sợ...

Lần đầu tiên, hắn cảm thấy sợ đến vậy.

Hắn hận...

Hận lũ cướp tàn ác kia, hận bản thân quá yếu, chỉ biết chạy mà không thể ngăn chúng lại.

Và hắn khao khát...

Khao khát có được sức mạnh để cứu bản thân cũng như người dân trong làng thoát khỏi thảm kịch này.

Nhưng, làm gì có chuyện sức mạnh đến với hắn dễ dàng như vậy.

Rốt cục hắn chỉ có thể chạy.

Chạy được một đoạn, Hồi Trí bỗng thấy trường làng cùng một số đàn ông trong làng chạy ngược hướng với hắn.

“Họ... làm gì vậy?”

Hồi Trí dừng chân lại, một suy nghĩ thoáng qua đầu hắn.

“Lẽ nào họ... định đánh trả?”

Suy nghĩ của hắn đã đúng.

“Tất cả... mau chặn lũ cướp lại!”

Tiếng hét của trưởng làng vừa dứt, lập tức khoảng chục người gồm đàn ông và thanh niên với vũ khí là những nông cụ bình thường xông lên, dẫn đầu là Tiểu Đại và Đại Tiểu – hai người mạnh nhất làng.

Xét về vũ trang, xem ra họ đã thua thiệt so với lũ cướp, kẻ nào trong bọn chúng cũng đều mang kiếm cả.

Xét về số lượng, họ cũng thua.

Nhưng xét về thực lực, cảnh giới của họ đa phần đều trên Hồn Sư tầng 5 trong khi lũ cướp kia rơi vào khoảng Hồn Sư tầng 1.

Thật khó để nói trước cục diện sẽ nghiêng về bên ai.

“Aaa...”

Một tên cướp bị cuộc đánh vỡ đầu.

“Aaa... không...”

Thêm một tên cướp ngã xuống.

Hai ba tên nữa cũng đi theo.

“A...”

Đến lượt một người trong toán phản công ngã xuống do bị đâm lén từ sau.

Quả nhiên, lũ cướp này không phải dễ xoi. Tên này ngã xuống thì tên khác lập tức tiến đến áp sát, khiến những người kia không kịp trở tay, mở ra sơ hở để chúng tấn công.

“Hóa Quyền!”

“Thỏ Bịch!”

Ở cao nhất trên hàng công, Đại Tiểu và Tiểu Đại liên tục tung ra những chiêu thức của bản thân hòng ngăn lũ cướp tràn vào trong.

“Bốp!”

“Binh!”

“Aa...”

“Khốn kiếp...”

Bất kì tên nào tiến gần đến họ đều bị đánh bại.

“Hừ... hai thằng này mạnh dữ!”

Lũ cướp tỏ vẻ lo sợ khi không thể hạ được hai người họ.

Đại Tiểu: “Hừ... lũ cướp này đông quá!”

“Không được sợ... Chúng ta nhất định phải bảo vệ người dân trong làng.” Tiểu Đại hét trong khi vung thanh kiếm vừa cướp được vào kẻ địch.

“Hừ... tất nhiên rồi, ai sợ chứ!” Đại Tiểu nhếch môi cười.

“Haha... vậy thì tốt... Ugh!”

Chợt, một cảm giác lạnh sống lưng xuất hiện ở cả hai.

“Cái gì vậy?”

“Khí tức này...”

Thân là người tu luyện hồn lực và học võ, họ rất nhạy cảm với khí tức của kẻ khác, đặc biệt là những khí tức hung bạo. Có thể khiến cả hai lạnh sống

lưng thế này, ắt hẳn đối phương phải là kẻ cực kì tàn ác, hung bạo.

“Hừ... chỉ là một lũ nhai nhép mà không xử lý nổi à? ”

Giọng nói ồ ồ kéo theo sự xuất hiện của kẻ đó, kẻ khiến Đại Tiểu và Tiểu Đại phải run sợ, Hiệu “chột”.

“Hừ... tên này không phải tầm thường đâu! ”

“Ừ...”

Nét mặt cảnh giác cực kì cao độ của hai người họ cho thấy sức đe dọa của Hiệu “chột” lớn đến nhường nào.

“Mấy con chuột nhắt này mà dám cản đường bọn ta sao? ”

Hiệu “chột” phun một ngụm cười khinh, tỏ vẻ xem thường.

“Cái gì? ”

Đại Tiểu trúng kế khích tướng của địch, máu nóng nổi lên.

“Đại Tiểu, hắn ta không phải kẻ dễ chơi đâu! ”

Tiểu Đại vội nói, không sợ bạn mình lại dại dột lao lên.

“Hmmm... chúng mày tránh ra, để tao xử hai đứa này! ”

Hiệu “chột” liếm mép một cái rồi bước về trước, thanh kiếm giương lên sẵn.

“Grrr, lên nào! ”

Đại Tiểu giậm chân phóng đi, bàn tay tạo thành Hỏa Quyền ứng chiến. Tiểu Đại cũng theo sát ngay sau.

“Hừ...”

Hiệu “chột” nhếch môi cười, lập tức phóng xuất một đường kiếm nhanh như chớp.

“Nhanh quá! ”

Đại Tiểu phản ứng không kịp trước nhát chém kia.

“Keng! ”

May mắn thay, Tiểu Đại đã biết trước ý đồ của đối phương nên nhanh tay tạo ra một bức tường đất che chắn cho Đại Tiểu.

“Cảm ơn Tiểu Đại! ”

Đại Tiểu thoát chết trong gang tấc. Ngay sau đó, hắn bật nhảy lên cao, vòng ra phía sau của tên Hiệu “chột”.

“Hừ...”

Hiệu “chột” định vung kiếm tấn công, thế nhưng hắn không thể rút thanh kiếm khỏi bức tường đất kia.

“Hừ... ta không cho ngươi chém đâu! ”

Không biết từ khi nào, Tiểu Đại đã biến đổi lớp đất trên bức tường kia, khiến chúng giữ chặt lấy thanh kiếm của Hiệu “chột”. Không chỉ thế, ngay dưới chân tên đó, một lớp đất như thế cũng đã xuất hiện để kiềm hãm di chuyển của hắn.

“Yaaaa...”

Đại Tiểu cùng hỏa quyền rực lửa lao đến.

“Chết đi! ”

“—Xet! ”

Máu văng tung tóe.

Nhưng... đó là máu của Đại Tiểu.

“Hử?”

Hắn vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Phải mất một vài khắc, khi con đầu truyền đến não bộ...

“AAAAAAAAAA... Tay ta... AAAAAA”

Đại Tiểu ngã quỵ xuống, gào lên một cách đau đớn, lệ từ khóe mắt tuôn ra.

Cánh tay phải của hắn... đã không còn nữa.

Nó đã bị chém bay.

Một nhát chém ngọt xớt.

Và thủ phạm không ai khác, chính là Hiệu “chột”.

“Tụi mày nghĩ sức của chúng bây có thể thắng Hồn Vương tầng 1 sao?”

Đúng vậy. Cảnh giới của Hiệu “chột” là Hồn Vương tầng 1. So với Hồn Sư tầng 11 như Đại Tiểu hay Tiểu Đại khác gì một trời một vực. Việc thoát khỏi chiêu thức của Tiểu Đại và vùng kiếm cực nhanh tấn công Đại Tiểu, quá dễ dàng với hắn.

“Giờ thì... Vĩnh biệt mày!” Hiệu “chột” cười man rợ nhìn về phía Đại Tiểu, tay cầm kiếm đưa lên cao.

“Khôngggggggggggg...”

Tiểu Đại gào lên khi thấy bạn mình đang nằm trong vòng nguy hiểm. Chân hắn tự động chạy đến để cứu nhưng...

“Xẹt!”

Máu lại văng tung tóe.

Thân thể của Đại Tiểu bị xé làm đôi.

“KHÔNGGGGGG!”

Tiểu Đại la đến lạc cả giọng, nước mắt đã chảy ra.

Đại Tiểu, bạn thân của hắn từ thuở nhỏ, dù có tranh nhau một cô gái, thâm tình của cả hai làm sao dễ xóa bỏ. Hắn đã định hôm nay sẽ xin lỗi Đại Tiểu, nói lại tình bạn thân. Nhưng... chưa kịp nói gì thì Đại Tiểu đã chết, lại còn chết thảm.

“Tên... khốn! Tao liều với mày!”

Tiểu Đại không còn nghĩ ngợi gì, chỉ biết đâm đầu lao đến tấn công, quyết đòi nợ cho Đại Tiểu.

“Hừ...”

Lại là nụ cười man rợ đó.

Hiệu “chột” xoay người vùng kiếm.

“Xẹt!”

Lưỡi kiếm của hắn lại dính máu.

Lân này là của Tiểu Đại.

Và vị trí lưỡi kiếm đi qua, chính là cổ của hắn.

“Bịch!”

Đầu của Tiểu Đại rơi xuống.

Ý chí chiến đấu của người dân cũng bị kéo xuống theo.

Trên mặt họ đã hiện rõ hai chữ “kết thúc”.

“Yaaa...”

Lũ cướp được thể xông lên.

Những người dũng cảm phản kháng đều đã bị hạ.

“Không...”

Trưởng làng chôn chân một chỗ, không di chuyển chút nào.

Những người dân ở đây, ông đều xem như người trong gia đình. Phải chứng kiến họ chết dưới lưỡi kiếm của lũ cướp chính là việc đau đớn nhất cuộc đời ông.

“Phập!”

Một tên cướp vung kiếm chém vào ngực ông.

“Kết thúc rồi!”

Trưởng làng đã ngã xuống.

...

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114

“Xông lên!”

Những tên cướp tàn ác của băng Nanh Sói vẫn đang ra sức càn quét toàn bộ ngôi làng Cao Linh.

“Mẹ ơi... con sợ!” Ở trong một căn nhà nọ, một bé trai bốn, năm tuổi đang nép trong lòng mẹ, cả cơ thể run lên bần bật vì sợ.

“Nín đi con... mình núp ở đây sẽ không ai tìm thấy đâu.”

Người mẹ ra sức trấn an cậu bé, bàn tay nhẹ nhàng xoa lên đầu nó.

“Rầm!”

Cánh cửa nhà bất ngờ bị đá bay, ngay sau đó, hai tên cướp hung hãn xông vào.

“A... Có một con đàn bà với một đứa nhỏ.”

“Ngon!”

Hai tên cướp lè lưỡi thích thú, chúng tiến đến hai mẹ con kia.

“Làm ơn... mấy anh tha cho chúng tôi!”

Người mẹ gào thét van xin.

“Đừng lo, bọn ta không giết hai người đâu...”

Hai tên cướp nhìn nhau, trao đổi ánh mắt đê tiện.

“Hai tụi bây còn giá trị đối với bọn ta lắm... haha!”

Nói rồi, hai tên cướp lao đến, một tên kéo đứa con ra trong khi một tên khống chế người mẹ.

“Mẹ ơi... mẹ cứu con!”

“Không... con tôi... xin đừng làm hại nó!”

“Haha... vậy thì ngoan ngoãn phục vụ ta đi!”

Tên cướp liếm mép, đôi mắt rực lửa khi nhìn vào thân thể của người mẹ.

“Cái... gì?”

Người mẹ dường như đã hiểu được ý chúng. Thứ bọn chúng muốn bây giờ, chính là cơ thể của cô.

“Không...”

“Rệt!”

Tên cướp xé rách y phục của người mẹ, phơi bày thân thể trắng trẻo thơm ngon ra.

“Haha... gái một con trông mồn con mất quả không sai!”

Vừa nói, tên cướp vừa móc cái dương vật đã cương cứng của mình ra và...

“Phập!”

“AAA...”

Người mẹ nấc lên một tiếng đầy uất ức.

“Thả mẹ tôi ra...”

Đứa con tội nghiệp gào lên khóc thảm thiết. Thế nhưng, những tiếng khóc của nó càng khiến tên cướp thích thú hơn, hấn ra sức đẩy nhanh dương vật công phá âm đạo.

“Ah... cứu... ai đó hãy cứu với!”

“Haha... cứu gì mà cứu... không ai có thể cứu chúng mày đâu... hahaha!”

Có lẽ đúng như lời tên cướp nói.

Không ai.

Không một ai có thể cứu họ thoát khỏi số phận bi thảm này.

...

“Hộc... hộc...”

Hồi Trí dựa lưng vào gốc cây thò dộc, tay sờ vào vết thương đang rỉ máu trên vai.

“Đau quá...”

Khoảng vài phút trước, trong lúc đang chạy trốn, hắn bị một tên cướp chém trúng. Vết chém không sâu nhưng đủ gây ra đau đớn dai dẳng cho hắn.

“...”

Hồi Trí ngược mắt nhìn về phía ngôi làng Cao Linh, hiện tại hắn đã chạy đủ xa khỏi đó và không có một tên cướp nào đuổi theo hắn cả. Tuy vậy, cảm giác sợ hãi vẫn còn hiện hữu trong tâm trí hắn, hệt như hắn vẫn đang ở trong làng, chứng kiến khung cảnh máu me bi thảm kia.

“Không... không!”

Nước mắt Hồi Trí giàn dụa khi nhớ lại những gì xảy ra.

Đó là một con ác mộng kinh hoàng.

Không.

Ác mộng một khi tỉnh giấc sẽ kết thúc.

Còn những việc đã diễn ra đối với hấn và làng Cao Linh sẽ không thể thay đổi được.

Thực tế luôn tàn khốc.

“Uh... ”

Chợt, Hồi Trí nắc lên một tiếng.

“Cái gì... vậy? ”

Nước mắt tạm thời ngừng chảy, đôi mắt hấn chuyển sang vẻ ngạc nhiên. Hấn đã thấy thứ gì đó. Một chuyện gì đó rất kì lạ.

Xung quanh làng Cao Linh, những hạt bụi đen kì lạ từ đâu xuất hiện bao quanh làng, khiến bầu không khí ở đó trở nên u ám hết mức.

Những hạt bụi đen đó?

Chúng là gì?

“... ”

Hồi Trí không biết. Nhưng hấn cũng chẳng có ý định tìm hiểu. Hấn không có thời gian.

Bây giờ, hấn đặt ưu tiên hàng đầu cho một việc: Quay về nhà và dắt Linh Chi đi trốn.

Bọn cướp kia sau khi cướp xong ở làng chắc chắn sẽ tiến đến những nơi lân cận dò soát, không để sót một ngôi nhà nào. Nếu chúng phát hiện ra Linh Chi thì nguy mất. Vậy nên hấn phải nhanh chóng chạy về nhà để đưa nàng đi trốn.

“Guh... ”

Hồi Trí hít một hơi rồi chạy nhanh thực mạng, cứ như hấn sợ rằng nếu chậm trễ một giây thôi sẽ khiến Linh Chi – người hấn yêu gặp nguy hiểm vậy.

Mà, sự thật là vậy.

...

“Haha! Cuối cùng cũng loài hoa này cũng về tay ta rồi. ”

Một tên đàn ông tuổi tầm 30 nhưng vì chiếc mũi dài quá độ dị hợm mà hấn sở hữu đã khiến hấn trông già như ông lão bảy mươi, dù nét mặt hấn hiện tại có hoan hỉ cỡ nào cũng không thể khiến hấn trông trẻ thêm chút tuổi nữa.

“Chúc mừng anh Lộc... nhưng mà mấy bông hoa này có tác dụng gì vậy ạ? ”

Một kẻ cười ngửa theo sau hỏi. Lúc này, Lộc, tên mũi dài cười ngửa ở trước nhếch môi cười, một nụ cười đến tận mang tai trông vô cùng ghê tởm. Hấn đưa chùm hoa màu đen lên trước mũi và ngửi. Sau đó, hấn đáp:

“Loài hoa này bình thường vô hại, lại còn rất thơm nữa... nhưng một khi đã nhúng vào nước sôi, nó sẽ tạo nên một loại kịch độc. Chỉ cần đưa một ít chất độc đó vào cơ thể sẽ gây ra một cơn đau thấu tận xương tủy...”

Giọng tên Lộc trở nên trầm trọng

“Thật sao ạ? ”

“À... đó là ta nghe vậy thôi chứ chưa biết rõ công dụng của loại độc đó. ”

“Hề? Chứ anh chưa thử à? ”

“Đây là lần đầu tao cầm mấy bông hoa này mà mày còn hỏi vậy. Lát nữa tao sẽ thử lên mấy đứa mà Hiệu “chột” bắt được rồi cho mày xem... còn nếu mày muốn nhanh biết hơn nữa thì...”

“TAO SẼ THỬ LÊN NGƯỜI MÀY...”

Lộc bắt ngờ trung bộ mặt đáng sợ của mình ra dọa cho tên theo sau sợ đến teo dái, không còn dám hỏi gì nữa.

Phải biết rằng tên Lộc này không được bình thường cho lắm, nhiều lúc điên điên khùng khùng lại đem chính đồng bọn ra thử những loại thuốc độc mà hấn phát minh để tra tấn, vậy nên ít ai dám dây dưa với hấn.

Cơ mà, đồng bọn của hấn là ai?

Chính là những tên cướp trong băng Nanh Sói.

Phải, hẳn thuộc băng cướp đó. Không chỉ thế, hẳn còn là một thống lĩnh nữa.

Nếu Hiệu “chột” là cánh tay phải của Tài “dê” thì cánh tay trái chính là hẳn.

Lộc vốn ghét phải chiến đấu nên mỗi lần đi cướp hẳn đều trốn việc, đùn đẩy trách nhiệm cho Hiệu “chột”. Đối với hẳn, chỉ có việc chế tạo thuốc độc làm hẳn hứng thú. Cũng vì vậy, dù hôm nay được lệnh của Tài “dê” phải hỗ trợ Hiệu “chột” tấn công làng Cao Linh nhưng hẳn lại trốn đi để tìm mấy bông hoa đen kia.

“Hmm... nhanh về nào... tao nóng lòng lắm rồi... Uh?”

Đôi mắt Lộc bắt ngờ nheo lại, trông như phát hiện ra điều gì đó.

“Một ngôi nhà sao?”

Phải, ở trên ngọn đồi gần đó có một ngôi nhà.

Và đó là nhà của Linh Chi.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115

“Hi... ”

Linh Chi vừa rửa rau vừa ngâm nga câu hát. Có vẻ nàng đang chuẩn bị cho bữa trưa.

“Nhất định phải nấu thật ngon!”

Còn nhớ hôm qua, Hồi Trí bắt ngờ bị ngắt đi. Vậy nên hôm nay Linh Chi quyết định sẽ nấu cho hẳn một vài món ngon để bồi bổ. Nàng cũng muốn thay hẳn đi chợ nhưng hẳn nằng nặc đòi đi vì sợ nàng gặp nắng.

Hết cách với hẳn nên đành ngoan ngoãn ở nhà vậy.

“Kriiiiiii... ”

Bạch Long bắt ngờ réo lên một tiếng. Linh Chi nghe vậy vội ra xem thử thì...

“Hồi Trí!”

Sắc mặt Linh Chi chợt biến sắc, một nét kinh ngạc vô cùng. Và nguyên nhân của việc này chính là Hồi Trí, kẻ đang quỳ ở giữa sân với dáng điệu vô cùng mệt mỏi. Không biết có chuyện gì đây?

Linh Chi vội vàng lại xem.

“Hồi Trí... người có sao không? Trời... vết thương này là sao đây?”

Từ ngạc nhiên đã chuyển sang lo lắng, đôi mắt Linh Chi hơi ướt nhìn vào mắt Hồi Trí.

“Hộc... hộc...”

Hồi Trí cố kiềm hơi thở gấp gáp của mình lại và nói: “Linh Chi... chúng ta phải mau chạy... trước khi bọn cướp đến!”

“Cướp? Người nói sao?”

Linh Chi không hiểu hẳn đang nói gì cả. Thấy vậy, hẳn lấy hơi kể vắn tắt cho nàng nghe về việc làng Cao Linh bị cướp tấn công.

“Thật sao? Cả trưởng làng... cũng đã chết?”

Một cú sốc khiến Linh Chi ngơ ngác. Nàng có vẻ chưa tin vào những gì Hồi Trí kể. Nàng cố nghĩ đây là một trò đùa của hẳn.

Nhưng không.

Ánh mắt của hắn đã nói lên tất cả.

Đó là sự thật, hoàn toàn không có sự bịa đặt.

“Chúng ta phải mau trốn khỏi đây thôi! ”

Hồi Trí đứng dậy nắm lấy tay Linh Chi.

“Um... ta... ta hiểu rồi...”

Linh Chi bị sự gấp gáp của hắn thúc giục, cũng vội vàng đứng dậy.

“Nhưng mà... phải trốn ở đâu đây?”

“Cứ chạy đại thôi! ”

Hồi Trí dắt Linh Chi bỏ chạy, đồng thời ôm theo Bạch Long nữa. Hình ảnh dân làng từng người, từng người một ngã xuống càng khiến hắn không thể chân chừ dù chỉ một giây.

Những người ở làng Cao Linh, hắn đã không thể bảo vệ.

Nhưng bằng mọi giá, hắn phải bảo vệ được Linh Chi.

Chạy.

Chạy thật xa để sống sót.

Thế nhưng...

Chưa ra khỏi cổng, cả hai đã phải đứng lại.

Họ bị chặn đường bởi hai kẻ lạ mặt.

“Ồ, có gì ở đây nè... một mỹ nhân. Haha... đem về cho đại ca chơi thế nào cũng được thưởng. ”

Kẻ mũ dài đứng ở trước vừa cười hề tiện vừa nói.

Tên: Từ Đại Lộc.

Tuổi: 30.

Sinh lực: 12000/12000.

Hồn lực: 13000/13250.

Cảnh giới: Hồn Sư tầng 7.

Thông tin thêm: Là người thuộc băng cướp Nanh Sói, có đam mê với chế tạo độc dược.

“Cái gì... nguoi... nguoi cũng là cướp sao?”

Hồi Trí run rẩy khi biết được những thông tin về tên mũ dài. Hắn ta cũng thuộc bọn cướp tấn công làng Cao Linh, cả tên phía sau hắn cũng vậy.

Tình thế đã trở nên vô cùng tồi tệ đối với cả hai. Một tên không hồn lực như Hồi Trí làm sao đánh lại hai tên cướp, còn Linh Chi, dù nàng sở hữu hồn lực nhưng lại không thể chiến đấu được.

Về phần hai tên cướp kia, xét tên mũ dài trông không biết đánh nhau cho lắm nhưng tên theo sau hắn lại có vẻ rất hiểu chiến, giống hệt với mấy tên đồng bọn đã thăm sát người dân làng Cao Linh.

“Linh Chi... ta sẽ cầm chân bọn chúng... nàng... nàng mau chạy đi!”

Hồi Trí đưa Bạch Long cho Linh Chi rồi lấy hết can đảm lao đến hai tên cướp.

“Không... Hồi Trí... nguoi đừng làm vậy!”

“Nàng mau chạy đi...”

Hồi Trí bỏ lại những lời tuyệt vọng của Linh Chi lại phía sau, đâm đầu thẳng vào hai kẻ địch trước mắt.

Sợ hãi?

Cảm giác ấy đâu rồi?

Tại sao hắn không cảm thấy sợ chứ?

“Guh...”

Hồi Trí hoàn toàn không nhận ra điều đó. Lúc này, hắn chỉ biết rằng mình phải cố cầm chân càng lâu càng tốt để Linh Chi có thể thoát thân.

“Hừ... xử nó đi!”

Lộc ra lệnh cho tên phía sau.

“Tuân lệnh!”

Vừa đáp xong, hắn ta lập tức lao lên, chân nhanh như chớp tung một cước vào mặt Hồi Trí.

“Bốp!”

Một cú đá rất mạnh.

Cả cơ thể hồi Trí bật về sau và ngã xuống.

“Hừ... thằng này yếu quá!”

“Mau... bắt mỹ nữ kia lại... món quà tuyệt vời dành cho đại ca đó!”

Tên cướp kia nghe lệnh của Lộc vội bước đến Linh Chi, nàng lúc này vẫn còn đang kinh hãi khi thấy Hồi Trí bị đánh.

“Không...”

“Kriiii...”

Bạch Long bỗng thoát khỏi tay Linh Chi và lao đến tên cướp, hàm răng mở ra cắn vào tay hắn ta.

Tên cướp vốn không hề phòng bị trước Bạch Long nên đã bị nó cắn một phát đau điếng.

“Chết tiệt... con súc vật!”

Hắn ta ra sức vùng vẫy cố dứt Bạch Long ra khỏi tay.

Vào lúc này, Hồi Trí ở phía sau gượng dậy. Đến cả Bạch Long cũng ra sức chiến đấu, hắn làm sao bỏ cuộc được.

“Kriiii...”

Trước lực tay mạnh mẽ của tên cướp, Bạch Long bị quăng thẳng xuống đất, rên lên một tiếng đáng thương.

Rồi sau đó, tên cướp vì quá tức giận nên đã rút thanh kiếm của mình ra và...

“Chết đi súc vật!”

Mũi kiếm không phanh lao xuống cơ thể nhỏ bé của Bạch Long.

“Kriiiiiiiiiiii!”

“Không...”

“Bạch Long...”

Hồi Trí và Linh Chi đồng loạt hét lên.

Bạch Long, con vật nuôi đáng yêu của họ...

ĐÃ CHẾT.

Cơ thể nó đã nhuộm trong máu đỏ.

“Không thể nào...”

Nước mắt Linh Chi tự động tuôn ra.

Còn Hồi Trí, hấn không khóc, vì hôm nay nước mắt hấn đã chảy đến cạn.

“Được rồi, mỵ nhân mau về cùng bọn ta để đại ca thưởng thức...”

Tên cướp đá xác của Bạch Long sang một bên và tiếp tục tiến đến chỗ Linh Chi.

“... Không... đừng lại đây!”

Linh Chi tuyệt vọng phản kháng.

“Hehe... chống cự làm gì nữa... uh!”

Tên cướp bất ngờ bị một lực mạnh mẽ tác động từ phía sau, đến nỗi hấn làm rơi cả thanh kiếm. Đó là Hồi Trí.

“Linh Chi... chạy... mau chạy đi!”

Hồi Trí vừa ra sức giữ chân tên cướp vừa hét.

“Không...”

Linh Chi không muốn bỏ mặc Hồi trí lại.

Nàng thật sự không muốn.

Chứng kiến Bạch Long hi sinh đã quá đủ với nàng rồi.

“Hừ... chạy đi đâu nữa!”

Một giọng nói vang đến từ sau khiến nàng lạnh sống lưng.

Không biết từ khi nào, tên Lộc đã xuất hiện ở sau nàng.

“Uh...”

Một cảm giác đau nhói ở cổ.

Lộc với thao tác nhanh lẹ đã dùng một cây kim đâm vào bên cổ nàng.

Một cảm giác buồn ngủ kéo đến và...

Linh Chi ngất đi.

“Linh Chi...”

Hồi Trí gào lên, cùng lúc đó, tên cướp bị hấn ôm chân vận hồn lực sút bay hấn ra.

“Lũ khốn... Mau thả Linh Chi ra...”

“Cái thằng này không sợ chết à? Tao cho mày xuống địa ngục!”

Tên cướp tức giận lượm kiếm lên. Nhưng hấn không nhanh bằng Hồi Trí.

“Yaaa...”

Hồi Trí dùng chút sức lực còn lại lao đến chỗ Lộc và Linh Chi.

“Á đù... thằng chó điên này, mau cản hấn lại!”

Tên cướp kia vội đưa tay nắm lấy vai Hồi Trí nhưng không đủ cản hấn lại, hấn rướn người lên, miệng há ra thật to và...

Tiếng cấn

“Aa...”

Hàm răng chắc khỏe của hồi trí đang gặm lấy chiếc mũi dài dị hòm của Lộc, khiến hắn đau vô cùng.

“Khốn kiếp!”

Tên cướp kia vội lùi Hồi Trí trở lại, tay cầm kiếm đưa lên sẵn sàng giết hắn.

Nhưng...

“Dừng lại!” Lộc la lên.

“Anh Lộc không giết thằng này à?”

Một nét khó hiểu hiện ra trên khuôn mặt tên kia.

“Hừ...” Lộc đưa Linh Chi cho tên đó giữ lấy, tay hắn đưa lên xoa cái mũi vừa bị tấp, nét mặt giận dữ nói:

“Thằng chó này dám cắn tao... Để nó chết dễ dàng như vậy sao được... Tao sẽ cho nó ân huệ được trở thành chuột bạch thử thuốc của tao!”

Lộc cười, nụ cười đáng sợ hơn bao giờ hết, đồng thời hắn tung chân vào mặt Hồi Trí.

“Bốp!”

Hồi Trí cũng đã ngất đi.

“Được rồi, mang chúng nó về căn cứ!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116

Hang ổ của băng cướp Nanh Sói...

Tài “dê”, thủ lĩnh của băng cướp Nanh Sói đang ngồi vắt chân trên một chiếc ghế cao, một tay ve vãn cặp ngực của nữ nhân bên cạnh, một tay đưa ly rượu quý lên miệng nhấp nháp.

“Haha... rượu mua từ tiền cướp được quả là ngon... Nàng có thấy đúng vậy không mỹ nữ?”

Bàn tay của Tài “dê” bóp mạnh ngực của nữ nhân bên cạnh kia trong lúc nói.

“... Vâng... ạ!”

Nữ nhân đó cúi đầu trả lời, tránh để Tài “dê” thấy được nét mặt đau đớn, căm phẫn của nàng.

“Cạch!”

Cánh cửa phòng bất ngờ mở ra, tiến vào là hai kẻ bộ dạng vô cùng khác người, một tên chột dử tợn và một tên trông dị hòm với chiếc mũi dài quá cỡ.

“Ồ về rồi đấy à?” Tài “dê” khẽ cười một cái như để chào đón hai “cánh tay” đắc lực của mình trở về.

Phải, hai kẻ đang đứng đối diện hắn không ai khác chính là Hiệu “chột” và Lộc.

“Vâng!” Cả hai gật đầu đáp lại.

“Hmmm... mọi chuyện sao rồi?” Tài “dê” hất cằm về phía Hiệu “chột”. Tên đó thấy vậy liền cung kính trả lời:

“Dạ thưa đại ca... Chuyến này cũng khá dễ dàng, không có quá nhiều thiệt hại, của cải cướp được cũng khá nhiều, hiện tôi đã sai một số anh em ở lại để thu gom và vận chuyển về.”

“Ừm... Thế còn...” Tài “dê” như cố tình nói nửa mờ nửa úp, tuy vậy, Hiệu “chột” lại nhanh chóng hiểu rõ ý hắn, quả không hổ là “cánh tay phải”.

“Về phần phụ nữ chúng tôi bắt được khá nhiều, cũng nhiều hàng ngon... Mời ngài xem qua ạ!”

Nghe đến đây, hai mắt Tài “dê” sáng rực, lưỡi đảo quanh mép một cái đầy thèm khát. Quả nhiên không phải không có lý do mà sau tên hán lại có chữ “dê” (lý do là tác giả thích đặt vậy thôi!).

“Mau... mau cho vào!” Tài “dê” thúc giục.

Không để hán phải đợi lâu, từ bên ngoài, hai tên lính lác dẫn theo sau hơn chục nữ nhân bước vào, tất cả bọn họ đều là những người của làng Cao Linh.

“Haha...” Tài “dê” nhảy bật khỏi ghế, chạy xuống xem xét. Ánh mắt nóng bỏng lướt qua tất cả, không chừa một ai.

Những cái gật đầu ưng ý cùng những tiếng chép miệng đến từ Tài “dê” khiến các cô gái làng Cao Linh sợ hãi, cúi gằm mặt xuống đất. Họ biết, họ biết rất rõ bọn cướp muốn điều gì ở họ, đó cũng là lý do chúng không ra tay giết họ.

“Khà khà... con mỹ phụ này được đó chứ!”

Câu nói của Tài “dê” làm cho Trần Ái Thi, người phụ nữ đứng trước mặt hán lúc này lạnh cả sống lưng.

Nói rồi, hán liền sấn tới, bàn tay lao thẳng vào ngực của Ái Thi.

“Ah... không...”

Một chút phản kháng yếu ớt.

Nhưng rồi cũng bị dập tắt bởi ánh mắt của Tài “dê”.

Ở ngay bên cạnh, Hiệu “chột” có vẻ không hài lòng với cảnh tượng trên. Hán cũng là đàn ông, mà đã là đàn ông tất phải có sắc dục. Hán vốn định tối nay sẽ “vui vẻ” với một trong những cô gái bắt được và người mà hán nhắm đến lại chính là Ái Thi. Xui xẻo cho hán khi Tài “dê” trông bộ cũng thích người phụ nữ này. Tuy có chút bất mãn nhưng cũng đành vậy, dù sao Tài “dê” cũng là đại ca của hán mà.

“Đại ca...”

Vào lúc này, Lộc, kẻ đứng im không nói gì nãy giờ bất ngờ lên tiếng gọi.

Tài “dê”: “Hả... chuyện gì?”

“Thật ra thì... em cũng mang về cho đại ca một mỹ nhân!”

“Cái gì? Ngươi nói thật à?”

Ánh mắt sững sờ, ngạc nhiên không chỉ đến từ Tài “dê” mà còn cả Hiệu “chột” nữa.

“Khà khà, mau mang mỹ nhân vào cho đại ca thưởng thức!” Lộc hét lớn.

“Uh... uh...”

Một tên to cao bước vào, vác trên vai là một thiếu nữ đang kêu la nhưng không thành lời vì bị bịt miệng bởi một miếng vải.

“Thả xuống!”

Như lệnh của Lộc, tên kia nhẹ nhàng đặt thiếu nữ xuống.

“Haha mau cho ta xem?”

Hiểu ý của đại ca, Lộc vội vàng đến chỗ thiếu nữ, đưa tay kéo mặt của nàng cho tài “dê” chiêm ngưỡng. Và...

Đôi mắt của Tài “dê” bỗng chốc trở nên si dại.

Mặt hán thộn ra, miệng há hốc.

“Đẹp... đẹp quá!”

Đã thưởng thức qua rất nhiều nữ nhân nhưng đây là lần đầu tiên hán có cảm giác si mê đến vậy, si mê bởi vẻ đẹp của người con gái trước mắt.

Mái tóc dài đen mượt mà.

Làn da trắng hồng không tì vết.

Bộ ngực đầy đặn phập phồng theo nhịp thở.

Xuống tí nữa là vòng eo thon gọn cuốn hút.

Còn trên gương mặt?

Chiếc mũi cao thanh tú nổi bật.

Hai hàng lông mày lá liễu.

Đôi mắt dịu hiền, quyến rũ dù đang ngấn lệ.

-- Chỉ với chừng đó đã đủ hạ gục tâm trí của Tài “dê” khiến hấn ngẩn ngơ nói liền gắp ngơ.

Lúc này, Ái Thi bất ngờ lên tiếng, cô rõ ràng biết thiếu nữ vừa bị mang đến là ai.

“Linh Chi! ”

Phải, nàng ta chính là Linh Chi.

“Uh... ả... ả...” (Thả ta ra).

Những tiếng kêu la kia khiến Tài “dê” lấy lại tâm trí, hấn từng bước, từng bước một nhanh tiến đến gần Linh Chi.

Rồi, hấn từ từ quỳ xuống, đưa mũi tiến đến sát cổ của Linh Chi.

“Thơm quá! ”

Hương thơm được tạo nhờ những bông hoa mà Hồi Trí đem về của Linh Chi đang bị Tài “dê” hít lấy, hít để, hấn như muốn đưa toàn bộ mùi thơm ấy lưu trữ vào phổi.

“Uh... uh...”

Trông thấy việc nói năn của Linh Chi khó khăn, Tài “dê” vội vàng tháo tấm vải đang bịt miệng nàng ra, để lộ bờ môi đỏ mọng, nhìn vào chỉ muốn dùng môi mút lấy.

“Các người... các người mau thả ta, Hồi Trí cùng những người khác ra...” Linh Chi vừa run vừa nói, nàng rõ ràng đang rất sợ.

“Haha... Đến cả giọng cũng hay nữa... Ta thắc mắc lúc rên sẽ như thế nào nhỉ haha...”

Tài “dê” chẳng có vẻ gì quan tâm đến câu nói của nàng, càng lúc, hấn càng tiến đến gần nàng, hơi thở nồng mùi rượu liên tục phả vào mặt Linh Chi.

“... Cái gì chứ? ” Nét sợ sệt đang dần hiện rõ trên gương mặt của Linh Chi.

“Haha... Mỹ nữ... mỹ nữ...” Lưỡi của Tài “dê” thè ra và liếm lên má Linh Chi một cái. (Bình tĩnh: &Gt.)

Bị liếm bất ngờ, cả người Linh Chi rùng lên, kinh tởm và sợ hãi là những gì nàng cảm nhận lúc này.

“Haha... quyết định rồi... Ta sẽ chọn nàng! Tội bấy đâu (nữ hầu), mau mang mỹ nữ này đi tắm rửa sạch sẽ để tối nay ta thưởng thức! ”

Những câu nói của Tài “dê” khiến Linh Chi mặt mày tái mét lại.

Hấn nói là “thưởng thức”?

“Không thể nào... không thể nào... ta... ta không muốn...”

Trước phản ứng mãnh liệt của Linh Chi, Tài “dê” lại cư xử có chút khác thường. Lúc trước, nếu có cô gái nào dám phản kháng như vậy hấn sẽ không ngần ngại tặng một cú tát.

Nhưng... trước vẻ đẹp tuyệt vời thế này, hấn làm sao nỡ.

“Ngoan đi mỹ nữ... tối nay ta sẽ tận tâm chăm sóc nàng mà! ”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117

Một căn phòng tối nọ...

“Thả ta ra... thả ta ra!”

Những tiếng kêu la không biết mệt mỏi đến từ Hồi Trí, kẻ chỉ vừa tỉnh dậy cách đây vài phút.

Hiện tại, hắn không rõ mình đang ở đâu, chỉ thấy cơ thể nằm trên một chiếc giường sắt, hai tay, hai chân đều bị trói chặt vào bốn góc giường, dù vùng vẫy cỡ nào cũng không thoát được.

“Chó má nó... thả ta ra?”

“Mày ồn ào quá thẳng nhãi!”

Sau một hồi kêu la tích cực, cuối cùng cũng có người phản hồi hắn. Từ bên ngoài, Lộc bước vào, đồng thời đưa tay khởi động bảo vật quang hệ trên trần nhà, bao trùm căn phòng trong ánh sáng mờ ảo.

Lúc này đây, Hồi Trí có thể thấy rõ xung quanh. Trong căn phòng này có hai chiếc kệ gỗ, trên đó chứa rất nhiều những lọ dung dịch, từ màu sắc u tối đến loại phát ra ánh sáng cũng có, nhưng nhìn chung từ chúng đều mang đến một cảm giác không an tâm.

“Uh... là thuốc độc!” Năng lực ‘soi mói’ của Hồi Trí phát huy tác dụng, giúp hắn biết được những dung dịch kia đều là thuốc độc, từ gây ngứa ngáy bình thường đến độc chết người đều có.

Không chỉ có thế, về phía bên phải chiếc giường mà hắn nằm, có một nồi nước, không, thứ đen xì đang sôi ùng ục kia chắc hẳn không phải là nước thường. Vì khoảng cách có phần xa nên hắn không thể dùng đến năng lực của mình tìm hiểu về thứ dung dịch đó. Nhưng linh cảm mách bảo rằng, thứ đó thật sự rất nguy hiểm.

“Hmmm... thế nào rồi, mày thấy khỏe chứ?” Lộc nhếch môi cười rồi nói.

“Hừ! Lũ khốn các ngươi... Linh Chi của ta đâu rồi? Nàng ta đâu?” Hồi Trí vừa nghiến răng vừa hỏi.

“Linh Chi? Là cái con nhỏ xinh đẹp đó hả? Haha đừng lo, tao đã tặng nó cho đại ca rồi!”

“Cái gì? Cắm các ngươi làm hại nàng ấy!” Một lời hăm dọa chẳng có gì đáng sợ của Hồi Trí, Lộc thấy vậy tiếp tục cười đều và nói:

“Đừng lo, đại ca bọn ta hứa sẽ đối tốt với con nhỏ đó mà... Tới nay đại ca sẽ vui vẻ với nó đó... Nhưng mà ta thắc mắc rằng nó đẹp như vậy, không biết đại ca sẽ ra bao nhiêu lần đây nhỉ... 10 lần? 20 Lần? Hay 30 luôn nhỉ? Haha, chơi đến khi nào mà nó ngắt luôn, chơi cho tới khi nó có thai, sinh đôi, sinh ba, sinh năm, sinh bảy... hahaha!”

“LŨ KHỐN! Thả ta ra... thả ta ra! Các ngươi... các ngươi dám động đến Linh Chi thì đừng trách ta! Ta sẽ giết... giết hết chúng mày!” Hồi Trí tức giận đến tím mặt, tay chân vùng vẫy kịch liệt khiến chiếc giường sắt rung chuyển.

Ngày hôm nay là ngày gì thế nhỉ?

Bao nhiêu chuyện xảy ra.

Người dân làng Cao Linh chết.

Bạch Long chết.

Và giờ, Linh Chi rơi vào vòng nguy hiểm.

Trong tất cả những chuyện ấy, hắn chẳng thể làm được trò trống gì. Hắn hoàn toàn bất lực.

Thấy được vẻ tức giận của Hồi Trí, Lộc đâm ra rất hài lòng. Hắn lại nói tiếp:

“Mày lo cho nó lắm ư? Chắc là mày yêu nó lắm nhỉ? Thôi được rồi, khi nào mà đại ca chơi nó chán xong thì tao sẽ xin cho mày được chơi nó... Haha, tao tốt quá mà. Nhưng mà...”

“—Liệu mày còn sống đến lúc đó được không?”

Lộc lại phô ra cái khuôn mặt đáng sợ của hắn, dọa cho Hồi Trí kinh hãi. Câu nói của hắn là có ý gì? Lẽ nào...

“Hmm...” Lộc bất ngờ xoay đi, lấy từ trong áo một chiếc hộp. Nhờ vào năng lực của mình, Hồi Trí biết được đây là một vật phẩm không gian.

Từ trong chiếc hộp, Lộc lấy ra một ống thuốc nhỏ nhỏ và một ống kim tiêm. Sau đó, hắn rút toàn bộ thuốc trong ống ra, lấp đầy ống tiêm.

“Haha... mày có biết đây là thuốc gì không? Loại thuốc này là thành quả nghiên cứu suốt hai năm trời của tao đó, nó có tác dụng vô cùng ghê gớm, gây ra tê liệt linh hồn lẫn thể xác đồng thời tăng tốc độ ngấm thuốc mà tao chế nhanh hơn 2 lần. Mày hiểu ý tao chứ?”

“Cái gì...”

Với năng lực của mình, Hồi Trí không cần Lộc nói vẫn biết tất tần tật về loại thuốc kia. Tên đó đã không nói dối một chút nào về công dụng của thuốc nhưng... có một điều mà hắn không nói ra, đó là về khuyết điểm của loại thuốc này: Chỉ tác dụng lên nam giới.

Biết vậy, Hồi Trí cũng chẳng mừng gì mừng gì bởi hắn là nam cơ mà.

“Ngoài ra, tao còn làm ra một loại chất dạng hơi có tác dụng tương tự như vậy nữa... Nhưng chắc là mày không thể ném thử rồi!” Lộc lắc đầu ra về chia “buồn” cùng Hồi Trí.

“Hừ... nguoi... nguoi tính làm gì ta?”

Hồi Trí có vẻ hoảng loạn khi thấy Lộc đang từng bước chậm rãi tiến đến hắn.

“Làm gì? Tất nhiên là tiêm cho mày rồi!”

Lộc đưa mũi kim lên cao, sau đó lao thẳng xuống cánh tay phải của Hồi Trí.

“Phập!”

“AAA...”

Mũi kim xuyên qua da thịt, tìm đến mạch máu của hắn.

Lộc từ từ nhấn ngón tay, đẩy thuốc đi vào bên trong Hồi Trí.

“Uh...”

“Tốt!”

Ống tiêm nhanh chóng cạn thuốc, Lộc mạnh bạo giật nó ra.

“Sao? Mày thấy thế nào?”

“Nguoi... cơ thể ta nặng quá!” Cơ thể Hồi Trí chợt đông cứng lại, tựa hồ như hóa đá.

“Tuyệt vời! Thuốc ngấm nhanh hơn ta dự tính, chắc do thằng này ít hồn lực quá... Được rồi, giờ thì...”

“Đến giờ thử thuốc rồi, ‘chuột bạch’ của ta!”

Lộc trông có vẻ khá thích thú, hắn lấy ra từ trong chiếc hộp không gian 10 lọ thuốc và đặt chúng lên kệ tủ gần đó.

“Haha... để báo cho mày tin vui... 10 lọ thuốc này đều là thuốc độc đang thử nghiệm của tao, mày là người đầu tiên được ‘ném’ thử đó... haha...”

“Uh... Gì chứ?” Nét lo sợ phủ kín gương mặt của Hồi Trí.

“Nào, đầu tiên là lọ này...”

Lộc chọn một lọ thuốc màu đỏ, sau đó rút cạn nó bằng ống tiêm.

“...”

Một cách chậm rãi hơn lúc này rất nhiều, Lộc bơm thuốc vào Hồi Trí.

“Nào nào, cho ta xem đi... Loại thuốc này sẽ gây tác dụng như thế nào?”

Thuốc đã được bơm hết, Lộc đứng chờ phản ứng của Hồi Trí.

Vài giây sau...

“Ahh... không... chuyện gì vậy... ah... ah... nóng... nóng... ta nóng quá!”

Hồi Trí vùng vẫy kịch liệt dù cơ thể gần như đã cứng đờ, đồng thời, làn da của hắn dần chuyển sang màu đỏ quý dị.

“Haha... nóng là đương nhiên... loại thuốc này có thành phần chính là máu của Quỷ Lửa nên sẽ gây ra cho mi một chút nóng rất...”

Một chút?

Không hề nhẹ như vậy.

Lúc này, Hồi Trí cảm giác như có một ngọn lửa lớn bên trong cơ thể mình, thiêu cháy toàn bộ lục phủ ngũ tạng, thiêu cháy đến từng mạch máu, từng thớ thịt.

Nóng rất đến mức có thể làm toàn bộ nước trong người hắn bốc hơi hết.

“Ah... ah...”

Được khoảng một phút sau, thuốc hết tác dụng, cảm giác nóng rất dần dịu xuống, màu da Hồi Trí cũng trở lại bình thường.

“Hộc... hộc...”

“Hmm... chỉ khoảng một phút thôi sao? Haizz vậy thì vẫn chưa được... Mà thôi kệ đi, qua loại tiếp theo... Lần này sẽ là... A... cái này!”

Lộc lấy lên một lọ màu tím, thao tác như lúc này, lấy thuốc tiêm vào cơ thể Hồi Trí.

“AHHHHHHH...”

Một lần nữa, Hồi Trí giật nảy lên, lần này mạnh hơn trước rất nhiều.

“Không... aaaaaaa... cơ thể... AAAAAAAAAA!”

Hồi Trí không thể nói gì cả, chỉ biết rên la rất thảm thiết. Cơ thể hắn cứ co giật liên tục, trông như bị giật điện vậy.

“Haha... loại này được chế tạo từ quả của Lôi Mộc, loài cây chuyên hấp thu sấm sét, nó sẽ mang cho mày cảm nhận khi bị sét đánh đó haha... Nhưng mà cường độ nhỏ thôi!”

“Ahhh...”

Có vẻ tác dụng của thuốc đã hết, lần này nhanh hơn lần trước khoảng 20 giây.

“Hộc... không... hộc...” Gương mặt Hồi Trí trở nên đỏ ửng, nước mắt chảy đầm đìa. Những thứ vừa trải qua tuy nhanh nhưng hết sức kinh khủng, chịu được như vậy đã là rất tốt rồi.

Tuy nhiên, vẫn còn 8 loại thuốc – 8 lần tiêm nữa nữa đang chờ hắn.

Lần thứ ba...

“Hehe... giờ thì loại tiếp theo... gây ngứa ngáy siêu khủng bố!”

Lộc lại tiêm thuốc vào.

“A... ngứa... không... thả ra... ngứa... ngứa quá!”

Cảm giác như bị hàng ngàn con côn trùng cắn phá. Hồi Trí vùng vẫy tuyệt vọng.

Lần thứ tư...

“Ahh... lạnh quá... kh – ô – n – g... chết...”

Cảm giác như nhúng mình xuống biển băng. Hồi Trí run lên bần bật.

Lần thứ năm...

“Không... ta chết mất...”

Không thể chịu nổi, Hồi Trí ngất đi. Lộc vẫn chưa dừng lại, hắn dùng nước lạnh tát vào mặt Hồi Trí, liên tục cho đến khi Hồi Trí mở đôi mắt mệt mỏi của mình.

“Nào... tiếp tục thôi!”

Lần thứ sáu...

“Thờ... không thể thờ... ah... Làm ơn... tha cho tôi đi... Ugh...”

Hắn lại ngất và Lộc lại áp dụng cách cũ để gọi hắn dậy.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118

Lần thứ mười...

“...”

Hồi Trí dường như đã cạn hết sức để la hét. Trông hắn lúc này chẳng khác gì một cái xác không hồn, gương mặt không còn một chút sức sống, chỉ tràn ngập vẻ tuyệt vọng. Tuyệt vọng đến mức cùng cực.

Từ lần đầu tiên đến giờ đã được gần 1 tiếng, nhưng đối với Hồi Trí, cảm giác chẳng khác gì trải qua hơn năm sáu kiếp đầu thai dài đằng đẳng.

Mỗi lần ngất đi sống lại là một lần hắn từ địa ngục trở về.

Nhưng nơi mà hắn trở về cũng là một cái địa ngục tàn khốc khác mà thôi.

“Muốn... chết quá...”

Hồi Trí đã muốn buông xuôi. Nhưng... vẫn còn thứ gì đó níu kéo hắn.

Nếu hắn chết... thì Linh Chi sẽ ra sao?

“Không... không... chưa thể chết... haha... chưa chết được...”

Hắn tự hỏi mình đã làm sai điều gì?

Tại sao hắn lại bị như vậy?

Tại sao?

“Ai đó... làm ơn trả lời tôi đi!”

“—NGƯỜI KHÔNG BIẾT TẠI SAO U?”

“Tại... sao chứ? Tại sao?”

“Đơn giản thôi, đó là vì ngươi quá yếu đuối!”

“Yếu đuối sao? Phải rồi... quá yếu đuối... quá yếu đuối...”

“Hử? Bị mê sáng luôn rồi à?” Lộc hơi khó chịu nhìn Hồi Trí, nhưng ngay sau đó, hắn lại cười và nói: “Haizz, trong tất cả những con ‘chuột bạch’, mày là đứa chịu dai nhất đó... Nhờ mày mà tao thu thập được rất nhiều thông tin... cũng vì vậy, tao sẽ thương cho mày!”

Hồi Trí có thể nghe được Lộc nói gì, nhưng hắn không có sức trả lời nữa, chỉ có thể đưa ánh nhìn tuyệt vọng như lời hỏi đáp.

Lộc sau đó tiến đến chiếc nồi chứa dung dịch màu đen bí ẩn. Hắn đưa ống tiêm, hút thứ dung dịch đó vào cho đến khi đầy ống.

“Mày biết không... loài hoa mà tao vừa hái lúc chiều, nghe nói khi nhúng vào nước sôi sẽ tạo nên một thứ kịch độc... nhưng mà tao chưa rõ tác dụng của nó... Vậy nên, nhờ mày kiểm chứng nha!”

“...”

Hồi Trí không trả lời.

“Haizz... chán vậy, chẳng sợ luôn à?”

“...”

“Mà thôi kệ đi... sau khi tiêm liều này, mày sẽ la lên thôi, theo tao dự đoán là vậy!” Lộc đưa mũi kim đến sát cánh tay đầy những vết chích của Hồi Trí.

“Nào... cho ta xem cảm nhận của mày đi!”

Thứ thuốc độc màu đen được bơm vào.

“Haha... Lần này sẽ là gì nữa đây... Ugh!”

“...”

Im lặng...

Rồi...

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!”

Hồi Trí gào lên thảm thiết, khiến cho Lộc đứng bên cạnh giật cả mình.

“AAAA... đau... đau quá!”

Rõ ràng cách đây vài giây, hắn dường như đã không còn sức để thở nữa, vậy mà giờ đây lại có sức kêu gào, vùng vẫy kịch liệt thế kia.

“Haha... hay lắm... đau lắm phải không?”

Hồi Trí càng la, Lộc càng cười thích thú. Rốt cuộc hắn còn chút nhân tính nào không?

“AAAA...”

Một cơn đau nhức dữ dội.

Hồi Trí cảm giác như cơ thể bị xé vụn ra.

Tim, gan, phèo, phổi... lộn hết cả lên.

Xương tủy như muốn tan chảy.

Khốc liệt nhất là não bộ, cảm giác như hàng ngàn cây kim thi nhau đâm xuyên qua nó, đâm đến mức phủ kín nó.

“Phập!”

“Phập!”

“Phập!”

“KHÔNG... ĐAU QUÁ... AAAAA!”

Cứ một giây trôi qua, cơn đau lại càng mạnh mẽ thêm.

“Hộc!”

Hồi Trí nôn ra một ngụm máu.

Không chỉ thế, máu từ tai, mắt, mũi đều đồng loạt đổ ra, nhuộm đỏ khuôn mặt hắn.

“Mất mình? Sao không thấy gì nữa vậy?”

Thị lực bị vô hiệu.

“Tai mình? Sao chẳng nghe thấy gì vậy?”

Thính giác cũng dần bị đánh mất.

Rồi lần lượt đến các giác quan khác...

Cuối cùng, Hồi Trí dừng la hán lại.

“Hừ? Sao vậy...” Lộc cảm thấy chút mất hứng, vội vã lại xem tình hình.

Mặt hắn thoáng một chút thất vọng và...

“Ngừng thờ rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119

Làng Cao Linh...

“Hehe... thu gom nhiều vào!”

“Má nó nhiều lương thực ghê!”

Lũ cướp của băng Nanh Sói đang tích cực thu gom toàn bộ của cải ở làng Cao Linh, ngôi làng mà chúng vừa tấn công sáng nay.

“Nhanh chất lên xe đi... rồi còn về nữa!”

“Ừm... tao không muốn cắm trại ở đây đâu haha...”

Bỗng...

“Ahhhhh...”

“Hà? Cái gì vậy?”

“Cứu, cứu... cứu!”

Từ phía xa, một tên cướp đang chạy thục mạng, nét mặt vô cùng hoảng sợ.

“Chuyện... chuyện gì vậy?”

Những tên cướp khác không hiểu tên đó bị gì.

“Cứu... Có quái vật... có quái—Aa!”

Chưa nói hết câu, phần thân trên của tên cướp bỗng nhiên biến mất trước sự ngỡ ngàng của lũ đồng bọn.

“Hử?”

“Xoẹt!”

Những tên cướp chưa kịp hiểu chuyện gì thì lại có thêm một tên bị chết, lần này là mất đầu.

“Aa...”

“Cái gì?”

“Kẻ nào? Là kẻ nào?”

Những tên cướp co cụm lại một chỗ, ánh mắt cẩn thận dò xét xung quanh. Chắc chắn đã có thứ gì đó tấn công bọn chúng.

Nhưng là thứ gì?

Câu trả lời... nằm ở ngay phía trên bọn chúng.

Một con rồng màu trắng trưởng thành đang dang rộng đôi cánh ở trên bầu trời, ánh mắt đầy sát khí nhìn xuống bọn cướp.

...

“Minh ở đâu đây?”

Hồi Trí tự hỏi khi bản thân đang chìm đắm trong một không gian u tối.

Như để trả lời, không gian trước mắt hắn biến đổi hiện ra hình ảnh tên Lộc đang dùng kim tiêm liên tục bơm thuốc độc vào người hắn, những tiếng kêu gào đau đớn cũng xuất hiện.

“Không... ta không muốn!”

Quá hoảng sợ, Hồi Trí quay lưng bỏ chạy.

Thế nhưng, hình ảnh bản thân bị tra tấn dã man lại xuất hiện trước mắt hắn.

“Tha... tha cho tôi!”

Hồi Trí một lần nữa định quay lưng bỏ chạy, tuy nhiên những hình ảnh kia đã nhanh chóng bao quanh lấy hắn.

“KHÔNG!”

Hồi Trí gục xuống, hai tay bịt chặt tai để không nghe những tiếng la hét của bản thân đồng thời mắt hắn liên tục tuôn lệ.

“Tại sao... tại sao lại đối xử với tôi như vậy?”

Một giọng nói bí ẩn vang lên: “Không phải ta nói rồi sao. Tất cả đều xuất phát từ sự yếu đuối của nhà ngươi!”

“Chỉ vì yếu đuối, mà bản thân ngươi cùng những người khác đều không thể bảo vệ!”

Giọng nói bí ẩn vừa dứt, lập tức không gian xung quanh biến chuyển.

Hình ảnh người dân làng Cao Linh, Bạch Long chết thảm dưới lưỡi kiếm lũ cướp hiện ra, ám ảnh lấy Hồi Trí.

“Không... không...”

Chưa dừng lại ở đó, hình ảnh của Linh Chi cũng xuất hiện càng làm hắn kích động hơn. Nàng hiện đang nằm ở trên giường, thân thể phơi ra để lũ cướp xâm xé, dù kêu la thế nào chúng cũng không dừng lại.

“Dừng mà... Dừng lại!”

Tiếng hét của Hồi Trí làm tắt cả những hình ảnh kia biến mất, không gian tĩnh lặng chỉ còn âm thanh thút thít từ hắn.

“Ngươi thấy rồi đó! Ngươi nghĩ những chuyện đã xảy ra là lỗi của ai? Của bọn cướp? Sai rồi! Tất cả đều là lỗi của sự yếu đuối... Quy luật của thế giới này rất đơn giản... Nếu ngươi yếu đuối, ngươi sẽ mất tất cả!”

“Hức... hức... đúng vậy... hức... ta... ta không muốn yếu đuối!”

Hồi Trí gào lên, từ tận đáy lòng, hắn chỉ khao khát một thứ đó chính là sức mạnh.

“ĐƯỢC THÔI! Ngươi muốn có sức mạnh?”

“Đúng vậy... Hãy chỉ tôi!”

“Vậy thì trước tiên... ngươi phải lấy lại ký ức.”

“Cái gì?”

“Làm được điều đó đồng nghĩa sức mạnh sẽ trở lại! Nhưng đồng thời, ‘ngươi’ phải chấp nhận bị xóa bỏ.”

“Xóa bỏ?”

“Đúng vậy! ‘Ngươi’ chính là hiện thân của yếu đuối, vì vậy, ‘ngươi’ không thể tồn tại nữa!”

“... Được thôi! Nếu điều đó có thể giúp ta có sức mạnh!”

“Haha... Vậy thì vĩnh biệt và... chào mừng kẻ trở lại!”

“—Rẹt! ”

Từ trên cao, hàng loạt tia sáng tìm đến Hồi Trí.

“AAAA... ”

Những luồng ký ức đang dần trở về với hắn.

“Xuyên không... ”

“Phé vật Huỳnh gia... ”

“Khoái Lạc Hệ Thống... ”

“Quỳnh Anh... ”

“Lệ Xuân Viện... ”

“Rừng Âm Dạ... ”

“Gia Tộc Kiểm Tra... ”

“Học viện Hoa Sen... ”

“Linh Nguyệt, Bích Thảo... ”

“Việt An, Quốc Vinh, Hoài Nam... ”

“Hong Diễm, Yến Nhi, Mỹ Linh... ”

“Thất Hứa, Công Khanh, Yến Ly... ”

“Cuộc thi liên trường... ”

“Đặng Quang... ”

“Vương Ám... ”

“Chiến thắng... ”

“Buổi tiệc... ”

“Bắt cóc... ”

“Trốn thoát... ”

“Roi vục... ”

Và...

Hình ảnh một thiếu niên mình be bét máu ở dưới đáy vục.

“Uh... Mình sẽ chết sao? ”

“Xoẹt! ”

Từ trong ngực hắn, một luồng sáng phát ra.

Rồi, một con rồng trắng to lớn xuất hiện trước mặt hắn.

“Bạch... Long? ”

Rồng trắng há miệng ngoạm và đưa thiếu niên kia lên lưng mình, sau đó bay đi.

Vượt qua thung lũng Sương Mù.

Vượt qua nhiều cánh rừng.

Và dừng lại ở một ngôi nhà nọ.

Một thiếu nữ bước ra.

“Linh Chi! ”

“—Rẹt! ”

Mọi thứ dừng lại.

Hồi Trí, không, là một kẻ khác mở mắt ra.

Một nụ cười xuất hiện.

“KHẢI MINH TA TRỞ LẠI RỒI ĐÂY!

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120

Ở trên một chiếc giường sang trọng nọ, Linh Chi trong bộ cánh lung linh đang ngồi, hai tay nàng bị trói chặt về sau, vẻ mặt vô cùng uất ức.

Còn ở phía đối diện nàng, Tài “dê” trên người chỉ có một tấm khăn quàng quanh hông đang ngồi nhâm nhi ly rượu đỏ, ánh mắt say đắm nhìn vào Linh Chi.

“Đẹp quá! ”

Từ này đến giờ, hắn không thể ngừng khen Linh Chi được, sức hút của nàng đối với hắn là vô tận.

Ngay lúc này, hắn chỉ muốn lao vào xé toạc chiếc đầm gợi dục mà Linh Chi đang mặc, dùng chiếc lưỡi của mình liếm khắp cơ thể nàng, dùng đôi tay mình nhào nặn đôi gò bồng đảo nàng, dùng dương vật xâm chiếm lấy âm đạo nàng rồi phun tinh, lấp đầy tử cung nàng.

Nhưng, có gì đó khiến hắn vẫn còn chần chừ.

“Hmm... ”

Tài “dê” bỗng đứng dậy và tiến đến, mỗi bước chân của hắn làm nhịp tim Linh Chi tăng nhanh hơn.

“Uh... dừng lại đây... dừng lại! ”

Tài “dê” chẳng có lý gì phải nghe theo lời của Linh Chi, nơi đây do hắn làm chủ mà, mọi thứ đều do hắn quyết định. Số phận của Linh Chi lúc này cũng hoàn toàn nằm trong bàn tay hắn.

“Hehe... mỹ nữ! ”

Tài “dê” sà vào người của Linh Chi, đẩy nàng ta xuống giường, một tay chống trên giường giữ khoảng cách vừa đủ để hắn ngắm nhìn nàng rõ hơn.

“Quả nhiên... thật xinh đẹp! ”

Một lần nữa, hắn lại khen nàng.

Đồng thời, tay hắn đưa mái tóc nàng lên sát mũi và ngửi.

“Thơm thật! Mùi hương này của nàng làm ta xao xuyến quá. ”

“Thả ta ra! ”

Linh Chi dùng hết lòng can đảm để hét lên.

Nàng không thể chấp nhận chuyện này.

“Hề? Dám phản kháng ta à? ”

Tài “dê” đưa môi đến sát môi của Linh Chi, tựa hồ như muốn hôn nàng.

Chính xác là vậy.

Hắn đang muốn chiếm lấy bờ môi của mỹ nhân.

“Không...”

Linh Chi nhắm chặt mắt lại để không thấy khuôn mặt ghê tởm của Tài “dê”, từ khóe mắt nàng, lệ lại tuôn tràn.

“Không...”

Cứ nghĩ nụ hôn đầu của mình đã phải trao cho tên cướp ác độc này, nào ngờ, sau vài giây vẫn chưa có động tĩnh gì từ hắn cả.

Linh Chi mở mắt ra thì thấy Tài “dê” đã đứng dậy, ánh mắt có vẻ khó chịu.

“Hừ, quả nhiên nàng sẽ chống cự mà!”

Hắn nói gì vậy?

Làm sao Linh Chi có thể chấp nhận để một người như hắn chiếm lấy thân xác mình.

“Hừ, ta thật sự muốn chúng ta cùng vui vẻ, không muốn cưỡng bức tí nào!”

Đúng là vậy.

Đối với một mỹ nữ như Linh Chi, hắn không muốn ra sức ép nàng làm tình, thay vào đó, hắn muốn nàng tự nguyện quỳ gối phục thị hắn.

Nhưng điều đó liệu có thể?

Tất nhiên là có rồi.

Tài “dê” lấy ở đầu giường một lọ thuốc nhỏ, sau đó ép Linh Chi uống.

“Uh... đây... đây là thuốc gì?”

Linh Chi ho sặc sụa vì Tài “dê” quá mạnh bạo.

“Haha... đây là xuân dược, một loại thuốc mà đàn em ta phát minh. Nó sẽ khiến nàng bộc lộ bản chất dâm đãng ra một cách nhanh chóng! Một khi thuốc ngấm hoàn toàn, nàng sẽ phải van xin để được ta chịch mà thôi! Haha...”

Lời nói của Tài “dê” khiến Linh Chi vô cùng lo sợ, trong lòng cảm thấy có chút cảm giác không ổn, một cơn dục hỏa đang nhen nhóm bốc cháy.

Mặt nàng dần đỏ lên.

Hơi thở càng ngày càng nhanh.

Một cảm giác thèm muốn kì lạ.

Đây là do tác dụng của thuốc?

Chắc chắn là vậy.

“Không...”

Linh Chi sợ, nếu cứ tiếp tục như vậy, nàng sẽ không khống chế được bản thân mất.

Hai hàng nước mắt lại chảy dài trên gương mặt xinh đẹp.

Trong đầu nàng hiện lên hình ảnh của một người.

“Hồi Trí! Cứu em với!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121

Haizz, thiệt tình... thằng này chết nhanh quá! Đáng lẽ mình sẽ thu thập được nhiều thông tin hơn, nhưng mà thôi kệ vậy! ”

Lộc thờ dài đầy tiếc nuối trong khi đang ghi chép lại kết quả buổi thử nghiệm hôm nay. Nhờ có Hồi Trí, hắn đã có một buổi thử nghiệm thành công, những loại thuốc hắn chế tạo đều mang lại hiệu quả khá vừa ý. Tuy nhiên, Hồi Trí đột nhiên chết giữa chừng khi hắn đang quan sát loại kịch độc quan trọng phát huy tác dụng, điều này làm hắn khá hụt hẫng.

“Haizz... nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng tiếc thật chứ, mình muốn hành hạ nó nhiều hơn! Vậy mà lại chết! ”

Lộc vẫn không thể kiềm hãm nổi sự ức chế của bản thân, thứ hắn muốn không chỉ được biết về công dụng của các loại thuốc độc mà còn được chứng kiến sự đau đớn mà Hồi Trí phải nhận, hắn muốn tra tấn nhiều hơn, nhiều hơn nữa để trừng phạt Hồi Trí.

“Hmmm... nhưng vài giây nữa, ngươi sẽ phải hối tiếc vì ta không chết đó! ”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên khiến Lộc giật mình. Vội vàng xoay người lại, hai mắt của hắn tròn xoe, miệng há hốc trông vô cùng bất ngờ. Rốt cuộc hắn đã thấy gì?

Ở trên chiếc giường sắt mà hắn thường hay cho ‘chuột bạch’ của mình nằm lúc thí nghiệm, một thiếu niên đang ngồi, một tay đang xoa xoa lên cổ tay của tay còn lại.

“Mày... mày... còn sống? ”

Sau một vài bước loạng choạng về sau, Lộc hét lên kinh hãi.

Trước mắt hắn lúc này, rõ ràng là Hồi Trí, kẻ mà hắn xác định đã chết.

Không chỉ thế, tay chân hắn hoàn toàn thoát khỏi những sợi dây trói buộc ở bốn góc giường, làm sao hắn làm vậy được chứ?

“Công nhận trước giờ tao chưa bao giờ thích chích thuốc cả... Nhưng mà, lần này phải nhờ ơn mấy mũi thuốc của mày mà tao...”

“—Lấy lại được kí ức! ”

“Mày... mày là ai? ” Lộc hơi hoảng loạn khi thấy Hồi Trí thay đổi. Về yếu đuối đã biến mất, nhường chỗ cho sự tàn ác, lạnh lùng hiện rõ trong ánh mắt của hắn. Cứ như một con người khác vậy.

“Tao chính là... KHẢI MINH! ”

Vừa dứt lời, Khải Minh vung tay, từ người hắn, hai luồng tử khí đen lao đến tấn công Lộc.

“Cái gì? ”

Quá đỗi bất ngờ, Lộc bị trúng đòn, bay thẳng vào kệ thuốc sau lưng.

“Rầm! ”

Kệ thuốc gãy làm đôi, các lọ thuốc thi nhau rớt xuống sàn và bể ra, khiến mảnh thủy tinh văng tung tóe.

“Ah... làm sao... ngươi mạnh như vậy? ”

Lộc gượng dậy đồng thời rút ra trong túi ba cây kim châm độc.

“Ta vốn dĩ là vậy...”

Khải Minh bước đến.

“Hừ... Chết đi con! ”

Lộc phóng kim châm về phía Khải Minh, khoảng cách này rất khó để né tránh, Lộc tin chắc Khải Minh sẽ ăn trọn ba mũi kim và gục ngã.

“Hừ! ”

Khải Minh hừ lạnh một tiếng, tử khí lập tức xuất hiện che chắn trước ngực, ngăn cản thành công những mũi kim kia chạm đến hắn. Không chỉ thế, ngay sau đó, luồng tử khí kia còn đánh bật những mũi kim, khiến chúng quay ngược về với chủ nhân của mình.

“Aaaa...”

Ba cây kim thì hết hai cây đâm trúng Lộc, một cây trong đó đâm ngay vào mắt phải của hắn, khiến hắn rú lên vô cùng đau đớn.

“Haha... xem nguoi giống thằng chột kia ghê!”

“Ugh... thằng khốn...” Lộc ngã xuống, cơ thể mất hết sức lực vì chất độc trên mũi kim châm. Còn Khải Minh thì cứ thế tiến bước. Đến gần Lộc, hắn giơ chân lên và giáng xuống đầu tên đó một đập.

“Rầm!”

Cú đập khiến Lộc đập mạnh vào tường, đầu óc trở nên choáng váng.

“Ta hiện không có thời gian nên nguoi làm ơn nói vắn tắt vị trí của Linh Chi cũng như những người làng Cao Linh dùm tao!”

Vừa nói Khải Minh càng dồn lực hơn vào chân.

“Không... thằng chó!”

Lộc có vẻ không chịu nói, bị một thằng mà hắn xem như nhãi ranh đập đầu làm hắn vô cùng khó chịu.

“Ồ...”

Sắc mặt Khải Minh không chút thay đổi, hai ngón tay chỉ vào Lộc. Sau đó, tử khí xoáy lại trước đầu ngón tay hắn thành hình một viên đạn rồi bắn thẳng vào bắp tay Lộc.

“Phập!”

“AAA!”

Viên đạn tử khí xuyên thủng cánh tay của Lộc lẫn bức tường phía sau, uy lực phải nói là khủng khiếp.

“Có nói không?”

“Thằng chó...”

“Phập!”

Thêm một quả viên đạn tử khí khác xuyên qua cơ thể của Lộc.

“AA... Khốn kiếp!”

“Phập!”

“Aa... thằng chó... sao —”

“Phập!”

“Không... làm ơn...”

“Phập! Phập!”

“A... nói... nói... ta nói!”

Cơ thể Lộc gần như nát bấy trước những viên đạn tử khí kia, nếu tiếp tục, hắn có thể sẽ bị giết mất, đành phải khuất phục trước Khải Minh thôi.

“Nói mau! Nếu gian dối nửa lời thì đừng trách ta!” Lời đe dọa của Khải Minh làm người Lộc run lên.

“Vâng... vâng!”

Lộc sau đó rồi rít nói cho Khải Minh tất cả những gì hắn muốn biết.

“Hm...”

Khải Minh nghe xong không nói gì, lấy chân ra khỏi đầu Lộc.

“Phù...”

Tên đó thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng có lẽ hắn đã làm chuyện gì đó.

Khải Minh bỗng đưa tay bóp cổ hắn, sau đó nhấc lên.

“Cái – gì... ”

Tiếp đến, Khải Minh lấy chiếc hộp không gian ra khỏi người Lộc và nói:

“Ngươi nghĩ với những chuyện ngươi đã làm với ta... thì ta sẽ tha cho ngươi chắc! ”

Khải Minh nhếch môi cười, một nụ cười nhẹ nhàng nhưng ẩn đằng sau đó là một luồng sát khí kinh khủng, khiến tim Lộc như đứng lại.

“Không... làm ơn tha... ”

“Tha? Ngươi nghĩ ta sẽ tha? ”

“Không, làm ơn, tha... tha... AAA! ”

Khải Minh vung tay ném Lộc về phía chiếc nôi chứa dung dịch màu đen cực độc kia, miệng hắn thì thào:

“Tận hưởng đi! ”

“Rầm! ”

“Beng! ”

“Không... ”

Vì đang kêu la, Lộc vô tình nuốt phải một ngụm lớn thứ chất độc kia và...

“AAAAAAAAAAAAA! ”

Con đau đớn nhanh chóng kéo đến khiến Lộc la lên điên loạn, cơ thể quằn quại trên mặt đất.

Cảm giác “muốn sống không được, muốn chết cũng không xong”.

“AA... ”

Khải Minh quay lưng rời đi, trước khi đi khỏi còn nói: “Nếu muốn biết được thuốc có tác dụng tốt như thế nào, thì tự thử lên chính bản thân của mình đi!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122

Bước ra khỏi căn phòng thí nghiệm của Lộc, Khải Minh chợt ngã quỵ xuống.

“Chết tiệt! Cơ thể mình... ”

Cơ thể Khải Minh đã rã rời hết mức, sức lực hoàn toàn bị vắt kiệt. Điều này là chuyện đương nhiên sau khi bị Lộc tra tấn dã man như thế, giữ được mạng đã là tốt lắm rồi.

“Hề... mất hết sức rồi à? Vậy giờ ngươi sẽ làm gì tiếp theo? ”

Một giọng nói vang lên trong đầu Khải Minh. Không như lúc bị mất trí nhớ, hắn biết rõ đây là giọng của ai, hắn lập tức đáp lại:

“Câm mồm hệ thống! Ta tất nhiên sẽ đi cứu mọi người cùng Linh Chi rồi! ”

Sự quả quyết đến từ chất giọng lẫn ánh mắt.

“Haha... Vậy sao? ” Hệ thống nói.

“Hừ...”

Sau một cái hừ lạnh, Khải Minh đứng lên lại nói: “Mà nè hệ thống...”

“Gì?”

Nghe hệ thống đáp lại, Khải Minh hít một hơi và...

“Đ* T CON MẸ NHÀ NGƯỜI! TẠI SAO LÚC TA BỊ MẤT TRÍ NHỚ, NGƯỜI ĐÉO NÓI GÌ HẾT VẬY... TẠI SAO KHÔNG GIÚP TA CÓ TRÍ NHỚ SỚM HƠN? CLMM! ĐCM! MCM...”

Khải Minh vừa chửi vừa đưa ngón tay giữa lên trời, bộ mặt tức giận nhưng trông rất bực, khác hẳn vẻ lạnh lùng, ngầu lòi lúc nãy.

Được vài giây sau, hệ thống trả lời:

“Tại sao ư? Ta không thích... Người ta muốn là Khải Minh chứ không phải Hồi Trí.”

“Cái... gì?” Khải Minh cứng họng khi nghe câu trả lời của hệ thống, lòng hắn bắt đầu dậy sóng.

“Hệ thống... Sao bữa nay nói chuyện tình cảm dữ vậy? Bị ai hack rồi à?”

“Ngâm mồm đi! Lo mà đi cứu người đi, đặc biệt là Linh Chi đó... chắc người không muốn NTR đâu nhỉ?” Hệ thống nhanh chóng chuyển lại giọng lạnh lùng có chút kiêu căng của nó.

Khải Minh cũng trở về vẻ lạnh lùng của mình: “Ồ... Ta đây ế thích NTR đâu!”

...

“Dô... dô... uống nhiều vào!”

Dưới một sân trống nọ, lũ cướp đang cùng nhau ăn mừng thành công của vụ cướp ngày hôm nay.

Thật không ngờ, sau khi chém giết nhiều người như vậy mà chúng có thể ăn mừng, tâm trạng lại rất vui vẻ nữa. Tên nào tên nấy chẳng chút cảm giác tội lỗi nào cả.

Vì sao?

Vì chúng là cướp.

Chúng giết người vì lợi ích của chúng. Vì vậy những cảm xúc thương hại, cảm thấy tội lỗi khi giết người là thứ không cần thiết.

“Ừc... ực... Khà! Rượu ngon ghê!”

“Ừa... thịt cũng ngon nữa!”

“Chỉ thiếu mỗi gái là hoàn con mẹ nó hảo.”

Những tên cướp chụm lại nói chuyện với nhau.

“Hừ... gái mới bắt về đều bị ông Hiệu “chột” và mấy thằng em thân cận của ông chơi hết rồi... tụi mình phải ngồi ngoài đây... đéo được hưởng gì... ít nhất cũng phải cho mấy con đàn bà cũ ra phục vụ chứ!”

“Thôi... lính quèn thì phải chịu...”

“Ủm gái gú gì... dô đi!”

Nâng cao chén rượu lên, bọn chúng hét thật to rồi cùng nhau uống cạn.

Chúng uống một cách phung phí, để rượu chảy đầy xuống đất. Lẽ ra chúng nên biết trân quý vì có lẽ... đây là những giọt rượu cuối cùng mà chúng được uống.

“Bịch!”

Từ trên cao, một cái xác rơi xuống giữa sân, máu me văng tung tóe khắp nơi.

“Cái gì vậy?”

Lũ cướp vội vã xúm lại và phát hiện đó là xác của đồng bọn chúng.

“Chuyện này là thế nào? ”

“Có kẻ tấn cô... AAA”

Đột nhiên, một cái bóng trắng nhanh như chớp lao đến, tước đi sinh mạng của một tên cướp.

“Cái gì vậy? ”

“Aaaa...”

“Không...”

“Rẹt! Rẹt! ”

Bóng trắng liên tục lướt qua đám cướp, nó đi đến đâu thì nơi đó có máu.

“Không... mau báo...”

“Xoẹt! ”

“Chết tiệt! ”

“Xoẹt! ”

“AAAA...”

Chỉ trong chốc lát, hơn một nửa đám cướp đã chết, bữa tiệc ăn mừng trở thành một bữa tiệc đầm máu.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123

Ah... ah...”

“Uh... không... làm ơn... nhẹ nhàng...”

Tại một căn phòng rộng lớn nọ, những tiếng rên rỉ dâm dục, những thanh âm ướt át cứ liên tục phát ra, khiến người ta không khỏi nóng mặt.

Đây chính là nơi mà Hiệu “chột” trưng dụng để tổ chức tiệc riêng cho hắn cùng đàn em thân cận, ăn mừng chiến tích cướp làng Cao Linh.

Khác hẳn với lũ lính cùi ngoài kia, bọn chúng ăn mừng sang chảnh hơn, ngoài rượu ngon, mồi ngọt, chúng còn được tận hưởng thêm một thứ nữa đó chính là phụ nữ.

Vừa uống rượu, vừa làm tình khiến chúng hăng hết cỡ, giờ đủ trò biến thái hành hạ các cô gái làng Cao Linh.

“Haha... sướng quá... sướng quá... ta ra đây! ”

“Ta... ta cũng ra nữa! ”

“Đừng... xin các ngài... đừng ra bên trong... tôi sẽ có... uh... thai mất... uh... uh! ”

“Haha... có thai thì sao? Bọn ta có nhiều khách hàng thích chơi gái có thai lắm nên đừng lo...”

Tên cướp rùng mình một cái rồi bắn tinh vào trong.

“Hộc... hộc... mệ ghê! ”

Một vài tên cướp sau khi xuất tinh ngã nhoài xuống đất thở dốc, xem ra làm tình cũng hao tổn nhiều sức lực chứ chẳng chơi.

“Má nhìn kia, anh Hiệu kinh thật! ”

Lúc này đây, lũ cướp bắt đầu chú ý đến Hiệu “chột”, kẻ đang hùng hục đẩy dương vật của mình vào bên trong Ái Thi khi cô đang nằm ngửa trên bàn.

“Làm ơn... dừng lại... uh... mệt quá...” Những tiếng rên rỉ mệt mỏi của Ái Thi.

Đã qua hơn một tiếng, Hiệu “chột” vẫn chưa xuất giọt tinh nào trong khi Ái Thi đã ra đến tận năm lần, âm đạo sưng tấy lên gần như mất cảm giác.

“Haha... còn lâu lắm ta mới xuất, cố mà tận hưởng đi!”

Hiệu “chột” hé môi bắt lấy bờ môi hồng của Ái Thi, lưỡi hấn chui tọt vào trong miệng nàng, khuấy đảo liên tục, đồng thời truyền những đợt nước bọt vào trong.

“Uh...” Người Ái Thi rùng lên kinh tởm, dù đã bị hấn cưỡng hôn mấy chục lần nhưng nàng vẫn không thể nào quen nổi với cái miệng đầy mùi rượu kia.

“Râm!”

Bất ngờ, cánh cửa phòng bị đá bay khiến tất cả những kẻ trong phòng giật mình.

“Là ai?”

Hiệu “chột” dừng nhấp, găm lên một tiếng.

“Hmm...” Từ phía ngoài, Khải Minh bước vào trong, ánh mắt đảo một vòng rồi khẽ nghiêng răng.

“Lũ khốn kiếp!” Câu nói này hắn chỉ nói trong lòng, bên ngoài vẫn giữ vẻ bình tĩnh, lạnh lùng.

“Uh... đó là... Hồi Trí!”

Ái Thi ngược mắt lên, lập tức nhận ra người thiếu niên đứng ở cửa. Tuy nhiên, thấy hắn không khiến nàng vui mừng hơn mà chỉ toàn nỗi lo.

“Chạy đi... Hồi Trí... cháu sẽ bị chúng giết mất!”

Ái Thi dùng chút sức lực còn sót lại gào to, vô tình điều đó khiến Hiệu “chột” tức giận và tát nàng một cái.

“Chát!”

“Câm mồm!”

Hiệu “chột” quát, sau đó chuyển ánh mắt về phía Khải Minh, thăm đánh giá hắn.

“Hừ... thằng này trông ốm yếu vậy... và mình chẳng cảm thấy chút hồn lực nào từ nó cả... Chỉ là một thằng yếu nhược.”

“Bây đầu! Giết thằng khốn không biết trời cao đất dày đó cho ta.” Hiệu “chột” ra lệnh xong liền tiếp tục đẩy dương vật, rõ ràng hắn không xem Khải Minh ra gì cả.

“Tuân lệnh!”

Chỉ có ba tên theo lệnh bước lên khứ Khải Minh, còn lại vẫn tiếp tục cuộc vui, chúng nghĩ đối phó với hắn quá dễ dàng.

“Hừ...”

Khải Minh không nói gì cả, bình tĩnh lấy từ hộp không gian mà hắn chôn từ Lộc ra vài ba chiếc lọ. Sau đó dồn lực vào tay, ném thật mạnh về trước.

“Beng! Beng! Beng! Beng...”

Những chiếc lọ mà hắn ném chẳng trúng bất cứ tên nào cả, chỉ toàn rơi xuống sàn và vỡ ra.

“Hừ... ném gà quá!”

Một tên rút kiếm ra chém vào một chiếc lọ đang đến, khiến nó bị xé đôi.

“Hmm...” Khải Minh vẫn tiếp tục lấy lọ từ trong hộp không gian và ném, xem ra trong chiếc hộp ấy chứa rất nhiều lọ như thế này.

“Beng! Beng!”

“Hừ... xử nó nhanh đi! Để nó ném lọ miết lát phải quét mảnh chai đó!”

Ba tên xung phong bắt Khải Minh nói với nhau rồi xông lên, giương kiếm sẵn sàng chém lia đầu Khải Minh.

Nhưng...

Bước đi có gì đó loạng choạng. Ngay sau đó, bọn chúng té ngã.

Vấp té?

Không.

Cả ba đồng loạt ngã thê kia, chắc hẳn phải có một lý do gì đó.

“A... cái gì vậy?”

“Nặng... cơ thể nặng quá!”

Không chỉ ba tên kia, những kẻ thuộc băng Nanh Sói ở sau cũng ngã xuống một cách bí ẩn.

“Cái... cái gì vậy?”

Hiệu “chột” là kẻ duy nhất còn đứng vững, không, hẳn bắt đầu có dấu hiệu choáng váng.

“Hừ, ngươi biết tại sao không?”

Khải Minh lúc này mới cười một cách đê tiện.

“Lẽ nào... mấy lọ kia có độc?” Hiệu “chột” nghĩ rồi đưa tay che mũi. Nhưng không kịp nữa rồi.

“Ồ giời đó!”

Khải Minh vỗ tay tán thưởng câu trả lời chính xác của Hiệu “chột”. Quả thật trong những lọ kia đều chứa khí độc, loại khí có tác dụng giống hệt như thứ chất mà Lộc tiêm vào Khải Minh trước khi tra tấn, nó khiến người hít phải rơi vào trạng thái tê liệt cả thể xác lẫn linh hồn. Tuy nhiên, loại khí độc này chỉ tác dụng với nam giới, còn đối với nữ giới hoàn toàn vô hiệu. Đó là lý do mà những nữ nhân làng Cao Linh vẫn có thể cử động thoải mái.

“Hừ... khá lắm nhóc con! Nhưng mà... xui xẻo cho ngươi, ta không dễ dàng bị hạ vậy đâu.”

Hiệu “chột” vẫn chưa gục ngã hoàn toàn, có vẻ tốc độ ngấm độc của loại khí này còn phụ thuộc vào lượng hồn lực nạn nhân sở hữu, càng nhiều càng lâu nhiễm. Còn tại sao Khải Minh không hề hấn trước khí độc? Tất nhiên hẳn đã tranh thủ uống thuốc giải trước rồi. (Thuốc lấy từ hộp không gian của Lộc, chơi độc tất nhiên phải thủ trước thuốc giải đề phòng chứ nhể: D)

Hiệu “chột” sau đó từ từ rút dương vật ra khỏi cơ thể Ái Thi, rồi lấy thanh kiếm ở gần ngay bên cạnh.

“Hừ... xui xẻo? Nhào vô kiếm ăn đi!”

Khải Minh trông chẳng hề sợ sệt gì cả.

“Grr...”

Hiệu “Chột” bật nhảy một cái thật cao, đến tận nóc nhà, ngay sau đó, hắn xoay người, dùng trần nhà như bàn đạp phóng thẳng đến Khải Minh.

“Chết đi!”

Kiếm giương cao, sát khí toát ra khiến người ta kinh sợ.

“Keng!”

Một đường kiếm hình vòng cung được phóng xuất. Đáng lẽ ra là vậy.

Đường kiếm của Hiệu “chột” đã không thể đi hết quãng đường đã định, nó đã bị chặn đứng lại bởi một luồng từ khí trước khi chạm đến Khải Minh.

“Cái gì chứ?”

Hiệu “chột” lập tức lui lại. Vì khinh thường Khải Minh mà hắn đã không tung hết sức, sau khi biết tên này không phải tầm thường, hắn mới ân hận về hành động lúc này.

“Hừ...” Khải Minh không đợi đối thủ nữa, chủ động tấn công.

“Yaaa...”

Hiệu “chột” vung kiếm từ trên cao xuống hòng chế ngự Khải Minh, tuy vậy, hắn ta đã nhanh chóng xoay người để tránh, nhất chém lao thẳng xuống nền nhà, khiến nó nứt một mảng lớn.

“Bát Chương.”

Đây rồi, Khải Minh đã tung đòn, tám cú chương mang theo kinh lực dữ dội đánh vào thân Hiệu “chột”.

“Guh...”

Vận hồn lực bảo vệ cơ thể nhưng Hiệu “chột” vẫn bị đẩy lui về sau vài bước.

“Học... học...”

“Học... học...”

Dấu hiệu xuống sức bắt đầu xuất hiện trên cả Khải Minh và Hiệu “chột”. Cơ thể Khải Minh vốn đã rã rời từ trước, mỗi cử động đều khiến hắn xuống sức trầm trọng. Còn về Hiệu “chột”, khí độc đang dần phát huy tác dụng mạnh mẽ, khiến cơ thể hắn cứng đờ.

“Nguy rồi... nếu tiếp tục, ta sẽ thua mất! Phải hạ nó nhanh thôi!”

Hiệu “chột” hít một hơi, rồi bắt đầu tập trung, tập trung và tập trung. Một sự tập trung đáng kinh ngạc.

Còn Khải Minh?

“Cảnh báo: Thể lực đang sụt giảm đến mức nguy hiểm.” Hệ thống liên tục thông báo. Điều này Khải Minh biết rất rõ, hắn là chủ cơ thể mà. Nhưng...

“Chết tiệt, thể lực thì sao chứ? Ta phải cứu mọi người... Sức mạnh? Sức mạnh đâu, hãy giúp ta!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124

Khải Minh không bỏ cuộc. Hắn vội vã nhặt thanh kiếm của một tên cướp nào đó nằm bên cạnh và giương lên, từ khí từ cơ thể phủ lên lưỡi kiếm, khiến nó trông ma mị hết sức.

“Hừ... Ta không thua mi đâu, ta còn phải cứu Linh Chi nữa!” Dù địch thủ lúc này là Hiệu “chột” hay là ai đi nữa cũng chẳng thể làm Khải Minh lung lay ý chí.

“Nhất quyết tất sát!” Phía bên kia, Hiệu “chột” cũng đã sẵn sàng.

“Ừ...”

Bầu không khí căng thẳng khiến tất cả mọi người trong phòng nghẹt thở. Lúc này, Ái Thi bất ngờ gượng dậy và la lên: “Hồi Trì! Cố lên!”

Ngay thời điểm kết thúc câu nói, Hiệu “chột” phóng đến Khải Minh, tốc độ nhanh đến nỗi để lại tàn ảnh phía sau.

“Cái gì?” Khải Minh hơi giật mình, nhưng sau đó cũng lao lên chiến đấu.

“Mày chết chắc rồi con!”

Hiệu “chột” nhếch mép cười, ngay sau đó dồn toàn lực vào tay và vung kiếm. Một đường vòng cung tuyệt mỹ được vẽ lên.

“...”

Tuy nhiên, có gì đó không ổn. Đường kiếm của Hiệu “chột” không bị chặn như lần trước và đã chém trúng Khải Minh. Nhưng không phải thân, cũng không phải cổ hay đầu, thứ hiệu “chột” chém trúng là... tóc.

Chỉ vài ba cọng tóc.

“Cái gì... không thể nào!” Hiệu “chột” có lý do để bất ngờ.

Không ngờ Khải Minh lại nhanh hơn, hắn đã chủ động ngã người trước khi lưỡi kiếm lạnh lùng kia cắt lia đầu hắn. Và giờ đây, thân thể Hiệu “chột” hoàn

toàn phơi bày trước mặt Khải Minh. Kết thúc thôi.

“Xoẹt!”

Một nhát chém vô cùng dứt khoát.

Lưỡi kiếm lướt qua cơ thể của Hiệu “chột”, tử khí trên đó rút toàn bộ sang vết thương của Hiệu “chột”.

“Ahh...”

Hiệu “chột” ngã xuống trước sự sững sờ của mọi người, những vết đen đang lan rộng từ vết thương của hắn, có lẽ là do tử khí gây nên.

“Hộc... hộc...” Trong khi đó, Khải Minh nằm dài trên đất thờ đốc. Phen vừa rồi đúng là hú vía. Hắn tưởng mình đã chết rồi chứ.

Đối đầu với một Hồn Vương mà có thể chiến thắng, Khải Minh thật khiến người ta kinh ngạc. Dù rằng đối thủ đã bị nhiễm độc nhưng những gì hắn làm hoàn toàn khiến người ta ngỡ mã thần phục.

“Hồi Trí!”

Ngay sau đó, Ái Thi vội vã chạy đến bên Khải Minh, dù thân thể không một mảnh vải che thân nhưng điều đó không còn đáng quan trọng.

“Hồi Trí... cháu có sao không?”

Nhẹ nhàng nâng đầu Khải Minh gối lên đùi, Ái Thi ân cần hỏi.

“Vâng... cháu... không sao đâu...”

Một chút cảm xúc gì đó nổi lên trong lòng Khải Minh khi chứng kiến cơ thể trần trụi của Ái Thi. Nhưng sự mệt mỏi đã hoàn toàn lấn áp nó.

“Thật tốt quá... Hồi Trí... Cảm ơn cháu... cảm ơn cháu đã cứu bọn ta...”

Vừa nói, Ái Thi vừa khóc lóc.

“Đó là điều mà cháu phải làm...”

“Hức... thật biết ơn cháu quá... nhưng mà... làm sao cháu lại mạnh như vậy...”

“Uh... chuyện dài lắm... bây giờ cháu không thể giải thích được...”

Khải Minh gượng dậy, quả thật đây không phải lúc ngồi kể việc hắn lấy lại ký ức, hắn còn việc phải làm.

“Mọi người... hãy cứu mấy đứa trẻ cùng những người khác rồi cùng thoát ra đi...”

“AAAA...”

Chợt, một tiếng la vang lên khiến Khải Minh lạnh người.

Ánh mắt hắn vội vã nhìn về phía phát ra tiếng la. Và hắn thấy một người phụ nữ với cơ thể dính đầy máu, không phải máu của cô mà là của tên cướp ở trước mặt, trên bụng hắn là thanh kiếm đang ghim sâu, được cầm bởi chính người phụ nữ đó.

“Chuyện... chuyện gì vậy? Sao... sao lại giết hắn...”

Một vài người phụ nữ bên cạnh sợ xanh mặt.

“Há há... hắn phải chết... hắn... hắn đã giết chồng con tôi... lại còn làm nhục tôi nữa... tôi... tôi giết hắn thì có gì sai?”

Người phụ nữ vừa cười vừa khóc, tay liên tục rút kiếm ra đâm liên hoàn vào tên cướp, khiến bụng hắn nát bầy.

“Ừ... đúng... tôi cũng phải giết chết hết lũ này, cha của tôi, mẹ của tôi đều bị chúng giết!”

Một cô gái khác vội vã cầm lấy một thanh kiếm nằm gần cạnh và tiến về phía một tên cướp.

“Cái gì... tại mày tính giết tao à?”

“Phập!”

Một âm thanh lạnh lùng vang lên.

“AAAA! ”

Tên cướp la đến rách họng, lưỡi kiếm kia không hề đâm vào bụng hắn như tên đồng bọn lúc nãy mà đâm ngay vào búi dái của hắn. Xiên qua quả trứng dái của hắn.

Quá đau đớn, quá nhục nhã, hắn chết.

“Tôi... cả tôi nữa... PHẢI GIẾT CHÚNG! ”

“Đúng... giết hết bọn chúng! ”

“Giết! ”

Như một hiệu ứng lan truyền, những người phụ nữ làng Cao Linh đứng lên. Họ không thể tha thứ cho lũ cướp.

Chúng cướp đi của họ rất nhiều thứ quan trọng.

Vì vậy... chúng phải trả giá.

“Không... không được...”

Một vài tên cướp cố sức bò đi để bỏ chạy nhưng không thể.

“Sao vậy? Các người sẵn sàng giết người nhưng lại sợ hãi khi chính bản thân mình bị giết?”

“Không... tha tôi... AAAAA! ”

Van xin.

Khóc lóc.

Đó là những gì người dân làng Cao Linh đã làm.

Và giờ đây, những hành động đó được thực hiện bởi lũ cướp.

Từng tên, từng tên một chết.

Máu tràn ra khắp sàn nhà.

Lại thêm một buổi tiệc kết thúc trong đẫm máu.

...

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125

au khi xử đẹp tất cả lũ cướp ở trong phòng, Khải Minh dẫn mọi người ra ngoài.

“Mọi người mau đến giải cứu những người bị nhốt ở khu nô lệ đi rồi trốn thoát! Ở đó hiện không có ai canh đầu! ”

Khải Minh vừa khôi động tay chân vừa nói.

“Nhưng... còn cháu?”

Ái Thi lo lắng hỏi.

“Cháu... phải đi cứu Linh Chi! ”

Nói rồi, Khải Minh bỏ đi, để lại sau là những ánh mắt thán phục. Một thiếu niên trẻ tuổi tung hoành trong hang ổ của băng cướp hung tợn, cầu mong cho

hắn thành công.

...

“Chết tiệt thật! Muốn đến được chỗ thằng boss (Tài “dê”) thì cần phải qua một đám cướp nữa... thuốc tê liệt thì cũng đã hết... mà cơ thể mình...”

Khải Minh rón rén núp sau một bức tường nọ, trong lòng liên tục than vãn. Cơ thể hắn gần chạm đến giới hạn rồi, đặc biệt là sau khi chiến đấu với Hiệu “chột”, nó mệt mỏi kinh khủng, chỉ muốn nghỉ ngơi thôi.

“Hừ... nhưng dù gì cũng phải cứu Linh Chi!”

Nắm chặt tay lại, Khải Minh hít một hơi hạ quyết tâm. Hắn sẽ không để bất cứ ai đụng đến người con gái của hắn đâu.

“Theo như tên Lộc nói, ở ngoài sân có khoảng 150 tên cướp đang ăn nhậu... Minh phải tìm cách vượt qua bọn chúng... Đánh với chúng thì không thể rồi... chỉ tìm cách lén qua là có hiệu quả...”

Khải Minh bước thêm vài bước nữa là hết bức tường, hắn từ từ thò đầu ra để quan sát địch thủ thì...

“Cái... gì vậy?”

Khải Minh xém tí hét lên nhưng hắn đã kịp đưa tay bịt miệng lại. Nhưng hắn bịt miệng không phải vì sợ hét lên mà vì một cảm giác buồn nôn đang xuất hiện trong người hắn, cảm giác ấy được gây nên bởi cảnh tượng hãi hùng trước mắt.

Cả một cái sân rộng lớn lúc này đang ngập tràn trong máu, xác chết và tử khí.

Tất cả đều là của bọn cướp.

Không một cái xác nào còn nguyên vẹn, mất tay, mất chân, mất đầu, bị xẻ đôi... tất cả đều rất thảm.

Nó còn kinh khủng hơn cảnh tượng đầm máu ở căn phòng vừa nãy.

“Chuyện này là sao chứ?”

Khải Minh hoàn toàn không hiểu gì hết.

Lẽ nào lũ cướp uống rượu say rồi chém nhau?

Không thể nào.

Hay chúng bị tấn công bởi ‘thứ’ gì đó?

Nếu vậy, ắt hẳn ‘thứ’ đó không phải dạng tầm thường, là người hắn là một cường giả, là ma thú ít nhất cũng là ma thú cấp 5 cấp 6.

“Hmmm rốt cuộc là do kẻ nào?” Khải Minh tiếp tục âm thầm quan sát, dù lũ cướp có bị hạ hết hắn cũng không nhân cơ hội chạy vào dây phòng của Tài “dê” được vì rất có thể ‘thứ’ kia cũng sẽ tấn công hắn, hắn phải hết sức cẩn thận.

Và chỉ vài giây sau đó, Khải Minh đã tìm ra được thủ phạm gây nên vụ thảm sát kinh hoàng kia.

Ở giữa sân, xác người tập trung rất nhiều, chất thành một đống cao và ở trên đó, một con rồng trắng trưởng thành đang dùng răng xé xác một tên cướp còn sống, khiến hắn chết tươi.

Một cảm giác thân quen đến kì lạ.

Khải Minh bất giác hét lên: “Bạch Long!”

Con rồng trắng kia lập tức nhìn về phía hắn.

Ánh mắt hung dữ bỗng chuyển sang mừng rỡ.

Con rồng trắng lập tức chạy về phía Khải Minh, chạy về phía chủ nhân của mình.

Phải, nó là Bạch Long. Dù kích cỡ có phần khác nhưng... nó chính là Bạch Long.

“Kriiii!”

Như một thói quen, Bạch Long vùi đầu vào lòng của Khải Minh trước sự ngỡ ngàng của hắn ta.

“Bạch Long? Thật sự... là người à?”

Khải Minh cảm thấy khó tin vô cùng. Hắn gọi con rồng trắng kia chỉ bởi vì có chút cảm giác nó giống Bạch Long chứ đâu phải hắn biết chính xác. Rõ ràng hắn đã thấy Bạch Long chết trước mắt mình rồi mà.

Chuyện này là sao?

“Khoan đã... lúc mình té vực... mình cũng thấy con rồng này... lẽ nào đây là Bạch Long? Nó biến hình à... Khó hiểu quá... Không... lúc ở chỗ lũ bắt cóc mình... nó cũng một lần cứu mình... lúc đó mình đã nghi ngờ rồi mà... rất có thể nha...” Khải Minh ngơ ngác. Suy nghĩ của hắn cũng có lý. Bạch Long, một con rồng mang trong mình quá nhiều điều bí ẩn như vậy, việc nó sống sót sau mũi kiếm chí mạng kia, hay biến hình thành hình thái trưởng thành là hoàn toàn có khả năng.

“Kriii!”

Bạch Long bỗng kêu lên một tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của Khải Minh.

“Ngươi... muốn gì?”

Bạch Long lúc này giờ chi trước của mình lên, những ngón chân đầy vuốt nhọn mở ra để lộ hai chiếc túi.

“Đây... đây là mấy cái túi không gian của ta...”

Khải Minh vội vàng nhận lấy, nét mặt mừng rỡ hết sức. Với những vật phẩm trong đây, việc chiến đấu sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

“Krii...”

Thấy chủ nhân vui mừng, Bạch Long cười một cái mãn nguyện rồi ngã xuống, điều đó khiến Khải Minh hốt hoảng, từ vui mừng chuyển sang lo lắng.

“Cái gì? Bạch Long... khoan... Mau... mau tỉnh lại...”

Có vẻ Khải Minh tưởng Bạch Long chết “thêm một lần nữa”, nhưng không...

“Roẹt!”

Cơ thể Bạch Long phát sáng và thu nhỏ dần, cuối cùng, khi ánh sáng đó tắt đi hiện ra một con rồng nhỏ màu trắng dễ thương đang nằm... ngủ.

Đây mới chính là Bạch Long mà Khải Minh biết.

“Ngủ... hả?”

Khải Minh vừa nói vừa lau mồ hôi chảy dài trên trán. Con rồng này thật biết làm người khác lo lắng.

“Haizz... định nhờ nó đánh giúp thằng trùn ở đây nhưng mà nó ngủ mê rồi... thôi kệ, dù gì nó cũng giúp mình diệt sạch mấy tên cướp kia...”

Nhắc đến đây, Khải Minh đưa mắt nhìn lại biển máu trước mặt, người không ngừng run lên. Thật là đáng sợ. Nhưng dù sao thì...

“Cảm ơn ngươi, Bạch Long!”

Khải Minh vội vã đem Bạch Long để vào một căn phòng nọ, rồi sau đó lục lọi trong cả hai túi không gian và lấy ra vài thứ gì đó.

“Đội đó đi tên khốn! Ta sẽ bẻ cu mì!”

Một ý chí quyết tâm mạnh mẽ. Tuy nhiên, chỉ với quyết tâm thì chưa đủ.

Khải Minh hiểu rõ điều đó. Hắn cần phải có một kế hoạch tốt mới hòng đánh bại được Tài “dê”, một Hồn Vương tầng 9.

Và, ánh mắt hắn lại chú ý đến chỗ những cái xác chết chất đống kia, nơi đang tỏa ra những luồng tử khí đậm đặc.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126

Trong khi đó...

“Uh... không... cơ thể mình...”

Linh Chi không ngừng quằn quại trên giường, một cảm giác ham muốn nhục dục đang dần xâm lấn lấy lý trí của nàng.

Nàng không thể kiềm chế bản thân lâu hơn nữa, cơ thể hoàn toàn chống lại nàng.

Cổ họng bắt đầu rên rỉ.

Hơi thở càng ngày càng nhanh.

Cơ thể tự động uốn éo gọi dục.

Đặc biệt là khe suối ở giữa hai chân nàng đang không ngừng rỉ nước, nếu tiếp tục, nó có thể gây ướt giường mất.

“Haha... nàng thấy thế nào rồi?” Tài “dê” khẽ cười một nụ cười đắc thắng. Ánh mắt hướng về Linh Chi như muốn liếm khắp cơ thể nàng.

Thuốc đã bắt đầu phát huy tác dụng, Chi còn vài phút nữa thôi, Linh Chi sẽ phải khuất phục trước hắn. Lúc đó, hắn ta sẽ bắt nàng phải cầu xin đến gãy lưỡi mới ra tay.

Vừa nghĩ đến khung cảnh đó, cái dương vật của hắn lại ngóc đầu lên, khiến tấm khăn quần quanh hông rớt xuống.

“Ái chà rớt rồi... Mà thôi kệ... có khi thấy cái này... nàng ta sẽ cảm thấy kích thích hơn chăng? Haha...”

Tài “dê” tiến đến sát Linh Chi, khoe cái dương vật đen xì của hắn trước mặt nàng.

“Ngươi... ngươi...”

Linh Chi vội vàng nhắm mắt lại, nhìn thấy thứ đó của hắn ta đối với nàng là một sự sỉ nhục.

“Haha... lát nữa nàng sẽ phải yêu quý nó hơn cả bản thân luôn đó! Chép... chép!” Tài “dê” liếm mép đầy dâm dục.

“Không...”

Nước mắt nàng lại chảy ra.

“Đừng khóc mỹ nhân... ta không làm hại nàng đâu!”

Những ngón tay của Tài “dê” nhẹ nhàng lướt trên cơ thể Linh Chi, từ bụng của nàng cho đến khe ngực, vừa chạm vào đó, hai bầu vú của nàng rung lên một cách đầy dâm dăng.

“Ừc...”

Tài “dê” xem ra bị kích thích rất mạnh. Cái dương vật hắn cố tìm cách vươn dài thêm nữa nhưng không thể vì nó đã đạt đến giới hạn, điều này khiến Tài “dê” vô cùng khó chịu.

“Hmmm... cái cơ thể này thật tuyệt vời... muốn quá... nhưng mà...”

Tài “dê” đang đấu tranh tư tưởng dữ dội. Liệu hắn có nên ‘xoi’ Linh Chi ngay hay không?

“Thôi kệ đi... ta sẽ thử sơ mui một chút... còn chịch choạc thì để sau... haha!”

Không kiềm hãm được nữa, ý định ‘để dành’ ban đầu tan biến, Tài “dê” bắt đầu nằm lên người Linh Chi.

“Không... tránh ra...”

“Vẫn còn kháng cự à? Ta cũng kệ!”

Tài “dê” cười đắc tiện. Bàn tay hắn đặt lên bên đùi trái mát lạnh của Linh Chi mà vuốt ve lên xuống, mỗi lần vuốt hắn càng dán gần đến âm đạo của nàng.

“Không được!”

Linh Chi khép chặt chân lại đồng thời vùng vẫy, thế nhưng sức nàng làm sao thoát khỏi sự khống chế của Tài “dê”, thêm việc cả hai tay bị trói chặt phía sau càng khiến nàng khó chống lại hắn.

“Haha... đã quá!”

Tài “dê” đưa mũi đến sát cổ Linh Chi hít lấy hít để, mùi hương của nàng là một trong những thứ khiến hắn say mê nhất. Đồng thời, tay hắn sờ lên ngực

của nàng

“Không... đồ khốn...”

“Haha... quá ngon...”

Tài “dê” lè lưỡi liếm lên cổ Linh Chi, trông hắn rất thích thú.

“Không... Hồi Trí... Hồi Trí... cứu... cứu ta!”

Linh Chi chỉ còn biết kêu cứu trong vô vọng.

Không.

Vẫn còn hy vọng.

Nàng vẫn còn chút gì đó hy vọng ở Hồi Trí.

Nàng tin hắn sẽ đến cứu nàng.

Cứu nàng khỏi tên khốn nạn Tài “dê” kia.

Hắn chắc chắn sẽ không bỏ rơi nàng.

Nhưng...

Số phận hắn bây giờ cũng giống nàng, cả hai đều bị bắt.

Liệu hắn có thể sống sót nổi không chứ đừng nói đến việc cứu nàng.

Và lại, nếu hắn thoát khỏi tay lũ cướp, nàng nhiều phần không muốn hắn đến cứu mình, vì việc đó chẳng khác gì tự sát cả. Nàng ước gì hắn là kẻ tham sống sợ chết mà chạy đi, bỏ mặc nàng.

Vừa hy vọng hắn đến, lại vừa hy vọng hắn bỏ rơi.

Linh Chi kẹt giữa một vòng xoáy cảm xúc.

Nhưng trước sự đe dọa của Tài “dê”, nàng đã đưa ra một quyết định, tự quyết số phận mình.

“Hồi Trí... Ta xin lỗi... ta muốn tiếp tục bên cạnh ngươi nhưng ta không thể để mình bị vấy bẩn bởi tên này được! Nếu kiếp sau có gặp lại... ta muốn mãi mãi ở bên cạnh ngươi... Ta yêu ngươi!”

Linh Chi nhoen miệng cười một cái mẫn nguyện trong khi nước mắt vẫn cứ chảy giàn dụa.

Nàng hơi thè đầu lưỡi ra.

Hầm răng hé mở.

Nàng đang tính làm gì vậy?

Lẽ nào nàng định cắn lưỡi tự sát?

“Còn lâu nhé!”

Tài “dê” bất ngờ đưa tay bóp cổ Linh Chi, ánh mắt vô cùng dữ tợn nhìn nàng.

“Nàng định tự tử sao? Mơ đi! Nàng sống thì ta mới thỏa mãn dương vật được!”

Hắn ta đưa môi đến khóa môi Linh Chi, lưỡi đảo quanh trong miệng nàng ngăn chặn hành động tự sát... dự tính của hắn là vậy. Nhưng, người tính éo bằng tác giả tính...

“Àm!”

“Àm!”

Hai âm thanh chấn động vang lên từ phía sau rồi đến bên cạnh Tài “dê” khiến hắn giật mình. Vội nhìn sang thì thấy một thằng em của mình đang nằm dính vào tường, đầu vỡ toét đầy máu. Biết có chuyện chẳng lành, hắn lập tức quay lại phía sau. Ánh mắt của hắn hơi có vẻ ngạc nhiên.

Đối diện hần lúc này là một lỗ thủng to tướng trên bức tường, đứng giữa lỗ thủng ấy, một thiếu niên đang chăm chăm nhìn vào hần, ánh mắt chứa đầy sát khí, nếu như ánh mắt ấy có thể giết người thì Tài “dê” hần đã chết hơn cả trăm lần.

“Oát con... người là đứa nào?”

Tài “dê” tỏ vẻ cực kì khó chịu, cũng phải thôi, đang vui mà bị phá ngang ai mà chẳng thế.

Không để hần ta đợi lâu, một câu trả lời xuất hiện, nhưng không phải từ thiếu niên kia mà là của Linh Chi:

“Hồi Trí!”

Nàng gọi hần trong sự vui mừng ngập tràn xen lẫn cảm giác lo lắng.

Vui vì hần đã đến.

Nhưng cũng chính điều đó gây nên sự bất an trong lòng nàng.

Hần không bỏ rơi nàng.

Nhưng nàng lại mong mình bị bỏ rơi thì hơn.

Nhận thấy ánh mắt kì lạ của Linh Chi, Tài “dê” sôi máu lên, hần đang ghen hay sao?

Hần cũng muốn nàng nhìn hần như vậy. Thằng oát con Hồi Trí kia là cái thá gì mà lại có điểm phúc đó chứ?

“Linh Chi...”

Khải Minh khẽ gọi tên Linh Chi, ánh mắt trở nên thương xót khi nhìn nàng. Nhìn hàng lệ còn chảy dài trên hai gò má, Khải Minh không thể kiềm nổi tức giận mà gầm lên: “Người... phải... chết!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127

Thấy vẻ kích động kinh hoàng kia, Tài “dê” hơi nhú mồm, âm thầm đảo mắt đánh giá Khải Minh.

“Thằng nhãi này... không hề có hồn lực... mình không cảm nhận tí hồn lực nào ở nó. Nhưng mà chắc chắn nó vừa đánh thằng kia và mấy thằng khác cũng chẳng thấy đâu... lẽ nào nó hạ hết rồi sao... Làm sao được nhỉ? Khoan đã... cái thứ ở tay phải của nó... LÀ BẢO VẬT!”

Tài “dê” đã đúng với nhận định về chiếc găng tay mà Khải Minh mang bên tay phải, nó chính xác là một bảo vật trung cấp.

Một chiếc găng tay màu bạc lấp lánh trông vô cùng cứng cáp, khi mang vào nó bao phủ gần đến tận khuỷu tay. Ở trên nó còn khảm một viên đá màu đỏ tía trông sang trọng và quý phái.

Tên của nó là—Găng Tay Bạc, là một trong những bảo vật mà Khải Minh chôm được trong lần bản thân bị bắt cóc (Chắc ai cũng nhớ). Nó là một bảo vật giúp gia tăng sức tấn công vật lý lên đến 200%, ngoài ra, viên đá màu đỏ tía được khảm ở mu của găng tay có khả năng chứa hồn lực bên trong và có thể phóng xuất bất kì lúc nào, điều này hỗ trợ rất nhiều trong lúc chiến đấu.

“Hừ... hóa ra là bảo vật! Được, trông nó cũng khá ngon! Ta muốn nó...”

Tài “dê” khẽ cười một cái. Hần nói:

“Oát con... người đúng là gan trời mới dám phá hỏng chuyện vui của ta... Ta hiện đang rất muốn giết người đó! Nhưng... nếu ngoan ngoãn đầu hàng và giao thứ bảo vật kia ra... thì ta nghĩ sẽ tha cho người và thu người làm thuộc hạ!”

Tài “dê” tuy nói vậy nhưng lòng nghĩ khác. Nếu Khải Minh nhẹ dạ cả tin lời hần, sau khi giao nộp bảo vật, hần sẽ thẳng tay diệt trừ.

“Hừ... Xin lỗi! Ta không có ý định đó đâu.” Khải Minh dứt khoát nói ‘không’. Đối với Tài “dê”, hần chỉ muốn phanh thây tên đó ra thành trăm mảnh chứ ở đó mà đầu hàng với cả thuộc hạ.

“Hồi Trí...” Một tràng bất ngờ hiện ra trên mặt Linh Chi. Đây có phải là Hồi Trí không? Khí chất dũng mãnh không kém phần đáng sợ kia là sao?

“Ồ... Thiên đường có lối không đi, địa ngục không lối mà cứ lao vào sao.”

Tài “dê” không có vẻ thất vọng gì với câu trả lời của Khải Minh, dường như hắn đã đoán trước được điều đó.

“Đề tiền nguoi xuống địa ngục, ta không ngại lao vào đó đâu!”

Khải Minh nói xong liền tỏa ra tử khí đe dọa đối phương.

“Hừ... dị thuật gì đây?” Tài “dê” hơi bất ngờ, nhưng sau đó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, hắn vội vàng lấy ra một thanh kiếm giấu ở đầu giường ra ứng chiến. Đó là một thanh thập tự kiếm màu tím.

“Nói cho nguoi biết! Đây là một bảo vật trung cấp đó.” Tài “dê” có vẻ tự tin khoe hàng.

“Hừ... cũng là bảo vật à?” Khải Minh bắt đầu cảm thấy khó ăn khi đối thủ cũng sử dụng bảo vật.

“Oất con... nguoi hôm nay xui xẻo rồi! Haha!”

“Hừ... để coi ai mới là kẻ xui. Hôm nay ta thề sẽ biến nguoi thành món lẩu dê!”

“CÁI GÌ?” Tài “dê” tức giận trước lời châm biếm của Khải Minh. Hắn lập tức phóng đến tấn công dù đang trong trạng thái khóa thân.

“Đỡ đây!”

Tài “dê” nhanh như chớp vung mạnh thanh kiếm trong tay.

“Keng!”

Một âm thanh va chạm vang lên.

Khải Minh với chiếc Găng Tay Bạc đã thành công chặn đòn đánh đầu tiên của Tài “dê”.

“Ồ hóa ra nguoi cũng có hồn lực à? Nhưng đừng đắc ý!”

Tài “dê” dồn hồn lực vào hai tay, phát động thêm lực đạo vào lưỡi kiếm.

“Cái gì?”

“Rầm!”

Ngay lập tức, Khải Minh bị thổi bay về sau, va vào bức tường.

“Hồi Trí!” Linh Chi ở phía sau la lên.

“Aaa...”

Khải Minh ho ra một ngụm máu. Không thể trách hắn trong tình huống vừa rồi được, dù sao Tài “dê” cũng là một Hồn Vương tầng 9, chênh lệch giữa cả hai lớn đến vậy cơ mà.

Cũng may mắn cho Khải Minh, trước khi bước vào trận chiến, hắn đã uống vài viên Trị Thương, Hồi Phục hồn lực, Cường lực đơn chứ không với cơ thể lúc trước, hắn chắc chắn đã bị hạ sau đòn vừa rồi.

“Grrr... Tiếp đây!”

Tài “dê” thừa nước lấn tới, có điều hắn lại không thể tiến bước, bởi lẽ đám tử khí mà Khải Minh tỏa ra lúc này đang lao sát vào hắn.

Chẳng biết được thứ bụi màu đen kia có gì nguy hiểm, song đề phòng vẫn tốt hơn. Tài “dê” tung chiêu phòng thủ.

“Hộ Thể.”

Một lớp hồn lực bao quanh cơ thể Tài “dê” chặn đứng hoàn toàn tử khí.

“Chưa hết đâu!”

Khải Minh nắm chặt bàn tay của mình lại đồng thời hét lên. Tử khí bỗng chốc hóa thành Tử Hỏa, phá tan lớp phòng vệ của Tài “dê”.

“Cái gì?”

Trước sự đe dọa kia, Tài “dê” xoay người quét kiếm, lưỡi kiếm thành công thổi bay toàn bộ Tử Hỏa trước khi chúng chạm đến hắn.

Tuy nhiên, ngay khi xé tan đám Từ Hòa, Khai Minh đã lao lên tấn công, bàn tay phải vung quyền thẳng vào bụng Tài “dê”.

Lưỡi kiếm của Tài “dê” hiện đang cách khá xa Khai Minh và cơ thể hắn hoàn toàn không có gì phòng ngự. Khai Minh tưởng rằng mình chắc chắn sẽ có một cú đâm hoàn hảo nhưng...

“Mơ đi nhóc con!”

Tài “dê” vận lực vào tay, đặc biệt là cổ tay. Ngay lập tức, lưỡi kiếm tìm đến Khai Minh trước sự ngỡ ngàng của hắn.

“Không... Hồi Trí!”

Linh Chi một lần nữa la lên.

“Chết đi!”

Tài “dê” đã mỉm cười đắc thắng.

“Xoẹt!”

Nhưng Khai Minh nào dễ chết như vậy, thân ảnh hắn biến mất trước khi lưỡi kiếm kịp chạm vào.

“Hừ... nhanh đó, nhưng vẫn không thoát được đâu! Ta biết ngươi ở đây!”

Một đường kiếm nữa được vung ra, kiếm khí phóng xuất hướng lên trên, nhắm đến vị trí của Khai Minh.

“Cái gì?”

Khải Minh vừa nãy đã vận dùng tất cả các chiêu thức tốc độ, nhảy lên trên để né tránh lưỡi kiếm đoạt mạng vừa rồi và chuẩn bị phản công, nhưng không ngờ Tài “dê” lại nhanh chóng tìm ra hắn, lại còn tung chiêu đánh nữa chứ.

Lơ lửng trên không, Khai Minh không tìm cách né tránh được nên đành giơ Găng Tay Bạc lên đỡ đòn.

“Keng!”

“Ầm!”

Va chạm tóe lửa xảy ra, Khai Minh bị đánh xuyên qua trần nhà và dừng lại khi chạm vào trần nhà của tầng tiếp theo.

“Hộc...” Một ngụm máu nữa trào ra, Khai Minh vội vã lấy một vài viên trị thương trung cấp uống vào. Trận chiến này rất quan trọng, hắn không cho phép bản thân khinh suất.

“Ồ... ngươi còn có thuốc nữa cơ à? Thú vị lắm...”

Tài “dê” từ tầng dưới nhảy lên, đôi mắt hắn sáng rực như đèn, bây giờ hắn càng muốn giết Khai Minh để cướp đoạt mọi thứ của hắn.

Và, hắn ta không cho Khai Minh thêm một giây nghỉ ngơi nào nữa, lập tức tiến đến tấn công.

Khải Minh cũng nhanh chóng gượng dậy.

“Hừ... nếu cứ đánh thế này... khó lòng thắng nổi... phải dụ hắn...”

“Roẹt!”

“Ngươi đang nghĩ gì thế?”

Khải Minh giật thót khi nhận ra Tài “dê” trước mắt mình bỗng biến mất, đồng thời giọng nói của hắn vang đến từ phía sau. Điều này có nghĩa là... hắn đã lượn qua sau Khải Minh chỉ trong tích tắc. Đây chính là thực lực của Hôn Vương sao?

Kiếm đã giương lên và chỉ chờ dính máu nữa thôi.

“Chết đi!”

Một nhát chém từ trên cao với lực xé gió nhắm thẳng vào bả vai của Khải Minh.

“Hự...”

Ngay sau đó là một tiếng rên, nhưng không phải của Khải Minh.

“Cái gì... chứ?”

Mà đó là của Tài “dê”. Hắn vừa ăn trọn một đám của Khải Minh vào bụng, một cú đám có sự hỗ trợ từ bảo vật.

“Hừ... nếu so về tốc độ thì ta đây không thua mi đâu! ”

Trước khi thanh kiếm có thể chạm đến mình, Khải Minh đã xoay người cực nhanh rồi tung đòn. Tuy lực phát động cú đám ban đầu không mạnh nhưng kết hợp với Găng Tay Bạc đã khiến lực tung ra rất mạnh, chưa kể đến Từ Hóa cũng bao bọc lên cánh tay khiến sát thương cao hơn.

Một cảm giác đau nhói kèm theo nóng rát.

Tài “dê” văng vào bức tường phía sau.

“Rầm!”

“Hộc... thăng này...”

Tài “dê” không ngờ mình bị trúng đòn, hắn đã quá xem thường đối thủ rồi chẳng? Nhìn xuống vết thương mà Khải Minh vừa gây ra, ở đó đang có một vài đốm lửa đen nho nhỏ liên tục thiêu đốt làm vết thương mở rộng hơn. Không chỉ thế, những vùng xung quanh vết thương chợt hóa sặc đen lại giống như bị hút cạn sinh khí.

Không. Sinh khí không bị hút đi mà bị... thiêu đốt và biến thành tử khí, nguồn ‘nhiên liệu’ của Từ Hóa.

“Grr...” Vận hồn lực đẩy lùi những đốm lửa phiền phức, Tài “dê” nhìn Khải Minh và hỏi.

“Rốt cuộc ngọn lửa này là gì?”

“Đừng bận tâm... Chỉ là một ngọn lửa bình thường mà ta hay dùng để nướng thịt dê thôi!” Khải Minh lại khiêu khích đối phương.

“Hee... Xem ra ngươi rất tự tin nhỉ?”

“Ồ...”

“Ngươi đến đây là để cứu con nhỏ kia?”

“Ồ...”

“Haha... Chỉ vì một đứa con gái mà sẵn sàng lao vào chỗ nguy hiểm sao?”

“Câm mồm đi... NÀNG ẤY LÀ CỦA TA! Hạng như ngươi đáng được đung vào.”

“Hừ... mạnh miệng lắm! Bây giờ ta không muốn giết ngươi nữa... ta sẽ bắt sống ngươi... sau đó chịch con nhỏ kia trước mặt ngươi, để cho ngươi tức đến học máu mà chết.” Nghĩ đến đây, dương vật của Tài “dê” lại cương lên như khiêu khích Khải Minh.

“Hừ... Nếu ngươi có thể?”

Khải Minh vẫn tỏ ra vô cùng bình tĩnh khiến Tài “dê” khó chịu, xem ra kẻ khích tướng của hắn đã thất bại. Mà cũng không có vấn đề gì lắm. Nếu Khải Minh trúng kế thì sẽ lộ nhiều sơ hở, mọi chuyện sẽ dễ dàng đối với Tài “dê” hơn đôi chút, nhưng nếu không thì hắn vẫn là kẻ chiếm ưu thế mà. Hắn tin mình dễ dàng đánh bại Khải Minh, chỉ cần một mình hắn là đủ.

Nghĩ rồi, Tài “dê” tỏa hồn lực hùng hồn đè nén tinh thần Khải Minh.

“Grr... quả nhiên là Hồn Vương!”

Một cảm giác nặng nề xuất hiện ở lồng ngực Khải Minh khi hắn cảm nhận được sự uy áp đến từ Tài “dê”.

Bây giờ hắn ta mới bộc lộ sức mạnh thật của mình.

“Nếu đã vậy... ta cũng xuất quân bài chủ lực ra thôi!”

Khải Minh nói rồi hơi cong người xuống.

“Cái gì? Quân bài chủ lực?” Tài “dê” nhú mày, tên nhãi này còn giấu sức mạnh à?

Khải Minh hướng mắt về Tài “dê”, một sự tập trung cao độ toát ra từ hắn. Và...

Hắn quay lưng bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128

“Á ồ... ừ ta à?”

Tài “dê” khẽ cười vì nghĩ mình lo xa, lập tức phóng theo rượt đuổi Khải Minh mà chẳng mấy may nghĩ ngợi gì.

Hắn ta một lần nữa tỏa hồn lực nhằm phong tỏa chuyển động của Khải Minh.

“Uh...” Khải Minh đang chậm dần lại, trong khi Tài “dê” đang dần áp sát hắn. Khoảng cách không còn xa, Tài “dê” vung kiếm chém.

“Uh!”

Lân này lưỡi kiếm đã chém trúng lưng của Khải Minh, dư lực đánh bay hắn vào tường.

“Hừ... vẫn chưa chết sao?”

Tuy chém trúng nhưng cú chém không gây sát thương được nhiều, phần vì Khải Minh đã tạo tử khí chắn trước lưng, phần vì bên trong lớp áo hắn đang mặc một bảo vật bảo hộ, Giáp Da Cá.

“Tiếp đây!”

Tài “dê” nhanh chóng áp sát, không để Khải Minh kịp thở.

Kiểm thể chuyển sang đâm, mũi kiếm lao vun vút vào đầu Khải Minh.

“Guh...”

Khải Minh đưa Găng Tay Bạc lên nắm lấy lưỡi kiếm. Ngay sau đó bẻ hướng sang một bên cho nó đâm vào tường.

“Rầm!”

“Hừ...”

Tài “dê” vội bỏ chuôi kiếm ra, bàn tay phải nắm lại vung đâm vào mặt Khải Minh.

“Bình! Bình! Bình!”

Sau ba cú đâm liên hoàn, Tài “dê” chợt nhận ra có gì đó không ổn. Bàn tay hắn không chạm đến được khuôn mặt Khải Minh. Lý do là vì trước mặt hắn có một lớp màng tử khí kết hợp hồn lực hộ thể rất cứng chắc. Tuy Khải Minh chỉ là Hồn Sư song với số thuốc mà hắn nốc vào đã giúp hắn có lượng hồn lực rất dồi dào, đủ để chịu vài ba cú đâm từ Hồn Vương.

Rút bàn tay mình lại, Tài “dê” giật mình khi thấy những ngón tay hóa đen vô cùng gớm ghiếc, đây chắc chắn là do tử khí gây nên.

“Grr...”

Biết đánh tay không không ổn, Tài “dê” dùng tay trái rút mạnh thanh kiếm của mình ra khỏi tường sau đó xoay người nhanh như chớp chém Khải Minh. Do thực hiện quá nhanh nên lực của cú chém không mạnh như lúc nãy, song vì chém vào bên trái nên Khải Minh không kịp đưa Găng Tay Bạc lên đỡ, phoi thấy ra không chút phòng ngự.

“Keng!”

“Cái gì?”

Khải Minh thao tác gọn lẹ lấy từ túi không gian của mình một bảo vật khác để đỡ đòn, đó là Xích Kiếm.

“Uh...”

Uy lực của cú chém kia khiến thanh Xích Kiếm cùng tay Khải Minh run bần bật, nhưng hắn đã nén đau tung cú đâm ở tay phải vào mặt Tài “dê”.

“Àm! ”

Tài “dê” tuy đã lùi lại, nhưng cú đâm kia tạo nên một luồng gió kèm từ khí phóng thẳng đến hấn ta.

“Hừ! ”

Tuy nhiên nó cũng chẳng gây nhiều nguy hiểm lắm, Tài “dê” vung kiếm một cái đã chém tan.

Ngay tiếp đó, hấn ta phóng xuất ra ba đường kiếm khí vòng cung xé tan không khí tìm đến Khải Minh.

Khải Minh lợi dụng tốc độ của mình để dàng né tránh.

“Àm! Âm! ”

Bức tường phía sau hấn nổ tung ra thành nhiều mảnh vụn, tạo thành một lỗ thủng to. Khải Minh vội chui qua cái lỗ đó bỏ trốn.

“Cái gì? Lại chạy à? ”

Đang sôi máu, Tài “dê” lại đuổi theo Khải Minh. Hấn không biết rằng, mình đang bị tên đó dắt mũi.

“Keng! Keng! Keng! Keng! ”

“Àm! Âm! Âm! ”

Tiếng binh khí hòa cùng tiếng đổ vỡ vang khắp khu nhà Tài “dê”.

Khải Minh với Găng Tay Bạc và Xích Kiếm đang chiến đấu đùng mẫn trước Tài “dê”. Tuy cảnh giới chênh lệch song cả hai đánh rất ngang cơ.

Lý do của chuyện này một phần vì Khải Minh có sự trợ giúp của rất nhiều bảo vật cũng như thuốc quý, sinh lực hay hồn lực của hấn chưa hề sụt giảm, còn Tài “dê” càng đánh càng yếu đi. Một phần khác là do những kỹ năng mà Khải Minh có như Đặng Gia Bộ Pháp – giúp hấn né tránh ảo diệu, Huỳnh Gia Thể thuật – tung ra các đòn đánh hiểm hóc, đặc biệt là khả năng điều khiển từ khí, một thứ vũ khí đáng sợ chẳng kém gì bảo vật, vừa giúp hấn phòng ngự vừa hỗ trợ tấn công rất tốt. Và phần còn lại là do khả năng chiến đấu của Tài “dê”. Tuy là một Hồn Vương và là thủ lĩnh của một băng cướp nhưng kỹ năng chiến đấu của hấn không có nhiều, đa phần chỉ biết dựa vào hồn lực dồi dào để đè ép đối thủ mà thôi. Chuyện này cũng dễ hiểu vì hấn ta có luyện tập gì nhiều đâu, chỉ suốt ngày lo chuyện chịch xoạc.

“Khôn kiếp! ”

Càng đánh, Tài “dê” càng nhận ra Khải Minh không phải dạng dễ xoi vì thế hấn quyết định... ĐÁNH NHANH GIẢI QUYẾT GỌN.

“Chết đi! ” Tài “dê” dồn lực cực mạnh chém bay Khải Minh ra khỏi dãy nhà.

“Uh... ah... ah... ”

Khải Minh văng thẳng xuống đất nảy lên rồi lại rớt xuống và nảy lên, gần năm lần mới dừng.

“Hừ... sắp rồi! ”

Khải Minh gượng dậy đón nhận đòn tấn công tiếp theo của Tài “dê”. Vết kiệt quệ đang dần xuất hiện.

Tác dụng của thuốc sắp hết rồi chẳng?

“Keng! Keng! Keng! ”

Tài “dê” liên tục chém vào Khải Minh trong khi hấn ta chỉ biết vừa phòng thủ vừa lui dần về sau.

“Ah... uh... ” Các vị trí yếu hại Khải Minh bảo vệ rất tốt nhưng những chỗ khác lại không được như vậy. Lưỡi kiếm của Tài “dê” nhanh chóng xé rách chiếc áo Giáp Da Cá bên trong, xé một cú ngang ngực Khải Minh. May là vết thương chưa đủ sâu để lấy mạng hấn.

“Uh... tới rồi... ”

Khải Minh khẽ liếc mắt về sau mừng rỡ trong lòng. Ngay sau đó, hấn xoay người nhảy về phía sau Tài “dê”.

“Đặng Gia Bộ Pháp! ”

“Gia Tộc! ”

“Tốc biến! ”

Bộ ba kỹ năng tốc độ giúp Khải Minh thoát khỏi tầm kiểm soát của Tài “dê” một cách dễ dàng.

Giờ thì tấm lưng của tên đó đang phơi ra. Hai tay của Khải Minh là hai bảo vật sẵn sàng tấn công. Một là Xích Kiếm và hai là Găng Tay Bạc.

Khải Minh biết rằng Tài “dê” cũng đã tạo sẵn một lớp hồn lực hộ thân rồi nên hắn quyết định dùng Găng Tay Bạc để tạo đòn đánh uy lực hơn. Mục đích của hắn nhằm phá hủy lớp hồn lực ấy? Không hề.

“Bạo! ”

Kết hợp với lượng hồn lực cực khủng và chiêu thức “bạo”, cú đâm của Khải Minh như một quả tên lửa lao vào lưng Tài “dê” tiễn hắn đi một đoạn xa, xuyên qua một hàng cây cảnh và đến sân chính.

“Guh... Khốn kiếp! ”

Tài “dê” mãi mới chạm chân xuống đất, hắn dồn lực phanh cơ thể mình lại.

“Uh... cái gì đây? ”

Chợt, hắn ta nhận ra có điều gì đó không ổn. Có một thứ gì đó nhóp nhép dính đầy người hắn, vì không mặc đồ nên hắn cảm nhận rất rõ.

“Mùi này... Lẽ nào? ”

Tài “dê” cúi đầu xuống nhìn liền kinh hãi.

Dưới chân hắn là một ‘đầm lầy’ máu và xác chết, tất cả đều là của thuộc hạ hắn.

“Khốn nạn... Là nguoi giết chúng sao? ”

Tức giận hòa cùng kinh sợ sẽ tạo nên biểu cảm đặc biệt khó tả trên gương mặt Tài “dê”. Bọn thuộc hạ của hắn chết gần sạch rồi, hèn gì nãy giờ hắn giao chiến mà chẳng có bất cứ ai đến hỗ trợ.

Tài “dê” cầm phần nhìn Khải Minh, thẳng nhóc này đã đi quá giới hạn rồi, dám tàn sát gần hết người của băng cướp. Hắn ta nhất định phải trừng phạt Khải Minh.

Nhưng, trước khi nghĩ đến điều đó, hắn nên lo cho bản thân mình thì hơn. Nơi hắn đứng đâu chỉ có máu và xác, vẫn còn một thứ nguy hiểm đang bao trùm lấy hắn.

Đến lúc này, Tài “dê” mới chợt nhận ra xung quanh mình bỗng trở nên tối hẳn lại, là do mây che ánh trăng? Không.

“Khoan đã... đống bụi đen này...”

Cảm giác lạnh người làm Tài “dê” chú ý. Có rất nhiều những làn bụi đen từ trên cao hạ xuống bao quanh hắn, đây chắc hẳn là Tử Khí của những tên cướp đang nằm dưới sân kia. Nếu Tài “dê” đã thấy được thì chắc chắn chúng đã được Khải Minh hấp thụ.

Chính xác là vậy, Khải Minh đã mất khá nhiều thời gian để làm được điều này. Tất cả chỉ để tạo ra một mồ chôn tuyệt vời dành cho Tài “dê”.

“Hừ! ”

Biết được sự nguy hiểm của tử khí, Tài “dê” nhanh chóng tìm cách thoát ra khỏi đó nhưng...

“Chạy đâu con sâu? ”

“Tách! ”

Khải Minh từ bên ngoài nhảy vào, nhẹ nhàng búng tay một cái, lớp tử khí ngoài cùng hóa thành Tử Hỏa, tạo thành một vòng tròn lửa đen cao lớn, ngăn chặn Tài “dê” thoát ra. Không chỉ thế, tử khí xung quanh bắt đầu ra sức chèn ép mọi chuyển động của hắn ta. Lần này Khải Minh quyết muốn giữ chân Tài “dê” tại đây.

“Cái gì? ”

Tài “dê” nhú mày, đồng thời dùng hồn lực hộ thể bảo vệ, tránh bị tử khí bào mòn sinh lực.

“Thì ra nguoi cố tình dụ ta tới đây? ”

Tài “dê” giờ đã hiểu lý do Khải Minh vừa đánh vừa chạy, mục đích là để dụ hắn vào bẫy.

“Haha... Đúng vậy! Chào mừng đến sân chơi của ta! ”

Khải Minh cười khanh khách một cách đê tiện, ánh mắt cũng đã khác. Nó trở lại giống với ánh mắt lúc đầu khi nhìn thấy Tài “dê” hăm hiếp Linh Chi.

...

“Hồi Trí... ”

Linh Chi lê từng bước ra khỏi phòng, nhìn qua cửa sổ, nàng có thể thấy mập mờ Khải Minh và Tài “dê” đang đứng đối đầu nhau.

“Rốt cuộc chuyện này là thế nào? ”

Đến tận giờ, nàng vẫn còn bất ngờ trước sự thay đổi của Hồi Trí (Khải Minh), ngỡ như nàng đang nằm mơ vậy. Hồi Trí bình thường đâu có mạnh mẽ đến vậy? Không chỉ riêng sự mạnh mẽ mà kèm theo cả đáng sợ nữa, cách hăm nhìn Tài “dê” chẳng khác gì một con quỷ khát máu đang nhắm nhe xé xác con mồi.

“Uh... ”

Bất chợt, Linh Chi ngã quỵ xuống, hai chân run liên hồi. Một dòng ‘nước tình ái’ r rỉ ra.

Tác dụng của xuân dược vẫn còn đó, những kích thích bên trong tâm trí nàng vẫn đang lớn dần lên.

Nếu tiếp tục mà không có thuốc giải, nàng sẽ chết mất. Chỉ còn một cách thoát khỏi trạng thái này, đó là...

—LÀM TÌNH.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129

Hừ... khen cho nguoi dụ ta vào đây. Nhưng như vậy cũng chẳng thay đổi được kết quả đâu. ”

Tài “dê” vẫn tự tin với cảnh giới của mình. Hắn là Hồn Vương mà.

Nhưng hắn không biết rằng đối đầu với tử thần tộc trong một môi trường đầy tử khí như thế này chẳng khác gì tự dâng mạng cả.

“Ừ. Kết quả là nguoi phải chết! ”

Khải Minh nở nụ cười, khoe miệng chạy dài đến tận mang tai. Đồng thời, hắn kích hoạt Tử Thần Thuật.

Hồn lực Khải Minh tăng vọt.

Một luồng khí tức tà ác toát ra.

Bao trùm Tài “dê” trong sự đáng sợ.

Luồng tử khí xung quanh càng trở nên dày đặc.

“Nguoi... rốt cuộc là cái gì? ”

Tài “dê” giọng đã có vẻ run run.

“Ta... là... Tử Thần! ”

Khải Minh vừa nói xong, đôi mắt sáng rực lên màu đen. Giờ đây, hắn mới là kẻ tạo ra uy áp lớn hơn. Tài “dê” bắt đầu cảm thấy cơ thể nặng nề. Cái gì mà hồn vương chứ? Đối với kẻ trước mặt hắn chẳng là gì cả.

Tình thế bỗng chốc bị lật ngược. Từ kẻ đi săn thành con mồi.

“Ưc... ” Tài “dê” nuốt một ngụm nước bọt. Sau đó giương kiếm lên xúc thế, chuẩn bị tung ra chiêu mạnh nhất.

“Hừ... tới đây đi nào. ” Khải Minh bây giờ tỏ vẻ vô cùng bình tĩnh.

“YAAAA! ”

Tài “dê” gầm lên một tiếng phóng xuất ra một trăm màu tím xé tan từ khí xung quanh lao thẳng về Khải Minh, uy lực và tốc độ vô cùng kinh khủng.

“Hừ...” Khải Minh cười lạnh, tay giờ ra trước và hô: “KHÓA!”

Chỉ một tiếng, từ khí lập tức tập trung trước hắn tạo thành một tấm khiên vững chắc.

“Ầm! Ầm! Kréttttt!”

Một va chạm kinh hoàng xảy ra, trăm của Tài “dê” đối đầu với tấm khiên từ khí.

Trăm ấy rất mạnh, nó xé toạc cả không khí xung quanh nhưng tuyệt nhiên lại không thể làm lay chuyển tấm khiên từ khí.

“Cái gì chứ?” Tài “dê” hô lên kinh ngạc, đòn của hắn không thể phá vỡ đám bụi đen kia sao?

“Haha... người đang gãi ngứa à?” Khải Minh cười khinh, ngay sau đó, bàn tay hắn nắm chặt lại.

Tấm khiên từ khí kia từ từ hóa thành một bàn tay xương xẩu nắm lấy trăm của Tài “dê”. Nó siết chặt lại và...

“Beng!”

Toàn bộ hồn lực của đòn đánh tiêu tán.

“Không... thế nào!”

Tài “dê” há miệng kinh người. Đó là đòn mạnh nhất của hắn, vậy mà chẳng gây được một chút sát thương lên Khải Minh, lại còn bị phá nữa chứ.

“Hehe... đây là sân chơi của ta! Người nghĩ người có thể đánh ta? Ở đây ta là bất bại!” Khải Minh nói đồng thời vung tay một cái, từ khí ẩn nấp ở trong xác của những tên cướp kia bất ngờ phóng ra tấn công Tài “dê”.

“Khốn kiếp!”

Tài “dê” tập trung phòng ngự, bảo vệ cơ thể.

Tuy từ khí không thể xâm nhập nhưng với lượng dày đặc, chúng không khó phủ kín lên lớp hồn lực hộ thể, cản trở toàn bộ tầm nhìn của Tài “dê”.

“Guh!”

Đề mất khả năng quan sát sẽ rất nguy hiểm, Tài “dê” gầm lên một tiếng, lớp hồn lực hộ thể phình to ra đẩy lui toàn bộ từ khí.

Nhưng ngay khi vừa thoát ra, hắn phải đối mặt với mối nguy khác.

Bàn tay từ khí xương xẩu lúc này bất ngờ lao đến tấn công hắn. Một cú đâm không lồ đang sẵn sàng bạo kích.

“Hừ!”

Tài “dê” chặt vật dùng hồn lực xé tan bàn tay ấy ra. Khác với tấm khiên từ khí, bàn tay này rất dễ phá.

Nhưng hắn lại không ngờ rằng, bên trong bàn tay ấy chính là Khải Minh. Thân ảnh hắn lộ ra ngay khi bàn tay bị xé tan.

“Vụt!”

Tay trái Khải Minh nhanh như chớp phóng thanh Xích Kiếm nhắm vào Tài “dê”.

“Keng!”

Tuy nhiên tên đó đã kịp dùng kiếm đánh bay nó lên cao.

“Bịch!”

“Chưa hết đâu!”

Ngay khi chân Khải Minh vừa chạm đất, từ khí của bàn tay vừa bị tan lúc này giờ lại tụ hợp trên Găng Tay Bạc của hắn. Không chỉ thế, nó còn chuyển sang dạng Tử Hỏa.

“Đờ đây!”

Một cú đâm cực mạnh kết hợp với ngọn lửa đen mà mị đang lao vun vút tới Tài “dê”.

“Guh...”

Tài “dê” gồng mình lên, đôi tay phản xạ xuất thần đưa lưỡi kiếm chắn đòn.

“Àm!”

Dư chấn từ vụ va chạm khiến mặt sân nứt ra thành nhiều mảnh nhỏ, xác chết xung quanh bị thổi bay.

“Grr...”

Cú đâm của Khai Minh vô cùng mạnh. Để cản nó, Tài “dê” phải căng mình chịu đựng. Đôi tay hắn như toét ra máu rồi.

“Nhóc con! Ngươi... ngươi... nếu ngươi dừng tay... ta sẽ tha cho ngươi cùng con nhỏ kia!”

Tài “dê” giờ chiều đàm phán.

“Cái gì? Không phải ngươi muốn bắt ta nhìn cảnh ngươi làm nhục nàng ấy à?”

“Grr... Giờ xem như xí xóa! Ta sẽ tha ngươi... guh... ta sẽ để các ngươi đi!”

“Hừ... được thôi! Chuyện của ta và ngươi có thể xí xóa được! Nhưng còn chuyện những người dân làng Cao Linh và những làng khác bị băng cướp của ngươi hại... Ngươi nghĩ có thể xí xóa sao?” Khai Minh nói như găm lên. Hình ảnh người dân làng Cao Linh bị sát hại vẫn còn in đậm trong hắn, thôi thúc hắn phải giết Tài “dê”.

“Guh... chúng không đáng quan tâm!” Tài “dê” buộc miệng nói. Câu nói này là thật lòng. Trong mắt hắn, những nạn nhân của việc cướp bóc chẳng khác gì kiến hôi. Hắn xem như việc đó là hiển nhiên vậy.

“Hừ... Không đáng quan tâm? Được rồi, vậy thì mạng ngươi cũng như vậy!”

Khai Minh cười âm hiểm, tay trái giơ lên cao, chỉ vào thanh Xích Kiếm đang rút xuống. Ngay sau đó, một luồng tử khí xoáy quanh chuôi kiếm, chính mũi kiếm nhắm vào Tài “dê”.

“Vụt!”

Luồng tử khí ấy phóng mạnh Xích Kiếm theo quỹ đạo thẳng, tốc độ cực nhanh đâm xuyên vai của Tài “dê”.

“Cái gì? AAAAAAAAAA!”

Tài “dê” hét lên đau đớn. Cùng lúc đó, hồn lực tập trung vào việc chặn cú đâm bị phân tán, Khai Minh nhân cơ hội dồn lực xông lên.

“Beng!”

Thanh bảo kiếm của Tài “dê” bị bẻ gãy, cú đâm rực lửa đen lao thẳng vào ngực Tài “dê”.

“BINH!”

“Đoàng!”

Một vụ nổ kinh thiên ngay khi Găng Tay Bạc đánh trúng mục tiêu.

Ăn trọn một đám, Tài “dê” bay thẳng về phía sau, hết như một viên đạn vừa thoát khỏi nòng đại bác.

“Rầm!”

Một bức tường tử khí do Khai Minh tạo chặn Tài “dê” lại.

“Hộc...”

Tài “dê” ngã quỵ xuống, hộc một ngụm máu lớn. Sau đòn vừa rồi, hắn đã bị trọng thương.

Lòng ngực dường như nổ tung, xương sườn gãy vụn đâm vào phổi khiến xuất huyết rất nhiều, sinh lực lại liên tục bị bào mòn bởi tử khí. Giờ mạng hắn chẳng khác gì cá nằm trên thớt, chỉ chờ tử thần đến đoạt mạng.

Và tử thần cũng chẳng cách hắn đâu xa, đang ở ngay trước mặt hắn rồi.

“Haha... không ngờ... uh... ta lại bại... dưới một tên... tiểu tử... hộc...”

Tài “dê” thổ huyết rất nhiều.

“Hừ... ngươi còn gì trần trối? ” Khai Minh từ trên nhìn xuống Tài “dê”, ánh mắt vô cùng chán chường.

“Haha... Trần trối ư? Ta chỉ muốn nói... ta hận cái thế gian này! ” Dù gì cũng sắp chết, Tài “dê” buộc miệng nói ra.

“Hận? Thế gian này hận ngươi mới phải. ”

“Hừ... nhóc con như ngươi thì biết gì? Lúc trước, trước khi ta làm cướp... ta sống ở một ngôi làng ở biên giới... nơi đó thường xảy ra tranh chấp liên miên... khiến bọn ta chẳng thể trồng trọt, hay chăn nuôi bất cứ thứ gì... Uh... Trong khi đó, hoàng đế và cái đất nước này lại chẳng hề quan tâm đến bọn ta... để mặc cho dịch bệnh, nạn đói hoành hành. Kết quả là ta phải chứng kiến mọi người trong làng từng người ngã xuống... Haha! ”

Tài “dê” nói đoạn lại cười nhạt.

“Rồi... lúc đó... ta tự hỏi... tại sao thế gian lại bất công vậy? Tại sao những nơi khác được sống trong hạnh phúc... còn làng của ta lại không? Tại sao thế gian không cho bọn ta hưởng bất cứ thứ gì mà lại đẩy bọn ta như thế? Rồi làm sao ta có thể sinh tồn? Làm sao thì ta mới có được những thứ ta muốn? ”

“Haha... nghĩ mãi... nghĩ mãi... cuối cùng ta tìm ra một con đường... đó chính là làm cướp! ”

“Cái gì? ” Khai Minh lộ vẻ kinh ngạc. Đây là “bản cùng sinh đạo tặc” sao?

“Nếu thế gian không cho ta bất cứ thứ gì... vậy thì ta sẽ tự tay cướp lấy! Ta sẽ tước đoạt của kẻ khác, tất cả những gì ta muốn... lương thực, tiền tài, phụ nữ... Haha... đó là cách đơn giản nhất...”

“Ngươi...” Khai Minh trừng mắt nhìn Tài “dê”.

“Rồi... ta bắt đầu làm cướp... sau đó, ta gặp được rất nhiều người có cùng hoàn cảnh với ta... Bọn ta lập nên băng cướp này... cướp đoạt những gì bọn ta muốn... Cuối cùng, lại đại bại dưới tay ngươi! ”

Tài “dê” vừa nói vừa khóc. Nhìn thấy cảnh tượng này, Khai Minh có chút dao động trong lòng.

“Hộc... dù sao ta cũng cướp đi sinh mạng của nhiều người... giờ bị kẻ khác đoạt mạng cũng chẳng có gì trách cả... Nhưng mà... trước khi chết...”

“—Ta nhất quyết phải kéo mi theo! ”

Tài “dê” bất ngờ đứng dậy, trong tay cầm lưỡi kiếm bị gãy lao đến Khai Minh, đâm vào tim hắn.

“Phập! ”

“Ngươi...” Khai Minh trợn mắt nhìn.

...

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130

“Phập! ”

“Ngươi...” Khai Minh trợn mắt nhìn.

“Hahaha... cuối cùng... cuối cùng...”

“—Ta cũng chẳng thể giết ngươi... Hộc! ”

Tài “dê” phun ra một ngụm máu rồi chết. Trên người hắn lúc này đang bị hàng loạt những mũi gai tạo từ từ khí xuyên qua, giữ hắn không thể tiến bước. Lưỡi kiếm mà hắn cầm chỉ còn cách Khai Minh vài centimet mà thôi, ước nguyện cuối cùng của hắn đã không thành.

“Hừ... Đừng trách thế gian hay gì cả... hãy trách ngươi đã chọn con đường sai lầm! ”

Khải Minh nói rồi bỏ đi. Từ khi lúc này hóa thành Từ Hỏa, thiêu cháy xác Tài “dê” cùng đồng bọn.

Băng cướp Nanh Sói đã bị diệt sạch?

Có lẽ là vậy.

“Giờ thì... đi đón Linh Chi thôi!”

...

“Uh...”

Khải Minh bước những bước nặng nề về phía dãy nhà nọ. Dù chiến thắng trong trận chiến với Tài “dê” nhưng cơ thể hắn chịu không ít tổn hại. Đặc biệt là linh hồn, do dùng nhiều thuốc cường lực nên bây giờ nó đã teo nhỏ lại hết mức khiến hắn không thể sử dụng hồn lực được. Nếu bây giờ có kẻ nào tấn công thì hắn thua chắc.

“Hộc... may là có thuốc trị thương với hồi hồn lực chứ không bây giờ đi cũng chẳng nổi...”

Khải Minh cười khổ, chân vẫn tiếp tục bước. Con đường ngắn kia đối với hắn lại dài vô tận. Nhưng cuối cùng hắn cũng đi hết.

Vượt qua hai ba cái cầu thang, Khải Minh đã đến được tầng mà Linh Chi đang ở. Đôi mắt hắn mừng rỡ khi nhìn thấy thân hình quyến rũ của Linh Chi đang ngồi tựa vào tường, dáng điệu trông vô cùng khó chịu, quẫn quai.

“Linh Chi!”

Một môi dường như tan biến, Khải Minh lao đến bên Linh Chi.

“Hồi Trí!”

Nghe tiếng gọi, Linh Chi hai mắt tròn xoe, bắt đầu rung rung, nàng òa khóc thật lớn, những giọt nước mắt đó chính là biểu hiện của sự vui mừng. Hắn vẫn còn sống, thật sự là vậy.

Thấy vậy, Khải Minh dang tay ôm nàng vào lòng vỗ về.

“Ta đây... đừng khóc!”

Bàn tay hắn sau khi tháo trói cho nàng liền vuốt lên mái tóc mượt mà như suối kia.

“Oa... Hồi Trí... Ngươi đây rồi! Ngươi không sao... thật tốt quá!”

Hai tay Linh Chi nhanh nhẹn vòng qua sau lưng Khải Minh và siết chặt hắn, tựa như muốn giữ lại, sợ hắn chạy đâu mất. Và cũng chính hành động này khiến hai bầu vú mềm mại của nàng ép chặt vào ngực Khải Minh khiến hắn “bối rối”.

“Xin lỗi Linh Chi... Tại ta mà nàng bị như vậy... Đều là tại ta không tốt!”

Khải Minh được thể ôm chặt Linh Chi, vuốt ve trên lưng nàng. Hắn hiện tại đang trách mắng bản thân rất nhiều. Nếu như hắn lấy lại trí nhớ sớm hơn thì Linh Chi đâu phải gặp những chuyện vừa qua.

“Không... ta không trách Hồi Trí đâu... may mà Hồi Trí không bỏ rơi ta, nếu không... nếu không...” Linh Chi lại khóc to hơn nữa.

“Ừ... hắn có làm hại gì nàng không?”

Khải Minh đẩy nhẹ Linh Chi ra, ánh mắt dò xét khắp cơ thể nàng xem có bị gì hay không. Tuy nhiên, Linh Chi trông rất ổn, còn Khải Minh sau khi dò xét lại gặp một vấn đề lớn...

“À... nàng ấy... đẹp quá!”

Khải Minh ngẩn người ra, đến giờ hắn mới để ý đến bộ y phục mà Linh Chi mặc. Đó là một chiếc đầm màu trắng vô cùng gợi dục. Không biết thằng cha nào thiết kế ra chiếc đầm này, nếu mà để Khải Minh biết được, hắn sẽ... lao vào ôm hôn thấm thiết, bày tỏ lòng biết ơn vô bờ bến, to lớn như đại dương bao la xanh ngắt ngoài kia.

Chiếc đầm này thật quá tuyệt vời, chất liệu không biết làm từ đâu nhưng vô cùng mềm mại, ôm sát vào cơ thể Linh Chi, tôn lên những đường cong tuyệt mỹ mà nàng sở hữu, phía dưới lại còn xẻ một đường dọc theo đùi, để lộ phần da trắng nõn của nàng. Chưa dừng lại ở đó, đây lại là loại đầm xuyên thấu, xuyên thấu... là xuyên thấu đó.

Khải Minh dường như có thể nhìn thấy ẩn hiện cơ thể trần trụi kia của Linh Chi, nhất là bộ ngực trắng căng tròn đang ẩn nấp kia, Linh Chi chỉ cần khẽ nhích một cái liền lộ ra thêm hai đầu ti hồng hào gợi cảm nữa.

Người đẹp vì lụa. Nhưng người đẹp lại có thêm ‘lụa’ nữa sẽ trở thành một ‘thứ gì đó’ vô cùng nguy hiểm, một vũ khí tối thượng hạ gục tất cả những ai nhìn vào.

“Ừc... ”

Khải Minh tựa như muốn xịt máu mũi, chỉ tiếc rằng hắn éo phải nhân vật trong manga hay anime để làm được điều đó.

“Hồi Trí... ”

Linh Chi gọi làm Khải Minh giật mình, ánh mắt chuyển đến gương mặt yêu kiều đang trông chờ gì đó ở hắn.

Sắc mặt Linh Chi có gì đó không ổn, hình như nó hơi đỏ hơn bình thường thì phải. Đôi mắt nàng vẫn còn ướt đẫm nước mắt nhưng trong đó thể hiện rất rõ một tia... ham muốn. Môi nàng mấp máy mãi như đang định nói một chuyện rất khó nói, lưỡi đôi chút lại liếm lên môi hồng vô cùng quyến rũ.

Rồi...

Thân thể nàng bỗng rung lên làm bộ ngực kia lắc lư khiêu khích.

Eo cong uốn éo qua lại.

Cặp đùi trắng nõn đang liên tục chà sát nhau như cố ngăn thứ gì đó chảy ra.

Nhìn nàng như một nữ nhân khát dục đang cố che giấu bản chất của mình vậy.

“Linh Chi? Nàng sao vậy?”

Khải Minh tỏ ra rất khó hiểu. Linh Chi trong sáng, ngây thơ, thánh thiện của hắn đâu rồi? Sao giờ lại trông dâm dăng thế kia chứ? Chuyện này có vẻ không ổn... cơ mà hắn thích.

“... Hồi Trí... ta... ta cảm thấy không ổn...” Linh Chi đưa ánh mắt say mê nhìn Khải Minh.

“Không ổn? Nàng thấy thế nào?” Khải Minh hỏi dồn.

“Uh... cơ thể ta... nóng lắm... và... đang rất muốn... Uh...” Linh Chi không thể kiềm nổi rên lên vài tiếng.

“Muốn... nàng muốn gì—Uh!”

Không cho Khải Minh nói trọn lời, Linh Chi bất ngờ lao đến, dùng môi khóa chặt môi Khải Minh.

Chuyện gì thế này?

Nàng tự dâng hiến môi thơm cho hắn sao?

“Uh...” Không chỉ có môi, lưỡi nàng cũng tự động tách môi, nộ mình cho chiếc lưỡi Khải Minh.

Khải Minh hơi bất ngờ, nhưng với cảm giác phê tận óc mà nụ hôn kia mang đến, hắn ta mặc mọi chuyện cho bản năng, phối hợp cùng Linh Chi tạo nên nụ hôn nồng cháy mà bất cứ thằng F. A nào cũng thèm khát. Lưỡi cả hai quấn lấy nhau trong miệng Khải Minh như không muốn xa rời, được một lúc, Khải Minh đẩy dần lưỡi sang bên Linh Chi, lẽ nào cứ để nàng ấy ép sâu, phải phản công một cái cho đáng mặt nam nhi.

“Uh...”

Linh Chi vốn không có kỹ năng trong mấy chuyện này, còn Khải Minh thì... một bụng, hắn đã làm việc này với hơn chục lần, thành thực, điều luyện đến nỗi làm Linh Chi phải say mê.

Lưỡi hắn mạnh bạo khuấy động khắp nơi, hết bên má phải rồi lại đến má trái, sau đó lại liếm lên lưỡi Linh Chi, rút ra và rút vào đầy khiêu khích.

“Uh...”

Trước sự kích thích mãnh liệt của việc hôn, Linh Chi tự động rũ bỏ một bên chiếc đầm, để lộ ra bộ ngực trắng phau. Khải Minh hiện đang nhắm mắt nên không thấy, chứ để chúng lọt vào tầm mắt của hắn thì xác định...)

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131

Hôn được một hồi, cả hai tách nhau ra, làm xuất hiện một dòng nước miếng nối liền miệng họ.

“Linh Chi... nàg?” Khải Minh vừa thở nhanh vừa nói.

“Uh... ta... ta... xin lỗi Hồi Trí... ta không cố ý... chỉ tại... xuân được mà tên kia bắt ta uống... tác dụng của nó mạnh mẽ quá... mà ta... ta lại không có thuốc giải nên...”

Đầu óc Linh Chi trở nên rối bù, mọi thứ nàng muốn chỉ là cái cơ thể nam tính trước mắt mình thôi. Tay nàng bất giác sờ lên ngực Khải Minh, chạm vào đầu ti của hắn.

“Xuân được... Ah... ta có thể mua thuốc giải từ cửa hàng cho nàg ấy... KHOAN—Cái ẹo gì vậy? Mày vừa nghĩ gì vậy Khải Minh!”

Khải Minh xém tí hét lên. Hắn vừa nghĩ mình sẽ mua thuốc giải cho Linh Chi?

Không thể nào.

“Lẽ nào đây là tác hại của việc sống dưới mode “con ngoan trò giỏi Hồi Trí”? Nghĩ sao mua thuốc giải... Ôi trời ơi... có khi nào mình bị 3D rồi không?”

Khải Minh hơi nghi ngờ nhưng khi cảm giác cứng cứng của thằng em làm hắn có thể an tâm.

Hắn nghĩ gì vậy chứ?

Đây là cơ hội ngàn năm có một đó. Linh Chi hiện tại đang bị dục vọng xâm chiếm. Nếu hắn biết nắm bắt cơ hội này thì cơ thể thơm ngon kia, hắn sẽ là người thưởng thức. Linh Chi sẽ là của hắn.

“Hừ... định mệnh! Lúc này chỉ là suy nghĩ bậy bạ thôi, nghĩ sao thân trai thế này thấy nữ nhân gặp nạn không dùng sức giúp đỡ mà lại tìm đến thuốc chứ... thật mất mặt!”

“Hmmm... liên si của ngươi liệu còn không?” Hệ thống bất ngờ lên tiếng trước suy nghĩ lầy lội của Khải Minh, rồi ngay sau đó, một âm thanh thông báo vang lên:

“Hệ thống giao nhiệm vụ: Làm tình với Linh Chi. Thời hạn: 3 Tiếng. Ban thưởng: 50000 Điểm khoái lạc, kỹ năng Độc Vô Hiệu (Lv1). Nhiệm vụ thất bại: Giảm 50% sinh lực cơ bản.”

“Á dù... hệ thống, ta yêu ngươi!”

Khải Minh thật không ngờ mọi chuyện lại diễn ra theo một cách không thể tuyệt vời hơn. Nhiệm vụ mà hệ thống giao lần này, hắn chắc chắn hoàn thành.

Rồi, Khải Minh hướng mắt đến Linh Chi, lúc này nàng ta vẫn đang ve vãn lấy ngực của hắn.

“Ưc... Linh Chi... chuyện này... chúng ta phải làm sao đây?” Khải Minh tỏ vẻ ngây thơ nhắm trêu chọc Linh Chi.

“Uh... chúng ta... phải làm... làm...” Linh Chi xem bộ không muốn nói ra.

“Làm tình phải không?”

Khải Minh ghé sát vào tai Linh Chi nói, khiến nàng mặt mày đỏ rực vì xấu hổ.

Đúng, chỉ làm tình mới có thể giúp nàng thoát khỏi trạng thái này thôi.

“Uh... được rồi... ta sẽ vì nàg mà hy sinh trinh tiết!”

Khải Minh đứng là mặt dày, nói đùa cũng không biết ngượng mồm. Hắn đã thưởng thức qua bao nhiêu nữ nhân rồi mà còn bày đặt trinh với chả tiết.

“Uh... Làm ơn... ta xin lỗi... Hồi Trí... ta... ta muốn... giúp ta với!”

Dục hỏa đang không ngừng bốc cháy trong lòng Linh Chi, nàng lại lao đến hôn Khải Minh.

“Chụt... chụt...”

Khải Minh tất nhiên dang môi đón nhận rồi. Đồng thời, hắn từ từ diu Linh Chi, từng bước từng bước một về phía chiếc giường nọ trong khi vẫn hôn đắm thiết nàng.

“Bịch!”

Khải Minh đè Linh Chi xuống giường, sau đó tách khỏi môi nàng.

Hắn tạm thời bất động, đôi mắt say mê ngắm nhìn Linh Chi.

Nàng ấy thật đẹp.

Nếu hôm nay không biến thành của riêng hắn, e rằng hắn sẽ hối hận cả đời.

Hít hà

Khải Minh cúi người xuống ngửi cổ của Linh Chi, mùi hương của nàng thật quyến rũ. Rồi, hắn từ từ ngửi từ cổ chuyển xuống ngực. Cả ở ngực cũng thơm nữa chứ.

Khe rãnh mê hồn giữa cặp ngực trắng phau của Linh Chi đang phoir ra trước mắt Khải Minh, nó dường như có một lực hút vô hình kéo Khải Minh vào.

“Uh... Hồi Trí... uh... uh...”

Khải Minh không nghĩ ngợi gì nữa, vội vã vùi đầu vào ngực Linh Chi mà hít lấy hít để. Khuôn mặt hắn động đậy qua lại khiến cho ngực Linh Chi rung lên, lắc lư đánh vào hai má hắn.

“Ôi... ngực của nàng tuyệt quá!”

Bàn tay Khải Minh từ từ tìm đến ‘núi đôi’ của Linh Chi, chinh phục nó thôi nào. Hắn nhẹ nhàng xoa bóp xung quanh, rồi dần tiến đến việc phủ quanh chúng. Những ngón tay của hắn dường như bị lún sâu vào, vú của Linh Chi thật sự rất mềm.

“Uh... Hồi Trí... ngực... xoa bóp nó đi...” Linh Chi rên lên khi những ngón tay tuyệt diệu của Khải Minh nhẹ nhàng di chuyển trên bộ ngực, nó làm nàng cảm thấy rất thích thú.

“Uh... ah... Hồi Trí... đau...”

Khải Minh thử bóp mạnh một cái khiến Linh Chi rên to hơn, cặp gò bồng có chút biến dạng, tràn ra cả những kẻ tay của hắn.

“Hmmm được rồi... giờ thì đến đầu ti!”

Khải Minh nghĩ là làm, ngón tay khẽ xoa lên đầu ti hồng kia.

“Ah... Hồi Trí...”

“Nàng thấy thế nào?”

“Chỗ đó... làm ơn... cứ day như thế...”

“Haha... nàng thấy sướng lắm phải không? Ta có thể cảm nhận được cặp vú nàng đang cứng lên... đó là vì ta phải làm phải không?”

“Uh... đúng rồi... uh... ah...”

Khải Minh xem ra rất thích trêu đùa Linh Chi, một người con gái ngây thơ bị buộc phải bộc lộ bản chất thể này làm ai chẳng kích thích? Nó khiến nam nhân nào cũng muốn chơi đùa. Tuy nhiên, chỉ có Khải Minh mới là kẻ được hưởng.

“Nàng có muốn ta bú nó không?”

“Bú... chuyện này...”

“Haha... để làm thử cho nàng xem!”

Nói rồi, Khải Minh há miệng ngoạm lấy ngực trái của Linh Chi, đôi môi chum lại mút liên hồi đầu ti của nàng.

“Ah... uh...” Linh Chi rên lên, nước miếng của Khải Minh đang phủ lên đầu ti của nàng, một cảm giác gì đó rất kích thích. Chưa kể đến lưỡi hắn lâu lâu lại quết lên đầu ti một cái làm nàng sướng khoái. Hết vú trái rồi lại sang vú phải, Khải Minh quyết phải bao phủ cặp vú dâm đãng kia trong nước miếng của mình, đây là một hình thức đánh dấu địa bàn sao?

Trong khi Khải Minh tích cực bú vú như một đứa trẻ khát sữa, Linh Chi vô thức chạm tay vào đũng quần hắn. Nàng có thể cảm nhận rõ nếp đũng sau lớp vải quần kia là một thứ gì đó to lớn, cứng rắn và rất nóng.

“Uh...”

Không biết là vì bản năng xui khiến hay sao, bàn tay thon của nàng tự động thọc vào quần Khải Minh, tìm đến thứ đó. Nhưng nàng vẫn gặp cản trở bởi cái quần trong của hắn.

“Haha... nàng mò đầu vậy?”

Khải Minh bất chợt nhìn vào mắt Linh Chi, bị bắt quả tang về hành động “vạch quần tìm cu” kia, nếu vào lúc bình thường Linh Chi sẽ rất xấu hổ, đến độ muốn tìm một cái hố chôn mình luôn đó chứ. Thế nhưng vào thời điểm này, nàng hoàn toàn chẳng thấy xấu hổ gì cả, trước ánh mắt của Khải Minh, nàng cười dâm một cái rồi lao đến hôn hắn.

Kể từ lần hôn say mê lúc nãy, nàng đã nghiện việc hôn Khải Minh, kỹ thuật dùng lưỡi của hắn quả là tuyệt vời. Trong lúc hôn, nàng cố tìm cách vượt qua lớp quần lót để có thể sờ trực tiếp vào thứ kia. Nhưng điều đó lại không thể, nàng đành ngậm ngùi sờ ở bên ngoài.

“Hehe...”

Chợt, Khải Minh hơi nhồm người lên, bàn tay thò vào quần nắm lấy tay Linh Chi và dấn vào trong quần lót của mình.

“Ah...”

Cảm giác nóng hổi từ thứ kia khiến nàng giật mình, sờ sờ một chút, nàng nhận định rằng nó có kích thước rất khủng bố, một con đại bàng đang ăn mình.

“Nàng thích nó không?”

Khải Minh giữ chặt tay Linh Chi ở trong quần nhìn nàng hỏi.

“Không!”

Linh Chi giả vờ nói.

“Hehe... thật chứ?”

Khải Minh cười hề tiện rồi tụt phăng hai lớp quần ra, trình diện dương vật khổng lồ cho Linh Chi xem.

“Ừc...”

Linh Chi khẽ nuốt một ngụm nước bọt. Thứ gì đang ở trước mặt nàng vậy? Quái vật chẳng?

Nhìn biểu cảm Linh Chi, Khải Minh khẽ nhếch môi tự hào. Dương vật của hắn là loại khủng mà, nữ nhân nào nhìn vào không ngạc nhiên.

“Nàng nói nàng không thích?”

Khải Minh nắm tay Linh Chi, để bàn tay ngọc ngà vuốt ve dương vật hắn.

“Uh... ta... ta...”

Đôi mắt Linh Chi cứ dán chặt vào dương vật khổng lồ trước mắt. Có vẻ thứ đó rất có sức hút với nàng. Đây là do cảm giác mà xuân dược gây nên, buộc nàng cảm thấy vậy? Điều đó chỉ đúng một phần.

Phần lớn là do dương vật Khải Minh thật sự có sức hút, từ nó toát ra một khí chất khiến nữ nhân say mê. Đó chính là khí chất của Dâm Thần.

“Nàng biết đây là gì không?”

Khải Minh vẫn lợi dụng bàn tay ngọc ngà của Linh Chi để tìm cho dương vật sự thoải mái.

“Đây là... dương vật của Hồi Trí... nó to quá!” Linh Chi tất nhiên biết, nàng đã học về cơ thể nam giới rồi mà.

“Ừ và nó cũng là ‘cây thuốc’ giải cho nàng đó!”

Lời nói của Khải Minh khiến Linh Chi xấu hổ, cơ mà cũng mang đến chút kích thích. Hắn tự đề cao dương vật mình là ‘cây thuốc’ cơ đấy.

“Nào, giờ thì uống thuốc đi nào bé cưng!”

Khải Minh giờ đã trở thành dược sư, đẩy ‘thuốc’ đến gần miệng Linh Chi, hắn đang dụ nàng bú nó đây mà.

Linh Chi không tỏ ra ngại ngùng, chỉ còn lại say mê trong đôi mắt. ‘Thuốc’ này, nàng muốn nếm thử nó.

“Chụt... chụt...”

Linh Chi còn nghĩ ngợi chi nữa, nàng há miệng ngậm lấy dương vật Khải Minh.

“Ahhh...”

Cảm giác như tan chảy, Khải Minh sướng đến độ ngả mặt lên trần nhà rên. Đã lâu rồi, dương vật hắn chưa được chăm sóc, nay lại được Linh Chi xinh đẹp chăm sóc tận tình bằng miệng, hắn phải nói là mừng hơn cả nhật vàng.

“Cộng 10 điểm khoái lạc...” Như thường lệ, hệ thống thông báo cộng điểm cho Khải Minh, cơ mà hắn chẳng quan tâm lắm.

“Chụt... chụt...”

Linh Chi theo bản năng mút lấy mút để dương vật của Khải Minh khiến hắn thực sự sốc. Nàng trông bộ rất say mê trước dương vật hắn. Tuy kỹ thuật không có nhiều, lâu lâu lại để răng chạm vào đầu khấc khiến hắn đau nhưng với sự nhiệt tình, Khải Minh chẳng tiếc gì cho nàng chín điểm trong bộ môn BJ này.)

“Chụt... chụt... chụt...”

Miệng Linh Chi chẳng khác gì một cái máy hút chân không, tựa hồ như muốn hút luôn cái dương vật của Khải Minh vào vậy.

Môi đào được một lúc liền chum lại, siết chặt quanh thân dương vật, khiến cho mỗi lần nàng bú càng khiến Khải Minh mê mê thêm.

Chưa dừng lại ở đó, Linh Chi đâu chỉ biết mút thôi, nàng còn biết liếm nữa cơ. Linh Chi nhả dương vật ra, sau một hồi cư ngụ trong miệng nàng, nó đã bao phủ hoàn toàn trong nước miếng, nhiều dòng nước miếng vẫn còn dính ở miệng Linh Chi nối liền đến cái dương vật ấy, tỏ vẻ không muốn rời xa nó.

“Ừc...” Linh Chi nuốt một ngụm nước miếng, sau đó thè lưỡi liếm sạch số nước miếng còn bám trên dương vật Khải Minh.

“Tốt... nàng làm tốt lắm!”

Khải Minh đứng ngây người tận hưởng, Linh Chi đang phục vụ hắn rất tốt. Chiếc lưỡi của nàng không chứa một góc ngách nào trên dương vật cả.

“Đúng rồi... giờ thì... liếm bi... Ahhh!”

Khải Minh chưa nói xong thì lưỡi Linh Chi đã tìm đến hai hòn dái của hắn mà đánh đũa. Xem bộ nàng cũng hiểu ý hắn đó chứ.

Hết liếm bi, nàng lại liếm sang háng của Khải Minh khiến hai chân hắn run run, đứng không vững nữa.

Rồi, Linh Chi thu lưỡi lại, liếm vầy là đủ rồi, nàng đang thêm bú thứ gần quóc kia hơn.

“Uh... Linh Chi... nàng... nàng...”

Khải Minh kinh người, Linh Chi càng bú càng bạo, càng làm hắn phê pha. Khải Minh nhìn Linh Chi không khỏi nghi ngờ, nàng là gái tơ cơ mà? Lẽ nào xuân được gì đó lại khiến nữ nhân bú liếm dương vật tuyệt vời thế này.

“Guh...” Khải Minh rên to một cái, hắn xem tí nữa ra rồi. Hai năm qua hắn đã chịch choạc với ai đâu, đến cả quay tay cũng không làm, tinh dịch ứ đọng trong cơ thể rất nhiều, chỉ mong chờ cơ hội phóng xuất. Giờ đây, trước sự kích thích của Linh Chi, hắn sợ mình sẽ sớm phóng ra mất.

Không được!

Hắn mà ra sớm thì mất mặt chết.

Hắn phải kìm nén.

Khải Minh lập tức gồng mình, ngăn việc xuất tinh. Trong khi đó, Linh Chi không biết hay cố tình không biết, vẫn cứ bú liên tục, ngày càng nhanh hơn, môi mím chặt trượt dài trên thân dương vật, đập vào gốc dương vật tạo ra những âm thanh gợi dục. Việc này làm Khải Minh căng cứng, chiến đấu với kẻ thù chưa chắc khổ sở bằng việc chiến đấu với ham muốn.

“Cố lên...”

“Chụt... chụt... chụt... chụt...”

Thanh âm ướt át đang vang dần một to hơn, Khải Minh ưỡn hông lên để Linh Chi có thể bú đến tận gốc dễ dàng.

“Ah... ah... Linh Chi ơi...”

Dương vật Khải Minh như muốn nổ tung, tinh dịch bên trong khiến nó phồng to ra hết cỡ.

“Uh... uh...” Linh Chi tiếp tục đẩy nhanh tốc độ đến mức tối đa.

“AAAA!”

Khải Minh không chịu nổi nữa, hắn dang rộng hai chân, phun tinh hoa vào miệng Linh Chi.

“Uh... uh... uh...” Linh Chi vẫn không ngừng bú trong lúc Khải Minh xuất tinh, điều này làm tinh dịch tung tóe ra trên mặt nàng.

“Ah... ah... ah... đừng dừng lại...” Khải Minh rên lên.

“Uh...” Cuối cùng, sau một hồi, Linh Chi cũng giảm tốc độ rồi dừng hẳn.

Còn Khải Minh thì đưa hai tay giữ chặt đầu Linh Chi lại, tuyệt không cho nàng nhả dương vật ra. Đây là một thói quen của hắn sau khi xuất vào miệng, hắn làm vậy cốt để ép nữ nhân buộc phải nuốt tinh dịch hắn. Đúng là tên xấu xa. Tuy nhiên, lần này hắn làm có hơi thừa, Linh Chi vốn đâu có muốn nhả tinh dịch ra, nàng đang uống ừng ực nó kia mà.

Thấy vậy, Khải Minh thả nàng ra. Linh Chi ngồi thõ hỏn hỏn, bú dương vật cho Khải Minh xem bộ rất mệt, miệng của nàng đang môi lấm, cả lưỡi cũng vậy. Tuy nhiên, nàng vẫn cố gắng dùng lưỡi liếm hết số tinh dịch còn dính trên mặt cũng như trên đùi của Khải Minh.

“Ngon... quá... thứ này của Hồi Trí... ta muốn nó!”

Đến cả Linh Chi cũng không ngờ mình lại có thể nuốt tinh dịch ấy chứ, tuy nhiên, vị của nó lại ngon hơn nàng tưởng, có chút béo béo, ngây ngây lại mang theo chút ngọt, mùi của nó hơi ngai ngái, toát lên một sự nam tính. Bởi vậy nàng liếm nó trông rất ngon lành, lại còn đòi thêm nữa chứ. Điều này làm thẳng em của Khải Minh một lần nữa cương cứng.

“Khà khà... Linh Chi, nàng đúng là dâm nữ!”

Khải Minh cười khanh khách sau đó tiến đến đè Linh Chi xuống.

“Nàng uống tinh dịch của ta rồi... giờ thì thanh toán bằng dâm thủy nhé!”

Nói rồi, Khải Minh tìm đến khu rùng bên dưới Linh Chi.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132

Sau khi xuất đột tinh khí đầu tiên, ứ đọng suốt hai năm qua, Khải Minh bây giờ vô cùng thoải mái, bắt đầu mở đường tấn công lại Linh Chi.

Tay Khải Minh từ từ lướt trên cặp chân quyến rũ của Linh Chi, đến phần đùi, hắn càng áp chặt vào để lòng bàn tay có thể cảm nhận rõ sự mát lạnh mà đùi Linh Chi mang đến. Sau đó, tay hắn nắm lấy đằm nàng tung lên phía trên, để lộ cái bụng trắng phau cùng một ít lông tơ phía dưới.

“Haha... để ta xem thử bên trong có gì nào?”

Khải Minh cười hề tiện một cái rồi mạnh bạo banh hai chân của Linh Chi ra, điều này làm nàng bất ngờ kèm theo xấu hổ. Dù có bị xuân dược chi phối nhưng nàng vẫn còn một chút e thẹn của thiếu nữ, để người ta nhìn thấy cảm địa chẳng phải rất đáng xấu hổ sao.

“Uh... uh... làm ơn đừng nhìn...” Linh Chi đưa hai tay che mắt, lảng tránh cái nhìn đầy dâm dăng của Khải Minh. Đôi chân nàng có dấu hiệu khép lại, nhưng ngay sau đó lại mở rộng ra, để mặc cho Khải Minh chiêm ngưỡng.

“Ưc... Linh Chi... âm hộ nàng tuyệt thật...”

Khải Minh buột miệng nói. Chẳng hề có chút nịnh hót nào cả. Đây là cảm nhận thật sự của hắn.

Âm hộ của Linh Chi quả thật rất đẹp. Ở nó là một màu hồng tươi mới, tràn đầy sức sống. Mu âm đạo cao, hơi vênh lên khiêu khích, lại còn khá múp nữa chứ. Xung quanh đó chỉ vài ba cọng lông tơ, rất ra dáng thiếu nữ trinh trắng. Cơ mà, nước nổi lênh láng, ngập tràn thế kia lại biến nàng thành một con dâm nữ mất rồi.

Khải Minh nhìn một hồi lâu liền tiến mũi đến ngửi.

“Thơm quá!”

Âm đạo Linh Chi không chỉ đẹp mà còn thơm, nó toát ra một mùi hương gì đó của thiên nhiên, giống mùi của thảo mộc.

“Uh...”

Khải Minh không kiềm chế nữa, úp mặt vào giữa hai chân Linh Chi, trực tiếp tấn công âm hộ.

“Uh... khoan... Ah... Hồi Trí... ah... ah...”

Lưỡi của Khải Minh thè ra, liếm xung quanh âm hộ, thấm tẩm toàn bộ ‘nước tình ái’ mà Linh Chi rỉ ra, không chừa một giọt nào cả.

“Ừc... ực... ngon tuyệt... đây chính là mùi vị trinh nữ mà ta thích! Hehe!”

Khải Minh đưa dâm thủy qua cổ họng và trực tiếp cho xuống bụng. Uống xong, hắn khà một cái tỏ vẻ đã khát nhưng trong lòng lại muốn uống tiếp.

Và hắn lại vui đầu vào liếm láp âm hộ Linh Chi nhằm kích thích nàng, ép nàng phải phóng xuất thứ nước thơm ngon kia cho hắn uống.

“Uh... đừng mà... chỗ đó...” Sau quãng thời gian quấn nhau vừa rồi, Linh Chi dám mạnh dạn khẳng định lưỡi chính là vũ khí ghê gớm nhất của Khải Minh. Cái lưỡi của hắn rất linh hoạt, lại như có phép màu, liếm đến đâu Linh Chi sướng rên đến đó.

“Hehe...”

Khải Minh đưa lưỡi khiêu khích ngoài cửa mình Linh Chi, sau đó từ từ đẩy vào.

“Ah... ah... đừng mà...”

Lưỡi của hắn nghịch ngợm, tung hoành trong đó một chút rồi lại rút ra, kéo theo một dòng dâm thủy dính ở đầu lưỡi.

“Hehe... Nàng nhiều nước quá!”

Khải Minh cười khanh khách, sau đó dùng ngón tay chọc vào âm đạo Linh Chi.

“Ah... đừng... ah... ah...”

Ngón tay hắn như mũi khoan ngoáy liên hồi làm người Linh Chi rung lên, tất nhiên hắn không dám đẩy vào sâu, sợ phá mất trinh nàng.

“Nào... nào... cho ta thêm dâm thủy nữa... nào... ta khát lắm rồi...” Khải Minh càng ngày ngoáy càng mạnh.

“Uh... uh... Hồi Trí... uh... chỗ đó... uh... ah... Sướng... sướng quá!”

Linh Chi hai tay nắm chặt vào tấm nệm, cơ thể đang hiện lên những đợt sóng.

“Chắc là sắp ra rồi! Hehe!”

Vẫn là nụ cười mê muội đầy dâm dục đó, Khải Minh tiến sát mặt đến trước âm đạo Linh Chi, ngón tay thu về nhường chỗ cho chiếc lưỡi tấn công, đây chính là đòn quyết định, ‘kết liễu’ Linh Chi.

“Liên hoàn đánh lưỡi!”

Liếm láp

Lưỡi của Khải Minh như một cái máy, liên tục quét lên quét xuống, quét qua quét lại quanh âm hộ của Linh Chi.

“Ah... Hồi Trí... ta... ta sắp...”

Linh Chi ưỡn người lên cao, phối hợp cùng Khải Minh. Cơ thể nàng run lên một cái nhẹ nhè và...

Một dòng nước trắng chảy ra, trông như một con lũ vậy.

“Muu... muu... om óa!”

Khải Minh há miệng ngoạm lấy xung quanh âm hộ, để cho dâm thủy trực tiếp chảy vào miệng hắn, không để một giọt nào rơi ra cả. Xem bộ hắn rất quý chúng. Mà cũng phải thôi, đây là dâm thủy của trinh nữ mà, muốn uống được đâu phải dễ.

“Hộc... hộc... Hồi Trí...”

Linh Chi nằm thở hổn hển, đôi mắt say tình nhìn lên trần nhà. Nàng đã ra rồi nhưng như vậy đã đủ thỏa mãn?

Câu trả lời là chưa. Tác dụng của xuân dược rất mạnh, dục hỏa vẫn đang bốc cháy cuộn cuộn trong người Linh Chi.

Nàng vẫn còn muốn lắm.

“Hồi Trí... nữa đi... ta... ta... vẫn còn...”

“Hehe... ta không có dùng đầu mà!”

Khải Minh liếm mép một cái rồi đưa tay cầm lấy dương vật đang cương cứng kề sát cửa âm đạo.

“Ah... cái đó...”

Linh Chi hơi giật mình khi nhìn thấy hành động của Khải Minh, nàng đã đoán được hắn muốn làm gì tiếp theo. Chắc chắn là đút thứ to lớn đó vào bên trong nàng rồi.

Nghĩ đến việc đó, Linh Chi xấu hổ muốn chết. Nhưng dưới tác dụng của xuân dược lại khiến nàng cảm thấy rất muốn.

Cứ tưởng tượng đến cảnh dương vật to chằng của Khải Minh đút vào, nới rộng cái âm đạo nhỏ bé của nàng ra hết cỡ, Linh Chi lại ỉn nước. Không khéo nàng sẽ ra lần nữa chỉ bằng trí tưởng tượng thôi đấy.

“Linh Chi? Có phải nàng đang muốn ta đút thứ này vào phải không?”

Khải Minh hình như còn gì đó chần chừ, chưa đút vào. Hắn cầm dương vật ve vãn lên cặp đùi của Linh Chi rồi đến âm đạo nàng. Hắn cầm nó trượt lên trượt xuống, cọ xát trước âm đạo, lâu lâu lại đút hờ như để khiêu khích nàng.

“Uh... ta... ta...”

Trong khi đó, Linh Chi quay mặt đi chỗ khác. Dục vọng đang thôi thúc nàng bao trùm lấy thanh dương vật kia nhưng... hình như có gì đó khiến nàng không muốn.

Một khi đút thứ đó vào trong, nàng sẽ trở thành người của Hồi Trí (Khải Minh).

Điều đó cũng ổn thôi, tình cảm của nàng đối với hắn cũng gần như tình yêu rồi.

Trao thân thể này cho hắn, nàng không hề tiếc.

Nhưng, hắn đối với nàng thì như thế nào nhỉ?

Liệu hắn có yêu nàng hay không?

Trước giờ, hắn luôn đối xử tốt, quan tâm chăm sóc cho nàng.

Lại còn không ngại nguy hiểm, sẵn sàng chiến đấu với Tài “dê” để cứu nàng.

Đó là do hắn yêu nàng hay đơn thuần chỉ muốn trả ơn cho nàng vì đã cứu mạng hắn?

“...”

Dù hắn có yêu hay không, nàng vẫn sẵn sàng trao trinh tiết này, thân xác này cho hắn, mặc cho hắn chơi đùa sao cũng được. Nhưng nàng vẫn muốn biết rốt cuộc hắn có tình cảm gì với nàng...

Uh... ah... từ từ... khoan đã Hồi Trí...”

Mãi suy nghĩ, nàng không để ý Khải Minh đã bắt đầu đút dương vật vào bên trong, có vẻ hắn đã mất kiên nhẫn trước việc ve vãn nàng.

Đầu khác của hắn đã chui lọt vào trong, hai mép âm đạo của Linh Chi bị banh rộng ra.

“Khoan đã... uh... Hồi Trí... uh...” Chân Linh Chi cố khép lại nhưng quá muộn rồi.

Khải Minh từ từ tiến sâu vào, đến khi chạm đến màng trinh, hắn đưa mắt nhìn Linh Chi.

“Hồi Trí...”

“Linh Chi...”

Ánh mắt giao nhau.

Tâm trí tương thông.

Linh Chi hiểu Khải Minh nghĩ gì.

Khải Minh cũng biết điều Linh Chi đang ấp ủ.

“Linh Chi... nàng... cho ta nhé!”

Khải Minh đưa tay vuốt lên má Linh Chi, thăm dò ý kiến của nàng. Hắn biết trong tình thế này nàng có thể trả lời có hoặc không, nhưng hắn vẫn hỏi nàng.

“Uh... Hồi Trí... ta...”

Mặt Linh Chi bây giờ đỏ hơn cả trái gấc. Ngọn lửa dục vọng vẫn đang âm ỉ trong người, nhưng nàng đã cố kìm nó xuống, rồi nhìn thẳng vào mắt Khải Minh và nói.

“Hồi Trí... em... muốn hỏi cái này... uh...” Dù cố gắng nhưng Linh Chi vẫn không thể kìm tiếng rên trong câu nói của mình.

“Chuyện gì? Nàng cứ nói đi...” Khải Minh nói.

“Uh... thật ra... em muốn biết... đối với em... tình cảm của Hồi Trí ra sao? Uh...”

Đôi mắt Linh Chi hơi rung rung, khuôn mặt càng ngày càng đỏ.

“...”

Khải Minh nghe xong bỗng im lặng, tay rời khỏi má Linh Chi, ánh mắt hướng xuống phía dưới như lảng tránh ánh mắt của nàng.

Về mặt ấy là sao?

Cứ như hắn không muốn trả lời câu hỏi đó vậy.

“Linh Chi...”

Giọng Khải Minh hơi trầm xuống, âm lượng phát ra cũng rất nhỏ. Có phải hắn làm vậy vì sợ nàng buồn khi nghe câu trả lời của hắn?

“Uh... Hồi Trí... ta không sa...”

Linh Chi trông có vẻ rất bối rối, miệng cười rồi nấp máy chuẩn bị phân bua gì đó thì...

“Cộng 30 điểm khoái lạc!”

“—AAAAAAAAAAAAAAA!”

Khải Minh bỗng đưa hai tay nắm chặt đùi Linh Chi, sau đó thúc mạnh dương vật một cái, đẩy nó xé rách màng trinh Linh Chi, tìm đến tận tử cung nàng. Đồng thời, hắn hét lên: “TA YÊU NÀNG!”

Nói rồi, Khải Minh lao đến bắt lấy bờ môi hồng của Linh Chi, trao cho nàng một nụ hôn nồng nhiệt.

“Ah... uh... ah...”

Bị phá trinh bất ngờ, Linh Chi tỏ vẻ vô cùng đau đớn, hai tay bấu chặt vào lưng Khải Minh đến rỉ máu, hai chân quắp vào hông hắn siết lại, nước mắt chảy ra giàn dụa, cổ họng không ngừng rên rỉ thảm thiết.

Nhưng, nàng lại vui lắm.

Hắn ta vừa nói yêu nàng?

Không hề nhầm.

Nàng nghe rất rõ.

Hắn yêu nàng!

Thật không biết hắn ta học ở đâu ra cái cách trả lời vừa khiến người ta đau lại khiến người ta sướng như thế kia chứ? Đúng là tên đáng ghét.

Nhưng... nàng yêu hắn lắm.

“Ah... ah... uh...”

Linh Chi nén đau lại, dùng lưỡi quấn chặt với lưỡi của Khải Minh.

Nụ hôn lần này có gì đó rất khác, nó mang đến một niềm hạnh phúc rất lớn.

Và cũng nhờ nụ hôn này, cảm giác đau thốn vì bị phá trinh dường như biến mất.

Chỉ còn lại khoái cảm.

“Học... học...”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133

Được một lúc lâu, cả hai dừng hôn, Khải Minh chống tay lên, để gương mặt cách một khoảng vừa đủ gương mặt Linh Chi.

“Linh Chi...”

“Hồi Trí... những điều chàng nói... là thật chứ?”

Linh Chi hỏi trong đê mê.

Lúc này, Khải Minh rút dương vật ra, một dòng máu chảy theo dương vật hắn. Rồi, hắn bỗng nắm lấy hông Linh Chi như điểm tựa, ra sức nhấp liên hoàn, tốc độ từ thấp lên cao.

“Cộng 15 điểm khoái lạc... cộng 20 điểm khoái lạc...”

Đồng thời, hắn ta nhìn thẳng vào khuôn mặt đang có những biểu cảm dâm dăng của Linh Chi và nói:

“Linh Chi! Tất cả những gì ta nói vừa nãy... hoàn toàn là sự thật!”

“Uh... ah... uh... Hồi Trí... uh...”

“Ta nói yêu nàng, đó chính là thật lòng! Nàng là người đã cứu mạng ta, đã cho ta cơ hội sống, chăm sóc ta khi ta mất trí... Ở cùng nàng lâu như vậy, ta chợt nhận ra một điều, rằng ta đã không thể nào sống mà thiếu nàng bên cạnh được! Ta yêu nàng, yêu nàng nhiều lắm Linh Chi. Yêu đến mức muốn sở hữu nàng, chiếm làm của riêng mình! Linh Chi, ta yêu nàng!”

Khải Minh nói hết một mạch rồi đỏ mặt, cúi đầu nhìn vào bụng Linh Chi trong khi hông đang nhấp nhanh hơn.

Có vẻ hắn đang xấu hổ. Dù sao thì việc thổ lộ tình cảm chân thành cho người mình yêu cũng quá sức với hắn. Xem ra Khải Minh nhà ta còn non lắm, con đường đi đến đỉnh cao của gái vẫn còn xa ahaha.

“Ah... uh... Hồi Trí... uh... Uh... uh...”

Nghe những gì hắn nói, Linh Chi thật sự rất bất ngờ. Rồi, nàng cười nhẹ một cái hạnh phúc, đưa mắt dâm dăng nhìn hắn.

“Hồi Trí... uh... uh... em... cũng yêu chàng!”

Chỉ một câu ngắn gọn thôi, Linh Chi như tiếp thêm sức mạnh cho Khải Minh. Hắn cảm thấy cơ thể mình như vừa thăng hoa.

“Linh Chi!”

Khải Minh vui mừng, hông nhấp liên hoàn, đẩy cái dương vật khổng lồ công phá âm đạo Linh Chi.

“Bạch... bạch... bạch!”

“Ah... Hồi Trí... em... đau... đau... chàng mạnh bạo quá! Nhưng mà... ah... ah... em cũng sướng lắm... ah... làm ơn... cứ như thế... uh... em yêu chàng... uh... làm ơn... xin chàng hãy chiếm lấy em đi... ah... ah... AHHH!”

Linh Chi ưỡn mông lên để âm đạo mở rộng, Khải Minh được thể ra vào mạnh hơn.

“Được! Linh Chi! Ta sẽ biến nàng thành của riêng ta... haha...”

“Ahh... đúng rồi... uh... ah... ah... em sướng lắm... dương vật... dương vật... của Hồi Trí... nó làm em sướng quá!”

“Haha... đó là ‘thuốc’ của nàng mà!”

“Đúng rồi... thuốc... uh... uh... làm ơn... cho em thuốc... nhiều thuốc nữa!”

“Uh... tất nhiên rồi! ”

Khải Minh mạnh bạo ép người Linh Chi, khiến nàng cong người lại, phần dưới hướng lên trên.

Khải Minh bây giờ chuyển hướng đẩy, từ trên thông xuống.

“Ah... ah... ah... em khóc mất... sướng quá... Hồi Trí... nữa... nữa...”

“Tất nhiên... ta sẽ chữa trị bệnh dâm dăng của nàng! Hehe! ”

“Uh... đó là do thuốc... mà...”

“Hehe... đừng có nói dối... nàng vốn là một con dâm nữ!”

“Uh... ah... chàng không thích? Uh...”

“Tất nhiên... ta thích lắm đó chứ! ”

“Ah... được thôi... nếu chàng muốn... em sẵn sàng làm dâm nữ... cho chàng... ah...”

“Hehe... Đúng rồi... nàng là dâm nữ của ta... Hãy nói em nghiền dương vật của ta đi nào! ”

“Uh... uh... không... như vậy... xấu hổ... ah... ah...”

“Haha... vậy thì ta không nháp nữa đó!”

“Ah không... đừng mà... em... em nghiền dương vật của chàng! Nó làm em sướng đến chết mất!”

“Hehe... tốt! Giờ thì... mở rộng hai chân ra nào! Ta sẽ trừng phạt nàng! Ta sẽ cho nàng dục tiên dục tử...”

“Vâng! Hãy... làm bất cứ thứ gì chàng muốn... cơ thể của em... đã trở thành của Hồi Trí rồi!”

“Tốt! Ta tới đây!” Khải Minh nháp điên cuồng.

“AHHHHH!”

Liên hoàn đẩy gần một trăm cái, âm đạo của Linh Chi rỉ nước ra, tung tóe dính đầy người hắn.

“Ah... em... em sướng quá!”

“Hehe... chúng ta... đổi tư thế cái nào!”

Khải Minh nói rồi ngã người xuống nệm, hai tay nắm chặt hông Linh Chi, kéo nàng ngồi dậy theo trong khi dương vật vẫn đang xâm chiếm âm đạo.

“Nào... nháp đi Linh Chi!”

Khải Minh đưa tay vỗ mông Linh Chi bảo.

“Uh... dạ... em... uh... nháp đây!”

Không cần chỉ dạy gì cả, bản năng của một người phụ nữ tự động mách bảo nàng lên xuống.

“Ah... ah... ah...”

“Ái chà... nháp nhanh vậy sao? Nàng đúng là dâm quá!”

“Uh... đó là... tại...”

“Là tại nàng nha! Nàng là đồ dâm dăng! Linh Chi dâm quá!”

“Ah... ah... uh... mặc kệ... nó sướng quá!” Linh Chi dù bị bảo dâm dăng cũng chẳng hề gì, nàng ngược lại còn rất thích ấy chứ. Đây là do tác dụng của xuân dược?

“Uh... chàng... uh... dương vật... sướng quá!”

“Nháp nhanh nữa đi... nó sẽ sướng lắm!”

“Vâng ạ! ”

Linh Chi liên tục nhún nhảy trên dương vật Khải Minh, cặp vú lắc lư lên xuống đầy khiêu khích. Khải Minh thấy vậy vội túm lấy nó.

“Ah ha... cặp vú dâm đẳng này... nàng có biết không? Ở chung với nàng... ta bị nó hành hạ miết đó! ”

“Uh... tại sao chứ? ”

“Nhìn vào nó làm người ta nóng hết cả lên! ”

“Uh... ah... kỳ cục... ai bảo chàng chi... ”

“Hehe... là do nàng, do cặp vú này, ta phải trừng phạt! ”

Khải Minh nói rồi bóp chặt hai tay lại làm vú Linh Chi biến dạng.

“Ahhh... đừng mà... ”

“Sướng không Linh Chi? ”

“Nó đau... nhưng mà cũng sướng lắm... ah... ah... ah... ”

Linh Chi nói rồi hẩy mông nhấp mạnh hơn, đưa dương vật của Khải Minh chống vào tử cung rồi rút ra. Cặp mông nàng mỗi lần lên xuống cứ va đập với hai đùi Khải Minh, tạo nên những âm thanh đầy kích thích.

“Bẹp... bẹp... bẹp... bẹp! ”

Khải Minh nghe vậy không nhịn được mà vươn tay đón lấy bờ mông nàng xoa bóp.

“Còn cái mông này nữa, cũng làm ta sôi máu hăng đêm! ”

“Uh... hử... giờ... mới biết... chàng cũng là đồ dâm đẳng... đồ biến thái... ở chung với người ta mà cứ nghĩ vậy! ”

“Hehe... nàng không thích? ”

“Không! Ta thích lắm! ”

Linh Chi nói rồi lao đến hôn Khải Minh.

“Uh... oa! Nào... để ta kết thúc này! ”

Khải Minh xoay người, đè Linh Chi xuống, hai tay banh rộng chân nàng ra, mở rộng đường tấn công cho dương vật.

“Yaaa! ”

Khải Minh la lên một cái rồi hùng dũng đẩy dương vật vào sâu.

“Ahhh... sướng... ”

“Bạch... bạch... bạch... bạch... ”

Hắn ra sức nhấp như một cái máy, dập âm đạo Linh Chi đồ rục lên.

“Ah... em... em... sắp... ”

“Ta cũng sắp ra rồi! Tụi mình... ra cùng nhau nha! ”

“Vâng ạ... ah... ah... ”

“Ta đếm một đến ba... chúng ta cùng ra nha! ”

“Vâng... làm ơn... em sắp... ”

“Hehe! Mộttttttttt! ”

Khải Minh cố tình kéo dài số đếm.

“Ah... uh... đếm... nhanh đi mà... ”

“Hehe... Ha!!!!!!”

“Ah... uh... chàng... làm ơn... ra nhanh đi... em... không chịu nổi nữa đâu...”

Linh Chi căng mình ra chịu đựng. Thấy vậy, Khải Minh càng thêm hứng trên chộc, hấn tăng tốc độ nhấp lên trong lúc đếm:

“Ha!!!!!!... rư!!!!!!!!!!”

“Ahhh... đồ đáng ghét... em ra bây giờ... mau ra cùng nhau... em sẽ giận đó uh...” Linh Chi mếu máo khóc.

“Được rồi... ta chuẩn bị đếm ba đây... a... nhưng mà... ta ra bên trong nàng liệu có sao không?”

Khải Minh đứng là nhây quá.

“Ahhh... không sao đâu... hãy bắn vào bên trong em đi... ah... ah... ah... em năn nỉ đó!”

Linh Chi đã đến giới hạn.

“Hehe... vậy... ta không khách khí nữa!”

“BAAAAAAA!”

Khải Minh thúc một phát thật mạnh, đẩy dương vật vào nơi sâu nhất và phóng ra một dòng tinh dịch nóng hổi, cùng lúc đó, cơ thể Linh Chi run lên, co quắp liên tục, nàng cũng cho ra một dòng ‘suối tình’ hòa cùng tinh dịch của Khải Minh, tạo nên một hỗn hợp đặc biệt.

“Hoàn thành nhiệm vụ: Làm tình với Linh Chi. Ban thưởng: 50000 Điểm khoái lạc, kỹ năng Độc Vô Hiệu (lv1).”

“Hộc... hộc...” Khải Minh nằm xuống bên cạnh Linh Chi thở hổn hển. Một tay hắn bỗng vươn tới nắm tay Linh Chi, kéo xuống chỗ dương vật ướt nhẹp của hắn, để bàn tay ngọc ngà của nàng vuốt ve nó.

“Linh Chi? Nàng đã chưa?”

Khải Minh nhìn Linh Chi với ánh mắt đặc ý.

“Uh... Hồi Trí...”

Linh Chi đỏ mặt, ấp úng nói.

“Sao nào?”

“Ta... vẫn còn muốn nữa!”

“Ặc... thật sao?”

...

Còn tiếp...

(Xin ít LT nào các đạo hữu)

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134

“Ừc... nàng... nói thật à?” Khải Minh giật giật lông mày nói.

“Uh... vâng... Hồi Trí... giúp em với... chỉ có chàng mới giúp được em thôi...” Linh Chi vuốt ve dương vật của Khải Minh đồng thời cầu xin hắn. Tác dụng của xuân dược rất mạnh, dù đã ra nhiều lần nhưng nàng vẫn còn thèm khát tình dục, vẫn chưa thể thỏa mãn.

Trước tình huống này, Khải Minh cười một cái rồi bảo: “Hehe... Linh Chi... nàng thèm khát ta đến vậy sao?” Tên này có đề cao mình quá không nhỉ?

“Uh... em... em...”

Linh Chi tỏ ra vô cùng bối rối, lúc này nàng ấy thật dễ thương. Khải Minh thấy vậy không nhịn được, lao đến hôn nàng một cái, đồng thời ép tay nàng chà sát mạnh trên thân dương vật khiến nó lớn dần lên. Sau đó hấn bảo:

“Được rồi, Linh Chi, nếu nàng muốn ta đến thế thì hãy mau làm tư thế bò đi!”

Nghe được lời Khải Minh nói, Linh Chi tỏ vẻ rất vui mừng, cứ như nàng rất thích được làm tình vậy, mà điều đó là sự thật.

Tuy nhiên, nàng lại không rõ cái tư thế mà Khải Minh nói ra sao.

“Uh... cái đó... làm sao?”

“Hehe... nàng hãy làm giống con chó đó!”

“Hừ...” Linh Chi lườm mắt nhìn Khải Minh một cái tỏ vẻ ghét hấn, hấn bảo nàng làm giống con chó sao? Đúng là tên đáng ghét, cơ mà nghe có vẻ kích thích đó chứ.

“Như thế này... phải không?” Linh Chi quỳ gối xuống, chống hai tay trên nệm.

“Ừc... đúng rồi...”

Khải Minh nuốt nước dãi thêm khát. Ở tư thế này, Linh Chi phơi bày toàn bộ phần dưới dâm đấng của mình, bất cứ tên đàn ông nào nhìn vào cũng phải đứng hình ít nhất ba giây.

Vì sao?

Vì nó quá tuyệt vời.

Cặp mông tròn lẳn, trắng không tì vết đầy khiêu khích.

Âm đạo đỏ rực vị bị đập quá nhiều, lại còn dính đầy tinh dịch khiến nó toát lên một vẻ dâm dục đầy mê hoặc.

“Ái chà... chẹp... chẹp...”

Hết nuốt nước dãi lại chuyển sang chẹp miệng, Khải Minh trông rất ưng ý với tư thế của Linh Chi. Ngay bây giờ, hấn chỉ muốn đem dương vật của mình đút vào âm đạo Linh Chi, thực hiện tư thế “la hấn đẩy xe bò” mà hấn ưa thích. Tuy nhiên, ánh mắt hấn bỗng chuyển sang một cái lỗ khác, không phải âm đạo.

Đó là cái lỗ hồng hồng, nhỏ xíu nằm giữa khe mông Linh Chi.

Chắc hấn ai cũng thừa biết, cái lỗ đó chính là... lỗ hậu (hậu môn).

“Hehe...” Mặt Khải Minh bỗng trở nên dễ tiện khác thường dù bình thường nó vẫn dễ tiện. Hấn ta cầm dương vật cứng như kim cương của mình lại sát Linh Chi, đẩy nó vào mông nàng, lại là cái trò ve vãn đây mà.

“Ah... Hồi Trí... nhanh đút vào đi... em muốn quá...” Linh Chi bĩu môi nhìn Khải Minh. Cái cảm giác sướng khoái mỗi lần dương vật Khải Minh đẩy vào rút ra, nàng thêm lấm rồi, thêm hơn bất cứ thứ gì trên đời này.

“Đút... đút vào đâu?” Khải Minh vừa xoa mông Linh Chi vừa giả bộ nói.

“Uh... chỗ mà chàng... đút vào lúc nãy đó...”

Linh Chi nói rồi ưỡn mông cao lên như để Khải Minh thấy rõ cái âm đạo đang thêm khát bị ‘đâm’, nhưng nàng không biết cũng chính hành động này làm cho lỗ nhị của nàng mở rộng ra đôi chút.

Khải Minh thấy vậy cười đắc ý, sau đó đem đầu dương vật kề sát lỗ hậu.

“Linh Chi... lỗ hậu của nàng sao nhỏ quá vậy?”

“Hả? Sao em biết... uh... chàng hỏi vậy là có ý gì? Lẽ nào...” Linh Chi dường như đoán được ý của Khải Minh.

“HEHE... NHỎ THẾ NÀY KHÔNG BIẾT TA NHÉT VÀO NỖI KHÔNG ĐÂY!”

Khải Minh nói rồi nắm chặt hông Linh Chi, sau đó dùng toàn lực đẩy dương vật cắm vào bên trong hậu môn của Linh Chi.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!”

Linh Chi la toáng lên đau đớn, phần trên ngã xuống, nước mắt đổ ra như suối, hai tay bấu chặt vào nệm, cơ thể co giật liên hồi, cổ họng rên rỉ không thôi.

Ở bên dưới, âm đạo nàng rỉ ra một lượng lớn dịch thủy, dính đầy chân của Khải Minh.

“Uh... đau... đau quá... uh... chàng... uh... uh... huhu... chàng... hức... chàng... ah... là... đồ... tôi... Hồi Trí... chàng là... uh... uh... tên khốn nạn... ah...”

Thật không ngờ, tên Khải Minh này lại chơi lỗ hậu của nàng chứ. Khác với âm đạo, chỗ đó rất hẹp, vậy mà hắn ta vẫn cố nhét vào trong cái dương vật khổng lồ của mình. Kết quả làm Linh Chi đau thốn vô cùng, hận muốn bóp nát trym Khải Minh.

“Khít quá... sướng quá... lỗ hậu của Linh Chi... đã quá đi mất!”

Trái ngược với Linh Chi, Khải Minh trông rất sung sướng. Cảm giác chơi lỗ hậu rất khác với âm đạo, nó ẩm hơn, lại còn thít rất chặt nữa chứ. Dương vật của Khải Minh bị vách hậu môn bóp nghẹt hết mức.

“Haha... chỉ đút một nửa vào đã sướng vậy rồi... không biết... đút hết thì ra sao?” Khải Minh tiếp tục đẩy dương vật vào sâu hơn. Như đã nói, bên trong này rất hẹp, Khải Minh phải cố hết sức mới nhét hết cái dương vật to chằng của mình vào trong.

“AAAAA... không... em... chết mất... Hồi Trí... chàng muốn giết em à... em... đau quá... AAAA... huhu... chàng... hức hức... AAAAA!”

Mặc kệ Linh Chi la hét, Khải Minh vẫn cứ đẩy và đẩy.

“Đau trước sướng sau hehe!”

“Uh... uh... ah...”

Sau một hồi cố gắng, dương vật của Khải Minh đã hoàn toàn nằm bên trong hậu môn Linh Chi.

“Haha... đã quá... tuyệt quá... lỗ hậu của nàng bóp chặt quá... ah... ah... không kéo ta ra mất!”

Khải Minh hét lên đầy sung sướng.

“Chàng... uh... ah... mau rút ra đi... uh... em xin chàng đó... uh... nó đau quá!”

“Hehe... KHÔNG – BAO – GIỜ!”

Khải Minh cười dâm rồi vỗ mông Linh Chi trêu tức nàng.

“Chàng là đồ... uh... đồ... biến thái... cả... chỗ đó... mà cũng làm... được... sao?”

“Hehe... nàng không biết rồi! Chỗ này chơi sướng lắm!”

Câu nói của Khải Minh là có hoàn toàn cơ sở. Lúc trước, hắn đã từng thử qua, nữ nhân bị chơi lỗ hậu lúc đầu có hơi đau thốn nhưng sau đó sẽ ngập tràn trong sung sướng, sướng hơn cả việc chơi âm đạo.

Tuy nhiên, khi thông lỗ hậu, Khải Minh không nhận được điểm khoái lạc từ hệ thống. Có vẻ phải đợi nâng cấp mới được cộng. Mà điểm khoái lạc bây giờ cũng đâu quan trọng, chỉ cần sung sướng là được rồi.

Khải Minh bây giờ nhìn lại cái lỗ mà mình mới cắm vào, lúc đầu nó nhỏ xíu thôi nhưng sau khi hắn nhét bảo bối của mình vào thì nó đã bị nới rộng ra hết mức, trông rất đáng thương, nhưng cũng rất là kích thích.

“Ái chà... muốn hành hạ nó quá đi thôi!” Khải Minh liếm mép một cái, sau đó từ từ rút dương vật ra.

“Ah... ah... ah... uh...” Linh Chi đang dần quen với sự hiện diện của dương vật trong hậu môn, giờ nó bỗng di chuyển khiến nàng đau thốn trở lại, cổ họng tiếp tục phát ra những tiếng rên rỉ.

Rút ra khoảng 1/3 dương vật, Khải Minh lại thúc mạnh vào trong.

“Vào nè!”

“Phập!”

“AAAA!”

Bàn tay Linh Chi siết chặt tấm nệm giường khiến nó nhăn nheo hết mức.

“Ah... uh... đừng mà...”

“Đừng lo! Nàng sẽ sớm thấy... uh... sướng thôi mà!” Khải Minh lại thực hiện thêm một lần rút ra đẩy vào nữa.

“Uhhhh... nó... ah...”

“Trời ạ, nó còn khít quá! Ta nhất định phải thông rộng nó ra... mới được... YAAA!”

Khải Minh gào lên rồi bắt đầu nhấp liên hoàn.

“Bạch... bạch... bạch... bạch...”

“Ah... uh... ah... uh...”

Linh Chi dù cầu xin thế nào Khải Minh cũng nhất quyết không chịu rút ra, thế rồi nàng chỉ biết nằm yên chịu trận thôi, mặc kệ hấn thông rộng lỗ hậu mình. Tuy nhiên, được khoảng năm phút sau, Linh Chi bắt đầu cảm thấy có gì đó kì lạ. Con đầu thốn gần như tan biến, thay vào đó là một khoái cảm kì lạ. Nó khá giống với việc Khải Minh tấn công âm đạo nàng. Không, xem chừng nó lại sướng hơn.

“Uh kì lạ quá... mình cảm thấy... sướng quá...”

Lúc này đây, lỗ hậu của Linh Chi chợt mở rộng ra giúp Khải Minh ra vào dễ dàng.

“Haha... nàng thấy thế nào rồi?”

“Uh... uh... em thấy sướng lắm!”

“Ta nói rồi mà... đau trước sướng sau... guh...”

“Uh... hóa ra là vậy... chơi... uh... chỗ... đó... ah... uh... cũng sướng... quá...”

“Haha... thế mà lúc nãy bảo ta rút ra nè!”

“Uh... ah... ah... tại... em không... biết... uh... mà... nhưng sao chàng lại biết cái này... lẽ nào... ah...”

Linh Chi lườm mắt về sau nhìn Khải Minh.

“Á... ta... chuyện đó không quan trọng, giờ là lúc tận hưởng mà... YAAA!”

Khải Minh vội vã lấp liếm, tránh để Linh Chi nghi ngờ bằng cách tăng nhanh tốc độ.

“AAAA... từ từ thôi... người ta... mới quen nhip... uh... ah...”

“Hehe... nhưng vẫn sướng mà...”

Khải Minh mặc kệ, tiếp tục nhấp liên hoàn. Sau hơn 50 cái không ngừng nghỉ, bên dưới Linh Chi đã có dấu hiệu “vỡ đập thủy điện”.

“Hehe...” Khải Minh như nghĩ ra trò gì đó, hấn rút dương vật ra khỏi hậu môn Linh Chi, sau đó đâm ngay vào cái âm đạo bên dưới.

“AAAA!”

“Bất ngờ chưa!”

Quen với lỗ hậu thì hấn chuyển sang tấn công âm đạo, tên Khải Minh này muốn quần nàng mệt chết đây mà.

“Bạch... bạch... bạch...”

Sau khi bị đẩy vài cái, âm đạo Linh Chi co thắt lại rồi phun ra dâm thủy.

“Hộc... hộc...”

Sau khi ra, Linh Chi ngã người xuống nệm đầy mệt mỏi, nhưng lúc này nàng đã cảm thấy thỏa mãn rồi, xem ra nàng cùng Khải Minh đã chiến thắng được cơn mê. Cơ mà, tên Khải Minh hình như vẫn chưa ra thì phải.

“Nào... đừng ngã sớm vậy ‘ngư’ của ta! Ta vẫn còn muốn cưỡi nàng lắm!”

Khải Minh nói rồi nắm chặt hai tay Linh Chi, kéo ngược về phía sau, ép người nàng phải ngẩng lên. Đồng thời, hấn ta đưa dương vật về lại cái lỗ hậu đang chơi đang dở.

“Ah... em... mệt quá... tha... aaaaa... từ từ...”

“Nàng cũng phải làm ta sướng nữa chứ! Nàng không được keo kiệt vậy đâu! Hãy bộc lộ bản chất dâm đảng của nàng ra đi nào... hehe...”

“Uh... ah... đừng mà... em... ah... ah... ah...”

Linh Chi tuy mệt mỏi nhưng những con sóng sướng khoái vẫn cứ ập đến nàng không thôi. Chúng hoàn toàn lấn áp nàng.

“Ah... ah...”

Khóe mắt nàng lại chảy lệ, đây là sướng quá mà khóc sao?

“Linh Chi... nếu nàng muốn ta ra nhanh thì hãy nói yêu ta đi!” Khải Minh tiếp tục tăng tốc.

“AAA... em yêu chàng... em yêu chàng... em yêu chàng... yêu nhiều lắm!”

“Nữa... nói nữa đi nào... nói những câu dâm đảng nhất mà nàng có thể!”

“A... làm ơn... xin chàng... hãy ra đi mà... hãy bắn tinh... để em có thể đón nhận... tinh hoa của chàng!”

“GAAAAHHHHH! Tuyệt quá... tiếp... đi nào!”

Khải Minh lôi hai tay Linh Chi về sau hết cỡ, buộc cơ thể nàng phải ngẩng lên thật cao. Trong khi đó, dương vật vẫn đang di chuyển bên trong lỗ hậu kia, nó đang phồng to dần lên theo mỗi lần nhấp, có lẽ Khải Minh sắp chạm đến giới hạn rồi.

“AAAAA... Hồi Trí... ah... em yêu chàng... hãy bắn đi... ăn nì chàng đó! Em... em lại ra nữa rồi!”

Linh Chi la lên rồi lại ra thêm một lần nữa.

“Guhhhhh... ta... cũng... ra... ĐÂY!”

Khải Minh hét lên rồi đẩy dương vật vào thật sâu, sau đó cúi xuống ôm người Linh Chi, miệng hấn há ra cắn vào vai nàng một cái, tay luồn lên phía trước bóp thật mạnh ngực nàng.

“AAAAAAAAA... chàng... ra đi!”

Khải Minh bùng nổ.

Một lượng tinh dịch khổng lồ được bắn xối xả vào trong lỗ hậu Linh Chi.

“Chúc mừng người đột phá cảnh giới Hồn Tượng. Cảnh giới hiện tại: Hồn Tượng tầng 1.” Hệ thống thông báo, cơ mà Khải Minh chẳng để ý lắm.

“Ha... ha...”

Cảm giác ấm nóng của tinh dịch khiến Linh Chi không kìm hãm lại ra thêm một lần nữa.

“Em chết mất thôi...”

Linh Chi quay lại hôn Khải Minh, sau đó thiếp đi.

Nàng đã quá mệt mỏi rồi.

Nhưng, nàng cũng sướng lắm.

“Hehe... ngủ ngon Linh Chi... ta yêu nàng!” Khải Minh nói rồi cũng thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135

“Uh...”

Linh Chi khẽ rên rồi mở đôi mắt của mình ra. Ngay khoảnh khắc nàng nhận biết xung quanh cũng là lúc một con đàu đón kèm một mẻ kéo đến.

“Thiệt tình... sao cơ thể mình...”

Đầu óc Linh Chi vẫn còn chút rối bời, nhưng khi nàng nhìn xuống cơ thể trần trụi, không một mảnh vải che thân của mình, nó lập tức trở nên thông suốt.

Và mặt nàng chợt ửng đỏ lên.

“Mình và... Hồi Trí... đã...”

“AAAA...”

Linh Chi ôm chặt một chiếc gối cạnh đó, lăn qua lăn lại liên tục, đôi mắt rung rung như sắp rơi lệ. Nàng đang rất xấu hổ về những hành động cách đây vài tiếng của mình.

“Sao mình lại làm mấy việc dâm dục đó chứ? Huhu... huhu... huhu...”

Được một lúc, Linh Chi dừng lăn lộn, vỗ hai tay vào má trấn tĩnh.

“Chỉ là... mơ thôi... đúng rồi... mơ thôi! Mình tin đó chỉ là mơ thôi... Hehe... là mơ... thôi... mà...”

Linh Chi cười một cái hồn nhiên.

Ba giây sau...

“Chết tiệt... không phải là mơ!”

Mặt Linh Chi tối sầm lại. Dù cố gắng nhưng nàng vẫn không thể lừa dối bản thân được.

“AAAAAA! Xấu hổ quá... xấu hổ... may chết đi Linh Chi...”

Linh Chi lại tiếp tục lăn lộn. Trong lúc lăn, nàng vô tình va phải vào Khải Minh đang nằm bên cạnh.

“Ah... chết...”

Linh Chi giật mình, sợ cú chạm vừa rồi sẽ làm Khải Minh tỉnh dậy. Nàng vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để đối mặt với hắn sau những chuyện vừa rồi.

May mắn cho nàng là hắn ta vẫn nằm yên.

“Phù... may quá...”

Linh Chi thở phào nhẹ nhõm, sau đó đưa mắt ngắm nhìn Khải Minh. Cảm giác xấu hổ dần lắng xuống, thay vào đó là niềm hạnh phúc dâng tràn.

“Uh... lúc đó... chàng ấy nói... yêu mình phải không nhì? Hehe... lẽ ra chàng nên nói sớm hơn chứ... bắt người ta chờ lâu như vậy...”

Linh Chi cười một cái mãn nguyện, tay nhẹ nhàng chọt vào mặt Khải Minh.

“Uh...”

Nhưng ngay khi chạm vào hắn, cái khung cảnh cả hai quấn lấy nhau lại hiện về trong đầu nàng.

“AAA... mình chết mất!”

Linh Chi vội vàng cúi đầu xuống, tránh nhìn vào Khải Minh. Quả thật nàng vẫn chưa thể quen nổi với những gì đã xảy ra. Phải tìm cách để thích nghi thôi.

“Khoan đã... vẫn còn một điều chưa hiểu...” Trong lúc suy nghĩ, Linh Chi chợt nhớ ra việc gì đó.

“Tại sao... Hồi Trí... lại khác thường đến vậy...”

Quả nhiên, việc Khải Minh thay đổi không thể nào qua mắt Linh Chi, bởi lẽ hắn thay đổi quá khác thường. Gần như là một con người khác vậy.

Mạnh mẽ và đáng tin cậy, lạnh lùng và đáng sợ.

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Linh Chi không kiềm nổi tò mò, lại đưa mắt nhìn Khải Minh. Thế nhưng, không biết tự bao giờ, hắn ta đã mở mắt ra và đang nhìn chăm chăm nàng với ánh mắt kỳ dị.

Bất gặp ánh mắt của hắn, Linh Chi trở nên vô cùng bối rối.

“Ah... Hồi Trí... chào buổi... Uh! ”

Khải Minh bất ngờ tiến đến hôn Linh Chi, bàn tay lao thẳng vào ngực nàng sờ soạng.

“Uh... uh...”

Linh Chi lúc đầu hơi cổ đẩy Khải Minh ra, nhưng sau đó lại chịu nép vào trong lòng hắn, tận hưởng nụ hôn kia.

“Dù không bị tác dụng bởi xuân dược... nhưng sao nụ hôn này lại sướng đến thế nhỉ? Hay vốn dĩ nó là vậy...”

Linh Chi đang dần trở nên mê mẩn.

“Chụt... chụt... chụt...”

Được một hồi lâu, cả hai dừng hôn. Khải Minh nhìn thẳng vào đôi mắt say tình của Linh Chi nói:

“Sao rồi... bớt xấu hổ chưa?”

Nghe vậy, Linh Chi giật mình.

“Chàng... thấy hả?”

“Ừa... nàng lặn lội la hét đủ kiểu, ta thấy hết hehe!”

“Á... quên đi mà... xấu hổ lắm...”

“Có gì đâu... ta còn nhớ nhiều chuyện xấu hổ của nàng nữa kìa!”

Khải Minh nói rồi hướng mắt xuống bên dưới, dương vật của hắn lúc này đang cương cứng, cọ sát vào bụng Linh Chi.

“A... chàng đúng là đồ... biến thái!”

“Sao bằng nàng, nàng là đồ dâm dăng!”

Khải Minh nói rồi bóp vú Linh Chi một cái.

“A... đừng mà...”

Linh Chi la toáng lên, sau đó cả hai bỗng rơi vào im lặng.

“...”

Nhìn thấy Linh Chi có điều gì muốn nói, Khải Minh bèn mở lời: “Linh Chi! Nàng có muốn hỏi gì ta không?”

“Uh... Hồi Trí... thật ra... em muốn biết... chàng... đã có chuyện gì xảy ra? Sao chàng lại thay đổi như thế...” Linh Chi thật sự rất tò mò.

“À... về chuyện đó à? Thật ra thì... ta đã lấy lại trí nhớ rồi!” Khải Minh nhanh chóng đáp.

“Thật sao?”

“Ừm...”

“Vậy... thân thể của chàng?”

“Được rồi... để ta kể cho nàng nghe!”

Khải Minh hít một hơi và bắt đầu kể sơ lược về bản thân mình. Tất nhiên những chuyện như xuyên không, hay khoái lạc hệ thống và cả những mối tình của hắn đều không xuất hiện trong lời kể. Chủ yếu chỉ nói về tên tuổi, sức mạnh và chuyện gặp tai nạn rồi lạc đến nhà Linh Chi.

“Vậy... tên thật của chàng là Huỳnh Khải Minh... chàng thuộc Huỳnh gia tộc sao?” Linh Chi sau khi nghe Khải Minh kể tròn mắt ngạc nhiên, không ngờ tên này có thân thế đặc biệt đến vậy.

“Ừa... đúng rồi!” Khải Minh nói rồi, tiến đến ôm Linh Chi, vuốt ve mái tóc của nàng.

“Vậy... từ giờ... em phải chuyển cách xưng hô rồi! Gọi là Huỳnh thiếu gia nha Hồi Trí... à không Khải Minh!”

“Gọi ta là Khải Minh được rồi, thiếu gia gì chứ!”

“Ừm... hihi, vậy... Khải Minh sau này chẳng tính... làm gì?” Linh Chi khi nói câu này có chút ngập ngừng.

“Làm gì à? Ta nghĩ, ta sẽ trở về gia trang...”

“À... vậy sao?” Linh Chi hơi cúi mặt xuống. Thấy vậy, Khải Minh cười một cái rồi nói tiếp:

“... Cùng với nàng nữa!”

“Heh?”

Linh Chi có vẻ hơi bất ngờ.

“Về mặt như vậy là sao? Nàng là của ta rồi mà, tất nhiên ta đi đâu thì nàng phải theo đó chứ, nàng phải luôn bên cạnh ta!”

“...” Linh Chi vẫn còn hơi ngơ ngác.

“Có được không Linh Chi, cùng ta về Huỳnh gia trang nhé! Về đó rồi... chúng ta sẽ... làm đám cưới!” Khải Minh hơi đỏ mặt, ánh mắt có chút lảng tránh khi nói.

“HỂ? Chàng... nói là... đám cưới sao?” Linh Chi cũng đỏ mặt, nhưng ánh mắt nàng lại cố nhìn thẳng vào Khải Minh, xem thử hắn có nói thật không. Những lời vừa rồi có được tính là cầu hôn không nhỉ?

“Thì... đám cưới chứ sao? Ta yêu nàng... nàng cũng yêu ta... thì... phải... c – c – cưới nhau chứ!” Khải Minh dồn hết can đảm nắm lấy tay Linh Chi để nói.

“Fu – fu...” Linh Chi sau một hồi ngớ ngàng liền cười khúc khích.

“Hà? Vậy là sao?” Khải Minh bắt đầu thẹn mặt ra.

“Xin lỗi chàng... tại nó mắc cười quá...”

“Mắc cười...!”

“Ừm thì... lúc mà chàng làm chuyện đó... trông rất tự tin, hùng dũng... ai dè khi nói mấy cái này... lại ấp a ấp úng... không mắc cười mới lạ! Fu – fu!”

Khải Minh nghe vậy đỏ mặt, nói về chịch thì hắn dư kinh nghiệm, nhưng ba cái tình cảm này... hắn mù tịt, chỉ biết nghĩ gì nói nấy thôi. Nhưng cũng vì vậy, đó là cảm xúc thật lòng của hắn, không hề có chút dối trá nào.

“Nhưng mà... Khải Minh... nghe chàng nói vậy... em... em vui lắm!” Linh Chi dừng cười, nhìn vào Khải Minh nói.

“Thật sao? Vậy nàng sẽ đồng ý?”

“Tất nhiên rồi... chồng yêu* của em!”

*Chỗ này tình gọi là phu quân nhưng cơ bản là không thích, có gì sau này sửa:)

“Yeah... ta cũng yêu nàng lắm! Vợ oiii!”

Khải Minh nói rồi lao đến đè Linh Chi xuống quất thêm một turn nữa.

“AAA... từ từ... á... uh... đau... ah... sướng... Khải Minh... em... yêu... chàng <, 3”

Cặp vợ chồng son này trông thật hạnh phúc nhỉ?:)

...

Một tiếng sau, Khải Minh cùng Linh Chi ra khỏi giường, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

“Uh...”

Bước xuống sân chính, Linh Chi hét lên kinh hãi khi chứng kiến cảnh xác chết bị Tử Hỏa thiêu thành tro. Dù biết bọn cướp này có tội nhưng hành xử thế này liệu có quá tàn ác?

“Ah... đúng rồi... còn Bạch Long nữa!” Khải Minh chợt la lên.

“Bạch Long? Không phải nó chết rồi sao?” Linh Chi giọng rầu rĩ nói.

“Chưa đâu... nó chưa chết mà!”

“Thật... thật sao?”

“Ừm... ta nói thật mà... nàng đợi ở đây một tí... ta đem nó tới cho nàng xem!” Khải Minh nói rồi chạy đi vào căn phòng gần đó, để lại Linh Chi một mình.

Nhưng hắn không biết rằng, ở gần đó, có một bóng người đang loạng choạng bước về phía Linh Chi.

“Ah... đau quá... đau quá... sống... chết... thằng khốn... ta phải giết nó... há há... ta phải cho nó nếm mùi kịch độc... này...”

Tên đó vừa đi, vừa nói lầm nhảm như một thằng điên. Mà rõ ràng hắn ta là kẻ điên mà. Hắn ta chính là Lộc, kẻ đã tra tấn Khải Minh và bị hắn ném vào nồi thuốc độc, tuy không chết nhưng đã trở nên điên loạn.

“Uh... là thằng đó!”

Lộc bỗng cười một cái khi nhìn thấy Linh Chi, có lẽ thị lực của hắn cũng bị ảnh hưởng nên đã nhìn nhầm nàng thành Khải Minh.

Không nghĩ ngợi gì nhiều, Lộc rút ra một con dao, bên trên có phủ một lớp chất kịch độc. Đây là loại độc nguy hiểm nhất mà hắn có.

“Móa con rồng này ngủ say quá!” Khải Minh lúc này đang ôm Bạch Long trở ra.

“Tao giết mày!” Lộc hét lên rồi cầm con dao lao đến Linh Chi.

“Há?” Linh Chi giật mình, quay lưng lại thì.

“Phập!”

Con dao của Lộc đã ghim vào trong bụng nàng.

“Chết đi!” Hắn ta cười đắc thắng.

Còn Khải Minh...

“... KHÔNGGGGGGGG! Linh Chi!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136

“LINH CHI!”

Khải Minh hét lớn trong tuyệt vọng.

“Bịch!”

Linh Chi đau đớn ngã xuống.

“Há... há...” Còn Lộc thì đứng cười.

“THẰNG CHÓ! MÀY PHẢI CHẾT!”

Khải Minh trừng mắt một cái, một mũi gai từ khí xuất hiện và phóng thẳng vào bụng Lộc, thổi bay hắn đi một đoạn xa.

“AAAA!”

“Rầm!”

Với đòn đó, hắn chắc chắn sẽ chết.

“Linh Chi...”

Khải Minh vội vã chạy lại bên cạnh Linh Chi. Ánh mắt trở nên hoảng loạn khi thấy máu nàng đang chảy ra rất nhiều, sắc mặt tái nhợt.

“K – khải Minh! ”

Linh Chi thều thào gọi.

“Đừng lo... để cho ta! ”

Khải Minh nói rồi, rút con dao kia ra một cách nhẹ nhàng nhất, sau đó lấy ra trong túi một vài viên trị thương trung cấp cho Linh Chi uống.

Từng viên, từng viên chui xuống cổ họng nàng.

Máu bắt đầu ngừng chảy ra ngoài, rồi vết thương dần hẹp lại.

Quả nhiên, thuốc trị thương này rất có hiệu quả.

Tuy nhiên...

“Uh... ah! ”

Linh Chi bỗng gào lên đau đớn, tay nắm chặt ngực.

“Linh Chi! ”

“Khải Minh... em đau quá...” Linh Chi nói rồi ngất đi.

“Nàng bị sao vậy? Có khi nào... là Độc! ”

Khải Minh lập tức nhìn sang con dao bên cạnh, trên đó quả nhiên phủ một lớp chất độc, lại là loại kịch độc nữa, một khi trúng phải chỉ có... CHẾT.

Nọc Độc Xà Vương: Chất độc cực kì nguy hiểm, một khi trúng phải thập tử nhất sinh.

“Không được! Linh Chi...” Nước mắt Khải Minh bắt đầu chảy ra. Hắn thật không ngờ mình chỉ lơ là một chút đã khiến Linh Chi lâm vào tình cảnh này.

Hắn cực kì ân hận.

Nhưng giờ phải lo cho Linh Chi trước, nếu để nàng chết, thì hắn sẽ ân hận cả đời.

Khải Minh vội lục lại số thuốc quý mà hắn chôn lúc trước, sau một hồi tìm kiếm, hắn tìm ra một lọ thuốc màu trắng.

Tiên Dược: Thuốc loại thuốc hiếm, có khả năng trị thương cao, hồi hồn lực nhanh và đặc biệt giúp giải được nhiều loại độc.

Thấy Tiên Dược có công dụng giải độc, Khải Minh như chết đuối vớ được khúc gỗ trôi, vội đem thuốc cho Linh Chi uống.

“Roẹt! ”

Một luồng sáng kì lạ phát ra từ cơ thể Linh Chi.

Một lúc sau, Linh Chi mở đôi mắt mệt mỏi của mình ra.

“Linh Chi! ”

Nàng ấy đã tỉnh lại.

Thực sự đã tỉnh lại.

Nhưng...

“Hộc...”

Linh Chi phun ra một ngụm máu.

“Cái gì? ” Khải Minh từ vui mừng hóa thành lo lắng.

“Linh Chi... nàng thấy sao rồi? ”

“Khải... Minh... em... mệt quá... đây là loại độc gì vậy, chàng có biết không? ”

Nghe Linh Chi hỏi, Khải Minh lập tức đáp:

“Là nọc độc xà vương... nhưng ta đã cho nàng uống tiên dược rồi mà?”

“Nọc độc xà vương! Không thể nào... thứ đó hầu như không có thuốc giải...”

Mặt mũi Linh Chi tối sầm lại khi nghe Khải Minh nói.

“Cái gì? Không thể nào...” Hai mắt Khải Minh đơ hẫ, con ngươi không hề chuyển động.

Nàng ấy nói là không có thuốc giải?

Không thể nào.

Ai đó hãy nói với hắn chuyện này là mơ đi.

“Không thể nào... hệ thống, ngươi có thuốc giải không? Cửa hàng có bán không?”

Hắn đặt hy vọng vào hệ thống.

“Không!”

Đề rồi thất vọng.

“Hộc...”

Linh Chi lại ho ra một ngụm máu nữa, trông vô cùng xót thương.

“Linh Chi! Liệu còn cách nào khác không? Nếu cứ như vậy...”

“Hộc... hộc... Khải Minh... hãy đưa em đến chỗ sư phụ!”

Sư phụ của Linh Chi, Khải Minh đã từng nghe nàng kể qua, nghe bảo bà ấy là một thần y, vậy chắc có thể cứu được Linh Chi. Khải Minh không chần chừ hỏi: “Sư phụ nàng ở đâu?”

“Uh... trong thung lũng sương mù!”

Nghe vậy, Khải Minh khẩn trương bế Linh Chi đi. Tuy biết nơi đó rất xa và nhiều ma thú nguy hiểm. Nhưng để cứu được Linh Chi, hắn mặc kệ tất cả.

Tuy nhiên, hắn không thể mặc kệ thời gian.

Nếu chạy bộ đến đó, dù có dùng tất cả những chiêu tốc độ, ít nhất cũng phải tốn 5 tiếng. Liệu Linh Chi có thể cầm cự đến lúc đó?

“Roẹt!”

Đang lúc rối bù, một ánh sáng kì lạ phát ra khiến Khải Minh giật mình, chuyện gì nữa đây chứ?

Hắn đưa mắt sang thì phát hiện ánh sáng kia đến từ Bạch Long.

Cơ thể nhỏ bé của con rồng bỗng to dần ra.

Và nó nhanh chóng đạt đến hình dạng trưởng thành lúc trước.

“Kriiii!”

“Bạch Long! Đứng rồi... hãy mau đưa ta đi!” Khải Minh có vẻ không bất ngờ lắm, đúng hơn là hắn không có thời gian cho việc đó.

“Kriiii!”

Bạch Long réo lên một tiếng, sau đó hạ mình xuống như bảo Khải Minh hãy trèo lên lưng mình.

Khải Minh không chần chừ một giây nào nữa, vội vàng nhảy lên.

Ngay sau đó, đôi cánh của Bạch Long vỗ mạnh rồi đưa cơ thể nó lên không trung. Rồi, khi đến một độ cao vừa đủ, nó bỗng đẩy cao tốc độ, lao vun vút trên bầu trời. Với tốc độ thế này, Khải Minh có thể đến thung lũng sương mù chỉ trong vòng nửa tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137

Thung lũng sương mù...

“Là chỗ này phải không Linh Chi?” Khải Minh hỏi ngay khi trông thấy một ngôi nhà tranh đơn sơ trong màn sương mờ.

“Uh... đúng... rồi...” Linh Chi thều thào nói, sau đó ngắt đi.

“Linh Chi!” Thấy vậy, Khải Minh cực kì sốt sắng, mỗi lần Linh Chi ngắt đi, hắn đều sợ hãi, sợ rằng nàng sẽ không tỉnh lại được.

“Phải mau chóng đến chỗ thần y! Bạch Long! Hạ xuống!”

Khải Minh hét lên một tiếng, Bạch Long như hiểu ý, cơ thể hướng xuống đất.

“Kriiii!”

Ngay khi hạ cánh, Khải Minh nhảy khỏi lưng Bạch Long, vội vã bế Linh Chi vào trong nhà. Thế nhưng...

“Roẹt... roẹt!”

Hai bên trái phải của Khải Minh bỗng xuất hiện hàng trăm mũi kim lao về phía hắn.

“Bây!”

Khải Minh phản ứng rất nhạy cảm, vội vàng tạo ra xung quanh một lớp tử khí che chắn mình cùng Linh Chi.

“Keng... keng... keng!”

Đúng như mong đợi tử khí, chúng hoàn toàn cản được những mũi kim kia.

“Là kẻ nào!”

Ngay sau đó, từ bên trong nhà, một giọng nói vang đến kèm theo sự xuất hiện của một bà lão.

Tên: Lê Thúy Phi.

Tuổi: 201.

Sinh lực: 640082/650000.

Hồn lực: 574940/612940.

Cảnh giới: Hồn Hoàng tầng 11.

Thông tin thêm: Kiến thức y học uyên thâm, được xem là thần y.

“Thần y! Đúng người rồi!” Khải Minh thầm nhủ trong lòng, sau đó chạy đến chỗ Thúy Phi lão bà.

“Thần y... xin người hãy cứu Linh Chi!” Khải Minh cầu cứu.

“Cái gì... Linh Chi!” Thúy Phi mới đầu có chút cảnh giác khi Khải Minh chạy đến, nhưng khi nhìn thấy Linh Chi liền chuyển thái độ.

“Con bé bị sao vậy? Trúng độc! Là nọc độc xà vương!” Quả không hổ danh thần y, chỉ một cái liếc mắt đã nhìn ra.

“Tại sao lại thành ra như vậy? Nó đã trúng độc lâu chưa?”

“Dạ khoảng nửa tiếng trước!” Khải Minh khẩn trương khai báo.

“Nửa tiếng sao! Vẫn còn sống được? Ngươi đã cho nó uống gì?”

“Là tiên dược!”

“Tiên dược sao? Thật may mắn...”

“Thần y! Làm ơn... xin người hãy cứu Linh Chi!”

“Hừ... không cần người nói! Nó là học trò của ta mà! Để ta đưa nó vào trong chữa trị, người đứng ở ngoài, không được vào tránh làm phiền ta!”

Nói rồi, Thúy Phi nhanh như chớp đoạt lấy Linh Chi trong tay Khải Minh rồi đi vào nhà, đóng cửa lại. Bà vẫn chưa tin tưởng Khải Minh nên buộc hắn phải đứng bên ngoài thôi. Dù rất muốn vào xem nhưng hắn cũng đành nghe lời vậy, tất cả đều vì mạng sống của Linh Chi.

Một tiếng sau...

“Không biết sao rồi?” Khải Minh đứng bên ngoài cứ thấp tha thấp thỏm nhìn vào cánh cửa nhà.

“Kriii!”

Bạch Long (ở dạng rồng con) thấy vậy liền đưa chân vỗ đuôi Khải Minh ra về động viên. Tuy vậy, Khải Minh vẫn không khá hơn là bao.

“Cạch!”

Cánh cửa nhà bất ngờ được mở, Thúy Phi lão bà từ trong bước ra.

“Thần y... mọi chuyện sao rồi? Linh Chi sao rồi?”

Khải Minh vội chạy lại hỏi han, ánh mắt hoảng loạn vô cùng.

“Haizz...”

Thúy Phi lắc đầu thờ dài làm Khải Minh lo lắng càng thêm lo lắng.

“Ta đã dùng hết cách nhưng không thể đẩy chất độc ra ngoài... chỉ có thể ép độc lực xuống mức thấp nhất để duy trì tính mạng con bé!”

“Bà nói vậy là... Linh Chi... nàng ấy còn có thể sống bao lâu?” Khải Minh thăm ước Thúy Phi sẽ nói ra một con số không lơ nào đó.

“Theo ta có thể là 1 năm...”

“Một... năm?” Khải Minh thăm cảm tạ trời đất, một năm cũng không phải quá ngắn cho những hy vọng của hắn.

“Nó chỉ có thể sống được chừng đó thôi... và lại những năm tháng ấy cũng không hề yên bình, độc vẫn có thể phát huy tác dụng, đoạt mạng con bé lúc bất cứ lúc nào...” Thúy Phi lắc đầu thờ dài.

“Thần y... liệu có cách nào chữa trị cho nàng ấy?” Khải Minh hỏi, ánh mắt cương nghị và chờ đợi, nếu Thúy Phi nói có cách, thì bất cứ giá nào hắn cũng sẽ làm để cứu Linh Chi, còn nếu bà nói không, thì hắn sẽ tự tìm cách. Hắn nhất quyết không để Linh Chi chết.

“Không phải là không có cách... nhưng mà...”

“Cách? Đó là gì?” Khải Minh đang rất mong chờ.

Thấy sự kiên quyết của Khải Minh, Thúy Phi không khỏi cảm thấy ngạc nhiên. Bà hỏi: “Người... là gì của Linh Chi?”

Nghe câu hỏi đó, Khải Minh hơi ậm ừ nhưng rồi trả lời gọn lẹ: “Tôi... là người yêu của nàng!”

“Ồ? Người yêu? Thế mà để con bé bị trúng độc, ra nông nỗi này sao?”

Câu nói của Thúy Phi như một con dao cắt vào lòng Khải Minh.

“Tôi...”

“Hừ... trông người chẳng đáng tin cậy chút nào cả? Linh Chi là người yêu người mà người lại không thể bảo vệ được nó. Vậy có nói cho người biết cách cứu thì người cũng chẳng làm được gì đâu! Ta không tin tưởng người!”

Thúy Phi cứ như muốn đay nghiến Khải Minh vậy. Bà hoàn toàn không có chút thiện cảm gì với hắn?

Trước những lời nói ấy, Khải Minh chỉ biết đứng im, mặt cúi gằm xuống đất.

Thúy Phi nhìn hắn với ánh mắt chán ghét xong xoay người bỏ đi.

Nhưng ngay khi bà vừa bước được một bước, Khải Minh chợt lên tiếng:

“Tôi xin bà... Hãy chỉ cho tôi cách để cứu Linh Chi.”

“Hừ... không phải ta nói rồi sao, một kẻ vô vọng như ngươi...”

“Là tôi vô dụng, tôi đã lo là để Linh Chi gặp phải tình trạng này, tôi đã không thể bảo vệ nàng ấy. Nhưng mà... xin bà, hãy cho tôi cơ hội chuộc lại lỗi lầm, Tôi nhất định phải cứu Linh Chi!”

Nghe vậy, Thúy Phi quay lại, lập tức bắt gặp ánh mắt quyết tâm còn hơn cả lúc nãy của Khải Minh. Xem ra những gì hắn nói hoàn toàn là thật.

Thấy vậy, Thúy Phi gật đầu một cái, những gì bà nói lúc nãy hoàn toàn chỉ để thử lòng Khải Minh. Nếu như hắn là một kẻ dễ dàng nhụt chí, làm sao bà có thể tin tưởng chỉ cho hắn cách cứu Linh Chi.

“Hừ... xem ra ngươi cũng có chút ý chí! Được rồi... vào nhà đi! Ta sẽ nói cho ngươi biết cách...” Thúy Phi nói rồi từ từ vào trong nhà.

“Thật... sao ạ?”

Khải Minh có chút gì đó ngờ ngạc nhưng sau đó vội vàng theo sau Thúy Phi.

Vừa vào trong nhà, Khải Minh liên tục ngó nghiêng như kẻ trộm. Thấy vậy, Thúy Phi bảo: “Nó ở trong phòng... ngươi vào thăm đi! Ta đi pha trà!”

Nghe vậy, Khải Minh gật đầu một cái rồi đi vào căn phòng bên trong.

“Uh...”

Cổ họng hắn khẽ rên một tiếng khi thấy Linh Chi đang hôn mê trên giường, sắc mặt nàng tái xanh không còn chút hồng khí, cơ thể trông như gầy gò hơn trước rất nhiều. Phải nói sức tàn phá của loại độc kia thật khủng khiếp.

Khải Minh nhìn Linh Chi, lòng không khỏi xót xa.

Nếu lúc đó hắn ở bên cạnh nàng.

Hoặc nếu trước đó hắn giết Lộc.

Thì nàng đâu phải chịu cảnh này.

Tuy nhiên mọi chuyện dù sao cũng đã xảy ra, chỉ còn cách chấp nhận.

Ngắm nhìn Linh Chi một hồi lâu thì Thúy Phi gọi, Khải Minh lập tức ra ngoài.

Vừa ngồi vào chiếc bàn gỗ mộc mạc, Thúy Phi rót cho hắn một chén trà trông rất thơm ngon. Tuy nhiên, hắn chẳng có tâm trạng thưởng thức, chỉ đợi Thúy Phi uống xong chén trà liền hỏi: “Lão bà... xin hãy chỉ tôi cách cứu Linh Chi!”

Thúy Phi cất chén trà xuống, sau đó cất tiếng:

“Hmmm... Trong vài năm sống ở đây, ta có rất nhiều công trình nghiên cứu, một trong số đó là cách trị nọc độc của xà vương, thứ độc mà một khi trúng phải thì gần như vô phương cứu chữa. Và khoảng nửa năm trước, ta đã tìm ra cách chế tạo loại thuốc có thể chữa trị cho người trúng độc.”

“Thật sao? Vậy hãy chế nó và cứu Linh Chi...”

“Nếu có thể thì ta đã cứu nó rồi... nguyên liệu để chế ra loại thuốc đó rất hiếm, tuy nhiên hiện ta đã có gần đủ, chỉ thiếu một thứ...”

“Đó là gì?”

“Đó là... quả của Cây Sinh Mệnh!”

“Quả của Cây Sinh Mệnh?”

Khải Minh nghe xong lập tức kết nối với cửa hàng hệ thống, xem thử nó có bán không. Tuy nhiên kết quả lại không có.

“Thứ đó... làm sao có được nó? Bà có biết không? Nếu biết xin hãy chỉ tôi!”

“Hmmm... ngươi có biết Cây Sinh Mệnh?”

“Cây sinh mệnh? Hình như có nghe qua... A... nó là cái cây nổi tiếng ở Thổ Hoàng Thành!” Khải Minh đã nhớ ra, lúc trước ở học viện, hắn đã từng đọc tài liệu về loài cây này.

“Đúng vậy, đó là linh vật của Thổ Hoàng Thành. Tương truyền rằng cái cây ấy đã tồn tại rất lâu về trước, vào thời mà các vị thần khai thiên lập địa đã có nó... Như cái tên của mình, Cây Sinh Mệnh toát ra một luồng sinh khí rất mạnh mẽ, đến nỗi người hấp hối mà đem đến dưới tán cây cũng có thể hồi sinh...”

Thúy Phi ngừng lại một chút, đoạn nói tiếp:

“Cây Sinh Mệnh còn có một điểm đặc biệt khác đó chính là cứ mười năm nó sẽ cho ra một quả. Vì là một phần của Cây Sinh Mệnh nên quả của nó cũng sở hữu nguồn sinh khí dồi dào, ngoài ra còn có công năng gia tăng hồn lực, giúp linh hồn phát triển vượt bậc và đặc biệt là... giải được bách độc.”

“Nếu có quả của Cây Sinh Mệnh làm nguyên liệu chế thuốc, việc tạo ra thần dược siêu cấp không phải điều gì quá khó khăn. Và tất nhiên, nếu có nó, chuyện chế tạo thuốc giải cho Linh Chi hoàn toàn khả thi!”

“Thật sao? Nhưng mà mười năm nó mới cho một quả...” Khải Minh nghe xong không khỏi hoang mang. Với tình trạng cho quả keo kiệt của Cây Sinh Mệnh, liệu hắn có cơ hội hái quả nó không?

“Hmmm... may mắn cho ngươi, theo ta tính toán thì năm nay nó sẽ ra quả, chính xác là vào tháng tới!”

“Thật sao? Nếu vậy tôi sẽ mang nó về... mà bà chỉ cần một quả?” Khải Minh nắm chặt tay nói.

“Đúng vậy... một quả là đủ rồi! Nhưng mà phải nói trước cho ngươi chớ khinh suất... muốn có quả của Cây Sinh Mệnh không phải việc đơn giản. Nó tuy xem là linh vật của Thổ Hoàng Thành nhưng lại thuộc quyền sở hữu của đại gia Râu Xám, một trong những kẻ giàu nhất Lam Tinh Cầu này... Sở dĩ hắn giàu như vậy một phần nhờ việc kinh doanh quả của Cây Sinh Mệnh.”

“Kinh doanh? Vậy nghĩa là phải dùng tiền để mua sao?”

“Với những công dụng đặc biệt kèm theo độ hiếm 10 năm có một, rất nhiều người muốn có nó, bao gồm những đại gia lớn nhỏ, các tay chơi thú vị, họ không ngại bất kì mức giá nào... Râu Xám nhân cơ hội đã đẩy giá cao ngất ngưởng!”

“Nó nằm khoảng bao nhiêu?”

“Mười năm trước, Râu Xám đã bán nó cho một người nào đó với giá 9000 tỉ phang.”

“9000 Tỉ!” Khải Minh hơi sững sốt trước số tiền khổng lồ kia.

“Liệu ngươi có thể mua nó?” Thúy Phi hỏi Khải Minh, lại một câu hỏi thử lòng chẳng?

“Tôi không biết liệu có đủ tiền để mua không... Nhưng tôi chắc chắn một điều, tôi sẽ mang quả của Cây Sinh Mệnh về bằng mọi cách kể cả... CUỐP.”

Khải Minh nói, ánh mắt vẫn nhìn vào Thúy Phi không chút lảng tránh.

“Hmmm...” Thúy Phi hơi kinh ngạc trước lời nói của Khải Minh, trong lòng cũng có một chút dao động.

Tại sao hắn cố gắng như vậy?

Là do tình yêu sao?

“Nhóc con... ngươi tên gì?” Thúy Phi hỏi.

“Tên tôi là... Huỳnh Khải Minh!”

Ngay khoảnh khắc nghe tên hắn, Thúy Phi chợt nhướn mày, hình như bà đã từng nghe qua cái tên này ở đâu đó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138

Thả ta ra, lũ khốn kiếp!”

Trong ngục tối Thổ Hoàng Thành, những tiếng la réo đinh tai nhức óc cứ liên tục vang lên.

“Hừ thẳng nhãi, ngươi có im đi không?”

Một tên cai ngục béo ú với gương mặt hung tợn như quỷ dữ đưa tay chỉ thẳng mặt thanh niên ở phía sau song sắt, chủ nhân của những tiếng la hét vừa rồi.

“Grrr... thả ta ra... ta bị oan! Ta bị oan!”

Thanh niên ấy vẫn tiếp tục gào thét, hai tay nắm chặt song sắt hận chỉ muốn bẻ gãy nhưng lực bất tòng tâm.

“Hừ...”

Tên cai ngục chắc lưỡi một cái chán chường, chỉ muốn tiến đến tán gãy răng cái thằng ồn ào kia.

“Đội ta xong việc đi rồi ta cho ngươi chết!”

Tên cai ngục nói rồi đưa tay xuống vỗ mạnh vào đầu nữ nhân đang bú liếm dương vật cho hắn, cô nàng thấy vậy lập tức bú nhanh hơn, trong khi khóe mắt đang tuôn lệ liên hồi. Nhìn vào bộ đồ sọc trắng đen mà cô đang mặc ắt hẳn cũng là một phạm nhân ở đây. Chính xác là vậy.

Cô nàng này vì phạm tội tham gia vào quân nổi loạn chống phá chính quyền hoàng gia nên bị bắt giữ. Sau khi vào tù, cô liên tục bị các cai ngục cưỡng hiếp, đặc biệt là tên mà cô đang bú dương vật.

Đây là một hình phạt vì phạm tội sao? Không!

Chúng chỉ đơn giản dùng cơ thể cô để thỏa mãn thú tính thôi. Không chỉ riêng cô, các nữ tù nhân khác tại đây cũng chịu chung số phận.

Kinh tởm, phần nộ, uất ức. Đó là tất cả cảm xúc của cô.

Cô muốn hét lên nhưng chẳng được.

“Guh... Ta ra đây!”

Tên cai ngục rên một tiếng, phóng xuất tinh dịch đặc quánh vào bên trong miệng nữ tù nhân.

“Ọc... ọc...”

Sau khi xuất xong, mặc kệ nữ tù nhân đang nằm ho sặc sụa vì nghẹn, hắn ta kéo quần tiến đến chỗ thanh niên kia.

Đồng thời, hắn ta cầm một tờ giấy gì đó và đọc:

“Tội nhân Huỳnh Khải Minh. Tội trạng: Giết đại gia Râu Xám nhằm chiếm đoạt quả Cây Sinh Mệnh... Hmmm, thế này mà bảo oan à?”

“Grrr... ta nói ta bị oan mà! Ta không có giết người, cũng chẳng chiếm đoạt gì cả... là kẻ khác làm! ” Khải Minh tức giận la lên, hai tay siết chặt song sắt.

“Haha... Đừng nói nhiều, vào đây là có tội hết! Đéo có oan uổng gì đâu...”

“Cái gì? Nhưng...” Khải Minh cắn răng tức giận. Tên cai ngục thấy vậy khẽ cười một cái đắc tiện, kẻ sát khuôn mặt dữ tợn vào song cửa và nói: “Ngươi biết tội của ngươi là gì không? Là tội thấp cổ bé họng, là tội biết mình oan mà không thể giải... Kẻ như ngươi trong ngục này có đầy, chẳng thằng nào thoát ra được đâu, vì thế nên đừng kêu oan nữa, chẳng giúp gì đâu!”

Cai ngục nói xong phun một bãi nước bọt lên mặt Khải Minh khinh bỉ.

“Grrrr...” Hai tay Khải Minh siết chặt song sắt đến nổi chảy máu.

Nếu hồn lực của hắn không bị phong ấn.

Nếu song sắt phía trước không gia trì kết giới.

Thì có lẽ Khải Minh đã xông ra đập chết tên cai ngục kia rồi.

Nhưng đó là khi không có chữ “nếu”...

“Hừ...” Khải Minh dùng tay lau mặt, sau đó tìm vào góc tù ngồi. Lời của tên cai ngục cũng không phải sai, hắn có la hét cũng chỉ phí sức, chỉ bằng ngồi nghĩ cách khác khả thi hơn.

Khải Minh nhắm mắt lại, bắt đầu nhớ lại về những sự việc đã trải qua, từ lúc hắn đặt chân tới Thổ Hoàng Thành cho đến lúc bị bắt giam...

...

Vài ngày trước...

Từ cửa sổ của xe ngựa, Khải Minh ló đầu ra ngoài, đôi mắt không hề chớp khi thấy công thành của Thổ Hoàng Thành.

“Đây... là Thổ Hoàng Thành sao?”

Khải Minh không khỏi trầm trồ, ánh mắt lướt trên bức tường bao quanh thành, nó có chiều cao và độ dày đáng kinh ngạc, cộng với việc được gia trì thêm hồn lực bên ngoài, bức tường đã mang lại một cảm giác kiên cố cũng như an toàn cho bất kỳ ai nhìn vào.

Trong lúc đánh xe đang trao đổi gì đó với lính gác, Khải Minh tranh thủ ngắm nghía người xung quanh đi lại trước cổng thành.

Ở Diệp Lục đế quốc, Thổ Hoàng Thành là một trong những ngôi thành sầm uất nhất, chẳng thua kém gì Bình Minh Thành hay kinh đô. Cuộc sống của người dân ở đây vì thế cũng khá an lạc, ai ai cũng trông vui tươi, tràn đầy sức sống. Nhìn vào họ, Khải Minh chợt cảm thấy yêu đời hơn đôi chút. Tuy nhiên, cảm giác đó chỉ kéo dài vài giây...

“Đi nhanh lên!”

Từ phía xa, một đoàn hơn một trăm người nối liền nhau bằng xiềng xích tiến đến, xung quanh họ là vài tên lính gác hung tợn, thi thoảng lại vung roi đánh đập thúc giục họ đi nhanh hơn.

Nhìn hình ảnh này, Khải Minh không khỏi nghĩ rằng đó là một đoàn nô lệ, tuy nhiên, họ không phải là nô lệ, mà là phạm nhân.

“Quân nổi loạn... chống phá hoàng gia à? ” Nhờ Tinh Thông Nhân, Khải Minh đã biết được đôi chút về những người kia và lý do tại sao họ lại bị xiềng xích như thế.

Sống 2 năm ở thảo nguyên Cao Linh, Khải Minh chẳng biết gì về tình hình của đất nước. Nhưng mấy ngày gần đây, trên đường đến Thổ hoàng Thành, hắn đã được nghe rất nhiều, nào là suy thoái kinh tế, chính trị, chiến tranh biên giới, hoàng đế bỏ mặc con dân... dẫn đến nhiều nơi nổi loạn, những người bị bắt kia chính là ví dụ điển hình.

Là một người dân của Diệp Lục đế quốc, Khải Minh cũng có chút lo lắng trước tình hình hiện tại. Tuy nhiên, đối với hắn lúc này, tương lai của đất nước vẫn bị đặt sau một thứ, đó là... sinh mạng của Linh Chi.

Nên nhớ mục đích của hắn đến Thổ Hoàng Thành chỉ có một, bằng mọi giá phải lấy được quả của Cây Sinh Mệnh, thứ nguyên liệu còn thiếu trong đơn thuốc chữa trị nọc độc xà vương.

“Hừ... nhất định phải lấy được!”

Khải Minh vừa nghĩ xong cũng là lúc chiếc xe ngựa tiếp tục lăn bánh, có vẻ đánh xe đã xong chuyện với đám lính gác thành.

Đi qua cánh cổng kim loại cổng kênh, chiếc xe ngựa tiến vào thị trấn.

“Wow...”

Hai năm sống ở vùng nông thôn đã mang đến cho Khải Minh cảm giác kỳ lạ khi bước vào chốn đô thị phồn hoa.

Quang cảnh xung quanh rất khác, nó toát lên một vẻ sang trọng mà nông thôn không bao giờ có được. Và... nó cũng rất đẹp.

Tuyến đường chính dành cho việc lưu thông, nó khá dài và rộng, lại còn được lát gạch sáng bóng xa hoa. Hai bên đường là những tòa nhà xây bằng gạch chống cháy, chúng có rất nhiều kiểu dáng khác nhau nhưng chung quy đều nhắm đến sự thanh lịch.

Người dân bên trong thành cũng không khác gì mấy với những người dân Khải Minh gặp ở trước cổng thành, đều tràn ngập sức sống, có thể nghe tiếng cười ở bất kỳ nơi đâu.

Quả là một nơi tuyệt vời.

Nhưng, Khải Minh cảm giác có gì đó giả tạo ở nơi đây.

...

“Phù... kiếm một quán trọ thôi!”

Sau khi trả tiền cho đánh xe, Khải Minh lập tức đi tìm một quán trọ để nghỉ ngơi. Ở thị trấn to lớn như thế này, việc kiếm một quán trọ không có gì khó khăn cả.

“Ừm, chỗ này ổn nè... quán trọ Cây Cọ!”

Khải Minh không kén cá chọn canh gì nhiều, chỉ cần một nơi nghỉ ngơi là đủ rồi, vì thế, hắn đã chọn ngay quán trọ đầu tiên mà mình trông thấy.

“A... kính chào quý khách!”

Vừa bước vào trong, một cô bé chừng khoảng mười lăm tuổi đã chạy đến niềm nở chào đón hắn.

“Quý khách đến đây thuê phòng ạ?”

“Ừ... cho ta một phòng bình thường.”

“Dạ... có ngay! Phiên ngài làm vài thủ tục trước khi thuê phòng!”

“Ừm được thôi!”

Sau khi hoàn tất thủ tục, Khải Minh được dẫn lên trên lầu và giao cho một căn phòng nằm ở cuối hàng lang.

Vừa vào phòng, Khải Minh nhanh chóng mở chiếc ba lô của mình ra, lấy từ trong đó ra một chú rồng trắng nhỏ nhắn đang ngủ say. Không khó để đoán ra đó chính là Bạch Long.

“Bịch!”

Đặt Bạch Long lên trên bàn, quăng hành lý vào một góc, Khải Minh nhẹ nhàng thả người lên chiếc nệm êm ái rồi đánh một giấc, sau chuyến đi dài với chiếc xe ngựa xóc liên hồi, hẳn đã khá mệt mỏi, cần nghỉ dưỡng sức một tí.

Ngủ một giấc liền đến 6 giờ tối, Khải Minh tỉnh dậy. Thấy Bạch Long vẫn ngủ say sưa nên hắn không thèm gọi nó dậy, một mình xuống dưới kiểm chút thức ăn rồi xách dép ra ngoài dạo phố.

“Quý khách ra ngoài ạ?”

Cô bé ở quầy tiếp tân hỏi.

“Ờ... ta đi lâu xanh một tí! ” Khải Minh gãi má đáp.

“À... Hề? ” Cô bé kia có vẻ ngạc nhiên, cứ nghĩ Khải Minh nói đùa, định hỏi lại thì hắn đã đi mất.

...

Bước đi trên đường đầy người qua lại, đôi mắt Khải Minh không thể giữ nguyên một chỗ mà cứ liên tục sầm soi trái phải.

Hắn đang nhìn gì vậy?

Tất nhiên là... gái rồi.

Đùi trắng, eo thon, ngực bự, mông tròn và mặt xinh.

Không mỹ nhân nào thoát khỏi ánh mắt dâm tà của hắn.

“Hộc... Chết mất... đường gì mà gái đẹp không!”

Khải Minh tách khỏi dòng người, tựa vào một con hẻm nhỏ, không ngừng thờ dài. Cơ thể hắn lúc này đang nóng ran, thẳng em thì cương cứng như sắt, xem ra bị kích thích không hề nhẹ.

Thật là khiếm nhã.

Có vẻ như đã có chuyện gì đó với Khải Minh.

Tuy là hắn dâm đảng, nhưng hắn không phải không biết kiềm chế. Thế nhưng những biểu hiện quá độ kia thì giải thích sao đây?

Khải Minh không biết có chuyện gì với cơ thể mình. Nhưng hắn có thể mơ hồ đoán được nguyên nhân.

Hai năm không hề động đến tình dục, Khải Minh vẫn sống tốt chán. Nhưng kể từ sau vụ làm tình với Linh Chi, cơ thể hắn như bùng nổ ham muốn, sắc dục dâng trào, thêm khát khao lạc hơn bao giờ hết. Chỉ cần thấy nữ nhân là thẳng em hắn lại cương lên đòi chui vào cấm địa ẩm ướt của họ.

Việc này cũng khá giống với những kẻ cai nghiện thất bại, cai rượu, thuốc lá hay bất cứ thứ gì. Một khi đã quyết định cai thì nhất quyết phải tránh xa, không bao giờ lặp lại, để dễ hình dung ta có thể tưởng tượng người cai nghiện bị bỏ tù vậy. Nhưng nếu kẻ cai nghiện “vượt ngục” hay lâm vào con đường cũ, thì cường độ sẽ cao gấp nhiều lần lúc trước bởi cảm giác tự do sau những ngày tháng bị kìm hãm.

Khải Minh cũng vậy thôi.

Nhưng đó chỉ là một phần nguyên nhân.

Phần còn lại, Khải Minh cho rằng đó là do dòng máu đang chảy trong người mình, dòng máu của Dân Thần.

Hắn đã từng hỏi hệ thống thực hư nhưng nó không trả lời vì lý do nào đó.

“A... thả ra!”

Đang tính bước đi thì một tiếng la vang đến, Khải Minh vội ngoái đầu nhìn lại thì phát hiện sâu trong hẻm có một đám nhóc to bự đang ăn hiếp một thằng nhóc ốm yếu khác.

Khải Minh vốn định lơ đi như chưa thấy gì, nhưng cảm giác bản thân bị bắt nạt khi xưa bỗng trở về khiến hắn không thể không cứu thằng nhóc kia.

“Nè! Thả nó ra!”

Khải Minh lớn giọng nói, lũ nhóc kia lập tức chuyển sự chú ý sang hắn, tạo cơ hội cho thằng nhóc bị bắt nạt thoát ra khỏi vòng vây. Thằng nhóc đó nhìn Khải Minh như cứu tinh, vội vàng nép sau lưng hắn.

“Cái gì? Nè thằng đầu bù, người cày to xác ức hiếp trẻ con phải không? ” Một thằng nhóc mập mạp chỉ tay Khải Minh hỏi.

“Đầu... bù?” Khải Minh nghe xong không khỏi bức mình, lũ nhóc này hỗn láo quá đi mà. Hắn quyết phải dạy cho chúng một bài học.

“Ồ... ta không chỉ to xác đâu mà còn to trym nữa... Hiện giờ cái đó đang rất ngứa ngáy, muốn tìm một cái lỗ non nót để chui... Mấy nhóc có muốn ta thông cho nở hoa luôn không? HẢ?”

Khải Minh nói rồi hẩy móng hăm dọa, lũ nhóc kia thấy vậy xanh mặt, vội vàng bỏ chạy, trước đó còn để lại vài câu:

“Á... Bớ người ta ấu dâm... biến thái... Minh Béo...”

Nghe mấy lời đó, lông mày Khải Minh giật giật.

“Ấu dâm cái mà cha tui bây...”

Đang rửa thềm trong lòng thì hắn phát hiện thằng nhóc ốm yếu kia bỗng tạo khoảng cách với hắn, ánh mắt lộ rõ vẻ sợ sệt, nó hỏi:

“Anh trai... anh là ấu dâm hả? Đừng... đừng thông em mà...”

Có vẻ nó nghĩ Khải Minh thật sự là loại người đó.

“Haizz... đến nhóc cũng nghĩ ta như vậy sao? ” Khải Minh thiết hết nói nổi, quay mặt bỏ đi.

“A... khoan đã anh trai?”

Thằng nhóc kia tự dưng lại nắm lấy tay áo hắn.

“Gì nữa?”

“Em... cảm ơn... anh vì đã cứu em khỏi bọn kia.”

“Ồ... hóa ra cũng biết cảm ơn đó hả? ” Khải Minh cười nhạt.

“Dạ... chị em dạy bất cứ ai giúp mình thì mình đều phải cảm ơn họ.”

“Ừ... chị mi dạy đúng rồi đó! Giờ thì về nhà đi, ta còn có việc.”

Khải Minh nói rồi định dứt tay thằng nhóc ra nhưng không hiểu sao nó vẫn cứ nắm chặt lấy tay áo hắn.

“Gì nữa đây nhóc?”

“Thật ra thì... em muốn mời anh về nhà chơi...”

Thằng nhóc nói có vẻ ấp úng.

“Hả... mi có ý gì với ta à?”

Khải Minh nhủ mày nghi ngờ, không khỏi nghĩ thằng nhóc này dụ mình về nhà để...).

“Không phải... thật ra thì...” Thằng nhóc hơi liếc mắt về sau, Khải Minh cũng nhìn theo thì phát hiện mấy thằng bắt nạt lúc nãy vẫn còn núp ở xa, hình như chúng đang chờ cơ hội Khải Minh rời đi liền tiếp tục bắt nạt.

“Haizz... thiệt tình... Nhà mi ở đâu?”

“Dạ... đi dọc theo con đường này là tới...”

“Ồ... cùng đường với ta... Được rồi, ta sẽ dẫn ngươi về nhà!”

Khải Minh dắt tay thẳng nhóc đi.

“Á... cảm ơn anh trai!”

Xem ra thẳng nhóc rất vui mừng.

Trên đường đi, Khải Minh có trò chuyện qua lại với thẳng nhóc đó, hẳn biết được tên của nó là Trương Tiểu Bảo, ngoài ra, còn biết được chị của nó đang là một cảnh vệ ở Thổ Hoàng Thành, lại còn nghe đầu cha mẹ nó lúc trước cũng từng là một cảnh vệ. Xem ra là gia đình có truyền thống quân đội đây mà.

Đi khoảng một cây số thì đến nhà thẳng nhóc. Khải Minh thả tay nó ra và nói: “Thôi được rồi! Ngươi vào nhà đi, ta phải đi công chuyện.”

“Anh trai... anh vào nhà uống tí nước đi!”

“Hmm... ngươi lắm chuyện vậy? Ta nói được rồi mà!”

Khải Minh quay lưng bỏ đi nhưng chợt có tiếng gọi...

“Tiểu Bảo!”

Dựa vào thanh giọng tron tru điệu dàng, Khải Minh dễ dàng đoán đó là một cô gái. Ngoảnh mặt lại nhìn thì còn phát hiện ra đó là một mỹ nhân, nàng ta đang từ xa chạy đến.

Nàng ta có một mái tóc đen mượt mà thả trong gió, gương mặt V – line thanh tú, sắc sảo. Cặp mắt sáng ngời, long lanh như nước nhưng ẩn hiện trong đó là một vẻ cương trực kèm theo cứng rắn.

Nàng hiện đang mặc trên người bộ quân phục thường thấy của cảnh vệ, đây là đồ của nữ nên phía dưới không phải quần mà là váy. Tuy thiết kế đơn giản nhưng vẫn tôn lên vẻ đẹp của người mặc vào, đặc biệt là người có thân hình chuẩn như cô nàng kia.

Nổi bật nhất phải kể đến vòng eo của nàng, một vòng eo thon được quấn quanh bởi lớp áo. Nếu như được đặt tay lên đó cảm giác hẳn rất sung sướng.

Cô nàng chạy đến bên Tiểu Bảo, sau đó ôm nó vào lòng.

“Em đi đâu vậy? Có biết về nhà không thấy em chị lo lắm không?”

Nàng ta vỗ đầu thẳng nhỏ một cái trách mắng.

“Uh... em... em đi mua tí đồ thì bị bọn kia bắt nạt... nhưng mà may có anh này giúp đỡ...”

Tiểu Bảo nói xong chỉ tay sang Khải Minh.

“Thật à? Đó là anh chàng... này à...” Đôi mắt cô nàng chợt mở to ra khi nhìn thấy nam nhân đang đứng trước mặt mình.

Vì sao vậy?

Vì đó là một người mà cô đã quen từ trước.

Nhưng lâu rồi mới gặp lại.

“Khải Minh...”

“Mỹ... Linh?”

...

Lời tác giả: Hiện tại tác giả đang trong giai đoạn bận rộn, phải lo chuyện công việc cũng như gia đình. Thời gian viết cũng như chăm chút cho câu chuyện không có nhiều. Nếu cứ tiếp tục viết trong tình trạng này thì rất dễ tạo nên “sạn”, gây ảnh hưởng xấu đến người đọc. Vì thế nên tác giả quyết định ngừng viết một thời gian để lo cho công việc đã, khi nào mọi thứ xong xuôi, có thời gian rảnh rỗi sẽ tập trung viết lại, như thế chất lượng sẽ tốt hơn!

Cảm ơn các bạn đã đọc đến đây và hy vọng các bạn vẫn sẽ ủng hộ truyện trong tương lai!

Bạn đang đọc truyện *Khoái Lạc Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

